Ungdoms-Vännen

Kristlig tidning för Sveriges ungdom.

Stockh. Victor Pettersons boktr. 1887.

Profnummer 1 | Fredagen den 16 december | 1887

Prenumerationspris: Helt år 1 kr., ½ år 75 öre, ¼ år 60 öre, ⅛ år 30 öre. Postbefordringsafgift 20 öre.

Redaktör och ansv. utgifvare: K. TH. MALMQVIST. *Grefthuregatan 73, 3 tr., Stockholm.*

Annonspris: 8 öre per petitrad. Expedition: Brahegatan 19, 2 tr., Stockholm. **Lösnummer 5 öre.**

Anmälan.

Länge har behofvet af en kristlig tidning, särskildt uppställd och afsedd för Sveriges ungdom, varit insedt.

Vid flera tillfällen hafva ock lifliga önskningar uttalats att få en dylik tidning till stånd. Man har ej kunnat tillfullo motsvara den vuxna ungdomens kraf på passande tidningsläsning hvarken med barntidningarna eller med de vanliga politiskt-religiösa tidningarna. Man har på allvar känt behofvet af ett gemensamt organ, hvilket behandlade sådana frågor, som specielt röra de unga eller kunna vara af särskildt intresse för dem.

Men det har mött stora svårigheter att kunna förena de skilda intressena på ett sådant sätt, att ett dylikt företag kunde få ett någorlunda *kraftigt* understöd. Och detta oaktadt man alltid utgått från den riktiga synpunkten, att en ungdomstidning bör vara fullt konfessionslös, d. v. s. aldrig blanda sig i *stridsfrågor på lärans område*.

Dessa svårigheter synas långt ifrån undanröjda nu. Derför kan det måhända ock te sig för en och annan såsom både djerft och underligt, då några få personer nu våga taga det betydelsefulla steget att börja utgifvandet af en ungdomstidning. Men det sker i full visshet derom, att tidningen kommer att fylla ett verkligt behof, så att säga en lucka i den kristliga tidningspressen, och det sker äfven i förtröstan på Guds hjelp och ledning.

Vi hafva alltid tänkt oss, att en sådan tidning som denna skulle vinna den kristliga ungdomens synnerliga sympati och komma att betraktas såsom *dess egen* tidning. Vi hoppas så skall ske, och att det intresse, tidningen uppväcker, skall visa sig genom en lifligt prenumeration och ett ihärdigt arbete för tidningens spridning.

Naturligtvis hafva vi måst ikläda oss den risk, företaget i sin begynnelse kräfver; men vi tillåta oss hysa den förhoppningen, att våra unga vänner, till hvilka vi nu vädja genom öfversändande till dem af detta profnummer med anhållan om mangrann anslutning, icke skola lemna denna vår vädjan utan gensvar.

Vi hafva sökt nedbringa alla utgifter till de minsta möjliga belopp och kunna derför — ehuru tidningen blir *veckotidning* — utgifva den *för 1 krona* per år, hvartill i landsorten kommer postbefordringsafgiften 20 öre, som är den minsta tillåtna.

Med ett så lågt pris tro vi det skall blifva lätt nog att kunna sprida tidningen. Der icke en person ensam anser sig kunna prenumerera på densamma, torde två lätt nog kunna slå sig tillsammans, och så hafva de hvarje vecka under hela året en liten tidning, som vill söka med allra största samvetsgrannhet behandla de spörsmål, som röra just ungdomen specielt.

Som synes kommer tidningen att kallas "*Ungdomsvännen*" och blifva fyrspaltig — alldeles lika stor som detta profnummer. Den kommer att utgifvas hvarje helgfri fredag. För Stockholmsprenumeranternas bekvämlighet skola alla predikoturerna inbrytas i den upplaga, som stannar inom hufvudstaden, hvaremot landsortsprenumeranterna i dess ställe få en mindre uppbyggelseartikel.

För att icke göra anmälan denna gång altför vidlyftig lemna vi åt den blifvande Redaktionen att i nästa profnummer, *som utkommer den 22 dennes*, lemna en utförlig framställning af den plan, enligt hvilken "*Ungdomsvännen*" kommer att redigeras.

Alla de personer, som nu känna sympati med företaget och som derför önska få sig tillsändt profnumret 2 för att taga del af dess innehåll och sedan dels sjelfva prenumerera på "*Ungdomsvännen*" och dels skaffa andra såsom prenumeranter, torde godhetsfullt insända adresser till "Ungdomsvännens expedition, Brahegatan 19, 2 tr. Stockholm" jemte 2 fyraöres frimärken, då nästa profnummer såsom detta öfversändes i korsband.

Det blir visserligen något sent med prenumerationen, men det bör dock kunna gå för sig att hinna prenumerera *strax på nyåret*, för att åtminstone ett stycke fram i januari månad kunna få tidningen regelbundet.

"*Ungdomsvännen*" har icke förrän i dag hunnit anmälas hos postverket, men kommer att införas *i bilagan n:r 4* till svenska tidningstaxan, hvarom vi upplysa våra vänner, på det de — om så skulle fordras — må vid prenumeration kunna uppgifva detta. Denna bilaga utkommer den 28 dennes, hvadan prenumeration i landsorten bör kunna å postanstalterna verkställas redan den *2 januari* nästa år.

Läs nu om denna anmälan en gång till!

Natalie Andersson-Meijerhelm, C. P. Höglander, K. Th. Malmqvist, Maria Schröder, Nanny Helgarzon, Anders Grevenius, E. Schwartz, O. J. Engstrand, S. Svensson, Per From.

Hur danas en god karaktär.

(Ett ord till våra dagars manliga ungdom.)

En gammal grekisk saga berättar om huru den unge *Herkules* begaf sig ut för att söka lyckan. Efter en stunds vandring kom han till en skiljoväg, der han träffade tvenne kvinnor, som båda erbjödo sig blifva hans ledsagarinnor. Den ena var bländande skön och klädd i en med guld och perlor rikt besatt drägt. Hennes väg var bred och banad samt på båda sidor bevuxen med rosor och dyrbara trädslag. Det var *Lasten*. Den andra kvinnan var iförd en enkel, tarflig beklädnad, den väg hon utvisade var obanad och törnbevuxen. Dock låg öfver hennes anlete ett skimmer af upphöjd ädelhet och renhet, som den andra saknade. Det var *Dygden*. Herkules räckte Dygden sin hand och följde den obanade stigen. — Han blef också en af de gamla folksagornas mest berömde hjeltar.

* * *

I samma ställning som den grekiska sagans unge vandrare befinner sig ännu i dag hvarje yngling, som står i beredskap att göra sitt inträde i lifvet för att der på egen hand bryta sig en bana. Hemmet och den vårdande föräldrahanden må hafva lemnat ett mer eller mindre säkert skydd mot stormarne derute — *ett skydd* har det dock alltid varit, men som nu är borta. Sant är visserligen att inflytandet från hemmet kan blifva en ledtråd för de första stegen ut i verldshvimlet, men i hufvudsak gäller det dock att handla på egen hand. Det personliga fria valet måste afgöra, *hvilken* som skall blifva den unge resenärens följeslagerska: lasten eller dygden.

Det är i detta kritiska ögonblick, som grunden lägges till den blifvande karaktärs-utvecklingen. Det första steget ut i lifvet blir ofta bestämmande för hela lifsloppet.

Hvad förstå vi då med en karaktär?

Vi skulle i största korthet vilja besvara frågan sålunda:

Att veta hvad man vill och veta att man också kan hvad man vill, eller med andra ord: att hafva sitt lifsmål klart utstakadt och med all kraft sträfva att nå det.

Men karaktären kan utvecklas i tvenne olika riktningar, beroende på hvilken af de förut omtalade vägarne man slår in på.

Någon tänkare har liknat själen, den tidpunkt, då menniskans aktiva deltagande i lifvet tager sin början, vid ett oskrifvet pappersblad, och i flesta fall är liknelsen träffande. Intrycken från barnaåren hafva sällan varit så djupa, att de lemnat några spår för lifvet. Det är först ungdomsåren förbehållet. Förutsättningarne för en karaktärs utdanande — skaparens skönaste gåfvor: förnuftet och den fria viljan — finnas. Frågan är *hvem*, som på det oskrifna bladet kommer att rista framtidens runor.

Pappersbladet kan bli ett medel att uttrycka skaldens och tänkarens mest upphöjda och sköna idéer, men det kan lika väl tjena till att bland mängden sprida bespottarens eller smädeskrifvarens gift.

På samma vis förhåller det sig med det oskrifna bladet: människohjertat.

Låter sig den unge ledas af de af skaparen i hans bröst nedlagda ädlare drifterna, räcker han *dygden* sin hand och sträfvar oförtrutet, trots vägens besvärligheter, mot lifsmålet härnere och mot det högre mål, som skymtar bortom grafven på evighetens strand.

Men det händer att, trots det han tydligt inser hvilket som är det rätta, karaktären ändock tar en annan utveckling.

Detta beror i flesta fall icke på någon medfödd böjelse för det onda, för ett lastbart lefnadssätt. Nej, orsaken är att söka i hvad vi skulle vilja beteckna som ett tidslyte hos våra dagars ungdom: *viljesvaghet och vankelmod*.

Denna svårighet att taga steget fullt ut, denna dådlöshet och oförmåga att fullfölja gjorda föresatser, med andra ord denna *andliga lättja*, som kännetecknar en stor del af vår ungdom, danar en svag karaktär. Och en *svag* karaktär

är nästan alltid början till en *dålig* och *lastbar* sådan.

Ty ingen beträder lastens väg med en bestämd förutfattad föresats att egna sitt lif åt det onda. Det är denna tvekan, detta vacklande midt emellan, som till slut leder in på denna bana. Den unge lifsresenären känner, hvilken väg han bör följa, men anser det ej brådska med att börja vandringen. Vägens obanade tillstånd, som *borde* sporra hans energi, gör honom i stället försagd. Det är god tid; han kan ju vänta och hvila.

Men under tiden hinner han beskåda lastens blomstersmyckade, leende stig, som från den plats, hvarifrån han ännu betraktar lifvet, hägrar som ett paradis. Han börjar vackla och tvifla. Hans ögon tala ett språk, hans inre medvetande ett annat — och han får lust att på närmare håll undersöka förhållandet. Några steg blott! Det är ju altid god tid att vända om.

Och i alt för många fall leda de få stegen längre, än från början var ämnadt. Några steg tillbaka mot utgångspunkten efterföljas ofta af ännu flere framåt. Karaktären kommer under detta famlande att — för att nu fullfölja vår förut använda bild — likna ett blad, i hvilket förstkommande får skrifva hvad honom lyster utan afseende på det goda eller dåliga innehållet eller sammanhanget med det föregående. Liksom ett dylikt papper blifver odugliggjordt och till ingen nytta, så blifver ock en dylik karaktär oförmögen att för sig uppställa och konsekvent fullfölja ett gagnande lifsmål.

* * *

En och annan skulle måhända vilja invända, att vi lägga för stor vigt på de personliga egenskaperna och de personliga ansträngningarna. Samme Gud, som från början utstakat hvars och ens lefnadsbana, skall ock med sin hjelp och mellankomst stödja de sina, och utan hans hjelp äro egna ansträngningar och föresatser af intet värde.

Sant nog! Men detta förhållande berättigar ingen att vårdslösa de gåfvor, skaparen nedlagt i hans inre och att försjunka i en andlig slöhet. Ungdomen borde fast mer till sitt rättesnöre göra det bekanta: "Hjelp dig sjelf, så hjelper dig Gud!"

Vi hafva förut antydt att de förutsättningar till en karaktär, som finnas nedlagda i hvarje människas inre, måste utvecklas och uppodlas, med andra ord måste förvandlas till vapen, som segerrikt kunna föras under lifvets strid.

Det är af vigt för den unge kämpen att blifva förtrogen med denna vapenrustning redan i barnaåren och att kunna använda den genast, då han spränger in på lifvets tummelplats, der man eljes så lätt öfverrumplas.

Vapnen, med hvilkas användande vi i några följande nummer skola sysselsätta oss, äro: *viljefasthet, sanningskärlek, arbetsamhet, sparsamhet och nykterhet.*

Dock — för att en strid må blifva framgångsrik, måste hvarje stridsman, hur goda vapen han än besitter, följa befälhafvarens order för att erhålla riktig ledning. Lydnad och förtroende till härföraren måste hos den äkta soldaten paras med känslan af egen kraft och personlig ansvarighet.

På samma sätt i lifvets kamp. Stridsmännen få ej förglömma att alltid göra sig underrättade om den store härförarens vilja der, hvarest han gifvit den tillkänna, nämligen i sitt *heliga ord.* Lika litet få de försumma att meddela honom sina bekymmer, sitt behof af hjelp eller upplysning i brydsamma omständigheter på det sätt han föreskrifvit: *i bönen.*

Ty en fast och i lifvets stormar beståndande karaktär måste dock ytterst grundas på en sann och lefvande gudsfruktan.

Meddelanden

från de kristliga föreningarnes af unga män verksamhetsfält i olika länder.

England.

De kristliga föreningarnes i Stor-Britanien konferens, som hölls i Dundee i Skotland 6—9 september detta år, räknade mer än 400 ombud och var den största, som de engelska föreningarne hittills ha hållit.

Förlidet år fans det i de förenade konungarikena 575 föreningar med inalles 60,652 medlemmar, hvaraf komma på Irland 53 föreningar och 5000 aktiva eller associerade, medlemmar.

I England ega 44 sällskap fastigheter. London ensamt eger 77 föreningar.

Se här de vigtigaste frågor, som afhandlades på konferensen:

1:) Bönens ställning inom föreningarne; bästa sättet att verka för samfäld bön.

2:) Genom hvilka medel kunna de stora städernas föreningar bäst skyddа ungdomen för det onda, och erbjuda passande förströelser åt dem, som sakna föräldrahem?

3:) Hvad är att göra för att vinna själar och gifva ungdomen en högre lifsåskådning.

4:) Nödvändigheten af att helga sig sjelf åt Kristi tjenst.

5:) Vigten af samfälda bibelstudier inom föreningarne.

Ett af ombuden uttrycker på följande sätt de intryck, som han erhöll af denna konferens:

»Den var förödmjukande, emedan Guds Ande lät oss alla känna, huru litet vi hade uträttat.

Den var utomordentligt välgörande, emedan man fick erfara Guds godhet, tålamod och kärlek.

Den var upplifvande, emedan man bland alla dessa Guds tjenare fick höra talas om så många själar, som blifvit vunna för Kristus.

Med ett ord, den har gifvit oss ett välsignadt intryck, emedan egoismen var utesluten derifrån!»

———

Tyskland.

De kristliga föreningarne af unga män i Tyskland, till ett antal af 700, ha för 3 månader sedan hållit sitt andra allmänna möte i Dessau under ordförandeskap af pastor Krummacher från Elberfeld och vice ordförandeskap af grefve Bernstorff, kejserlig kammarherre och doktor Teithmüller från Dessau. Tusentals representanter från föreningen hade infunnit sig, icke blott från alla delar af Tyskland, utan äfven från Schweitz, England och Amerika.

Bland de förnämsta frågor, som framlades af pastorer eller föreningsmedlemmar, vilja vi anföra de mest anmärkningsvärda:

1:a) Medlemmarnes pligter.

2:a) Huru skola vi sätta våra medlemmar i arbete?

3:e) Nödvändigheten af att utveckla våra föreningars inre lif.

4:e) De kristliga föreningarne och den dramatiska konsten.

Följande ämne: »De kristliga föreningarnes samarbete för den allmänna moralens höjande», framställdt af pastor Müller från Bielefeld, vardt föremål för en liflig diskussion.

Ordförandena för de 7 grupperna i Tyskland ha beslutat att bilda en national-allians, som skall förestås af en bland dem.

Pastor Krummacher har utnämts till ordförande vid nästa konferens, som skall ega rum år 1892.

Nationalkommitténs medlemmar skola hvarje år samlas för att afhandla arbetets intressen.

———

Holland.

Förbundet mellan de särskilda kristliga föreningarne i Holland firade sistlidne 19:de maj i Rotterdam den 34:de årsdagen af sin grundläggning.

Den förnämsta frågan, som debatterades, var denna: Hvilken skilnad måste förefinnas mellan en kristlig förening och ett sällskap af unga män, som arbetar för ett särskildt kristligt syfte? Deribland inordnades sådana föreningar, som med afseende på bekännelsen eller af något annat skäl äro mycket noga med antagandet af medlemmar. De kristliga föreningar deremot, som ha ett mycket vidsträcktare arbetsfält, kunna naturligtvis verka mera fritt och i vidare kretsar.

I de tal, som höllos, konstaterades med glädje, att de holländska föreningarne så småningom trädt fram ur den tillbakadragenhet, hvari de så länge lefvat, och börjat utveckla mera verksamhet.

———

New-York.

I New-York har sedan ett år tillbaka bildat sig en förening för franska språket. Hvarje vecka samlas omkring 20—25 unge män, som representera en hel del olika nationer. Man ser der franska och tyska schwetizare, belgier, holländare, amerikanare, kanadenser, italienare, hvilka alla begagna sig af den franska ynglingaföreningens sångsamling. De hoppas, att snart få tillåtelse att betraktas som en afdelning af den stora föreningen i New-York.

(Ur tidskrift för de kristliga föreningarne i det romaniska Schweitz.)

Kristliga föreningens af unga kvinnor afdelning.

Vi äro tacksamma för detta tillfälle att i Ungdomsvännens spalter få gifva våra unga systrar i städer och på landsbygden en kortfattad förklaring öfver, hvad meningen är med vår verksamhet. Den svenska grenen af denna förening, hvilken först bildades i Stockholm för 2 år sedan, är en afdelning af den stora Internationella föreningen, grundad i London år 1855. Vi vilja i korthet säga eder vår förenings syftemål, som är att på bibelns grund förena kristna kvinnor af alla samhällsklasser till samverkan för unga kvinnors sanna väl i intellektuelt, moraliskt och andligt afseende. Denna sammanslutning mellan unga kvinnor har äfven en nytta för den som har ett lyckligt hem, i det att hon lär sig att lefva för andra och använda sina talanger till glädje och nytta för sina ensamstående systrar. Det är synnerligen för unga flickor som sakna hem eller som för att söka sitt uppehälle flytta från den ena orten till den andra, som denna förening är af oväderlig nytta.

Gud har skapat oss med naturligt begär efter samlif och kamratskap, vi hafva ett behof af att älska och att blifva älskade, det är som en naturlig instinkt hos oss att »enighet ger styrka». Konung Salomo omtalar på sitt vanliga sköna bildspråk i Predikareboken 4: 9—12 att »det är bättre att vara två än en — ty om de falla kan den ene uppresa den andre, men den ensamme är olycklig när han faller, utan att en annan är som kan uppresa honom.» Det är ju en känd sak att, om vi icke få godt sällskap, så söka vi dåligt. En ung flicka är ofta utsatt för faran att välja kamrater som skada henne. Vår förenings syfte är således att med kärlekens band omsluta så många utaf våra systrar som möjligt, för att stödja och hjelpa hvarandra under lifvets resa, i likhet med bergsvandrare som bestiga Alpernas toppar och äro sammanbundna med ett starkt snöre för att uppdraga den som faller. I denna rörliga tid, då kommunikationerna äro så lätta, är det godt för vår resande ungdom att öfver alt både inom och utom landet kunna känna sig hemma i en krets af liktänkande unga kvinnor, och på detta vis är det som kristliga föreningen af unga kvinnor kan och vill hjelpa. En ung flicka som kommer från hemmet, der hon varit van att älskas och omhuldas, förstår något hur en främling är till mods, (2 Mos. 23: 9) och föreningens ledarinna på den nya platsen, som är lärd af den Gud som har främlingen kär, kan genom en vänlig blick och ett vänligt ord fylla det stora tomrummet i hjertat. Vi hoppas ofta få genom denna tidning göra besök i edra hem, men vilja vi redan första gången i några ord säga eder de små förmåner som vi redan nu bjuda på. För de af våra läsarinnor, som bo i hufvudstaden eller besöka den samma, få vi nämna, att vi ha en treflig lokal, N:o 13 Norrlandsgatan, 2 tr. upp öfver gården. Läsrummet är öppet alla hvardagar från kl. 12 till 3, samt måndag, onsdag, fredag, lördag från 6—9. Tisdag 7,30—9 fri undervisning i helsolära och engelska, torsdag 6—9 syklass med undervisning i hvarjehanda handarbeten. Söndag mellan 5—6, sångöfning, 6—9 bibelklass och samkväm med téservering. Hvarje lördagsafton 7—9 en liten arbetsklass för fabriksflickor i skolhuset, 46 Nytorget, Söder. Tjenster och arbete anskaffas så vidt möjligt åt medlemmarna på föreningens lokal.

Medlem som reser kan erhålla en adressbok till föreningens grenar i landsorten så väl som till olika länder. Om någon önskar upplysning om denna förenings verksamhet, vore vi tacksamma om frågor insändas till denna tidnings Redaktion, så kunde vi genom densamma få göra närmare bekantskap med våra unga läsarinnor.

Å föreningens vägnar tecknar jag Eder tillgifna

Natalie Andersson-Meijerhelm,
ordförande i K. F. U. K.

Nöjen, hvilka en kristen måste försaka.

1 Tim 4: 4.

1. Sådana, om hvilkas berättigande du är oviss — Rom. 14: 23.

2. Sådana, i hvilka du icke kan deltaga utan fara att genom ditt exempel förleda andra till synd. — 1 Kor. 8: 9; Rom. 14: 15.

3. Äfven sådana, genom deltagande i hvilka du skulle såra svagare kristna, som ogilla dem, och naturligtvis ännu mycket mer sådana som allmänt fördömas af de kristna. — 1 Kor. 8: 12, 13; Rom. 14: 15; Mark. 9: 42.

4. Sådana, som hafva den ringaste beröring med synden. — Jud. 23.

5. Sådana, som skulle försätta dig i en falsk ställning, om du hängåfve dig åt dem (1 Tess 5: 22; 2 Kor. 8: 21), och som skulle gifva

dina tycken och ditt lif likhet med en syndig världs, från hvilken du bör skilja dig. — Rom. 12: 2; 2 Kor. 6: 14—17.

6. Sådana, som skulle vinna herravälde öfver dig, som skulle förhindra något, som vore af större vigt. — Efes. 5: 18; Filip. 4: 5; 1 Kor. 7: 31.

7. Sådana, till hvilka du icke kan taga din kristendom med dig (1 Kor. 10: 31), öfver hvilka du icke kan nedkalla Guds välsignelse (Kol. 3: 17), i hvilka du icke kan till Guds ära låta den Hel. Andes verk i sin själ klart framstråla (Matt. 5: 16), och i hvilka du ej kan andas den lifgifvande luft, som utgöres af din Frälsares närvaro. — Kol. 3: 11, se också Filip. 4: 8.

Blanka vapen

Ej hinder ännu mött dig på ditt tåg,
Der fram du sprängt på lifvets vådjobana.
Du är så ung, så stark, så varm i håg,
Du ***rätt och sanning*** *skrifvit på din fana.*
Din vapen-rustning än ej lidit men.
Betänk dock: Föga svårt är hålla ren
Den klinga, lifvets rost ej ännu fläckat.

Men när med fi'nden du fått pröfva dust,
När du för idealen hugg fått byta,
Då spörjes om ditt mod, din kämpalust
Var af det slag ej lifvets stormar bryta.
När för hvart ärligt gifvet hugg du får
Utaf förtalets, hånets dolk ett sår,
Då *pröfvas stålets halt först i din klinga.*

När hvarje tanke, som du tänkte bäst,
Hvar hög idé, som i ditt hjerta brände,
Hvar upphöjd handling som ditt minne fäst,
Ja, alt hvad skönt och godt du förr dom kände,
Än mötes utaf hopens kalla grin
Och än af mask med hycklad helgonmin —
Skall ännu ***då*** *du föra blanka vapen?*

Då blifver ***olivar*** *hvad nu blott är* ***lek,***
Ty tätt skall fi'nden fylkas mot din fana.
Men böj dig ej! Blif ej försagd och vek!
Låt hennes valspråk jemt till kamp dig mana.
Håll svärdet fläckfritt, sköldens buckla klar!
Har du som pröfvad ännu »elden» kvar,
Då segern vinkar, om också i fjerran.

Sverre.

Frågor och svar.

De kristliga föreningarna af unga män inom landet göras uppmärksamma på, att vi under ofvanstående rubrik i Ungdomsvännen införa i bestämd nummerordning alla de frågor, som dylika föreningar eller föreningsmedlemmar önska göra i hvarjehanda till den vigtiga föreningsverksamheten hörande ämnen. En i föreningsverksamheten mycket erfaren, äldre, framstående person i Stockholm har lofvat besvara alla dylika frågor, hvilket utan tvifvel skall blifva föreningarna och deras enskilda medlemmar till det största gagn.

Begagnen eder flitigt af tillfället att få alla möjliga upplysningar!

Alla frågor insändas under adress: »*Ungdomsvännens Redaktion, Grefthuregatan 73, 3 tr. Stockholm.*»

De ärade tidningsredaktioner, till hvilka vi taga oss friheten sända profnummer af Ungdomsvännen, behagade godhetsfullt omnämna densamma i sina resp. blad. Högaktningsfullt

Ungdoms-vännens Redaktion.

Herrar annonsörer,

isynnerhet bokförläggare och bokhandlare, göras uppmärksamma på, att andra profnumret af »Ungdomsvännen» kommer att utspridas i en upplaga af *5 tusen* exemplar *före Jul*.

Annonser à 8 öre per petitrad mottagas *före den 21 dennes* å tidningens annonsexpedition, *Brahegatan 19, 2 tr.*

Herrar bokförläggare

behagade fästa uppmärksamheten vid, att »*Ungdomsvännens*» *redaktion* (adress: *Grefthuregatan 73, 3 tr. Stockholm*) anmäler och uttalar sitt omdöme öfver *alla* utkommande literära alster, som tillsändes densamma.

Lösnummerförsäljare

i *landsorten* önskas för »*Ungdomsvännen*». Stor provision erhålles.

Adress insänd les till »*Uggdomsvännens Redaktion, Grefthuregatan 73, 3 tr. Stokkholm.*»

De personer, till hvilka vi sända exemplar af detta profnummer i korsband, ombedjas att godhetsfullt utdela dem till ungdomen på sin trakt.

Obs!

Enär enligt Kongl. Postverkets tillkännagifvande all prenumeration å tidningar bör verkställas så skyndsamt som möjligt om Postverket skall ansvara för att prenumeranterna redan från årets början skola få resp. tidningar sig i fullgod ordning tillställda, vilja vi upplysa, att »*Ungdomsvännen*» redan är anmäld hos postverket och kommer att införas i en särskild bilaga (N:r 4) till tidningstaxan. Prenumeration kan altså ske *strax på nyåret*.

Priset är: för helt år 1: —
» » » $\frac{3}{4}$ » 0: 75
» » » $\frac{1}{2}$ » 0: 60
» » » $\frac{1}{4}$ » 0: 30

I detta pris inberäknas *icke* postbefordringsafgiften, som är 20 öre.

Inom *Stockholm* mottages prenumeration enligt ofvanstående pris och för hvilken som helst af ofvanstående terminer på följande ställen:

På **Norrmalm:**
Ev. Fosterl.stiftelsens bokh. Mästersamuelsgatan 34.
Liljeqvist bokhandel, Drottninggatan 64.
A. G. Nilssons skobutik, Gamla Kungsholmsbrogatan 30.
Tidningskontoret, Drottninggatan 8.
Tidningskontoret, Gust. Ad. torg 10.
Tidningskontoret, Hamngatan 13.
Cigarrboden, Regeringsgatan 77.
Palm & Stadlings bokhandel, Malmskilnadsgatan 40.
Drottninggatan 75, kryddboden.
Lindau & Hultmans bokhandel, Drottninggatan 104.
Tidningskontoret, Observatoriegatan 8.
Tidningskontoret, Norrtullsgatan 10.
Fagerbergs bokhandel, Tegnérgatan 4.
Kryddbod., Döbelnsgat. 50, Gustafsson.
F. Björklund, Malmskilnadsgatan 46.

På **Östermalm:**
Tidningskontoret, Sturegatan 5.
Tidningskontoret, Storgatan 8.
J. Kjellin, Linnégatan 31.
P. J. Lindvall, Brahegatan 39.
C. G Ågren, Brahegatan 29, kryddbod.
Tidningskontoret, Karlavägen 6.
H. Lindström, Riddaregatan 30, brödb.
Tidningskontoret, Kommendörsgat. 15.

På **Kungsholmen:**
Cigarrbutiken, Flemminggatan 3.
Kungsholms bokh., Handtverk.-gat.

På **Södermalm:**
Bokhandeln, Hornsgatan 30.
Tidningskontoret, Södermalmstorg.
Tidningskontoret, Hornsgatan 54.
Kryddboden, Götgatan 28.
Kryddboden, Götgatan 56.
Bokhandeln, Folkungagatan 14.

Till dem som läsa detta profnummer.

Vi hafva redan blifvit satta i tillfälle att genom en omdömesrik personsmellankomst förskaffa oss manuskript till 3 utmärkta berättelser, hållna i en modern stil och genomträngda af en sund ande, hvilka vi i hvar sin ordning såsom *klippföljetong* skola införa i Ungdomsvännen för 1888.

Den som sålunda *för endast 1 krona och 20 öre* (med postarvodet) prenumererar på vår tidning för nästa år erhåller utom alt annat godt och läsvärdt *3 goda berättelser*, som kunna urklippas och häftas eller bindas till små böcker.

Redaktionen.

Dåligt umgänge.

Låten icke förföra eder: "Dåligt umgänge förderfvar goda seder:" 1 Kor. 15: 33. —

Hvad som förderfvar de goda sederna är icke blott det dagliga och förtroliga umgänget med personer, som hafva dåliga seder; det är i lika hög grad förhållandet äfven med blotta åsynen, åhörandet eller beröringen med alt, som är ondt. Vår natur har en sådan böjelse för det onda, att hon upptager det samma i sig, så snart hon kommer i beröring dermed. Vårt hjerta är liksom en svamp, som snart blir mättad af det ämne, i hvilket den neddoppas, förutsatt att detta ämne är orent och skadligt. Ja, om en syndig människa försättes i en krets af helgon; skall hon månne bära helighetens prägel? Nej, på sin höjd skall hon antaga en viss yttre polityr, men i hjertat förblifva lika syndig. Om deremot en god människa umgås i dåligt sällskap kan hon icke länge hålla sig fri från hvarje dålig handling; hon skall vänja sig vid åsynen af det onda, snart ge vika för lockelserna att göra det samma och slutligen drunkna i denna förderfvets pöl.

Kanske någon söker inbilla sig, att detta är en fara, som blott hotar verldsmänniskorna, men ej de kristne. Honom bedja vi blott att få göra uppmärksam derpå, att Paulus icke säger, att dåligt sällskap förderfvar sederna utan de *goda* sederna, följaktligen är det åt kristne med goda seder, som han gifver varningen: »Låten icke förföra eder etc.»

Utan tvifvel skall en omvänd människa bättre och längre motstå lockelsen till det onda än den naturliga människan; men efter en lång, kraftuttömmande kamp skall frestelsen, långt ifrån att försvinna, återkomma med samma liflighet och styrka, till dess den äfven nedgjort och besegrat den omvände. Jag känner blott ett slags kristne, som icke hafva något att frukta af dåliga exempel: det är de, hvilka samme apostel åsyftar, då han säger, att för de rena är allting rent. Men hvilken af oss vågar väl att på sig tillämpa dessa ord? Hvem af oss är ren? Ack, låt vara, att vi äro omvände, låt vara, att vi äro kristne, låtom oss dock misstro oss sjelfva; vi skola aldrig falla på grund af för mycken försigtighet, och vi veta ej ännu, hvarthän exemplet af dåliga seder kan föra oss.

Det klokaste är att undlfy det samma, vore vi än vissa att kunna träda i beröring dermed hundra gånger utan att taga skada.

Saligheterna.

(Matt. 5: 1—12.)

Det måste man medge, att den naturliga människan bör blifva särdeles öfverraskad, då hon hör påståenden, sådana som dessa: »Salige äro de i andan fattiga, salige äro de som gråta, salige de som hungra och törsta efter rättfärdighet.»

Men en kristen, som läser dessa ord med erfarenhetens ögon, upptäcker i dem lätt denna mening: salige de som genom den Helige Andes lärdom känna sig fattige, ty medvetandet af denna fattigdom skall drifva dem att bedja om den andliga hjelp, som fattas dem. Saliga de som gråta öfver sina fel, ty ångern bringar dem att ropa efter nåd. Salige de som erkänna att de sakna rättfärdighet, ty då skola de söka Guds rättfärdighet genom tron på Jesus Kristus.

Sålunda ligger den salighet, hvarom Jesus här talar, icke i bristen på Guds Ande, icke i den synd, som frampressar våra tårar, ej heller i vår orättfärdighet, utan i vår känsla af alla dessa brister, ty denna känsla leder oss till att bedja om den nåd och förlåtelse, som för oss öpnar himmelrikets portar.

Men en kristen erfar sanningen af dessa ord i en mycket närmare betydelse. Det är en verklig glädje för honom att förödmjuka sig inför Gud; att slå sig för sitt bröst i likhet med publikanen, att utgjuta ångrens tårar såsom Petrus, att känna sig såsom en »otidigt född» likt Paulus. Det ligger salighet i att på detta sätt gifva äran åt den ende mäktige, den ende gode, den ende vise, i det man väntar alt af honom.

Aldrig äro vi lyckligare än i dessa stunder af fullkomligt uppgifvande af vår inbillade värdighet. Ju ovärdigare jag erkänner mig vara, ju ödmjukare, tacksammare och mera undergifven Guds vilja är jag ock, uppehållen, som jag är, af Hans Andes kraft, ty då är det jag instämmer i apostelens erfarenhet: »när jag är svag, då är jag stark.»

* * *

Förunderliga visshet, som förnedrar oss blott för att desto mer upphöja oss, som böjer oss ned till jorden blott för att desto högre upplyfta oss i himmelen.

ANNONSER.

Kristliga Föreningen af Unga Män,

2 Kungsgatan 2,

har sin **månadsfest** nästa torsdag den 22 dennes kl. 7,30 e. m., hvarvid kandidat L. Bergström håller föredrag öfver ämnet "*Ynglingaföreningarnes betydelse och verksamhet*".

Efter föredragets slut intages gemensam té-supé mot en afgift för hvar och en af 25 öre.

VAKNA!

Ett folk kan lika litet som den enskilde ostraffadt lefva öfver sina tillgångar. Sverige bortslösar årligen 40 millioner kronor på sitt absolut gagnlösa och högst skadliga krigsväsen. Spara hälften och sluta med tullstriden till välsignelse för folk och land!

Härför kämpar ihärdigt **Veckotidningen Fredsvännen**, likasom den oförtrutet arbetar för allt annat, som gagnar folket. Fredsvännen är human, men icke träkigt beskedlig, rättvis mot alla, men har ingen skonsamhet med humbug i någon form.

Tidningen börjar sin 4:de årgång med 1888. Qvartalspris 70 öre. Årspris 2 kronor. Postafgiften inberäknad. Prenumeration å alla postanstalter samt å tidningens expedition, Stadsgården 8, 3 tr., Stockholm. Lösn. 5 öre i tidningskontoren.

Profexemplar erhålles mot insändande af frimärke. Utgifvare K. P. Arnoldson.

Kom inte och klaga öfver höga skatter och svåra tider, om Ni icke prenumererar på Fredsvännen! "Kriget är en ända med förskräckelse, men den väpnade freden är en förskräckelse utan ända", har sjelfve Moltke sagt. 40 millioner en-kronor, lagda på en linie tätt vid sidan af hvarandra, skulle tillsammans räcka hundra svenska mil!

40 Millioner!

Nyttig Julgåfva!

Namnstämplar för märkning af linne. **Berlocker, Medaljonger** och **fleckstämplar** jemte stämpelfärg och äkta **märkbläck** hos

Alf. Sundberg,
19 Brahegatan 19.

OBS.! Order från landsorten expedieras omsorgsfullt och mot postförskott eller efterkraf.

Nyheter!

Söndagsskolkort
billiga och fina, rikt urval; många nya sorter.

Texter för Söndagsskolan 1888
Pris 12 öre.

Illustrerade barnskrifter,
ser IV (8 st. i ett paket) tillsammans 30 öre. Vackra och intressanta. Stor upplaga.

Råd till unga metodister.
En liten skrift, som bör sättas i händerna på hvarje nyomvänd. Pris 10 öre.

Barnskrifter: à 5 öre st. i kulörta omslag:
Tiggarbarnen,
Jessie,
Gamla Karin,
Skeppsgossen.

Det fördolda lifvet i Gud.
En bok för kristlig uppbyggelse, af M. G Pearse, förf till "Tankar om helighet", m. m. Pris 75 öre.

J. M. Erikson,
Stockholm.

OBS!
Skicklig Slöjdlärarinna

söker plats i skola eller enskild familj.

Goda betyg visas på Kristliga Föreningens af Unga Kvinnor lokal 13 Norrlandsgatan 2 tr. upp öfver gården, derifrån äfven skriftliga underrättelser fås.

Weckoposten,

6-spaltig folktidning för befrämjande af kristlig upplysning och frihet, utkommer under 1888 med ett nummer i veckan (hvarje helgfri onsdag) och kostar: för helt år 2: 50, trefjerdedels år 2 kr., halft år 1: 50, ett fjerdedels år 75 öre, utom postarvodet.

Denna tidning, som med 1888 ser sin 19:de årgång, vill söka fortfarande bjuda på ett omvexlande innehåll. Religiösa, sociala och politiska frågor behandlas — alt i frisinnad anda och på ett städadt sätt.

För nästa år skola vi inrymma en värderik **följetong.**

Prenumerera med snaraste på

Weckoposten.

Stockholm i December 1887.
Redaktionen.

I
Nanny Helgarzons
Bok- & Pappershandel,
30 Hornsgatan 30,

finnas goda **Guitarrer** från 12 kr. **Violiner** 8 kr. **Stråkar** 1 kr. **Album** 75 öre. Skrifportföljer från 25 öre till högre priser, flera sorters papper, skrif- och ritmateriel. Böcker för skolan och hemmet samt olika slag af parfymer och luftreningsmedel.

Prenumeration på kristliga tidningar och tidskrifter emottagas.

Göm adressen!

Jag är ovilkorligt den billigaste.
Alla slags reparationer verkställas, såsom rottingsflätning, resårisättning. Stoppar om och kläder **alla sorters** möbler, draperar och uppsätter gardiner, kornischer och rullgardiner af olika slag, madrasserar, aftager och pålägger mattor m. m. samt utför allt hvad till yrket hörer med yttersta noggrannhet och omsorg.

A. SJÖGREN,
42 Stora Surbrunnsgatan 42,
2 tr. öfver gård. t. h.
OBS! *En ung flicka utför arbetet.*

A. & O. Schultén
STOCKHOLM.
2 Norrmalmstorg 2
och
7 Sturegatan 7
Stora och välsorterade lager af
Garn-, Väfnader & Trikåvaror
i parti och detalj till billigaste **fabrikspris.**
Profven sändas till landsorten franco.

Tillkännagifves
att undertecknad flyttat från Brahegatan 19 till Norrlandsgatan 13 och fortfarande emottager beställningar å alla sorters Fruntimmers-Högaklingsfullt
Fru M. Johansson.
Telefon 43 44.

Stenografi

Några få Herrar och Damer kunna såsom elever vinna inträde vid Stenografiska Institutet, Hamngatan 18 B, 3 tr. upp, om anmälan göres kl. 9—4.

OBS.! Förutsatt flit och anlag, garanteras en skrifsnabbhet af omkring 120 ord i minuten. **N. Ridderborg.**

Välgjorda MÖBLER

Bättre och enklare. Billigt pris.
Äfven mot afbetalningar
Malmskilnadsgatan 46
7 Oxtorgsgatan 7
A. Lagerberg.
Egna tillverkningar.

EMIL LARSÉNS
skrädderiaffär,
19 Brahegatan 19.
Obs! Goda tyger. **Obs!** Billigt pris. Solidt arbete. **Allm. telef. 71 16.**

Juridiska uppdrag

såsom arfsutredningar, uppsättande af testamenten, konkursbevakningar samt handlingars inlemnande och måls bevakande i öfverrätterna m m. utföras af

J. A. Andal,
Riddaregatan 3, Stockholm

Ny sorts
Patent-Soffor

endast 4 à 5 fot långa, men kunna vid bäddning förlängas ända till 7 fot, med behaglig bädd och lämpa sig till alla sorters rum samt äro billiga och ändamålsenliga, säljas hos uppfinnaren och patentinnehafvaren

C. A. Lindblom,
Brahegatan 8, 1 tr.,
(f. d. Östra Humlegårdsgatan).

P. S. Lilja
Skomakeriaffär
9 S:t Paulsgatan 9.

Starka och välgjorda skodon af egen tillverkning.

Beställningar och reparationer emottagas och utföras **skyndsamt** till möjligast billiga priser.

Östermalmsbor!

Då I behöfven nya **skodon** eller den gamla reparerade, kommen då i håg

Aug. E. Halldéns skoaffär,
7 Engelbrektsgatan 7.

I ett privat hem

kunna några herrar som göra anspråk på *vällagad mat*, få spisa middag, äfven qvälls om så önskas. Vidare meddelas i denna tidnings expedition, Brahegatan 19, 2 tr. upp.

För Julen!

Album, stort urval, nya och smakfulla **Blomsterkort, Böcker** af goda författare, **Fotografier** med och utan ramar, **Oljemålningar, Portföljer,** eleganta **Skrifbordsgarnituror, Skrif-, Post-** och **Biljettpapqer** m. m., m. m. **Visitkortsbeställningar** och **Monogramtryck** emottages i

F. Björklund & Cis Bokhandel,
46 Malmskilnadsgatan 46.

BARNENS TIDNING

redigerad af **L. S.,** med bidrag af **C. O. B., C. J. v. Hofsten** m. fl. medarbetare, utkommer **två gånger i månaden** och innehåller i hvarje nummer **åtta** stora sidor med 3 à 4 **fina, vackra illustrationer,** de flesta i storlek omfattande tidningens hela sidor, från de mest framstående artister, samt en för barnen anpassad, lärorik och underhållande text, bestående af lefnadsteckningar, resebeskrifningar, naturskildringar, berättelser, bref, tänkespråk etc., hvarjemte hvarje prenumerant erhåller en **fin färgtrycksplansch,** föreställande någon biblisk händelse.

Pris endast **1 krona 50 öre** för år,
postarvodet deri inberäknadt.

Prenumerantsamlare, som taga minst **fem** ex. och derutöfver samt insända reqvisition åtföljd af liqvid efter 1: 50 pr ex. till **Fosterlands-Stiftelsens Förlags-Expedition,** Stockholm, erhålla hvart **sjette exemplar gratis.** Tagas **trettio** exemplar och derutöfver, nedsättes priset till **1 krona** pr årgång, i hvilket fall endast hvart **11 ex.** lemnas **gratis.**

De sålunda från expeditionen beställda ex. sändas under korsband och utan alla vidare kostnader för reqvirenten.

Bland de många rekommendationer, som Barnens tidning i pressen erhållit, meddela vi följande:

"De föräldrar, som vilja hafva någon "rolig" och tillika nyttig läsning att sticka i händerna på sina små, finna i denna tidning hvad de söka. De vackra illustrationerna äro synnerligen lämpliga att väcka barnens skönhetssinne och fylla deras fantasi med rena och goda bilder." *Folkskolans Vän.*

"Denna tidning för barn och ungdom är ovädersäkrigen i alla afseenden med hänsyn till så väl dess utmärkta omvexlande bildande innehåll, som dess utstyrsel, *den förnämsta af svenska barntidningar,* som hittills utgifvits." *Hv. T.*

Observera!

I anseende till en större reparation och förändring af loka len, realiseras under första hälften af December månad värt väl sorterade lager af färdiggjorda

38 Gosskläder 38
samt **Nattrockar** och **Regnkappor.**
Regeringsgatan
NILSSON & DAHLBECK.

Skandinaviska Orgelfabriken.

Utan medtäflare i Sverige,
hvad beträffar rikhaltigt lager af **solida, eleganta** och **prisbilliga**

Orgelharmonier

för skolor, bönsalar, skolor och hemmet.

Öfvertyga Eder härom genom besök å
Skandinaviska Orgelfabrikens Utställningslokal.
24 Mästersamuelsgatan 24.
STOCKHOLM.

Fina Blomsterkort med bibelspråk.

(Fin, god kartong, färgtrycksliotografi.)

N:o	3538 ($4\frac{1}{2}\times3\frac{1}{2}$ tum)	pr 100 kr.	3:	—
»	2153 ($4\times2\frac{1}{2}$ »	» 100 »	2:	50
»	3529 ($4\times2\frac{1}{2}$ »	» 100 »	2:	50
»	3424 ($3\frac{1}{4}\times2\frac{3}{8}$ »	» 100 »	2:	25
»	2802 ($2^{7}/_{10}\times1^{3}/_{5}$ »	» 100 »	1:	50
»	3250, i omslag	» 5 »	0:	20
»	3245, »	» 10 »	—	90
»	15, »	» 10 »	—	40
Bibliska bilder,		» 50 »	1:	50

J. M Erikson.
Stockholm.

C. P. HÖGLANDER'S
Skoetablissement,
(Etablerad 1870),
24 Brunkebergstorg 24,
STOCKHOLM,

Rekommenderar mina allmänt välkända tillverkningar af **Herr-, Dam-** och **Barnskodon, Gymnastikskor.** Allt af eget fabrikat.

Beställningar och Reparationer utföras.

Allm. Telef. 68 81.

Ungdoms-Vännen

Kristlig tidning för Sveriges ungdom.

Stockh. Victor Pettersons boktr. 1887.

Profnummer 2 — Torsdagen den 22 december — 1887

Prenumerationspris:
Helt år 1 kr., ¾ år 75 öre, ½ år 60 öre, ¼ år 30 öre.
Postbefordringsafgift 20 öre.

Redaktör och ansv. utgifvare:
K. TH. MALMQVIST.
Grefthuregatan 73, 3 tr., Stockholm.

Annonspris: 8 öre per petitrad.
Expedition: Brahegatan 19, 2 tr., Stockholm.
Lösnummer 5 öre.

Vigtiga upplysningar.

I vårt förra profnummer uppgåfvo vi, att Ungdomsvännen skulle komma att införas i bilagan n:o 4 till svenska tidningstaxan, som utkommer den 28 dennes. Denna uppgift hade vi fått af en tjensteman på centralposttkontorets tidningsexpedition.

Emellertid erhöllo vi i lördags middag ett beriktigande från samme tjensteman, hvari han upplyser, att vår tidning komme att införas **redan i bilagan n:o 3,** *som utgafs i går.*

***Prenumeration kan alltså ske när som helst** på alla postanstalter inom riket.*

Priset är: för helt år 1 krona
» ¾ » 75 öre
» halft » 60 öre
» ¼ » 30 öre.

Dertill kommer postbefordringsafgiften, som är 20 öre.

Om minst 10 exemplar rekvireras genom en person och postkvitto till oss insändes, erhålles hederlig provision.

Om minst 20 exemplar tagas på en hand kunna de rekvireras för 16 kronor **direkt hos redaktionen,** *som då sänder dem i korsband enligt uppgifven adress, och hvarvid postporto af oss betalas.*

Sänd i korsband till **Amerika** *kostar Ungdomsvännen 3: 50 för helt år. Till* **Norge, Danmark** *och* **Finland** *sändes den i korsband för 3: 00 per år.*

Redaktionen.

Vårt program.

Ej dådlös du dig känne, människoson,
Dig höga pligter fram i kampen mana.
Den Gud, du tjenar, får du kraften från
Att trygg fullborda loppet af din bana.

I all korthet skola vi här framlägga det program, hvilket vi enligt de krafter Herren gifver städse skola söka under redigerandet af Ungdomsvännen fullfölja.

Då vi äro i hjertat öfvertygade om den stora betydelsen af att ungdomen blir ledd till ett flitigt ransakande af de heliga skrifternas vitnesbörd, skall vårt första mål vara att i små korta *uppbyggelseartiklar* och fortlöpande *bibelstudier* väcka behofvet af och intresset för det personliga studerandet af Guds ord.

Men då vi veta, huru motbjudande det är för ungdomen att läsa långa, torra teologiska och dogmatiska afhandlingar, skola vi i våra uppbyggelseartiklar städse söka begagna en sådan stil, som kan tilltala det unga sinnet.

Bildandet af de ungas karaktär och tänkesätt i allmänna lifsfrågor beror till stor del på hvad slags läsning de sysselsätta sig med utom med Guds ord. Det var detta vi hade klart för oss, innan vi åtogo oss det högst ansvarsfulla kallet att redigera Ungdomsvännen. Nu, då vi åtagit oss detta värf, skall det blifva vår uppgift att i andra rummet bjuda våra unga prenumeranter på korta men innehållsrika artiklar i hvarjehanda till det allmänt mänskliga lifvet hörande frågor samt på nätta berättelser och skildringar, som mer eller mindre kunna åsyfta att gifva en bestämd lärdom för hvarje gång.

I berättelseväg hafva vi bland annat redan blifvit i tillfälle skaffa oss tre goda sådana, som hvar för sig skola komma att införas såsom *klippföljetong.* I artikelväg hafva vi å ena sidan att tillgå en rikhaltig utländsk tidningsliteratur, ur hvilken en erfaren broder lofvat åt oss hemta det bästa och för svenska förhållanden mest passande. För öfversättningarnes godhet hafva vi sörjt väl genom att öfverenskomma derom med personer, som på det området ha goda kvalifikationer. Å andra sidan hafva bidrag blifvit lofvade af flere erkända förmågor.

Den tredje och icke minst vigtiga uppgiften för Ungdomsvännen är att blifva ett organ för de kristliga föreningarne af unga män och af unga kvinnor. För att fylla denna uppgift skola vi dels meddela hastiga underrättelser från andra länders föreningar och dels alla som vi kunna få från vårt eget lands. Vidare skola vi meddela sådana artiklar, som utesluta de röra föreningsverksamheten. Att börja med komma vi att fortsättnings införa två ganska innehållsrika sådana, hvilka redan blifvit åt oss öfverlemnade, nemligen 1:o *Råd och vinkar för dem som bilda och leda kristliga föreningar af unga män* och 2:o *Kristliga föreningars af unga män verksamhet i småstäder.* Här är det ock på sin plats att nämna, det vi särskildt under verldskonferensen i Stockholm nästa år ämna sätta oss i förbindelse med ledare för kristliga föreningar af unga män i skilda länder för att möjligen på det sättet kunna mera blifva våra föreningar till verkligt gagn.

Alla de meddelanden som komma att utgå från den på mötet i Stockholm den 23 oktober valda interimstyrelsen skola vi intaga i Ungdomsvännen. Likaledes skola vi noga följa med den historiska utveckling af föreningsverksamheten, som kan blifva en följd af de mått och steg, hvilka vidtogos på omnämda möte.

För innehållet i kristliga föreningars af unga kvinnor särskilda afdelning kommer att sörjas af särskildt för denna verksamhet intresserade personer.

En och annan gång skola vi införa någon lämplig sång med musik för orgel, piano eller gitarr. En på musikens område väl kunnig person har lofvat bidraga med sin gåfva. På alt sätt skola vi befläta oss om att göra Ungdomsvännen verkligt läsvärd.

Vi bedja om de kristliga föreningarnes af unga män och af unga kvinnor medverkan. Alla underrättelser och öfriga kortfattade bidrag mottagas med stor tacksamhet.

Äfven äro vi tacksamma för hjelp med tidningens spridning. Vore alla eniga, borde det gå att redan första året skaffa oss 2 tusen prenumeranter. *Försök en hvar i sin stad!* Prenumerera först för dig sjelf; har du tillgång så skänk någon vän ett exemplar. Säg till dina bekanta att de prenumerera på Ungdomsvännen.

Föräldrar, som hafva vuxna barn, böra ej försumma att låta dem få läsa vår tidning.

I söndagsskolor skulle måhända de äldre barnen kunna längre bibehållas, om de finge Ungdomsvännen, då de små barnen få sin goda barntidning.

Enighet ger styrka och styrka ger seger!

Redaktionen.

Tvenne taflor.

Det gnistrar från tända kronor
Af ljusprakt bländande, rik.
Det tonar ifrån pianot
En sprittande dansmusik.

Kring festsmyckad gran går dansen —
En ilande hvirfvelvind;
Det glöder i bräddade glasen,
Och glöd är i blick och på kind.

Snart »klapparnes» stund är kommen,
Och sinnet fängslas med makt
Af färgrika sidentyger
Och smyckens blixtrande prakt.

Att festen se'n värdigt sluta
(Dess början blef lyckligt gjord)
Man flockas med skämt och löjen
Kring dukade julebord,

Som digna af läckerheter. —
För mindre kostnad man ock
Godt kunde ha mättat hundra
Af gatans hemlösa flock.

I morgon vid gasens skimmer
Och stämningsfullt orgelbrus
Får först sin tribut vår Herre
»Pligtskyldigst» i eget hus.

* * *

Deruppe högt under taket
I vindskupa låg och trång
Det klingar från späda röster
Så ren, högtidlig en sång.

Man sjunger om Jesusbarnet,
Om Betlehems undernatt
Och änglabudskap om frälsning
Åt folk, som i mörker satt.

Visst lyser i torftig boning
Helt sparsamt ett enda ljus,
Och kosten så knapp och enkel
Ej minner om rik mans hus.

Dock strålar i hvarje öga
En glädje så ren i kväll.
Trots tyngande dagsbekymmer
Är jul uti fattigmans tjäll.

* * *

Hvar dröjer väl julens ängel?
Hvar finner som gäst han ro —
I festens prunkande salar —
I arbetarens enkla bo?

I dansens brusande hvimmel
Hans stämma ej gör sig hörd.
Man der för glittrande yta
Glömt högtidens innebörd.

Men öfver kojan han sprider
En strålande stjerneglans
Och fläktar af himmelska rosor
Kring arbetstyngd hjessa en krans.

Sverre.

En julglögg — som ej blef af.

(Skiss för Ungdomsvännen af **D—.**)

Det hade snöat hela förmiddagen. Och med de hvita flingorna hade det kommit julstämning öfver hufvudstaden, som ännu i går med sin disiga luft och smutsgrå anstrykning snarare påminde om en otreflig novemberdag än om den högtid, då man liksom tycker sig ha anspråk på naturens deltagande i den allmänna glädjen.

Fram på eftermiddagen klarnade det upp. Ofver södra bergen, der solen höll på att gå ned, flammade horisonten likt ett eldhaf, hvars varma reflexer åstadkommo ett fantastiskt skimrande färgspel på Katarinas snöhöljda kupol och de slutt ande hustaken. Snön knarrade under fötterna, och vissa stickningar i näsa och öronsnibbar läto ana, att termometern redan hunnit åtskilliga grader under fryspunkten. Men det var just det som »satte stil» på det hela. Ändtligen hade man då en gång riktigt julväder, sådant det bör och skall vara.

På gator och i butiker var det lif och rörelse. De gasskimrande jättefönstren utefter de mera eleganta platserna voro belägrade med skådelysta, som alt efter omständigheterna fröjdades eller harmades öfver de skatter, lyxen och vällefnaden der uppradat för sina utvalda skötebarn. Öfveralt vandrare med paketer — från damen i pelsbrämad kappa och 50-kronorshatt till arbetarhustrun, som från magasinet hemtat ingredienserna till aftonmåltiden.

Till och med öfver samhällets mest problematiska existenser syntes det hafva fallit en liten ljusning från den allmänna julglädjen. Det var i dag icke så svårt som vanligt att tjena en slant. Än var det en gran, än en låda, ännu paket att bära hem, och den begärda 25-öringen förvandlades ofta till en 50-öring, ja, t. o. m. en krona.

Med dylikt tillfälligt arbete tycktes en ung man vara sysselsatt, som just i skymningen med en försvarlig packlåda stödd mot sina väldiga axlar i rask skridt följde en välklädd herre in i ett hus vid slussplanen.

Snart var han ånyo ute på gatan och började, stödd mot en lyktstolpe, att öfverräkna dagens vinst.

Det var en herkulisk gestalt med axlar och näfvar, som skulle ha anstått en jätte. En riktig skog af mörkt knollrigt hår omgaf som en ram det ungdomliga, nästan barnsliga ansigtet. Den vaggande gången, den på nacken sittande filthatten samt sättet att bära den röda ylleduken virad kring halsen, kännetecknade sjömannen.

— Fem och femtifem, mumlade han, i det han lät pengarne klinga i kavajfickan — det kallar jag ett duktigt »hans'öl!» Det blir både till julbränvin och dessutom en slant öfver åt morsgumman ... Ohoj! hvart ska' du ta' vägen?

Den anropade, en sämre klädd yngre karl med istappar hängande i det ljusa hakskägget, vände sig förvånad om. Men då han fick syn på från hvem ropet kom, blef det lif i de slöa dragen.

— Nej se, god dag du gamla galosch! Jaså du har också lagt dig för ankar. Nå, hvad har du för dig nu för tiden?

— Åh, jag »hans'ölar» en smula ibland. Bor för öfrigt hos »morsan», som har en liten stuga uppe på söder. För resten har jag haft det skralt se'n vi lade opp. Både kista och kläder ha gått på »stampen».

— Nå, men det är ju riktigt »hyfvens» mot hvad jag har det. Inte ett dugg att ta mig för med. Förra veckan blef jag bortkörd från Karlssonskan för att jag inte kunde betala mitt logis. Se'n dess har jag kinesat i en gammal tobakslada ute vid Zinkensdam. Jag är just på väg dit, utan att ha fått så mycket som en sup på julafton. Trefligt — hva!

— Nej hör'ru Kalle! Nu ska du inte vara dum. Inte ska' du tro att jag släpper ifrån mig en gammal skanskamrat på det viset. Du ska' bli hos oss öfver juldagarne, och se'n blir det väl alltid någon råd. Nu gå vi hem till »morsan» och få lite innanför västen. Så ska' vi ut och handla julbränvin. Här ska du få se!

Talaren fiskade upp en hand full koppar- och silfverslantar om hvarandra och höll upp mot gaslyktan.

— Nå du har då alltid varit en hygglig själ Wille! genmälde den andre. Att jag inte är den som säjer nej, begrips. Tack ska' du ha!

* * *

De båda vännerna styrde kosan upp åt Katarinabackarne och voro snart i Willes hem. Trots den synbara fattigdomen, rådde der dock den snygghet och trefnad, som en huslig och ordningsälskande kvinna kan frambringa äfven med de enklaste medel.

Willes mor, en fryntlig gumma, i hvars drag dock sorg och lidande mera än ålderdomen tycktes hafva plöjt sina fåror, kom dem vänligt till mötes. Och så fort Kalle blifvit introducerad, bullade hon upp af hvad huset förmådde: färskt bröd, smör, stekt fläsk och för hvar och en en väldig mugg varm mjölk.

— Du får ursäkta Kalle, att jag inte fått hem mitt julbränvin än, men vi ska' reparera skadan i kväll, yttrade Wille urskuldande.

Kalle tycktes dock inte känna stor afsaknad efter lifselexiret, ty han kastade sig öfver maten med den uthungrades hela glupskhet, och Wille följde snart hans exempel.

Så fort måltiden var öfverstökad fattade Wille sin mössa.

— Kom nu Kalle, så gå vi och få hem lite starkvaror. Annars blir det ingen riktig jul. Du morsgumman får skaffa hem lite russin och sirap och tocke der, som ska vara till glöggen. Här är pengar!

— Ska du nu ut på sjelfva julafton, genmälde modren bekymrad. Stanna du inne och göm dina pengar, tills de bättre behöfvas!

— Se så, »böka» nu inte mutter lilla, inföll Wille. — Man ska roa, sig, när man är ung.

— Men Wilhelm, tänk på din far!

— Åsch, den der historien kan jag utantill. För det han var ett svin, ska' du väl inte förmena mig hvarje smula glädje.

Och i det han drog vännen med sig, gick han ut, slående dörren igen efter sig en smula hårdare än vanligt. Dock hörde han den kväfda snyftning, som banade sig väg ur modrens bröst vid hans brutala ord, och minnet häraf gjorde honom en smula osäker.

— »Morsan» var lite knottrig, yttrade han slutligen och försökte slå an sin vanliga sorglösa ton, men det ska' du inte fästa dig vid. När vi komma tillbaka är hon lika glad igen.

Efter att, högtiden till ära, ha köpt hvar sin »sexöreshavanna», beslöto de båda vännerna att, före handeln, gå ut och se en smula på stan'.

Bolmande af alla krafter, styrde de in på Westerlånggatan.

Här hade utanför en af de »bättre» krogarne bildat sig en folksamling, som spärrade gatan. På afstånd kom en polis springande. De båda vännerna påskyndade sina steg och trängdes snart bland de öfriga i gruppen.

— Har han skadat sig illa? — Är det i hufvudet? — Åh, han är bara full! — Nej, han är ju blodig, ser du väl, ljöd det förvirradt om hvart annat.

Wille hade snart, tack vare sina väldiga armar, banat sig väg till gruppens medelpunkt.

Det var en korpulent, välklädd karl, som låg på gatan med blod flytande ur näsa och mun.

— Styrman Johnson! utbrast Wille förskräckt, i det han böjde sig öfver der. till utseendet medvetslöse.

— Känner ni karlen? sporde den tillskyndande poliskonstapeln.

Om Wille kände honom! Det var en fråga. De hade ju seglat i två år med samma fartyg. Och en sådan hygglig »prisse» det hade varit. Han bara drack litet för mycket, men det fäste sig ingen vid. Och nu låg han här stel och liflös på sjelfva julafton. Hur det skulle kännas för hans far, den gamle präktige kaptenen! Wille fick ögonen fulla af tårar, då han tänkte härpå.

Han fattade den medvetslöse på sina starka armar och bar honom efter konstapelns anvisning till närmaste fältskär. Här konstaterades dödsfallet och dess orsak, kongestion åt hjernan, framkallad af öfverdrifven förtäring af starka drycker.

Wille och Kalle gingo sin väg, men tankarne på styrmannens sorgliga öde ville ej lemna någondera.

Hur ofta hade ej Wille under bränvinets inflytande lönat moderns kärlek med hårda och brutala ord! Hur berodde ej de båda vännernas fattigdom till en stor del på att bränvinet tog alla deras besparingar. Och sist — hu nej, men det vore för hemskt! — hvad skulle det bli af Willes gamla mor, om han en dag skulle sluta som styrman Johnson?

Och plötsligt slår han sin kamrat på axeln och ser honom rätt in i ögonon.

Vet du hvad, Kalle? Jag tror vi struntar i julbränvinet.

Och Kalle, som under tiden närt tankar af liknande art, sträckte fram sin valkiga näfve.

— Kör till! Jag är med om'et.

* * *

Modern blef gladt förvånad, då hon hörde de lätta stegen och såg de båda vännerna komma in utan att medföra något som tycktes likna bränvin.

Men då Wille kom fram och med en smekning lade sina penningar i hennes händer, blefvo känslorna henne öfvermäktiga. Hon gömde hufvudet vid hans breda bröst och snyftade:

— Gud välsigne dig mitt kära barn.

Och Wille, som sjelf hade svårt att tillbakahålla sina tårar, fattade gumman om lifvet och lyfte henne högt upp i luften som om hon varit ett litet barn.

— Se så, gråt nu inte mamma lilla! Med Guds hjelp kommer aldrig din Wille att köpa något julbränvin mera.

— Ja, nu bli vi utan glögg Kalle, fortfor han vänd till sin vän, men du ville ju sjelf så ha det och russinen och det öfriga få vi godt af i gröten.

Och då måltiden en stund senare serverades, tyckte alla tre att det var den trefligaste julafton de på länge upplefvat — trots frånvaron af julglöggen.

Oss fyra men inga fler.

Många hafva skrattat åt historien om den gamle mannen, som bad: »Välsigna mig och min hustru, min son Johan och hans hustru, oss fyra, men inga fler»; men den sjuklighet, denna bön uppenbarar, är ingalunda egendomlig för blott denne man; ty då sjelfviskheten icke får något utlopp på annat håll, tränger den in i religionen och förderfvar och förgiftar alt, hvarmed den kommer i beröring. »Om I älsken dem som älska eder, om I bevisen vänlighet endast mot dem som äro vänliga mot eder, hvad synnerligt gören I? Göra icke äfven publikanerna det samma?»

Det är omöjligt för en människa att lefva ensam och oberoende af sina likar. Huru sjelfvisk hon än må vara, så är det ett sådant ömsesidigt beroende i den mänskliga samhällsinrättningen, att någon slags anslutning till andra människor blir henne alldeles nödvändig. När hon då icke lyckas i att fullständigt och sjelfviskt afskilja sig från verlden, blir hennes nästa försök att göra den mänskliga medkänslans omkrets alt trängre, till dess den blott innesluter människor af vår kyrka, människor af vårt samhälle, af vårt parti, af vårt folk eller af vår familj; — »oss fyra men inga fler» — och så inskränkes all broderlig kärlek och himmelskt deltagande till denna mer eller mindre trånga krets.

Predikandet af evangelium är förkunnandet af »ett gladt budskap för alla folk». Änglarnes helsningssång var denna: »frid på jorden och människorna en god vilja». Apostelen uppmanar oss att hålla »böner, förböner och tacksägelser för alla människor» och säger sig sjelf vara »en gäldenär till greker och barbarer, visa och ovisa». Vår Frälsare lär oss, att vi skola älska icke blott dem som älska oss, utan dem som hata oss och att vi skola vara vänliga mot de onda och otacksamma; välsigna dem som förbanna oss och bedja för dem som försmäda och förfölja oss. Vi skola bedja »för konungar och för all öfverhet, på det att vi må föra ett lugnt och stilla lefverne, i all gudaktighet och ärbarhet». Och då Israeliterna voro bortförde till Babylon såsom fångar, under det de hängde sina harpor på pilträd och deras hjertan tyngdes af mer än en bitter sorg, bjöd Gud dem och sade: »Söken stadens bästa, dit jag hafver låtit bortföra eder, och bedjen för honom till Herren; ty då honom väl går, så går ock eder väl». Jerem. 29: 7.

Evangelii hela anda lär oss mildhet, tålamod, deltagande och långmodighet mot alla människor. Gud handlar icke med oss i rättvisa utan i nåd. Hans hjerta trängtar att få göra oss godt och han vill, att om våra fiender hungra vi skola gifva dem mat, om de törsta vi skola gifva dem dricka och sålunda samla glödande kol på deras hufvuden och bevisa oss såsom barn af vår himmelske Fader, som låter regna öfver rättfärdiga och orättfärdiga och låter sin sol uppgå öfver onda och goda.

Jemte denna allmänna och vidtomfattande kärlek till alla våra medmänniskor finnes en särskild kärlek, som Gud har inlagt i våra hjertan till alla hans sanna lärjungar. Apostelens helsning gälde icke blott de helige i Korint, utan »alla dem, som åkalla vår Herres Jesus Kristi namn på hvarje ort, deras och vår». 1 Kor. 1: 2. Kristi egna blodsförvandters begäran att få tala med honom framkallade svaret: »Hvar och en som gör min Faders vilja som är i himmelen, han är min broder och syster och moder». Psalmistens hjerta omfattade hela skaran af heliga, då han sade: »jag håller mig till *alla* dem, som frukta dig och dina befallningar hålla». Apostelen bjuder oss att upptaga äfven dem »som äro svaga i tron», »utan att döma öfver tankar». Han bjuder oss att vi skola älska hvarandra såsom Kristus älskat oss; och den mannens grymhet, som då hans skuld blef honom efterskänkt, vägrade att tillgifva sin medtjenare, har erhållit en sträng dom af Guds Son. Han räknar de ringaste af sina lärjungar som sina bröder, och hvarje förolämpning, hvarje skymf eller grymhet mot dem är det också mot Herren Jesus Kristus och skall af honom en gång erhålla sitt straff.

Det är sant, att de kristna kunna se mycket hos sina bröder, som de ej kunna annat än ogilla; men säkert är också, att, om de ville tala upprikligt och handla ärligt, skulle de tillstå, att de veta med sig sjelfva mycket mer, som är oheligt och olikt Frälsaren. Detta gör, att samma grundsats, som vill utesluta andra från Kristi församling, skulle, om den blefve tillämpad med lika stränghet på dem sjelfva, utdrifva dem ur hans fårahus.

Och denna trånghjertenhet, som vill begränsa vårt broderskap i Kristus Jesus till dem som veta just hvad vi veta, vare sig det är mycket eller litet, till dem som tänka just som vi tänka, vare sig det är rätt eller orätt, till dem som förrätta sin andakt under samma tak och offra på samma altare som vi eller till dem som bära samma namn och antaga samma bekännelseskrifter som vi hafva antagit; tanken att låta vårt lärjungaskap hos Jesus Kristus vara beroende af en läropunkt, en anslutning till den och den åsigten, begagnande af det och det sättet, de och de ceremonierna vid gudstjensten är så stridande mot evangelii hela ande, att det alls icke är underligt att med framskridande upplysning och djupare erfarenhet Guds folk bryter sig genom dessa bommar af gammal fördom och i stället i kärlekens enhet se hvarandra an såsom bröder.

Meddelanden

från de kristliga föreningarnes af unga män verksamhetsfält i olika länder.

Alldenstund detta nummer är afsedt att vara julnummer, intaga vi icke denna gång några underrättelser från föreningarne, hvilket deremot kommer att ske i hvarje nummer under nästa år.

Minnet af en bedjande moder.

För några år sedan voro invånarne i statsfängelset i A. en söndagsmorgon samlade till gudstjenst i kapellet.

En främmande predikant, hvilken af en händelse, som man brukar säga, var i staden, intog fängelsepredikantens plats. I sitt tal berättade han om en gosse, hvars moder var i himmelen, och hvilken efter att länge hafva tjenat synden plötsligen hade blifvit fattad af Herrens Ande, derigenom att hans moders råd och böner träffat hans samvete. Han blef kristen och inträdde sedermera i det heliga predikoembetet. Sedan talaren berättat detta, slöt han med följande ord: »Och denne förlorade son, som räddades genom en moders tårar, är jag sjelf.»

Gudstjensten var slut och fångarne gingo tillbaka till sina celler. På eftermiddagen gick fängelsepredikanten enligt sin vana genom korridoren fram till fångarnes med gallerdörrar försedda celler. Då fick han i en af dessa se en ung man liggande med sitt ansigte mot stengolfvet och snyfta, som om hjertat ville brista i hans bröst. Några minuter förflöto, innan fången såg upp och blef varse sin själasörjare. Denne frågade honom vänligt, hvad som fattades honom. »O», svarade han, »det var historien, som predikanten berättade för oss på förmiddagen om sin moder. Jag hade just en sådan moder och måste tänka på henne.» Derpå kastade han sig ned och ropade snyftande. »Det har nära på taget lifvet af mig; jag hade just en sådan moder.»

Här mellan de mörka väggarne af ett kallt fängelserum blef denne yngling, som hade varit otillgänglig för alla predikningar och böner, förvandlad till ett gråtande barn vid tanken på en from moder, som i denna dystra omgifning visade sig för hans inre öga med sitt välbekanta anlete, med sina tårfylda ögon och sin milda, kärleksfulla röst. Detta är en from och trogen moders belöning: en belöning, som, på samma gång den framhåller hennes höga pligt, tillika visar oss den syndarens bittra sjelfförebråelser och samvetsagg, hvilken förvandlar denna välsignelse till en förbannelse; den dyrbara belöning, som redan här på jorden kan tillfalla en förlorad sons moder.

Kristliga föreningens af unga kvinnor afdelning.

Glada underrättelser.

Kära vänner!

Med blandade känslor af glädje och sorg sätter jag mig ned för att skrifva vårt månadsbref till eder.

Slutet af ett år är alltid en vigtig tid och blir det altmer, ju längre vi framskrida i ålder och ju hastigare tiden flyr. Är det icke besynnerligt, huru mycket kortare åren synas oss nu än i vår barndom? Huru fort går det icke från den ena julen till den andra! Nu hafva vi åter inom kort jul igen, och dock synes oss, som om blott en helt kort tid hade förflutit sedan den förra.

Hvad är det, som ingifver oss en känsla af vemod, då vi tänka härpå? Då vi blicka tillbaka på det förflutna året, finna vi, huru många tillfallen att tjena Herren vi hafva låtit gå förlorade, och vi erinra oss nederlag och fall, då vi skulle hafva kunnat blifva krönta med seger. Då vi kasta en blick tillbaka på det vägstycke vi hafva genomvandrat, kunna vi icke underlåta att varseblifva osäkra fotspår, s. k. af stapplande — ja till och med värre — af svåra fall, som sätta en svår fläck på den rättfärdiges sköna drägt. Tårarne komma oss i ögonen och skymma vår syn, då vi tänka på den sorg vår egenvilja och synd hafva förorsakat den ledsagare, som skulle hafva fört oss trygt och säkert igenom i farans stund, om vi endast hade förlitat oss på hans dyrbara löften. Visserligen kunna vi glädja oss uti den vissheten, att Gud har af fri nåd förlåtit alt, hvarpå vi med ånger och sorg blicka tillbaka; ty då vi hafva bekänt våra synder, har han utplånat dem såsom ett moln, men minnet deraf verkar dock nedslående och förödmjukande. Vi stå på gränsen af den okända framtiden, och fruktan för att åter göra samma nedslående erfarenheter kanske hindrar oss att med friskt mod åter börja vår vandring på lifvets stig.

Är detta din ställning, du som är en af Herrens förlossade och som söker att följa honom? Då har jag i sanning ett ljufligt budskap för dig, ett budskap som skall vända din bedröfvelse i lofsång, ditt mörker i det klaraste ljus. Det är glada underrättelser, som hafva sjungits till oss från himmelen för lång tid tillbaka och som altsedan dess hafva förkunnats på jorden ända till denna stund. Denna himmelska sång genljuder alt fortfarande här nere i dessa orden: "I dag är eder född Frälsaren, som är Kristus, *Herren*, i Davids stad." (Luc. 2: 11).

Har han kommit till dig förr och gifvit din själ frid, då du trott på hans död för dig? Se då återigen upp till honom såsom till din uppståndne Herre, hvilken har makt att gifva dig glädje och seger i ditt dagliga lif under dess strider och frestelser. Släpp honom in i ditt hjerta såsom Kristus, Herren, herrskaren, konungen. Vill du emottaga honom, som blef född till judarnes konung, såsom *din* konung? Vill du öppna ditt hjertas dörr fullt för att emottaga ärones konung? Vill du gifva odelad hyllning åt den uppståndne segervinnaren, hvilken har "fört fängelset fånget" (tagit sjelfva fängenskapen till fånga), i det att han besegrat synden, döden och satan, och du kämpar "trons goda kamp", hvilket sker genom att helt fast *lita på Jesus*.

Innan han kan regera, måste den som inkräktat hans plats, *jaget*, *sjelfvet*, blifva utlemnadt, dödsdomen måste öfvergå alt, som är ett hinder för Herren Kristus att hafva full besittning af hjerta och lif. Är du villig härtill, eller fruktar du bekostningen? Försök, öppna ditt hjerta så mycket att du kan se, om ock aldrig så litet af konungens underbara skönhet, och då din blick fastnar vid honom, skall alt annat försvissna, och du skall i tacksam tillbedjan förena dig med den himmelska härskaran som sjunger "Ära vare Gud."

Några år hafva förflutit sedan dess, men jag kommer ännu i håg det strålande ansigtet af en af lärjungarne i min bibelklass, då hon utropade: "Jag har haft en sådan härlig jul, den lyckligaste i hela mitt lif." Hennes omständigheter voro sådana, att man kunde hafva anledning vänta, att hon skulle yttra sig på helt annat sätt; ty hon var långt ifrån sitt hem, skild från sina kära, hon var tjenarinna i ett stort hus, der den så kallade högtiden medförde förökade ansträngande göromål. Jag frågade henne efter orsaken till hennes glädje, och hon svarade: "Jag har emottagit konungen i mitt hjerta, och han herskar der, så att jag gör ingenting annat än lofvar och prisar. Detta är hemligheten af ett lyckligt lif, en säker vandring, en beständig seger, som skall bidraga till hans ära, hvilken vi tillhöra, och medföra välsignad framgång i våra företag, då vi tjena honom.

I veten huru det står om de vise männen, att när de sägo barnet föllo de ned och tillbådo och framtogo sedan sina gåfvor.

Så blifva äfven vi vid konungens åsyn öfverväldigade och nedfalla förödmjukade inför honom, tills han sjelf lyfter oss upp och skänker oss af sin fullhet, så att vi blifva skickliga att tillbedja honom i ande och sanning. Sedan nedlåter han sig äfven att emottaga våra gåfvor.

Hvad har du att gifva honom i dag? Lyssna till hans röst, då han i kärleksfull outtröttlighet beder dig: "Gif mig, mitt barn, ditt hjerta." Du skulle väl icke heller vilja gifva honom något mindre än detta, honom, som gaf *sig sjelf* för dig? Skola vi tillsammans med glädje och tacksamhet svara; "Ja, Herre, tag mig helt och hållet — mig sjelf, mitt alt, min tjenst."

Då skola vi med helt olika känslor återtaga vår lifsvandring och med förtröstan upprepa Davids ord: "Jag fruktar *intet* ondt, ty *du* är med mig." Ty om konungen herskar i våra hjertan, skall han underlägga sig alting. Striden är icke vår, den är *hans*.

Skrifver jag till någon, som ännu är nedsänkt i oförlåtna synder, någon, som hittills har tillslutit sina öron för tonerna af den himmelska musik, som uppfyller rymden, till någon, för hvilken Guds Son har lidit och dött och som dock har emottagit den underbara berättelsen om hans kärlek med likgiltighet och gensträfvig ohörsamhet? Jag måste då bedja dig stanna och besinna dig. Ett år har nu åter förflutit och dina derunder utöfvade synder läggas till ditt förflutna lifs synder. Huru stor skall icke summan deraf vara, der de stå upptecknade i Guds domsbok! Han har i sin godhet förlängt dina nådedagar, men ingen kan säga, huru snart du kan blifva kallad inför honom för att göra räkenskap. Kan du ännu liknöjd höra, att Gud så älskat dig, att han utgifvit sin egen älskade Son i döden för dig? Har din längtan blifvit så fullkomligt tillfredsställd genom denna verldens goda, att du ingenting vidare behöfver? Nej, jag är öfvertygad om, att det icke är så. Se tillbaka på de sorger och hjertekval du genomgått, de missräkningar och pröfningar du har råkat ut för, och du måste tillstå att hvila och tillfredsställelse finnes *icke* i verlden. Din själs törst efter någonting mera, någonting bättre, är ännu otillfredsställd.

Kanske du har vaknat upp och fått se något af faran i din ställning; mörkret bakom och framför dig är tjockt, marken darrar under dig, då du förgäfves söker att genomtränga dunklet och nå ljuset. Om så är, medför jag åt dig, stackars vandrare, sådana glada underrättelser, att din sorg skall blifva vänd i outsäglig glädje; ty han, som är ljuset, har lyst in i en verld, mörk af ondska och förderf.

Lyssna till orden i englarnes sång "Eder är i dag född — — — — en Frälsare."

Vid hans födelse förkunnade de "frid på jorden", och återljudet af dessa härliga ord hafva altsedan hörts, så ofta som fridsfursten meddelar fri förlåtelse åt någon syndare, som vill emottaga den.

Kom och se barnet i Bethlehem. Tänk på alt hvad *han* har lidit och gjort för dig. Lägg din syndabörda ned vid korsets fot, lemna hela bördan till den store Frälsaren och börde-bäraren samt inträd uti ett lif af frid och frihet. Äfven du skall då kunna deltaga uti den stora lofsången: "Ära vare Gud i höjden." Tag emot gåfvan af hans underbara kärlek, låt Frälsaren komma in i ditt stackars svidande och längtande hjerta, och du skall finna, huru underbart han tröstar och tillfredsställer dig, huru han fyller alla tomrum med sin frid och gifver åt ditt ensamma, ödsliga lif en sådan glädje, att du sannolikt skall utropa, såsom jag hörde någon: "Min första dag med Jesus var så härlig, att jag undrar, huru jag kunnat lefva så länge utan honom."

Att I alla mån lefva uti den saliga erfarenheten att känna Jesus såsom Frälsaren, hvilken dog för att förlossa eder från syndens skuld, och såsom den uppståndne Herren och segervinnaren, hvilken alltid lefver för att förlossa eder från dess makt, är min allvarliga önskan och innerliga bön.

Eder uppriktige vän
Susan H. Macleod.

Olika åsigter.

»Goda gosse glaset töm»,
Verldens skalder sjunga.
»Akta dig», med kärlek öm,
Varna vi de unga;
Ty i bägarn ligger gift,
Hur dess nektar tjusar,
Töm den — mot en tidig grift
Blindt du sedan rusar.

»Njut af lifvets korta lek —
Döden på dig väntar».
Sådan lära full af svek
Månget snille präntar.
Nyttja lifvet, råda vi,
Sök att Jesus finna
Och från dödens bojor fri
Skall du himlen hinna!

J. G.

Hörsamhet.

Att hafva ett öppet öra för *sanningens* röst är af största vigt och betydelse för en människa, om hon skall *finna* rätta vägen och kunna *vandra kvar* på densamma. *Förnekelsens* röster höjas ofta nog på ett sätt så att de tjusa isynnerhet det unga sinnet. Men låt dig icke bedåras! Stanna ej och lyssna till dem utan fly såsom gälde det lifvet från tillfällena till synd. Lita ej på din egen motståndskraft. Lek ej med faran. Var vis, så når du lifvet och den sanna lyckan.

Frågor och svar.

De kristliga föreningarna af unga män inom landet göras uppmärksamma på, att vi under otvanstående rubrik i Ungdomsvännen införa i bestämd nummerordning alla de frågor, som dylika föreningar eller föreningsmedlemmar önska göra i hvarjehanda till den vigtiga föreningsverksamheten hörande ämnen. En i föreningsverksamheten mycket erfaren, äldre, framstående person i Stockholm har lofvat besvara alla dylika frågor, hvilket utan tvifvel skall blifva föreningarna och deras enskilda medlemmar till det största gagn.

Begagnen eder flitigt af tillfället att få alla möjliga upplysningar!

Alla frågor insändas under adress: »*Ungdomsvännens Redaktion, Grefthuregatan 73, 3 tr. Stockholm.*»

Herrar bokförläggare

behagade fästa uppmärksamheten vid, att »*Ungdomsvännens*» *redaktion* (adress: *Grefthuregatan 73, 3 tr. Stockholm*) anmäler och uttalar sitt omdöme öfver *alla* utkommande literära alster, som tillsändas densamma.

Lösnummerförsäljare

i *landsorten* önskas för »*Ungdomsvännen*». Stor provision erhålles.

Adress insändes till »*Uggdomsvännens Redaktion, Grefthuregatan 73, 3 tr. Stokkholm.*»

De personer, till hvilka vi sända exemplar af detta profnummer i korsband, ombedjas att godhetsfullt utdela dem till ungdomen på sin trakt.

De ärade tidningsredaktioner, till hvilka vi taga oss friheten sända profnummer af Ungdomsvännen, behagade godhetsfullt omnämna denamma i sina resp. blad. Högaktningsfullt

Ungdoms-vännens Redaktion.

Veckoschema

för

kristliga föreningen af unga män,

2 Kungsgatan 2,

fr. o. m. ingången af Oktober 1887.

Måndag kl. 7—8 e. m: *Fransk konversation* under ledning af Pastor **R. Osterman.** Ersättes tillsvidare med *föredrag i literatur* på tisdagarne af Pastor **Osterman.**
Kl. 8—9 e. m.: *Gymnastik* under ledning af Löjtnant **G. W. v. Heideman.**

Tisdag kl. 7,30—8,30 e. m. *Bibelklass* enligt särskildt schema.

Onsdag kl. 7—8 e. m.: *Engelsk konversation* under ledning af Rev. **F. Case.**
Kl. 8—9 e. m.: *Gymnastik* under ledning af Löjtnant **v. Heideman.**

Torsdag kl. 7—8 e. m.: *Diskussionsöfning* enligt särskildt anslag.

Fredag kl. 7—8 e. m.: *Tysk konversation* under ledning af Pastor **E. Krage.**
Kl. 8—9 e. m.: *Gymnastik* under ledning af Löjtnant **v. Heideman.**

Lördag kl. 8—9,15 e. m.: *Sångöfning* (kvartett).

Lokalen är öppen hvarje dag kl. 4—10 e. m. *Biblioteket* (cirka 400 vol. på 10 språk) hålles för utlåning af böcker öppet Tisdagar kl. 7—7,30 e. m.

Tidningar (religiösa, literära, politiska, illustrerade m. m.) finnas till ett anlal af 100 på 8 språk.

Thé med smörgås, öl och mjölk erhålles efter tillsägelse hos Föreningens Vaktmästare mot en bestämd, låg afgift.

Årsafgiften är 10 kr., och berättigar denna till kostnadsfritt deltagande i samtliga undervisningskurser, föredrag m. m.

Såsom *medlem* antages hvarje välfrejdad ung man, som betalar stadgad afgift.

Sekreteraren träffas å Föreningens lokal Måndagar, Tisdagar, Onsdagar och Fredagar kl. 7—9 e. m.

ANNONSER.

Ett Föredrag
för
Ynglingar och Unge män

af *A. E. Bockman* säljes till förmån för "Betels" verksamhet, pris 10 öre, när 100 ex. tagas på en gång lemnas 50 proc., 50 ex. 35 proc. och 25 ex. 25 proc. rabatt, då rekvisition insändes till

F. W. Jonssons Bokbinderi,
Örebro.

Nyttig Julgåfva!

Namnstämplar för märkning af linne. **Berlocker, Medaljonger** och **fickstämplar** jemte **stämpelfärg** och äkta **märkbläck** hos

Alf. Sundberg,
19 Brahegatan 19.

OBS! Order från landsorten expedieras omsorgsfullt och mot postförskott eller efterkraf.

Nyheter!

Söndagsskolkort
billiga och fina, rikt urval; många nya sorter.

Texter för Söndagsskolan 1888.
Pris 12 öre.

Illustrerade barnskrifter,
ser. IV (8 st. i ett paket) tillsammans 30 öre. Vackra och intressanta. Stor upplaga.

Råd till unga metodister.
En liten skrift, som bör sättas i händerna på hvarje nyomvänd. Pris 10 öre.

Barnskrifter: à 5 öre st. i kulörta omslag:
Tiggarbarnen,
Jessie,
Gamla Karin,
Skeppsgossen.

Det fördolda lifvet i Gud.
En bok för kristlig uppbyggelse, af M. G. Pearse, förf. till "Tankar om helighet", m. m. Pris 75 öre.

J. M. Erikson,
Stockholm.

VAKNA!

Ett folk kan lika litet som den enskilde ostraffadt lefva öfver sina tillgångar. Sverige bortslösar årligen 40 millioner kronor på sitt absolut gagnlösa och högst skadliga krigsväsen. Spara hälften och sluta med tullstriden till välsignelse för folk och land!

Härför kämpar ihärdigt **Veckotidningen Fredsvännen**, likasom den oförtrutet arbetar för alt annat, som gagnar folket. Fredsvännen är human, men icke träkigt beskedlig, rättvis mot alla, men har ingen skonsamhet med humbug i någon form.

Tidningen börjar sin 4:e årgång med 1888. Qvartalspris 70 öre. Årspris 2 kronor. Postafgiften inberäknad. Prenumeration å alla postanstalter samt å tidningens expedition, Stadsgården 8, 3 tr., Stockholm. Lösn. 5 öre i tidningskontoren.

Profexemplar erhållas mot insändande af frimärke. Utgifvare K. P. Arnoldson.

Kom inte och klaga öfver höga skatter och svåra tider, om Ni icke prenumererar på Fredsvännen! "Kriget är en ända med förskräckelse, men den väpnade freden är en förskräckelse utan ända", har sjelfve Moltke sagt. 40 millioner en-kronor, lagda på en linie tätt vid sidan af hvarandra, skulle tillsammans räcka hundra svenska mil!

40 Millioner!

Weckoposten,

6-spaltig folktidning för befrämjande af kristlig upplysning och frihet, utkommer under 1888 med ett nummer i veckan (hvarje helgfri onsdag) och kostar: för helt år 2: 50, trefjerdedels år 2 kr., halft år 1: 50, ett fjerdedels år 75 öre, utom postarvodet.

Denna tidning, som med 1888 ser sin 19:de årgång, vill söka fortfarande bjuda på ett omvexlande innehåll. Religiösa, sociala och politiska frågor behandlas — alt i frisinnad anda och på ett städadt sätt.

För nästa år skola vi inrymma en värderik **följetong.**

Prenumerera med snaraste på

Weckoposten.
Stockholm i December 1887.
Redaktionen.

I Vedhandeln
4 Observatoriegatan 4

försäljas: frisk och god björk- samt al och barrved, såväl sågad som osågad jemte antracit-, sten- och träkol, engelsk och svensk koks, hemsänd till alla delar af Stockholm.

OBS. Äfven säljas ved-, kol- och **kokspoletter.**

A. & O. Schultén
STOCKHOLM,
2 Norrmalmstorg 2
och
7 Sturegatan 7.

Stora och välsorterade lager af **Garn-, Väfnader & Trikåvaror** i parti och detalj till billigaste **fabrikspris.**

Profven sändas till landsorten franco.

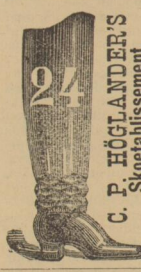

C. P. HÖGLANDER'S Skoetablissement,
(Etablerad 1870.)
24 Brunkebergstorg 24,
STOCKHOLM.
Rekommenderar mina allmänt välkända tillverkningar. Allt af eget fabrikat. **Beställningar och Reparationer utföras.**

Allm. Telef. 68 81.

OBS.!
Skicklig Slöjdlärarinna

söker plats i skola eller enskild familj.

Goda betyg visas på Kristliga Föreningens af Unga Kvinnor lokal 13 Norrlandsgatan 2 tr. upp öfver gården, derifrån äfven skriftliga underrättelser fås.

Östermalmsbor!

Då I behöfven nya **skodon** eller de gamla reparerade, kommen då i håg

Aug. E. Halldéns skoaffär,
7 Engelbrektsgatan 7.

Välgjorda MÖBLER

Bättre och enklare. Billigt pris.
Äfven mot afbetalningar
Malmskilnadsgatan 46
7 Oxtorgsgatan **7**
A. Lagerberg.
Egna tillverkningar.

EMIL LARSÉNS
skrädderiaffär,
18 Brahegatan 18.
Obs! Solidt arbete. **Obs!** Goda tyger. Billigt pris. **Allm. telef. 71 16.**

Juridiska uppdrag

såsom arfsutredningar, uppsättande af testamenten, konkursbevakningar samt handlingars inlemnande och mäls bevakande i öfverrätterna m. m. utföras af

J. A. Andal,
Riddaregatan 3, Stockholm.

Ny sorts
Patent-Soffor

endast 4 à 5 fot långa, men kunna vid bäddning förlängas ända till 7 fot, med behaglig bädd och lämpa sig till alla sorters rum samt äro billiga och ändamålsenliga, säljas hos uppfinnaren och patentinnehafvaren

C. A. Lindblom,
Brahegatan 8, 1 tr.,
(f. d. Östra Humlegårdsgatan).

Nanny Helgarzons
Bok- & Pappershandel,
30 Hornsgatan 30,

finnas goda **Guitarrer** från 12 kr. **Violiner** 8 kr. **Stråkar** 1 kr. **Album** 75 öre. Skrifportföljer från 25 öre till högre priser, flera sorters papper, skrif- och ritmateriel. Böcker för skolan och hemmet samt olika slag af parfymer och luftreningsmedel.

Prenumeration på kristliga tidningar och tidskrifter emottagas.

Bokbinderiarbeten

utföras skyndsamt, väl och billigt när de insändas till

F. W. Jonssons Bokbinderi,
Örebro.

Räkenskapsböcker,
Kopieböcker,
Kontraböcker
och **Fakturapermar** m. m.

F. W. Jonssons Bokbinderi,
Örebro.

Välgjorda arbeten. Billigaste pris.

För Julen!

Album, stort urval, nya och smakfulla **Blomsterkort, Böcker** af goda författare, **Fotografier** med och utan ramar, **Oljemålningar, Portföljer**, eleganta **Skrifbordsgarnituren, Skrif-, Post-** och **Biljettpapper** m. m., m. m. **Visitkortsbeställningar** och **Monogramtryck** emottages i

F. Björklund & C:is Bokhandel,
46 Malmskilnadsgatan 46.

BARNENS TIDNING

redigerad af **L. S.**, med bidrag af **C. O. B., C. J. v. Hofsten** m. fl. medarbetare, utkommer **två gånger i månaden** och innehåller i hvarje nummer **åtta** stora sidor med 3 à 4 **fina, vackra illustrationer,** de flesta i storlek omfattande tidningens hela sidor, från de mest framstående artister, samt en för barnen afpassad, lärorik och underhållande text, bestående af lefnadsteckningar, resebeskrifningar, naturskildringar, berättelser, bref, tänkespråk etc., hvarjemte hvarje prenumerant erhåller en **fin färgtrycksplansch,** föreställande någon biblisk händelse.

Pris endast **1 krona 50 öre** för år,
postarvodet deri inberäknadt.

Prenumerantsamlare, som taga minst **fem** ex. och derutöfver samt insända reqvisition åtföljd af liqvid efter 1: 50 pr ex. till **Fosterlands-Stiftelsens Förlags-Expedition,** Stockholm, erhålla hvart **sjette exemplar gratis.** Tagas **trettio** exemplar och derutöfver, nedsättes priset till **1 krona** pr årgång, i hvilket fall endast hvart **11 ex. lemnas gratis.**

De sålunda från expeditionen beställda ex. sändas under korsband och utan alla vidare kostnader för reqvirenten.

Bland de många rekommendationer, som Barnens tidning i pressen erhållit, meddela vi följande:

"De föräldrar, som vilja hafva någon "rolig" och tillika nyttig läsning att sticka i händerna på sina små, finna i denna tidning hvad de söka. De vackra illustrationerna äro synnerligen lämpliga att väcka barnens skönhetssinne och fylla deras fanta si med rena och goda bilder." *Folkskolans Vän.*

"Denna tidning för barn och ungdom är oväderspägligen i alla afseenden, med hänsyn till så väl dess utmärkta omvexlande bildande innehåll, som dess utstyrsel, *den förnämsta af svenska barntidningar,* som hittills utgifvits." *He. T.*

Observera!

I anseende till en större reparation och förändring af lokalen, realiseras under December månad vårt väl sorterade lager af färdiggjorda

38 **Gosskläder** **38**
samt **Nattrockar** och **Regnkappor.**
Regeringsgatan

NILSSON & DAHLBECK.

Fina Blomsterkort med bibelspråk.
(Fin, god kartong, färgtrycks-litografi.)

N:o 3538	(4½×3½ tum)	pr 100 kr.	3: —
» 2153	(4×2½ »	» 100 »	2: 50
» 3529	(4×2½ »	» 100 »	2: 50
» 3424	(3¼×2⅜ »	» 100 »	2: 25
» 2802	(2⁷/₁₀×1⅔ »	» 100 »	1: 50
» 3250, i omslag		» 5 »	0: 20
» 3245, »		» 10 »	— 90
» 15, »		» 10 »	— 40
Bibliska bilder, »		» 50 »	1: 50

J. M Erikson.
Stockholm.

Ungdomsvännens Expedition

kommer **icke** på nya året att blifva Brahegatan 19. **Alla** meddelanden, **äfven rörande annonser** sändas tillsvidare till **redaktionen,** adress: Grefthuregatan 73, 3 tr., Stockholm.

Ledsamt nog hann **vår vignett** icke blifva färdig till detta profnummer. Den kommer dock att användas redan i första numret på nyåret.

Kristliga föreningen af unga kvinnor får härmed vänligen inbjuda kvinliga butiksbiträden till ett sammanträde å föreningens lokal, tredjedag jul kl. 8 e. m., för att rådgöra om ordnandet af ytterst billig och praktisk undervisning i franska och engelska språken.

Norrlandsgatan 13, 2 tr. öfver gården.

Kristliga föreningen af unga kvinnor har som vanligt möte kl. 6—9 Juldagen. Julgranen tändes kl. 7. Intet arbetsmöte nästa torsdag.

Ungdoms-Vännen.

Extranummer. Fredagen den 30 Dec. 1887.

Stockholm, tryckt hos David Lund, 1887.

Alldenstund prenumeration å **Ungdoms-Vännen** ej har kunnat komma ifråga för innevarande år, utan blott afser det nya året 1888, kunna vi icke i dag utgifva tidningen i dess vanliga format. Men på det att icke våra *blifvande* prenumeranter inom Stockholm skola glömma bort oss, utgifva vi i dag detta lilla extranummer, innehållande tillkännagifvanden om tidningens utdelningsställen i Stockholm samt predikoturer m. m.

Adressen till tidningens redaktion är: *Grefturegatan 73, 3 tr.* Expeditionen är: *Hrr Palm & Stadlings bokhandel, Malmskilnadsgatan 40.*

Prenumerationspriset är:

för helt år	.....	kr.	1: —.
» 3/4 »	.....	»	—: 75.
» halft »	.....	»	—: 60.
» 1/4 »	.....	»	—: 30.

Lösnummerspriset är 5 *öre*. Annonser 8 öre pr finstilsrad.

Obs.! Stockholmsprenumeranterna erhålla **hvarje fredags e. m., *omkring kl. 6,* Ungdoms-Vännen jemte en bilaga, innehållande predikoturer och annonser om möten.**

Prenumerations- och utdelningsställen.

På **Norrmalm:**
Ev. Fosterl.stiftelsens bokh. Mästersamuelsgatan 34.
Liljeqvists bokhandel, Drottninggatan 64.
A. G. Nilssons skobutik, Gamla Kungsholmsbrogatan 30.
Tidningskontoret, Drottninggatan 8.
Tidningskontoret, Gust. Ad. torg 10.
Tidningskontoret, Hamngatan 13.
C. P. Höglanders skobutik, Brunkebergstorg 24.
Cigarrboden, Regeringsgatan 77.
Palm & Stadlings bokhandel, Malmskilnadsgatan 40.
Drottninggatan 75, kryddboden.
Tidningskontoret, Drottninggatan 73 C.
F. Björklunds & C:o bokhandel, Malmskilnadsgatan 46.
Lindau & Hultmans bokhandel, Drottninggatan 104.
Tidningskontoret, Observatoriegatan 6.
Tidningskontoret, Norrtullsgatan 10.
Fagerbergs bokhandel, Tegnérgatan 4.
Kryddbod., Döbelnsgat. 50, Gustafson.

På **Östermalm:**
Tidningskontoret, Sturegatan 5.
Tidningskontoret, Storgatan 8.
J. Kjellin, Linnégatan 31, kryddboden.
P. J. Lindvall, Brahegatan 39 »
C. G. Ågren, Brahegatan 29, kryddboden.
Tidningskontoret, Karlavägen 6.
H. Lindström, Riddaregatan 30, brödbod.
Tidningskontoret, Kommendörsgatan 15.

På **Kungsholmen:**
Cigarrbutiken, Flemminggatan 1.
Kungsholms bokh., Handtverkaregatan 8.
Kryddboden, Parmmätargatan 11.
Kryddboden, Kungsholmsgatan 11.

På **Södermalm:**
Bokhandeln, Hornsgatan 30.
Tidningskontoret, Södermalmstorg.
Tidningskontoret, Hornsgatan 54.
Kryddboden, Götgatan 28.
Kryddboden, Götgatan 56.
Bokhandeln, Folkungagatan 14.

Till tidningskontoren.

Alla de innehafvare af tidningskontor, som under detta år vilja dels upptaga prenumeration å *Ungdomsvännen* och dels sälja lösnummer af densamma, torde godhetsfullt *skriftligen* rekvirera så många exemplar, som de anse sig behöfva, från Herrar Palm & Stadlings bokhandel, Malmskilnadsgatan 40.

OBS.! *Vi lemna 20 % provision.*

Predikoturer och Andaktsstunder.

Slottskyrkan, Söndag kl. 11 f. m. Billing; kl. 2 e. m. Gemzell.
Storkyrkan, Söndag Ruus, Fehr, Lindau.
Blasieholmskyrkan, Söndag, Beskow och Lindström.
Klara kyrka, Söndag, Mörner, Westberg, Nilsson.
Jakobs kyrka, Söndag, Lagerström, Bergman, G. Svensson.
Johannes kyrka (Jakobs Allmänna Läroverk) kl. 6 e. m. C. Lindström.
Hedvig Eleonora kyrka, Söndag, Rosenius, Westman, Svärd.
Djurgårdskyrkan, Söndag, kl. 11 f. m. Leuwgren.
Adolf Fredriks kynka, Söndag, kl. 11 f. m. Vicander, Staaf, Dehlgren.
Kungsholms kyrka, Söndag, Schultzberg, Svedberg, C. Lindström.
Serafimerlazarettet, Söndag, Schultzberg.
Carl Johans kyrka, Söndag, kl. 11 f. m. Gemzell.
Garnisonssjukhuset, Söndag, Wallin.
Finska kyrkan, Söndag, kl. 11 f. m. sv. högm. Sjöding.
Tyska kyrkan, Söndag, Tysk högmessa, Kaiser.
Katrina kyrka, Söndag, Fristedt, Johansson, Isberg.
Maria kyrka, Söndag, Eklund, Rydberg. Rydberg.
Borgerskapets gubbhus, Söndag, G. Svenson.
Borgerskapets enkehus, Söndag, A. J. Svensson.
Diakonisskapellet, Söndag, kl. 7 f. m. Berg, kl. 11 f. m. Bring.
Danviks kyrka, Söndag, kl. 11 f. m. Bodström.
Immanuelskyrkan, Söndag. kl. half 8 f. m. Ekman, kl. 11 f. m. Waldenström, kl. 1,15 e. m. Waldenström, kl. 6 e. m. Ekman.
Lutherska missionshuset, Söndag kl. 11 f. m. Grufman. kl. 6 e. m. Vesterlund.
Sundbybergs kapell, Söndag, kl. 12 m. Vesterlund.
Kungsholmsgatan 6, Söndag, kl. 11 f. m. Sjölander, kl. 6 e. m. Grufman.
Horntullsgatan 1, Söndag, kl. 11 f. m. Lundgren, kl 6 d. m. Öhlin & Ramström.
Evangeliska Brödra Församlingens kapell, Söndag, kl. 11 f. m. Aastrup.
Sabbatsbergs kapell, Söndag, kl. 11 f. m. Hallbäck.
Missionshyddan vid St. Mejtens gränd, Söndag, kl. 6 e. m. A. F. Holmgren. Torsdag, Isberg.
Missionshyddan vid Pilgränden, Söndag, kl. 6 e m. Lindholm. Onsdag, kl. 7 e. m. Löwenhielm & Lindholm.
Missionshyddan å Kungsholmen, Söndag, kl. 6 e. m. Vennersten.
Missionshuset vid Rörstrand, Söndag, kl. 11 f. m. Ramström, kl. 6 e. m. G. Jonson och Hedenvall.
Uplandsgatan 29, Lördag, kl. half 10 e. m. Bön- & tacksägelsemöte.. Söndag. kl. 11 f. m C. O. Carlson, kl. 6 e. m. Predikan och bönemöte. Måndag kl. 7 e. m. Hjertman & Carlson, bönemöte. Tisdag, kl. 7 e. m. Erikson U. Sandberg, bönemöte. Onsdag, kl. 7 e. m. Hjertman med flere. Bönemöte.
Betlehemskyrkan, Lördag, kl. 5 e. m. Lindberg. Söndag, kl. half 8 f. m. Holmström, kl. half 12 f. m. Lindberg. kl. 6 e. m. Holmström. Måndag, kl. 6 e. m. bönemöte. Tisdag, kl. 5 e. m. Föredrag af hr Rodhe om barnauppfostran. Onsdag, kl. 6 e. m. bönemöte.
Betelkapellet, Söndag, kl. 7 f. m. Lindblom, kl. 11 f. m. missionspredikan, kl. 6 e. m. Broady. Måndag, kl. 7 e. m. bönemöte. Tisdagen. kl. 7 e. m. bönemöte.
Salemkapellet, Söndag, kl. 11 f. m. Engstrand, kl. 6 e. m. Lindblom. Måndag, kl. 8 e. m. bönemöte. Tisdag, kl. 8 e. m. bönemöte.
Ebeneserkapellet, Söndag, kl. 7 f. m. Hedberg, kl. 11 f. m. Malmqvist, kl. 6 e. m. Hedberg. Måndag, kl. 8 e. m. bönemöte. Tisdag, kl. 8 e. m. bönemöte.
Handtverkaregatan 24 A, Söndag, kl. 11 f. m. och 6 e. m. Clafford. Måndag, kl. 8 e. m. bönemöte. Tisdag, kl. 8 e. m. missionsbön.
S:t Eriksgatan 10, Söndag, kl. 9 f. m. söndagsskola.
Vestmannagatan 54, Söndag, kl. 11 f. m. Drake, kl. 6 e. m. Svenson. Måndag, kl. 8 e. m. bönemöte. Tisdag, kl. 8 e. m, bönemöte.
Grefgatan 3, Söndag, kl. 11 f. m. Broady. kl. 5 e. m. Söndagsskolfest. Måndag, kl. 8 e. m. bönemöte. Tisdag, kl. 8 e. m. bönemöte.
Kyrkan vid Floragatan, Söndag, kl. half 8 f. m. flere talare, kl. 9 f. m. söndagsskola, kl. 11 f. m. Fernholm, kl. 1 e. e. Förs. årsfest, kl. 6 e. m. Jansson. Måndag, kl. 8 e. m. bönemöte. Tisdag, kl. 8 e. m. bönemöte.
Döbelnsgatan 48, Söndag, kl. 6 e. m. predikan.
Sundbyberg, Brunsgården, Söndag, kl. 7 f. m. Karlsson, kl. 9 f. m. söndagsskola, kl. 5 e. m Karlsson.
I S:t Paulskyrkan, (vid Adolf Fredriks torg), Lördag, kl. 10 e. m. vaknatt. Henschen. Söndag, kl. 11 f. Carlsson, kl. 6 e. m. Henschen. Under böneveckan hålles möten hvarje afton kl. 8 e. m. Måndag, kl. 8 e, m. Henschen.
Åsögatan 48, Lördag, kl. 10 e. m. vaknatt. Söndag, kl. 11 f. m. Pettersson, kl. 1/2 5 e. m. Carlson, Under böneveckan möten hvarje afton kl. 8.
Wallingatan 20, Söndag, kl. 11 f. m. Bohman, kl. 6 e. m. Bohman och Schütz. Under veckan möten hvarje afton kl. 8.
W6 (stora salen) Lördag, kl. 10 e. m. vaknatt. Schütz. Söndag, kl. 11 f. m. Schütz.
Biblioteksgatan 5, (1 1/2 tr. upp. Lördag, kl. 10 e. m. Hultgren. Söndag, kl. 9 f. m. söndagsskola, kl. 11 f. m. och kl. 6 e. m. Hultgren. Måndag, kl. 8 e. m. Lagercrantz. Tisdag, onsdag och torsdag, kl. 8 e. m. Hultgren.

Östermalmsbor!

Då I behöfven nya **skodon** eller de gamla reparerade, kommen då ihåg

Aug. E. Halldéns
skoaffär,
7 Engelbrektsgatan 7.

Kristliga föreningen

af

Unga kvinnor

har sitt månadsmöte Nyårsdagen i vanlig tid. Alla äro hjertligt välkomna.

UNGDOMS-VÄNNEN.

KRISTLIG TIDNING FÖR SVERGES UNGDOM.

N:o 1. Torsdagen den 5 Januari. 1888.

Prenumerationspris:
Helt år 1 kr., 3/4 år 75 öre, 1/2 år 60 öre, 1/4 år 30 öre.
Postbefordringsafgift 20 öre.
Till Amerika 3: 50; Norge, Danmark och Finland 3 kr.

Redaktör och ansvarig utgifvare:
K. TH. MALMQVIST.
Grefturegatan 73, 3 tr,, Stockholm.

Annonspris: 8 öre pr petitrad.
Expedition: Palm & Stadlings bokhandel Malmskilnadsgatan 40. Telef.: Bell 10 78, Allm. 57 90.
Lösnummer: 5 öre.

Anmälan.

Efter att under förra årets sista månad hafva skickat ut tvenne profnummer af *Ungdomsvännen*, presentera vi den nu med den nya utstyrsel, i hvilken den för framtiden vill uppträda.

Ungdomsvännen vill framför alt — såsom namnet så tydligt anger — blifva till ledning och gagn för Sverges ungdom.

I första rummet skola vi altså befläta oss om att bjuda vår läskrets på korta, kärnfriska och lärorika uppbyggelseartiklar och genomgående bibelstudier.

Dernäst skola vi genom inrymmande af fortlöpande artiklar i allmänna ämnen, skisser och berättelser samt en genomgående följetång (hvilken kan urklippas och bindas i bokform) dels söka odla de ungas smak, utbilda deras karaktär och öka deras kunskapsmått, och dels förse dem med på samma gång roande och nyttig läsning.

Vidare skall en af våra hufvuduppgifter blifva att meddela underrättelser från de kristliga föreningarna af unga män och af unga kvinnor i vårt eget land och i andra länder. Derigenom hoppas vi göra *Ungdomsvännen* till ett oumbärligt organ för de olika föreningarna här och der i landet, som äro bildade eller komma att bildas af unga män och af unga kvinnor.

För att särskildt tjena denna föreningsverksamhet bland de unga männen skola vi meddela alla de underrättelser, inbjudningar, råd eller upplysningar, som komma att utfärdas från den på mötet i Stockholm den 22 oktober förra året tillsatta interimstyrelsen för ett blifvande allmänt kristligt Ynglingaförbund i Sverge.

Äfven skola vi från den i år blifvande verldskonferensen här i Stockholm meddela utförliga underrättelser.

För de kristliga föreningarnes af unga kvinnor uppmuntran och ledning hafva vi öfverenskommit med på det området väl erfarna personer om artiklar och öfversättningar.

I samma mån som vi röna uppmuntran genom ett flitigt spridande af *Ungdomsvännen* skola vi en och annan gång inrymma porträtt af framstående personligheter jemte deras biografier.

För att tillmötesgå våra läsare och läsarinnor inom hufvudstaden bafva vi beslutat trycka en särskild bilaga till hvarje nummer, innehållande predikoturer och annonser om smärre möten på olika lokaler i Stockholm.

Vi vilja för öfrigt låta tidningen tala för sig sjelf och uppmana endast till flitig prenumeration.

För att göra det möjligt för en hvar att skaffa sig *Ungdomsvännen* hafva vi satt priset mycket lågt.

Det är nämligen endast:

för 1 år 1 kr., 3/4 år 75 öre, halft år 60 öre, 1/4 år 30 öre.

Till detta pris kommer i landsorten postbefordringsafgiften, som är 20 öre.

Lösnummerpriset är 5 öre, annonspriset blott 8 öre per petitrad.

Redaktionens adress är: *Grefturegatan 73, 3 tr., Stockholm.* Alla meddelanden rörande redigeringen sändas dit.

Expeditionen är: *Herrar Palm & Stadlings bokhandel, Malmskilnadsgatan 40*, dit alla meddelanden rörande annonser äfvensom alla rekvisitioner af tidningen sändas.

Till expeditionen finnes telefon under nummer: *Bell. 1078, Allm. 5790.*

Till tryckeriet, der redaktören träffas hvarje tisdag mellan 5—9 e. m. är telefonnumret: Allm. 5088.

Lösnummerförsäljare önskas i landsorten. Prenumerantsamlare erhålla stor provision. Till Amerika sända vi tidningen i korsband för 3:50 per exemplar. Sänd i korsband till Norge, Danmark och Finland kostar den 3 kr. för helt år.

Stockholm i januari 1888,
Redaktionen.

jag mig på kanten af sängen, hvilken stod tätt invid fönstret, och under det jag språkade kastade jag en blick på gatan. Det var alt som behöfdes för att gifva mig en föreställning om gatan Barker.

Den måste i sanning vara ett tillhåll för det sämsta slödder. Hvart man vände sig, såg man förfallna hus, som alla vanpryddes på ett eller annat sätt genom märken efter våld, såsom krossade fönsterrutor och sönderslagna eller aflyftade dörrar.

Hettan var den dagen så tryckande, att man knapt kunde andas. En skara barn, af hvilka somliga voro halfklädda, andra alldeles nakna, vältrade sig bland sopor och dam. Män med vidrigt utseende sutto på trösklarne eller lågo utsträckta på gatan i skuggan från husen, under det att deras hustrur, som voro vederstyggliga och smutsiga, med okammadt hår och ett förderfvadt ansigtsuttryck stodo i fönstren och pratade högljudt vid hvarandra. Ölmuggarne gjorde sin rund här och hvar, i synnerhet bland en tät grupp, som var samlad utanför en krog, belägen midt under det fönster, invid hvilket jag satt.

Farbror Braidy.

Öfversättning för Ungdomsvännen.

Första afdelningen.

Farbror Braidy, en för mig obekant person, åtnjöt ett oinskränkt förtroende inom mitt distrikt. Alla hyste aktning och tillgifvenhet för honom. Somliga talade om honom såsom den bästa människa, som någonsin lefvat här på jorden; — andra sade om honom: »Han är tyst som grafven. Man behöfver aldrig frukta, att han skall yppa de förskräckliga hemligheter man anförtror honom.!» Andra återigen: »Han är en lärd! Han talar i alla ämnen som en bok. Och blir det fråga om att säga ett tröstens ord eller att läsa bibeln! — genom en uttrycksfull åtbörd gaf man tillkänna att farbror Braidys förmåga i detta hänseende öfvergick all beskrifning.

Ser ni, min herre, utropade den förste, af hvilken jag begärde upplysningar rörande farbror Braidy, det fins ej en enda bland dem, som får betalt för att de skola komma hit och hålla

För uppbyggelse.

Mot gudlösa sätt att uppgöra planer.

Nyårsbetraktelse af *Otto Funcke.*

Man måste göra upp planer! Det påstår jag bestämdt trots öfverskriften, som jag sjelf satt dit. Man måste göra upp planer, om än tusen gånger våra planer blifva om intet. Dock är det nödvändigt och går äfven liksom af sig sjelft. Smått folk göra upp små planer, och stort folk göra upp stora planer, men planer utstaka de alla. En förträfflig general berättade en gång för mig,

att i ett brandfritt skåp i krigsministeriet i Berlin funnes sorgfälligt utarbetade fälttågsplaner, beräknade för alla möjliga möjligheter. Altså t. ex.: Tyskland angripes af Ryssland och Frankrike och har inga bundsförvandter, eller: får hjelp af Österrike, eller: får hjelp af Italien, eller: Österrike är emot Tyskland, som får hjelp af England o. s. v., o. s. v. Men alla dessa planer — så sade mig nämde general — leda sitt ursprung från vår store och fromme fältherre Moltkes panna och penna.

Nå väl, jag har icke varit i tillfälle att i Berlin undersöka, om så verkligen förhåller sig, och då jag för ett par år sedan råkade få fältmarskalken Moltke till medpassagerare på järnvägen, var jag icke nog djärf att våga tilltala honom i denna fråga. Jag måste likväl säga, att det vore mycket glädjande och lugnande, om Moltkes planer funnes tillstädes, ehuru det vore än mera glädjande och lugnande, om de samt och synnerligen finge ligga orubbade i sitt lådfack intill den yttersta dagen. Men då nu verlden är som den är, så är det i viss mån lugnande, att de finnas till. Vi vilja altså tacka den store Moltke för att han uppgjort planer och gjort dem så, att de kunna användas, äfven då han ej sjelf är med.

Vi äro visserligen inga Moltkar — ja det fins dess bättre trots hrr Gurko och Boulanger blott *en* Moltke, och han hör oss tyskar till — men vi måste ändå göra upp planer. Det är en följd af att vi äro människor.

Djuren göra icke upp några planer. De följa sina medfödda *drifter, instinkter*. De sörja för sitt slägtes fortplantning, för sina bostadsförhållanden, för bordets nöjen så som de *måste* göra. Men i följd deraf stå de också *stilla* i sin utveckling.

Bin och räfvar ha rykte om sig som särskildt kloka djur. Men hvad de lärde och poeterna skrefvo om dem för 3,000 år sedan träffar alldeles in på det som man ser af dem i denna dag.

Människan *tänker*, och eftersom hon tänker gör hon upp planer. Eftersom hon kan tänka, bör hon också tänka och planera för sig. Gör hon icke det, så är hon icke värd att ega förnuft. Det torde äfven i så fall snart taga slut dermed, ty

hvad som ej är i bruk, blir snart förlegadt.

Ju längre en människa kommit i verlden och ju högre hennes ställning är, ju mera som är henne anförtrodt af lekamliga och andliga skatter, desto högre kunna äfven hennes planer riktas.

Men utan att uppgöra planer går det icke på någon plats i lifvet.

En landtbrukare måste veta om det *efter tre år* skall växa potates, hafra eller bohvete på det fält, der han nu sår raps. Det vore ju visserligen möjligt, att efter dessa tre år verlden redan förgåtts eller att han sjelf vore död eller att genom någon naturtilldragelse åkern förvandlats till sjö — alt är möjligt, men det oaktadt måste han såsom landtman göra upp sina planer och sedan lemna det i Guds hand.

En hvar har fått sitt förstånd af Gud för att han inom sitt område må bidraga till, att verlden går sin jämna gång och jordelifvet blir i någon mån drägligare. Han får och bör vara betänkt på, huru han skall förbättra sin egen och de sinas ställning, huru han i sin omgifning skall kunna minska det onda och öka det goda etc. Men detta alt leder till uppgörande af planer. De flesta människors ställning i verlden är visserligen så ringa och obetydlig, att de *i sin kallelse* få föga tillfälle att göra upp planer. Jag tänker på de millioner fabriksarbetare, jordarbetare, post- och telegrafbiträden och andra, hvilkas uppgift i de flesta fall är ständigt blott ett och samma grepp, eller steg eller vandring.

Hvarje dag året rundt är deras kallelse precis densamma. De få icke tänka, de få blott passa på. Det är mig en fasa att så är, men jag kan icke ändra det.

Dock skulle det förråda dårskap och brist på verldskännedom, om man menade, att sådant folk alls icke uppgöra några planer. Gå blott med den trötte fabriksarbetaren till hans ringa boning och hör, huru han språkar med »gumman», sedan han fått sin pipa tänd. Då öfverlägges om, hur man skall skaffa sig bättre bostad och mera lönande arbete, eller om man icke på våren skulle kunna lägga sig till med en get eller göda på en gris.

Der utstakas planer, huru det skall bli, när äldsta pojken kan börja förtjäna o. s. v.

Korteligen — det tillhör det mänskliga lifvet att göra upp planer, och detta är altså fullkomligt i sin ordning, när det blott får stanna inom sina gränser och göres i den rätta anden. Men just det är den kritiska punkten. *Hvilken är den rätte anden?* Hvilken är den rätta *ångan*, som skall drifva planerandets maskin? Item: Hvar äro gränserna, der man måste göra halt?

Först och främst säger jag: »Blanda dig icke i hvad som ej hör till ditt ämbete!» Altså, om du är pastor, så kannstöp icke i tullreformfrågan, och om du är skräddare, så kom ihåg, att du icke är någon Bismark utan öfverlemna åt honom »det yttre» (politiken nämligen) och hvad annat som Gud och vår kejsare anförtrott åt honom och icke åt dig.

Nu för tiden vill en hvar ha sitt lilla ord med i laget, när det gäller att planera och afgöra det ena och andra. Hvad under då, att verlden är full af skräflare, dumhufvuden och pratmakare. Fritz Reuter har i sin förträffliga bok »Ut de Franzosentid» på ett oförlikneligt, verkligt klassiskt sätt gisslat den politiske kannstöparen och plantillverkaren. Den som läst sagda bok vet, att jag syftar på onkel Herse, som inför den häpnande mjölnar Voss och bagar Witt sollklart uppvisar, huru konungen af Preussen med ett enda slag skulle skaffa ur verlden »den korsikanska ringormen.» Onkel Herse, han var likväl rådman, men nu för tiden ha mjölnar Voss och bagar Witt sjelfva kommit lika långt. som han. Hvartill skall det också tjena att läsa tidningar, om man icke skulle bilda sig ett »sjelfständigt omdöme»? Följden af det sjelfständiga omdömet och af det frikostiga slöseriet med politiska planer är, att man kastar bort mycket tid, penningar och öl, att man — utan att vilja tillstå det gör sig löjlig inför sig sjelf och alla förståndiga människor och att man på ett nedrigt sätt visar sig surmulen mot hustru och barn derför, att Bismarck och riksdagen icke vilja dansa efter ens pipa.

Nota bene: Hvad som här sagts om politiken är blott ett *exempel*. Jag menar, att du och jag *i allmänhet* böra hålla våra fingrar ifrån det, som ligger utanför vår horisont. Den som vill blifva något ordentligt, han måste hålla sig inom sitt område. Tro mig: Orsaken att det i våra dagar finnes så få, som älska sitt arbete och derför äfven så få originella människor, är den, att alla anse, att de böra ha sin hand med i verldsstyrelsen. (Forts.)

Bibelstudier

(Vi skola under denna rubrik meddela en kort öfversigt af de internationella bibeläsningstexterna, i hopp om att dermed både uppmuntra till flitigt dagligt bibelstudium och äfven lemna söndagsskollärarne någon hjelp.)

Sönd. 1 Januari. Ps 90: 10—17. Nyårsbön. Denna Mose bön är sådan, att vi med den kunna börja det nya året. Må vi alla erfara den nåd som gifver oss frid och bringar oss glädje och fröjd! *Gyllene text:* »Och hans lärjungar kommo och togo hans lekamen och begrofvo honom, och gingo sedan bort och förkunnade det för Jesus.» Mat. 14: 12.

Månd. 2. Mat 14: 13—21. Fem tusen män spisas. Se resultatet af Kristi välsignelse. Litet *med* den är värdt mera än en hel förmögenhet *utan* den.

Tisd. 3. 2 Mos. 16: 11—18. Född med manna. Kristus mångfaldigade bröden. Här skapar Gud brödet. Han är icke bunden af blott ett sätt att gifva oss hvad vi behöfva.

Onsd. 4. 1 Kon. 17: 8—16. Det sätt hvarpå Elias fick sin föda. I Guds hand blifver en fattig enkas sista brödbit tillräcklig för hela hennes hus, och för hennes gäst dessutom.

Torsd. 5. Ps. 107: 1—13. Guds försyn. Här påminnas vi om Guds godhet att draga försorg om sitt folk i det förflutna, och att »hans godhet varar evinnerligen.»

Fred. 6. Joh. 6: 5—13. »Nog och öfvernog». Detta är en annan berättelse om samma händelse. Den säger oss att det var en gosses bröd som födde de 5,000. Vår lilla förmåga eller ringa makt, om Jesus är med oss, kan välsigna verlden.

Lörd. 7. Joh. 6: 24—34. Jesus är lifvets bröd. Jesus förmanar oss i anledning af undret. Må vi alla söka det bröd, som medför evinnerligt lif!

Sönd. 8. Joh 6: 35—48. Jesus är lifvets bröd. Det gifves endast *ett* lifvets bröd. Om vi lefva i Jesus hafva vi det eviga lifvet. I dag erbjudes detta bröd, hvem vill mottaga det?

Gyllene text: Jesus sade till dem: »Jag är lifvets bröd.» *Joh. 6: 35.*

Månd. 9. Mat. 14: 22—36. Jesus går på hafvet. Ingen storm, vare sig af motiga vindar eller rasande passioner kan utestänga Kristus från sina lärjungar. Må de, som i dag äro i svårigheter höra hans ord: »Var vid godt mod!»

Tisd. 10. Joh. 17: 1—11. Jesus bedjande. Ej en gång Jesus lefde utan bön. Huru mycket mera behof hafva icke då vi af att söka hjelp och ledning af vår himmelske Fader.

Onsd. 11. 2 Mos. 14: 21—31. Röda hafvet. Här påminnas vi om att han, som skapade hafvet, kan befalla öfver vind och vågor och både rädda och förstöra genom dem.

Torsd. 12. Ps. 77: 11—20. Hafvets beherskare. Ehuru vi ofta tänka på Guds kärlek, få vi dock icke förgäta hans godhet och makt utan tillbedja »Herren som under gör»

förmaningar för oss, som gör sin sak så bra som farbror Braidy. Jag vill visst icke förneka, att de ordinarie presterna äro välmenande och göra oss godt samt att de äro uppoffrande för de sjuka och fattiga, men, ser ni, de lägga sig ofta i hvad som de ej ha med att göra, de komma när man ej behöfver dem, de tränga sig på en, resonera och disputera, klandra och göra förebråelser, då deremot farbror Braidy, ack! han är helt annorlunda! Han är aldrig efterhängsen, men är alltid till hands när man behöfver honom. Om man skickar efter honom natt eller dag, i köld eller hetta, så kommer han alltid utan att göra några närgångna frågor. Om farbror Braidy blefve kallad till den störste bandit, skulle han sätta sig att läsa och bedja för honom samt tala till honom just på det rätta sättet. Och tro mig, min herre, mången som utan farbror Braidys bistånd skulle ha gått hädan under den djupaste ångest, har tack vare honom fått dö i frid. Om det komme an på mig, skulle farbror Braidy ställas i spetsen för alla pastorer, antingen såsom biskop eller skolmästare och få en ordentlig lön till på köpet.

Farbror Braidy gör alt för mycket godt i sin nuvarande ställning, för att han skulle vilje utbyta den mot någon annan.

Ja, visst. Jag hade ej heller någon egentlig mening med hvad jag nyss sade. Om man erbjöd farbror Braidy att få bo i den vackraste delen af London — och ingen vore mera värd en sådan ära än han — är det alldeles säkert, att han skulle afstå anbudet. Han vill hellre lefva ibland oss stackare, ja, han håller sig ej en gång för god att bo på Barker, som är en rigtig förgård till helvetet. Jag bor der, jag, så jag känner till den.

Naturligtvis önskade jag lifligt att få göra bekantskap med farbror Braidy. Min önskan blef uppfyld under omständigheter, som kunna gifva en föreställning om den omgifning, bland hvilken farbror Braidy lefde, samt om den välsignelserika verksamhet han der utöfvade.

En dag besökte jag en arbetare, som genom en sensträckning hindrades från att lemna hemmet. Jemte hustru och tre barn bebodde han en liten kammare i det eländigaste ruckel, tre trappor upp. Som sjuklingen begagnade två stolar, de enda som funnos i rummet, satte

Fred. 13. Ps. 107: 23—31. Storm och lugn. Det är godt att ha' en vän, till hvilken vi kunna gå i alla våra pröfvotider. Hans ord kan stilla de brusande vågorna och gifva lugn.

Unga-mäns-föreningar.

Tyskland.

Den elfte upplagan af »Wanderbuch» har utkommit. Denna upptar 295 K. F. U. M-herbergen (deraf 282 i Tyskland) samt af yngligaföreningar 231 tillhörande Vestra förbundet, 99 Östra förbundet, 46 Sydöstra, 108 Norra förbundet, 72 Sachsiska och 39 i Södra förbundet samt 12 i Elsass-Lothringen, dessutom 37 föreningar i Syd-Tyskland, hvilka icke anslutit sig till något förbund. Den lilla boken innehåller adresserna på de 210 föreningarna i Tyska Schweiz (jämte den tysktalande delen af Franska Schweiz) samt några utländska.

(Jünglingsbote.)

Elsass-Lothringen.

K. F. U. M. i Elsass-Lothringen hafva haft sitt åttonde årsmöte den 6 och 7 augusti f. å. i Münster, en liten stad vid foten af Vogeserna.

Förbundet är deladt i 11 distrikt, som låto sig företrädas af 26 ombud. Redogörelsen anger ett tillfredsställande tillstånd. Uppbyggelsemötena i de olika föreningarna äro i allmänhet talrikt besökta och lifaktiga; dessutom finnas i nästan alla föreningarna en afdelning för sång, i andra för gymnastik; föreningarna i Strassburg och Mülhaus äro till och med försedda med messingskvartett. Särskild uppmärksamhet förtjänar den sparkassa, som grundats af föreningen i Mülhaus. Denna kassa, som handhafves af en styrelse med tre medlemmar, har haft god framgång i förhållande till den korta tid den varit till (sedan 1886). Den har redan en grundfond af 930 kr *(L'Espérance.)*

Vestindien.

En ny K. F. U. M. grundades i Kingston, Jamaika, den 15 maj 1885 under beskydd af guvernören på Jamaika, Sir Henry Wylie Norman, biskopen af Jamaika m. fl. Efter sex månader räknade den 260 medlemmar och hade förvärfvat en egen bygnad med läsrum, försedt med engelska och amerikanska tidningar och tidskrifter samt begynnelsen till ett bibliotek. Bibelsamtal hållas hvarje söndagsafton. Anstalter hafva äfven vidtagits för att inrätta undervisningskurser och annat som brukas i föreningar af detta slag i Europa och Amerika.

(The Watchman.)

I Australien

finnas för närvarande 30 K. F. U. M., räknande 4,000 aktiva och 1,500 passiva medlemmar. Deras årliga utgifter uppgå till 156,000 kr. Nio af dem hafva egna fastigheter, nio andra hafva gymnastik, undervisningsstunder m. m. *(L'Espérance.)*

K. F. U. M:s hus i Hastings, Nebraska.

Hastings är en stad med 8,000 invånare. Kristliga föreningen af unge män der grundades den 12 maj 1881 och räknade (1886) 87 medlemmar. Staden har nio krogar utom två bränvinsmagasin och fyra biljarder. Föreningsbygnaden, som nyligen blifvit färdig, är 22×65 fot (eng.) stor, två våningar hög, bygd af tegel på stenfot. De använda öfre våningen för sina egna behof och hyra ut bottenvåningen. Den öfre våningen är indelad på följande sätt: läsrum och bibliotek 20×20 fot, sekreterarens expeditionsrum 10×16 fot, rum för enskilda bönemöten 20×35 fot. Stadsboarne bidrogo med något öfver 7,660 kr. till bygnaden, hvars hela värde uppgår till 17,235 kr; det öfriga är inteckнadt i huset. Hyrorna betäcka räntorna och lemna ett öfverskott till amortering, som snart skall befria dem från skuld, då de ämna taga hela bygnaden i besittning och använda den, tills den blir för liten och tiden är inne att bygga en större.

Då vi frågade en af denna förenings medlemmar, hvad som förmådde den att bygga, fingo vi till svar: Vi hade en årlig utgift af 1,530 kr. i hyra. Det var ofta svårt nog, att samla ihop den erforderliga summan till hvarje månad. Här erbjöd sig ett tillfälle att inköpa en tomt billigt, och i stället för en utgift af 1,530 kr. hafva vi nu en behållning af 750 kr., hvarjämte tomtvärdet ständigt stiger i en stad, som så hastigt utvidgar sig som vår.

Då vi icke längre ha besväret med svåra finanser, skola vi kunna uträtta ett bättre arbete.

(The Watchman.)

Från K. F. U. M. i Springfield skrifves till The Watchman: Antalet besökande på våra möten om söndagsaftnarne har fördubblats under den sista månaden. En ung man bekände sig till Kristus för några dagar sedan; han säger sig vilja börja ett nytt lif. Han bragtes till insigt om sin synd genom en af våra medlemmar. Två unga män, som förut icke togo del i någon kristlig verksamhet, hafva genom vår utbildningsklass kommit derhän, att de icke blott arbeta i föreningen, utan äfven egna sina krafter åt de föreningar de tillhöra, och der äro bland de mest nitiska. En annan ung man säger, att han aldrig skulle hafva gått in i föreningen, om han icke blifvit så vänligt mottagen vid ett besök på läsrummet af en bland medlemmarne. Nu är han sjelf en af de ifrigaste.

Bilda icke ert lif efter något visst mänskligt föredöme, det skall då blifva behäftadt med idel halfhet. Tag det helt och hållet från Herren och hans ord.

(The Watchman.)

Till en yngling.

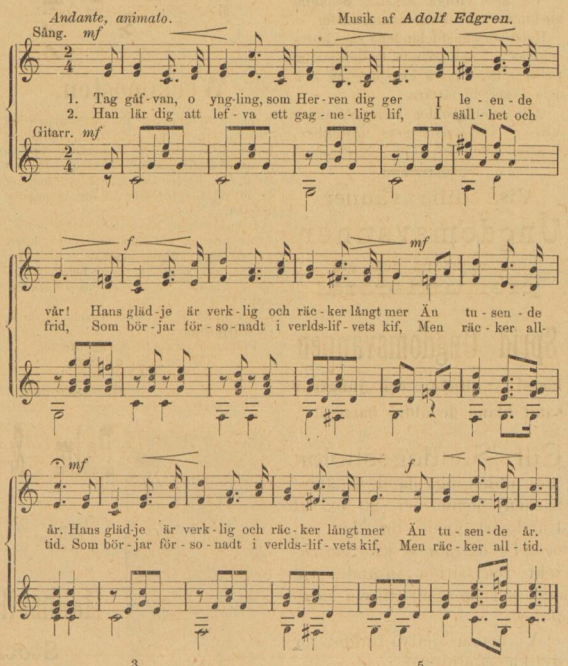

3.

Den dag som du lefver, är ämnad derför.
Minuterna gå.
Du blomstrar i dag, men i morgon du dör,
Försent är det då.

4.

Är synden så kär då, att intet förmår
Dig dra derifrån,
Då hellre till döden än lifvet du går,
Förlorade son.

5.

Slit banden, o yngling, som binda dig här,
I frestarens garn.
Gif Herren ditt hjärta, ty ämnad du är
Att vara hans barn!

6.

Att lefva för Jesus som yngling, som man,
Som gråhad också
Ger hjertat en glädje, som verlden ej kan
I djupet förstå.

J. G.

Ungdomssamlingen

Nyårstankar.

Än bidadt med glädje, med aningsfullt hopp,
än manande skuggor i förtid opp;
det ingått, det nya år.
Skall framtid på solljus och löften bli rik?
du frågar. Men lyfta en enda flik
af slöjan du ej förmår.

Han, som öfver tid, öfver evighet rår,
och hvilkens dag är som tusen år,
har stäckt den dödliges syn —
dock blott för en skoltid i jordlifvets grus.
Ty vid dess slut få vi högre ljus,
hos honom der ofvan skyn.

Står lifshorisonten för blicken ej fri,
dock derför med dådlöst grubbleri
du ej förspille din dag.
Den herre, ditt lefnadslopp hittills har ledt,
har ock för framtiden kraft dig gett.
Slå för ditt lifsmål ett slag!

Ja, gladt och förtröstansfullt kämpa du bör.
Låt hvad din framtid i skötet för
i otid ej sinnet bry.
Se uppåt altjemt, när din kamp blir för hård!
Bekymmren lemna i *Herrens* vård,
så skola skuggorna fly.

J—n.

Ett ord.

Sade du honom ett ord? Du hade tillfälle dertill, kanske ett sådant tillfälle, som aldrig mer skall återkomma.

O, huru många dyrbara tillfällen låta vi icke rinna bort som sand mellan våra fingrar!

Den kände Mr. Spurgeon gick en gång för att predika i ett kapell, åtföljd af en son till en bland de mera framstående medlemmarne i församlingen.

»Älskar ni min Herre?» var den fråga, som predikanten på sitt öpna manliga sätt riktade till den unge mannen. Innan han svarade, stannade denne på gatan och sade, seende Spurgeon rakt i ansigtet:

»Herr pastor, jag har följt många predikanter denna väg till kapellet, men aldrig har någon stält den frågan till mig förr».

Det i tron uttalade blef upphofvet till ett nytt ljus.

Då den unge mannen sökte Gud, fann han frid och försoning genom Kristus.

Kære läsare, om du är en Kristi efterföljare, fråga dig sjelf: »Har jag gjort min pligt i detta stycke?» Eller låter du tillfällena dag efter dag gå dig ur händerna?

Watchman.

Unga-kvinnors-föreningar

Vår förening i Stockholm vill ej underlåta att i det första numret af Ungdomsvännen för 1888 bringa eder, unga systrar när och fjärran, en hjertlig nyårshelning. Må Gud rikligen få välsigna eder och lära eder att köpa tiden! Jag vill lägga eder på hjertat tvenne böneämnen ur vår nyårstext, Davids 90 psalm: »Herre, lär oss betänka att vi dö måste på det vi måtte förståndige varda!» v. 12. »Mätta oss med din nåd, när morgonen gryr, så vilja vi fröjdas och vara glade i alla våra lifsdagar!» v. 14.

Se der några sanna och allvarliga ord om ovaraktigheten af lifvet och dess lycka samt om källan till den rätta fröjden, som är hjertats inre tillfredsställelse i Gud.

* * *

Det kan ju intressera eder att höra något om hvad försäljningen inbringat och hur vi haft det i jul. Denna försäljning inbragte endast 300 kr. brutto. Deraf har lemnats 25 kr. till tvenne af grenarne i landsorten, hvilka bidragit med arbeten till försäljningen; 25 kr. till svenska kvinnors mission i Afrika. Om denna mission skola vi alt emellanåt lemna våra läsarinnor underrättelser genom att i denna tidning låta inflyta utdrag ur fröken Stina Yngströms bref från Afrika.

Julaftonen samlades en liten skara af vår förenings medlemmar, hvilka annars skulle hafva känt sig mycket ensamma. Vi hade det rätt roligt, vi gåfvo och mottogo våra små jul gåfvor samt sjöngo osh läste om den stora gåfvan, gemensam för oss alla. Juldagen voro vi äfven samlade på lokalen, då ljusen ånyo brunno i vår gran. Under veckan mellan Jul och Nyår hafva vi gjort tvenne nästan misslyckade försök att dels få lektioner i gång för handelsbiträden och dels bilda en fransk gren för schweitziskor och fransyskor. Tiden tycktes dock ej vara så väl vald, enär det är mycket arbete i bodarne före nya året. Våra unga franska vänner hade dagen före vårt möte haft en julfest hos franska pastorn, så de flesta af dem voro förhindrade att komma på vårt sammanträde. En liten början till en fransk gren är dock gjord, enär fyra lärarinnor bilda en, om ock liten, dock modig kärntrupp, kvilken vi hoppas med Guds hjelp snart skall ökas.

Nyårsdagen hade vi på lokalen kl. 5—7 e. m. en liten fest för vår nybildade ungdomsgren (flickor mellan 12—17 år). Våra unga vänner uppgingo till omkring 40. Herr Edgren med sin sångkör gladde oss med flera sköna sånger, under det kaffe serverades och granen tändes. Pastor Hultgren, fröken Sandberg och undertecknad sade sedan några sanningens och uppmuntringens ord på det nya året. Sedan den glada ungdomsskaran aftågat, efter verkställd plundring af granen, hade vi äldre ett dyrbart möte, der vi, sedan vi betraktat vår sköna nyårstext, Mose bön, samt framburit våra behof till Gud i gemensam bön, hade ett mycket lifligt månadsmöte, der bland andra äfven frågan om vår årsfest diskuterades. Se vidare annonsen och varen hjertligt välkomna, ty vi önska se den vackra kyrkan vid Floragatan om möjligt ännu fullare än i fjol. Vi skola ej spara någon möda att få ett godt program både hvad sång och talare beträffar. Våra textböcker och mottokort äro nu till salu på vår lokal, som är öppen alla hvardagar mellan 12—2, samt 7—9 e. m. Arbetsklassen är återflyttad till onsdags eftermiddag kl. 6—9. Fjerde onsdagen i hvarje månad hafva vi syförening för missionen, då något om densamma kommer att läsas.

Jag vågar ej längre anlita utrymmet i tidningens välfylda spalter, utan förblifver äfven för detta år, så länge Herren ger helsa och krafter, eder gamla vän

Natalie.

Brefläda

Till de kristliga ynglinga- och jungfruföreningarna inom landet.

Då vi afse att genom Ungdomsvännen få till stånd ett ömsesidigt samband mellan de olika lokalföreningarna dels af unga män och dels af unga kvinnor för inbördes uppmuntran och hjelp, taga vi oss härmed friheten uppmana alla de olika föreningarnas sekreterare att till oss insända sådana underrättelser om eddelanden om fester, diskussionsmöten o. d., som kunna vara af vigt och intresse för tidningens läsekrets.

Vi hoppas våra unga vänner vilja tjena oss på detta sätt, så att vi blifva i stånd att i tidningen uppmärksamt följa utvecklingen af dessa vigtiga verksamhetsgrenar.

Vi äro villiga ersätta benägna meddelare för deras omkostnader.

Helst böra meddelandena vara korta och rakt på sak gående, ty derigenom få dels flera plats hvarje gång och dels läsas de lättare.

Alla meddelanden insändas under adress: *Ungdomsvännens Redaktion, Grefturegatan 73, 3 tr., Stockholm.*

Visa dina vänner
Ungdomsvännen
och uppmana dem att
prenumerera!

Sprid Ungdomsvännen
bland ynglingar och jungfrur samt bland de äldre barnen!

Till Söndagsskolor (för utdelning bland de äldre barnen) lemna vi 20 ex. af Ungdomsvännen för 15 kr. och 10 ex. för 8 kr., om direkt rekvisition insändes till oss och kontant likvid medföljer.

Vi betala sjelfva frakten för dylika sändningar.

Redaktionen.

Annonser

C. P. HÖGLANDERS Skoetablissement (Etablerad 1870.) 24 Brunkebergstorg 24 Stockholm.
Rekommenderar mina allmänt välkända tillverkningar. Allt af eget fabrikat. Beställningar och reparationer utföras.
Allm. Telef. 68 81.

A. & O. Schultén
STOCKHOLM,
2 Normalmstorg 2
och
7 Sturegatan 7.
Stora och välsorterade lager af
Garn-, Väfnader & Trikåvaror
i parti och detalj till billigaste **fabrikspris.**
Profven sändas till landsorten franco.

Välgjorda
Möbler
Bättre och enklare. Billigt pris.
Äfven mot afbetalningar.
Malmskilnadsgatan 46
Oxtorgsgatan
A. Lagerberg.
Egna tillverkningar.

EMIL LARSÉNS
skrädderiaffär
18 Brahegatan 18.
Obs.! Obs.!
Goda tyger. Solidt arbete.
Billigt pris.
Allm. Telef. 7116.

Weckoposten,
6-spaltig folktidning för befrämjande af kristlig upplysning och frihet, utkommer under 1888 med ett nummer i veckan (hvarje helgfri onsdag) och kostar: för helt år 2: 50, trefjerdedels år 2 kr., halft år 1: 50, ett fjerdedels år 75 öre, utom postarvodet.
Denna tidning, som med 1888 ser sin 19:de årgång, vill söka fortfarande bjuda på ett omvexlande innehåll. Religiösa, sociala och politiska frågor behandlas — alt i frisinnad anda och på ett städadt sätt.
För nästa år skola vi inrymma en värderik **följetong.**
Prenumerera med det snaraste på
Weckoposten.
Stockholm i December 1887.
Redaktionen.

SVENSKA HÄROLDEN,
tidning för kristlig uppbyggelse, mission, nykterhet och allmänna nyheter samt behandling af tidsenliga frågor, redigerad af *J. Byström*, Eskilstuna, *J. A. Borgström*, Upsala, utkommer **en gång i veckan i femspaltigt** format och kostar *endast 1 kr. 20 öre* för år, postarvodet inberäknadt. I förhållande till storleken är Svenska Härolden den billigaste kristliga veckotidning, som finnes i Sverige. Endast papperet är nästan värdt hvad tidningen kostar. Profnummer sändas gratis, då adress uppgifves.
Red. af Svenska Härolden, Eskilstuna.

Accidenstryck
utföres fernt och till moderata priser hos
J. Aug. Bratt & C:o,
Nässjö.
Särskildt bedja vi få framhålla, att vi trycka snygga och billiga visit- och medlemskort.

H. F. U. K:s möten:
Norrlandsgatan 13, 2 tr.
Söndag: 6—½ 8 e. m. sång och bibelklass, ½ 8—9 téservering, diskussion etc.
Tisdag: ¾ 8—9 e. m. lektioner i helsolära och engelska.
Onsdag: 6—9 e. m. arbetsklass Nytorget 46. Söder:
Lördag: 7—9 e. m. arbetsklass för fabriksflickor.

C. Berg
21 Humlegårdsg. 21
bemedlar köp och försäljning af *stads- och landtegendomar* samt emottager uppdrag till härvarande *under- och öfver-rätter*, ombesörjer *lagfart å egendomar, bevakningshandlingars* inlemnande, utreder *sterbhus*, förrättar *bouppteckningar*, uppsätter *testamenten* samt ombesörjer *vicevärdsgöromål* och inkasseringar m m Vänden Eder med förtroende till
C. Berg
21 Humlegårdsgatan 21.
Träffas: *kl. 10—12 f. m., 3—5 e. m.*
Allm. Telef. 73 08.

Palm & Stadling.
Piano- & Orgelmagasin
Malmskilnadsg. 40,
Stockholm.
Rekommenderar sitt lager af **Flygelar, Pianinos & Orglar** från de förnämsta in- och utländska fabriker. Särskildt framhållas H. Kohls *Flygelar* och *Pianinos* samt Mason & Hamlins Orglar.

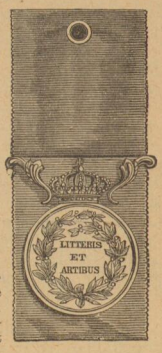

Obs. Svenska orglar med 1 stämma 4 oktaver samt 1 knäförte från 115 kronor.
Lager af alla brukliga blås- och stränginstrument, såsom:
Violiner, Flöjter, Guitarrer, Klarinetter, Occarinor, Dragspel, Symphonion, Ariston, Horophoner, Zittror, Speldosor.
Violinlådor, Violinsträkar, Mek. Notställare, Piano- och Orgelstolar m. m.
Goda betalningsvilkor. Billiga priser. Illustrerad priskurant på begäran *gratis*.

OBSERVERA!
I anseende till en större reparation och förändring af lokalen, realiseras under Januari månad vårt väl sorterade lager af färdiggjorda
38 Gosskläder 38
samt Nattrockar och Regnkappor.
Regeringsgatan
Nilsson & Dahlbeck.

Stockholm, David Lunds Boktryckeri 1888.

Ungdoms-Vännen.

(Stockholms-Bilaga.)

N:o 1. Torsdagen den 5 Jan. 1888.

Predikoturer och Andaktsstunder.

Slottskyrkan, Trettondag. Vallin. Söndag, F. Sandberg.

Storkyrkan, Trettondag, Lodin, Lindau, Ruus. Söndag, Lindau, Beskow. Lodin.

Blasieholmskyrkan, Trettondag, kl. 11 Lindström; kl. 6 Beskow. Lördag, kl. 7 e. m. Beskow. Söndag, kl. 11 f. m. Beskow. kl. 6 e. m. Lindström.

Klara kyrka, Söndag, Westberg, Personne, A. J. Svensson.

Jakobs kyrka, Söndag, Leopold, C. Lindström, Lagerström. Söndag, G. Svenson, Wisnell, Leopold.

Johannes kyrka (Jakobs Allmänna Läroverk) Söndag, kl. 6 e. m. Lagerström.

Hedvig Eleonora kyrka, Trettondag, Carlsson, Lagerström, Ehrling. Söndag, Westman, Ehrling, Carlson.

Adolf Fredriks kyrka, Trettondag, Montan, Vicander. Söndag, Evers, Dehlgren.

Kungsholms kyrka, Söndag. Schultzberg, Svedberg.

Carl Johans kyrka, Söndag, Hallin.

Finska kyrkan, Trettondag, Stenström. Söndag, Sjöding.

Tyska kyrkan, Trettondag, Krage. Söndag, Kaiser.

Katrina kyrka, Trettondag, Isberg, Bring, Fristedt. Söndag, Fristedt, Bodström, Johansson.

Maria kyrka, Söndag, Eklund, Eklund, Ericson.

Missionsh. å Kungsholmen Söndag, kl. 6 e. m. Wennersten. Fredag, kl. 7 e. m. C. P. Eriksson.

Borgerskapets gubbhus, Söndag, G. Svenson.

Borgerskapets enkehus, Trettondag, A. J. Svensson. Söndag, A. J. Svensson.

Sabbatsberg. Söndag, Hallbäck. Ev. Brödraförs. Söndag, Aastrup.

Missionsh. Pilgränd, Söndag, kl. 6 e. m. A. F. Holmgren. Onsdag, kl. 7 e. m. Lindholm.

Mejtensgränd, kl. 6 e. m. P. Svensson. Torsdag, kl. 7 e. m. Isberg

Sjömanskapellet, Söndag, kl. 11 f. m. C. Rockman, kl. 6 e. m. E. Wersén.

Nybrogatan, 34 B, Söndag, kl. 6 e. m. C. Rockman.

Diakonisskapellet, Trettondag, Berg. Söndag, kl. 1/2 6 e. m. Bring.

Danviks kyrka, Söndag, Isberg.

Immanuelskyrkan, Trettondag. kl. 11 f. m. Waldenström, kl. 6 e. m. Westerlund m. fl. Lördag kl. 7 f. m. Westerlund o. A. Blomqvist. Söndag, kl. 9 f. m. söndagsskola, kl. 11 f. m. Lektor Waldenström, kl. 1,15 e. m. predikan för barn och ungdom af Waldenström, kl. 6 e. m. Ekman.

Lutherska missionshuset, Trettondag, kl. 11 f. m. Ekman, kl. 6 e. m. Grufman o. Öhlin. Lördag. kl. 7 e. m. Grufman, Öhlin o. S. A. Sjölander. Söndag, kl. 9 f. m. söndagsskola, kl. 11 f. m. Grufman, kl. 6 e. m. Rosengren o. Grufman.

Sundbybergs kapell, Trettondag, kl. 12 m. Grufman. kl. 1/2 6 e. m. Rydbeck, bönemöte. Söndag, kl. 12 m. sjömansmissionär Karlson.

Kungsholmsgatan 6, Lördag, kl. 1/2 8 e. m. Nilson, Nygren o. Wikström. Söndag kl. 11 f. m. Rosengren; kl. 6 e. Nilson o. J. Sjölander

Horntullsgatan 1, Lördag, kl. 1/2 8 e. m. Lundgren, Dolk o. J. Erikson. Söndag, kl. 11 f. m. Lundgren; kl. 6 e. m. bönemöte.

Missionshuset vid Rörstrand, Trettondag, kl. 11 f. m. J. Sjölander) kl. 6 e. m. Dolk o. Nygren. Lördag, kl. 8 e.

m. G. Erixon o. E. G. Karlsson. Söndag kl. 9 f. m. söndagsskola, kl. 3 e. m. ynglingamöte, kl. 6 e. m. Andersson från Norrtelje.

Betlehemskyrkan, Trettondag, kl. 1/2 12 f. m. Lindberg; kl. 6 e. m. missionspred. Lördag, kl. 6e. m. bönemöte. Söndag, kl. 9 söndagsskola, kl. 1/2 12 e. m. Lindberg, kl. 6 e. m. Lindholm.

Betelkapellet, Trettondag, kl. 11 f. m. Lindblom; kl. 6 e. m. S. Svenson. Söndag, kl. 9 f. m. söndagsskola; kl. 11 f. m. Lindblom; kl. 6 e. m. Broady.

Salemkapellet, Trettondag, kl. 11 f. m. Engstrand; kl. 7 e. m. Malmqvist. Söndag kl. 11 f. m. och 6 e. m. Engstrand.

Ebeneserkapellet, Trettondag, kl. 11 f. m. Broady; kl. 4 e. m. söndagsskolfest. Söndag, kl. 11 f. m. och 6. m. Hedberg.

Handtverkaregatan 24 A, Trettondag, kl. 11 f. m. Clafford; kl 4 e. m. fest. Söndag, kl. 11 f. m. och 6 e. m Clafford.

Grefgatan 3, Trettondag, kl 11 f. m. Hammarberg; kl. 5 e. m. fest; kl. 1/2 8 e. m. bönemöte. Söndag, kl. 11 f. m. Holmgren; kl. 6. m. Hammarberg.

Döbelnsgatan 48, Trettondag, kl. 6 e. m. predikan. Söndag kl. 6 e. m. predikan.

Vestmannagatan 54, Söndag, kl. 11 f. m. Malmqvist; kl. 6 e. m. Svenson

S:t Eriksgatan 10, Söndag, kl. 3 e. m. söndagsskola; kl. 5 e. m. bönmöte.

Kyrkan vid Floragatan, Lördag kl. 8 e. m. bönemöte. Söndag, kl. 1/2 8 f. m. Morgonbön; kl. 9 f. m. söndagsskola; kl. 11 f. m. Rammarberg; kl. 6 e. m. Holmgren.

Sundbyberg, Brunsgården, Trettondag, kl 12 m. Grufman; kl. 1/2 6 e. m. Rydbäck, bönemöte. Lördag, kl. 7 e. m. predikan o. bönemöte. Söndag, kl. 9 f. m söndagsskola; kl. 11 f. m. Bergström; kl. 5 e. m. Andal.

I S:t Paulskyrkan, (vid Adolf Fredriks torg), kl. 11 f. m. Carlsson, (missionspredikan); kl. 5 e. m. fest. Söndag, kl 9 f. m. söndagsskola; kl. 11 f. m. och kl. 6 e. m: Carlson.

Åsögatan 48, Trettondag, kl. 11 f. m. predikan; kl 8 e. m. bönemöte. Söndag, kl. 11 f. m. J. M. Erikson; kl. 1/2 5 e. m. predikan; kl. 1/2 3 e. m. söndagsskola.

Wallingatan 20, Trettondag, kl. 11 f. m. F. A. Bohman; kl. 5 e. m. fest: kl. 1/2 8 e. m. bönemöte. Lördag, kl. 8 e. m. möte. Söndag, kl. 9 f. m. söndagsskola; kl. 11 f. m. Svenson; kl. 6 e. m. Schütz.

W6 (stora salen) Trettondag, kl. 11 f. m. Schütz. Söndag, kl. 11 f. m. Schütz.

Biblioteksgatan 5, (1 1/2 tr. upp, Trettondag kl 11 f. m. Hultgren; kl. 6 e. m. Åhlander och Hultgren. Lördag, kl. 1/2 8 e. m. Lagercrantz. Söndag, kl. 9 f. m. söndagsskola; kl. 11 f. m. Hultgren. kl. 6 e. m. Janson.

Roslagsgatan 18, 2 tr. Söndag, kl. 9 f. m. söndagsskola; kl. 11 f. m. Larson; kl. 1/2 4 e. m. fest. Tisdag—Lördag kl. 1/2 8 e m. bönemöte.

Kr. Arb. Föreningen, Söndag kl. 11 f. m. Nilsson, kl. 3 e. m. Söndagsskolfest, kl. 7 e. m. Nilsson och Fredelius. Tisdag, kl. 8 e. m. Hedström. Ämne: Kristi ankomst. Fredag, kl. 8 e. m. bönemöte.

Svenska Sändebudet.

Veckotidning.
Kristlig.
Frisinnad.
Nykterhetsvänlig.
Fredsälskande.
En illustrerad månadsbilaga medföljer.
Korrespondenser från in- och utlandet.
God annonstidning.

Pris: helår ..... 2 kr. 50 öre.
3/4 ..... 2 — — —
1/2 ..... 1 „ „ „
1/4 ..... — 75 „
1 månad — — 25 „
utom postbefordringsafgift.

Stockholm, tryckt hos David Lund, 1888.

UNGDOMS-VÄNNEN.

MITT LJUS MINSKAS EJ. — KRISTLIG TIDNING FÖR SVERGES UNGDOM. — DITT ORD ÄR EN LYKTA FÖR MINA FÖTTER

N:o 2. Fredagen den 13 Januari. 1888.

Prenumerationspris: Helt år 1 kr., 3/4 år 75 öre, 1/2 år 60 öre, 1/4 år 30 öre. Postbefordringsafgift 20 öre. Till Amerika 3: 50; Norge, Danmark och Finland 3 kr.

Redaktör och ansvarig utgifvare: K. TH. MALMQVIST. *Grefturegatan 73, 3 tr., Stockholm.*

Annonspris: 8 öre pr petitrad. Expedition: Palm & Stadlings bokhandel Malmskillnadsgatan 40. Telef.: Bell 10 78, Allm. 57 90. **Lösnummer:** 5 öre.

Viljefasthet.

Icke så sällan påträffar man bland vår tids ungdom, i synnerhet den manliga, personer, som vid en ålder, då deras jemnåriga redan valt en lefnadsbana — ja, kanske till och med hunnit lägga en god grund för sin blifvande sociala och ekonomiska ställning — ännu famla hit och dit utan att ha beslutit sig för någon viss lifsuppgift.

Möjligen ha de försökt sig i en del olika riktningar, men åt ingenting ha de egnat sina krafter fullt och odeladt.

Man skulle måhända i början vara benägen att tro, det ett dylikt planlöst irrande hit och dit vore beroende på vissa särdeles ogynsamma omständigheter, såsom ekonomiska bekymmer, sjukdomar, klena själsförmögenheter eller dylikt. Så är dock ej alltid fallet.

Sant är visserligen att dylika hinder hämma mångens utveckling, men man har också flerfaldiga exempel på, att somliga af dem medels en kraftig vilja kunna öfvervinnas eller till sina följder reduceras till obetydigheter.

Men det är tyvärr ett beklagligt faktum, att en stor del af dylika »problematiska existenser» utgöres af personer, för hvilka lifvet just ej erbjudit några ovanliga svårigheter, utan kanske t. o. m. förmåner, som ej komma på det stora flertalets lott. Den omständigheten, att deras lif är på väg att förfelas, kan således ej sökas i eller urskuldas af en del yttre hinders hämmande inflytande. — Den måste bero på något fel hos dem sjelfva — ett fel om hvilket de ej kunna vara omedvetna och för hvilket de äro personligen ansvariga.

Och felet är lätt funnet. Man behöfver tyvärr i våra dagar ej söka länge derefter, ty det uppträder nästan med karaktären af en epedemi. Det är en tidssjukdom, som sannerligen ej är att leka med, och mot hvilken det höfves hvarje ungdomens vän och framföralt ungdomen sjelf att draga i harnesk.

Vår tids ungdom saknar icke blott järn i blodet. Den saknar kanske i ännu högre grad stål i viljan. En alt mera kring sig gripande viljeslapphet, dådlöshet, andlig lätja — man må gifva det hvilket namn man behagar — se der orsaken till så månget, redan vid seglatsens början inträffande skeppsbrott på lifvets ocean.

Talanger, skönhet, rikedom och andra förmåner bildade kanske en dyrbar laddning. Viljan — kraften som skulle drifva farkosten framåt — kom ej till användning. Derför blef seglaren vinddrifven och krossades mot klipporna.

Vi började med att påvisa, huru denna villjeslapphets mest i ögonen fallande följder äro misslyckande i rent timliga företag, oförmögenhet att bryta sig en bana. Redan detta innebär en våda stor nog, för att den borde komma hvarje ung man, som känner sig gripas af dådlöshetens demon, att i tid skaka af sig bojan och till det yttersta spänna viljans fjädrar. Skaparen har ej ämnat någon till drönare i samhällets stora bikupa. För hvar och en fins tvifvelsutan en plats, fast det kostar strid och viljeansträngning att nå den. Och denna strid är just nödvändig för att luttra och förädla karaktären samt uppenbara hvad man »duger till». Den, som i denna strid ger vika utan att hafva användt alla de af skaparen gifna gåfvor, af hvilka den fria viljan är en af de förnämsta, påminner om en i sjönöd stadd man, hvilken i stället för att till det yttersta ansträngа sina armar för att hålla sig uppe, sjunker till botten utan att göra ett enda försök, derför att han tviflar på sin förmåga, innan han prövat hur långt den sträcker sig.

En ännu större fara, som viljeslappheten medför, är den *andliga* ruin, som åtföljer eller t. o. m. föregår den lekamliga. Hvar ha vi ytterst att söka orsaken till de utsväfningar, medförande kropps- och själsförslappning, hvaråt så många af våra dagars ungdom hängifva sig? Ej i okunnighet, ty de flesta känna den väg, de böra vandra. Nej, det är *viljan* som ej tages i anspråk, då det gäller att motstå falska vänners lockelser. Man släpper efter i dag och i morgon och så vidare, till dess det måhända är för sent att vända om. En kraftfull ansträngning i början — ett bestämdt uttaladt *nej* till frestarena — och ett lif, nu synbarligen på väg att förfelas, hade blifvit gagnande och välsignelserikt.

Derför ungdom: försjunk ej i dådlöshet. Låt ej en af de förnämsta krafter skaparen hos dig nedlagt ligga obrukad! Kom i håg, att *viljefasthet är just kraften, som skall föra din lefnads farkost oskadd genom lifvets bränningar.*

För uppbyggelse

Mot gudlösa sätt att uppgöra planer.

Nyårsbetraktelse af *Otto Funcke.*

(Forts fr. föreg. n:r.)

Men äfven om du med dina planer håller dig inom ditt eget område, så gäller det dock att vara *anspråkslös.* Skratta icke om jag såsom min andra regel uppställer: *Kom alltid i håg då du gör upp dina planer, att du icke är Gud i himlen.*» Liksom någon förnuftig människa skulle tro det!» svarar någon. Nå väl, jag medger att det blott på dårhusen finnes folk, som rent af tro, att de och den käre Guden äro en och samma person. Men när man hör, huru människor göra upp sina planer, då blir man tusen gånger om frestad att tro, att de i likhet med Herren Gud kunna alt hvad de vilja och veta alt hvad de böra, att inga hinder finnas utan att alt vore dem underdånigt. Då är det i sanning en verklig nåd, att hela grannlåten

— 8 —

Då kvinnorna på den här gatan äro uppretade, bruka de bära sig åt på det viset, de gripa till buteljer, knifvar eller hvad helst de komma öfver. För resten tror jag ej, att Palmer är farligt sårad. — Gå ej ned! Derigenom skulle ni endast reta upp dem ännu mera!

Jag insåg att han hade rätt och gick derför tillbaka samt närmade mig åter fönstret. Man hade burit Palmer till hans hem; doktorn kom, men hans besök var helt kort, och då han åter kom ut, åtföljdes han af en kvinna, som vred sina händer. Då hon skyndade utför gatan, frågade henne en grannhustru: Är han illa sjuk, Poll?

Det är slut med honom, ropade Poll med tröstlös ton. Han har sjelf sagt så, ty han känner det. Doktorn skakade på hufvudet och sade ingenting lugnande. Uppehåll mig inte, ty jag skall springa efter farbror Braidy. Min stackars gubbe är så orolig, att man knapt kan kålla honom kvar i sängen. Han ropar högt efter farbror Braidy.

Poll aflägsnade sig skyndsamt, några ögonblick derefter återkom hon och ropade förtviflad: Farbror Braidy är ej hemma! Jag törs ej till-

— 5 —

Sjelfva Dantes inbildning hade ej kunnat skapa en hiskligare tafla. Ord äro för svaga att beskrifva henne. Luften, som uppsteg från gatan, var stinkande; — de ord, som genljödo derifrån, voro endast hädelser. Den, som för några dagar sedan hade beskrifvit denna gata såsom en förgård till helvetet, hade verkligen sagt sant.

Är ej detta gatan Barker? utropade jag, i det jag med vämjelse vände mig bort derifrån:

Jo visst, svarade den sjuke; det fins ej två sådana gator. Ej hafva vi så fina vanor, men likväl är det endast den yttersta nöd som kunnat tvinga oss att bo här. Ej ens polisbetjenterna våga sig hit ensamma; de visste nog att detta vore lifsfarligt. Här är det ingen brist på skälmar, som skryta af att kunna utföra hvad som helst, döda en människa eller plundra en kyrka.

Plötsligt hördes ett häftigt oväsen från gatan. Jag närmade mig fönstret, och arbetaren kom efter dit, ehuru han hade svårt att släpa sig fram med sin sjuka fot. Människorna, som skockat sig utanför krogen, bråkade och skreko. En storväxt kvinna med hoptofvadt hår, som

plötsligt störtar samman såsom ett korthus för en stormvind och att de genom märg och ben få erfara, att Gud ännu sitter på sin tron.

Men det är icke nog med att du allernådigst afstår från att vara Gud; du måste också ständigt hålla dig för ögonen, att du är ett helt bräckligt väsen, som redan i morgon har att stiga ned i den öppnade grafven. Den som glömmer det, han »gör upp räkningen utan värden» och begår idel dumheter.

I kommen i håg den rike mannen om hvilken Herren Kristus talar i evangelium. Hans fält hade burit ymnigt, hans lador voro för små. Han beslutar att bygga nya och sedan skall man dansa efter melodien:

«Kära själ, ät, drick, var glad!»

Men Herren i himlen säger: »Du dåre —! I denna natt skall man kräfva din själ af dig, och hvem skall du få hvad du tillredt?»

Hvari består denne mans dårskap? Jo deri, att han tänkt på alt möjligt och omöjligt, men lemnat obeaktadt det ena, som är icke blott möjligt utan fast och visst som bergen. Denne landtman är dock åter blott ett exempel. Som han så äro de flesta människobarn. Visserligen nekar ingen, att vi alla äro dödliga, ja icke heller att det innan aftonen kan blifva helt annorlunda än det var om morgonen. I teorien äro alla ense, men i praktiken inbillar man sig, att det icke betyder något. Derför fortsätter man stolt och öfvermodigt med sina planer, i dem förälskar man sig som i sin kära brud och menar, att de till slut dock måste bli utförda, om det icke skall gå alt för olyckligt. Dessemellan blir man väl ansatt från alla håll af sorger, ångest och farhågor för att några hinder kunde komma i vägen. Ty de stolta planerna och de ängsliga omsorgerna äro barn af samma moder. Och i regeln komma hinder i vägen. Också är det bland verldsmänniskor ett allmänt talesätt, att det aldrig går som man tänkt. Äfven de hedniske lärare i alla tider bekänt, att Guds tankar mycket ofta äro annorlunda än deras egna tankar, och att de sjelfva lidit brist på det rätta ljuset och visheten, de rätta medlen och krafterna på alla håll och kanter.

»Ja men hvad vill du med detta alt?» hör jag någon fråga. Skall man då lägga händerna i kors derför, att döden kanske är nära förestående? Skall man ständigt plåga sig med tankar på döden? O nej, icke ängslan utan förståndig besinning skall tanken på döden ingifva dig, så att du inrättar alt ditt görande och låtande så, att du dermed kan bestå inför Gud, din domare.

Och huru man bär sig åt därmed, det vilja vi nu ytterligare tillse.

Mitt tredje råd är: »*Öfverlemna det första ordet vid alt ditt planerande åt Herren Gud!*» Låt honom vara konungen i dina tankar och dina företag!

Altså är det icke nog att dina planer icke äro i strid med honom. Afven det äro människornas planer ofta nog. Eva vill blifva vis genom att förtära den af Gud förbjudna frukten och ack, huru mången tysk (och svensk) Eva och Adam vilja icke hemta vishet ur läsningen af dåliga och gudlösa böcker!

De som bygde Babelstornet gjorde det för att Gud till trots vinna ära, och ack, huru många göra icke i våra dagar upp planer att vinna rikedom och ära på vägar, som Gud förbjudit.

Men jag antar som gifvet, att du icke vill göra upp dina planer *i strid med* Gud. Ja det är ju bra, men det är icke nog. De måste vara *i öfverensstämmelse med* Gud. Du måste sörja för, att du har den allsmäktige Guden på din sida; då kan du vara fri från alla sorger och hafva lugn och kraft i dina planer. Derför förmanar Jakob i sitt bref, att vi, när vi utstaka våra planer, alltid skulle säga: »Om Herren vill och vi få lefva, skola vi ock göra det eller det». Det är klart, att icke alt är väl beställt med det att man *säger* dessa ord. Den praktiske, handlingskraftige Jakob vore den siste att mena något sådant. På det innersta sinnelaget kommer altsammans an. Att man vid hvarje tillfälle kastar in ett »vill Gud», gör icke saken bättre. Om icke din vilja med vördnad hvilar i Guds vilja, så är det blott en fras liksom en mängd på äkta hedniskt sätt låta det lilla ordet helt omotiveradt inflyta. De bruka det som en amulett »mot gudarnes afund». Altså: det gäller icke att föra fromma ord i munnen, utan att såsom Luther säger: »*vara hans egen*». Du måsto hafva hjertat på rätta stället. d. v. s. hos din Gud och Frälsare. (Forts.)

Vår salighetshöfding.

(Ebr. 2: 10, 5: 9; 12: 2.)

Liksom soldaterna i en krigshär bero af en befälhafvare och lyda hans befallningar, så äro äfven Kristi stridsmän skyldige sin himmelske ledare en oinskränkt och villig lydnad. Jesus säger: »älsken I mig, så hållen mina bud;» och på ett annat ställe: »hvi ropen I till mig: Herre! Herre! och gören icke hvad jag säger?» Han ville dermed visa att en stilla och uppriktig lydnad i haus ögon eger större värde än ord och är bättre vitnesbörd än dessa om en verklig tro.

Derför från den stund jag erkänner Kristus såsom min salighetshöfding, bör jag ingå i hans tjenst och helga mig helt åt honom. Villigt undergifven hans vilja, bör jag hädanefter göra denna till rättesnöre för mina handlingar, oberoende af min egen vilja.

Min lydnad bör vara soldatens, som utför sin förmans befallningar utan att förstå dem, ofta t. o. m. ogillande dem, och jag är liksom han skyldig att lyda Kristus, utan att efterforska ändamålet med hans befallningar eller lyssna till invändningarna från ett okunnigt och lättroget hjerta, som skulle vilja ingifva mig tvifvel på visheten i hans vilja.

Återköpt för ett högt pris, tillhör jag icke längre mig sjelf; icke blott min person, utan äfven min tid, mina egodelar, mina själsförmögenheter, med ett ord alt hvad jag eger bör stå till hans förfogande och användas i hans tjenst.

Mitt hela lif bör ordnas i öfverensstämmelse med Kristi vilja, och min första omsorg bör vara att likna honom, måste jag också för att lyda honom afstå från det som synes mig angenämt och fördelaktigt och misshaga min omgifning.

Gud fordrar af mig en *beständig* kärlek. Han vill se den hos mig icke blott vid de vigtigare stunderna i mitt lif, utan också i det *dagliga lifvets* små förhållanden; ty hans blick, som följer mig öfverallt för att skydda och välsigna mig, bevakar mina handlingar och söker i dem bevis på min trohet och min kärlek.

Huru bör man läsa bibeln?

Läs grundtexten eller, om ni icke kan det, någon god öfversättning. Anslå i allmänhet en timme åt ett eller två kapitel. Stundom kan det vara af stor nytta att läsa igenom ett helt evangelium i sträck. I sådana fall är det synnerligen att anbefalla för den, som dertill är i tillfälle, att läsa det än på ett språk, än på ett annat, såsom tyska, franska, engelska o. s. v.

Men i hvarje fall bemöda er att helt egna er åt det ni läser! Bed ifrigt till Gud om att kunna inträngа i sjelfva djupet af meningen. Sträfva efter — och detta är mycket vigtigt — att finna i Kristi tal, som vanligen synas helt hastigt gå öfver från det ena ämnet till det andra, den lefvandegörande enhet som kännetecknar dem. I mina ögon är ett af de starkaste inre bevisen för det gudomliga ursprunget hos dessa tal denna fasta enhet i förening med en förvånande omvexling. Då man nått till djupet af meningen, varseblir man liksom ett evigt ljus, lika omfattande som klart, hvari skapelsens mest skiljaktiga och mångskiftande föremål lefva och röra sig liksom i Gud sjelf. Om det någonsin förunnas er att se de evangelii ord, som Jesus Kristus sjelf liknat vid sädeskorn, att se dessa frön svälla, spricka ut, låta sina hjertblad utbreda sig, utveckla sin skönhet, sprida sin doft, så skall ni aldrig kunna glömma det. Och då ni närts af dess must, som i sig förenar vindrufvans och hvetets kraft, ja innehåller jag vet ej hvilken altomfattande lifssaft, då skall ni förstå huru det kommer sig att Kristus genom att uttala dessa få ord, som vi sammanfatta på ett tiotal sidor, åstadkommit, jag vill icke säga den största, utan den enda verkligen sedliga, religiösa och intellektuela omhvälfning som människoslägtet någonsin skådat.

Ju mera ni har af hjerta, af förstånd, af kunskap, af villighet, af mod, af skarpsinne, af erfarenhet, och framför alt af människokärlek, dess mera innehåll skall ni finna i de evangeliska texterna. Men märk väl: ni skall aldrig lära känna den innersta meningen i Kristi ord, med mindre ni funnit deras oförlikneligt sköna enhet och ni om ett och hvart af dem kan säga: Ära vare Gud!

(L'Espérance.)

Unga-mäns-föreningar.

Inbjudning till den tolfte verldskonferensen af K. F. U. M.

har redan ingått till centralkomitén i Genève.

Som bekant skall den elfte af dessa hvart 3:dje år återkommande konferenser hållas i Stockholm under augusti månad 1888.

Inbjudningen har utgått från Amsterdam, der redan förr en gång nämligen i augusti 1872, de K. F.

— 6 —

hängde kring axlarna samt ögon, som gnistrade af vrede, hotade en af männen med sin knytnäfve.

Det är ni, ropade hon med sträf och hes röst, som dragit olycka öfver min Bill; skurk, usling, förrädare, bandit!

Tig bara, annars får ni med mig att göra, svarade mannen med en föraktlig åtbörd.

Jaså, utropade min vän, det är *Sockerbalen*. *Sockerbalen* upprepade jag förvånad. Det är ett öknamn, som hon fått derför, att hon syr sockerbalar. Det är en rättskaffens kvinna, som på ärligt sätt förtjenar sitt uppehälle och aldrig grälar med någon, men nu har man dömt hennes man till två års fängelse för stöld och hon tror icke utan skäl, att det är Palmer som angifvit honom.

Det är detta som gör henne ursinnig. Stackars kräk! Hon gjorde klokast i att ej komma honom för nära.

Kvinnan, som hejdades genom Palmers stolta min, tystnade för ett ögonblick, sedan tog hon några steg tillbaka och sade plötsligt:

»Jag vet något, jag, som kunde skaffa er repet om halsen.»

— 7 —

Knapt hade hon yttrat dessa ord, förr än Palmer rusade emot henne med raseri. Sockerbalen ville fly, men Palmer han upp henne och gaf henne ett häftigt knytnäfslag på hufvudet, så att hon föll omkull. Den stackars kvinnan, som var alldeles bedöfvad, förblef liggande; sedan reste hon sig upp och såg sig omkring med ett oredigt uttryck. Plötsligt strök hon håret tillbaka, drog upp en knif ur fickan och rusade på Palmer, som hon beslutsamt högg midt i bröstet. Han uppgaf ett rop, dignade ned på sina knän och vaggade fram och åter några gånger. Derpå sträckte han ut sig med ansigtet mot marken samt förblef liggande orörlig.

Gatan uppfyldes af åskådare; några män skyndade fram, och då de lyfte upp den sårade, kom jag i tillfälle att se hans ansigte, som var förskräckligt blekt och förvidet af smärta. Afskyvärdt! utropade jag och skyndade mot dörren. Arbetaren fattade tag i min arm. Förlåt, om jag håller er kvar här, sade han. Gå för all del icke dit. Genom att blanda sig i deras tvister, förolämpar man båda partierna. Hvad vi nyss varit vitnen till är ingenting ovanligt.

U. M. haft sin riksdag. Då kommo blott 118 befullmäktigade ombud tillstädes såsom representanter för 70 föreningar i 7 olika länder. Vid den senaste verldskonferensen i Berlin var ombudens antal 228.

Den nitiske och varmhjertade förkämpen

för den yttre missionens sak bland Amerikas studenter, *Mr Wishard*, en af sekreterarne i centralkomitén i Newyork anträder i dessa dagar en rundresa till de missionsområden i hela verlden, der f. d. medlemmar af K. F. U. M. vid Amerikas universitet finnas.

I en redogörelse för julens firande i K. F. U. M. i Berlin

läses bland annat.

Vid midnattsstunden mellan torsdagen och fredagen (den 22, 23 dec.) fyldes våra rum af mer än *400 kypare*, som togo plats vid de med hvita dukar höljda borden, försågos med té, pepparkakor, äpplen, nötter m. m. samt uppassades af våra medlemmar. Julens glada budskap frambars till dem af pastor Krak. Då de gingo, erhöllo de hvar och en af dem någon del af den heliga skrift (evangelier eller psaltaren) till present. Att gästernas antal blef så oväntadt stort torde till en del hafva haft sin orsak i en mycket välvillig artikel angående vår verksamhet i organet för Berlins kypare »*Der Gastronom*». Det heter der bl. a: »Vi kunna endast uppmana till besök vid de möten som K. F. U. M. anordnar särskildt för kypare. De religiösa föredragen hållas af män, som förstå att tala af hjertat till hjertan, de äro derför alltid lärorika och uppbyggliga. — Nu några ord om sjelfva julfesten. I fjol besökte en mängd kolleger tillsammans med oss på vår tillstyrkan denna fest. För dem var föreningen obekant, och de hade icke stor lust att göra oss sällskap. Så mycket större var sedan deras glädje öfver att de följt vårt råd. Alla voro vi ense derom, att sedan vi lemnat föräldrahemmet, vi aldrig upplefvat en sådan julfest. Den var också verkligen upplyftande och uppbyggelig. Afven för kroppens behof var rikligt sörjdt. Vi äro öfvertygade om, att detta års fest icke skall gifva fjolårets etter, ock derför uppmana vi alla våra kolleger, särskildt dem, hvilka icke äro i tillfälle att fira jul i den stilla familjekretsen att besöka den af K. F. U. M. för kypare anordnade julfesten torsdagen den 22 dec. kl. 12 midnatt.» Att det förkunnade ordet här och der fallit i god jord framgår deraf, att 17 kypare tillhandlade sig biblar eller nya testamenten, och att 12 anmälde sig till inträde i föreningen. Ett efterföljansvärdt exempel gåfvo för öfrigt kyparne vid ett af de större hotellen här, då de af tacksamhet för festen bland sig insamlade 30 kr. som öfverlemnades till föreningen. (Monatlicher Anzeiger.)

Från **Victoria i British Kolumbia** skrifves till *The Watchman*. Allmän modlöshet hade intagit föreningen, som genom eldsolycka förlorat sin bygnad och dertill hade en skuld på 6,890 kr. men saknade särskild anställd sekreterare. Det verkställande utskottet, som uppmuntrades af sin ordförandes exempel, en ung affärsman, hvilken sjelf tecknade ett bidrag af 50 kr., klarerade hela skulden med endast obetydlig hjelp utifrån, försäkrade sig om bistånd från distriktsekreteraren för nordvestra pacifikområdet Mr. Frost, som på en kollektresa hjelpte dem till 3,800 kr., samt omdanade föreningens olika utskott och satte det hela i gång på nytt och med framgång. En aflönad sekretera skall anställas med det snaraste.

K. F. U. M. i Brooklyn har 806 unge män på sina tolf olika aftonklasser, hvilket utvisar en tillökning af 50 proc. mot föregående år. Medlemmarnes antal är. 2,622; siffran på dagliga besökande i föreningens lokal är i medeltal 100. Man beräknar, att 10,000 unge män om året komma i beröring med föreningen.

(The Watchman.)

Under loppet af år 1887 hafva icke mindre än 19 *evangeliska ynglingaföreningar* grundats i *Sachsen*, ett i hög grad glädjande bevis för att sträfvandena på det vigtiga området af den inre missionen ännu pågå i en sund och kraftig anda. På de sista 4 åren har på detta sätt antalet af de till vårt förbund hörande föreningarne mer än för dubbats liksom och antalet af deras medlemmar. Vid slutet af 1883 räknade vi 42 föreningar, följande år 62, nästa 64, det tredje året 69 och nu 87; då ungefär 1,600 medlemmar, nu omkring 3,600.

(Jünglingsbote.)

Bibelstudier

Lörd. 14. Esaias 41: 8—14, Frukta dig icke, var icke rädd, jag är när, från en faders läppar har ofta tröstat ett skrämdt barn och torkat dess tårar. Vår läsning i dag skall gifva »godt mod» åt många.

Sönd. 15. Markus 4: 35—41. Stormen stillad. Detta är ännu ett bevis på Jesu makt. Till och med vinden och hafvet lydde hans »tig och var stilla». *Gyllene text.* »Varen vid ett godt mod, det är jag, varen icke förfärade.» Matt. 14: 27.

Månd. 16. Mat. 15: 21—31. Jesus och de bedröfvade. Texten för denna vecka handlar om Jesu deltagande för de lidande. Han pröfvade moderns tro, men beviljade dock hennes bön.

Tisd. 17. Luk. 6: 1—10. Trons bön. Den romerske höfvidsmannens tro framhölls som ett exempel. Judarne talade om hans välgörenhet, men Jesus förundrade sig öfver hans tro.

Onsd. 18 Luk. 11: 5—13. Allvar i bönen. Vi få här lära oss att bedja med allvar, om vi skola hoppas få bönhörelse.

Torsd. 19 Luk. 18: 9—17. Ödmjukhet i bönen. Den kananeiska kvinnan ville gerna vara hundarne lik, blott hon blef bönhörd. Om man beder på ett högmodigt sätt, mister bönen sin kraft.

Fred. 20. Luk. 4: 14—22. Jesu sändning till de bedröfvade. Jesus kom för att hela de sjuka, gifva de blinda syn och de fångna frihet. Visheten borde lära oss att söka få delaktighet af dessa välsignade gåfvor.

Frestelse.

I. Hvarifrån kommer den?
1. Icke från Gud. Jak. 1: 13.
2. Från djefvulen. 1 Krön. 21: 1. Mat. 4: 1.
3. från hjertats innersta. Jak. 1: 14.
4. Från fattigdom och rikedom. Ordspr. 30: 6. Mat. 4: 2, 3—8.
5. Från dåliga kamrater. Ordspr. 1: 10; 16: 29.

II. Hvarför tillåtes den?
Till trons pröfning. 1 Petr. 1: 5, 7, Job. 1: 9—12, Jak. 1: 2, 4.

III. Kristi frestelse.
1. Från djefvulen Mark. 1: 3.
2. Från onda människor. Matt. 16: 1, Luk. 10: 25.
3. På samma sätt som vi Ebr. 4: 15.
4. I ändamål att han skulle kunnu bistå oss. Ebr. 2: 18.
Han beder för sina egna i frestelsen. Luk. 22: 31, 32. Joh. 17: 15.

IV. Huru bör man behandla frestelsen?
1. Gå till Gud i bön (jfr Herrens bön). Hvarför? a) emedan han kan hjelpa. Ebr. 2: 17. b) Han bereder en utgång. 2 Petr. 2: 9. 1 Kor. 10: 13.
2. Gör motstånd i tron. Ef. 6: 13, 14; 1 Petr. 5: 8, 9.
3. Var vaksam. 1 Kor. 16: 13.
4. Undvik dess väg. Ordspr. 4: 19, 15.

V. Sälle äro de som besegra den. Jak, 2: 2—4, Uppb. 2: 7, 11, 17, 26. 3: 5, 12, 21; 21: 7.

Åtskilligt

Den kristliga enträgten.

(Ps. 133.)

Olja åstadkommer en mildrande verkan på alt, hvarmed den kommer i beröring. I Orienten brukade man fordom gjuta olja i sår för att stilla smärtorna. I våra dagar, industriens tidehvarf, häller man oljan på tusentals maskinhjul för att underlätta rörelsen. Alldeles samma verkan framkallas på det andliga området af den broderliga endrägten. Hurudan en kristens ställning än är till dem, som stå innanför, så skall han alltid hafva mycket att ut tå af dem, som äro utanför; har han fred på sin ena sida, så har han strid på den andra, och skulle han också icke lyfta ett finger till sitt försvar, så kan han vara försäkrad om att dock erhålla hugg och slag i sin kamp med verldsmänniskorna.

Här bedragen, der förtalad, på ett annat ställe förlöjligad, skall han nödvändigt alltid hafva mycket att uthärda från verldens sida. Försynen sjelf besparar honom ej pröfningar. Såsom motvigt mot alla dessa lidanden eger en kristen visserligen sin tro, sin bibel och sin bön, men ack, huru ofta försvagas icke tron, förgätes icke bibeln, försummas icke bönen och han står der nedslagen och färdig att uppgifvas. Nu är den der brödrskärlekens balsam dyrbar för det af verldens och pröfningarnas slag svidande hjertat. Hvad en väns handtryckning då gör oss godt! Hvilken tröst skänker ej det deltagande, som visas oss, och huru mycket bidraga ej en älskad väns uppmuntringar till att resa oss upp och drifva oss framåt! Om en broder då icke komme till vår hjelp, hvem skulle väl bistå oss? Skulle verlden göra det, verlden, som med sin tunga och klumpiga hand blott skulle förvärra det sår, den ville bota? Verlden, som säger oss, att människorna äro onda, utan att lära oss, att Gud är god? Verlden, som påminner oss om, att vi alla måste dö, men ej tillägger, att vi alla skola uppstå igen? Nej, det måste vara en broder, som lifvad af samma tro lärt att förbinda våra sår med hoppets bindel, en broder, som visar mot himmelen, aftorkar våra tårar och påminner oss om, att den Herren älskar den agar han.

Kärleken försöker att göra mycket för Gud i lydnad för hans bud och tron väntar mycket af Gud på grund af hans löfte.

Tala icke om er sjelf vare sig inför troende eller inför otrogna. Det är blott att öda tid och kraft. Om vi önska angifva vår ståndpunkt i religiösa frågor, så låt oss tala om för människorna hvad vi veta om Herren Jesus.

Den framstående religiösa Londontidningen »Christian» innehöll nyligen följande anmärkningsvärda ord:

»Vi äro öfvertygade, att det icke fins någon verksamhet som lemnar så rikt andligt resultat som arbetet bland de unge männen».

I samma riktning yttrade sig Pastor Abrander Ramsay i Förenta Staterna, då han vid en konferens förklarade, att de yngre pastorerna i hans trakt alla hade utgått från de K. F. U. M. och vidare att de pastorer, som på de senaste tio åren vunnit ryktbarhet, till en stor del hade de K. F. U. M. att tacka för sin framgång såsom själasörjare.

Frågor och svar.

De kristliga föreningarna af unga män inom landet göras uppmärksamma på, att vi under ofvanstående rubrik i Ungdomsvännen införa i bestämd nummerordning alla de frågor, som dylika föreningar eller föreningsmedlemmar önska göra i hvarjehanda till den vigtiga föreningsverksamheten hörande ämnen. En i föreningsverksamheten mycket erfaren, äldre framstående person i Stockholm har lofvat besvara alla dylika frågor, hvilket utan tvifvel skall blifva föreningarna och deras enskilda medlemmar till det största gagn.

Begagnen eder flitigt af tillfället att få alla möjliga upplysningar!

Alla frågor insändas under adress: »*Ungdomsvännens redaktion. Grefturegatan 73. 3 tr. Stockholm*».

Till sekreterarne i de kristliga Ynglingaföreningarne.

På samma gång jag på det hjertligaste tackar dem bland eder (41 till antalet), som välvilligt besvarat Interimstyrelsens för Förbundet mellan Sveriges kristliga Ynglingaföreningar frågor angående edra resp. föreningars förhållanden, och särskildt

tackar dem som underkastat sig besväret att skrifva ut stadgeexemplar — hvilka voro mycket välkomna — ber jag få påminna dem, som ännu icke återsändt det dem tillhandakomna formuläret om att göra detta så snart som möjligt.

Då möjligen någon missförstått afsigten med vår begäran om insändande af statistiska uppgifter, vill jag nämna, att ett sådant insändande alls icke innebär något slags inträde i Förbundet. Detta blir en fråga, hvarom vi längre fram hoppas få samråda med eder. Tills vidare önska vi blott att så vidt möjligt lära känna, huru många kristliga ynglingaföreningar — af hvilken ståndpunkt som hälst i kyrkligt afseende — som finnas i Sverige, på det vi må veta, »huru landet ligger» och med hänsyn dertill kunna handla efter bästa förstånd och efter den nåd som Gud gifver. Det var derför vi i ett upprop anhöllo, att ***alla*** kristliga ynglingaföreningar ville insända sina adresser, det var derför vi till så många vi kunde nå sände våra frågoformulär, och det är derför som vi än en gång förnya vår uppmaning till eder att, om I äljes sen något godt deri, att de som arbeta för ett gemensamt mål göra det i inbördes samförstånd träda i brefvexling med denna Interimstyrelse, som ärligt vill sträfva att hålla sig fri från alla partiintressen.

Karl Fries.
Interimstyrelsens sekreterare.

Adress: **Upsala.**

Brefvlåda.

Med anledning af många förfrågningar få vi upplysa, att prenumeration å Ungdomsvännen kan inom Stockholm verkställas antingen på expeditionen, hrr Palm & Stadlings bokhandel, Malmskilnadsgatan 40, eller ock å tidningskontoren, till hvilka vi utsända tidningen enligt ingående rekvisitioner. För lösnummerförsäljning utlemnas tidningen till dem som anmäla sig på expeditionen, och bedja vi särskildt vaktmästarne vid de olika samlingslokalerna söka sprida tidningen genom att vid sammankomsterna sälja lösnummer. Vi lemna 20 % provision.

Anmälan.

Ungdomsvännen utkommer under 1888 med ett nummer hvarje vecka. Inom Stockholm följer dessutom till prenumeranterna en bilaga, innehållande predikoturer.

Priset är: helt år 1 kr.,
3/4 » 75 öre,
halft » 60 öre,
och 1/4 » 30 öre.
Postarvodet är 20 öre.

Sprid Ungdomsvännen!

Till söndagsskolor lemnas tidningen för nedsatt pris. Då 20 ex. tagas på en hand, kunna de rekvireras för 16 kr. direkt hos oss.

Stockholm i Jan. 1888.

Redaktionen.

Meddelande.

Det i förra numret omnämda årsmötet för K. F. U. K. uppskjutes på grund af Fru Andersson-Meijerhelms iråkade sjukdom.

Prenumerantsamlare i landsorten göras uppmärksamma på att de — om postkvitto å 20 rekvirerade ex. till oss insändes — erhålla god provision.

Visa dina vänner
Ungdomsvännen
och uppmana dem att
prenumerera!

Annonser

Allm. Telef. 68 81.
C. P. HÖGLANDER'S
Skoetablissement
(Etableradt 1870.)
24 Brunkebergstorg 24
Stockholm.
Rekommenderar mina allmänt välkända tillverkningar.
Allt af eget fabrikat.
Beställningar och reparationer utföras.

Välgjorda
Möbler
Bättre och enklare. Billigt pris.
Äfven mot afbetalningar.
Malmskilnadsgatan 46
7 Oxtorgsgatan 7
A. Lagerberg.
Egna tillverkningar.

EMIL LARSÉNS
skrädderiaffär
18 Brahegatan 18.
Obs.! Obs.!
Goda tyger. Solidt arbete.
Billigt pris.
Allm. Telef. 71 16.

Svenska Sändebudet.
Veckotidning.
Kristlig.
Frisinnad.
Nykterhetsvänlig.
Fredsälskande.
En illustrerad månadsbilaga medföljer.
Korrespondenser från in- och utlandet.
God annonstidning.
Pris: helår..... 2 kr. 50 öre.
3/4 ..... 2 — — —
1/2 ..... 1 „ „ „
1/4 ..... — 75 „
1 månad — — 25 „
utom postbefordringsafgift.

SVENSKA HÄROLDEN,
tidning för kristlig uppbyggelse, mission, nykterhet och allmänna nyheter samt behandling af tidsenliga frågor, redigerad af *J. Byström*, Eskilstuna, *J. A. Borgström*, Upsala, utkommer **en gång i veckan i femspaltigt** format och kostar ***endast 1 kr. 20 öre*** för år, postarvodet inberäknadt. I förhållande till storleken är Svenska Härolden den billigaste kristliga veckotidning, som finnes i Sverige. Endast papperet är nästan värdt hvad tidningen kostar. Profnummer sändas gratis, då adress uppgifves.
Red. af Svenska Härolden, Eskilstuna.

Accidenstryck
utföres fernt och till moderata priser hos
J. Aug. Bratt & C:o.
Nässjö.
Särskildt bedja vi få framhålla, att vi trycka snygga och billiga visit- och medlemskort.

K. F. U. K:s möten:
Norrlandsgatan 13, 2 tr.
Söndag: 6—1/2 8 e. m. sång och bibelklass, ledes af kapten Ahlberg. 1/2 8—9 téservering, diskussion etc.
Tisdag: 3/4 8—9 e. m. lektioner i helsolära och engelska.
Onsdag: 6—9 e. m. arbetsklass.
Nytorget 46. Söder.
Lördag: 7—9 e. m. arbetsklass för fabriksflickor.

C. Berg
21 Humlegårdsg. 21
Stockholm
bemedlar köp och försäljning af *stads-* och *landtegendomar* samt emottager uppdrag till härvarande *under-* och *öfver-rätter*, omhesörjer *laga fart å egendomar*, *bevakningshandlingars* inlemnande, utreder *sterbhus*, förrättar *bouppteckningar* uppsätter *testamenten* samt ombesörjer *vicevärdsgöromål* och inkasseringar, m m Vänden Eder med förtroende till
C. Berg
21 Humlegårdsgatan 21.
Stockholm
Träffas: *kl. 10—12 f. m. 3—5 e. m.*
Allm. Telef. 73 08.

Palm & Stadling.
Piano- & Orgelmagasin
Malmskilnadsg. 40,
Stockholm.

Rekommenderar sitt lager af **Flyglar, Pianinos & Orglar** från de förnämsta in- och utländska fabriker. Särskildt framhållas H. Kohls *Flyglar* och *Pianinos* samt Mason & Hamlins Orglar.

Obs. Svenska orglar med 1 stämma 4 oktaver samt 1 knäforte från 115 kronor.
Lager af alla brukliga blås- och stränginstrument, såsom:
Violiner, Flöjter, Guitarrer, Klarinetter, Occarinor, Dragspel, Symphonion, Ariston, Horophoner, Zittror, Speldosor.
Violinlådor, Violinstråkar, Mek. Notställare, Piano- och Orgelstolar m. m.
Goda betalningsvilkor. Billiga priser. Illustrerad priskurant på begäran *gratis*.

Nilsson & Dahlbeck.
Skrädderi-Etablissement.
38 samt lager af färdiga **38**
Gosskläder
Regeringsgatan
Stockholm.

Vid Herberget

för tjenstflickor, Klara Östra Kyrkogata N:o 7, erhålla yngre tjenarinnor, som för tillfället sakna anställning, nattlogis jemte kaffe på morgonen för 35 öre. Betyg skola medföras.

På mamma gång man erbjuder flickorna denna billiga fristad, vill man härmed varna dem för att lemna sina platser i hemorten, i tanka att få det bättre i Stockholm, ty »att få det bättre» lyckas nästan aldrig så vida man» icke på förhand fått säkert löfte om bestämd plats.

LINA NORDWALL,
Herbergets stiftarinna.

En 15-års gosse,

prestson, väl uppfostrad, intelligent och med godt utseende, önskar plats i affär. På lön fästes mindre afseende. Reflekterande torde vända sig i bref till denna tidnings redaktion för erhållande af vidare upplysningar.

A. & O. Schultén
STOCKHOLM,
2 Normalmstorg 2
och
7 Sturegatan 7.
Stora och välsorterade lager af
Garn-, Väfnader & Trikåvaror
i parti och detalj till billigaste
fabrikspris.
Profven sändas till landsorten franco.

Den trogna Tjenarinnan,

hvars uppgift är att vara till uppmuntran och ledning för Sveriges tjenarinnor, anmäler härmed sin fjerde årgång. Under de tre föregående åren har den varit omfattad med intresse af husmödrar och tjenarinnor och hoppas att under år 1888 få blifva en välkommen vän i ännu flere hem. På det ej januarinumret må fördröjas alt för länge, anhålles vänligen att prenumeration må ske med snaraste.

Priset är 85 öre pr år och hvart 6:te ex. gratis, då prenumeration sker hos expeditionen. På posten är priset 1 kr. 5 öre pr år. Adressen är: »*Den trogna Tjenarinnans expedition, Stockholm*».

Stockholm, David Lunds Boktryckeri 1888.

Ungdoms-Vännen.

(Stockholms-Bilaga.)

N:o 2. Fredagen den 13 Jan. 1888.

Predikoturer och Andaktsstunder.

Slottskyrkan, Söndag, kl. 11 f. m. Gemzell.

Storkyrkan, Ruus, Kiellman-Göransson, Ruus.

Blasieholmskyrkan, Söndag, kl. 11 f. m. Lindström. kl. 6 e. m. Hammar.

Klara kyrka, Söndag, Westberg, Strandell, Wadström.

Jakobs kyrka, Söndag, Lagerström, Bergman, G. Svensson.

Johannes kyrka (Jakobs Allmänna Läroverk) Söndag, kl. 6 e. m. Lagerström.

Hedvig Eleonora kyrka, Carlsson, Leuwgren, Rosenius.

Adolf Fredriks kyrka, Evers, Vicander.

Kungsholms kyrka, Svedberg, Blomqvist.

Carl Johans kyrka, Dehlgren.

Finska kyrkan, Stenström.

Tyska kyrkan, Krage.

Katrina kyrka, Isberg, Johansson, Fristedt.

Maria kyrka, Ericson, Sjöstrand, Eklund.

Borgerskapets gubbhus, Söndag, G. Svenson.

Borgerskapets enkehus, Söndag, A. J. Svensson.

Sabbatsberg. Söndag, Hallbäck.

Ev. Brödraförs. Söndag, kl. 11 f. m. Aastrup.

Missionsh. å Kungsholmen Söndag, kl. 6 e. m. Lindholm. Fredag, kl. 7 e. m. Lindholm.

Missionsh. Pilgränd, Söndag, kl. 6 e. m. Montelius. Onsdag, kl. 7 e. m. Lindholm.

Mejtensgränd, kl. 6 e. m. Holmgren. Torsdag, kl. 7 e. m. Sandberg.

Sjömanskapellet, Söndag, kl. 11 f. m. P. Wulf, kl. 6 e. m. C. O. Berg.

Nybrogatan, 34 B, Söndag, kl. 6 e. m. Wersén. Torsdag 6 e. m. Rockman. Lördag, 7 e. m. bönemöte.

Diakonisskapellet, Söndag, kl. 11 f. m. pastor Berg.

Danviks kyrka, Söndag, kl. 4 e. m. Bodström.

Immanuelskyrkan, Söndag, kl. 9 f. m. s. s. kl. 11 f. m. Waldenström, kl. 1,15—2 Waldenström 6 e. m. Fernholm o. Eriksson. Tisdag, 7 e. m. Rosengren. Torsdag, kl. 7 e. m. Westerlund

Lutherska missionshuset, Söndag, kl. 9 f. m. söndagsskola, kl. 11 f. m. Ekman. Måndag kl. 7 e. m. Grufman o. Rosengren. Tisdag, kl. 7 e. m. C. Löfgren o. Westerlund. Onsdag kl. 7 e. m. Ekman. o. Grufman. Torsdag, kl. 7 e. m. Löfgren o. Dolk. Fredag, 7 e. m. Westerlund o. Rosengren. Lördag 7 e. m. Grufman o. Rosengren.

Sundbybergs kapell, Söndag, kl. 12 m. Grufman. Torsdag, kl. 7 e. m. Rosengren.

Kungsholmsgatan Söndag, 11 f. m. Westerlund kl. 6 e. Öhlin. Onsdag, 1/2 8 Westerlund.

Horntullsgatan 1, kl. 11 f. m. Öhlin, kl. 6 e. m. Lundgren. Onsdag 1/2 8 e. m. Dolk.

Missionshuset vid Rörstrand, Söndag, kl. 9 f. m. söndagsskola, kl. 11 o. 6 e. m. Andersson o. Rosengren. Onsdag, 8 e. m. Lundgren. Tisdag kl. half 8 e. m. förevisning med lat. mag. Se ann. Torsdag kl. half 8 förevisning med lat. mag. Se annonsen.

Betlehemskyrkan, Söndag, kl. 9 f. m. söndagsskola, kl. 1/2 12 f. m. Lindberg, kl. 6 e. m. Ring.

Nästa onsdag kl. 6 e. m. Lindberg.

Betelkapellet, kl. 9 f. m. söndagsskola, kl. 11 f. m. Wilh. Lindblom, kl. 6 e. m. K. O. Broady.

Salemkapellet, Söndag, kl. 11 f. m. Engstrand; kl. 6 e. m. Svensson.

Ebeneserkapellet, Söndag, kl. 11 f. m. och 6. m. Hedberg.

Handtverkaregatan 24 A, Söndag, kl. 11 f. m. och 6 e. m Clafford.

Grefgatan 3, Söndag, kl. 11 f. m. o. 6 e. m. Hammarberg.

Döbelnsgatan 48, Söndag, kl. 9 f. m. söndagsskola, kl. 6 e. m. Pettersson.

Vestmannagatan 54, Söndag, kl. 11 f. m. Svenson kl. 6 e. m. Söderberg.

S:t Eriksgatan 10, Söndag, kl. 9 f. m. söndagsskola.

Kyrkan vid Floragatan, Söndag, kl. 1/28 f. m. bönemöte.kl. 9 f. m. söndagsskola; kl. 11 f. m. Tiselius kl. 6 e. m. Gillén

Sundbyberg, Brunsgården, Söndag, kl. 11 f. m. * * * kl. 9 f. m. söndagss. kl. 5 e. m. * * *

I S:t Paulskyrkan, (vid Adolf Fredriktorg), kl. 9 f. m. söndagsskola; kl. 11 f. m. C. Hultgren; kl. 6 e. m. C. P. Carlsson.

Nästa vecka hålles möten måndag, tisdag, onsdag och torsdag kl. 8 e. m.

Åsögatan 48, kl. 11 f. m. J. M. Erikson; kl. 1/2 5 e. m. Pettersson; kl 1/2 3 e. söndagsskola. Onsdag kl. 8 e. m. predikan.

Wallingatan 20, kl. 9 f. m. söndagsskola. 11 f. m. F. A. Bohman; kl. 5 e. nattvardsgång.

Måndag, tisdag, onsdag, torsdag och fredag kl. 8 e. m. kort predikan och bönemöte.

W6 (stora salen): kl. 11 f. m. E. Schütz.

S:t Eriksgatan 10 (Kungsholmen): kl. 3 e. m. söndagsskola.

Biblioteksgatan 5, kl.9 f. m. söndagsskola 11 f. m. C. P. Carlsson, kl. 6 e. m. C. Hultgren. Möten hvarje afton under veckan utom lördag kl. half 8.

Roslagsgatan 18, 2 tr. Söndag, kl. 9 f. m. söndagsskola; kl. 11 f. m. Andren. kl. 6 e. m. Larsson. Tisdag—Lördag 1/28 e. m. bönemöte.

Kr. Arb. Föreningen, Söndag kl. 11 f. m. Nilsson o. Eriksson. kl. 3 e. m. Söndagsskola. 6 e. m, C. Nyström m. fl. Tisdag 8 e. m. Eriksson. Torsd. 7 e. årsmöte. Fred. 8 e. m. Bönem.

Frälsningsarmén, kår I, (Östermalmsg. 33). Möten 1/2 8—11 f. m., 1/2 4 o. 7 e. m. Möten hvarje afton kl. 8 e. m. Kår II, (Pipersgr. 5) Söndag, möten 1/28 o. 11 f. m., 1/24 o. 7 e. m. Möten hvarje afton utom måndagar kl. 8 e. m. Kår III, La Glasbruksg. 10 A., o. kår IV, Jakobsberg (Hornstull), möten lika med kår II.

Upplandsgatan 29. Immanuelsförs. lokal, Söndag, kl. 11 f. m. Hjertman: kl. 4 e. m. Palmqvist; kl. 6 e. m. Lagercrantz. Måndag, kl. 8 e. m. församlingsmöte. Tisdag, kl. 8 e. m. ynglingamöte. Onsdag, kl. 1/28 e. m. Palmqvist Lagercrantz, Hellberg. 25 öres inträde. Fredag, kl. 1/28 e. m. Hjertman.

Med en stor

Laterna Magica

gifves om tisdag och torsdag kl. 1/28 e. m. förevisning i missionshuset vid Rörstrand. Inträdesafgift 25 öre för äldre och 10 öre för barn.

Stockholm, tryckt hos David Lund, 1888.

UNGDOMS-VÄNNEN.

MITT LJUS MINSKAS EJ — KRISTLIG TIDNING FÖR SVERGES UNGDOM. — DITT ORD ÄR EN LYKTA FÖR MINA FOTTER

N:o 3. Fredagen den 20 Januari. 1888.

Prenumerationspris:
Helt år 1 kr., 3/4 år 75 öre, 1/2 år 60 öre, 1/4 år 30 öre.
Postbefordringsafgift 20 öre.
Till Amerika 3: 50; Norge, Danmark och Finland 3 kr.

Redaktör och ansvarig utgifvare:
K. TH. MALMQVIST.
Grefturegatan 73, 3 tr., Stockholm.

Annonspris: 8 öre pr petitrad.
Expedition: Palm & Stadlings bokhandel Malmskilnadsgatan 40. Telef.: Bell 10 78, Allm. 57 90.
Lösnummer: 5 öre.

Sanningskärlek.

I de läseböcker, som användas i de flesta af våra skolor, förekommer en kort berättelse, skildrande en episod från den store statsmannen och härföraren Georg Washingtons barndom. Då den lille Georg, dertill förledd af en dålig kamrats exempel, med en yxa skadat sin faders frukträd och senare angreps af samvetsförebråelser, sökte kamraten förmå honom att genom en lögn värja sig för misstanken, att han var gerningsmannen. När emellertid Georg såg sin faders sorgsna utseende vid upptäckten af sin förlust men ändock sjelf blef bemött på det vänligaste, kunde han ej följa sin dålige rådgifvares förslag, utan erkände alt sammans. Fadern gaf honom sin förlåtelse och fälde på samma gång det för andan i detta hem betecknande yttrandet: »Min gosse, jag ville hellre förlora tusen frukträd än hafva en lögnare till son.»

Den omtuliga sanningskärlek, som så tidigt väcktes och underhölls hos den unge gossen, följde honom sedermera under hela hans växlande och ärorika lefnadsbana och var tvifvelsutan en af de kraftigast bidragande orsakerna till att Georg Washington som man blef en prydnad och stolthet för sitt land.

Vi skulle ur historien kunna framleta flerfaldiga exempel på, att de mest framstående personligheter på det ena eller andra området, som afsett mänsklighetens gagn, alltid kännetecknats af en omutlig sanningskärlek och att de deremot, hos hvilka denna egenskap fattats, hafva, trots framskjuten samhällsställning och i många fall lysande begåfning, blifvit till en förbannelse både för sig sjelfva och sitt folk. Det anförda må emellertid vara nog. Den, som önskar flere bevis, har ej svårt att finna dem både i historien och det dagliga lifvet.

Ha' vi i det föregående liknat *viljefastheten* vid den kraft, som drifver lefnadens farkost fram öfver tidens ocean, så kan med lika stort skäl *sanningskärleken* liknas vid skeppets kompass. Det sjökort, vi ha att följa under resan, är dels Guds ord, och dels den samvetslag han i hvarje människas inre nedlagt. Med denna utrustning är ju också i allmänhet våra dagars ungdom försedd, då den på egen hand skall företaga lifsseglatsen. Det är ej kunskap, om hvilken väg den har att följa, som i allmänhet fattas densamma.

Men liksom seglaren äfven med de yppersta sjökort råkar ut för afdrift, då kompassen missvisar, så går det äfven den unge, då kärleken till det sanna ej får vara hans ledstjerna — kunskaperna må vara än aldrig så stora.

Seglaren måste i synnerhet vara uppmärksam på att i kompassens närhet ej låta komma något föremål, som kan föranleda missvisning, ty har sådan en gång inträffat, har han svårt att kontrollera densamma och kan ofta taga en alldeles oriktig kosa utan att sjelf vara medveten derom.

På samma sätt med den unge. Får endast en gång kärleken till sanningen gifva vika för en lägre drift, är uppslaget gjordt. Han har kommit in på halfmessyrernas vingliga stråt och blir osann, under det han sjelf är öfvertygad om motsatsen. Det är rent af förvånansvärdt hvilka svepskäl den, som på detta sätt har kommit från rätta vägen, är i stånd att uppfinna för att bemantla sitt handlingssätt. Han erkänner ej sina fel, utan uppfinner motiv helt andra än de verkliga, afsedda att ställa oriktiga handlingar i en fördelaktig belysning, och det sorgligaste är att lögnen till den grad blifvit herre öfver hans natur, att han sjelf tror på hvad han säger.

En ung man besöker till exempel en illa känd förlustelselokal gång efter annan. Hvarför? Naturligtvis derföre, att han finner nöje i detta sätt att tillbringa sina aftnar. Nej, visst icke, säger han sjelf, det är för att »studera folklifvet». Han åser slippriga teaterpjeser men erkänner ej att han tilltalas af deras cynism, utan kommer naturligtvis med den invändningen, att man *måste* lära känna lifvet från dess både goda och dåliga sidor för att sedan göra sitt val. Sannerligen: en sådan är värre deran än den, som oförbehållsamt erkänner sina dåliga böjelser.

Bristande sanningskärlek alstrar alltid en moralisk feghet, som gör att den lögnaktige i flesta fall blir en låg, krypande, obetydlig personlighet, äfven om hans börd och rikedomar ställt honom högt på den sociala rangskalan. Sanningskärleken deremot är det verkliga modets upphof. Ty den, som framför alt sätter kärleken till hvad han anser vara sant och rätt, han kan ock om så påfordras gifva ända till sitt lif för sina idéer.

Det är denna sanningskärlek som besjälat våra reformatorer, som inspirerat alla de stora andar, hvilka fört mänsklighetens sak framåt. Detta är ett faktum väl värdt att bevaras i minnet af våra dagars ungdom.

Derför: inga kompromisser, inga halfheter! Var sann äfven då en lögn skulle hjelpa dig ur en tillfällig förlägenhet! Var sann om du har felat! *Älska alltid och framför alt sanningen!*

— 12 —

Under den halfslummer, i hvilken han tycktes vara försänkt, vitnade afbrutna ord om hans själsångest.

— Det är ett dåligt yrke att vara tjufgömmare. Då är det bättre att strax sälja godset till smältarne; de betala dåligt, men det är säkrare.

Palmer tystnade. Derpå spratt han upp ur sömnen och öppnade ögonen. Hans hustru lutade sig öfver honom.

— Farbror Braidy och en annan herre äro här, sade hon.

— Gud vare lof! stammade Palmer, i det han såg sig omkring. Han nickade åt mig och vinkade åt Braidy, att han skulle komma närmare. Denne knäböjde vid bädden, och den döende fattade hans hand. Stödd mot armbågen, talade han med kort andedrägt och brusten röst:

— Ack, farbror Braidy, hvad jag är lycklig att ha eder här. — Jag trodde att jag skulle dö utan få höra ett tröstens ord. —

— Farbror Braidy, fortsatte han med ett uttryck af ångest, som var förskräckligt att se, det är slut med mig, jag kände det strax. Fins det något hopp för mig, fader Braidy? Om det fins något, så säg mig det!

— 9 —

baka utan honom. Kan då ingen hjelpa mig att söka reda på farbror Braidy. Hon kastade bönfallande blickar åt alla håll. Denna gång följde jag min ingifvelse, lutade mig ut genom fönstret och frågade:

— Är det verkligen fara för er mans lif?

— Ja, svarade kvinnan, snyftande; och hon ropar att han ej är beredd att dö, och att han har så mycket på sitt samvete som en människa kan hafva. Nu då lagen ej kan göra honom någonting, är han ej rädd för om det kommer i dagen. Han vill så gerna, att en god kristen skall komma och läsa och bedja för honom. Skulle ej herrn vilja komma? fortsatte Poll och sträckte båda händerna mot mig.

— Jo, jag kommer, låt oss ej förlora ett ögonblick. Polly tackade mig på sitt enkla, rättframma sätt.

Inom alla samhällsklasser finner man deltagande för olyckan. Ett hederligt hjerta klappar lika ofta under arbetareblusen som under fracken, och i fråga om hjelpsamhet, ja t. o. m. grannlagenhet, händer det stundom att den förra öfverträffar den senare. — Några män hade af ren välvilja och utan att någon bedt dem

För uppbyggelse.

Mot gudlösa sätt att uppgöra planer.

Nyårsbetraktelse af *Otto Funcke.*

(Forts. fr. föreg. n:r.)

Jag skulle äfven kunna säga: Innan du uppgör jordiska planer, måste den stora *grundplanen* vara i ordning, nämligen att du *i hvarje fall vill vara ett Guds barn och arfvinge till det eviga lifvet.* Står detta öfverst på ditt program, så torde du komma att lemna åsido många planer, som du eljes skulle uppgjort; med afseende på andra ställer du dig frågande och öfverlemnar dem i Guds hand; med afseende åter på andra är du så fröjdefull och derför äfven så duglig och kraftig, som endast den kan vara som med full visshet vet: Den store Guden är med mig, arma, lilla

människa i all sin nåd och barmhertighet. Men hvad hälst du nu företager dig, gör du det med den innerliga bönen, att Guds vilja och icke ditt egensinne må segra.

Se blott på apostlarne! De hade planer, större än Alexanders eller Napoleons. De ville nämligen eröfra hela den hedniska verlden för Herren Kristus och det med intet, det vill säga med inga synliga vapen. Och en hvar vet hvad de åstadkommit, oaktadt det aldrig för en eröfrare funnits tusendelen så många svåra frågetecken och tankstreck som för dem.

Men vi höra, att Herren Kristus sjelf gjort utkastet till grundplanen för dem (Apg. 1: 8, 9) och hvad sedan detaljplaner och enskilda frågor beträffar, så bådo de Herren oaflåtligen: »Visa oss den väg vi skola gå!» och gjorde dervid ärligt bruk af sitt förstånd, det vill säga af sitt genom Guds Ande upplysta förstånd, som sätter själens eget väl och människors frälsning i första rummet.

Så har det gått dem väl, och de hafva äfven gifvit oss ett godt föredöme. Från huru många smärtsamma missräkningar och olycksbringande misstag, från huru många ruinhögar efter sammanstörtade luftslott skulle vi icke blifva skonade, om vår främsta grundsats vore att med kropp och själ, i lif och död vara vår Herres Jesu Kristi egendom! Ja i sanning, den själ har det godt, om hvilken *detta* gäller som sanning.

Det låter ju helt storartadt, då verldsmänniskan säger: »Sitt öde afgör människan sjelf».

Ja väl, det blir också ofta derefter och slutar mången gång i dyster, stum förtviflan, ja i sjelfmord.

Det ligger förvisso ett godt stycke sanning i det gamla ordspråket: »*En hvar är sin egen lyckas smed*». Herren Gud hvarken kan eller vill hjelpa den människa, som icke ärligt och troget använder hvarje kraft som är henne förlänad. Men detta är dock blott *en* förutsättning för att det skall lyckas. Börja alt i Herrens namn! och låt under alla dina tankar det stå fast, att du är och alltid skall förblifva hans barn.

Den planen kröner Gud med framgång för en hvar som är uppriktig. Och från denna grundplanen faller ett förklarande ljus öfver alla de mindre planerna. De komma nu att oftare blifva sådana, att Herren Gud kan derunder sätta sitt insegel och underskrift.

Dock icke alltid.

Äfven de renaste kristnas ljus är intet fullkomligt ljus. Hos dem inblandar sig altjemt äfven i deras bästa tankar något af den gamle, högmodige, sjelfviske Adam. Så måste då Herren ofta draga ett kors äfven öfver deras planer. Och det är svårt och kostar många bittra tårar.

Jag ser en man, hvars älsklingsplan var, att hans ende son skulle öfvertaga hans affär; så drunknar sonen under en segling. Jag ser en tjensteman, som hade den bestämda utsigten att vid första tillfälle få befordran; men se, ständigt blifva andra framdragna och han förbigången. Jag ser en ung flicka, som ville träda i äktenskap med en innerligt älskad man, och se, genom skändligt förtal vändes hans hjerta bort från henne. Der är en, som vill slå sig till ro, och fröjdar sig åt sin stilla sorgfria lefnadsafton, för hvilken han så länge arbetat; så förlorar han genom andras bedrägeri hela sin förmögenhet och måste börja på nytt igen.

Dessa alla, om hvilka jag talat, voro lefvande kristne. Deras planer voro ju icke onda. Och dock gjorde Gud dem om intet. Hvarför? Det visste de icke genast. Men de visste, att det var *han*, som gjorde det, och att det sålunda var gjordt i kärlek och vishet. De visste, att han aldrig kan begå något misstag i sin styrelse, och att han altså hade något ännu bättre i sigte för dem än det som de sjelfva åsyftade. Och derför råkade de icke i förtvifllan, utan fortsatte i en stilla ande sin väg och riktade med fördubblad uppmärksamhet sin blick upp till bergen, från hvilka hjelp kommer.

Och så blefvo de genom sina planers öfverändakastande icke bragta ur fattningen, utan befästades i stället så mycket mer i tron.

Den der gamle pilgrimen, öfver hvilken alla Guds vågor slagit samman och hvilken till sist äfven förlorade sin älskade hustru, svarade en vän förträffligt på hans fråga: »men hvad skall du nu göra?»

Den gamle riktade sina tårade ögon mot himlen och sade blott: »En beten töwen» (vänta en liten tid). Och det lär väl ock hafva varit den bästa filosofien.

(Daheim-Kalender)

Kristus är mitt lif.

Filip. 1: 21.

Man talar med beundran om detta träd, kokospalmen, som skaparen så rikt utrustat, medelst hvilket han gifver den på alla andra hjelpmedel utblottade hinduen alt, hvad denne behöfver: den föda, hvaraf han lefver, den mjölk, hvarmed han släcker sin törst, ett skydd mot hettan, olja, vin kläder, med ett ord alt, så att i naturens rike man skulle kunna kalla det lifsträdet.

Nu väl, detta dyrbara träd är en bild af hvad Herren är för sitt barn i nådens rike; framför alt: ett säkert värn mot det den gudomliga rättvisans straff, som utan hans försoning skulle drabba oss för syndens skull, en dyrbar tillflyktsort under lifvets vedermödor; men också den mjölk, hvaraf en troende tillväxer, det kött, hvaraf han näres, den klädnad, som skyler honom, det vin, som ger honom styrka, den olja, som ger honom tröst, upplysning och helighet. *Jesus* är det sanna lifsträdet. Han ensam kan tillfredsställa alla våra behof, uppfylla alla våra önskningar. Fullkomligt skön, oinskränkt älskvärd, skall han aldrig upphöra att hänrycka våra hjertan, oföränderlig, evig, skall han aldrig tagas ifrån oss; oändlig, obegränsad, skall han evinnerligen öfver oss utgjuta af sin fullhet, han skall gifva nåd för nåd.

Denna själ, som han gjorde så stor, emedan han gjorde henne för sig, kan han ensam skänka alt, för hvilket hon är mottaglig; tillfredsställa all hennes förmåga af kärlek och vördnad. Lättare skulle man kunna fylla verldshafvets stora vattenbehållare med de der små rännilarne, som vattna våra ängar, än man skulle kunna mätta människohjertat med denna jordens fröjder och njutningar. Det är Herren, som är vårt lif och vår sällhet. Han ensam är vår föda, vida öfvergående hvarje annat näringsämne, den enda källa, ur hvilken vår själ bör dricka i alla tiders tider, *vårt hjertas klippa*, den ende kurbits, som ingen mask kan angripa och hvilkens ständigt grönskande löfverk skall breda sin skugga öfver vårt hufvud i evighetens evighet.

Bibelstudier

Då vi frukta, att öfversigten af den dagliga bibelläsningen i samband med söndagsskoltexterna, i den form vi förut meddelat den, icke tillräckligt tjenar våra läsare för att svara mot utrymmet, som hvarje gång deråt måste lemnas, hafva vi beslutat upphöra med denna öfversigt, och vilja vi i stället i den mon det blir oss möjligt meddela grundliga bibelstudier öfver särskilda ämnen eller läror. Vi hoppas ingen blir missmodig öfver denna anordning. Endast om vi kunnat meddela en fullständig utredning af söndagsskoltexten, hade det varit något egentligt värde med afdelningen.

Arbete utan bön är lönlöst, bön utan arbete är fruktlös; men bön med arbete skänker sällhet och välsignelse af Gud.

Åtskilligt

Afrika-mission.

K. F. U. K. härstädes har, utom sin inre missionsverksamhet, äfven en yttre sådan. Föreningen söker nämligen i mån af krafter arbeta för svenska kvinnors mission i norra Afrika. Det torde derföre hafva sitt intresse såväl för föreningens medlemmar som dess vänner och gynnare att höra något från detta missionsfält. Vi meddela för den skull ett kortare utdrag ur de båda sista numren för 1887 af tidskriften »Trons hvila», der fröken Stina Yngström, den första svenska kvinliga missionären i Nord-Afrika, i bref redogör för sina intryck.

I de första af dessa bref, dagtecknade på olika platser i England, skildrar fröken Y. sin vistelse på engelska kusten, hvarest hon blef i tillfälle att deltaga i missionsverksamhet bland barnen, sina nya bekantskaper, hvilka alla på ett verksamt sätt understödde fröken Y. och hennes reskamrat, miss Ellen Winslow, i deras plan, förberedelser för resan m. m.

Vägen till missionsfältet togs öfver Paris och Marseille, der enskilda delar af franska bibeln, textkort och traktater inköptes samt Corsika, der en tids uppehåll gjordes hos en major Murray, till hvilken de unga missionärerna blifvit rekomenderade.

På Corsika, der befolkningen rätt allmänt talar och förstår franska språket, fick fröken Y. flerfaldiga tillfällen att förbereda sig till sitt blifvande kall genom att göra besök i hemmen och skolorna samt utdela traktater, bibeldelar och textkort. Efter hvad som framgår af brefven synes de infödda corsikanerna, oaktadt de äro försjunkna i djup okunnighet, vara mottagliga för evangelii budskap och sålunda utgöra en tacksam jordmån.

Från den corsikanska hufvudstaden Ajaccio styrdes kosan till den egentliga bestämmelseorten. Efter en angenäm sjöresa landade våra resenärer i Bona och fortsatte derifrån pr järnväg till den under franskt protektorat stående staden Constantine, som skulle blifva deras första verksamhetsfält.

— 10 —

derom sprungit för att söka upp farbror Braidy, och på samma gång vi öpnade Palmers dörr, kom en af dem, alldeles andtruten, och talade om, att farbror Braidy strax skulle infinna sig.

Poll, hvars ansigtsuttryg en stund varit litet lugnare, såg förlägen ut vid denna underrättelse, och jag förstod orsaken dertill.

— Jag skall gå min väg, sade jag vänligt till henne. Farbror Braidy kan göra mera nytta här än jag.

— Ja, se, han är van vid sådant folk som min stackars gubbe! sade Polly och såg oroligt ned åt gatan.

Snart såg man farbror Braidy komma linkande med sitt ofärdiga ben.

Farbror Braidy var medelstor och bar en drägt, som genom sitt gammalmodiga snitt, sin oklanderliga snygghet och sin rikedom på lappar i de underligaste färger, förlänade honom ett högst sällsamt utseende. Men så snart man mött den klara, milda och öpna blicken från hans bruna ögon, så snart man fått sigte på hans bestämda, tänkande och anspråkslösa ansigtsuttryck, kände man, att man stod inför en öfverlägsen personlighet.

— 11 —

Jag gick honom till mötes och sade honom, hvarför jag kommit dit. Men nu, då ni är här, tillade jag, blir min närvaro öfverflödig, och derför aflägsnar jag mig.

— Nej stanna, utropade farbror Braidy. Här är hvarken tid eller rum att säga artigheter. Jag förstår mig kanske bättre på att tala vid Palmer än ni, men han har nog ingenting emot att äfven ni är närvarande. I alla händelser kan ni blifva honom till större nytta än någon af hans supbröder.

— Om ni så vill, är jag redo att följa med er, min herre.

Folkskaran, som samlat sig utanför dörren, lemnade rum för oss och aflägsnade sig under tystnad.

Palmer låg utsträckt på en säng utan fötter, hvars båda ändar hvilade på en hop tegelstenar; han tycktes vara utmattad af sin kamp med de båda män, som försökt hålla honom. Det syntes tydligt att Palmer var döende. Hans ansigte hade denna svartblåa färg, som man ej misstager sig på, och dödskampens rosslingar blande sig med hans flämtande andedrägt.

Här erhöllo de bostad tillsammans med några kvinliga engelska missionärer, som förut någon tid arbetat på platsen. Deras första omsorg blef att lära sig arabiska språket. Utan kunskap i detsamma är nämligen ingen missionsverksamhet af betydelse möjlig på denna punkt, enär högst få af araberna äro hemma i franskan eller något annat europeiskt språk.

Redan de första dagarne tillbragtes dock med att dela ut böcker och traktater och alla, såväl judar som araber, visade sig ifriga att taga emot arabiska bibeltexter och ströskrifter hade äfven medförts, hvadan de icke fransktalande äfven hade gagn af det utdelade. En ung arab, med hvilken våra missionärer kommit i närmare samtal, synes vara på väg att blifva omvänd. I allmänhet te sig utsigterna ljusa, och staden lofvar att blifva ett välsignadt verksamhetsfält.

Endast i Jesus är kraft.

Öfversättning för »Ungdomsvännen» af

O. C.

När tiden var inne för Tom S— att sluta skolan och bestämma sig för ett yrke, beslöt han sig för affärslifvet, och emedan det i den lilla landsortsstaden, hvarest hans föräldrar bodde, icke för honom fans några uppmuntrande framtidsutsigter, sändes han som lärling till den bekanta firman A. B— & Son i London.

Till sin karaktär var Tom ganska svag. Han hade icke helt lemnat sig åt Jesus och leddes derför snart in på farliga afvägar. I föräldrahemmet hade han fått många goda intryck af ett sant kristligt lif, och innan han lemnade detsamma knäböjde den älskande modern med honom och bad under tårar, att hennes yngste gosse, den siste, som lemnade hemmet, måtte genom Guds nåd blifva bevarad obesmittad af verlden.

»Farväl min gosse, farväl; glöm aldrig att Gud vet alt och att hans ögon se dig i den stora staden såväl som här, samt att din moders böner alltid skola följa dig», sade hon, under det hon gaf sitt barn afskedskyssen.

Tom kände sig ganska förnöjd vid tanken på, att han nu blef sin egen herre och efter godtycke kunde få följa sina egna idéer. Det första, hvartill han begagnade sin förmenta frihet, var att besluta, det han skulle göra som andra ungherrar, se litet af verlden. Han antog att hans vänner hemma måste vara långt efter sin tid, ty han fann att saker, som de hade ansett för orätta, voro endast vanliga och allmänna tidsfördrif i den stora staden.

Med dylika tankar i sinnet gick han en afton med några af sina nya vänner för att öfva sig i biljardspel i ett mindre välkändt hotell. Han hade lätt för att lära sig saker och ting och kände sig smickrad af kamraternas beröm. I stället för att blott gå dit någon gång som han först ämnade, besökte han hotellet hvarje afton, och inom kort var han en af de oförvägnaste spelarne. Förgäfves sökte några af hans föräldrars vänner att förmå honom att tillbringa aftnarne hos dem. Han hade alltid ursäkter att anföra, och om han gick med dem någon gång, föreföll aftonen honom odrägligt lång och tråkig. Söndagsmorgnarne låg han länge i sin bädd, och det var beklagligen altförväl sanning, som han sade, att han behöfde hvila, ty det utsväfvande lif han begynt undergräfde småningom hans krafter och förändrade hans förr så friska utseende.

Pastorn i den församling, med hvilken han till namnet hade förenat sig, besökte honom ofta, och förmanade honom att stanna och besinna sig, innan han kommit för långt på syndens stig, men alt var förgäfves.

Hans gamla moders bref blefvo som hastigast genomögnade innan de stufvades undan. Tom kunde icke fördraga den älskande moderns »predikningar», såsom han kallade hennes moderliga råd.

Då Toms fader slutligen fick reda på huru alt förhöll sig, sände han efter honom.

»Vi vilja icke vara stränga mot dig, gosse, men vi kunna icke låta dig fortsätta på detta sätt. Du har begynt på orätt väg och endast i din egen kraft. Sök nu högre hjelp!»

Tom, som var nedslagen och ångerfull, då han träffade sina dyra föräldrar, hvilka för hans skull gjort så många uppoffringar, lofvade allvarligt bättring; men detta var lättare sagdt än gjordt.

Samvetsrösten tystnade emellertid icke, och äfven midt i den värsta ungdomsyran kunde han icke komma från moderns afskedsord: »Mina böner skola följa dig.»

En sabbatsmorgon, när Tom i sin koffert letade efter någon klädespersedel, fästes hans ögon på en bibel, hvilken för flere månader sedan blifvit vårdslöst ditkastad.

Han tog den i sin hand, hvarvid det nötta bandet erinrade honom om den tid, då han först fick den i sin ego. Det var på hans sjette födelsedag för tretton år sedan. Då var han ett lyckligt, oskyldigt barn, hvars hjerta brann af kärlek till Jesus, barnens vän. Men nu, o hvad var han väl *nu?* Hvilken tjenade han? Hvarthän ledde hans väg?

Icke en af dessa frågor kunde han besvara. Seende på sin klocka märkte han att det var den tid, då hans moder plägade bedja för sina bortavarande barn. Hon var nu för svag att gå till kyrkan, hvarför hon anvende söndagsmorgnarne till bön och innerligt umgänge med sin frälsare hemma i sitt hus. (Forts.)

Unga-mäns-Föreningar.

Det kristliga Ynglingaförbundet

härstädes firade söndagen den 15 dennes sin årsfest i Salemkapellets skolsal. Sedan förbundets ordförande, br J. W. Söderberg, inledt mötet med föreläsandet af Dav. 96 och 97 ps., helsade han såväl medlemmarne som de inbjudna hjertligt välkommna, hvarefter en manskvartett afsjöng en sång. Härpå intogs kaffe under det lifligaste samspråk, då br J. Stadling fästade uppmärksamheten på ett ämne, hvaröfver han önskade tala. Väljande till utgångspunkt Ebr. 11: 27: »Ty med den osynlige likasom för ögonen härdade han ut,» hänvisade tal. till den väg Moses hade vandrat, då han, trots de många frestelserna till afvikelse från det mål Gud hade föresatt honom, likväl försakade till och med att kvarblifva vid konungens hof, der han hade kunnat svinga sig upp till en monarks värdighet, och förblef i stället den ringe fåraherden till dess Guds befallning nådde honom att bryta upp. Genom att med Gud för ögonen härda ut blef han ock sedermera sitt folks befriare och fick derför af Gud lönen, ja, han fick med egna ögon se det förlofvade landet, fast han ej kom derin.

Efter detta föredrag upplästes årsberättelsen, af hvilken framgick att verksamheten i hufvudsak bedrifvits genom hållna diskussionsmöten och bibelklasser samt äfven någon gång föredrag i praktiska ämnen. Vid förra årsmötet hade förbundet räknat ett medlemsantal af 38. Under året hade 6 afflyttat och 4 medlemmar afskilts. Deremot hade 10 nya medlemmar ingått, hvadan totalsumman äfven detta årsmöte vore 38. I pekuniärt afseende hade förbundet ej lidit brist, utan hade en icke så liten gåfva till Södra bapt.-församlingen kunnat öfverlemnas. Sedan den gamla styrelsen tackats för sitt arbete under det förflutna året, valdes ny styrelse, och blefvo härvid utsedde: till ordförande J. W. Söderberg, till vice ordförande C. G. Berg, till sekreterare E. B. Blomberg, till vice sekreterare A. W. Schoultz samt till kassör W. Lindqvist.

Efter valet lemnades ordet fritt till de inbjudna att yttra sig, och tog pastor O. J. Engstrand detta tillfälle i akt för att hålla ett synnerligen värderikt föredrag (hvilket kommer att i något följande nummer af denna tidning återgifvas.) Öfriga talare önskade härpå i hjertliga ordalag förbundet en god och välsignelsebringande framgång i sin verksamhet. Efter nedkallandet af Guds rika välsignelse beredde man sig härpå att intaga en välsmaklig aftonmåltid under det hr. Robert Sandberg utförde en deklamation, hvilken tillvann sig de närvarandes synnerliga bifall. Härmed afslutade man denna i allo trefliga fest.

I By socken af södra Dalarne bildades en ynglingaförening i slutet af förra året. I föreningen ingingo 8 unga män, 2 hafva sedan slutit sig till densamma.

Föreningen har uppställt som mål för sin verksamhet å ena sidan att söka sammanhålla de troende ynglingarne bättre med hvarandra och å andra sidan att söka råda och hjelpa hvarandra hvar så behöfves.

För att nå dessa mål samlas föreningen, så ofta tid och tillfälle dertill gifves till gemensam betraktelse af Guds ord och bön Dessutom får hvar och en som vill, uppsätta någon fråga, hvilken göres till föremål för diskussion. Sist vi voro samlade, samtalades om några af de faror som möta en yngling.

Samtalet öfver denna fråga var lärorikt på många sätt. För att kunna vara på sin vakt gent emot alt ondt, i hvilken form det än framträder, framhölls nödvändigheten af att noga gifva akt på hvad Herren talar i sitt ord och att ej tillstro sig vara stark nog att i egen kraft kunna bekämpa det onda, utan att emottaga kraft af Gud. Vi torde framdeles inkomma med några frågor, efter som löfte gifvits att få dem besvarade.

Föreningens ordförande är undertecknad; dess sekretetare är G. Andersson, Maskbo, *Horndal.*

Må Herrens välsignelse följa med Ungdoms-vännen, på det han må få vara till mångens nytta. Detta önskar bland andra en ringa lem i Herren

Fred. Andersson.

Ynglingaföreningsfest.

Råda kr. Ynglingaförening firade sistlidne annandag jul sin *andra* årsfest på *Nybacka.* Festen, som var ganska talrikt besökt, öpnades något öfver kl. 4 e. m. af föreningens ordförande, skolläraren L. N. Johnson med bön samt uppläsande af Ps. 119: 9—15. Talaren skildrade i kraftiga ordalag de frestelser och faror, för hvilka de unga äro utsatta och huru vigtigt det vore att taga Guds ord till rättesnöre för sin vandel så väl i ungdomens dagar som ock sedan hela lifvet igenom.

Det vore ganska vigtigt för de unga att bevara sin väg ren. Derpå berodde i hufvudsak hela deras framtid. Och ingen enda hade i egentlig bemärkelse någon ljus framtid för sig, som offrade sin kraft i syndens och satans tjenst. Bäst vore att lemna sitt hjerta åt Jesus och det redan i unga år. Derigenom vore ens framtid betryggad både för detta och det tillkommande lifvet.

Sedan lemnade talaren några meddelanden angående denna förenings syften och verksamhet m. m. Till sist ville han på det hjertligaste bjuda de församlade välkomna till denna enkla fest. Först och främst ville han dock bjuda dem till *Jesus,* Guds rena Lam, hvars blod renar från *alla* synder.

Sedan talade pred. L. Zätterlund från Sunne öfver Es. 40: 27 och följande. Talaren erinrade på det lifligaste om, huru vår Gud är en stor och mäktig Gud. Hans förstånd är outgrundligt, och han tröttnar aldrig att göra oss godt. Han gifver kraft åt den trötte och stor styrka åt den maktlöse.

Talren uppmanade till sist de unga, som lemnat sina hjertan åt Jesus, att icke tröttna eller uppgifvas under färden, utan ständigt dricka ur den lefvande källan, som heter *Guds ord.* Derigenom skulle de kunna löpa och icke uppgifvas, vandra och icke trötte varda.

Ynglingen Asatoroff från *Armenien* talade nu en stund öfver Ps. 8, hvarvid han på det kraftigaste lade de församlade på hjertat, *huru stor Gud är.* I förening härmed lemnade han också några underrättelser angående missionens framgång i sitt hemland, Armenien, hvaraf framgick, att det *nu* vore rätta tidpunkten att med kraft bedrifva missionen i detta land. Afrikas nöd finnes äfven i Ryssland. Men lofvad vare Gud en gryning synes äfven i detta land. Mången frågar liksom fångvaktaren i Filippi: Hvad skall jag göra att jag må blifva salig?

Tvänne ynglingaföreningar hade sedan några år tillbaka existerat äfven der. Talaren hade sjelf varit medlem i en af dem och visste derför, att de ej varit utan välsignelse.

Talaren slutade sitt föredrag med en allvarlig uppmaning till de troende att icke glömma missionens heliga sak. De borde ihågkomma den icke allenast med penningebidrag utan framför alt i sina förböner. Ingen, som vore dertill af Gud kallad, borde tveka att gå ut med evangelii not. Det vore ju en outsäglig nåd att få offra sina bästa krafter för ett så härligt värf.

Sedan kaffe och té serverats och missionsbössorna öpnats, höll skolläraren E. G. Thegerström föredrag öfver ämnet: *Om Lots hustru*, hvarvid han på det allvarligaste framhöll faran för affall.

Flere utmärkta sånger, ackompagnerade af guitarr och fiol, sjöngos såväl före som mellan föredragen. Guds Ande var hela tiden på ett förnimbart sätt närvarande. Och säkert är, att någon evighetsfrukt skall skördas äfven från denna fest. Det gifve Herren för sitt namns skull.

A. J.

Literatur

Baptistsamfundets Hednamissioner. Missionshistoriska och biografiska skildringar af *E. Lund*. Främre Indien. Pris 1 kr.

I raska målande drag skildras i detta arbete baptistmissionens stora betydelse för Indien såväl med afseende på kristendomens utbredning som på civilisationen i öfrigt. Förvånande är i sanning att se, huru denna missionsverksamhet från sin oansenliga början förmått höja sig till sin nuvarande ståndpunkt. Det första »baptistsällskap för evangelii spridning bland hedningarne» bildades nämligen på ett möte i Kettering den 2 okt. 1792 och bestod af 12 personer, hvilka började sitt arbete med en summa af 228 kr. Samma sällskap har nu gifvit upphof åt hundradetals missionsstationer och insamlar årligen för hednamissionen öfver 1,200,000 kr.

Man får i denna bok göra bekantskap med de fleste mera framstående kämpar på det indiska missionsfältet från de i missionshistorien märkliga namnen Carey, Vard och Marschman, grundläggarne till den för kristendomens utbredning så betydelsefulla serampor missionen till deras efterföljare på senaste tid. Hela boken är ett ojäfaktigt vitnesbörd om såväl det brinnande nit, som besjälat dessa Herrans vitnen, som ock den särskilda nåd som blifvit dem gifven. Alltid ha dock icke segrar och framgångar varit betecknande för baptistmissionärernas verksamhet. Sjukdomar, penningförlägenhet, ovilja från de engelska myndigheternas såväl som från infödingarnes sida ha varit pröfningar, hvilka de ofta fått vidkännas, men som dock ej förmått nedslå deras mod och förtröstan.

Boken, som synnerligen väl synes lämpa sig som en både upplysande och underhållande läsning för den mognare ungdomen, innehåller vidare skildringar af infödingarnes religiösa begrepp, deras seder och bruk o. s. v. Dessa kulturhistoriska anteckningar åtföljas af talrika belysande illustrationer.

Harpotoner, andliga sånger för soloröst duett, trio, kvartett och kör med ackompagnement af guitarr piano och orgel af Adolf Edgren. Andra häftet, pris 60 öre.

En samling särdeles sångbara och tilltalande melodier, hvilka tvifvelsutan i de ungdomskretsar, der sångens konst idkas skola blifva välkomna. Till de flesta melodierna har kompositören sjelf fogat text, vitnande om varm känsla och sant kristligt sinne.

Anmälan.

Ungdomsvännen utkommer under 1888 med ett nummer hvarje vecka. Inom Stockholm följer dessutom till prenumeranterna en bilaga, innehållande predikoturer.

Priset är: helt år 1 kr.,
3/4 » 75 öre,
halft » 60 öre,
och 1/4 » 30 öre.

Postarvodet är 20 öre.

Sprid Ungdomsvännen!

Till söndagsskolor lemnas tidningen för nedsatt pris. Då 20 ex. tagas på en hand, kunna de rekvireras för 16 kr. direkt hos oss.

Stockholm i Jan. 1888.

Redaktionen.

Visa dina vänner
Ungdomsvännen
och uppmana dem att
prenumerera!

Annonser

C. P. HÖGLANDER'S
Skoetablissement
(Etablerad 1870.)
24 Brunkebergstorg 24
Stockholm.
Rekommenderar mina allmänt välkända tillverkningar.
Allt af eget fabrikat.
Beställningar och reparationer utföras.
Allm. Telef. 68 81.

K. F. U. K.

har nästa onsdag symöte till förmon för svenska kvinnors mission i norra Afrika.

Klipp ur annonsen!

Kafé och Matsalar
16 Oxtorgsgatan 1 tr.
Stockholm
rekommenderas.

God, vällagad mat till billiga priser. Vid polettköp rabatt.

Marta Hällén.

Ynglingaföreningen
Filadelfia
uppmanas att mangrant sammanträda i Betelkapellets nedre sal om söndag kl. 4 e. m. för att besluta om årsfest.

Sekreteraren.

A. & O. Schultén
STOCKHOLM,
2 Normalmstorg 2
och
7 Sturegatan 7.
Stora och välsorterade lager af
Garn-, Väfnader & Trikåvaror
i parti och detalj till billigaste
fabrikspris.
Profven sändas till landsorten franco.

En 15-års gosse,
prestson, väl uppfostrad, intelligent och med godt utseende, önskar plats i affär. På lön fästes mindre afseende. Reflekterande torde vända sig i bref till denna tidnings redaktion för erhållande af vidare upplysningar.

Vid Herberget
för tjenstflickor, Klara Östra Kyrkogata N:o 7, erhålla yngre tjenarinnor, som för tillfället sakna anställning, nattlogis jemte kaffe på morgonen för 35 öre. Betyg skola medföras.

På samma gång man erbjuder flickorna denna billiga fristad, vill man härmed varna dem för att lemna sina platser i hemorten, i tanke att få det bättre i Stockholm, ty »att få det bättre» lyckas nästan aldrig så vida man icke på förhand fått säkert löfte om bestämd plats.

LINA NORDWALL,
Herbergets stiftarinna.

EMIL LARSÉNS
skrädderiaffär
18 Brahegatan 18.
Obs.! Obs.!
Goda tyger. Solidt arbete.
Billigt pris.
Allm. Telef. 71 16.

Välgjorda
Möbler
Bättre och enklare. Billigt pris.
Äfven mot afbetalningar.
Malmskilnadsgatan **46**
7 Oxtorgsgatan **7**
A. Lagerberg.
Egna tillverkningar.

K. F. U. K:s möten:

Norrlandsgatan 13, 2 tr.

Söndag: 6—1/2 8 e. m. sång och bibelklass, 1/2 8—9 téservering, diskussion etc.
Tisdag: 3/4 8—9 e. m. lektioner i helsolära och engelska.
Onsdag: 6—9 e. m. arbetsklass.

Nytorget 46. Söder.
Lördag: 7—9 e. m. arbetsklass för fabriksflickor.

C. Berg
21 Humlegårdsg. 21
Stockholm
bemedlar köp och försäljning af *stads-* och *landtegendomar* samt emottager uppdrag till härvarande *under- och öfver-rätter*, ombesörjer *lagfart å egendomar, bevakningshandlingars* inlemnande, utreder *sterbhus*, förrättar *bouppteckningar* uppsätter *testamenten* samt ombesörjer *vicevärdsgöromål* och inkasseringar, m. m. Vänden Eder med förtroende till
C. Berg
21 Humlegårdsgatan 21.
Stockholm
Träffas: *kl. 10—12 f. m., 3—5 e. m.*
Allm. Telef. 73 08.

C. Victor Nyman
13 Brunkebergstorg 13,
Stockholm.

Lager af Vägg- Väck- och Fickur. Väl examinerade och justerade. Ur mottagas till reparation.

Order från landsorten expedieras mot efterkraf eller postförskott. Elever mottagas mot betalning.

Honourable Mention
från
Urmakareföreningens Exposition i London 1873.

Fem års praktik
hos
kronometerfabrikör
V. Kullberg.
London.

Palm & Stadling.
Piano- & Orgelmagasin
Malmskilnadsg. 40,
Stockholm.

Rekommenderar sitt lager af **Flyglar, Pianinos & Orglar** från de förnämsta in- och utländska fabriker. Särskildt framhållas H. Kohls *Flyglar* och *Pianinos* samt Mason & Hamlins Orglar.

Obs. Svenska orglar med 1 stämma 4 oktaver samt 1 knäförte från 115 kronor.

Lager af alla brukliga blås- och stränginstrument, såsom:
Violiner, Flöjter, Guitarrer, Klarinetter, Occarinor, Dragspel, Symphonion, Ariston, Horophoner, Zittror, Speldosor.
Violinlådor, Violinstråkar, Mek. Notställare, Piano- och Orgelstolar m. m.
Goda betalningsvilkor. Billiga priser. Illustrerad priskurant på begäran *gratis*.

Nilsson & Dahlbeck.
Skrädderi-Etablissement.
38 samt lager af färdiga **38**
Gosskläder
Regeringsgatan
Stockholm.

Stockholm, David Lunds Boktryckeri 1888.

Ungdoms-Vännen.

(Stockholms-Bilaga.)

N:o 3. Fredagen den 20 Jan. 1888.

Predikoturer och Andaktsstunder.

Slottskyrkan, Söndag, kl. 11 f. m. Modin.

Storkyrkan, Lodin; past. adj. Beskow.

Blasieholmskyrkan, Lördag, kl. 7 e. m. Beskow. Söndag kl. 11 f. m. Beskow; kl. 6 e. m. Lindström.

Klara kyrka, Mörner; Isberg; Westberg. Onsdag kl. 6 e. m. Westberg. Fredag, kl. 6 e. m. Afzelius.

Jakobs kyrka, Söndag, Svenson; Bergman; Leopold. Onsdag kl. 6 e. m. Staaf. Fred. kl. 6 e. m. Vicander.

Johannes kyrka (Jakobs Allmänna Läroverk) Söndag, kl. 6 e. m. Vissnell.

Hedvig Eleonora kyrka, Ehrling; Rosenius; Carlsson.

Adolf Fredriks kyrka, Vicander; Evers.

Kungsholms kyrka, Schultzberg; Blomqvist.

Carl Johans kyrka, 11 f. m. Vestberg.

Finska kyrkan, Sv. högm. 11 f. m. Sjöding.

Tyska kyrkan, Tysk högm. Kaiser.

Katrina kyrka, Berg; Landqvist; Johanson,

Maria kyrka, Eklund, Nilson, Ericson,

Djurgårdskyrkan, S. kl. 11 f. m, Leuwgren.

Borgerskapets gubbhus, Söndag, G. Svenson.

Borgerskapets enkehus, kl. 11 f. m. A. J. Svensson.

Sabbatsberg. Söndag, Hallbäck.

Ev. Brödraförs. Söndag, kl. 11 f. m. Aastrup.

Missionsh. å Kungsholmen Söndag, kl. 6 e. m. Löwenhielm. Fredag, kl. 7 e. m. Lindholm.

Missionsh. Pilgränd, Söndag, kl. 6 e. m. Wennersten. Onsdag, kl. 7 e. m. Liljeqvist.

Mejtensgränd, kl. 6 e. m. Möte med söndagsskolb. föräldrar. Torsdag, kl. 7 e. m. Isberg,

Sjömanskapellet, (19 Tyska brunn) Sönd, kl. 11 f. m. Rockman. kl. 6 e. m. C. O. Berg.

Nybrogatan, 34 B, Söndag, kl. 6 e. m. Wersén. Torsdag 6 e. m. Rockman. Lördag, 7 e. m. bönemöte.

Diakonisskapellet, Söndag, kl. 11 f. m. pastor Bring.

Danviks kyrka, Söndag, kl. 11 f m. Bodström.

Immanuelskyrkan, Söndag, kl. 9 f. m. s. s. kl. 11 f. m. Ekman. kl. 1,15—2 e. m. Ekman. 6 e. m. Grufman. Måndag 7 e. m. Ekman. Tisdag—Fredag kl. 7 e. m. flere talare, väckelsemöte.

Lutherska missionshuset, Söndag, kl. 9 f. m. söndagsskola, kl. 11 f. m. Grufman. Måndag kl. 6 e. m. Westerlund Tisdag, kl. 7 e. m. Grufman.

Sundbybergs kapell, Söndag, kl. 12 m. Dahlberg Torsdag, kl. 7 e. m. Grufman.

Kungsholmsgatan N:o 6 Söndag, 11 f. m. Ahltin. kl. 5 e. församlingsmöte. Onsdag, 1/28 e. m. Bönestund.

Horntullsgatan 1, kl. 11 f. m. Lundgren. Onsdag 1/28 e. m. Bönestund. 8 e. m. Bönestund. Fred. 8 e. m. kretsmöte.

Missionshuset vid Rörstrand, Söndag, kl. 9 f. m. söndagsskola, kl. 11 f. m. Westerlund o. Rosengren. kl. 6 e. m. Rosengren o. Dahlberg.

Betlehemskyrkan, Söndag, kl. 9 f. m. söndagsskola, kl. 1/2 12 f. m. Lindberg, kl. 6 e. m. Hammar. Onsdag, 6 e. m. Lindberg.

Betelkapellet, kl. 9 f. m. söndagsskola, kl. 11 f. m. Lindblom, kl. 6 e. m. Broady.

Salemkapellet, Söndag, kl. 11 f. m. Hedberg; kl. 6 e. m. Engstrand.

Ebeneserkapellet, Söndag, kl. 11 f. m. Engstrand, kl. 6 e. m. Hedberg. Måndag kl. 8 e. m. Församlingsmöte. Tisdag kl. 8 e. m. Predikan.

Handtverkaregatan 24 A, Söndag, kl. 11 f. m. Clafford. 6 e. m Drake. Tisdag kl. 8 e. m. Församlingsmöte.

Grefgatan 3, Söndag, kl. 11 f. m. o. 6 e. m. Hammarberg.

Döbelnsgatan 48, Söndag, kl. 9 f. m. söndagsskola, kl. 5 e. m. Fest.

Vestmannagatan 54, Söndag, kl. 11 f. m. Svenson kl. 5 e. m. Fest.

Kyrkan vid Floragatan, Söndag, kl. 1/28 f. m. bönemöte, kl. 9 f. m. söndagsskola; kl. 11 f. m. Broady, kl. 6 e. m. Gillén Måndag kl. 8 e. m. Församlingsmöte.

Sundbyberg, Brunsgården, Söndag, kl. 11 f. m. Cederberg, kl. 5 e. m. S. S. fest, Bergström.

I S:t Paulskyrkan, (vid Adolf Fredriktorg), kl. 9 f. m. söndagsskola; kl. 11 f. m. Fredengren. kl. 6 e. m. Eriksson. Månd. half kl. 8 e. m. Fest, Torsdag kl. 8 e. m. bönemöte.

Åsögatan 48, kl. 11 f. m. o. kl. 1/2 5 e. m. Pettersson. Onsdag kl. 8 e. m. bönemöte.

Wallingatan 20, kl. 9 f. m. söndagsskola. 11 f. m. F. A. Bohman; kl. 6 e. m. Schütz. Måndag kl. 8 e. m. Fest. Tisdag — Fredag kl. 8 e. m. predikan och bönemöte.

W6 (stora salen): kl. 11 f. m. E. Schütz.

S:t Eriksgatan 10 (Kungsholmen): kl. 9 o. 3 e. m. söndagsskola, kl. 6 bönem.

Biblioteksgatan 5, kl. 9 f. m. söndagsskola 11 f. m. o. kl. 6 e. m. Hultgren. Möten hvarje afton under veckan (utom lördag) kl. half 8.

Roslagsgatan 18, 2 tr. kl. 9 f. m. och 3 e. m. söndagsskola; kl. 11 f. m. Blom, kl. 6 e. m. Andrén. Tisdag— Lördag 1/28 e. m. bönemöte.

Kr. Arb. Föreningen, Söndag kl. 11 f. m. enskildt möte. kl. 3 e. m. Söndagsskola. 6 e. m, flere bröder, Måndag 8 e. m. församlingsmöte. Torsdag Gileads årsmöte. Fredag kl. 8 e. m. Tacksägelsemöte.

Upplandsgatan 29. Immanuelsförs. lokal, Söndag kl. 9 f. m. söndageskola, kl. 11 f. m. Hjertman. kl. 6 e. m.Th. Erikson. Måndag, kl. 8 e. m. församlingsmöte. Tisdag, kl. 8 e. m. ynglingamöte. Onsdag, kl. 1/28 e. m. Hjertman. Fredag, kl. 1/28 e. m. Bibelsamtal.

Frälsningsarmén, kår I, (Östermalmsg. 33). Möten 1/2 8 o. 11 f. m., 1/2 4 o. 7 e. m. Möten hvarje afton kl. 8 e. m. Kår II, (Pipersgr. 5) Söndag, möten 1/28 o. 11 f. m., 1/24 o. 7 e. m. Möten hvarje afton utom måndagar kl. 8 e. m. Kår III, L:a Glasbruksg. 10 A., o. kår IV, Jakobsberg (Hornstull), möten lika med kår II.

I Vedhandeln
4 Observatoriegatan 4

försäljes frisk och god björk- samt al- och barrved, såväl sågad som osågad jemte antracit-, sten- och träkol, engelsk och svensk kokes, hemsänd till alla delar af Stockholm.

Obs.! Äfven säljas ved-, kol- och kokspoletter.

Stockholm, tryckt hos David Lund, 1888.

UNGDOMS-VÄNNEN.

MITT LJUS MINSKAS EJ — DITT ORD ÄR EN LYKTA FÖR MINA FOTTER

KRISTLIG TIDNING FÖR SVERGES UNGDOM.

N:o 4. Fredagen den 27 Januari. 1888.

Prenumerationspris:
Helt år 1 kr., 3/4 år 75 öre, 1/2 år 60 öre, 1/4 år 30 öre.
Postbefordringsafgift 20 öre.
Till Amerika 3: 50; Norge, Danmark och Finland 3 kr.

Redaktör och ansvarig utgifvare:
K. TH. MALMQVIST.
Grefturegatan 73, 3 tr., Stockholm.

Annonspris: 8 öre pr petitrad.
Expedition: Palm & Stadlings bokhandel Malmskilnadsgatan 40. Telef.: Bell 10 78, Allm. 57 90.
Lösnummer: 5 öre.

Arbetsamhet.

»Du skall äta ditt bröd i ditt anletes svett», så lydde Herrens befallning till den förste mannen, då denne jemte sin hustru efter syndafallet drefs ut ur paradiset för att i kamp med naturen förvärfva sig de existensmedel, han ditintills utan möda och ansträngning kunnat ernå.

För den förste mannen var visserligen detta Guds bud såsom varande en följd af mannens öfverträdelse att betrakta såsom ett slags straff. För hans mänskliga natur måste det ju ovilkorligen förefalla såsom en börda att nödgas utbyta det sorgfria och bekymmerslösa lifvet i Eden mot en af daglig kamp och sträfvan uppfyld tillvaro. Deraf må vi emellertid icke draga den slutsatsen, att arbetet för mänskligheten i sin helhet är att betrakta såsom ett syndastraff — ett nödvändigt ondt.

Tvärtom! Denna Herrens bestämmelse är just afsedd att hålla mänskligheten uppe på den nivå i skapelsen, der den en gång blifvit ställd såsom skaparens mästerstycke. Den Högste hade, då människan bestämdes till ett lit fullt af möda och arbete, förutsett, att en dylik sporre behöfdes för att hennes *andliga* beståndsdel skulle vara den som beherskade den *kroppsliga*. De lägre djuriska drifterna skulle eljest tagit öfverhand.

Att arbetet spelar denna rol i mänsklighetens utvecklingshistoria, visar oss erfarenheten. Hvad ha de europeiska kulturfolken att tacka för sin långt framskjutna ställning framför öfriga folk med afseende på olika näringsgrenar, handel och industri, om icke just att de svårighete:, med hvilka de haft att kämpa, då det gälde att afvinna en karg natur nödiga existensmedel, uppdrifvit deras arbetsduglighet och deras uppfinningsförmåga i högre grad än hvad fallet varit med andra folk.

Under tropikernas brännande sol, der naturen i yppigt alstrande mångfald gifver långt mera än hvad som behöfves för de dagliga behofven, der infödingen för att erhålla sitt uppehälle blott ett par gånger årligen behöfver så ut några näfvar ris och skörda sina kokosnötter — der se vi befolkningen nedsänkt i en dådlös slöhet. All företagsamhet ligger nere. De lägre dritterna ha tagit öfverhand. Den i kamp mot naturen fostrade européen måste lära infödingarne hvilka skatter de ha att taga vara på och hvilket fält för mänsklig odling, som ligger öppet i denna rikt välsignade natur.

Dessa exempel äro alt för påtagliga hevis för sanningen af det gamla ordspråket, att nöden är uppfinningarnes moder. Arbetet i alla dess former är ingenting annat än en skola, afsedd att föra mänskligheten i sin helhet fram mot utveckling och ljus.

Och hvad som gäller för mänskligheten i sin helhet gäller naturligtvis också för den enskilde.

Liksom en maskins duglighet betingas af att hvarje hjul, hvarje kugge hvarför sig uppfyller sitt ändamål, så fordrar ock mänsklighetens väl att hvarje individ på den plats han blifvit ställd gör sin pligt.

I det ordnade samhället måste hvar och en intaga en bestämd plats, ha en viss lifsuppgift sig förelagd, alt efter arten af uppfostran och begåfning.

Det är af vigt för den unge mannen och den unga kvinnan att vid valet af blifvande lefnadskall inse hvad vi här ofvan i korthet hafva berört, nämligen att arbetet ej får betraktas genom missmodets glasögon såsom ett nödvändigt ondt.

Utgår man från denna synpunkt, ger detta en tröstlös prägel åt ens hela lif. Alt, vid hvilket man lägger hand, präglas af håglöshet och liknöjdhet. Man är en osmord kugge i det stora samhällshjulet och kan ofta vålla att en hel del af maskineriet går trögt eller råkar i olag, genom att på andra inplanta dylika pessimistiska åsigter.

Ungdomen bör i stället anse lusten och förmågan till arbete som en af skaparens skönaste gåfvor. Den bör se saken i stort och ej tröstlöst fälla modet vid egna små bekymmer och motigheter. Eger man kännedom om hvilken betydande rol arbetet spelar i mänsklighetens utvecklingshistoria — vet man, att det ordnade samhället är grundadt på och eger bestånd igenom individens pligttrogna arbete — huru annorlunda blir då ej den sinnesstämning, med hvilken man griper an sitt lifsvärf — det må vara professorns eller — skomakarens.

Liksom dådlöshet och lätja medföra fara för hela folk, så medför det dylikt för individen. Griper sig ej den unge i tid an med en gagnande lifsverksamhet, så är det alldeles gifvet, att han förr eller senare råkar in på afvägar. Sysslolöshet är de onda tankarnes, de låga begärens bästa jordmån. Lyd den varning som ligger i skriftens ord: »*Fåfäng gå lärer mycket ondt*».

Lotsens lärdom.

Många människor anse sig böra försöka på alt möjligt för att hafva ett rätt omdöme derom. Så försöka de sig äfven på synden, och synden är söt som arsenik. Då händer det lätt, att dessa människor komma så i farten med att försöka sig på alt möjligt, att de icke kunna komma ut derifrån igen, utan bli kvar som flugan i glaskupan och dervid ömkeligen omkomma. Det är en dålig metod. Man bör icke försöka sig på alt möjligt. En lots tillfrågades en gång, om han kände alla grunden längs kusten. »Nej, det gör jag visst icke», svarade han, »det behöfs ej häller; för mig är det nog att veta, hvar det *icke* fins några.» Så ock med vår färd genom lifvet. Vilja vi tillryggalägga den i säkerhet och nå den eviga, himmelska salighetens hamn, så är blott *ett* för oss nödvändigt att veta, nämligen, hvilken väg som är *fri från faror*. Men denna väg visar oss bibeln klart och tydligt. Jesus sjelf är denna väg, och den som tror på honom, han når välbehållen målet. Den, som icke tror Guds ord, skall aldrig finna den rätta vägen, om han ock visste alla hemligheter.

* * *

I frestelsens stund kom ihåg, att det icke är edra gamla erfarenheter eller den tro ni fordom haft, som skall bevara er från att gifva vika eller falla, utan *er tro just då.*

— 16 —

lifvet af mig, om jag bara haft mod. Men nu är jag glad att jag ej gjorde det, ty hvart skulle jag då ha kommit? Och ni har sagt, att jag kan blifva frälst.

— Ja, ni kan blifva frälst. Men tänk derpå, ty slutet är nära.

— Jag vet det, återtog den döende med knapt hörbar röst; jag måste säga er alt. Det var en matros, en neger. Vi hade bestulit honom, och han hotade att anklaga oss. Jag hade då en mängd tjufgods hemma hos mig, ja, så mycket att jag hade blifvit dömd till deportation, om polisen hade kommit. Då jag hörde negern svära på, att han skulle draga oss fram inför rätta, dödade jag honom. Han rörde sig ej ur stället. På två minuter var det slut.

Palmer hade sjunkit tillbaka i bädden. Farbror Braidy ryste. Han var ur stånd att tala för ett ögonblick. Slutligen beherskade han sin rörelse och återtog:

— Mitt barn, det är ett fasansfullt brott. Men Gud har sagt: »Om edra synder än vore såsom purpur, så skola de dock varda snöhvita». Bed, bed, Palmer! Slutet nalkas.

— 13 —

— Mitt barn, ni är i vår himmelske Faders händer, och han är redo att förlåta de största syndare; så snart de i tron anropa honom derom.

— Då fins det altså hopp?

— Det fins hopp, ty hvar och en, som ångrar sig, kan blifva frälst.

Sedan framstälde farbror Braidy i några få ord kristendomens grundsanningar på det enklaste, klaraste, ömmaste och mest tilltalande sätt samt uppmanade Palmer att se på Jesus.

Palmer hade tillslutit ögonen; hans ansigte fick ett lugnt uttryck, ett nytt hopp föddes i hans hjerta; likväl tycktes han emellanåt genomgå fruktansvärda skakningar. Efter en kort tystnad satte han sig åter upp, stödd mot armbågen, betraktade farbror Braidy med ångest och yttrade:

— Jag har varit så elak, så förderfvad, farbror Braidy! Bedrag mig icke! Kan det finnas förlåtelse för en sådan som jag!

— Herrens barmhertighet har inga gränser, svarade farbror Braidy. Ni hörde nyss att Jesus sade till den botfärdige röfvaren: »San-

För uppbyggelse

"Hvad skall jag göra?"

En kär broder, som nästan blifvit utarbetad i sin Mästares tjenst, var stadd på resa till hafskusten för att söka återvinna sina förlorade krafter till nytt arbete för sina medmänniskors andliga välfärd. Alldeles bakom honom i järnvägsvagnen satt ett sällskap af fyra personer: en äldre fru med sin dotter, åtföljda af tvenne herrar. Modern, som lade märke till vår väns bleka ansigte och lidande utseende och deraf mycket rigtigt slöt, att han var en främling, uttryckte det deltagande hon hyste för honom så högt, att han ej kunde underlåta att höra det, och sade, att hon skulle önska veta, om han var en kristen.

Hon blef för ett ögonblick förlägen, då han vände sig om och vördnadsfullt tackade henne för hennes visade deltagande och med det samma bekände, att han hade ett lefvande intresse för sin själs eviga väl. »Då ni varit så god», sade han, »att tala med mig om detta ämne, vill ni också vara så god och säga mig, hvad jag skall göra för att blifva frälst?» »Ack ja», var hennes svar, »jag skall med glädje säga er, att ni skall bedja till Gud.» »Men,» frågade han, »huru länge skall jag bedja, innan Gud vill vara barmhertig mot mig, och huru skall jag kunna veta, när jag fått förlåtelse?» Hon tycktes blifva litet förbluffad och sade: »Jo, ni måste sörja öfver edra synder.» »Tillåt mig än en gång att fråga,» sade han vänligt, »huru länge jag måste sörja, huru djup min sorg måste vara, och när Gud vill förbarma sig öfver mig för min sorgs skull?» Hon teg naturligtvis.

Efter en stunds tystnad sade han: »Har ni ingen bok, som kan visa en stackars främling, som står vid grafvens brädd, huru han kan blifva frälst?» Denna fråga befriade henne synbarligen från en svårighet och med ens tog hon upp ur sin resväska en traktat och räckte den åt honom. Den blef omsorgsfullt läst, men han vände sig ännu en gång till henne med den anmärkningen: »Detta kan nog vara en god traktat i sitt slag, men den innehåller icke ett ord om, huru en fattig syndare kan blifva frälst. Har ni icke någon bibel?» Ack, ehuru alla fyra bekände sig till Kristus och hade flere böcker med sig till reslektyr, hade dock ingen af dem en bibel med sig.

Derpå drog han upp sin egen dyrbara bibel och räckte den åt henne med den allvarliga begäran: »Vill ni vara af den godheten och visa mig, hvar vi blifva uppmanade att bedja och sörja öfver våra synder för att derigenom blifva frälsta?» Hon tog Herrans bok, men sedan hon med en ängslig och osäker min hade bläddrat i den en stund, sade hon otåligt: »Jag kan icke få rätt på stället nu, men när ni kommer till * * *, så gå till professor * * *, han skall säga er, hvar ni skall finna det.»

»Nej,» svarade han allvarligt, »hvarken professor * * * eller någon annan professor eller teologie doktor kan säga mig det, ty något sådant ställe finnes icke i bibeln. Men detta har jag funnit: 'Så älskade Gud verlden, att han utgaf sin egen Son, på det att hvar och en som *tror* på honom skall icke förgås, utan få evinnerligt lif.' (Joh. 3: 16.) 'Hvilken som hör mitt tal och *tror* honom, som har sändt mig, han *hafver* evinnerligt lif och kommer icke i domen, utan har *öfvergått* från döden till lifvet.' (Joh. 5: 24.) 'Om honom bära alla profeterna vitnesbörd, att hvar och en som *tror* på honom skall få syndernas förlåtelse genom hans namn.' (Ap.g. 10: 23.) 'Hvar och en som *tror* varder i honom rättfärdiggjord från alt.' (Ap.g. 13: 39.) '*Tro* på Herren Jesus, så varder du salig.' (Ap.g. 16: 31.) 'Den som icke håller sig till gerningarna, utan *tror* på honom, som gör den *ogudaktige* rättfärdig, honom tillräknas hans tro till rättfärdighet.' (Rom. 4: 5.)

På detta sätt fortsatte han att framlägga den saliga sanningen om en omedelbar, viss och fullkomlig frälsning genom tron allena, då en af herrarne förargad afbröt honom med denna anmärkning: »Här är icke rätta platsen och tiden att hålla predikningar, min herre.» »Hvar är platsen, och när är tiden för den, som tror på Herren Jesus, att tala om hans nåd och kärlek?» frågade den lycklige mannen. »Kyrkan är platsen och söndagen är tiden,» svarade denne namnkristen.

Men ehuru mannen, såsom ett verkligt Guds barn, ej kunde annat än känna sorg öfver det mörker, hvari dessa afgjorda »kristendomsbekännare» befunno sig, så glömde han den dock vid läsningen af sin bibel och vid tanken på det sälla och ljusa hem, som väntade honom hos hans Frälsare.

Det är sorgligt att tänka, att det svar, som denna fru gaf, troligen just var det svar, som det stora flertalet af s. k. kristna skulle hafva gifvit på den uppvaknade syndarens fråga: »Hvad skall jag göra?» De hålla före, att bönen är nödvändig, för att Gud skall vilja visa barmhertighet, i stället för att i evangelium se det glada budskapet om Guds kärlek, att han redan har till fyllest bevisat sin kärlek och gifvit oss den säkraste pant på sin barmhertighet genom att sända sin Son till korset i fattige, eländige, hjelplöse syndares ställe, för människor som voro döda i öfverträdelser och icke förtjenade annat än straff och fördömelse. De se på sorgen öfver synden, hvilken de tro vara en fullständig ånger, såsom en botöfning, egande åtminste någon förtjenst, och sålunda förvandla de Guds nåd till den mest kalla och oevangeliska egenrättfärdighet.

Må ingen föreställa sig, att vi med ett enda ord, af hvad här är skrifvet, velat förneka *värdet, vigten och den oundgängliga nödvändigheten af bön och sorg öfver synden.* Men vi måste inlägga en allvarlig protest mot dem som sätta dessa saker mellan syndaren och Frälsaren. *Både bön och ånger äro alldeles nödvändiga;* dock icke på det vi må blifva frälste, utan emedan vi *äro* frälste. En opånyttfödd, d. ä. en icke troende själ, kan hvarken riktigt bedja eller rigtigt ångra; och derför är tron på Herren Jesus Kristus det enda, till hvilket man bör hänvisa den som frågar: »Hvad skall jag göra?» »Alt det som icke sker af tro, och alt det som icke utgår från tro, det är synd.» (Rom. 14: 23.) Detta är just, hvad Herren befaller; »men utan tro är det omöjligt att täckas Gud,» (Ebr. 11: 6.)

En kristens trygghet.

»Jag allena är kvarblifven en Herrans profet«. 1 Kon. 18: 21—24.

Deras antal betyder föga, vill Elias säga, vore de än fyra tusen, skulle jag icke frukta dem mera för det. Hvilken trygghet! Men det finnes en slags trygghet, som anstår Guds barn, en trygghet i Gud, tack vare hvilken vi med Elisa kunna säga: »Si, det är flere med *oss* än med *dem.*»

Hvarför finnes ej bland oss mer af denna trygghet och tilltörsigt? Vi skulle då ej så snart förlora modet, vi skulle ej så fort låta våra vingar slappas. Hvem hafva vi att frukta, då Gud är för oss och såsom en eldsmur omkring oss? Alla kunna frukta vid vår anblick; men vi, det finnes ingen hvarken i himmelen eller på jorden, inför hvilken vi behöfva darra. Hvad kan den afsvurne fienden göra oss? Purpur och kronor fruktar han nog icke, men en kristens anspråkslösa drägt fyller honom med fruktan och bäfvan. Hvad kan döden göra oss? Libanons cedrar darra och vackla för denna förskräckelsens konung; men det läger, hvarpå en af de minste i himmelriket utandas sin sista suck, blir för döden en förskansning, mot hvilken han krossar hufvudet: »Alt härintill skall du komma men icke vidare; här skola dina stolta böljor sätta sig.» Hvad kan synden göra oss? Hon är djefvulens tjenare, som åt honom fyller helvetet; men hon bör icke skrämma oss: vi hafva ett blodigt kors, med hvilket vi slå henne till marken. Och hvad kunna de onde och motståndarne göra oss? Vår höfding skall sönderkrossa dem så som lerkrukor; han håller dem med sin mäktiga hand, och huru skola de icke en dag blygas inför oss! Varen derför fullkomligt lungne och trygge. »Herrens väg är den frommes trygghet, men en förstörelse för ogerningsmän.» Orspr. 10: 29.

Åtskilligt

Endast i Jesus är kraft.

Öfversättning för »Ungdomsvännen» af *O. C.*

(Forts. fr. föreg. n:r.)

Vid tanken på sin bedjande moder kände sig Tom ganska orolig.

»Skall min moder bedja allena?» sade han för sig sjelf.

Allvarliga tankar trängde sig på honom, men genast hviskade frestaren i hans öra, att han skulle blifva föremål för kamraternas åtlöje, om han gaf rum åt dylika tankar. Han nedtystade samvetsrösten och försökte glömma sin bedjande moder.

* * *

Några år senare finna vi Tom på resa till en af de engelska kolonierna. Han hade fortsatt på förderfvets väg och blifvit alt värre. De bekymrade föräldrarne hoppades, att han i ett nytt land och skild från sina gamla kamrater skulle begynna lefva ett bättre lif.

Stackars Tom var moraliskt förderfvad och det var föga hopp om hans bättring, men hans förkrossade moder bad ännu för sin vilsekomne son och hennes afskedsord: »Kom ihåg, min gosse, att jag skall ännu bedja för dig, och Gud ser dig»

nerligen säger jag dig, i dag skall du vara med mig i paradiset!»

Bibeln säger äfven: Klappen, och eder skall varda upplåtet! Det är genom bönen man klappar. Bed, mitt barn, bed!

— Jag kan ej, utropade Palmer förtviflad. En gång — då jag var barn — kunde jag »Fader vår.» Nu har jag glömt altsammans.

— Nå väl, då skola vi bedja tillsammans.

Farbror Braidy böjde hufvudet och knäppte ihop händerna samt uppläste långsamt Herrens bön. Palmer sade efter ett och annat ord. Efter bönens slut sade han med svag röst: Såsom vi förlåta dem oss skyldiga äro. Farbror Braidy, jag förlåter af alt hjerta den stackars Sockerbalen. Jag hoppas, att man inte skall göra henne något ondt!

Han föll ned kraftlös.

— Jag skall framföra eder helsning, svarade farbror Braidy.

Farbror Braidy och jag stodo bredvid hvarandra och betraktade den döendes ansigte, då samma ångestfulla uttryck plötsligt åter spred sig deröfver. Det blef alt hemskare, och slutligen satte sig Palmer åter upp med öfver-

mänsklig ansträngning fattade farbror Braidy i armen och utropade:

— Det är fåfängt, det är fåfängt! Bibeln talar om en tjuf, men jag har varit något ännu värre!

Hela hans kropp darrade, och konvulsiviska snyftningar afbröto hans ord.

— Jag vet hvad ni menar, sade farbror Braidy mildt. Mitt barn, utstaka inga gränser för Frälsarens barmhertighet! Gud förlåter till och med en mördare, som ångrar sig upprigtigt. Att hängifva sig åt förtviflan, det är att tvifla på Gud.

— Ack, farbror Braidy, hvilken tyngd ni lyfter från mitt hjerta! Palmer fälde heta tårar.

— Om ni visste hvad jag lidit, fastän jag hvarken blifvit upptäckt eller dömd:

Han gjorde ett uppehåll för att hemta andan; derpå drog han farbror Braidy tätt intill sig och mumlade i hans öra:

— Jag stack ihjel honom med en dolk. Han såg på mig, då han föll och den blicken har förföljt mig öfveralt, så att den kunnat göra mig galen af förtviflan. Jag hade tagit

ringde alltjämt i hans öron under den långa sjöfärden.

För en tid försökte Tom att undvika dåligt sällskap, men det var endast i egen kraft han sträfvade emot det onda, och så småningom rycktes han med, tills han slutligen blef alldeles likgiltig för hvart det bar. I detta tillstånd träffades han af en svår olycka och blef flera månader liggande på ett hospital. Ingen underrättade hans vänner om honom under denna tid, och alla ansågo honom såsom död utom den trogna, bedjande modern. Morgon, middag och kväll bad hon i tron och sade ofta: »Jag är förvissad att Gud skall höra mina böner».

Och han gjorde så.

En morgon erhöll hon ett bref, på hvars utanskrift, som var skrifven af en darrande hand, hon igenkände sin sons handstil. Med klappande hjerta öpnar hon det och läser följande:

»Högtlofvad vare Herren, edra böner äro slutligen hörda; fastän försent för mig att blifva till någon annan nytta på jorden, än såsom en varning för andra unga män — — man har sagt mig att jag aldrig blir återställd från min sjukdom. Må Gud belöna eder för edra trogna böner. Under de förfärliga plågorna voro de min enda hugsvalelse. Slutligen kom den tanken: »Hvarföre beder jag ej sjelf?» Jag försökte då, men dyra moder, jag hade glömt att bedja. Tänk så sorgligt. Eder gosse — han, hvilken i sin barndomstid plägade knäböja morgon och afton och med hopknäppta händer säga: »Fader vår, som är i himmelen etc.» — han hade alldeles glömt bort att bedja. Mitt hjerta suckade: »Herre, lär mig!» Och han gjorde så. Han hjelpte mig att lägga ned min tunga börda för hans fötter, och han förlät mig alla synder. Fastän döden stirrar mig i ansigtet och plågorna äro svåra, är jag ändock lyckligare än jag någonsin varit sedan min barndomstid. Jag har en vän nära mig både dag och natt, hvilken beständigt hugsvalar min själ. O, att jag förr förstått älska denne vän, Jesus min frälsare! Jag har alltid haft stort inflytande öfver min omgifning, men begagnat det endast för att främja det onda. Genom Guds oändliga barmhertighet hoppas jag möta eder min älskade moder i himmelen, ehuru jag lefvat ett ovärdigt lif, men ingen strålande stjerna kommer att pryda min himmelska krona.»

* *
*

Kanhända denna berättelse kommer att läsas af någon ung man eller kvinna, som likt Tom förirrat sig från den goda vägen. Om så är: tag varning af hans exempel! Förglöm aldrig bönen, och gå ej dit der du ej kan bedja Gud välsigna dig! Uppskjut ej din sinnesändring till dess bedröfvelser och sjukdom måste drifva dig till Frälsaren. Kom till honom nu. Kanske äfven du hade en bedjande moder, som nu är i himmelen. Kom i håg hennes böner och besinna att hon väntar på dig. Men framför alt annat betänk, hvilken smärta du tillfogar honom, som köpte dig med sitt blod. Betänk att Jesus har dött för dig. Må Gud hjelpa dig, okände läsare, att besinna det endast i Jesus är kraft att motstå det onda, och att han är mäktig att frälsa och bevara alla, som lemna sig i hans vård.

Med hvilka medel skall man kunna vinna de unge männen?

Sådan är den fråga, som till besvarande framställer sig för föreningarne af unga män i stad och på land. Må vår ifriga önskan att se den lyckligt löst vara en ursäkt för att vi inför eder framlägga vårt svar.

»Hvilken konung, som går för att i krig sammandrabba med en annan konung, sätter sig icke först ned och öfverlägger, om han förmår att med tio tusen möta den, som kommer emot honom med tjugu tusen?» säger Herren. Dessa ord mana oss att uppställa den frågan: Hvilka krafter stå oss till buds för att vinna de unge männen? Hafva vi till aktiva medlemmar i våra föreningar personer af stadgad, bepröfvad tro, i sanning helgade till Mästarens tjenst, med ett vinnande och tilldragande umgängesätt, som med kärlek till själarne förena en obetingad aktning för olika tänkandes åsigter, hvilka de än månde vara? Hafva vi bönemöten och bibelklasser, som äro väl ledda och kunna verka tilltalande genom den allvarliga förberedelse som hvarje deltagare medför?

Är detta icke fallet, så äro vi, långt ifrån att hålla på att besegra de andra, i stor fara att sjelfva öfvervinnas af verlden, att se vårt verk tyna bort och slutligen försvinna. Må vi då i första rummet räkna öfver våra krafter och, då vi äro redo, rycka fram med fröjd för att vinna de unge männen för Kristus, i det vi taga hänsyn på samma gång till den unge mannens trefaldiga natur, fysisk, intellektuel och moralisk, och till det program som uppställts af Paulus i följande ord: »Hvad sant är, hvad värdigt, hvad rätt, hvad rent, hvad älskligt, hvad som ljuder väl, hvad som är dygdigt och lofvärdt, tänken derpå».

En kristlig familj, som skulle vilja öfva inflytande på några unge män, skulle helt visst icke inskränka sig till att inbjuda dem blott till husandakten, men skulle vara angelägen att äfven gifva dem tillträde till alla de angenäma sysselsättningar som utgöra familjelifvets behag.

På samma sätt böra de kristliga föreningarne af unga män gå till väga, de som, rätt fattadt, äro en familj som öppnar sina dörrar för hvarje välfrädjdad ung man.

Se här några medel, som vi anbefalla såsom varande med framgång använda af de lifaktigaste föreningarna:

1:o. En lokal, inbjudande och behaglig, när helst man vill besöka den, med en läsesal försedd med hvarjehanda tidningar.

2:o. Ett bibliotek, bestående af intressanta böcker, som den unge mannen kan läsa med nöje.

3:o. Kostnadsfria, lärorika föredrag, afpassade särskildt för unge män. Herrar pastorer, jurister, läkare och andra, som förstå och älska ungdomen, äro sjelfskrifne föreläsare.

4:o. Samtal mellan de unge öfver intressanta och nyttiga ämnen. På landet t. ex. kan man tala om åkerbrukets utveckling, biskötsel, mäjeriarbeten och dylikt; i städerna om allmänfattligt vetenskapliga ämnen, historia, literatur o. s. v.; i hvarje fall något som höjer och skärper tankekraften. Anordnandet af sådana samtal innebär icke några synnerliga svårigheter; inledaren bör hafva satt sig väl in i ämnet, göra en kort framställning deraf i början och dermed inleda diskussionen såsom man plägar göra i bibelklasser.

5:o. Undervisningskurser i språk eller andra ämnen. I brist på verkliga språklärare kan man anordna samtals- eller läsetimmar, ledda af någon som är fullt säker i uttalet, om han än icke anser sig vuxen att sjelf meddela muntlig undervisning.

6:o. Exkursioner äro bland de nyttigaste och bästa medel vi kunna använda. Synnerligt vigtigt är, att ledaren är duglig. Exkursionen kan hafva till syfte studium i entomologi (insektskännedom), geologi, botanik eller andra ämnen, hvarvid man må erinra sig att alt, som kommer från Gud, visar vägen tillbaka till honom och att ju mera man lär känna Guds skapelse, desto mera beundrar och tillbeder man skaparen.

7:o. Klubbar för fria lekar och gymnastik.* Den vunna erfarenheten visar att, när öfriga betingelser äro för handen, intet verksammare medel finnes för att draga de unge männen till föreningarne än gymnastiken, fotbollen och andra dylika öfningar. Visserligen är landsbygden bäst lämpad för denna sysselsättning, men vi kunna icke nog varmt lägga på stadsföreningarnes hjertan att äfven egna sig deråt. (Forts.)

* Observera vår anmärkning i slutet af artikeln. *Red.*

Min läsare! Hvad gör du med din bibel? Du har deri en bok, som kan undervisa dig till frälsning. Den kan lära dig, huru du skall lefva och huru du skall dö. Den kan lära dig, hvad du skall tro, hvad du skall bli, hvad du skall göra. Men du kan icke få någon nytta af den, om du icke läser honom. Nuväl, hvad gör du med din bibel? Besvara denna fråga inför din Gud!

Unga-mäns-Föreningar.

Ynglingaföreningen Filadelfia i Gefle höll sitt årsmöte söndagen den 15 dennes kl. 8 på kvällen, hvartill församlingens ynglingar och unga män, samt hela Gefle kristna ynglingaförening voro inbjudna.

Mötet öpnades af ordföranden med läsande af 112 psalmen och bön, hvarefter mötets deltagare helsades välkommna. Års- och revisionsberättelserna upplästes. De utvisade, att Gud ledt sin sak framåt. Sedan té gemensamt druckits, talade bröderna Sjölander, Andersson och Källberg hvar sin stund, dervid framhållande stora och lärorika sanningar.

J. Pettersson.

Unga-kvinnors-Föreningar

Arbetsmyran är namnet på en jungfruförening inom Första baptistförsamlingen i Stockholm. Denna förening, som existerat i 13 år, firade årsmöte den 19 dennes. Medlemsantalet utgjorde vid 1887 årsbörjan 256. 28 hade under året ingått i föreningen, 46 hade blifvit dels uteslutna och dels på egen begäran utträdt, 2 hade genom döden afgått. Vid detta års början var altså medlemsantalet 236.

Föreningen har hållit bibelklasser 2 gr i månaden. Dervid har en viss del af Guds ord i följd genomgåtts till gemensam nytta och uppbyggelse. Texterna ha under 1887 tagits ur Jakobs bref.

18 arbetsmöten, hade hållits under året. Två försäljningar hade anordnats, den ena den 5 maj, den andra den 5 dec. och hade dessa försäljningar i kassan inbringat 541 kr 27 öre. En fest var den 19 juni anordnad ute i det fria, hvilken var mycket angenäm.

Årsmötet var mycket trefligt och omvexlade med tal sång och kaffedrickning, Föreningen tjenar med sina inkomster baptistförsamlingar inom hufvudstaden.

Förenta Staternas och Kanadas K. F. U. K. höll sin internationella konferens sistlidne 25—28 oktober uti K. F. U. K:s samlingssal i New-York. Från England hade 4 delegerade utsändts. En af dem var Lord Kinnaid, ur hvilkens rapport vi endast meddela följande notis:

»Verksamheten bland kvinnor i Amerika företer rätt stora olikheter mot den i England, till följd af landets storlek och regeringsform, kvinnans oberoende ställning, det olika sätt på hvilket denna verksamhet har begynt etc. I Amerika är det kristna kvinnor i allmänhet, hvilka hafva börjat en vidtomfattande verksamnet bland så väl fattigare som rikare mödrar, yngre och äldre flickor, som synes af följande utdrag ur deras program: det sanna målet för en kristlig kvinnoförening är att höja alla klasser och åldrar af kvinnor, och derföre är arbetet för unga flickor, för fattiga mödrar i ringa hem, för de ålderstigna och fallna, så väl som för mera lyckligt lottade kvinnor, i stånd att försörja sig sjelfva, alt lika berättigadt arbete för en Kr. F. af unga kvinnor.

På olika trakter af Amerika hafva döttrarna till de mödrar, som satt i gång kvinnoföreningarna, särskildt upptagit arbetet för de unga, som t. ex. i Philadelphia, der de hafva, i likhet med vår K. F. U. K. i England, ett stort hus, der kvinlig ungdom bjudes på billigt logis och restauration, läserum, aftonskola etc. Den organisation, som mest liknar vår K. F. U. K., är den s. k. »College Y. W. C. A.» Det finnes nemligen mellan 100 och 200 högskolor för flickor, af hvilka den förnämsta är Wellesley högskola. En ung flicka derifrån lemnade en intressant redogörelse. Denna förening räknar 430 medlammar, och dess hafva bildat en »klubb för fabriksflickor» i en fabriksstad i närheten, såsom en gren af deras egen förening. De hafva också komitéer särskildt för missionsverksamhet och ledande af bönemöten och bibelklasser. Vi hafva ansett oss böra lemna denna upplysning för de af våra medlemmar, som resa till Amerika, och vilja komma i förbindelse med K. F. U. K. der. Adresser till de förnämsta stationerna af denna verksamhet lemnas till utvandrande kvinnor på vår lokal, Norrlandsgatan 13, 2 tr.

Uppmaning från Centralbyrån af K. F. U. K. i London till

Särskild bönevecka för Kristliga Föreningen för Unga Kvinnor.

Från den 12 till den 19 Febr. 1888.

Vi önska, att alla sekreterare och medarbetare i K. F. U. K. må fästa sin uppmärksamhet vid denna bönevecka. Huru kunna vi vänta oss, att Guds välsignelse skall hvila öfver vårt stora och sig altmer utbredande verk, så framt vi icke i förenad bön och i hjertats brinnande nitälskan förbida honom, som allena har makt att väcka själarne och gifva dem sitt lif? Bönen har alltid varit ett utmärkande drag hos vår förening. Må vi nu icke låta oss af någonting — icke ens af våra möten, hvilka oupphörligt tilltaga i antal — hindras att hjertligt och endrägtigt förena oss i denna gemensamma bön om en särskild välsignelse. Vi glädja oss åt, att denna bönevecka skall blifva en »gyllene kedja», som omsluter hela vårt arbete i alla, äfven de mest aflägsna, länder och förenar oss alt oskiljaktigare med honom, som alltid hörer oss.

Vilja icke våra systrar i andra länder förena sig med oss uti gemensam bön under denna af oss dertill utsedda vecka?

Den skall blifva ett nytt, starkt föreningsband, som binder oss ännu fastare tillsammans.

Literatur

"Missionssånger" är namnet på en sångbok, innehållande 100 nummer och utgifven af Studentmissionsföreningen i Upsala. 54 af de 100 sångerna hafva icke förut varit tryckta; de öfriga 46 äro hemtade dels ur olika sångsamlingar, dels ur missionstidningar och hafva delvis mer eller mindre omarbetats. Priset är 35 öre i bokhandeln, 25 öre vid partirekvisition. Profexemplar erhållas gratis mot insändande af porto till »Studentmissionsföreningens sekreterare, *Upsala*.»

En musikbilaga till dessa sånger utgifves äfven af föreningen. Af denna är ett häfte, innehållande 29 sånger, redan utkommet och säljes i bokhandeln till 50 öre.

Det återstående af musiken utkommer under året, och blir priset derå en kr. Musiken bunden i ett band kommer att kosta 2 kr.

En god anordning är vidtagen med afseende å registret, i det att för hvarje sång såväl författarens som öfversättarens (om sången är öfversatt från annat språk) namn finnas angifna.

För kristliga föreningar af unga män och unga kvinnor, hvilka låta i sin verksamhetsplan ingå att hålla offentliga möten, lämpar sig denna *utmärkt goda* sångbok synnerligen väl. Och utan tvifvel skulle församlingar af olika bekännelser med synnerligt stor fördel kunna begagna boken jemte de sångsamlingar, som redan användas vid de vanliga gudstjensterna.

Visa dina vänner
Ungdomsvännen
och uppmana dem att
prenumerera!

Medlemmarne

i konsortiet för Ungdomsvännens utgifvande under 1888 uppmanas att före utgången af nästa vecka till kassören inbetala andra kvartalet af tecknade bidrag. De som ej inbetalt första kvartalet, torde göra båda inbetalningarne samtidigt. Upplysningsvis må nämnas, att de nya kvittoblanketterna, innehållande på samma gång delaktighetsbevis, nu äro färdiga och vid inbetalningen erhållas.

Annonser

Den trogna Tjenarinnan,

hvars uppgift är att vara till uppmuntran och ledning för Sveriges tjenarinnor, anmälar härmed sin fjerde årgång. Under de tre förgående åren har den varit omfattad med intresse af husmödrar och tjenarinnor och hoppas att under år 1888 få blifva en välkommen vän i ännu flere hem. På det ej januarinumret må fördröjas alt för länge, anhålles vänligen att prenumeration må ske med snaraste.

Priset är 85 öre pr år och hvart 6:te ex. gratis, då prenumeration sker hos expedition. På posten är priset 1 kr. 5 öre pr år. Adressen är: »*Den trogna Tjenarinnans expedition, Stockholm.*»

Undertecknad får på det innerligaste rekommendera »Den trogna Tjenarinnan» som en god och ytterst billig månadsskrift. Denna tidskrift innehåller månget uppmuntringens ord för våra systrar i den tjenande klassen, borde lika litet som Ungdomsvännen fattas i något K. F. U. K. bibliotek.

N. A—n M—m.

C. P. HÖGLANDER'S
Skoetablissement
(Etablerad 1870.)
24 Brunkebergstorg 24
Stockholm.
Rekommenderar mina allmänt välkända tillverkningar.
Allt af eget fabrikat.
Beställningar och reparationer utföras.
Allm. Telef. 68 81.

Bönevecka.

Ynglingaföreningen »**Betel**» anordnar från och med tisdagen den 31 dennes till och med Lördagen den 4 februari å salen Grefgatan 3, 1 tr. upp en bönevecka. Mötena, som komma att omvexla med tal, bön, sång och musik börja hvarje kväll kl. 8. Ynglingar från andra föreningar och allmänheten inbjudas på det hjertligaste.

Kafé och Matsalar
16 Oxtorgsgatan 1 tr.
Stockholm

God, vällagad mat till billiga priser. Vid polettköp rabatt.
Marta Hällén.

Välgjorda
Möbler
Bättre och enklare. Billigt pris.
Äfven mot afbetalningar.
Malmskilnadsgatan 46
7 Oxtorgsgatan 7
A. Lagerberg.
Egna tillverkningar.

Accidenstryck

utföres fermt och till moderata priser hos
J. Aug. Bratt & C:o,
Nässjö.
Särskildt bedja vi få framhålla, att vi trycka snygga och billiga visit- och medlemskort.

Vid Herberget

för tjenstflickor, Klara Östra Kyrkogata N:o 7, erhålla yngre tjenarinnor, som för tillfället sakna anställning, nattlogis jemte kaffe på morgonen för 35 öre. Betyg skola medföras.

På samma gång man erbjuder flickorna denna billiga fristad, vill man härmed varna dem för att lemna sina platser i hemorten, i tanke att få det bättre i Stockholm, ty »att få det bättre» lyckas nästan aldrig, så vida man icke på förhand fått säkert löfte om bestämd plats.

LINA NORDWALL,
Herbergets stiftarinna.

EMIL LARSÉNS
skrädderiaffär
18 Brahegatan 18.
Obs! Obs!
Goda tyger. Solidt arbete.
Billigt pris.
Allm. Telef. 71 19.

A. & O. Schultén
STOCKHOLM,
2 Normalmstorg 2
och
7 Sturegatan 7.
Stora och välsorterade lager af
Garn-, Väfnader & Trikåvaror
i parti och detalj till billigaste
fabrikspris.
Profven sändas till landsorten franco.

K. F. U. K:s möten:
Norrlandsgatan 13, 2 tr.
Söndag: 6—½ 8 e. m. sång och bibelklass, ledes af pastor Wadström. ½ 8—9 téservering, diskussion etc.
Tisdag: ¾ 8—9 e. m. lektioner i helsolära och engelska.
Onsdag: 6—9 e. m. arbetsklass.
Nytorget 46. Söder.
Lördag: 7—9 e. m. arbetsklass för fabriksflickor.

C. Berg
21 Humlegårdsg. 21
Stockholm
bemedlar köp och försäljning af *stads-* och *landtegendomar* samt emottager uppdrag till härvarande *under-* och *öfver-rätter*, ombesörjer *lagfart å egendomar, bevakningshandlingars* inlemnande, utreder *sterbhus*, förrättar *bouppteckningar* uppsätter *testamenten* samt ombesörjer *vicevärdsgöromål* och inkasseringar, m m. Vänden Eder med förtroende till
C. Berg
21 Humlegårdsgatan 21.
Stockholm
Träffas: *kl. 10—12 f. m., 3—5 e. m.*
Allm. Telef. 73 08.

S. G. BORIN,
Packhusgränd 1,
STOCKHOLM.
Etablerad 1849.
Telefon 6179.

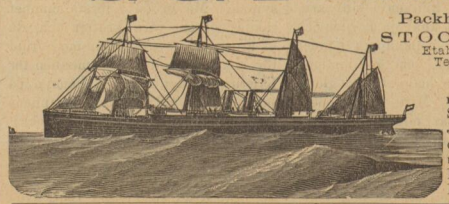

Befordrar passagerare till Nord- & Sydamerika, Kina, Japan, Australien och Nya Zeeland med Norddeutscher Lloyds förträffliga Postångare.

Palm & Stadling.
Piano- & Orgelmagasin
Malmskilnadsg. 40,
Stockholm.

Rekommenderar sitt lager af **Flygelar, Pianinos & Orglar** från de förnämsta in- och utländska fabriker.
Särskildt framhållas H. Kohls *Flygelar* och *Pianinos* samt Mason & Hamlins Orglar.

Obs. Svenska orglar med 1 stämma 4 oktaver samt 1 knäforte från 115 kronor.
Lager af alla brukliga blås- och stränginstrument, såsom:
Violiner, Flöjter, Guitarrer, Klarinetter, Occarinor, Dragspel, Symphonion, Ariston, Horophoner, Zittror, Speldosor.
Violinlådor, Violinsträkar, Mek. Notställare, Piano- och Orgelstolar m. m.
Goda betalningsvilkor. Billiga priser. Illustrerad priskurant på begäran *gratis*.

Nilsson & Dahlbeck.
Skrädderi-Etablissement.
38 samt lager af färdiga **Gosskläder** Regeringsgatan 38
Stockholm.

Stockholm, David Lunds Boktryckeri 1888.

Ungdoms-Vännen.

(Stockholms-Bilaga.)

N:o 4. Fredagen den 27 Jan. 1888.

Predikoturer och Andaktsstunder.

Slottskyrkan, Söndag, kl. 11 f. m. Rodhe.
Storkyrkan, Söndag, Lindau; Lodin; Ruus.
Blasieholmskyrkan, Lördag, kl. 7 e. m. Beskow. Söndag kl. 11 f. m. Beskow.
Klara kyrka, Söndag, Ottes. Wadström; Högm. Mörner; Aftonsången inställes.
Jakobs kyrka, Söndag, Leopold; G. Svenson; Lagerström.
Johannes kyrka Söndag, kl. 6 e. m. Leopold.
Hedvig Eleonora kyrka, Söndag, Lagerström; Westman; Ehrling.
Adolf Fredriks kyrka, Söndag, Staaff; Dehlgren.
Kungsholms kyrka, Söndag, C. Lindström; Blomqvist.
Carl Johans kyrka, Söndag. 11 f. m. Gemzell.
Finska kyrkan, Söndag, Finsk högm. 1/2 10 Sjöding. Sv. högm. 11 f. m. Stenström.
Tyska kyrkan, Söndag, Tysk högm. Krage.
Katrina kyrka, Söndag, Fristedt; Fristedt; Landqvist.
Maria kyrka, Söndag, Ericson: Bring; Eklund.
Borgerskapets gubbhus, Söndag, G. Svenson.
Borgerskapets enkehus, Söndag, kl. 11 f. m. A. J. Svensson.
Sabbatsberg. Söndag, Hallbäck.
Ev. Brödraförs. Söndag, kl. 11 f. m. Aastrup.
Missionsh. å Kungsholmen Söndag, kl. 6 Liljeqvist. Fredag kl. 7 e. m. Lindholm.
Missionsh. Pilgränd, Söndag, kl. 6 e. m. Ring. Onsdag, kl. 7 e. m. Lindholm.
Mejtensgränd, Söndag, kl. 6 e. m. Lindholm. Torsdag, kl. 7 e. m. Isberg.
Diakonisskapellet, Söndag, kl. 1/2 6 e. m. pastor Berg.
Danviks kyrka, Söndag, kl. 4 e. m. Bodström.
Immanuelskyrkan, Söndag, kl. 9 f. m. s. s. kl. 11 f. m. Waldenström o. Westerlund; kl. 1,15—2 e. m. Norborg; kl. 6 e. m. sång o. föredrag; Tisdag 7 e. m. Lundgren; Torsdag 7 e. m. Dolk och Hedenvall.
Lutherska missionshuset, Söndag, kl. 9 f. m. söndagsskola, kl. 11 f. m. Jönsson o. Grufman, kl. 6 e. m. Norrlander. Tisdag, kl. 7 e. m. Grufman.
Sundbybergs kapell, Söndag, kl. 12 m. Ekman. Torsdag, kl. 7 e. m. Westerlund.
Kungsholmsgatan N:o 6 Söndag, 11 f. m. Norrlander; kl. 6 e. m. Westerlund. Tisdag t. o. m. Lördag 1/2 8 e. m. väckelsemöte.
Horntullsgatan 1, kl. 11 f. m. Ahltin. kl. 6 e. m. Grufman. Onsdag 1/2 8 e. m. Lundgren.
Missionshuset vid Rörstrand, Söndag, kl. 9 f. m. söndagsskola, kl. 11 f. m. Rosengren; kl. 1/2 3 e. m. Ynglingamöte; kl. 6 e. m. Nygren o. Ahltin. Onsdag kl. 8 e. m. Westerlund.
Betlehemskyrkan, Söndag, kl. 9 f. m. söndagsskola, kl. 1/2 12 f. m. Lindberg, kl. 6 e. m. Hammar. Onsdag, 6 e. m. Liljeqvist.
Betelkapellet, kl. 9 f. m. söndagsskola, kl. 11 f. m. Malmqvist, kl. 6 e. m. Broady.
Salemkapellet, Söndag, kl. 11 f. m. och kl. 6 e. m. Engstrand.
Ebeneserkapellet, Söndag, kl. 11 f. m. Hedberg, kl. half 5 e. m. Söndagsskolmöte. Obs. tidförändringen. Måndag kl. 8 e. m. Församlingsmöte. Tisdag kl. 8 e. m. Predikan.

Handtverkaregatan 24 A, Söndag, kl. 11 f. m. och 6 e. m Clafford Tisdag kl. 8 e. m. Församlingsmöte.

Grefgatan 3, Söndag, kl. 11 f. m. A. Drake, 6 e. m. C. J. Ahlqvist. Tisdag kl. 8 e. m. Bönemöte.

Döbelnsgatan 48, Söndag, kl. 9 f. m. söndagsskola, kl. 11 f. m. och 6 e. m. Pettersson.

Vestmannagatan 54, Söndag, kl. 11 f. m. och kl. 6 e. m. Svenson.

Kyrkan vid Floragatan, Söndag, kl. 1/28 f. m. morgonmöte, kl. 9 f. m. söndagsskola; kl. 11 f. m. Rosengren, kl. 6 e. m. Hedberg. Måndag kl. 8 e. m. Rosengren. Tisdag kl. 8 e. m. Rosengren.

Sundbyberg, Brunsgården, Söndag, kl. 11 f. m. * * * och kl. 5 e. m. * * *

I S:t Paulskyrkan, (vid Adolf Fredriktorg), kl. 9 f. m. söndagsskola; kl. 11 f. m. Carlsson. kl. 5 e. m. Nattvardsgång. Efter nattvardsgången bönemöte. Torsdag kl. 8 e. m. Carlsson.

Åsögatan 48, kl. 11 f. m. Eriksson, kl. 1/2 5 e. m. Pettersson, kl. half 3 e. m. söndagsskola. Onsdag kl. 8 e. m. Predikan.

Wallingatan 20, kl. 9 f. m. söndagsskola. 11 f. m. Svensson, kl. 6 e. m. Schütz Måndag kl. 8 e. m. Bohman. Tisdag, Onsdag och Torsdag kl. 8 e. m. Schütz. Fredag kl. 8 e. m. Bohman

W6 (stora salen) kl. 11 f. m. E. Schütz.

S:t Eriksgatan 10 (Kungsholmen): kl. 3 e. m. söndagsskola, kl. 5 bönemöte.

Biblioteksgatan 5, kl. 9 f. m. söndagsskola 11 f. m. (nattvardsgång efter predikan) o. kl. 6 e. m. Hultgren. Tisdag kl. half 8 e. m. Fest. Torsdag kl. half 8 e. m. Hultgren.

Roslagsgatan 18, 2 tr. kl. 9 f. m. och 3 e. m. söndagsskola; kl. 11 f. m. Karlsson, kl. 6 e. m. Samuelsson. Tisdag kl. half 8 e. m. Sundin. Torsdag. kl. half 8 e. m. Larsson. Fredag kl. half 8 e. m. samtalsmöte

Kr. Arb. Föreningen, Söndag kl. 11 f. m. Hedström, m. fl., kl. 3 e. m. Söndagsskola, kl, 6 e. m. Hedström m. fl. Tisdag kl. 8 e. m. predikan. Torsdag kl. 8 e. m. enskildt möte. Fredag kl. 8 e. m. Missionsföredrag.

Upplandsgatan 29. Immanuelsförs. lokal, Söndag kl. 9 f. m. söndagsskola, kl. 11 f. m. Hjertman. kl. half 4 e. m. Ahl m. fl. Måndag, kl. 8 e. m. för samlingsmöte. Onsdag kl half 8 e. m. Hjertman. Fredag kl. half 8 e. m. bibelsamtal och bönemöte.

Frälsningsarmén, kår I, (Östermalmsg. 33). Möten 1/2 8 o. 11 f. m., 1/2 4 o. 7 e. m. Möten hvarje afton kl. 8 e. m. Kår II, (Pipersgr. 5) Söndag, möten 1/28 o. 11 f. m., 1/24 o. 7 e. m. Möten hvarje afton utom måndagar kl. 8 e. m. Kår III, L:a Glasbruksg. 10 A., o. kår IV, Jakobsberg (Hornstull), möten lika med kår II.

Stockholm, tryckt hos David Lund, 1888.

UNGDOMS-VÄNNEN.

LITET LJUS MINSKAS EJ — DITT ORD ÄR EN LYKTA FÖR MINA FOTTER

KRISTLIG TIDNING FÖR SVERGES UNGDOM.

N:o 5. Fredagen den 3 Februari. 1888.

Prenumerationspris:
Helt år 1 kr., 3/4 år 75 öre, 1/2 år 60 öre, 1/4 år 30 öre.
Postbefordringsafgift 20 öre.
Till Amerika 3: 50; Norge, Danmark och Finland 3 kr.

Redaktör och ansvarig utgifvare:
K. TH. MALMQVIST.
Grefturegatan 73, 3 tr., Stockholm.

Annonspris: 8 öre pr petitrad.
Expedition: Palm & Stadlings bokhandel Malmskilnadsgatan 40. Telef.: Bell 10 78, Allm. 57 90.
Lösnummer: 5 öre.

Sparsamhet.

Att förvärfva är lättare än att behålla. Detta är en gammal, af den dagliga erfarenheten bestyrkt sats, som osökt erbjuder sig till begrundande i sammanhang med den karaktärsegenskap, vi i förra numret gjorde till föremål för vår betraktelse, nämligen arbetsamheten.

Arbetsamhet och sparsamhet äro tvenne med hvarandra så nära förbundna egenskaper, att den ena af dem näppeligen kan tänkas i högre grad utvecklad utan att vara kompletterad af den andra. Båda äro de i hög grad vigtiga betingelser för lycka och framgång här i lifvet, men först i förening blifva de till väsentligt gagn.

Någonting betecknande för tidsandan i våra dagar är emellertid just *raka motsatsen* till den egenskap, som tarfvas för att på rätt sätt vårda och förvalta hvad arbetet inbringar. Lösen är *njut!* Och i synnerhet för den oerfarne ynglingen klingar den förförisk. Den ligger som en lockton i luften. Från de förgylda krogarne, från tvetydiga förlustelselokaler af olika slag — snart sagdt öfverallt ljuder maningen: Njut, medan du är ung! Pressa lifvets drufva medan ännu blodet sjuder varmt i dina ådror, medan helsans rosor smycka dina kinder. *Njut!* — Ack, hur mången ung man har ej genom hela sin framtid fått plikta för att han lyssnade till siréensången.

Har sparsamheten väl en gång blifvit visad på dörren och slöseriet välkomnadt som gäst, då är gärdet uppgifvet för de lägre drifterna. Hvarje egenskap, god eller ond, har nämligen sina gifna följder. Slöseri och njutningslystnad äro lika oskiljaktiga som sparsamhet och ett mättligt, naturenligt lefnadssätt.

För vandraren, som vill nå ett visst mål, är det af vigt att i början ej utsätta sig för öfverflödig kraftförbrukning. Endast genom försiktighet och jemn fördelning af den fond af kraft, han har till sitt förfogande, lyckas han nå målet.

Ungefär samma regel gäller för vandraren genom lifvet. Äfven denne har en gifven fond af resurser, som det gäller att noggrant taga vara på.

Begreppet sparsamhet får ej fästas uteslutande vid penningar, utan vid alla skaparens gåfvor utan undantag. Förstånd, helsa, kroppskrafter, tid — alt är kapital, af hvilka vi under jordelifvet ha att efter bästa förmåga draga räntorna.

Många unga män eller unga kvinnor, anställda i en eller annan branche, ha säkerligen ej tänkt sig, det de kunna vara slösare, då de utföra sitt dagsarbete oklanderligt och ej använda sina inkomster till i egentlig mening onödiga utgifter.

Och likväl kan det vara så.

Att slösa med *tid* är nämligen ett för våra dagars ungdom mycket betecknande fel.

En timme då och en då bortspild med, låt vara ej direkt lastbara men dock tomma och för själens utveckling betydelselösa, samtal eller nöjen, blir på några år en rätt rundlig tid, som skulle ha varit tillräcklig att sätta den unge mannen eller den unga kvinnan i besittning af ett eller annat språk eller någon annan för lifvet gagnande kunskap.

Vare det härmed ej sagdt, att ungdomen skall banlysa alt, som innebär glädje och förströelse. Det nyttiga och nöjsamma äro tvenne begrepp, som mycket väl låta sig förenas. Emellertid ligger det stor vigt uppå att ungdomen ej vanvårdar sitt kanske dyrbaraste kapital. »Times is money» säger mycket träffande den praktiske amerikaren.

* * *

Medan vi äro inne på detta kapitel, kunna vi ej underlåta att varna för den falska blygsamhet, som mången gång hindrar den unge mannen och den unga kvinnan att lefva i enlighet med sina tillgångar. Böjelser och vanor från ett enkelt och sparsamt hem mana måhända till ett enkelt och tillbakadraget lefnadssätt, men »den der i samma ekonomiska ställning och på samma plats lefver så eller så; man får ej afvika för mycket från sin omgifning etc.»

Ihåligheten af dylika satser ligger i öppen dag, men högmod eller falsk blygsamhet — hur man nu vill kalla det — hindrar mången från att i detta fall vara klarseende. Den yngling och unga kvinna, som med förtröstan och visshet om framgång yill se framtiden an, bör emellertid ha nog mod att sätta sig öfver slika fördomar och i stället taga som regel det gamla, visserligen kärfva men dock så sanna ordstäfvet: »*Rätta munnen efter matsäcken!*»

— 20 —

Ingen mer än farbror Braidy, å propos farbror Braidy, så har jag nyss skickat efter honom. Jag har fått en idé, som måste undersökas, och vi skola öfverväga den tillsammans, farbror Braidy och jag. Men vänta, hvarför skulle jag ej äfven fråga er till råds? Hvarför skulle ni vägra att bistå oss med edra insigter? Vill ni stiga in på mitt kontor, medan ni väntar? Jag tvekade. Den obekante log på det bittra och sarkastiska sätt, som var honom eget, samt yttrade:

— Godt, godt, jag ser väl ej alldeles ut som en stråtröfvare heller, men det gör detsamma, vi kunna vänta här, om ni hellre vill det.

Något i den vägen hade fallit mig i sinnet; också kände jag mig litet förlägen och förde åter samtalet på farbror Braidy, i det jag yttrade:

— Jag hade knapt väntat, att jag skulle få se eder välja farbror Braidy till bundsförvandt.

— Hvarför inte? I den här trakten kan man få se underligare saker än så; här förefaller de sällsamaste tilldragelser.

— Han gjorde ett kort uppehåll och tillade.

— 17 —

— Jag kan ej bedja. Bed för mig! stammade den döende.

— Jag skall bedja för eder, men äfven ni *måste* bedja, Palmer. Upprepa publikanens bön: »Gud, misskunda dig öfver mig syndare!»

Den döde brukade sina sista krafter för att sammanknäppa händerna och uttala denna enkla och sköna bön, han försökte upprepa den ännu en gång, men orden dogo bort på hans läppar. Farbror Braidy hade fallit på knä och bad nu på sitt rörande och högtidliga språk för denna själs frälsning.

Då han hade slutat, hördes endast den stackars Polls snyftningar. Hon hade dittills kväft dem för att ej störa den döende. Denne tycktes ännu hafva medvetande.

Han räckte ut handen, hans läppar rörde sig ännu, och efter några fruktlösa försök lyckades han uttala följanda ord:

— Farbror Braidy, — ni har hjelpt mig — att frälsa — min själ! O, Gud, var —

Han förmådde ej fullborda meningen hans själ hade lemnat stofthyddan. —

Jag följde Farbror Braidy till hans port. Der skildes vi åt utan att hafva utbytt ett ord; men vi skulle återse hvarandra.

Tobaken och de unge männen.

En amerikansk läkare skrifver:

Se på den der unge mannen, som går öfver gatan. Man får se många af den sorten nu för tiden. En del påstå, att det är klimatets fel. Jag skall en annan gång bevisa, att Amerikas klimat frambringar icke blott den bästa hy utan äfven den bästa helsa i verlden.

Observerade du sjöskumspipan, som han hade i munnen? Nåväl, det är sjöskumspipan som förstör honom. Den förstör 3 millioner af våra män. Låtom oss studera en af dessa pipsugare. Vi vilja taga en ung man. Han skall ha penningar och mycken tid till sin rökning. Blek, nervös, retlig, med insjunket bröst och mage och svaga muskler, förlorar han hastigt sin tankeförmåga och sin ihärdighet. Låtom oss gå honom tillräckligt nära för att lukta på honom! Till och med rofdjuren vilja icke vidröra den soldats kropp, som är mättad af detta gemena gift. Han är just en treflig sängkamrat för en renlig, snygg människa. (Jag menar mannen, icke rofdjuret).

Att tugga är det snuskigaste sättet. Att snusa förstör rösten, men att röka, af sådana, som ha tid att

vara riktigt grundliga, är mest förstörande.

Unge K. tog graden med utmärkelse vid Harvord (ingen tobakens tillbedjare har tagit graden med större utmärkelse vid detta universitet) och kort derpå rådfrågade han sin läkare angående sitt bleka ansigte, afmagring, dåliga matsmältning och nedslagenhet. Han vägde blott 108 skålp. »Sluta upp med att röka!» lydde ordinationen. Inom fyra månader hade hans vigt ökats med 28 skålp., hans hy hade blifvit len och frisk, och hans sinnesstämning åter bragt i jämvigt. En eller två millioner af våra unga och medelålders män äro i ett dylikt tillstånd och skulle återvinna helsa och lefnadsmod genom samma medel.

Jag vill blott tillägga, att cigarren är ännu skadligare än pipan.

Åtskilligt

Med hvilka medel skall man kunna vinna de unge männen?

(Forts. fr. n:r 4.)

Det är sjelfklart, att dessa olika medel måste användas på något olika sätt alt efter de olika förhållandena på skilda platser. Vi skola möta svårigheter, det må vi ingalunda dölja för oss. Men är det icke alltid så, när man vill göra något godt? Skola då svårigheterna få hämma oss, när det gäller att vinna de unga männen för Herren? Framför allt må vi undvika till och med skenet af ett tvång. Ingen är så känslig derför som den unge mannen, för honom är hvarje tryck ett förtryck och mångfaldiga äro de välmenade försök, som blifvit gjorda utan resultat derigenom, att man icke visat nog aktning för personliga känslor.

Hos en och annan af de kristliga föreningarnes bästa vänner finnes en fruktan för att det, hvarom vi ofvan talat, skall förverldsliga vår verksamhet. Denna farhåga är — bekännom det — grundad, så snart den rent andliga delen af verksamheten försummas eller tillbakasättes, så snart icke bibelklasserna och bönemötena få blifva bygnadens hörnsten.

Den stund har nu kommit, då alla våra föreningar böra vakna till medvetande af sin kallelse, böra blifva agressiva från att ha varit defensiva (angripande från att intaga försvarsställning) d. v. s. i stället för att vänta, att de unga männen kommo till oss, borde vi gå och söka upp dem och söka vända dem bort från synden. För framgång i striden behöfva vi företagsamhet, ihärdighet, tro. Må hvarken fruktan eller håglöshet eller ursäkter vända oss bort från vårt mål! Är icke verlden i ständig verksamhet på sin sida, bringar hon icke dagligen tusental af unge män i förderf? Vänner, läggom ej längre armarne i kors, utan må vi rycka fram i förtröstan på att Gud är med oss! (L'Espérance).

Vi böra ihågkomma, att en *utlänning* skrifvit denna artikel. Utan tvifvel äro vi vana att betrakta vissa här uppräknade saker med andra ögon än utlänningen. För närvarande vilja vi ej vidare uttala oss ifråga om dessa ämnen, än att vi tillråda stor försigtighet vid pröfvandet af anordningarnes inom föreningarne lämplighet. Dertill vilja vi erinra om nödvändigheten af att taga hänsyn den ene till den andres åskådning i frågan, så att ej de svage förderfvas och ej de starke föraktas.

Red af U. W.

Arbete för unga män af unga män.

Utdrag ur en adress af rev. Jos M' Whinnie, vid Cambridge-föreningens tredje årsmöte.

Hvad jag sätter främst hos Cambridge-föreningen, det är att den har ett bestämdt syfte. Den är icke för kvinnor eller för barn eller för inre missioner, den är för unge män. Jag har varit med i många föreningar ända se'n jag var gosse, och sett många både växa upp och upplösas, men när de ha misslyckats, då har det kommit sig af deras bemödanden att kasta sig öfver alt möjligt, i stället för att hålla sig till ett.

De förlorade snart affärsmännens förtroende, och församlingarnes sympati. De likna sådana arrnékårer, som råkat vilse i ödemarken.

En befälhafvande general förde en gång en ordonans till Grant med detta budskap: »Jag är midt i en korseld, huru skall jag komma ut derifrån?» och Grant svarade: »Drag dig framåt fronten, det är sättet att komma ut ur en korseld.» Så ville jag säga till hvarje kristlig förening för unga män; ryck fram mot de unga männen. Det är sättet att vinna affärsmännens sympati och församlingarnes medverkan. Man får ibland på sådana möten som detta höra talare beklaga kyrkornas motstånd till den kristliga föreningens för unga män arbete. Jag hör sällan några sådana anspelningar här i Cambridge, och om de förekomma, tyckas de hänföra sig till några förhistoriska svårigheter, hvarom jag icke har mig något bekant.

De likna de skott, som skötos mot Kiöbenhavns hamn af förbifarande brittiska fregatter under de gamla krigstiderna för århundraden tillbaka. Cambridge kristliga förening för unga män är organiserad af kyrkomedlemmar och dess ledare voro sådana. Men utför då icke föreningen det arbete, som kyrkorna skulle göra? Visst icke! Det tjenar ingenting till, att i kyrkorna inreda salar, öppna gymnasier, organisera klasser och bereda förströelser för unga män. Om de gjorde det, skulle snart åtskilligt godt folk komma och säga att detta icke är kyrkans arbete, utan hon skall arbeta på att frälsa själar. Och likväl är alt sådant godt och måste göras . . . Dessa öppna salar och vänliga helsningar, dessa klasser och små fester, och de väl inredda gymnasierna syfta alla till ett mål och detta mål är icke blott de unga männens räddning från våra gators frestelser eller deras andliga och sociala bildning. I sista delen af föreningens namn finnes målet för dess sträfvan — *unga män*. I första delen visas naturen af dess syfte. Det är en *kristlig förening*. Den tror, att den högsta kultur är en kristlig kultur och att denna kultur kan erhållas endast genom föreningen med Människones Son, Herren Jesus Kristus. Detta är målet — att föra de unge männen till Kristus såsom Andreas och Johannes förde sina bröder till honom. Dit syfta ofvan nämda ting endast såsom medel. Och när de ha fört dem till Jesus, söka de föra dem in i kyrkorna, på det att de, genom de medel, som Kristus derstädes stiftat, må växa till fullfärdig mandom i honom. Till ett sådant arbete önska vi dem alla lycka och Guds välsignelse.

Unga-mäns-Föreningar.

Tvänne grundlagar.

Då kanske rätt snart Interimstyrelsen för Förbundet mellan de kristliga Föreningarne af unge män blir i tillfälle att »till benäget påseende» utsända sitt stadgeförslag, torde det icke sakna intressse att taga del af ett par grundlagar för olika förbund mellan Kristliga Föreningar af unge män. Den ena är den som gäller för det stora verldsförbundet och antogs 1855 i Paris, d. v. s. den så mycket omtalade »Parisstadgan», på hvilken såsom grundval äfven vårt förbund skulle fotas enligt beslutet i Stockholm d. 23 okt. 1887. Den andra är den på Parisstadgan bygda grundlagen för förbundet mellan *Amerikas* Kristliga föreningar af unge män, antagen i Portland 1869. Den innehåller såsom utveckling af Paris stadgans grundsatser de närmare bestämmelser som äro nödvändiga, då det gäller att stifta lag för mera enskilda förhållanden.

»Paris-stadgan» lyder i öfversättning från det franska originalet:

»Beslut, fattade vid den första verldskonferensen i Paris 1855 angående bildande af verldsförbundet mellan de Kristliga föreningarne af unge män.

Vi, ombud för de Kristlige föreningarne af unge män i Europa och Amerika, samlade till konferens i Paris den 22 augusti 1855 vilja,

genomträngde af den öfvertygelsen att våra föreningar alla arbeta på samma verk i samma evangeliska ande och medvetna om pligten att låta denna enhet framträda, under det vi bibehålla fullständig frihet med afseende på organisation och verksamhetssätt,

föreslå våra respektive föreningar att sammansluta sig till ett förbund på grundvalen af följande princip, som hädanefter skall vara bestämmande för hvarje förening, som skall vinna inträde i förbundet:

De kristliga föreningarne af unge män hafva till ändamål att vara ett föreningsband mellan sådane unge män som, betraktande Jesus Kristus såsom sin Frälsare och sin Gud enligt den heliga skrift, vilja i tro och vandel vara hans lärjungar samt gemensamt verka för utbredande af sin Mästares rike bland unge män.

Om denna grundsats antages och följes, föreslår konferensen vidare:

1:o att göra till regel, att ingen meningsskiljaktighet, huru djupgående den än må vara, men som afser något för föreningarnes nyss angifna syfte främmande, skall få störa det broderliga förhållandet mellan de till förbundet hörande föreningarna.

2:o att föreningsmedlemmar, stadda på resa, må erhålla ett kort, som berättigar till åtnjutande af medlemsrätt i alla till förbundet hörande föreningar och innebär en rekommendation till personlig välvilja.

3:o att på förbundet tillämpa det antagna korrespondenssystemet».

— 19 —

Andra afdelningen.

Alla för en.

Dagen efter Palmers död gick jag tvärs öfver en af hufvudgatorna i den stadsdel, hvarest jag bodde, då ett förtroligt: »God dag!» kom mig att stanna. Den person, från hvilken helsningen kom, stod i en dörr klädd såsom sportsman; hans ställning var obesvärad, och han tycktes mycket road af min förvåning.

— Ni känner ej igen mig, utropade han. Nå väl, jag skall uppfriska edert minne. Kommer ni ihåg Knapphålsgatan? —

Detta namn erinrade mig om alt, mina efterspaningar, Foundry Lane och den ohjelplige pratmakaren.

Nu ser jag, att ni drar eder till minnes hur det var, återtog han med skämtsam ton. Sedan blef han plötsligt allvarsam och tillade:

— Mötte ni den person, som nyss kom härifrån?

— Nej.

— Nå, lika godt. Det var Poll Palmer, enkan. Hon sade mig, att ni var närvarande vid hennes mans dödsbädd i går afton.

— Det var en förskräcklig scen.

Poll berättade mig det. Om de döende se hela sitt förflutna lif upprullas framför sig, var det nog ej så godt för Palmer.

— Jag tror, att Palmer ångrade sig, innan han dog.

— Verkligen? — Nå väl, det var då bättre, än om hon dött knall och fall, utan varning, utan beredelse, utan att hafva »gjort upp sin räkning», såsom Hamlet säger.

— Ni läser Shakespeare?

— Jag studerade honom flitigt förr, då jag var yngre och kanske en bättre människa. Men som ni ser, kan jag ännu citera honom, om det gäller. Äfven här måste man visa sig lärd, hafva *jargon* och kunna slå blå dunster i ögonen på folk, alldeles som i parlamentet. Och alldeles som talarne i parlamentet, då de ej längre hafva några skäl att anföra, slungar äfven jag ut några högtrafvande fraser, som sällan förfela sin verkan, just emedan ingen begriper något deraf. Hvem tror ni väl i denna trakten vet hvad en skald är för något?

Innehållet i dessa beslut måste gillas af hvarje förening som skall vinna inträde i verldsförbundet.

De stadgar åter, som särskildt afse de amerikanska föreningarna lyda, så vidt de varit oss tillgängliga, i öfversättning från det engelska originalet:

»Sammanfattning af förbundets regler med afseende på representation.

1:o Föreningar, som skola vara berättigade att sända ombud, böra insända ett exemplar af sina stadgar till den internationela komitén. Föreningar, som förut insändt sådant exemplar, behöfva icke sända nya, annat än i den händelse att någon förändring vidtagits i paragrafer om medlemskap.

2:o Hvarje förening uppmanas att för komitén uppgifva antalet af sina medlemmar, fördelade i aktiva och passiva (associate),

3:o Det antal ombud hvarje förening har rätt att sända, beräknas efter antalet aktiva medlemmar. Föreningar som räkna 100 aktiva medlemmar eller derunder, äga rätt att sända 2 ombud och ytterligare 1 för hvarje nytt hundratal medlemmar. Ingen förening får dock sända mer än 10 ombud. Filialföreningar, som föra egen, från hufvudföreningens skild, matrikel, hafva samma representationsrättigheter som sjelfständiga föreningar.

Det är brukligt, att alla vid konferensen närvarande föreningsmedlemmar, som icke äro i laga ordning befullmäktigade ombud, genom ett särskildt beslut förklaras för korresponderande medlemmar af konferensen. Sådana medlemmar hafva rätt att yttra sig sedan utskottsvalen egt rum samt åtnjuta i öfrigt samma rättigheter som ombud med undantag af rösträtt och fritt underhåll.

4:o. Ingen förening, som bildats eller ombildats sedan konferensen i Portland 1869 har rätt att sända ombud, såvida den icke för medlemskap uppställer de vilkor, som angifvas i följande beslut från denna konferens:

»Beslöts, att de föreningar, som komma att bildas härefter skola äga rätt att till blifvande konferenser för Förbundet mellan Nordamerikas Kristliga föreningar af unge män, sända ombud under förutsättning att de hvar för sig bestå af unge män, som tillhöra evangeliska kyrkosamfund (för så vidt på platser, der föreningarne tillhöra ett enda kyrkosamfund, medlemmar af andra samfund icke äro från deras gemenskap uteslutne) och att egenskap af aktiv medlem eller embete i föreningarnes tjenst icke tilldelas andre unge män än sådana, som äro medlemmar i full förening af engelska kyrkosamfund. Och vi hålla de kyrkosamfund för evangeliska, hvilka, fasthållande den heliga skrift såsom det enda osvikliga rättesnöret för tro och vandel, tro på Herren Jesus Kristus (Fadrens enfödde son, konungars Konung, herrars Herre, i hvilken Gudomens fullhet lekamligen bor, och som, ehuru han icke visste af någon synd, blef gjord till synd för oss, i det han bar våra synder i sin kropp på trädet) såsom det enda namn under himlen människorna gifvet, hvarigenom vi frälsas från evig fördömelse.»

K. F.

Det är godt att komma i håg, att man bäst bekämpar vissa frestelser genom att fly från dem.

Unga-kvinnors-Föreningar

K. F. U. K. i Linde firade sitt årsmöte lördagen den 7 januari kl. 2—5 e. m. med en enkel fest i missionshuset. Mötet öppnades med afsjungande af 2 verser af psalmen 204, hvarefter skollärare Frendin, efter att hafva nedkallat Guds välsignelse öfver mötet, höll ett kraftigt och innehållsrikt föredrag öfver orden: »Ditt ord är en lykta för min fot och ett ljus på min vandringsstig».

Vi uppmanades att taga Guds ord till vårt ljus och vår ledstjerna genom lifvet, skulle vår väg än blifva ljus eller mörk, lång eller kort, vi skulle då aldrig löpa fara att gå vilse. Sedan upplästes årsberättelsen, hvaraf framgick, att, ehuru föreningen, då den bildades, endast räknade 12 medlemmar, den nu egde 50, hvilket resultat må anses rätt glädjande i ett så litet samhälle som detta. Derefter serverades kaffe; under tiden sjöng en liten nybildad sångkör inom föreningen några sånger, samt tvenne vänner utom föreningen hvar sitt solostycke, med accompagnement af orgel, till gemensam glädje och uppmuntran.

Stationsinspektor Ruhlin talade derefter öfver Matt. 25: 34—40, särskildt tillämpande detta på medlemmarne, och erhöllo vi deraf månget sanningens och uppmuntringens ord. Sedan vi af hjertat uppsändt ett tack till Herren för denna dag, afslutades mötet med att afsjunga Apostoliska välsignelsen.

Mötet, som var besökt af omkring 120 personer, medlemmar och inbjudne, gjorde, som det tycktes, ett godt intryck, och hoppas vi att något litet utsäde från denna stund må blifva fruktbärande för evigheten.

Böneveckan för unga kvinnor.

Från den 5 till den 12 februari.

Vi fästa våra läsares uppmärksamhet på den förändrade tiden för böneveckan — hvilken har blifvit tillbakaflyttad till den *första* i stället för *andra* veckan i februari.

Bönen är sjelfva driffjedern i vårt vigtiga föreningsarbete, och förenade bön, i en lefvande tro är förelöparen till ymnig välsignelse. Låtom oss derför såsom medarbetare vara endrägteligen tillsammans för att utbedja oss och erhålla välsignelse.

Den stora förmån och kraft som ligger i *förbön*, synes oss ej vara nog beaktad. När vi frambära behofven af vår egen lokala verksamhet, af andlig välsignelse för oss sjelfva och våra klasser, låtom oss då äfven ihågkomma andra arbetare på det stora fältet bland unga kvinnor, och åt dem utbedja samma välsignelse.

Till detta upprop från England vilja vi lägga några ord. Det är ej meningen att denna bönevecka endast skall blifva för medlemmarne af K. F. U. K. i Stockholm, fastän mötena komma att hållas på vår lokal, Norrlandsgatan 13, 2 tr., alla aftnar, kl. 7—9, från och med söndagen den 5 till och med den 12 februari. Utan få vi på det hjertligaste inbjuda alla kvinnor och män, som intressera sig för verksamheten, bland de unga, att medverka vid dessa bönemöten. Ett särskildt ämne för bön vilja vi föreslå, nämligen *mera enighet och kärlek hos de enskilda kvinnorna så väl som inom de små grupper af systerföreningar, hvilka redan verka i hufvudstaden.*

Ämnen för böneveckan, föreslagna från England.

Söndag. Tacksägelse för alla unga kvinnor, som under förflutna året blifvit vunna för Kristus; för framgången af K. F. U. K:s verksamhet; för bildandet af nya grenar och för nya medhjelpare.

Måndag. Bön om den Helige Andes utgjutande öfver oss sjelfva, våra familjer och medlemmar; att flera må blifva helhjertade och uppriktiga för Kristus, och att flera måtte känna sig manade till att upptaga ett bestämdt arbete för honom, så väl här hemma som ute på hednafältet.

Tisdag. Om en kraftig väckelse bland de unga kvinnorna, som ännu äro obekymrade och verldsliga, och särskildt för dem som lefva i synd; för medlemmarnes omvända slägtingar.

Onsdag. Att mera intresse för ett djupare bibelstudium måtte väckas, och att vi måtte mera få erfara så väl den enskilda som den gemensamma bönens makt.

Torsdag. För dem som undervisa, så väl här hemma i våra skolor som ibland hedningarne.

Fredag. Att alla K. F. U. K:s planer må vara endast till Guds ära; för nykterhetens sträfvande, att allt flera måtte omfatta absolut nykterhet; för alla unga kvinnor, som fallit offer för dryckenskapen.

Lördag. För sjuka, ensamma och lidande medlemmar; för unga kvinnor öfver hela verlden och särskildt för verksamheten här.

En tom plats att fylla.

(Från engelskan.)

»Jag har haft så riktigt roligt i eftermiddag, Edit; det är så länge sedan jag hade ett samtal om sådana saker, som mest intressera mig.»

Den som yttrade dessa ord satt på en låg stol bredvid en bädd, hvarpå en flicka med ett svagt och sjukligt utseende hvilade.

»Men, Connie,» svarade den sjuka, »dina kusiner äro ju vid din egen ålder?»

»Ja, det förstås, men de vilja aldrig tala om annat än toaletter och bjudningar — tant har så mycket främmande. Ack, Edit,» fortfor Connie, »jag vill visst inte klaga, tant och farbror äro ju så vänliga mot mig, och jag är tacksam att ha ett sådant hem, men jag är icke lycklig hos dem — der tycks inte vara något att göra för mig. Tant behöfver aldrig någon hjelp. I början skrattade hon, när jag frågade, om jag kunde vara till någon nytta, men nu blir hon missnöjd och ber mig inte plåga henne.»

»Fins det inte något slags arbete utom hemmet, som du kunde egna dig åt, då du har så mycken tid öfrig?» frågade Edit.

»Jag skulle så gerna vilja ha en klass i söndagsskolan, men tant vill inte höra talas derom,» svarade Connie med ett svagt leende.

»Ack, lilla Connie, jag är öfvertygad, att våra lif aldrig behöfva vara onyttiga, om vi ge dem åt vår mästare. Jag trodde, att jag skulle bli en börda för alla, när jag sjuknade, men —»

»Åh, Edit, jag vet nog!» inföll Connie — »du är i stället hemmets ljus, det säga alla.»

»Men, käraste, jag gör aldrig annat än obetydligheter. När jag ser tillbaka på dagen, synes det mig stundom, som om jag inte gjort någonting. Vi kunna bestämdt icke alltid se, när vi äro nyttigast.»

»Jag fruktar för, att jag kom till Springfield Lodge med temligen stora föreställningar,» sade Connie; »men jag kände det som ett behof att på något sätt få visa min tacksamhet för det hem, tant erbjudit mig, och,» fortfor hon med lägre röst, »jag hoppades, att jag äfven skulle kunna få tjena Gud där.»

Edit tryckte Connies hand. Efter en stunds tystnad sade hon: »Fins det inte några gossar bland dina kusiner, Connie?»

»Jo, Tom och Fred. Tom är en vanlig skolgosse. Fred är äldre; men jag ser inte mycket till honom, för han sitter hela dagen på farbrors kontor och är ofta ute om aftnarna. Jag har just aldrig frågat särdeles eftar pojkar, det vet du nog. Men se, så mycket klockan är!» utbrast Constance och reste sig brådskande. »Nu får jag lof att gå genast. Jag lofvade tant att vara hemma innan skymningen. Jag har haft så trefligt, att jag alldeles glömt bort tiden.»

De båda flickorna togo ett hastigt farväl, men då Connie böjde sig ned för att kyssa henne, hviskade Edit: »Slut icke ögonen till för de små tingen, vännen min!»

Följande dag förflöt på Springfield Lodge som vanligt. Hattie och och Lucy togo lektioner och promenerade, hälsade på sina vänner och besökte bodarne, och Constance var dem följaktig. På aftonen slumrade herr Elton ifrån sin tidning, under det fru Elton och hennes döttrar sysselsatte sig med prydliga handarbeten. Constance tog en bok och hade just slagit sig ned i en bekväm stol för att läsa, när fru Elton sade:

»Hattie, var snäll och gå ner till Tom och bed honom att han går in i Simons blomsterhandel åt mig i morgon när han går till skolan.»

»Får jag gå, tant lilla?» frågade Connie, då hon såg, att Hattie ogerna tycktes göra det. »Tack min vän,» sade tanten, och Connie gick.

Hon visste, att Tom fans i frukostrummet, där han hade tillhåll om kvällarne för att lära sig sina lexor. Tom vände sig icke om, när Constance öppnade dörren, hvarför hon gick fram till honom, lade handen på hans axel och framförde sin tants bud. Hon varseblef då på bordet en illustrerad tidning, som låg utbredd framför Tom, en sådan, som hon ibland sett i boklådsfönster, innehållande spännande historier om landsvägs- och sjöröfvare.

»Åh, Tom, hvilket eländigt skräp!» utbrast hon ofrivilligt. Tom vände sig häftigt om. »Inte sämre än den strunt, som ni flickor läsa,» sade han buttert.

Constance kände, att ingenting kunde vinnas med att försätta Tom i dåligt lynne.

»Jag medger,» sade hon, »att den inte är dummare än åtskilliga flickböcker, men, Tom» — och hon pekade på en röfvarfigur midt på en af taflorna, »motsvarar den der dina tankar om hvad en man bör vara?»

»Det vill jag inte påstå, men,» tillade han retligt, »jag undrar just, hvad man skall läsa, jag?»

»Tycker du inte om att läsa intressanta böcker om resor och verkliga äfventyr?»

»Hvems resor?»

»Jo-o, miss Birds 'Äfventyr i Klippiga bergen',» sade Connie, uppgifvande den första bok, som föll henne i minnet.

»En kvinna i Klippiga bergen!» sade Tom föraktligt. »Hon kunde ju inte dra' stora koffertar omkring med sig där och inte bära ett dussin olika hattar i veckan.»

»Hon reste till häst, och hade endast en klädning, tror jag. Men du skall få låna boken, Tom, så kan du sjelf se.»

»Jag skall läsa den,» förklarade Tom. »Jag tänker att hon råkade riktigt illa ut!»

Constance lemnade frågan om »Miss Birds äfventyr», men vågade sig i stället fram med en annan anmärkning:

»Hör du, Tom, då farbror bad dig skrifva af en rapport åt honom, sade du, att du inte hade tid i kväll.»

Vrede och blygsel stredo en stund i Toms ansigte, tills den senare segrade. »Jag har ju setat här och pluggat med Euklides, tills jag vardt alldeles yr i hufvudet, och ändå har jag inte hunnit med hälften,» mumlade han. »Jag kan inte lära mig den der förskräckliga smörjan.»

»Euklides!» inföll Constance ifrigt, »tror du inte jag kan hjälpa dig? Jag har läst rätt mycket geometri för pappa för några år se'n och är mycket road däraf.»

»Ja, tyckena äro så olika,» sade hennes kusin, men hans ansigte ljusnade synbart, då Constance tog Euklides från bordet och frågade mycket intresserad: »Hvilken bok håller du på med? Får jag se. Jag skall hjälpa dig.»

Inom få minuter voro tvänne rynkade pannor böjda öfver bordet, och då det ringde till aftonmåltid, slog Tom igen sin bok med en dugtig smäll, i det han utropade: »Du är en hel karl, Connie! Jag tycker hvad pojkarne ska' göra stora ögon i morgon, när de få höra mig rabbla opp om 'sekanten' och tangenten och hela surfven.»

Från den kvällen arbetade Constance och Tom hvarje afton i frukostrummet. Han hade intet heller emot att få prata om sitt skollif och sina angelägenheter och var inte obenägen att höra hennes tankar och äfven lyssna till hennes råd. Hans respekt för hennes omdöme hade betydligt förökats, se'n han upptäckt hennes matematiska kunskaper.

»Connie, har du lärt dig latin också?» frågade han en dag.

»Endast helt ohetydligt, men det skulle vara roligt att fortsätta med det. Jag har så mycken tid öfver om dagarne och jag tror jag kan hinna opp dig, om jag är riktigt flitig.» Och häri tog Constance icke fel. En intelligent flicka, med vilja att arbeta och som kan disponera sin tid, har all utsigt att lyckas i hvad hon sätter sig före. De timmar på dagen, som förr synts henne så långa och tråkiga, tycktes nu ha fått vingar, sedan den där känslan att icke vara nyttig hade försvunnit. Men mera arbete var i beredskap för henne. En afton kom Tom hem med ett ovanligt allvarsamt ansigte.

»Connie,» sade han, i det han slog sig ned midt emot sin kusin, der hon satt vid bordet, fördjupad i några förberedelser till aftonens arbete, »det är en af våra pojkar, som har en klass i aftonskolan.» Derpå följde en så lång paus, att Connie slutligen såg upp. »Nåväl, han är sjuk», sade Tom, och så tystnade han igen. Connie förstod ännu inte, hvarthän han ville, så Tom måste göra ett nytt försök. »Han önskar, att jag ska' ta hans klass, tills han blir bättre.»

Constance for upp och slog ihop händerna af förtjusning. »Ja, du tycker det är utmärkt, du, Connie men jag undrar hvad i all verlden jag skall säga till en klass små trasiga gossar.»

Åh, Tom, jag kan aldrig tro, att du skall låta ett sådant tillfälle gå dig ur händerna. Det är ett stort privilegium att kunna få hjälpa någon, som behöfver lära.»

(Forts.)

Visa dina vänner
Ungdomsvännen
och uppmana dem att
prenumerera!

Medlemmarne

i konsortiet för Ungdomsvännens utgifvande under 1888 uppmanas att före utgången af denna vecka till kassören inbetala andra kvartalet af tecknade bidrag. De som ej inbetalt första kvartalet, torde göra båda inbetalningarne samtidigt. Upplysningsvis må nämnas, att de nya kvittoblanketterna, innehållande på samma gång delaktighetsbevis, nu äro färdiga och vid inbetalningen erhållas.

Annonser

I Vedhandeln

4 Observatoriegatan 4

försäljes frisk och god björk- samt al- och barrved, såväl sågad som osågad jemte antracit-, sten och träkol, engelsk och svensk kokes, hemsänd till alla delar af Stockholm.

Obs.! Äfven säljas ved-, kol- och kokspoletter.

Godtköpskurser i engelska

gifves af en lärare. Adress, apoteket Elefanten. Pris för hela kursen 4 kronor.

C. P. HÖGLANDER'S
Skoetablissement
(Etablerad 1870.)
24 Brunkebergstorg 24
Stockholm.
Rekommenderar mina allmänt välkända tillverkningar.
Allt af eget fabrikat.
Beställningar och reparationer utföras.
Allm. Telef. 68 81.

EMIL LARSÉNS
skrädderiaffär
18 Brahegatan 18.
Obs.! Goda tyger. Obs.! Solidt arbete. Billigt pris.
Allm. Telef. 71 16.

A. & O. Schultén
STOCKHOLM,
2 Norrmalmstorg 2
och
7 Sturegatan 7.
Stora och välsorterade lager af
Garn-, Väfnader & Trikåvaror
i parti och detalj till billigaste
fabrikspris.
Profven sändas till landsorten franco.

Vid Herberget

för tjenstflickor, Klara Östra Kyrkogata N:o 7, erhålla yngre tjenarinnor, som för tillfället sakna anställning, nattlogis jemte kaffe på morgonen för 35 öre. Betyg skola medföras.

På samma gång man erbjuder flickorna denna billiga fristad, vill man härmed varna dem för att lemna sina platser i hemorten, i tanke att få det bättre i Stockholm, ty »att få det bättre» lyckas nästan aldrig, så vida man icke på förhand fått säkert löfte om bestämd plats.

LINA NORDWALL,
Herbergets stiftarinna.

Välgjorda
Möbler
Bättre och enklare. Billigt pris.
Äfven mot afbetalningar.
Malmskilnadsgatan 46
Oxtorgsgatan 7
A. Lagerberg. 7
Egna tillverkningar.

K. F. U. K:s möten:

Norrlandsgatan 13, 2 tr.

Söndag: 6—½ 8 e. m. sång och bibelklass, ledes af Intendenten Lagercrantz, sedan månads- och bönemöte.

Tisdag: ¾ 8—9 e. m. lektioner i helsolära och engelska.

Onsdag: 6—9 e. m. arbetsklass.

Nytorget 46. Söder.

Lördag: 7—9 e. m. arbetsklass för fabriksflickor.

C. Berg
21 Humlegårdsg. 21
Stockholm
bemedlar köp och försäljning af *stads-* och *landtegendomar* samt emottager uppdrag till härvarande *under-* och *öfver-rätter*, ombesörjer *lagfart å egendomar*, *bevakningshandlingars* inlemnande, utreder *sterbhus* förrättar *bouppteckningar* uppsätter *testamenten* samt ombesörjer *vicevärdsgöromål* och inkasseringar, m. m. Vänden Eder med förtroende till
C. Berg
21 Humlegårdsgatan 21.
Stockholm
Träffas: *kl. 10—12 f. m., 3—5 e. m.*
Allm. Telef. 73 08.

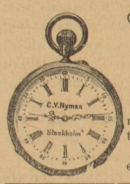

C. Victor Nyman
13 Brunkebergstorg 13,
Stockholm.
Lager af Vägg- Väck- och Fickur. Väl exminerade och justerade. Ur mottagas till reparation.
Order från landsorten expedieras mot efterkraf eller postförskott. Elever mottagas mot betalning.

Honourable Mention
från
Urmakareföreningens Exposition i London 1873.
Fem års praktik
hos
kronometerfabrikör
V. Kullberg.
London.

S. G. BORIN,
Packhusgränd 1,
STOCKHOLM.
Etablerad 1849.
Telefon 8179.

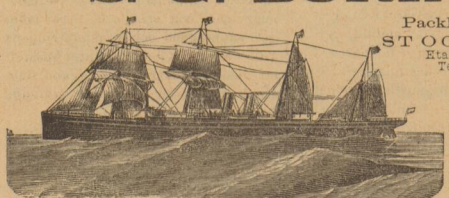

Befordrar passagerare till Nord- & Sydamerika, Kina, Japan, Australien och Nya Zeeland med Norddeutscher Lloyds förträffliga Postångare.

Palm & Stadling.
Piano- & Orgelmagasin
Malmskilnadsg. 40,
Stockholm.

Rekommenderar sitt lager af **Flygtar, Pianinos & Orglar** från de förnämsta in- och utländska fabriker. Särskildt framhållas H. Kohls *Flygtar* och *Pianinos* samt Mason & Hamlins Orglar.

Obs. Svenska orglar med 1 stämma 4 oktaver samt 1 knäförte från 115 kronor.

Lager af alla brukliga blås- och stränginstrument, såsom:
Violiner, Flöjter, Guitarrer, Klarinetter, Occarinor, Dragspel, Symphonion, Ariston, Horophoner, Zittror, Speldosor.
Violinlådor, Violinstråkar, Mek. Notställare, Piano- och Orgelstolar m. m.
Goda betalningsvilkor. Billiga priser. Illustrerad priskurant på begäran *gratis*.

Nilsson & Dahlbeck.
Skrädderi-Etablissement.
38
samt lager af färdiga
Gosskläder
Regeringsgatan
Stockholm.
38

Stockholm, David Lunds Boktryckeri 1888.

Ungdoms-Vännen.

(Stockholms-Bilaga.)

N:o 5. Fredagen den 3 Febr. 1888.

Predikoturer och Andaktsstunder.

Slottskyrkan, Söndag, kl. 11 f. m. Åsbrink.

Storkyrkan, Söndag, Ottes. Ruus; Högm. kl. 10 f. m. Fehr; Aftonsången inställes.

Blasieholmskyrkan, Lördag, kl. 7 e. m. Beskow. Söndag kl. 11 f. m. Lindström; kl 6 e. m. Beskow.

Klara kyrka, Söndag, Westberg; H. Nilsson; Mörner.

Johannes kyrka (Jakobs allm. Läroverk) Söndag, kl. 6 e. m. Lagerström.

Hedvig Eleonora kyrka, Söndag, Carlson; Lagerström; Rosenius.

Adolf Fredriks kyrka, Söndag, Evers; Dehlgren.

Kungsholms kyrka, Söndag, Wallin; Svedberg.

Carl Johans kyrka, Söndag. 11 f. m. Gemzell.

Finska kyrkan, Söndag, Sv. högm. Sjöding.

Tyska kyrkan, Söndag, Tysk högm. Kaiser.

Katrina kyrka, Söndag, Lodin; Johansson; Fristedt.

Maria kyrka, Söndag, Eklund; Sjöstrand; Ericson.

Djurgårdskyrkan, Söndag kl. 11 f. m. Leuwgren. Torsd. kl. 6 e. m. Leuwgren.

Borgerskapets gubbhus, Söndag, G. Svenson.

Borgerskapets enkehus, Söndag, kl. 11 f. m. A. J. Svensson.

Sabbatsberg. Söndag, Hallbäck.

Ev. Brödraförs. Söndag, kl. 11 f. m. Aastrup.

Missionsh. å Kungsholmen Söndag, kl. 1 Lindholm. Fredag kl. 7 e. m. Lindholm.

Missionsh. Pilgränd, Söndag, kl. 6 e. m. A. F. Holmgren. Onsdag, kl. 7 e. m. Liljeqvist.

Mejtensgränd, Söndag, kl. 6 e. m. P Svensson. Torsdag, kl. 7 e. m. Liljeqvist.

Sjömanskapellet, (Tyska brunn 19) Söndag kl. 11 f. m. C. O. Berg; kl. 6 e. m. Hammar.

Nybrogatan 34 B, Söndag kl. 6 e. m. Wersén. Torsd. kl. 6. e. m. Rockman. Lörd. kl. 7 e. m. Bönemöte.

Diakonisskapellet, Söndag, kl. 11 f. m. Bring.

Danviks kyrka, Söndag, kl. 11 f. m. Bodström.

Immanuelskyrkan, Söndag, kl. 9 f. m. s. s. kl. 11 f. m. Waldenström: kl. 1,15—2 e. m. Waldenström; kl. 6 e. m. Ekman; Tisdag 7 e. m. Westerlund; Torsdag 7 e. m. Dolk och Lindblom.

Lutherska missionshuset, Söndag, kl. 9 f. m. söndagsskola, kl. 11 f. m. Nils Månsson; kl. 6 e. m. Inställes. Måndag—Fredag kl. 7 e. m. Frälsningsmöte.

Sundbybergs kapell, Söndag, kl. 12 m. Grufman. Torsdag, kl. 7 e. m. Predikan.

Kungsholmsgatan N:o 6 Söndag, 11 f. m. Hedström; kl. 5 e. m. Föräldramöte. Onsd. 1/28 e. m. Westerlund.

Horntullsgatan 1, kl. 11 f. m. Westerlund; kl. 6 e. m. Grufman. Onsdag 1/28 e. m. Lundgren.

Missionshuset vid Rörstrand, Söndag, kl. 9 f. m. söndagsskola, kl. 11 f. m. G. Jönsson; kl. 6 e. m. Westerlund. Måndag—Fredag kl. 8 e. m. Frälsningsmöte.

Betlehemskyrkan, Söndag, kl. 9 f. m. söndagsskola, kl. 1/2 12 f. m. Lindberg, kl. 6 e. m. Neander. Månd. kl. 6 e. m. A. Lindström. Onsdag, 6 e. m. Lindberg.

Betelkapellet, kl. 9 f. m. söndagsskola, kl. 11 f. m. Lindblom kl. 6 e. m. Broady. Måndag kl. 7 e. Missionsbön.

Salemkapellet, Söndag, kl. 11 f. m. Ahlqvist, kl. 6 e. m. Vaxberg.

Ebeneserkapellet, Söndag, kl. 11 f. m. Holmgren, kl. 6 e. m. Hedberg. Måndag kl. 8 e. m. Församlingsmöte. Tisdag kl. 8 e. m. Predikan.

Handtverkaregatan 24 A, Söndag, kl. 11 f. m. och 6 e. m Clafford Tisdag kl. 8 e. m. Missionsbön.

Grefgatan 3, Söndag, kl. 11 f. m. Vaxberg. 6 e. m. Söderberg. Tisdag kl. 8 e. m. Bönemöte.

Döbelnsgatan 48, Söndag, kl. 9 f. m. söndagsskola, kl. 11 f. m. och 6 e. m. Pettersson.

Vestmannagatan 54, Söndag, kl. 11 f. m. och kl. 6 e. m. Svenson.

Kyrkan vid Floragatan, Söndag, kl. 1/28 f. m. morgonmöte, kl. 9 f. m. söndagsskola; kl. 11 f. m. och kl. 6 e. m. Rosengren. Måndag kl. 8 e. m. Förs.-möte. Tisdag kl. 8 e. m. Rosengren.

Sundbyberg, Brunsgården, Söndag, kl. 11 f. m. * * * och kl. 5 e. m. * * *

I S:t Paulskyrkan, (vid Adolf Fredriktorg), kl. 9 f. m. söndagsskola; kl. 11 f. m. Fredengren, kl. 6 e. m. Carlsson. Tisdag, onsdag, torsdag och fredag bönemöte kl. 8 e. m.

Åsögatan 48, kl. 11 f. m. Eriksson, kl. 1/2 5 e. m. Pettersson, kl. half 3 e. m. söndagsskola. Onsdag kl. 8 e. m. — — —

Wallingatan 20, kl. 9 f. m. söndagsskola. 11 f. m. Bohman, kl. 6 e. m. Schütz. Måndag kl. 8 e. m. Församlingsfest. Torsdag kl. 8 e. m. Schütz.

W6 (stora salen): kl. 11 f. m. E. Schütz.

S:t Eriksgatan 10 (Kungsholmen): kl. 3 e. m. söndagsskola, kl. 5 bönemöte.

Biblioteksgatan 5, kl. 9 f. m. söndagsskola 11 f. m. Pettersson, kl. 6 e. m. flere talare. Torsdag kl. half 8 e. m. bönemöte.

Kr. Arb. Föreningen, Söndag kl. 11 f. m. Carlsson, kl. 3 e. m. Söndagsskola, kl. 6 e. m. Sångtillställning. Måndag kl. 8 e. m. Månadsmöte. Tisdag kl. 8 e. m. Gillén. Torsdag 7 e. m. Fest. Fredag kl. 8 e. m. bönemöte.

Upplandsgatan 29. Immanuelsförs. lokal, Söndag kl. 9 f. m. söndagsskola, kl. 11 f. m. Eriksson, kl. 6 e. m. * * * Måndag, kl. 8 e. m. församlingsmöte. Tisdag kl. 8 e. m. Ynglingamöte. Onsdag kl half 8 e. m. Hjertman. Fredag k. 8 e. m. bönemöte.

Frälsningsarmén, kår I, (Östermalmsg. 33). Möten 1/2 8 o. 11 f. m., 1/2 4 o. 7 e. m. Möten hvarje afton kl. 8 e. m. Kår II, (Pipersgr. 5) Söndag, möten 1/28 o. 11 f. m., 1/24 o. 7 e. m. Möten hvarje afton utom måndagar kl. 8 e. m. Kår III, L:a Glasbruksg. 10 A., o. kår IV, Jakobsberg (Hornstull), möten lika med kår II.

Stockholm, tryckt hos David Lund, 1888.

UNGDOMS-VÄNNEN.

MITT LJUS MINSKAS EJ. — KRISTLIG TIDNING FÖR SVERGES UNGDOM. — DITT ORD ÄR EN LYKTA FÖR MINA FOTTER.

N:o 6. Fredagen den 10 Februari. 1888.

Prenumerationspris:
Helt år 1 kr., 3/4 år 75 öre, 1/2 år 60 öre, 1/4 år 30 öre.
Postbefordringsafgift 20 öre.
Till Amerika 3: 50; Norge, Danmark och Finland 3 kr.

Redaktör och ansvarig utgifvare:
K. TH. MALMQVIST.
Grefturegatan 73, 3 tr., Stockholm.

Annonspris: 8 öre pr petitrad.
Expedition: Palm & Stadlings bokhandel Malmskillnadsgatan 40. Telef.: Bell 10 78, Allm. 57 90.
Lösnummer: 5 öre.

För uppbyggelse.

Enheten i Kristus.

»Det är en enda kropp och en ande.» Efes. 4: 4.

De troende äro alla på väg till det himmelska fäderneslandet; de betrakta sig såsom himmelrikets medborgare; de hafva alla samma sinne, emedan de äro ledda af samma gudomliga ord och samma Ande, som bor i hvar och en af dem. De äro alltid säkra på att förstå hvarandra och öfverensstämma i sitt sätt att se och bedöma andliga ting, de hafva samma tycken och älska samma samtalsämnen. Deras vädjobana är den samma och samma erfarenheter måste deras själ genomgå, samma strider måste de utkämpa, samma hjelp emottaga de från ofvan. De hafva samma sorgeämnen, samma fröjder, vinna samma segrar. De älska hvarandra, emedan de älska samme Gud och Frälsare, emedan de hos hvarandra upptäcka drag af sin Guds beläte; de älska hvarandra, med ett ord sagdt, emedan de äro »Kristi lekamen och lemmar, hvar och en efter sin del. Men,» tillägger aposteln, »alla lemmarne må hafva samma omsorg om hvarandra. Och om en lem lider, så lida alla lemmarne med, och om en lem äras, så fröjdas alla lemmarne med.» 1 Kor. 12: 25, 26.

Hvilken lycklig tid skall det icke blifva, då, under Kristi spira, tron, verksam genom kärleken, skall utbreda sig öfver jorden och i alt göra sitt inflytande gällande! Då skola englarne i sanning kunna sjunga: »Ära vare Gud i höjden, frid på jorden och människorna en god vilja!» Jag helsar dig, du lyckliga tid af frid och kärlek, som Herrens Ande förkunnat! Jag trängtar och ropar med mitt hjertas begär efter dig; jag gläder mig åt den sällhet och lycka du kommer att utbreda på jorden; jag känner mig hänryckt af den ljufva förhoppningen, att du icke är långt borta från oss.

Mögligt bröd.

Många människor, hvilka bekänna Herrens namn, äta nästan ingenting annat än mögligt bröd. Deras omvändelsehistoria är dem väl bekant och de kunna helt flytande berätta densamma. De hafva så ofta upprepat den för sig sjelfva och för andra. Känna de någon gång tvifvel öfver sitt själstillstånd, så säga de: Jag vet, hvad jag der eller der, vid det eller det tillfället erfor; jag vet, att jag är frälst och det är mig nog.

Att man kommer i håg de tidigare erfarenheterna, att man i synnerhet tänker på den första kärlekens tid, är godt och rätt, synnerligen om det sker med tacksamt hjerta. Men att man alls icke gör några nya erfarenheter, att man altjemt lefver på sin omvändelse — det är att äta mögligt bröd.

Det finnes människor, som till sinne och lefverne blifvit ett med verlden, som icke stå i någon umgängelse med Herren, som icke taga någon lefvande andel i församlingens väl, utan blott följa med i en kyrklig, yttre form, och hvilka dock, emedan de mena, att de en gång blifvit *riktigt* omvända, äro af den tanken, att alt står väl till med dem. Sådana människors omvändelse — den må hafva skett på hvilket i ögonen fallande sätt som helst — är alltid i viss mån tvifvelaktig. Att blifva omvänd och sedan domna af och lefva i synden, är någonting förskräckligt. Den, som håller ut till änden, gör under hela sitt kristliga lif nya erfarenheter. Han står icke stilla. Hvad gagnar det en människa, om hon är än aldrig så säker på, att hon gått ut genom sin fädernestads portar, om hon icke kommer närmare målet, om hon slutligen så att säga, blott blifver stående i staden »Förderfs» aristrokratiska förstäder. Der är det lika illa att vara som i staden sjelf. Stån upp derföre, I män, som liggen på eder drägg! *) Gören nya erfarenheter i kampen mot verlden, synden och djäfvulen, nya erfarenheter i umgänget med Gud. Låten det *mögliga* brödet ligga och äten färskt

(Efter »Der Wahrheitszeuge.»)

*) Jerem. 48: 11.

Unga-kvinnors-Föreningar

Utdrag ur K. F. U. K:s i Norrköping årsberättelse för 1887.

Redan år 1884 sammanslöto sig några fruntimmer här i staden och ordnade möten om söndagsaftnarne för unga fabriksarbeterskor. Till en början voro dessa ofantligt talrikt besökta, men under årens lopp funno vi, att vi ej utan att införlifva flickorna i sjelfva föreningen kunde hafva något varaktigt inflytande öfver dem. I början af 1887 fingo vi besök af fru Andersson-Meijerhelm, som uppmanade oss att omdana vår förening till en verklig gren af K. F. U. K., och sedan dess har arbetet fortgått med mera stadga och välsignelse. Medlemmarnes antal är nu ungefär 100, indelade i aktiva och passiva. Passiva betala 3 kr. i årsafgift och aktiva 1 kr. Endast ett möte hålles i veckan, detta på torsdagarne mellan kl. 6—9 e. m. Föreningen är skuldfri.

För att intressera våra systrar, som läsa »Ungdomsvännen», få vi bedja dem att i tanken göra oss ett besök. Kl. 6 börja vi samlas i den upplysta, genom gardiner och en stor mängd fönsterväxter verkligt hemtrefliga skolsal, som välvilligt blifvit upplåten åt oss af stadens skolstyrelse. Redan förut äro de olikartade arbetena af sömnad och stickning — virkning af spetsar och dylikt får ej förekomma — framtagna, och hvar och en slår sig ner på sin vanliga plats. Vid 7-tiden äro alla samlade och då börjar kaffeserveringen, hvarunder äfven böcker och tidningar utlånas. Omedelbart derefter försvinner en del af sällskapet med sin musikledarinna in i en annan sal, der körsång öfvas under omkring en timmes tid. Sedan

— 24 —

tagit sig; hvarje lösryckt ord vi hörde på vår väg vitnade om lifligt intresse för henne.

Tack vare min följeslagares vigtiga min och det högdragna sätt, hvarpå han banade sig väg mellan de nyfikna, lyckades vi komma in i salen, der förhöret pågick.

Fången stod nu framför mig och syntes mycket yngre, mycket mindre motbjudande än hon hade förefallit föregående afton.

Hennes blekhet och tröstlösa ansigtsuttryck vitnade tillräckligt om hennes ångest. Hon höll ögonen nedslagna och lyfte dem endast två eller tre gånger för att se åt det håll, der farbror Braidy stod; denne svarade henne med sin milda och vänliga blick.

Detta förberedande förhör, som blott skedde för formens skull, varade endast en kort stund och blef ännu enklare till följd af den anklagades fullständiga bekännelse. Sally, hvars ögonlock fortfarande voro sänkta, och som hade samma förtviflade uttryck i sitt bleka ansigte, fördes derefter tillbaka till fängelset.

Salen utrymdes hastigt. Knapt voro vi ute på gatan, förr än någon kom och talade till min följeslagare, som sade till mig: Vänta

— 21 —

— Om man förr i verlden hade sagt mig, att jag skulle blifva hvad jag nu är, skulle detta ha förefallit mig besynerligare än att se en sann kristen såsom farbror Braidy arbeta för samma mål som en man lik mig, bannlyst från hederligt folks sällskap.

Under den likgiltiga ytan märkte man en djup rörelse. Äfven jag blef rörd och utropade:

— Om ni söker farbror Braidys bistånd, är det något godt ni vill uträtta, det är jag säker på.

— Tror ni det? Det är möjligt. Det är Sockerbalen som det är fråga om.

— Sockerbalen!

— Ja visst! Palmers möderska. Den kvinna som verlden skall kalla en ond ande, en tiger, ett vidunder, och som man skall fly såsom någonting besmittande! den kvinna, som verlden skall döma och aflifva! Förlåt, jag gör orätt i att bli häftig. Emellertid har hon ingenting annat än galgen att vänta, om man ej kommer henne till hjelp, och det är just hvad jag vill försöka. Sockerbalen, Sally heter hon eljest, är ingen elak människa, det kan ni vara säker på. Under ett ögonblicks öfverilning slog hon till

återförening skett, läses högt en liten vald berättelse eller ock gifves en reseskildring eller något dylikt. Under tiden äro naturligtvis arbetena i full gång under sina särskilda ledarinnor. Vid ½ 9-tiden inträder vanligen vår pastor och då sammanläggas genast arbetena, någon tar plats vid orgeln och den lilla aftonbönen inledes med en psalm. Efter densammas slut åtskiljas vi för aftonen.

Som vårt mycket anlitade bibliotek är så godt som utläst och väl behöfver förstärkning, taga vi tillfället i akt att anhålla om *goda* ungdomsböcker, nya eller begagnade. Dessa kunna lemnas antingen hos undertecknad, eller i K. F. U. K:s lokal 13 Norrlandsgatan, Stockholm.

Leonore Zander.
Sekreterare för K. F. U. K. i Norrköping.

Utdrag ur K. F. U. K:s i Gefle årsberättelse för 1887.

Denna förening bildades på nyåret 1886 af fru Andersson Meijerhelm. Såsom dess ordförande fungerar fru Wikander, född Wachtmeister, och såsom sekreterare undertecknad.

Medlemmarnes antal är omkring 85, indelade uti aktiva och passiva.

Årsafgiften, som i början var bestämd till 2 kr., är numera nedsatt till 1 kr.

Samkväm hålles en gång hvarje månad, syföreningen en gång hvarje vecka samt bibel-klass hvarannan lördagsafton.

Första årets kassabehållning utgjorde omkring 100 kronor.

Äfven få vi meddela att sångkör och bibliotek äro under bildning.

Letty Berndtson.
Sekreterare för K. F. U. K. i Gefle.

En tom plats att fylla.

(Forts. fr. n:o 5.)

»Ja, jag tycker nog det vore illa af mig, om jag inte ville hjelpa de der gossarne att lära sig skrifva och räkna, när du kväll efter kväll har hjelpt mig med mitt arbete.» Tom, som inte var van att ge luft åt sina känslor afbröt sig helt tvärt, men Constance förstod honom.

Fru Elton hade inga allvarsamma invändningar mot dessa planer, ehuru hon inte rätt kunde fatta, att Tom ville taga klassen. Constance, vorden djerf af Toms framgång, vågade sig fram med en bön, att hon också skulle få gå till skolan, men fick tvärt afslag. »Det var så helt olika med flickor,» förklarade tanten.

»Bry dig inte om det, Connie,» sade Tom, det är ändå du, som blir den verkliga läraren, ty jag är viss på, att jag inte kan gå i land med undervisningen, om du inte först visar mig till rätta.» Och ehuru Connie icke ville samtycka till Toms oskicklighet, var hon ändå glad att få deltaga i arbetet. De hade så många samtal om »Toms gossar», och Tom började »känna sin egen okunnighet,» som han uttryckte sig; han började läsa flitigt och framställa frågor till sin far om praktiska ämnen, som både förbryllade och gladde herr Elton. »Hvad den gossen har vunnit!» sade han en dag till sin hustru, »han har blifvit en sådan manlig, allvarlig gosse, och jag märker, att han läser en mängd goda böcker och inte sådant der onyttigt skräp, som pojkar af hans ålder olyckligtvis äro så förtjusta i.»

»Och hvad som är ändå bättre,» svarade modern, »jag är rädd för att Toms ord inte alltid var att lita på, men härom dagen tystnade han hastigt, då han skulle ursäkta sig med något, och sade sedan, 'det var inte riktigt så', samt tillade, 'ser du, man får lof att vara riktigt noga med att inte säga mer än man kan stå för, ty gossarna i aftonskolan förstå inte alla skilnaden mellan sanning och lögn.'»

Tror du, att det är aftonskolan, som gjort en man af Tom? frågade fadern.

Till en del, men det är Connie, som började; hennes inflytande öfver Tom är märkvärdigt, och när jag tänker derpå kan jag icke vara nog tacksam, att jag böd barnet komma och dela vårt hem.»

Connie viste ingenting om detta samtal, men i ett bref till Edith skref hon vid samma tid: »Jag är mycket lycklig här nu! Jag tror, käraste Edith, att Gud har gifvit mig en liten plats att fylla!»

Unga-mäns-föreningar.

Järbo ynglingaförening firade den 8 januari tillsammans med jungfruföreningen sin första årsfest, till hvilken hade inbjudits traktens ungdom, som också i temligen stor mängd infann sig. Festen hölls i missionshuset, hvilket för ändamålet var festligt smyckadt med gröna kransar och en julgran, hvilkens ljus strålade de inträdande till mötes. Broder J. Hög från Högbo inledde festen med föredrag öfver Ps. 89: 16—19. Vi förnummo på ett ljufligt sätt Guds Andes närvaro.

Broder L. Molin från Ofvansjö var äfven närvarande och frambar frälsningens budskap. En broder påpekade att denna fest vore anordnad för att visa den närvarande ungdomen att man kan glädjas utan att deltaga i verldens nöjen, hvilka äro usla brunnar, som intet vatten gifva.

Mellan föredragen sjöngos sånger af sångföreningen. Kaffe serverades. Till sist gafs ock tillfälle för dem bland besökarne, som lemnat sina hjertan åt Jesus, att aflägga några vitnesbörd om hvad Herren hade gjort med dem.

Att Herrens ord icke skall återkomma fåfängt utan göra det Herren täckes och hafva framgång i det hvartill han utsänder det, fingo vi erfara i det några ynglingar kvällen derpå kommo och föllo ned för Herren, bekände sina synder och bådo om nåd. Det har sedan synts som om Herren fått intaga deras hjertan. De hafva blifvit medlemmar i vår ynglingaförening. Vi tro visserligen att Herren äfven i det fördolda utför ett verk, som vi nu icke kunna se. Vi skola emellertid få se frukterna deraf en gång.

Vi vilja frambära vår tacksamhet till *Interimstyrelsen för ynglingaförbundet* för den välvillighet och det tillmötesgående den bevisar oss. Till sist vilja vi sända Ungdomsvännens alla läsare en hjertlig helsning.

Nils Sundgren.

I Gnesta finnes sedan någon tid en ynglingaförening, »Daniel» kallad, hvilken firade en i allo treflig fest förra söndagen. En talare från Stockholm var kallad. Ovanligt mycket folk besökte festen, som var särskildt lyckad och väl anordnad. Ett synnerligt tack bör tillerkännas den outtröttliga och väl inöfvade sångkören för dess osparda möda att göra tillställningen omvexlande och angenäm.

Råd och vinkar

för dem som bilda och leda kristliga yngliga-föreningar.

(Efter en äldre engelsk tidning.)

Hvarje sådan förenings syftemål böra vara:

1. Att vinna unga män för Kristus och göra dem till verksamma arbetare i hans tjenst. De unga männen utgöra den klass af människor, som är svårast att nå med vanliga medel, men den är för värdefull för att få försummas. De utgöra den vigtigaste klassen af hvarje samhälle, emedan nationens framtida väl i väsentlig grad är beroende af dem.

Ett dussin unga män i en liten stad bestämma ofta tonen i alla de öfriga unga männens moraliska och andliga lif. Nödvändigheten af en samfäld kristlig verksamhet för utförandet af det stora arbetet — unga mäns frälsning — har gifvit upphofvet till bildandet af dessa föreningar.

2. Så länge en ynglingaförening icke förlorar detta första mål ur sigte, bör hon utgöra den gemensamma mark, på hvilken kristna af alla evangeliska beksännelser kunna samverka. Nödvändigheten af att arbeta för Kristus, fria från alt partisinne, borde icke längre behöfva framhållas. Intet samfund af kristna arbetare borde känna sig tillfredsställdt öfver att hafva gjort alt hvad de kunnat, om de icke på något sätt understödja sina bröder af andra bekännelser och uppmuntra dem i deras arbete. Verlden skulle då se, att det finnes verklig enhet bland de kristna, ehuru det finnes skiljaktigheter med afseende på läran, och genom sådan samverkan skola många, som eljes kanske gått förlorade, föras till Kristi kunskap.

3. En ynglingaförening bör organiseras i ändamål att bringa evangelium till sådana, som icke ställa sig under inflytande af vare sig det ena eller det andra kyrkosamfundet. Ett sådant behof kan vara större eller mindre på olika ställen, men man torde ha svårt att finna något ställe, der icke ett sådant behof förefinnes. Några olika sätt att gå tillväga här vid lag skola längre fram påpekas.

4. En ynglingaförening arbetar för medlemmarnes ömsesidiga uppbyggelse och stadfästelse i sanningen. Unga män äro särskildt lämpliga att hjelpa hvarandra. De kunna vara svaga så länge de äro fördelade på de olika kyrkosamfunden, hvilka, finnas på platsen, men när de sammansluta sig till *ett*, då skola förmågan att hjelpa hvarandra blifva betydligt större.

Låt vara att en eller två olika bekännelser på en ort äro tillräckligt starka att hålla särskilda möten för sina unga män; detta är en god sak, men de hafva äfven skyldigheter mot de unga männen af de svagare bekännelserna, som icke ega några sådana företräden. Det är en sorglig sanning, att på många ställen de kristna unga männen af olika bekännelser icke känna något om hvarandras andliga lif och icke

— 22 —

utan att veta hvad hon gjorde. Ehuru mera värd vår medömkan än vårt klander, skall hon, uppskrämd som hon är öfver sitt brott, ej anföra något till sitt urskuldande, om hon står utan vänner. Vi kunna ej öfvergifva henne, vi måste skänka henne vårt bistånd.

— På hvad sätt?

— Genom att skjuta tillsammanans penningar för att aflöna en advokat åt henne.

— Penningar! Ni tänker således på att kunna åstadkomma en subskription här i trakten?

— Ja just i den här trakten.

Om det hade gält att rädda någon olycklig från att svälta ihjel eller att lindra någon stor sorg, hade jag kunnat förstå det, ty jag känner den fattiges hjerta och vet, huru ädelmodigt det kan vara. Men då det är fråga om ett mord!

Den obekante förstod min tankegång och sade:

— Tro ej att Palmers minne utgör något hinder för subskriptionen. Deltagandet tillhör uteslutande Sally, och det är mer än rättvist. Hvad Palmer beträffar, har hon länge varit känd.

— På hvad sätt?

— 23 —

— Såsom angifvare, förrädare och polisspion. Han sålde sina kamrater till polisen. Sedan de väl blifvit fast, förstod han alltid att reda sig sjelf ur klämman.

— Men se här kommer den lille budbäraren som jag hade skickat till farbror Braidy.

— Nå min gosse, kommer han?

— Nej, han har gått till rådhuset.

— Jag förstår, sade den obekante, han är närvarande vid första förhöret med Sally.

— Jag går äfven dit. Kommer ni med?

— Ja, det gör jag visst, svarade jag, högst intresserad.

— Godt, kom då! Men om ni hellre vill gå på andra sidan af gatan, för att ingen skall märka att ni är i sällskap med mig, så var alldeles ogenerad.

Han talade i allvarlig ton, som denna gång ej var fri från bitterhet. Jag låtsade som om jag ej hört hvad han sagt, och vi följdes åt till rådhuset.

Så väl ute som inne var det fullt med människor, af hvilka de flesta utgjorde gatan Barkers befolkning. Sallys vän hade ej miss-

lemna hvarandra någon andlig hjelp, hvilket dock är af stort behof. De böra förena sina krafter i detta syfte och om de i detta sinne komma tillsammans, skola de ofta bättre vara i stånd att nå de oomvände ynglingarne. De bilda på detta sätt en stark, kristlig medelpunkt i samhället och bidraga till att göra de unga männens bekännelse af Kristus mera kraftig och ger den ett särskildt syfte.

Men medlemsskapet i föreningen är icke begränsadt till endast unga män. Kristna af alla åldrar skola hafva godt af att komma tillsammans. De kunna lära och hjelpa hvarandra på många sätt. Inflytandet af en sådan gemensam beröring skall också göra dem mera nitiska i deras egna församlingar, emedan de uträtta hvad Ebreerbrefvets författare uppmanar dem att göra: »och låtom oss akta den ene på den andre för att uppmuntra till kärlek och goda gerningar, icke öfvergifvande vår församling, såsom somlige för sed hafva, utan förmanande hvarandra och detta så mycket mer som I sen huru dagen nalkas!» (Kap. 10: 24, 25.)

Förhållandet till församlingen.

Ynglingaföreningen är ett barn af församlingen. Den söker icke att rifva ned församlingen eller intaga hennes plats, utan att uppbygga henne och bidraga till hennes tillväxt och förkofran. Såsom aktiva medlemmar af en ynglingaförening blifva endast de upptagna, hvilka ega ett godt rykte om sig i sin egen församling. Många pastorer hafva intygat, att »medlemmarne af ynglingaföreningen äro mer än andra verksamma i sina egna församlingar.»

Huru mycken tid från min församling?

Detta arbete är frivilligt, men icke desto mindre bindande. Några torde säga: »Jag har nog att göra i min församling.» Din första pligt är mot din bekännelse, men den borde icke upptaga hela din tid, så att du icke har någon tid öfrig till samarbete med andra kristna för det gemensamma målet: Guds rikes utbredande bland människorna.

Genom att arbeta för föreningen arbetar du också för din bekännelse, i det du till ditt arbete i församlingen medför alt det goda du fått i föreningen. Men icke blott detta, utan om en andlig väckelse uppstår genom föreningens arbete, är det högst sannolikt, att de olika bekännelser, som äro representerade i föreningen, skola röna inverkan deraf och de nyomvände skola träda i förbindelse med den ena eller den andra och din församling skall dela denna välsignelse.

Hvar skall en ynglingaförening bildas?

Platsens storlek har härvid föga att betyda. Om du kan bringa tillsammans tio eller ett ännu mindre antal af uppriktiga kristna, som hafva ett hjerta och en själ, då eger du ämnet för en ynglingaförening. Det kan vara i en stad, i en by eller något annat ställe på landet. Om de icke hafva något stort arbetsfält omkring sig, kunna de vara en välsignelse för hvarandra. Om du icke kan finna detta material att börja med, vore det bättre att icke börja alls. Några af de framgångsrikaste föreningarne äro till finnandes på landet.

Af hvilka skall föreningen bestå?

Af unga män och gamla män med ungdomliga hjertan och sinnen.

Skall den bestå af olika bekännelser?

Det är mycket önskvärdt att så är förhållandet, ehuru det icke är en hufvudsak, så länge föreningen icke arbetar i någon viss bekännelses intresse. Vi vilja således säga: bilda en förening äfven om den blott skulle bestå af medlemmar af samma kyrkosamfund; men laga så, att arbetet icke antager någon viss bekännelses färg och håll dörren öppen för andra bekännelser, att de kunna komma in när de behaga. Då man går in i en ynglingaförening gör man det icke såsom luteran, metodist eller baptist, utan helt enkelt såsom *kristen*.

Om organiseringen.

1. Det är icke nödvändigt att hafva ett offentligt möte, utan kalla tillsammans dem, som ega ett varmt intresse för saken. Låt alt ske med lugn och i stillhet.

2. Utvälj dem, hvilkas gåfvor och anlag göra dem bäst passande till tjenstemän, i synnerhet ordförande, sekreterare och skattmästare.

3. Välj dem om möjligt ur olika bekännelser, så vida det kan ske utan att åsidosätta det nyss gifna rådet.

4. Uppsätt icke för många och för långa stadgar och bestämmelser; laga så att de äro tydliga, sammanträngda och tillräckliga för ert behof.

5. Rådgören med edra församlingslärare; försäkren er om deras deltagande och medverkan, men, så vida de icke sjelfva erbjuda sig, begären ej af dem, att de skola åtaga sig någon betydligare del af arbete för föreningen, ty de hafva nog tillräckligt arbete förut, som upptager deras tid.

6. Var icke för angelägen att skaffa så stort antal medlemmar, då syftet för föreningen icke är klart uppfattadt. Derigenom kan man lätt få in ett element, som kanske blir ganska besvärligt med tiden. Låt föreningens verksamhet tala för sig sjelf och I skolen derigenom just erhålla hjelp af sådana, som I önsken.

7. Börja genast med den andliga verksamheten; gör den bemärkt genom att använda de medel som här nedan komma att nämnas.

8. Bjud efter någon tid tillsammans de kristna till ett gemensamt bönemöte och framlägg för dem föreningens sak.

9. Företagen ej för mycket på en gång. Gören så mycket I kunnen, men gören alt så väl I kunnen.

10. Tappen icke modet, derför att I icke sen den frukt I haden väntat. Kommen ihåg, att de bästa plantor oftast växa långsamt.

11. Befliten eder om en sann kärlek till själarna och en uppriktig önskan att bispringa hvarandra i det kristliga lifvet.

12. Om I bon uti en liten stad eller på landet, så skaffen eder ett exemplar af några stadgar, som antagits på annan plats af sådana föreningar. Om det är en större stad, tagen då reda på, huru föreningar på sådana ställen pläga organisera sig.

13. Om det icke finnes tillgång på 8 eller 10 lämpliga personer att leda verket, personer, hvilka äro pålitliga och ihärdiga, hvilka icke äro lätt modfälda, som vilja göra alt hvad i deras förmåga står och fortsätta sitt arbete trots de svårigheter, som synas ställa sig i vägen, då är det bäst att icke bilda någon förening.

14. Föreningens styrka får icke mätas efter antalet medlemmar, som äro inskrifna i föreningen, utan efter antalet af dem, som äro verksamma, och efter det arbete, som blifvit utfördt, vare sig det är af 10 eller af 100.

15. De som hafva föreningens ledning om hand böra rådföra sig med de förståndigaste och mest erfarne kristna på stället, äfven som taga till sin hjelp de yngres nit och dristighet. Båda delarne äro nödvändiga.

16. Laga att komitèerna bestå af de lämpligaste personerna.

Åtskilligt Frågor.

1. För hvilka faror är en kristen yngling mest utsatt, och hvilka äro bästa sätten att motstå dem?

(Insänd af A. G. Andersson, Horndal.)

* * *

2. Kan det anses vara syndigt eller orätt, att den troende ungdomen i vissa föreningar och sällskaper deltager i lekar och gymnastiska öfningar?

3. Är det enligt bibeln orätt af de unga troende att ingå i goodtemplarorden?

(Insända af K. A. Westén, medlem af Ransäters K. Y. F. »Daniels här».)

* * *

Vi hoppas *svaren* på dessa frågor rätt snart skola kunna meddelas i *Ungdomsvännen*, men inbjuda äfven till öppen diskussion i tidningens spalter öfver dem.

Nyår.

(Insändt)

Allsmäktige, hur nåderikt
Du lät ett år förgå!
Inför min själ en spegel likt
Dess flydda dagar stå.

Dock vågar jag ej tacka dig
För hvarje fröjd jag njöt.
Jag vet att ofta verlden mig
I sina snaror slöt.

Men o, för hvarje *sorg* du sändt,
För hvarje *tår*, som rann,
För all den *smärta*, som jag känt,
Så varmt jag tacka kan.

För hvarje *plåga*, som jag bar,
Jag kyssa vill din hand;
Den löst alt mer de vingars par,
Som jordisk gjädje band.

Den lärt mig bära all min nöd
Till dig, o, Fader kär,
Den gaf mig frid, *den* gaf mig stöd,
Den sist till dig mig bär.

"Låt icke kölden tränga in!"

Öfversättning.

Ack, om våra hjertan liknade våra hus! Ju kallare det är ute, desto varmare göra vi det inne. En sådan här kall, snöig eftermiddag skulle jag vilja röra om elden — hjertats eld — kärlekens och den praktiska barmhertighetens eld, så att den brunne klart och värmande.

Vi höra ofta så mycket talas om »bedragare», — kanske ligger det mycken rättvisa i en sådan klagan »verlden är full af bedragare», men ändå fullare af dem som hungra, frysa och lida brist på alt. Hvilket tror du är bättre, att löpa risken, att hjelpa en bedragare eller låta något af Kristi små lam gå hungrande bort?

Jag hörde en predikan härom aftonen om »den frälsande tron», den s. k. »tron», som »frälsar» tid, möda, penningar, kärlek, medlidande, men som icke frälsar våra själar!

Det är visst icke angenämt att nödgas tro på eländet. Har du inte känt dig riktigt tillfredsställd, då någon berättat dig om en bedräglig tiggare, en man, som föregaf sig att blott ha ett ben, under det han i verkligheten hade två? Eller om ett barn, hvilket tigde om en brödkant, under det det hade en bulle under schalen? Du har känt en riktig tillfredsställelse i medvetandet om, att du aldrig brukar ge till tiggare och erfar inte det der vanliga stynget vid din nästan korta vägran.

Jag vill på intet sätt förorda att utan åtskilnad ge pengar åt tiggare, men jag vill varna för att låta misstroendet till mänsklighetens lidande göra det hjerta kallt, som Gud önskar skall hållas varmt af kärlekens eld.

Du får se två flickor, nästan halfdöda af köld, en kall, snöig vinterdag, sökande sig litet skydd i en portgång. Strax är du färdig att måla för dig deras föräldrars lastbara vanor, det grofva språk, som barnen sjelfva föra, de dåliga visor de sjunga, deras osanningar, då de tigga, huru snara de äro att stjäla, då de kunna komma åt, och så till sist — »De äro ju vana vid hunger och köld!»

Du förfryser ditt eget hjerta, min vän, och det är långt värre för dig, än om din kropp fröse på en tröskel. Om du går bort till dessa flickor och bistår dem så godt du kan, antingen genom ett vänligt varningens ord, en bit bröd eller en kopp kaffe, eller genom att gå med dem för att skaffa dem ett härbärge för natten — eller du låter dem berätta sin historia och hjelper dem till ett nytt lif — det skall hela ett såradt hjerta, ett hjerta blödande af sorg, sjukdom och synd; men bättre så, än ett hjerta kallt och känslolöst, ett hjerta, fullt af köld.

Kalla hjertan afhålla oss från att gå till sjukhusen och trösta de lidande. Vi tycka icke om att se lidandet, åsynen af kirurgiska instrument kommer oss att må illa och ett olycksfall kan inträffa, och under en ytlig reflexion om »att sjukhusen nog få mottaga besök», låta vi den varma tanken frysa till is, den tanken, som Gud sjelf ingaf oss, och fortsätta så bekymmerslöst vår väg. — Kalla hjertan afhålla oss från att förfärdiga varma kläder åt de nakna och yllemössor åt sjömännen på det vida hafvet. »Det fins så många, som göra sådant, och jag tycker inte om att skräpa ner mitt förmak med missprydande arbete.»

(Forts.)

Ur samlingen

Det skulle vara en oberäknelig vinst om de, hvilka gå att börja lifvets samspel, ville stämma sina instrument mycket lågt, ty det är nästan alltid så, att de, som vänta sig den minsta lyckan, äro de som få den största.

* * *

Litet eftertanke skall snart sätta den, som *vill* se sina fel, i stånd att skilja mellan berättigad karaktärsfasthet och den envishet i småsaker, som uppkommer af instinktiv och okufvad egenvilja, och i senare fallet skall man försätta sig att svartsjukt vakta på sig sjelf.

* * *

Försona dig med din lott af oundviklig ofullkomlighet. Var redo att alltid försöka på nytt, ehuru dina försök ofta misslyckas. Ofullkomlighet är mänsklighetens oundvikliga lott och måste som sådan mottagas och bäras.

H. Beecher Stowe.

* * *

Bedes det väl af människor i samma mån som det *lides* och *klagas?* Ack nej, då skulle nöden snart förvandlas i välsignelse, då skulle den snart göra människorna ännorlunda, då skulle den lära dem att frukta, älska och känna Gud. Men nu förblifva de flesta, trots alla pröfningar och alla slag, samma sorglösa verldsbarn som förr; och detta just derföre att de icke bedja. Nöden lärer dem icke att bedja.

W. Rudin.

Sprid

Ungdomsvännen

flitigt!

Den är ju så billig, att spridningen bör gå lätt för sig. Uppmana dina vänner att prenumerera!

Ännu är det ej för sent.

Vi hafva låtit trycka så stor upplaga, att äfven de som hädanefter prenumerera för helt år erhålla de redan utkomna numren.

Om du har råd, så skänk bort ett exemplar af *Ungdomsvännen* till någon bekant. Kanske skall denne hafva mycken både nytta och glädje af dess läsning.

Blott 1 krona 20 öre
(postarvodet inberäknadt)
för hela året.

Hvad gör det för hvarje nummer?

Blott något mer än 2 öre.

Kan en ung man eller en ung kvinna, som är frisk och arbetsför, undvara *2 öre i veckan* till en god tidning?

Det borde gå för sig.

Det borde för minst 1,000 personer vara möjligt att — utom det de sjelfva för *egen* del hålla Ungdomsvännen — *skänka bort hvar sitt exemplar.*

Det skulle öka vår upplaga så betydligt, att företaget vore väl tryggadt.

Vi behöfva allas hjelp och medverkan.

Huru många vilja hjelpa oss?

Vi vänta svaren under form af flitig prenumeration.

* * *

Bed dina vänner läsa detta upprop.

Låna ut detta nummer till dina vänner, sedan du sjelf läst det.

* * *

Observera
vår uppgift
i bilagan
om *Ungdomsvännens* prenumerations- och utdelningsställen inom Stockholm!

Brefvlåda.

Edvard Hanson, Valbo. — Likviden ingången. Tack! Vi sända alltid tidningen på fredagarne. Om den ej kommer Eder tillhanda i rätt tid, måste det bero på postverkets expediering.

Gerna mottaga vi de uppsatser som sändas och skola nog omarbeta, ifall det behöfves.

Sprid vår tidning!

Annonser

SVENSKA HÄROLDEN,

tidning för kristlig uppbyggelse, mission, nykterhet och allmänna nyheter samt behandling af tidsenliga frågor, redigerad af *J. Byström*, Eskilstuna, *J. A. Borgström*, Upsala, utkommer **en gång i veckan i femspaltigt** format och kostar ***endast 1 kr. 20 öre*** för år, postarvodet inberäknadt. I förhållande till storleken är Svenska Härolden den billigaste kristliga veckotidning som finnes i Sverige. Endast papperet är nästan värdt hvad tidningen kostar. Profnummer sändas gratis, då adress uppgifves.

Red. af Svenska Härolden, Eskilstuna.

I Vedhandeln

4 Observatoriegatan 4

försäljes frisk och god björk- samt al- och barrved, såväl sågad som osågad jemte antracit-, sten och träkol, engelsk och svensk kokes, hemsänd till alla delar af Stockholm.

Obs.! Äfven säljas ved-, kol- och kokspoletter.

C. P. HÖGLANDER'S Skoetablissement
(Etabl. i Hernösand 1870.)
24 Brunkebergstorg 24
Stockholm.

Rekommenderar mina allmänt välkända tillverkningar.
Allt af eget fabrikat.
Beställningar och reparationer utföras.

Allm. Telef. 68 81.

K. F. U. K:s möten:

Norrlandsgatan 13, 2 tr.

Söndag: 6—½ 8 e. m. sång och bibelklass, ledes af fru Andersson-Meijerhelm. ½ 8 till 9 téservering, diskussion etc.
Tisdag: ¾ 8—9 e. m. lektioner i helsolära och engelska.
Onsdag: 6—9 e. m. arbetsklass.

Nytorget 46. Söder.

Lördag: 7—9 e. m. arbetsklass för fabriksflickor.

A. & O. Schultén
STOCKHOLM,
2 Normalmstorg 2
och
7 Sturegatan 7.
Stora och välsorterade lager af
Garn-, Väfnader & Trikåvaror
i parti och detalj till billigaste **fabrikspris.**
Profven sändas till landsorten franco.

Vid Herberget

för tjenstflickor, Klara Östra Kyrkogata N:o 7, erhålla yngre tjenarinnor, som för tillfället sakna anställning, nattlogis jemte kaffe på morgonen för 35 öre. Betyg skola medföras.

På samma gång man erbjuder flickorna denna billiga fristad, vill man härmed varna dem för att lemna sina platser i hemorten, i tanke att få det bättre i Stockholm, ty »att få det bättre» lyckas nästan aldrig, så vida man icke på förhand fått säkert löfte om bestämd plats.

LINA NORDWALL,
Herbergets stiftarinna.

Välgjorda
Möbler
Bättre och enklare. Billigt pris.
Äfven mot afbetalningar. **46**
Malmskilnadsgatan
7 Oxtorgsgatan 7
A. Lagerberg.
Egna tillverkningar.

Accidenstryck

utföres fernt och till moderata priser hos
J. Aug. Bratt & C:o,
Näss jö.

Särskildt bedja vi få framhålla, att vi trycka snygga och billiga visit- och medlemskort.

EMIL LARSÉNS
skrädderiaffär
18 Brahegatan 18.
Obs! Goda tygor. Obs! Solidt arbete. Billigt pris.
Allm. Telef. 7116.

C. Berg
21 Humlegårdsg. 21
Stockholm
bemedlar köp och försäljning af *stads-* och *landtegendomar* samt emottager uppdrag till härvarande *under-* och *öfver-rätter*, ombesörjer *lagfart å egendomar, bevakningshandlingars* inlemnande, utreder *sterbhus* förrättar *bouppteckningar* uppsätter *testamenten* samt ombesörjer *vicevärdsgöromål* och inkasseringar, m. m. Vänden Eder med förtroende till
C. Berg
21 Humlegårdsgatan 21.
Stockholm
Träffas: *kl. 10—12 f. m., 3—5 e. m.*
Allm. Telef. 73 08.

S. G. BORIN,

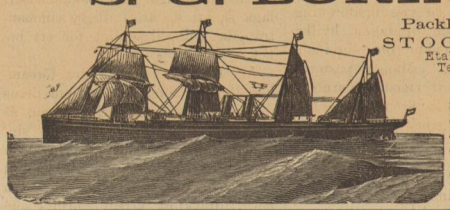

Packhusgränd 1,
STOCKHOLM.
Etablerad 1849.
Telefon 8179.

Befordrar passagerare till Nord- & Sydamerika, Kina, Japan, Australien och Nya Zeeland med Norddeutscher Lloyds förträffliga Postångare.

Palm & Stadling.

Piano- & Orgelmagasin

Malmskilnadsg. 40,
Stockholm.

Rekommenderar sitt lager af **Flygelar, Pianinos & Orglar** från de förnämsta in- och utländska fabriker. Särskildt framhållas H. Kohls *Flygelar* och *Pianinos* samt Mason & Hamlins Orglar.

Obs. Svenska orglar med 1 stämma 4 oktaver samt 1 knäförte från 115 kronor.

Lager af alla brukliga blås- och stränginstrument, såsom:
Violiner, Flöjter, Guitarrer, Klarinetter, Occarinor, Dragspel, Symphonion, Ariston, Horophoner, Zittror, Speldosor.
Violinlådor, Violinsträkar, Mek. Notställare, Piano- och Orgelstolar m. m.
Goda betalningsvilkor. Billiga priser. Illustrerad priskurant på begäran *gratis.*

Nilsson & Dahlbeck.

Skrädderi-Etablissement.

38 samt lager af färdiga **Gossklädder** **38**
Regeringsgatan
Stockholm.

Stockholm, David Lunds Boktryckeri 1888.

Ungdoms-Vännen.

(Stockholms-Bilaga.)

N:o 6. Fredagen den 10 Febr. 1888.

Predikoturer och Andaktsstunder.

Slottskyrkan, Söndag, kl. 11 f. m. Vallin.
Storkyrkan, Söndag, Kiellman-Göranson; Lindau; Ruus.
Blasieholmskyrkan, Söndag kl. 11 f. m. Beskow; kl 6 e. m. Lindström.
Klara kyrka, Söndag, Ottes. H. Nilsson; Högm. Afzelius; Aftonsången inställes.
Jakobs kyrka, Söndag, G. Svensson; Bergman; Leopold.
Johannes kyrka (Jakobs allm. Läroverk) Söndag, kl. 6 e. m. Svensson.
Hedvig Eleonora kyrka, Söndag, Westman; Leuwgren; Ehrling.
Adolf Fredriks kyrka, Söndag, Montan; Vicander.
Kungsholms kyrka, Söndag, Svedberg; Blomqvist.
Carl Johans kyrka, Söndag. 11 f. m. Dehlgren.
Finska kyrkan, Söndag, Sv. högm. Stenström.
Tyska kyrkan, Söndag, Sv. högm. Kaiser.
Katrina kyrka, Söndag, Isberg; Johansson; Isberg.
Maria kyrka, Söndag, Ericson; Sjöstrand; Eklund.
Djurgårdskyrkan, Söndag kl. 11 f. m. Leuwgren.
Borgerskapets gubbhus, Söndag, Skolförest. Ring.
Borgerskapets enkehus, Söndag, kl. 11 f. m. A. J. Svensson.
Sabbatsberg. Söndag, Hallbäck.
Ev. Brödraförs. Söndag, kl. 11 f. m. Aastrup.
Missionsh. å Kungsholmen Söndag, kl. 6 e. m. Skolförest. Ring. Fredag kl. 7 e. m. Liljeqvist.
Missionsh. Pilgränd, Söndag kl. 6 e. m. Liljeqvist. Onsdag, kl. 7 e. m. Lindholm.
Mejtensgränd, Söndag, kl. 6 e. m. Wennersten. Torsdag, kl. 7 e. m. Isberg.
Sjömanskapellet, (Tyska brunn 19) Söndag kl. 11 f. m. Rockman; kl. 6 e. m. C. O. Berg.
Nybrogatan 34 B, Söndag kl. 6 e. m. Wersén. Torsd. kl. 6. e. m. Rockman. Lörd. kl. 7 e. m. Bönemöte.
Diakonisskapellet, Söndag, kl. 11 f. m. Pastor Berg.
Danviks kyrka, Söndag, kl. 4 e. m. Bodström.
Immanuelskyrkan, Söndag, kl. 9 f. m. s. s. kl. 11 f. m. Waldenström: kl. 1,15—2 e. m. Waldenström; kl. 6 e. m. Lundström. Månd. kl. 7 e. m. Waldenström. Tisdag 7 e. m. Ekman. Onsd.—Lörd. kl. 7 e. m Bönemöte.
Lutherska missionshuset, Söndag, kl. 9 f. m. söndagsskola, kl. 11 f. m. Grufman; kl. 6 e. m. G. Jönsson. Tisdag kl. 7 e. m. Grufman,
Sundbybergs kapell, Söndag, kl. 12 m. Fernholm. Torsdag, kl. 7 e. m. Grufman.
Kungsholmsgatan N:o 6 Söndag, 11 f. m. G. Jönsson; kl. 6 e. m. Westerlund. Onsd. 1/28 e. m. Wikström.
Horntullsgatan 1, kl. 11 f. m. Wikström; kl. 6 e. m. Lundgren. Onsdag 1/28 e. m. Bönemöte.
Missionshuset vid Rörstrand, Söndag, kl. 9 f. m. söndagsskola, kl. 11 f. m. Rosengren; kl. 6 e. m. Ohlén. Onsdag kl. 8 e. m. Lundgren.
Betlehemskyrkan, Söndag, kl. 9 f. m. söndagsskola. Månd. kl. 6 e. m. A. Lindström m. fl.
Betelkapellet, kl. 9 f. m. söndagsskola, kl. 11 f. m. Lindblom kl. 6 e. m. Broady.
Salemkapellet, Söndag, kl. 11 f. m. O. J. Engstrand; kl. 6 e. m. F. Lindberg. Onsdag kl. 8 e. m. Vaxberg.
Ebeneserkapellet, Söndag, kl. 9. f. m. s. s. kl. 11 f. m. Hedberg; kl. 6 e. m. Wingren. Måndag kl. 8 e. m. Församlingsmöte. Tisdag kl. 8 e. m. Predikan.
Handtverkaregatan 24 A, Söndag, kl. 11 f. m. Clafford; 6 e. m Pettersson. Tisdag kl. 8 e. m. Förs.möte.
Grefgatan 3, Söndag, kl. 11 f. m. Hammarberg, kl. 5 e. m. Fest.

Döbelnsgatan 48, Söndag, kl. 9 f. m. söndagsskola, kl. 11 f. m. Olsson; kl. 6 e. m. Ahl.

Vestmannagatan 54, Söndag, kl. 11 f. m. Romell; kl. 6 e. m. Malmqvist.

Kyrkan vid Floragatan, Söndag, kl. 1/28 f. m. morgonmöte, kl. 9 f. m. söndagsskola; kl. 11 f. m. Holmgren, Gillén; kl. 6 e. m. Ahlberg. Måndag kl. 8 e. m. Förs.-möte.

Sundbyberg, Brunsgården, Söndag, kl. 11 f. m. Lindberg; kl. 5 e. m. Ahlqvist.

I S:t Paulskyrkan, (vid Adolf Fredriktorg), kl. 9 f. m. söndagsskola; kl. 11 f. m. och kl. 6 e. m. Carlsson. Måndag Fest. Tisdag, onsdag, torsdag och fredag bönemöte kl. 8 e. m.

Åsögatan 48, kl. 11 f. m. och kl. 1/2 5 e. m. Pettersson; kl. half 3 e. m. söndagsskola. Onsdag kl. 8 e. m. Carlsson.

Wallingatan 20, kl. 9 f. m. söndagsskola. 11 f. m. Bergström; kl. 5 e. m. Nattvardsgång. Torsdag kl. 8 e. m. Schütz.

W6 (stora salen): kl. 11 f. m. E. Schütz.

S:t Eriksgatan 10 (Kungsholmen): kl. 3 e. m. söndagsskola, kl. 1/2 5 bönemöte. Under veckan hönemöte hvarje afton kl. 8.

Biblioteksgatan 5, kl. 9 f. m. söndagsskola 11 f. m. och kl. 6 e. m. Hultgren. Torsdag kl. half 8 e. m. Hultgren.

Roslagsgatan 18, Söndag, kl. 9 f. m. s. s. kl. 11 f. m. K. A. Pettersson; kl. 3 e. m. s. s. kl. 6 e. m. Larson. Tisdag, Torsdag, Fredag kl. 1/2 8 e. m. möten.

Kr. Arb. Föreningen, Söndag kl. 11 f. m. J. Blomqvist; kl. 3 e. m. Söndagsskola; kl. 6 e. m. Nyström m. fl. Tisdag kl. 8 e. m. Hedström. Torsdag 7 e. m. J. Blomqvist. Fredag kl. 8 e. m. möte.

Upplandsgatan 29. Immanuelsförs. lokal, Söndag kl. 9 f. m. söndagsskola, kl. 11 f. m. Tiselius; kl. 4 e. m. Palmqvist; kl. 6 e. m. H. Lagercrantz; Måndag, kl. 8 e. m. församlingsmöte. Tisdag kl. 8 e. m. Ynglingamöte. Onsdag kl. half 8 e. m. Hjertman. Fredag kl. half 8 e. m. bönemöte.

Frälsningsarmén, kår I, (Östermalmsg. 33). Möten 1/2 8 o. 11 f. m., 1/2 4 o. 7 e. m. Möten hvarje afton kl. 8 e. m. Kår II, (Pipersgr. 5) Söndag, möten 1/28 o. 11 f. m., 1/24 o. 7 e. m. Möten hvarje afton utom måndagar kl. 8 e. m. Kår III, L:a Glasbruksg. 10 A., o. kår IV, Jakobsberg (Hornstull), möten lika med kår II.

St. Badstug. 62, Söndag, kl. 11 f. m. o. 6 e. m. Tisdag o. Fredag kl. 7 e. m.

Ungdomsvännens

prenumerations- och utdelningsställen inom Stockholm för 1888 åro:

På Norr:

Palm & Stadlings Bokh., Malmskiln.g. 40.
Fagerbergs d:o Tegnérgatan 4.
Missions-Bokhandeln, d:o 14.
D:o d:o Kungsgatan 17.
D:o d:o Drottningg. 49.
T. Liljeqvists Bokh. d:o 64.
F. Björklund & C:o d:o Malmskiln.g. 46.
Lindau & Hultmans d:o Drottningg. 104.
Fosterl. Stiftelsens d:o Mästersam.g. 34.
Tidn. kont. Drottningg. 8.
D:o d:o 73 C.
D:o Gust. Ad. torg 10.
D:o Hamngatan 13.
D:o Observatoriegat. 6.
D:o Norrtullsgat. 10.
D:o Kungsgatan 18.
Feychtings Specerih. Drottningg. 75.
A. M. Bergqvists Repvaruh. Bibl-teksg. 1.
Nilssons Skobutik, G:la Kungsh.brogat 30.
Höglanders d:o Brunkebergstorg 24.
Mjölkmagasinet, Observatoriegat. 14.
Liebenfeldts pappersh. d:o 8.
Kristliga fören. af Unga Kvinnors lokal, Norrlandsgatan 13.
Vaktm. Hällén, Betelkapellet.

På Östermalm:

Palm & Stadlings filial, Skepparg. 44.
Tidn. kont. Sturegat. 5.
D:o Storgatan 8.
D:o Karlavägen 6.
D:o Kommendörsgat. 15.
Ågrens Specerih. Brahegat. 29.
A. F. Piras d:o Karlavägen 41.
J. Kjellin, Linnégatan 31.
Lindströms Brödmagasin, Riddargat. 30.

På Söder:

Joel Lunds Bokh., Folkungagat. 14.
Nanny Helgarzons Bokh., Hornsgat. 30.
Tidn. kont. Hornsgatan 54.
D:o Södermanl. torg.
Westerbergs Specerih. Götgat. 56.
Waktmäst. i Salemkapellet.
C. O. Grönqvist, Torkel Knutsonsg. 14 B.

På Kungsholmen:

Kungsholms Bokh., Handtverkargatan 8.
Kryddboden, Kungsholmsgatan 11.

På alla dessa ställen kan alltså prenumeration verkställas med *1 krona* för hela året.

Stockholm, tryckt hos David Lund, 1888.

UNGDOMS-VÄNNEN.

KRISTLIG TIDNING FÖR SVERGES UNGDOM.

N:o 7. Fredagen den 17 Februari. 1888.

Prenumerationspris:
Helt år 1 kr., 3/4 år 75 öre, 1/2 år 60 öre, 1/4 år 30 öre.
Postbefordringsafgift 20 öre.
Till Amerika 3: 50; Norge, Danmark och Finland 3 kr.

Redaktör och ansvarig utgifvare:
K. TH. MALMQVIST.
Grefturegatan 73, 3 tr., Stockholm.

Annonspris: 8 öre pr petitrad.
Expedition: Palm & Stadlings bokhandel Malmskilnadsgatan 40. Telef.: Bell 10 78, Allm. 57 90.
Lösnummer: 5 öre.

Nykterhet.

En gammal legend berättar om ett helgon, hvilket pröfvades med att nödgas utvälja en af de sju dödssynderna. Helgonet valde då den, som enligt dess begrepp minst borde fläcka karaktären, nämligen dryckenskapen. Det visade sig emellertid att helgonet gjort det mest dåraktiga val, ty under inflytandet af denna enda dödssynd, dryckenskapen, begick det hvar och en af de sex öfriga.

Historien är mycket betecknande. Synden uppenbarar sig vid den unges inträde i lifvet i många former, altjemt beredd att locka den oerfarne än på den ena, än på den andra afvägen. Ingen last torde dock vid sitt första framträdande te sig i mera oskyldiga former och ingen torde sänka sina offer djupare i fysiskt och moraliskt elände än just dryckenskapen.

I hvilken förledande gestalt uppenbarar den sig ej för ynglingen, som nyligen på egen hand börjat göra sina första lärospån i lifvets skola. De sköna men barnsliga och fantastiska drömmarne om en solljus framtid, en banad väg utan törnen reduceras betydligt vid en närmare beröring med verkligheten. Studierna äro ansträngande, dagsarbetet tröttande. Hvar fins det sköna, det ideela i lifvet, hvarom de första ungdomsdrömmarne talade. Jo, i kamratkretsen kring fylda pokaler. Der låter man dagbekymren fara. Töcknen, som förut skymde framtidshorisonten, flykta och hela det långa perspektivet ler så rikt och lockande. Hvilka storverk skall man icke utföra! Hvar och en eger en titans krafter. Och så drickes det för framtiden, som det unga punschkonsumerande kotteriet naturligtvis totalt skall omskapa; för evig vänskap, för det sköna och storslagna i lifvet etc.

Visserligen inträffar det alt för ofta att, trots de djerfva, nästan himlastormande tankar, som under aftonens och en del af nattens lopp hvälfdes i deltagarnes hjernor, arbetet eller studierna under påföljande dag skötes trögare än vanligt, att, trots de af spritångorna nyligen framkallade solljusa framtidsbilderna, lifvet ter sig så trist och grått som möjligt, ja t. o. m. att de af kvällens libationer framkallade, starka afbränningarne i kassan förorsaka en ingalunda helsosam afvikelse från den vanliga dieten.

Men i stället för att akta på dessa varningar, fortsätta alt för många på den inslagna vägen. Den dåsighet och det obehag man känner »dagen efter», botas bäst med ett nytt besök hos glada kamrater och vid bräddade glas. Så fortsättes alt mera »resan utföre». Hvad som först blott var en bisak, afsedd att höja den naturliga ungdomsglädjen, blir snart ett dagligt behof för de af nattvak och spritmissbruk förstörda nerverna. Det är ej längre de ideela irtressena, som göra sig gällande i dryckeslaget, der lasten nu börjat uppträda i gröfre former. Spel, otukt och hvarjehanda liderlighet ha så småningom blifvit glasets oskiljaktige följeslagare. Den enda synden, som att börja med ej ansågs som en sådan, har efter hand kring sig samlat ett sällskap af allehanda laster, som nu i förening äflas att draga sitt offer alt djupare ner i fördärfvets dy.

Det är just det olyckliga med denna last, att den i början anses så oskyldig. Under namn af *måttlighet* skördar den årligen tusentals offer, hvilka man först tänker på att beklaga, då demonen kastat af masken och visar sig i sin rätta gestalt.

* * *

Ur hvilken synpunkt man än betraktar dryckenskapslasten — moralisk, ekonomisk eller hygienisk — te sig dess verkningar alltid lika fruktansvärda. »Nykterhetsfrågan är våra dagars största fråga, den som kräfver den snabbaste lösningen», yttrade för icke så länge sedan en af våra mera kända riksdagsrepresentanter. Tvifvelsutan hade han rätt.

För ynglingen och den unga kvinnan står emellertid till buds ett osvikligt medel mot denna fiende till andlig och lekamlig lycka. Medlet heter: *Låt bli det första glaset.*

För mången torde detta synas som ett hårdt tal, just emedan, som vi förut framhållit, dryckenskapen i sin början framträder i så oskyldiga former. De som så mena, hänvisa vi emellertid till hvad den dagliga erfarenheten gifver vid handen. Dryckenskapen fångar sina offer just genom att så småningom insnärja dem. Alla själens ädlare egenskaper förslappas så småningom utan att den olycklige sjelf märker det. Ingen har nämligen på förhand uppmätt styrkan af sin karaktär. Ingen kan för sig sjelf uppdraga gränsen, der måttligheten slutar och lasten tager vid.

Dessutom är det ovilkorligen lättare att afstå från något, hvars makt som njutningsmedel man aldrig erfarit. Man må säga till sig sjelf att man kan sluta när man vill. Säker derpå kan dock ej någon vara, som i större eller mindre grad begagnar sig af rusdrycker.

Och äfven om en och annan skulle ega nog stål i karaktären att ej duka under för frestelser till öfverdrift, kan han dock i många fall indirekt göra skada genom att med sitt exempel förleda svagare och mindre motståndskraftiga naturer. Detta förhållande bör framföralt mana till besinning. Ungdomen får lika litet som andra glömma skriftens ord: »Det är rätt att du undviker att äta kött eller dricka vin, äfven som något hvaraf din broder förargas».

Gif noga akt på alt, både stort och smått i din verksamhetskrets, och om du ser en anvisning af Gud att verka, så grip dig an, men låt eljes bli. Den, åt hvilken Gud ger ett uppdrag, honom ger han ock förstånd till dess utförande. Den som tränger sig fram till ett kall

---

— 28 —

men ej har jag ett sådant tålamod med honom som Sally har med sin, långt derifrån!

För att skaffa den fine herrn kvällsvard, var hon sjelf utan mat. Då det blef sent på kvällen och han ej kom hem, gick hon till krogen för att hemta honom. Men det behöfdes ej mer, än att hans sällskapsbröder med Palmer i spetsen drefvo med honom, för att han skulle stanna kvar. Den stackars hustrur måste gå hem ensam. Ack, hur hon grät! Men ej en förbråelse kom öfver hennes läppar.

Då Bill slutligen kom, gaf hon honom lugnt mat, huru sent det än var. Sedan kysste och smekte hon honom — låter det ej otroligt? — samt sade: »Ack, Bill! du krossar mitt hjerta! Vi kunde vara så lyckliga! Men du vill ju blifva en annan människa? — Du skall skrida till verket och blifva en dugtig arbetare.» Ibland mumlade han någon klen ursäkt, ibland lofvade han att bättra sig. —

Ja, bättra sig, ja! Om han höll ord en eller två dagar, var det en fröjd att se, huru lycklig hans hustru såg ut; men det varade aldrig länge. Och sedan böjade samma historia om igen.

— 25 —

mig här! Affärerna framför alt, som ni vet! Farbror Braidy kommer strax ut, låt konom ej gå sin väg!

Han kom verkligen strax derefter.

— Jag såg er i salen tillsammans med Smith, sade han, då jag nalkades honom.

— Han heter således Smith! utropade jag och drog en suck af lättnad. Var god och säg mig hvem han är.

— Hvem han är? Farbror Braidy såg förlägen ut. Det har jag verkligen svårt att säga.

Han går och gäller för skrifvarebiträde; men i sjelfva verket tror jag, att han är advokat, bränvinsadvokat, och sådana människor äro de farligaste i samhället.

— Advokat! då kan jag förstå, hvarför han ifrade så mycket för att Sally skulle erhålla rättegångsbiträde.

— Om han gör det, och det är något som jag icke känner, afbröt farbror Braidy, så tro ej att det sker af egennytta. Huru förderfvad Smith än må vara, har han dock såsom många af sina likar vissa ädla och uppoffrande sidor. Äfven hos de djupast fallne återfinner man,

eller en uppgift af eget falskt begär efter verksamhet, om han menar än så väl, skadar blott sig sjelf och andra.

Unga-kvinnors-Föreningar

För att intressera våra medlemmar i landsorten vilja vi endast nämna att under bönevecken från den 5 till 12 februari hade K. F. U. K. i Stockholm bönemöten hvarje afton på vår lokal. Bland de bröder som hjelpte oss att leda bönemötena få vi med tacksamhet omnämna: öfverste Broady, stadsmissionär Rochman, grosshandlar Cassel, löjtnant Lagercrantz m. fl. Mötena voro i allmänhet väl besökta, och vi fingo erfara Guds Andes närvaro ibland oss, synnerligast på fredagsmötet. Det vore glädjande, om denna bönevecka hade blifvit observerad af våra olika grenar i landsorten. Men vi frukta att annonseringen derom kom något sent i följd af ändring från England. Stockholms-föreningen hoppas att nu ändtligen kunna hålla sitt årsmöte den 27 februari. Se vidare annonsen i nästa nummer.

Utdrag ur Skeninge K. F:s U. K. årsberättelse för 1887.

Föreningen härstädes bildades den 1 maj 1887 af Fru A:n M:m.

Vår förening är ännu helt liten, medlemmarnes antal är 15, som mellan sig fördela arbetet för syförening, festers ordnande, bibliotek m. m. Gästernas antal är 7. Årsafgiften för medlem är 1:50, för gäst 1 kr. Häraf tillfaller gästernas årsafgift så väl som 1 kr. af medlemmarnas hjelpkassan. Möten hållas i allmänhet 4 gånger i månaden, deraf 2 på söndagarne och 2 på hvardagarne. På symötena hafva vi ändrat och lagat kläder åt fattiga barn. Under sommarens lopp hade vi en gång ett möte i det gröna, dessutom hade vi söndagen den 18 dec. en liten fest för våra gäster och medlemmar, hvilken efter våra små pretentioner föreföll oss glädjande och uppfriskande. Vårt kaffebord pryddes af en tårta med initialerna K. F. U. K., skänkt af en medlem. Vi föreläste »Resebref från Schweiz och Paris af K. A. A.-M», hvilka mycket intresserade oss. Solo- och körsång omvexlade. Mötet afslutades med att genomgå dagens högmessotext samt att frambära våra tackoffer åt Herren, ty vi hade erfarit att han hade varit midt ibland oss och fröjdat våra hjertan. Må han än mera välsigna vår lilla förening här, så väl som alla de andra systerföreningarna, och må vi förnimma att vi äro *ett*, så väl i lidandet som i glädjen.

Emilie Engström ordförande. *Frida Zelleroth* sekreterare.

Utdrag ur Helsingborgs K. F:s U. K. årsberättelse för 1887.

Vår förening bildades under Fru A:n M:ms vistelse här i staden den 25 Juli 1887, i det att tio för saken intresserade fruntimmer sammanslöto sig för att på hösten börja arbetet. Vårt första möte hade vi den 14 september i sekreterarens privatskola, då styrelse valdes och stadgar antogos. De aktiva medlemmarnes antal uppgår till 20, och de passiva till 50. De förras årsafgift är frivillig, de sednares är 1:50. »Gäster», hvilka rekommenderas af medlem, uppgå nu till 60, och vi hafva flera på prof. Så fort vår hjelpkassa blir ordnad, komma gästerna att betala en liten årsafgift. Om söndagarne hållas möten mellan kl. 5 och 9, och indelas tiden på följande sätt. Sångöfning 5—6, bibelklass 6—7, mellan 7—9 föredrag, sång, samtal och till sist afslutning med bibelläsning och bön. Onsdagarne arbetsklass på samma tid. Under dessa aftnar hafva vi en lång tid haft nöjet höra en serie föreläsningar om den fornnordiska gudasagan och vidskepelsen i Sverge af författarinnan Ave. Vi hoppas att dessa föredrag skola tjena till att förjaga en del vidskepelse och öfvertro, som ännu är rådande i vår provins. Om torsdagarne kl. 4—5 e. m. meddelas undervisning i kristendom, räkning, engelska, i trenne olika klasser, kl. 5—7 rätt-, uppsats- och välskrifning. Föreningens angelägenheter ledas af styrelsen, och beslut fattas vid de aktiva medlemmarnes enskilda möten, som hållas hvarje första måndag i månaden. Föreningens inkomster hafva uppgått till 195 kr. 55 öre och utgifterna till 120 kr. 27 öre. Vi äro tacksamma att hafva fri lokal och att endast behöfva betala eldning, städning och uppassning. Vi hafva början till ett litet lånbibliotek, som vi hoppas skall tillväxa i samma mån som föreningon. Vi äro visst den yngsta grenen af K. F. U. K. i Sverge, men äro glada i hoppet att »liten blir väl stor» med tiden. Må Gud, vår himmelske Fader, välsigna oss i det gemensamma arbetet under detta nya år. Å föreningens vägnar

Ellen Læstadius ordförande.

Utan kristlig lifsåskådning blifva mänskligt lidande, elände och olycka nästan outhärdliga. Burna med kristligt sinne blifva de oändligt lättare och vi lära oss att fördraga dem, ja att med glädje bära dem såsom ett medel till vår förädling och en källa till högre fröjder.

"Låt icke kölden tränga in!"

Öfversättning.

(Forts. fr. N:r 6).

Kalla hjertan afhålla oss från att sjunga på skolfester, emedan »barnen icke sätta värde på god musik och någon annan dessutom kan göra det lika bra,» de afkyla den inre rösten, som säger oss, att gamla fru Jones väntar sig säkert ett besök, eller att lilla Nellie skulle bli så glad att få komma upp och leka en dag med de muntra barnen en trappa upp, hon som irga leksaker har i sitt fattiga hem.

Men icke nog med detta — *kalla hjertan göra öfven andra hjertan kalla*.

Om du tror, att andra människor äro bedragare, skall du snart göra dem till det, och om du går ut till ditt arbete i ditt distrikt eller din klass med ett isbundet hjerta, skall du kyla andra och göra dem lika kalla som du sjelf. Alldeles så som vi om vintern samlas omkring brasan, så samlas människor omkring ett varmt, brinnande hjerta, de sträcka ut sina frusna händer emot det, de hålla sina af kölden förderfvade fötter nära intill dess vänliga låga, och så småningom blifva äfven de varma och upplifvade, och isfjättrarne, som bundo dem, äro sin kos. Kära mödrar, jag vill säga ett särskildt ord till eder, släpp icke kölden in i edra barns hjertan! Uppmuntra dem att gifva, att tänka på andra, att vara villiga att åse lidandet, om de kunna hindra det. Barnahjertat är varmt, gör det aldrig kallt. Jag kommer ihåg en liten berättelse om Harrys krona, som kan vara lärorik nog.

Harry var en stillsam gosse, uppfostrad af en gudfruktig moder, som lärt honom tro, att alla bibelns löften äro sanna, och att vi böra vänta, att Gud skall uppfylla dem. Hon tog honom ibland med sig på sina besök till de fattiga och hade särskildt lagt honom detta löfte på hjertat: »Den som förbarmar sig öfver den fattige, han lånar åt Herren, och hvad han har gifvit, skall Gud betala honom igen» (Ordspr. 19: 17).

När Harry var omkring tolf, tretton år gammal, vardt han bjuden att tillbringa sina julferier hos en morbror, som bodde i utkanten af en stor fabriksstad. Denna morbror var en förmögen gammal ungkarl och på sitt sätt välvillig, ehuru han plägade berömma sig af att icke tro för mycket. På julaftonen skänkte han sin unge gäst 1 krona, och bad honom gå ner i staden och köpa sig hvad han önskade.

Harry skyndade åstad helt förnöjd, men hade ännu icke uppnått staden, då han mötte en tiggargosse vid hans egen ålder, som såg rysligt fattig och eländig ut, och det var en sorglig historia han berättade om den brist och nöd, som rådde i hans hem. Harry var sin moders son; han följde med gossen för att öfvertyga sig, att alt var sant och se, om han kunde göra något för dem. Han fann det blott alt för sant — en eländig moder med ett utmärgladt barn vid bröstet, en svart eldstad, intet kol och ingen föda. Harry tänkte inte mera på att köpa sig en boll eller en käpp, han tog istället den fattige gossen med sig och om en stund återvände de till den usla boningen, medförande litet kol, två bullar, tè, socker och smör. Han stannade ända tills han sett elden brinna i spiseln och skyndade sedan tillbaka till sin morbrors hem, tänkande på det löfte i bibeln, som hans moder lagt honom på minnet och undrande, huru Gud skulle gifva honom tillbaka hans krona.

»Redan hemma» sade morbrodern. »Nå, du har väl köpt upp dina pengar?

»Nej, morbror, jag har lånat bort dem», svarade Harry.

»Lånat bort dem!» utropade den gamle herrn. »Jag menar du inte är rätt klok. Komma till eu främmande stad, och börja låna ut dina pengar! Hur hänger det ihop?»

Harry berättade, hur det gått till och upprepade löftet.

»Hör du, min gosse», sade morbrodern, »tror du på den der smörjan? Tänker du verkligen, att du någonsin skall få se din krona igen?»

Stackars Harry sade, att säkerligen skulle Gud någon gång och på något sätt uppfylla sitt löfte, och han upprepade texten ännu en gång, liksom sådana tydliga ord skulle vara tillräckliga för att öfvertyga hans skeptiske slägting.

»Vet du Harry», sade han, »jag trodde inte, att min systers son kunde vara en sådan narr. Sanna mina ord — och jag har prötvat

— 26 —

Gud vare lof, dessa spår af deras himmelska ursprung.

Stackars Smith! hans ironi, hans dryghet och hans fina later äro kanske endast ett medel att dölja ett oroligt samvete. Om detta är händelsen, är intet förloradt, så länge samvetet låter höra sin röst, kan man ännu hoppas.

Knappast hade han yttrat dessa ord, förr än Smith kom tillbaka. Han helsade hjertligt på farbror Braidy och utropade:

— Ändtligen! Jag har sökt er öfveralt.

Det är fråga om Sally, som vi ej få öfvergifva. Då ni nyss var närvarade vid förhöret, kan jag förstå, att ni intresserar er för den arma kvinnan. Hvad säger ni om en subskription? Subskiption! Det ordet behagar mig. Subskiption för Sockerbalens försvar.

Det låter bra.

— Det är omöjligt att afhandla denna fråga på gatan! svarade farbror Braidy, hvars orubbliga lugn bildade en sällsam motsats till Smiths oro. Jag är tvungen att gå till Sally; vilja inte herrarna komma med mig. Der kunna vi vara ostörda och tala om saken i lugn.

Värdinnan, som hyrde ut ett rum åt

— 27 —

Sally, kände farbror Braidy och släppte strax in oss.

— Ni söker Sockerbalen, utropade hon, stackars människa, nog är hon skyldig mig hyra för fjorton dagar, men Gud bevars ifrån att jag skulle önska henne något ondt för det. Möblerna äro mina, och det andra som fins här är inte mera, än att herrarne kunna teckna upp det och bära det med sig. Det blefve ej tungt. Stackars Sally! Se här är hennes kammare. Der har hon upplefvat svåra stunder, det svarar jag för. Och tänk att det skulle gå så med henne! Henne som hvarken polisen eller någon annan människa hade ett ord att anmärka emot! Sina bekymmer behöll hon för sig sjelf, Stackare. Hon hade ej kunnat tala om dem utan att anklaga sin man. Men jag ser hvad som passerar i mitt hus, utan att man behöfver tala om det för mig. Jag vet hvad hon fått lida. Det kunde röra ett stenhjerta.

Visst var det hon som utdelade hugget, men den som borde lida straffet, det är just hennes usling till man! Aldrig skulle hon ha begått en sådan handling, om ej den skurken hade varit. Min gubbe är också en stor drinkare,

på verlden — att om du börjar lifvet med att tro på dylikt nonsens, skall du aldrig få någon framgång. Se här har du emellertid en krona till, gå nu och köp dig något, som du tycker om, men gå bara inte och låna ut den så der narraktigt igen, det säger jag dig.»

Harry var som sagdt en stillsam gosse. Han tog kronan, såg lugnt på den och stack den i sin ficka och sade sedan småleende:

»Ser du, morbror, jag viste ju, att Gud skulle skicka mig igen min krona, men jag väntade den inte så snart.»

Månget barn, som känt sig manadt att skänka bort en sparad slant till en nödställd, har blifvit hindrad i denna högsinta handling af en moders ord. Hvem gaf ditt barn detta varma, ädla hjerta? Gud. Verlden skall göra alt för att kyla det — men du moder, du bör göra alt för att hålla det varmt. Ett kallt hjerta är värre än en kall kropp. När du sitter vid din brasa och värmer dina frusna lemmar, se då till om kolen i ditt *hjerta* glöda lika klart och värmande som kolen på din härd.

Unga-mäns-Föreningar.

Ynglingaföreningen "Klippan" i Upsala, hvilken består af 15 medlemmar, hade en gemensam aftonmåltid den 9 dennes. Vid nämda måltid hade äfven ett tiotal icke omvända ynglingar inbjudits. Festligheten inleddes af ordföranden med välkomsthelsning uti ett Davids ord: »Böj mitt hjerta under dina vitnesbörd».

Efter slutad sång till fyra gitarrer togs smörgåsbordet i anspråk, thé serverades. Derefter upplästes ett föredrag om bibelns början och dess spridning på senare åren.

Sång med musik och varma vitnesbörd om Herren omvexlade under aftonens lopp. Några af de inbjudna syntes verkligen rörda af Guds Ande och Gud välsignade oss mera än hvad vi hade tänkt. Mötet slutade omkring midnatt och skall ej så snart glömmas. Utom de möten, som hållas af föreningen hvarje vecka, har föreningen äfven en mission som vi vilja anbefalla till ynglingaföreningars åtanke. Vi ha nämligen prenumererat på 12 ex. af »Ungdomsvännen» och 12 ex. af »Svenska Härolden», hvilka utdelas bland de sjuke. De mottagas af dem med stor tacksamhet.

Upsala den 13 febr. 1888.

Sekreteraren.

Den mycket omtalade millionären, eller som han äfven kallats milliardären, Vanderbilt i Amerika, testamenterade vid sin död en summa af 350,000 kr. till K. F. U. M. i New-York, hvars vice ordförande hans son är.

Det östra förbundet af K. F. U. M. i Tyskland beslöt vid sin årsfest 1886 att anställa en aflönad sekreterare för att i första hand upprätthålla skriftlig samfärdsel mellan centralstyrelsen och de olika föreningarne, men som tillika är ämnad att blifva ett reseombud. Förbundet omfattar provinserna Brandenburg, Schasen, Pommern, Schlesien, Posen och Preussen jämte ett par små hertigdömen. Föreningarne äro något ojämt fördelade, ity att Schlesien och Brandenburg hafva det största antalet. Berlin bildar ett distrikt för sig med 17 föreningar om sammanlagdt 3316 medlemmar.

De teologiske vetenskapsmännen äfven i Tyskland äro inga motståndare till vår verksamhet. I berättelsen om den årsfest, som K. F. U. M. i Tübingen höll 1886 finna vi med glädje bland andra talare professor Kautzsch, en af samtidens främste teologer. Den lärde professorn är en verksam medlem i den komité, som arbetar på att skaffa föreningen ett eget hus, hvilken komité han sjelf blidat. (Journal des Un. Chr. des jeunes gens).

Under tiden d. 26 okt.—24 nov. 1887 inskrefvos 81 nya medlemmar i K. F. U. M. i *Berlin*, I afseende på samhällsställning voro de: 1 fil. doktor, 1 fotograf, 18 handtverkare, 1 kock, 1 konstnär, 2 kypare, 12 köpmän, 1 lärare, 1 missionär, 1 organist, 1 rentier, 1 restauratör, 1 skrifvare, 32 studenter, 1 xylograf och 6 embetsmän. (Monatlicher Anzeiger).

I Holland. Framför oss ligger de holländska K. F. U. M:s kalender (Jaarboekje) för 1886. Efter de vanliga upplysningar som meddelas i en almanack följer en noggrann redogörelse för föreningarnes verksamhet. Först uppräknas medlemmarne i centralstyrelsen, 10 till antalet jämte en sekreterare. En af dem Hr de Koster hade just aflidit samtidigt med att kalendern skulle tryckas, i hvars utarbetande han tagit verksam del. En minnesruna är ristad öfver honom och redaktionen ber om ursäkt för de brister som möjligen vidlåta statistiken; det var just den del, som han hade sig anförtrodd.

En särskild komité sörjer för de salar för militärer som underhållas på 16 olika platser. Den består till större delen af officerare af hög rang; ordföranden är general och skattmästaren öfverste-löjtnant vid artilleriet.

Derpå följer en statistisk tabell, värdig en amerikansk yearbook. Alla föreningarne passera revy med sina medlemsantal, sina lokaler, tiderna för sammankomster, stiftelseår, antalet böcker i biblioteket, ordförandens och sekreterarens namn. Våra holländska bröder tycka om att gifva sina föreningar namn eller valspråk, i synnerhet om det på samma ort fins mer än en förening. Så heter i Amsterdam en förening »Excelsior» en annan »Daniel». På andra ställen åter hafva de valt en bibelvers såsom kännemärke; i Harlem t. ex. finnas två föreningar, den ena heter Pred. 12: 1 a. (Tänk på din skapare i din ungdoms dagar!) den andra: Jes. 55: 6 (Söken Herren medan man kan finna honom!) Ibland äro namnen ännu längre såsom t. ex. »Älsken hvarandra inbördes» eller »min nåd är dig nog.»

I det hela hade 369 föreningar med tillsamman 7,733 medlemmar insändt de begärda upplysningar, hvarpå statistiken grundade sig. 123 föreningar hade försummat att återsända cirkulären; detta gör sammanlagdt 492 föreningar.

Till denna tabell fogas åtskilliga intressanta upplysningar. 15 föreningar voro 25 år gamla eller derutöfver: äldst äro de två föreningarne i Amsterdam, hvaraf den ena grundades 1851, den andra 1852. Föreningarne för ynglingar och gossar voro talrika, vi räknade till 90. 118 föreningar hade söndagsskolor, somliga hade t. o. m. mera än en. 36 föreningar äro försedda med eganderätt, af dessa hafva 19 egna bygnader.

Af hvad som nu sagts framgår, att de K. F. U. M. i Holland utgöra en skara som ej är att förakta. Vid verldskonferensen i Berlin 1884 beklagade hr. Oostervijk-Bruyn att de bildade samhällsklasserna äro så föga intresserade för föreningarnes sak. Detta ledsamma förhållande förefinnes emellertid äfven i Tyskland och Schweitz. I Berlin sjelft har herr von Schliimbach börjat råda bot för detta onda, denne outtröttlige man har verkligen lyckats vinna ett rätt stort antal vänner till saken i den öfre samhällslagren. Detta är icke något likgiltigt eller obetydligt. Det är tvärt om af största vigt att ungdomen i hvarje samhällsställning, af hvarje bildningsgrad, af hvarje yrke lär sig älska evangelium.

Våra holländska vänners ställning är svår. Detta land som en gång var en skyddsmur för protestantismen har en befolkning som är till två femtedelar katolsk. Och protestanterna äro sins emellan delade i vidt skilda läger; rationalismen har rikt begåfvade förkämpar, religiös likgiltighet bemäktigar sig der liksom annorstädes de stora massorna. Må vi då hafva stor kärlek och medkänsla för våra holländska bröder som utan att vackla sträfva mot det dem föresatta målet.

(Journal des Unions chrétiennes de jeunes gens).

Fråga.

4. Hvad menas med, och är frälsningsarmén, ett sannt kristligt samfund?

En kristen, som funderar starkt på den saken.

Svar på frågor.

(Aflemnade af den högt aktade person, som godhetsfullt lofvat draga försorg om denna afdelning i »Ungdoms-Vännen».)

1. Frågan (om de faror som möta en kristen yngling) skulle kräfva flere uppsatser för att besvaras. Derför hänvisas till två förträffliga böcker, som icke böra saknas i någon förenings boksamling, nemligen:

a) *J. A. James*, »Ynglingen borta från hemmet», 2:dra uppl. P. Palmquists förlag, (se i synnerhet sid. 11—102, jemte sid. 103—119, der de medel, som kunna bevara en yngling, angifvas.)

b) *J. C. Ryle*, »Några vänliga ord till unge män», Fosterl.-stift. förlag (50 öre) sid. 25—48.*)

2. Lekar och gymnastiska öfningar anses vara ett godt *medel* att draga unge män till föreningen, det vill säga under dess kristliga inflytande och till de religiösa möten, som äro dess hufvudsakliga verksamhet. Öfver en femtedel af de amerikanska föreningarne hafva en särskild gymnastiksal, och erfarenheten visar att på *det sättet* unge män, genom att komma i beröring med troende kamrater, funnit vägen till Frälsaren.

3. Då vi icke närmare känna goodtemplarorden, lemna vi åt en annan att besvara frågan.

* * *

(Insändt.)

***Svar** på frågorna uti n:o 6 af »Ungdoms-Vännen».*

N:o 1. För dåligt sällskap, hvartill äfven bör räknas sådana kristna, hvilka ej lefva ett helt lif för och med Gud. Att ega en lefvande tro på Kristus, så att man gör något för honom och lider något för honom, är bästa sättet att blifva bevarad för i frågan åsyftade faror.

N:o 2. Först gäller det huruvida föreningen eller sällskapet är sannt troende eller ej. Är det en samling af frälsta människor, då kan den kristna ungdomen deltaga i dess gymnastiska öfningar o. d., ty dessa öfningar m. m. äro då sådana, att Jesus ock kan vara med dervid. Är sällskapet eller föreningen ej kristet utan halffrälst, måste ungdomen afhållas derifrån. Likaså om det är ett verldsligt sällskap.

Låt ej epitetet »*kristlig*» eller liknande förvilla, utan forska efter af hvad halt föreningen är.

N:o 3. Ja, ty det medel som den troende förordar mot dryckenskapen är den korsfäste Kristus, men goodtemplarorden rekommenderar *i praktiken* den egna viljan såsom tillräckligt stark att kunna motstå rusdrycksbegäret. För öfrigt är *alt* kristligt samtal förbjudet å goodtemplarnes möten, och bönerna, som läsas, upprabblas vanligen endast ceremonielt. Likaledes finnas inom orden — tvärt emot ordenslagarne — atheister, materialster och socialister, hvilka motarbeta en sann gudsdyrkan.

En frälst f. d. goodtemplare.

*) Om det finnes någon möjlighet för oss att förvärfva resp. förläggares medgifvande dertill, skola vi införa dessa här åsyftade uttalanden i vår tidning. *Red.*

Clevelands tal.

Presidenten för Nordamerikas Förenta Stater, Grover Cleveland, gjorde nyligen en resa genom Vestern och lade vid sitt besök i Kansas City i Missouri grundstenen till en ny bygnad för dervarande K. F. U. M. Vid detta tillfälle höll han följande tal:

»I det dagliga lifvets rastlösa verksamhet händer det lätt, att vi glömma eller försumma sådana inrättningar som på ett föga bullersamt men dock kraftigt sätt arbeta på att dana vårt skarplynne såsom folk. Till dessa, som i jämförelse med de dyrbaraste resultat som ernås endast föga lägga beslag på allmänhetens uppmärksamhet, höra de i hela vårt land utbredda Kristliga föreningarna af unga män. Vi äro alla öfvertygade om det stora värdet af den redbarhet och karaktärsstyrka, som hvila på kristliga grundsatser och förutsättningar; och å andra sidan känna vi alla de sorgliga och ständigt växande frestelser, som inverka på de unga männen och draga många af dem i förderfvet. För att rädda dessa unga, som ofta äro i saknad af familjelifvets bevarande inflytande, från att sjunka och gå under samt tör att fostra dem till nyttiga och redbara samhällsmedlemmar, hafva dessa föreningar inträdt på den kristliga verksamhetens fält och arbeta nitiskt för sitt ädla syfte. När man betänker, att de

lefvande föremålen för deras verksamhet äro de män, som i nästa generation skola sätta in sina krafter antingen i det godas eller det ondas tjenst, så säger oss redan verldslig klokhet, att man borde skänka dessa föreningar hjelp och uppmuntran i deras arbete. Deras utbredning liksom ock deras blomstrande tillstånd lända de gode män till all ära, hvilka egnat sig åt denna sak, och utgöra ett bevis för att Amerikas folk vet att skatta ett sådant verk efter dess sanna värde.

För 20 år sedan var det blott en enda af dessa föreningar som hade eget hus, hvars värde var 42,200 kr. I denna dag finnas mer än 100 sådana bygnader, till ett sammanlagdt värde af 19 millioner kr., hvilka utgöra en prydnad för våra städer och äro ämnade att vinna våra unga män för ett nyttigt lif.

Det är en särskild glädje för mig att i dag få öfvervara grundstensläggandet till ett nytt föreningshus i denna lifliga stad och jag hoppas att den uppmuntran, som härigenom kommer den kristliga föreningen af unga män till del, må sporra den till alt ifrigare verksamhet.

(Monatlicher Anzeiger.)

Tillväxt i nåden.

Tre grader af tillväxt:

»Barn», »ynglingar», »fäder», 1 Joh. 2: 12, 13.

Tre grader af kunskap:

»Känna vår Herre Jesu Kristi nåd» mot oss såsom syndare. 2 Kor. 8: 9.

»Uppfylda med kunskap om hans vilja», beträffande oss såsom hans heliga. Kol. 1: 9.

»Tillväxande i Guds kunskap», vår framtidsutsigt för evigheten. Kol. 1: 10.

Tre grader af frid:

»Frid *med* Gud» genom tron på Kristus. Rom. 5: 1.

»*Guds frid*, som öfvergår alt förstånd», genom bön utan återvändo. Fil. 4: 7.

»*Fridens Gud* skall vara med oss». Fil. 4: 9.

Europas högsta vattenfall lära de tre Krimbsfallen i öfre Prinzgau vara. Deras sammanlagda höjd är 1,148 fot. Dernäst komma tre norska fall, Vermefos (984) i Romsdalen, Vettisfos (853) i Sogn och Rjukan (804) i Telemarken. Dock är att märka, att vid dessa senare är endast det enkla fallet medtaget i höjdmåttet då deremot vid Krimbsfallet och några i det följande det är flere skilda fall som hopslagits till ett. Sedan komma de tre Velinofallen nära Terni i Italien, hvilka tillsammans mäta 591 fot och med sin väldiga vattenmassa gifva öfverflödigt med kraft åt det stora på statens understöd beroende järnverket vid Terni. Derefter komma åter tre italienska fall, Tosafallen, som tillsammans äro 541 fot höga. Gasteinfallens sammanlagda höjd (469) komma mellan de enkla norska Skäggedalsfossen (524) och Vöringsfossen båda i Hardanger. Den stora kaskaden vid Tivoli utanför Rom är 315 fot och Elbefallen i Riesengebirge 148 fot.

De högsta vattenfallen äro oftast ej så särdeles vattenrika, men de vattenrikaste deremot ej så höga.

Det berömda Rheinfallet vid Schaffhausen är nämligen blott 33 fot högt, men har en betydlig vattenmassa och är 148 fot bredt. Det kan således ej täfla med vår Trollhätta och Sarpsfos för att ej tala om de norrländska jättefallen, men det är väl den sköna färgen på den stora vattenmassan som gör det så tilldragande, i synnerhet som det ligger så väl till.

Det bredaste fallet i verlden är nog Victoriafallet i Zambezi (Sydafrika). Det är 8,200 fot bredt och 394 fot högt, således äfven ett af de högsta på jorden. Niagara är 177 fot högt och 1,968 fot bredt.

Annonser

Kom ihåg
Aug. E. Halldéns
skoaffär
7 Engelbrektsgatan 7
då I behöfven nya *skodon* eller gamla *reparerade*

EMIL LARSÉNS
skrädderiaffär
18 Brahegatan 18.
Obs.! Obs.!
Goda tygeer. Solidt arbete.
Billigt pris.
Allm. Telef. 71 16.

A. & O. Schultén
STOCKHOLM,
2 Normalmstorg 2
och
7 Sturegatan 7.
Stora och välsorterade lager af
Garn-, Väfnader & Trikåvaror
i parti och detalj till billigaste
fabrikspris.
Profven sändas till landsorten franco.

SVENSKA HÄROLDEN,
tidning för kristlig uppbyggelse, mission, nykterhet och allmänna nyheter samt behandling af tidsenliga frågor, redigerad af *J. Byström*, Eskilstuna, *J. A. Borgström*, Upsala, utkommer **en gång i veckan i femspaltigt** format och kostar ***endast 1 kr. 20 öre*** för år, postarvodet inberäknadt. I förhållande till storleken är Svenska Härolden den billigaste kristliga veckotidning som finnes i Sverige. Endast papperet är nästan värdt hvad tidningen kostar. Profnummer sändas gratis, då adress uppgifves.
Red. af Svenska Härolden, Eskilstuna.

I Vedhandeln
4 Observatoriegatan 4
försäljes frisk och god björk- samt al- och barrved, såväl sågad som osågad jemte antracit-, sten och träkol, engelsk och svensk kokes, hemsänd till alla delar af Stockholm.
Obs.! Äfven säljas ved-, kol- och kokspoletter.

C. P. HÖGLANDER'S
Skoetablissement
(Etablerad 1870.)
24 Brunkebergstorg 24
Stockholm.
Rekommenderar mina allmänt välkända tillverkningar.
Allt af eget fabrikat.
Beställningar och reparationer utföras.
Allm. Telef. 68 81.

Vid Herberget
för tjenstflickor, Klara Östra Kyrkogata N:o 7, erhålla yngre tjenarinnor, som för tillfället sakna anställning, nattlogis jemte kaffe på morgonen för 35 öre. Betyg skola medföras.
På samma gång man erbjuder flickorna denna billiga fristad, vill man härmed varna dem för att lemna sina platser i hemorten, i tanke att få det bättre i Stockholm, ty »att få det bättre» lyckas nästan aldrig, så vida man icke på förhand fått säkert löfte om bestämd plats.
LINA NORDWALL,
Herbergets stiftarinna.

Välgjorda
Möbler
Bättre och enklare. Billigt pris.
Äfven mot afbetalningar.
Malmskilnadsgatan 46
7 Oxtorgsgatan 7
A. Lagerberg.
Egna tillverkningar.

K. F. U. K:s möten:
Norrlandsgatan 13, 2 tr.
Söndag: 6—½ 8 e. m. sång och bibelklass, ledes af fru Andersson-Meijerhelm.
Ämne: **förlåtelse.** Kl. 8 **styrelseval.**
Onsdag: 6—9 e. m. arbetsklass.
Nytorget 46. Söder.
Lördag: 7—9 e. m. arbetsklass för fabriksflickor.

C. Berg
21 Humlegårdsg. 21
Stockholm
bemedlar köp och försäljning af *stads-* och *landtegendomar* samt emottager uppdrag till härvarande *under- och öfver-rätter*, ombesörjer *lagfart å egendomar, bevakningshandlingars* inlemnande, utreder *sterbhus* förrättar *bouppteckningar* uppsätter *testamenten* samt ombesörjer *vicevärdsgöromål* och inkasseringar, m. m. Vänden Eder med förtroende till
C. Berg
21 Humlegårdsgatan 21.
Stockholm
Träffas: *kl. 10—12 f. m., 3—5 e. m.*
Allm. Telef. 73 08.

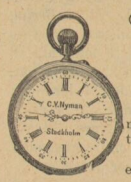

C. Victor Nyman
13 Brunkebergstorg 13,
Stockholm.
Lager af Vägg- Väck- och Fickur. Väl examinerade och justerade. Ur mottagas till reparation.
Order från landsorten expedieras mot efterkraf eller postförskott. Elever mottagas mot betalning.
Honourable Mention från Urmakareföreningens Exposition i London 1873.
Fem års praktik hos **kronometerfabrikör V. Kullberg,** London.

S. G. BORIN,
Packhusgränd 1,
STOCKHOLM.
Etablerad 1849.
Telefon 8179.

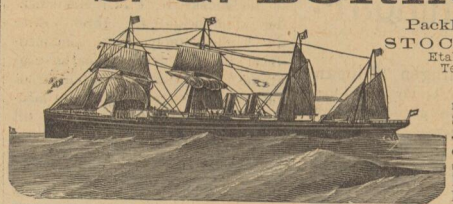

Befordrar passagerare till Nord- & Sydamerika, Kina, Japan, Australien och Nya Zeeland med Norddeutscher Lloyds förträffliga Postångare.

Palm & Stadling.
Piano- & Orgelmagasin
Malmskilnadsg. 40,
Stockholm.
Rekommenderar sitt lager af **Flyglar, Pianinos & Orglar** från de förnämsta in- och utländska fabriker.
Särskildt framhållas H. Kohls *Flyglar* och *Pianinos* samt Mason & Hamlins Orglar.

Obs. Svenska orglar med 1 stämma 4 oktaver samt 1 knäförte från 115 kronor.
Lager af alla brukliga blås- och stränginstrument, såsom:
Violiner, Flöjter, Guitarrer, Klarinetter, Occarinor, Dragspel, Symphonion, Ariston, Horophoner, Zittror, Speldosor.
Violinlådor, Violinsträkar, Mek. Nötställare, Piano- och Orgelstolar m. m.
Goda betalningsvilkor. Billiga priser. Illustrerad priskurant på begäran *gratis*.

Nilsson & Dahlbeck.
Skrädderi-Etablissement.
38 samt lager af färdiga **Gosskläder** Regeringsgatan **38**
Stockholm.

Stockholm, David Lunds Boktryckeri 1888.

Ungdoms-Vännen.

(Stockholms-Bilaga.)

N:o 7. Fredagen den 17 Febr. 1888.

Predikoturer och Andaktsstunder.

Slottskyrkan, Söndag, kl. 11 f. m. Sundelin.
Storkyrkan, Söndag, Lindau; past.adj. Beskow; Kiellman-Göranson;
Blasieholmskyrkan, Söndag kl. 11 f. m. Beskow; kl 6 e. m. G. Ring.
Klara kyrka, Söndag, Mörner; Westberg; Wadström.
Jakobs kyrka, Söndag, Leopold; Wissnell; Lagerström.
Johannes kyrka (Jakobs allm. Läroverk) Söndag, kl. 6. e. m. G. Svensson.
Hedvig Eleonora kyrka, Söndag, kl. 9 f. m. L. Ribbing; Leuwgren; Carlson.
Adolf Fredriks kyrka, Söndag, Vicander; Evers.
Kungsholms kyrka, Söndag, Schultzberg; Blomqvist.
Carl Johans kyrka, Söndag. 11 f. m. Hallin.
Finska kyrkan, Söndag, Sv. högm. Sjöding.
Tyska kyrkan, Söndag, Tysk högm. Krage.
Katrina kyrka, Söndag, Berg; Redelius; Johansson.
Maria kyrka, Söndag, Eklund; Eklund; Ericson.
Djurgårdskyrkan, Söndag kl. 11 f. m. Ehrling.
Borgerskapets gubbhus, Söndag, G. Svensson.
Borgerskapets enkehus, Söndag, kl. 11 f. m. A. J. Svensson.
Sabbatsberg. Söndag, Hallbäck.
Ev. Brödraförs. Söndag, kl. 11 f. m. Aastrup.
Missionsh. å Kungsholmen Söndag, kl. 6 e. m. Holmgren. Fredag kl. 7 e. m. Lindholm.
Missionsh. Pilgränd, Söndag kl. 6 e. m. Lindholm. Onsdag, kl. 7 e. m. Ring.
Mejtensgränd, Söndag, kl. 6 e. m. Löwenhielm. Torsdag, kl. 7 e. m. Isberg.
Sjömanskapellet, (Tyska brunn 19) Söndag kl. 11 f. m. Ph. Petri; kl. 6 e. m. C. O. Berg. Torsdag inställes.
Nybrogatan 34 B, Söndag kl. 6 e. m. Wersén. Torsd. kl. 6. e. m. Rockman. Lörd. kl. 7 e. m. Bönemöte.
Diakonisskapellet, Söndag, kl. ½ 10 f. m. Bring; kl. ½ 6 e. m. Bring.
Danviks kyrka, Söndag, kl. 11 f. m. Bodström.
Immanuelskyrkan, Söndag, kl. 9 f. m. s. s. kl. 11 f. m. Ekman; kl. 1,15—2 e. m. Ekman; kl. 6 e. m. Westerlund. Tisdag 7 e. m. Westerlund. Torsdag kl. 7 e. m. Lundgren och Dolk.
Lutherska missionshuset, Söndag, kl. 9 f. m. söndagsskola, kl. 11 f. m. Hedström m. fl.; kl. 6 e. m. Inställes. Tisdag kl. 7 e. m. Grufman,
Sundbybergs kapell, Söndag, kl. 12 m. Westerlund. Torsdag, kl. 7 e. m. Hedström m. fl.
Kungsholmsgatan N:o 6 Söndag, 11 f. m. G. Jönsson; kl. 6 e. m. Lundgren m. fl.
Horntullsgatan 1, kl. 11 f. m. Lundgren m. fl.; kl. 6 e. m. Hedström m. fl. Onsdag ½8 e. m. Lundgren.
Missionshuset vid Rörstrand, Söndag, kl. 9 f. m. söndagsskola, kl. 11 f. m. Grufman; kl. ½ 3 e. m. Ynglingamöte; kl. 6 e. m. G. Jönsson. Onsdag kl. 8 e. m. Westerlund.
Betlehemskyrkan, Söndag, kl. 9 f. m. söndagsskola; kl. ½ 12 f. m. Odell; kl. 6 e. m. Hammar. Onsd. kl. 6 e. m. A. Ohlsson.
Betelkapellet, kl. 9 f. m. söndagsskola, kl. 11 f. m. Lindblom; kl. 6 e. m. Broady.
Salemkapellet, Söndag, kl. 11 f. m. Holmgren; kl. 6 e. m. Engstrand.
Ebeneserkapellet, Söndag, kl. 9 f. m. s. s. kl. 11 f. m. Hedberg; kl. 6 e. m. Wingren. Måndag kl. 8 e. m. Församlingsmöte. Tisdag kl. 8 e. m. Predikan.
Handtverkaregatan 24 A, Söndag, kl. 11 f. m. Clafford; 6 e. m. Karlson. Tisdag kl. 8 e. m. Förs.möte.
Grefgatan 3, Söndag, kl. 9 f. m. Sönd.skola; kl. 11 f. m. Malmqvist; kl. 6 e. m. Hammarberg;

Döbelnsgatan 48, Söndag, kl. 9 f. m. söndagsskola, kl. 11 f. m. Andersson kl. 6 e. m. Fest.

Vestmannagatan 54, Söndag, kl. 11 f. m. Hellström, kl. 6 e. m. Sjöblom.

Kyrkan vid Floragatan, Söndag, kl. 1/28 f. m. morgonmöte, kl. 9 f. m. söndagsskola; kl. 11 f. m. Engstrand, kl. 6 e. m. Gillén. Måndag kl. 8 e. m. Förs.-m.

Sundbyberg, Brunsgården, Söndag, kl. 11 f. m. Eriksson, kl. 5 e. m. Bergstedt.

I S:t Paulskyrkan, (vid Adolf Fredriktorg), kl. 9 f. m. söndagsskola; kl. 11 f. m. och kl. 6 e. m. Carlsson. Torsdag kl. 8 e. m. Friksson.

Åsögatan 48, kl. 11 f. m. Eriksson, kl. 1/25 e. m. Pettersson; kl. half 3 e. m. söndagsskola. Onsdag kl. 8 e. m. Petterson.

Wallingatan 20, kl. 9 f. m. söndagsskola. 11 f. m. Svensson, kl. 6 e. m. Bohman. Måndag kl. 8 e. m. Fest Torsdag 8 e. m. Lof- och tacksägelsefest. Ingen inträdesafgift, men kollekt för kyrkobyggnadskassan upptages.

W6 (stora salen) kl. 11 f. m. E. Schütz.

S:t Eriksgatan 10 (Kungsholmen): kl. 11 f. m. Bergström, kl. 3 e. m. söndagsskola, kl. 1/2 5 bönemöte. Under veckan bönemöte hvarje afton kl. 8. (Icke lördag.

Biblioteksgatan 5, kl. 9 f. m. söndagsskola 11 f. m. och kl. 6 e. m. Hultgren. Torsdag kl. half 8 e. m. Hultgren.

Kr. Arb. Föreningen, Söndag kl. 11 f. m. och kl. 6 e. m. Rosengren, kl. 3 e. m. Söndagsskola. Måndag kl. 8 e. m. Förs.-möte. Tisdag kl. 8 e. m. Rosengren. Onsdag kl 7 e. m. Sjömansfest. Torsdag och Fredag kl. 8 e. m. Rosengren.

Upplandsgatan 29. Immanuelsförs. lokal, Söndag kl. 9 f. m. söndagsskola, kl. 11 f. m. Hjertman, kl. 6 e. m. Inställes. Måndag, kl. 8 e. m. församlingsmöte. Tisdag kl. 8 e. m. Ynglingamöte. Onsdag kl. 8 e. m. Hjertman. Fredag kl. 8 e. m. bönemöte.

Frälsningsarmén, kår I, (Östermalmsg. 33). Möten 1/2 8 o. 11 f. m., 1/2 4 o 7 e. m. Möten hvarje afton kl. 8 e. m. Kår II, (Pipersgr. 5) Söndag, möten 1/28 o. 11 f. m., 1/24 o. 7 e. m. Möten hvarje afton utom måndagar kl. 8 e. m. Kår III, L:a Glasbruksg. 10 A., o. kår IV, Jakobsberg (Hornstull), möten lika med kår II.

Ungdomsvännens

prenumerations- och utdelningsställen inom Stockholm för 1888 äro:

På Norr:

Palm & Stadlings Bokh., Malmskiln.g. 40.
Fagerbergs d:o Tegnérgatan 4.
Missions-Bokhandeln, d:o 14.
D:o d:o Kungsgatan 17.
D:o d:o Drottningg. 49.
T. Liljeqvists Bokh. d:o 64.
F. Björklund & C:o d:o Malmskiln.g. 46.
Lindau & Hultmans d:o Drottningg. 104.
Fosterl. Stiftelsens d:o Mästersam.g. 34.
Tidn. kont. Drottningg. 8.
D:o d:o 73 C.
D:o Gust. Ad. torg 10.
D:o Hamngatan 13.
D:o Observatoriegat. 6.
D:o Norrtullsgat. 10.
D:o Kungsgatan 18.
Feychtings Specerih. Drottningg. 75.
A. M. Bergqvists Repvaruh. Bibl-teksg. 1.
Nilssons Skobutik, G:la Kungsh.brogat. 30.
Höglanders d:o Brunkebergstorg 24.
Mjölkmagasinet, Observatoriegat. 14.
Liebenfeldts pappersh. d:o 8.
Kristliga fören. af Unga Kvinnors lokal, Norrlandsgatan 13.
Vaktm. Hällén, Betelkapellet.

På Östermalm:

Palm & Stadlings filial, Skepparg. 44.
Tidn. kont. Sturegat. 5.
D:o Storgatan 8.
D:o Karlavägen 6.
D:o Kommendörsgat. 15.
Ågrens Specerih. Brahegat. 29.
A. F. Piras d:o Karlavägen 41.
J. Kjellin, Linnégatan 31.
Lindströms Brödmagasin, Riddargat. 30.

På Söder:

Joel Lunds Bokh., Folkungagat. 14.
Nanny Helgarzons Bokh., Hornsgat. 30.
Tidn. kont. Hornsgatan 54.
D:o Södermanl. torg.
Westerbergs Specerih. Götgat. 56.
Waktmäst. i Salemkapellet.
C. O. Grönqvist, Torkel Knutsonsg. 14 B.

På Kungsholmen:

Kungsholms Bokh., Handtverkargatan 8.
Kryddboden, Kungsholmsgatan 11.

På alla dessa ställen kan alltså prenumeration verkställas med *1 krona* för hela året.

Stockholm, tryckt hos David Lund, 1888.

UNGDOMS-VÄNNEN.

MITT LJUS MINSKAS EJ — KRISTLIG TIDNING FÖR SVERGES UNGDOM. — DITT ORD ÄR EN LYKTA FÖR MINA FÖTTER

N:o 8. Fredagen den 24 Februari. 1888.

Prenumerationspris:
Helt år 1 kr., 3/4 år 75 öre, 1/2 år 60 öre, 1/4 år 30 öre.
Postbefordringsafgift 20 öre.
Till Amerika 3: 50; Norge, Danmark och Finland 3 kr.

Redaktör och ansvarig utgifvare:
K. TH. MALMQVIST.
Grefturegatan 73, 3 tr., Stockholm.

Annonspris: 8 öre pr petitrad.
Expedition: Palm & Stadlings bokhandel Malmskilnadsgatan 40. Telef.: Bell 10 78, Allm. 57 90.
Lösnummer: 5 öre.

För uppbyggelse.

Akta dig för strömmen!

En ung man rodde ensam i en liten båt på en stor flod i Amerika. Då han rodde mot strömmen, blef han snart trött och tog derför in årorna i båten och lade sig för att hvila en stund.

Då ropade någon från stranden: »Yngling, akta dig för strömmen!»

»Tack så mycket», svarade han, »jag skall snart vända om.»

Längre och längre dref båten — fortare förbi klipporna och träden.

Ur skogen, som låg nära stranden kommo arbetare. De märkte den sömndruckne och ropade varnande till honom: »Var på din vakt mot strömmens snabbhet!»

»Ännu är det ej så långt kommet. Ännu är det tid», svarade den varnade, i det han för tredje gången lade sig att sofva.

Han sofver snart återigen; men knapt har han somnat, förrän den svaga farkosten börjar dansa och vicka och med rasande fart ila vidare.

För tredje gången hör han ett rop, nej ett skri af fasa.

»Strömmen! — yngling, du är i den yttersta fara.»

Och den olycklige kan icke längre dölja för sig, att faran verkligen är stor. Förskräckt griper han till årorna och söker i förtviflan med väldiga årtag undgå strömmen. Men ack! — nu är det försent! Hans arm slappas; oemotståndligt drages han vidare och finner sin graf i den rytande forsen.

Ack! om blott den olyckligeynglingen hört på den varnande rösten!

Från vår späda ungdom ljuder vår Guds rop till oss, mina unga vänner. Icke sant, I viljen höra, gerna höra, följa eder käre Herres manande, varnande, bedjande stämma och helt gifva honom edra hjertan? Då ären I icke blott trygga och säkra, äfven när eder lefnads farkost för eder genom ström och böljor, genom allehanda nöd och faror, utan ju tryggare och upprigtigare I ären i efterföljandet af eder Mästare, desto gladare skola edra hjertan blifva och »eder glädje skall ingen taga från eder.»

(*Wegweisser.*)

Träffande svar.

Till en dervisch (en muhammedansk munk) kom en man, som förelade honom tre frågor:

1:o Hvarför säger man att Gud är allestädes närvarande? Jag ser honom icke; visa mig hvar han är! 2:o Hvarför straffas människan för sina synder? Hon har ej någon fri vilja, ty hon kan ju ej göra något mot Guds vilja. 3:o Huru kan Gud straffa satan med evig eld, då han ju sjelf är af eld? Eld kan ju icke göra eld något ondt.

Då grep dervischen en jordklump och kastade den med all kraft i hufvudet på den frågande. Den arme mannen, öfverraskad genom det slående svaret, besvärade sig hos kadin (domaren).

»Hvarför kastade du en jordklump i hufvudet på mannen, i stället för att, såsom du skulle, svara honom på hans frågor?» »Just det var mitt svar», genmälte dervischen, »och just det bästa, jag kunde gifva honom samtidigt på hans tre frågor. Mannen säger, att han har ondt i hufvudet. Jag ser det icke. Må han visa mig sitt onda i hufvudet, så skall jag visa honom Gud. Derefter kommer han till dig och anklagar mig. Hvilken rätt har han dertill? Jag har ju ingen fri vilja och han har ingen rätt att fordra, att jag skall blifva bestraffad, då Gud tillstadde mig att kasta på honom. Slutligen, jord kan ju icke skada jord! Mannen är ju kommen af jord. Jord kan icke göra jord ondt, då eld ej kan göra eld ondt». (*Wegweisser*).

Vintersol.

Blygrått dok af snömoln täcker
hvarje flik af himlapellen,
mörka, dystra känslor väcker
i palatsen, som i tjällen.

Snön i tunga, täta flockar
vill hvart spår af lif förkväfva.
Nordan den till ringdans lockar,
drifvorna i höjden sträfva.

Dagen minner snart om natten:
»Ingen kan mitt välde hämma!»
ropar öfver land och vatten
vintern ut i stormens stämma.

Dock — den glesnar molnens slöja,
der i rymden re'n en ljusning
bådar: Solen kan ej dröja.
Snart den helsas med förtjusning.

Öfver hvita fälten strömmar
ljuset ut i varma vågor.
Köld och mörker, dystra drömmar
fly med hast för solens lågor.

* * *

Omkring månget män'skohjerta,
såradt under lifvets strider,
jemt ett rof för kval och smärta,
har det bildat sig omsider

under *lifvets köld* ett pansar
af den is, ej sol kan bryta,
hatet hvässer sina lansar,
och förtviflans storm hörs ryta.

Visst den vintern väg kan stänga
för hvar solglimt *lifvet* gifver;
dock en stråle dit kan tränga
af den sol, som *evigt blifver*.

Den kan hjertats isar smälta,
sprida vår i själ och sinne,
bort den tyngd, som tryckte, välta,
göra ljust och varmt derinne.

Sverre.

Nya ting.

Ny födelse, Joh. 3: 3.
Ny skapelse, 2 Kor. 5: 17.
Nytt hjerta, Hes. 36: 26.
Ny väg, Ebr. 10: 20.
Ny tunga, Marc. 16: 17.
Ny sång, Ps. 40: 4.
Nytt namn, Uppb. 2: 17.
Nytt bud, Joh. 13: 34.

* * *

Jag skulle hällre vilja hafva ett samtal med Gud än höra alla de bästa talare i verlden.

— 32 —

— Det är alt som behöfves, utropade Smith. Edert namn och det intresse man hyser för Sally betryggar framgången af vårt företag.

— Det intresse man hyser för Sally? utropade jag. Förklara mig huru den anspråkslösa, trofasta, hederliga och milda Sally kunnat vinna dessa råa människors hjertan.

— Blott derigenom att dygden, då hon är af äkta halt, fri från hyckleri och högmod, tillvinner sig t. o. m. de största skurkars aktning. Då Sally flyttat hit, voro hennes grannar mindre gynsamt stämda emot henne till följd af hennes tysta och tillbakadragna sätt. De trodde, att det var af stolthet hon undvek dem, och att hennes tystnad framkallades af förakt. Men snart insågo de, att de misstagit sig, och att Sallys blyghet utgjorde tillräcklig förklaring öfver hennes uppförande. De insågo, att Sally endast sträfvade för att på ärligt sätt förtjena sitt uppehälle, göra hemmet trefligt för sin man och lefva i fred med sina grannar. Också förbyttes snart deras ovilja i aktning, medlidande, ja nästan i vänskap. Altså kan ni lugnt fullfölja eder plan Smith; ni kommer att lyckas.

Medan farbror Braidy talade, hade Smith

— 29 —

Smith afbröt henne utan krus.

— Godt, godt, vi få höra mera en annan gång, sade han i det han öpnade dörren till den lilla kammaren. Edert välvilliga sinnelag länder eder till heder. Nu vilja vi vara ensamma en stund.

Värdinnan såg stött ut och gick sin väg.

— Hon hade kunnat hålla på till i morgon bittida, återtog Smith. Men se bara på hennes möblemang! En trasig stol, ett gammalt spelbord och en rankig säng. Tag ni stolen, farbror Braidy; herrn kan klifva upp på bordet, så sätter jag mig på sängen. Så der ja! —

Utan att svara pekade farbror Braidy på en skänk och frågade: Står det någon gammal téask i den der?

Smith hade öpnat skänken och räckt Braidy ett litet skrin i mosaïkarbete, i det han sade:

— Ja, se här. Detta är väl skatten?

— För henne var det verkligen skatter, skatter af minnen: hennes vigselattest, en fotografi af hennes man, några gamla bref, ett betyg från det husbondfolk, hos hvilket hon tjenat, det var alt detta hon önskade få se

Unga-mäns-Föreningar.

Kristliga Föreningen af Unge Män i Stockholm (Kungsgatan 2) hade sistlidne lördag (den 18 d:s) för tredje gången under vinterns lopp anordnat en bjudning för husville män; och antar ins. att det kan vara af intresse för andra kristliga föreningar att höra litet om saken ifråga.

Redan under förra vintern utfärdades till föreningens medlemmar ett upprop att med bidrag, lämpade efter hvars och ens tillgångar, söka lindra det stora armod, som hårda tider ytterligare skärpt i vår hufvudstad. Uppropet vann stor tillslutning, och resultatet deraf blef en mellan jul och nyår afhållen fest för fattiga barn.

Emellertid väcktes redan då den tanken till lif, att det vore mera i direkt öfverensstämmelse med en *ynglingaförenings* syfte och verksamhet att taga litet vård om de stackars husville *män*, som midt för våra ögon strida en så bitter kamp för tillvaron.

I december förra året utfärdades ett upprop i detta syfte. Resultatet häraf blef större än man vågat hoppas och vardt derigenom en fingervisning för föreningen att här vore ett fält, som Gud anvisat henne.

På förra årets näst sista dag hölls den första festen, till hvilken samtliga gäster vid nattherberget vid David Bagares gata inbjudits.

I föreningens stora gymnastiksal hade i midten en väldig af 100 ljus strålande julgran placerats. På ömse sidor om denna stodo fem med hvitt täckta, af lampor ochlefvande växter prydda bord. I ett litet rum invid salen puttrade redan den stora haffepannan, ock då gästerna kl. 1/28 ankommo, fingo de en kopp rykande kaffe med smörbröd och skorpor. Och det dracks kaffe! Somliga af de stackars utsvultne männen drucko tre stora thékoppar. Sedan kaffet intagits, afsjöngs solo en julsång af tru P. Det var rent rörande att se den ifver, med hvilken de fulla, klingande tonerna mottogos af den lyssnande skaran, och tillfredsställelsen gaf sig upprepade gånger luft på ett ganska naivt sätt. Uttryck sådana som: »Det var stopp att jag kunde dricka kaffe, medan ho' sjöng», visserligen icke formelt fulländade, talade dock hjertats oförstälda språk. Herr H. Strömberg, föreningens nitiske sångledare, sjöng derefter »Per Svinaherde», äfven den uppmärksamt åhörd. —

Kom så »supén». En äkta julskinka med bruna bönor samt en halfbutelj svagdricka per man, utgjorde första rätten, en lika veritabel julgröt den andra. — Aptiten var god, om också kaffet förut kanske något dämpat den. Efter måltidens slut sjöngs gemensamt en psalm, och några vänliga ord — särskildt med anledning af »de dåliga tiderna» — riktades till dem af grosshandlar P. Graham. Sedan derpå några sånger dels solo dels gemensamt ytterligare afsjungits, berättade föreningens ordförande, professor F. Schulthess, en gripande verklighetsbild från hans födelsestad Paris. —

En bön och den gemensamt afsujngna »Herre signe du och råde» afslöt festen. Och när våra gäster troppade af, den ene efter den andre, hörde man månget: »Gud välsigne er», »Det blir bättre der ofvan», etc. — och de handslag, som vexlades, voro både varma och kraftiga.

Ungefär på liknande sätt — ehuru till arrangementen måhända mindre »festliga» — hafva de tvenne andra »gubb-bjudningarne» varit anordnade. Till dessa hafva gästerna tagits från polisens nattherberge vid Karlbergs allé, — de om möjligt — ännu mera i behof af vård än de förra. Som bekant intagas nämligen å polisens herberge blott sådana, som intet hafva att betala. Afsigten är nu att anordna en dylik bjudning under hvar af årets kallare månader. Föreningens styrelse står ock i begrepp att i och för denna sak tillsätta en särskild af damer och herrar bestående komité, som får sig uppdraget att anskaffa penningar och anordna tillställningarne med hvad dertill hör på lämpligaste sätt. — Gifve nu Gud sin nåd till detta lilla företag, att det må på det sätt Herren bäst synes, blifva till något gagn för hans rike. Förvisso skall verksamhet, sådan som denna, godt återverka på föreningen och dess medlemmar. —*l*—

Stockholms Kristna Ynglingaförening, Brunkebergstorg 2, hade den 14 dennes sitt årsmöte, hvarvid styrelse- och revisionsberättelse för sistförflutna året upplästes samt val af ny styrelse förekom. Af styrelsens berättelse framgick, att föreningen äfven under det gångna året arbetat på ungefär samma sätt som föregående år; sålunda bedrifver den fortfarande sin herbergsverksamhet och disponerar för detta ändamål 4 rum, i hvilka resande kunna mot skälig afgift bo och finna ett stilla hem under deras vistelse i hufvudstaden. Ganska många frisångar lemnas äfven under året.

Herbergsverksamheten såväl som den närmaste tillsynen öfver föreningens läsrum, som är försedt med ett tjogtal tidningar och tidskrifter samt, utom de tider, då föreningen har sina enskilda möten, är öppet för allmänheten, skötes af en lokalföreståndare, hvilken äfven åtnjuter fri bostad af föreningen.

Föreningens möten bestå dels af bönemöten och bibelklasser (bland annat en bibelklass för större gossar) samt s. k. sällskapsmöten, då föreningens medlemmar hafva tillfälle att inbjuda sina såväl kvinliga som manliga vänner och då, utom kortare föredrag, omvexlande förekommer musik, sång och deklamation. Föredrag öfver vissa såväl bibliska som allmännyttiga ämnen bruka äfven anordnas, hvarjemte för medlemmarne anordnats diskussionsmöten, närmast afsedda för öfning uti att kunna på ett klart och tydligt sätt kläda sina tankar i ord.

Af revisionsberättelsen framgick, att föreningens inkomster, som i rundt tal uppgått till 2,800 kr., nnderstigit dess utgifter med cirka 50 kr. och har föreningen beslutat att den 7 och 8 mars å sin lokal hålla en försäljning för att dels få inkomster att täcka den förefintliga bristen och dels för att bättre kunna bedrifva sin verksamhet, ostörd af ekonomiska trångmål. Vid denna försäljning komma hufvudsakligast sådana saker att säljas, som tillverkats af en för föreningen arbetande syförening, i hvilken flera för ynglingasaken intresserade frumtimmer deltaga. Andra gåfvor mottagas äfven med tacksamhet å föreningens lokal, och hoppas föreningen få se många af dess vänner deltaga med i denna försäljning.

Föreningens bygnadsfond uppgår f. n. till 9,500 kr.

Föreningens styrelse utgöres för närvarande af Per From, Ordf. G. Stockman, Sekr. E. Edhlund, Kassör. E. H. Gissler, Bibliotekarie samt af bröderna E. R. Berg, Ad. Andersson och W. Winkrans, hvilken sednare är föreningens vice ordf.

Tillönskande alla broderföreningar mycken råd och frid, tecknar broderligen *Peter*

Ynglingaföreningen i Arvika anordnade söndagen den 12 febr. ett allmänt uppbyggelsemöte, som på samma gång var föreningens årsmöte. Mötet började kl. 1,30 e. m. med helsningstal af predikant D. Hagström, Arvika, som läste 1 Kor. 15: 58. Tal. erinrade om nödvändigheten af ett *sant* broderskap med Jesus, som vill vara allas broder, som ock kan hjelpa oss uti alt, hur han *älskar* oss med en *evig* kärlek, hur vi böra vara fasta, orubbliga och öfverflödande i Herrens verk alltid, vetande att vårt arbete i Herren icke är fåfängt. Missionseleven Friman från Kristinehamn, som för tillfället var kallad, uppläste derefter Ef. 6: 10—20 och visade med ledning deraf, huru vigtigt det är för Guds folk i dessa yttersta dagar, då ondskan tilltager i förfärande grad, att vara iklädda ***hela*** Guds vapenrustning, att strida med vapen som äro andliga, att ej sätta kött sig till arm, ty om man det gör, blifver man helt visst ett rof för sina fiender. Visade hur den lille David uti Guds kraft, iklädd Guds vapenrustning, kunde möta och döda kämpen Goliat, som ej ansåg det vara nödvändigt hafva hjelmen i striden med en så svag kämpe. I striden med våra fiender duka ock vi under, om vi aflägga *något* af rustningen, men uti *den* klädda kunna vi med Paulus säga: »När jag är svag så är jag stark», och åter: »I alt skola vi öfvervinna». Alltid vara omgjordade med *sanningens stridsbälte*, hållande *trons sköld*, hvarmed vi kunna utsläcka den ondes glödande pilar. Taga *frälsningens hjelm* och *andens svärd*, som är *Guds ord*. Alltid *bedjande* och *vakande*, redligen kämpa, och då — öfvervinna.

I samtalet öfver frågan: »Äro ynglingaföreningar till någon nytta, ock om så är, hvilken ställning böra de troende i allmänhet intaga till denna verksamhet?» deltogo: Hagström, Forsselius (från Forshaga) samt Friman. Alla voro eniga om, att ynglingaföreningar kunna vara och äro till nytta, då de äro bygda på kristlig grund, derför böra ock alla troende göra alt hvad de kunna för att bistå dem. Samtalet afslöts med bön af föreningens ordförande. Sedan en sång blifvit sjungen, fortsattes mötet med föredrag af predikant Forsselius öfver Es. 58: 11. Han påvisade huru det alltid skall gå dem väl, som ledas af Herren. Af stor vigt för ynglingaföreningar såväl som församlingar är att låta sig omedelbart ledas af Gud. Talade om, hur *underligt* Herren leder de sina under ökenvandringen, i både det andliga och lekamliga, och hur han skall föda de sina, styrka dem och göra dem lika en vattnad trädgård, till en vattukälla hvars vatten icke tryter.

Kl. 5 serverades kaffe, då äfven härvarande manskvartett sjöng några sånger. Mötet afslutades med föredrag af bröderna Friman och Forsselius.

— 30 —

ännu en gång, stackars Sally! Och nu Smith, står jag till er tjenst.

— Nå väl, farbror Braidy, hvad tänker ni om en subskription?

— Om denna subskription endast har till ändamål att skaffa den stackars kvinnan ett rättegångsbiträde, kan man understödja den.

Braidy talade med en viss köld.

— Detta är en klen uppmuntran, sade Smith. Jag får uppriktigt säga, farbror Braidy, att jag hoppades på varmare understöd från eder sida.

— Hör på, Smith. Det förefaller mig som om ni alla hade lust att betrakta denna kvinna som en hjeltinna. Fick jag ej t. o. m. i morgse höra att det vore förlåtligt äfven om hon utdelat hugget med berådt mod! I händelse eder insamling har till ändamål att uttrycka ett gillande af Sallys blodiga gerning, kommer jag icke allenast att undandraga förslaget mitt understöd, utan jag skall äfven motarbeta det. »Min är hämden», säger Herren.

— Hvad mig beträffar, utropade Smith, har jag visst ingen lust att försvara Sally. Jag vill blott framdraga förmildrande omständigheter. Jag tror på mitt samvete, att hon ej visste hvad hon gjorde, då hon högg till mannen, den uslingen, som dref henne till denna våldsbragd.

— I sådant fall, svarade farbror Braidy med hjertligaste ton, äro vi öfverens. Sally sjelf urskuldar mitsann ej sitt brott. Hon inser, huru fasansvärdt det är, samt är djupt förödmjukad.

— Ni har altså träffat henne? frågade jag.

— Ja, hon skickade efter mig i går afton.

— Mina herrar, låt oss återtaga vårt ämne, afbröt Smith, som var rädd att samtalet skulle taga en annan vändning. — Har insamlingen någon utsigt att lyckas?

— Den kommer att lyckas, svarade Braidy.

— Godt. Vill ni teckna edert namn? Ni vet hvad det är värdt.

— Skall ni sjelf gå omkring med listan?

— Ja.

— Och ni svarar för, att det ej kommer att göras någon förändring, så att missförstånd kan uppstå?

— Ja, det svarar jag för.

— I sådant fall tecknar jag mig för en krona. Jag har ej råd till mera.

— 31 —

Frågor.

5. Är det rätt eller orätt, passande eller opassande af ett verkligt Guds barn att begagna sig af snus och tobak eller att röka?

(Insänd af E. F. Molin, medlem af Stene Ynglingaförening.)

6. Hvilket är bästa sättet att bibehålla ynglingarnes intresse för föreningarna?

(Insänd af —n. —r. M. K. Y. F.)

Svar på föregående frågor.[1]

(Insända.)

N:o 1 (*U. V.* n:o 6):

Alla människor äro utsatta för faror och frestelser, dock kanske mest de unga. En mycket stor och troligen den största faran eller frestelsen är högmodet, *»mitt stora jag»*. Huru många unga hafva icke stupat och huru många stupa icke än i dag för denna stora frestelse!

En annan är: Sträfvandet efter fåfäng ära och förgängliga rikedomar.

En tredje: Sällskaper; ty det händer så ofta, att onyttigt samtal föres; dylikt inverkar menligt på lifvet i Gud.

En fjerde: Blygsel för öppen bekännelse af Jesu namn.

Vi öfvergå nu till andra punkten, till den ljusa sidan, vända oss från farorna och söka se på något, hvarmed man kan motstå dem. David gifver oss ett godt råd härutinnan i Ps. 119: 9.

Vi böra hålla oss hårdt vid ödmjukhet och sålunda på verkligt sätt sträfva efter höghet, den höghet, som är inför Gud, lemna alt sådant som ej Jesus kan välsigna, mycket flitigt begagna Guds ord, som är ett ljus på vägen, en lykta för våra fötter, flitigt besöka sammankomsterna och söka många tillfällen att få vitna om Guds godhet och hans underbara frälsning, samt söka hvarje dag utträtta något för honom och sålunda alltid vara i arbete för Herrens räkning.

* * *

N:o 2 (*U. V.* n:o 6):

På denna fråga kunna vi svara både ja och nej. Första frågan blir: Kan du göra det med godt samvete? Många kunna leka och gymnastisera, utan att känna några samvetsförebråelser deröfver, men andra kunna det, besynnerligt nog, icke. Är du nu en sådan, som ej kan göra detta med godt samvete, gör det då icke, ty då gör du synd. Herrens ord säger: »Dragen icke i ok tillsammans med de otrogna!» Verlden skall kanske säga: »Det passar ej en kristen.» Vi kunna ju nog äfven på en sådan plats tjena Gud, och lekar och gymnastik bringar ju välsignelse till kroppen, men vår tid är dyrbarare än att vi må leka bort den. Då vi ej hafva kring oss en hel massa ofrälsta själar att föra till Gud, då må vi leka, men ej förr, ty verldens barn hafva vida större och öpnare ögon än vi under lekarna, och Gud skall ej löna oss för lek, men väl för arbete.

—*n.* —*r. M. K. Y. F.*

* * *

N:o 3 (*U. V.* n:o 6):

Denna fråga kan nog af mången anses för något kinkig att besvara. Men den, som tagit någon närmare kännedom om goodtemplarorden, d. v. s. ingått i densamma, svarar ett bestämdt *»nej»*. Någon torde invända: »Det heter ju: dragen icke i främmande ok med de otrogna», ty hvad gemenskap hafver ljuset med mörkret?» etc. Detta kan omöjligen hafva tillämpning härvidlag, ty goodtemplarorden är ej något religionssamfund, utan endast en *nykterhetsförening* och dess konstitution, regler och principer strida hvarken mot bibeln eller kristendomen. Föröfrigt kan ju en kristen vara med på en kommunalstämma och med godt samvete deltaga i hvad som der förekommer. Om man skulle tillämpa apostelns ord på goodtemplarorden, så skulle äfven de kristna bröder, som finnas på riksdagen, genast derifrån,[2] men det vore ju en absurd tanke, ty det är ju klart, att de äfven kunna uträtta något godt der, så hoppas jag äfven att de unga troende kunna uträtta något godt inom goodtemplarorden i nykterhetens intresse.

Eder ringe broder *»E.—»*

* * *

N:o 4 (*U. V.* n:o 7):

Vi svara på denna fråga utan tvekan *»ja»* och framdraga något, hvarför vi så svara. Vi framtaga ur skriften de välkända orden: »Är detta verk af Gud, kunna vi intet göra, men är det af människor, så varder det snart om intet.» Om man något litet tänker efter, hvilket motstånd frälsningsarmén rönt nästan öfver alt der den dragit fram, men besinnar, huru den ändå slagit sig igenom och vunnit segrar, så bevisar endast detta, att Gud är med dem,[3] ty hade de ej haft en mäktig, stark och trofast hjelp med sig, så hade de för länge sedan trötnat och uppgifvits. För det andra fråga vi: har frälsningsarmén varit till någon nytta och något gagn? Ja. Vi se i våra dagar många unga med på vägen mot himlen, och säkerligen har frälsningsarmén i Guds hand varit medel till de flestas frälsning,[4] och en dag få vi se om icke måhända frälsningsarmén för med sig de flesta. Visst bär den sig tokigt åt många gånger, men alla andra metoder äro pröfvade och nya måste till för att få de oomvända, de aldra mest och djupast sjunknas nyfikenhet och intresse väckt för att gå och höra Guds ord.[5] Just detta har frälsningsarmén gjort och mången, som i dag prisar Gud för en frälst själ, prisar honom äfven för det armén kom i sådan underlig klädsel, ty just derigenom har deras nyfikenhet blifvit väckt och många som gått dit för att se, huru de bära sig åt, har gått derifrån med en frälst själ.[6] Vi vilja endast tillägga Jesu egna ord: »Den, som ej förskingrar med mig, han församlar», hvilka ord förklara sig sjelfva.

—*n.* —*r. M. K. Y. F.*

[1] Angående troendes medlemskap i goodtemplarorden hafva vi mottagit en längre uppsats, hvilken vi dock på grund af sjelfva skrifsättet måst återsända. Vi önska gerna lemna plats för olika åsigters uttalande, men vi bedja insändare ihågkomma, att i en kristlig tidning man ej bör använda altför djerfva och häftiga tillmälen den ene mot den andre. »Låten alt ske i kärlek.»

Vi bedja ock få fästa uppmärksamheten dervid, att vi ej alls ikläda oss något ansvar för de olika åsigter, som komma att af olika insändare uttalas i vissa frågor under denna »fråga- och svar-afdelning».

Det är för att gifva tillfälle åt de olika åsigterna att bryta sig mot hvarandra — om så *sanningen* kunde glimma fram dervid — som vi ställt en afdelning af tidningen uteslutande till *allmänhetens* disposition. *Red.*

[2] Det är just fråga om icke insändarens »tanke» härvidlag är något oklar. Eller hvad jemförelse vill han göra mellan riksdagen såsom en landets lagstiftande församling, till hvilken man väljes genom folkets förtroende, och goodtemplarorden, hvari man af fritt val ingår? *Vi* förstå ej en dylik bevisföring.

[3] Utan att i ringaste mon *nu* vilja inlåta oss på ett personligt omdöme om frälsningsarmén, bedja vi dock få anmärka, att *detta* af insändaren anförda bevis ingalunda är fullständigt. Historien bevisar det — och historien är en *viktig* faktor.

[4] Äfven detta är *mer* än öfverdrifvet och alldeles *omöjligt* att bevisa. Tänk blott på all den kristliga verksamhet som utförts i vårt land, innan man ens visste det ringaste om armén och generalen, kaptenerna och kadetterna — alt det andra att förtiga *Red.*

[5] Bäste insändare! Sakta i backarne! Har Ni ett enda bibelställe till bevis för detta påstående?

[6] Ja, det har skett på alla möjliga predikolokaler, men det *bevisar intet i saken*, hvarom här fråga. Logik framför alt i en så vigtig diskussion!

Red.

Unga-kvinnors-Föreningar

Kristliga föreningens af unga kvinnor 2:dra årsberättelse,

för verksamheten under år 1887.

Vi hafva lärt oss att mer och mer inse den djupa sanningen af den engelska moderföreningens ständiga valspråk, hemtadt ur profeten Sakarjas 4 kap. 7 v., att det är »icke med makt och icke med kraft, men med min Ande, säger Herren Zebaot», som detta arbete kan med välsignelse utföras.

Medlemmarnes antal har under årets lopp ökats med 54, och var vid detta års slut 203, hvaraf man dock ej får sluta att alla dessa äro verksamma medlemmar, som ständigt besöka mötena eller ordentligt betala sina årsafgifter. Vi måste dock ännu tills vidare behålla deras namn i matrikeln, till dess vi genom de nyss tillsatta distriktbesökarne kunna få underrättelse om deras önskan. Med »gästerna», hvilkas antal är 163, är förhållandet ungefär det samma. Under årets lopp ha 6 medlemmar lemnat föreningen, hvaraf några till följd af resa till Amerika och Ryssland. En af våra verksammaste medlemmar har genom döden afgått. Ett femtiotal af föreningens medlemmar samlades långfredagen på Nya kyrkogården för att under bön och sång visa henne den sista vänskapstjensten. Det var en härlig predikan för oss att på denna sköna vårdag, då vår Herre genom sin död borttog dödens udd, få påminna oss att »Kristus är uppstånden ifrån de döda och har blifvit förstlingen bland de afsomnade.» Vår innerliga bön är att det måtte äfven blifva en sannning för hvar och en medlem och gäst, som under detta år kallas hädan, hvad som stod på Alma Tidbloms kista: »Flickan är ej död, si, hon sofver».

Vi fortsatte under 1887 vår verksamhet i den för vissa aftnar i veckan förhyrda lokalen i Brunkebergs hotell, till den 1 oktober, då vi flyttade till 13 Norrlandsgatan, der vi nu hafva egen lokal med lokalföreståndarinna. Vi hafva redan märkt, att denna förändring är en stor fördel i arbetet, fastän det betydligt ökar våra utgifter, men hoppas vi, att vår lilla placeringsbyrå skall snart blifva mera känd och således till både nytta och inkomst. Medlemmar och »gäster» behöfva ej erlägga inskrifningsafgift, utan endast betala för erhållen plats. Lokalen hålles öppen alla helgfria dagar, kl. 12—3 och 5—9 e. m. Flera redaktioner hafva välvilligt skänkt oss tidningar, deribland St. Dagblad, hvilket är en god hjelp vid platsers anskaffande. Flera goda tidningar samt böcker till lånbiblioteket mottagas med tacksamhet.

Under detta år hafva liksom förut möten hållits hvarje *söndag* kl. 6—9 e. m. med bibelklass, sång, diskussion öfver praktiska frågor, téservering o. s. v. Under vintermånaderna äro dessa möten rätt talrikt besökta, så att ofta äro våra 4 rum fylda af en liflig skara yngre och äldre representanter från skilda grenar af kvinnans arbetsfält. *Tisdagsaftnarne* hafva lektioner meddelats i följande ämnen: metersystemets praktiska användande, helsolära och engelska. *Onsdagsaftnarne* hafva vi haft arbetsklass, då dels arbeten förfärdigats till de båda försäljningsdagarne, dels undervisning gifvits i enkel klädsömnad, märkning m. m. Numera är fjerde onsdagen i hvarje månad afsedd till arbete för Svenska kvinnors mission i Norra Afrika, hvilken mission så väl föreningen i Stockholm som grenarne i landsorten vilja i sin ringa mån söka understödja.

Hvarje *lördagsafton* kl. 7—9 har en i febr. 1886 börjad syklass på Söder för arbeterskor på fabriker samt andra unga flickor fortsatts. Vi hafva under 1887 flyttat denna klass först i mars från 16 B. lilla Glasbruksgatan till Salemkapellet, och sedan den 1 okt. till den åt oss af öfverstyrelsen för Stockholms folkskolor välvilligt upplåtna skolsalen, Nytorget 46. Som denna klass hufvudsakligen bestod af flickor, alt för unga att blifva gäster af vår förening, hafva vi, i likhet med hvad som brukas i England, bildat en s. k. »Ungdomsgren», för flickor mellan 12 och 17 år.

Nyårsdagen invigdes denna nya gren af vår verksamhet, då en 40 flickor voro inbjudna till en liten julfest, med plundring af gran etc. Ungdomsgrenen, som nu uppgår till omkring 40 inskrifna medlemmar, fördelas såväl på den Södra som den Norra afdelningen. Medlemsafgiften är 50 öre, och té serveras åt de unga för 5 öre. Ett önskningsmål är att, i mån af arbetskrafter, få särskilda bibelklasser om söndagen för ungdomen.

Föreningen har år 1887 haft följande fester och utflykter: under julhelgen hade vi en mycket besökt fest i Brunkebergs hotell, då fröknarna Lundin välvilligt upplåto sina närbelägna arbetssalar. Annandag Påsk hade vi en verklig blomsterfest, då ett tjugotal af medlemmarne samlades på lokalen för att binda buketter af de skönaste rosor, skänkta af en af våra medlemmar, hvilka sedan, tillika med textkort och skrifter, utdelas bland de sjuka på Katrina sjukhus. En frukt af denna föreningens första blomstermission var, att vårt intresse väcktes för en liten faderlös 11 års flicka, som på sjukhuset fått smaka en kärlek och andlig vård, hvilket gjorde, att den lilla bäfvade för att komma åter till sitt usla hem. Hon antogs då till föreningens skyddsling, och blef genom en af medlemmarnes bemedling intagen på ett af fröken Borgs barnhem. Det är nu en glädje för våra unga flickor att förse henne

med kläder och dylikt. Annandag Pingst gjorde vi tillsammans med Blå Bandet en utflykt till Ulriksdal, då vi bland andra talare hade nöjet höra D:r Bedœcker och Mr. Dalton från England. Under sommaren företogos ytterligare trenne mindre utflykter. Den andra söndagen i november hade vi en liten väl lyckad hemkomstfest för föreningens stiftarinna, som kom med glada nyheter från arbetsfältet i Schweiz och Frankrike. Ett möte hölls i början på december, i Ebenezerkapellets nedre sal, för att väcka intresse för arbetet på Söder. Julafton var bjudning på lokalen för några af våra medlemmar och gäster, i saknad af familjelif. Bland de fattiga gästerna på Söder utdelades åt 9 familjer julgåfvor i form af kaffe, gryn ljus etc.

Forts. i nästa nummer.

Herberget för tjenstflickor, inrymdt i huset n:r 7 vid Klara Östra kyrkogata (det samma om hvilket en annons finnes i Ungdomsvännen) har, enligt den nyss utkomna årsberättelsen för 1886 och 1887 vunnit ökadt förtroende hos personer, som äro i behof af tjenarinnor eller tillfällig arbetshjelp, hvilket bäst synes deraf, att sedan slutet af januari 1887, från hvilken tid mera noggranna anteckningar rörande denna sak började föras, icke mindre än 567 lediga platser anmälts, förutom alt tillfälligt arbete med skurning o. s. v. Af dessa platser blefvo 300 tillsatta genom herbergets bemedling, 158 med herbergets »egna» och 142 med »främmande» flickor.

Herberget var under år 1886 öppet i 337 dagar och lemnade herberge till 398 flickor i 3894 dagar samt 1887 öppet hela året eller 365 dagar under hvilken tid 441 flickor der hade bostad i tills. 3265 dagar. I medeltal för hvarje år räknadt gör detta mellan 10 och 11 flickor för hvarje dag och mellan 8 och 9 dagar för hvarje flicka.

Af dessa 839 flickor hafva 174 varit under 20 år, 455 mellan 20 och 30, 150 mellan 30 och 40 år samt 60 öfver 40 år gamla; och hafva 565 fått platser deraf 242 genom herbergets bemedling, 1 återgått i den lemnade platsen; 33 hemrest hvaraf 5 fått hjelp af herberget eller federationens hjelpkomité, 14 intagits på sjukhus, 6 fått plats vid andra hem (3 vid hemmet för sjukliga tjenarinnor) 4 rest till Amerika, 1 öppnat egen affär, 34 skaffat sig annan bostad, en del af dessa hafva fått stadigvarande arbete, 64 varit tillfälligt i staden såsom resande, 2 blifvit bortvisade för oordentligt uppförande, resten eller 115 lemnat herberget utan att vidare låta höra af sig: men då detta i synnerhet eger rum vid flyttningstiderna är antagligt att största delen af dessa också erhållit plats. Beträffande födelseorten hafva 168 varit födda i Stockholms stad eller län, 85 i Kalmar stad och län, 70 i andra delar af Småland, 76 i Södermanland, 47 i Vermland, 39 i Vestergötland, och 40 i Östergötland, dernäst kommer Blekinge, Nerike, Upland, Vestmanland, Öland, Norrland o. s. v. Från Finland hafva varit 19, från Norge 3, från Frankrike 1, från Ryssland 1 och från Tyskland 1.

Inkomsterna utgjorde år 1886 kr. 4770: 01 i hvilken summa behållningen af en till herbergets förmån hösten samma år anordnad försäljning ingick med kr. 2362: 35, och år 1887 kr. 3006: 06, deraf 894: 17 af bokhandelsfirman Looström & komp. för en försåld bok. Utgifterna belöpte sig det förra året till kr. 3,259: 49 och det senare till kr. 3848: 14, i hvilka belopp hushyrorna ingingo med kr. 1079 och 1675 samt de dagliga utgifterna för kaffe, mjölk m. m. med kr. 1369· 13 och 920: 95. I oktober 1887 började herberget lemna mat (middag och qvälll) till flickorna, och kostnaden derför jemte lön till hjelp i köket uppgick för samma års tre sista månader till kr. 341: 14 samt för hela det följande året till kr. 937: 45. Behållningen, som vid 1886 års början utgjorde kr. 853: 19, hade den 31 december 1887 sålunda stigit till kr. 1521: 63.

Annonser

Kristliga föreningen af unga kvinnor firar sin årsfest i kyrkan vid Floragat. Måndagen d. 27 febr. kl. half 8 e. m. Föredrag hållas af öfverste Broady m. fl., omvexlande med god musik Biljetter med program à 50 och 25 öre säljas hos följande bokhandlare: Palm & Stadling, Björklund 46 Malmskilnadsg. Missionsbokhandeln 49 Drottningg. Fosterlandsstiftelten, Helgarzon 30 Hornsg., A. Nilson Östermalmstorg, i sybehörshandeln 40 Nybrog. samt vid ingången.

Tvänne kristligt sinnade ungherrar kunna få bra bostad i ett stilla hem. Grefturegatan 33 öfver gården 1 tr. *Johansson.*

Kom ihåg
Aug. E. Halldéns
skoaffär
7 *Engelbrektsgatan* 7
då I behöfven nya *skodon* eller gamla *reparerade*

A. & O. Schultén
STOCKHOLM,
2 Normalmstorg 2
och
7 Sturegatan 7.
Stora och välsorterade lager af
Garn-, Väfnader & Trikåvaror
i parti och detalj till billigaste **fabrikspris.**
Profven sändas till landsorten franco.

I Vedhandeln
4 Observatoriegatan 4
försäljes frisk och god björk- samt al- och barrved, såväl sågad som osågad jemte antracit-, sten och träkol, engelsk och svensk kokes, hemsänd till alla delar af Stockholm.
Obs.! Äfven säljas ved-, kol- och kokspoletter.

C. P. HÖGLANDER'S
Skoetablissement
(Etabl erad 1870).
24 Brunkebergstorg 24
Stockholm.
Rekommenderar mina allmänt välkända tillverkningar.
Allt af eget fabrikat.
Beställningar och reparationer utföras.
Allm. Telef. 68 81.

Vid Herberget
för tjenstflickor, Klara Östra Kyrkogata N:o 7, erhålla yngre tjenarinnor, som för tillfället sakna anställning, nattlogis jemte kaffe på morgonen för 35 öre. Betyg skola medföras.
På samma gång man erbjuder flickorna denna billiga fristad, vill man härmed varna dem för att lemna sina platser i hemorten, i tanke att få det bättre i Stockholm, ty »att få det bättre» lyckas nästan aldrig, så vida man icke på förhand fått säkert löfte om bestämd plats.
LINA NORDWALL,
Herbergets stiftarinna.

Välgjorda
Möbler
Bättre och enklare. Billigt pris.
Äfven mot afbetalningar.
Malmskilnadsgatan 46
7 Oxtorgsgatan 7
A. Lagerberg.
Egna tillverkningar.

SVENSKA HÄROLDEN,
tidning för kristlig uppbyggelse, mission, nykterhet och allmänna nyheter samt behandling af tidsenliga frågor, redigerad af *J. Byström*, Eskilstuna, *J. A. Borgström*, Upsala, utkommer **en gång i veckan i femspaltigt** format och kostar ***endast 1 kr. 20 öre*** för år, postarvodet inberäknadt. I förhållande till storleken är Svenska Härolden den billigaste kristliga veckotidning som finnes i Sverige. Endast papperet är nästan värdt hvad tidningen kostar. Profnummer sändas gratis, då adress uppgifves.
Red. af Svenska Härolden, Eskilstuna.

K. F. U. K:s möten:
Norrlandsgatan 13, 2 tr.
Söndag: 6—½ 8 e. m. sång och bibelklass, ledes af fru Andersson-Meijerhelm.
Ämne: **Rikedomens svek.**
Onsdag: 6—9 e. m. arbetsklass.
Nytorget 46. Söder.
Lördag: 7—9 e. m. arbetsklass för fabriksflickor.

C. Berg
21 Humlegårdsg. 21
Stockholm
bemedlar köp och försäljning af *stads-* och *landtegendomar* samt emottager uppdrag till härvarande *under- och öfver-rätter*, ombesörjer *lagfart å egendomar*, *bevakningshandlingars* inlemnande, utreder *sterbhus*, förrättar *bouppteckningar* uppsätter *testamenten* samt ombesörjer *vicevärdsgöromål* och inkasseringar, m. m. Vänden Eder med förtroende till
C. Berg
21 Humlegårdsgatan 21.
Stockholm
Träffas: *kl. 10—12 f. m., 3—5 e. m.*
Allm. Telef. 7308.

EMIL LARSÉNS
skrädderiaffär
18 Brahegatan 18.
Obs.! Obs.!
Goda tygen. Solidt arbete.
Billigt pris.
Allm. Telef. 7116.

S. G. BORIN,
Packhusgränd 1,
STOCKHOLM.
Etablerad 1849.
Telefon 8179.

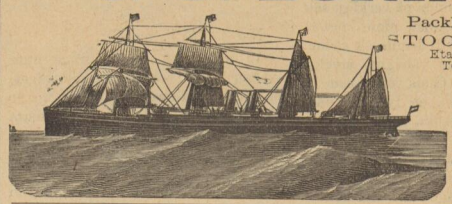

Befordrar passagerare till Nord- & Sydamerika, Kina, Japan, Australien och Nya Zeeland med Norddeutscher Lloyds förträffliga Postångare.

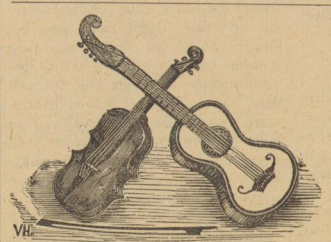

Palm & Stadling.
Piano- & Orgelmagasin
Malmskilnadsg. 40,
Stockholm.
Rekommenderar sitt lager af **Flyglar, Pianinos & Orglar** från de förnämsta in- och utländska fabriker. Särskildt framhållas H. Kohls *Flyglar* och *Pianinos* samt Mason & Hamlins Orglar.
Obs. Svenska orglar med 1 stämma 4 oktaver samt 1 knäforte från 115 kronor.
Lager af alla brukliga blås- och stränginstrument, såsom:
Violiner, Flöjter, Guitarrer, Klarinetter, Occarinor, Dragspel, Symphonion, Ariston, Horophoner, Zittror, Speldosor.
Violinlådor, Violinstråkar, Mek. Notställare, Piano- och Orgelstolar m. m.
Goda betalningsvilkor. Billiga priser. Illustrerad priskurant på begäran *gratis.*

Nilsson & Dahlbeck.
Skrädderi-Etablissement
38 samt lager af färdiga **38**
Gosskläder
Regeringsgatan
Stockholm.

Stockholm, David Lunds Boktryckeri 1888.

Ungdoms-Vännen.

(Stockholms-Bilaga.)

N:o 8. Fredagen den 24 Febr. 1888.

Predikoturer och Andaktsstunder.

Slottskyrkan, Söndag, kl. 11 f. m. Julin.
Storkyrkan, Söndag, Ruus; Kiellman-Göranson; past.adj. Beskow.
Blasieholmskyrkan, Söndag kl. 11 f. m. Beskow; kl 6 e. m. G. Ring.
Klara kyrka, Söndag, Wadström; Mörner; Westberg.
Jakobs kyrka, Söndag, Leopold; Lagerström; G. Svensson.
Johannes kyrka (Jakobs allm. Läroverk) Söndag, kl. 6. e. m. Lagerström.
Hedvig Eleonora kyrka, Söndag, kl. 9 f. m. Ehrling; Westman; Lagerström.
Adolf Fredriks kyrka, Söndag, Evers; Vicander.
Kungsholms kyrka, Söndag, Svedberg; Sundberg.
Carl Johans kyrka, Söndag. 11 f. m. Dehlgren.
Finska kyrkan, Söndag, kl. ½ 10 f. m. Finsk högm. Sjöding; kl. 11 f. m. Sv. högm. Stenström.
Tyska kyrkan, Söndag, Tysk högm. Kaiser. Onsdag kl. 6 e. m. Krage.
Katrina kyrka, Söndag, Fristedt; Johansson; Fristedt.
Maria kyrka, Söndag, Ericson; Nilson; Eklund.
Djurgårdskyrkan, Söndag kl. 11 f. m. Jon. Svärd.
Borgerskapets gubbhus, Söndag, G. Svensson.
Borgerskapets enkehus, Söndag, kl. 11 f. m. A. J. Svensson.
Sabbatsberg, Söndag, Hallbäck.
Ev. Brödraförs. Söndag, kl. 11 f. m. Aastrup.
Missionsh. å Kungsholmen Söndag, kl. 6 e. m. Wennerholm. Fredag kl. 7 e. m. Lindholm.
Missionsh. Pilgränd, Söndag kl. 6 e. m. A. F. Holmgren. Onsdag, kl. 7 e. m. Ring.
Mejtensgränd, Söndag, kl. 6 e. m. Lindholm. Torsdag, kl. 7 e. m. Isberg.
Sjömanskapellet, (Tyska brunn 19) Söndag kl. 11 f. m. Ph. Petri; kl. 6 e. m. Wersén. Torsdag inställes.
Nybrogatan 34 B, Söndag kl. 6 e. m. Rockman. Torsd. kl. 6. e. m. Ph. Petri. Lörd. kl. 7 e. m. Bönemöte.
Diakonisskapellet, Söndag, kl. 11 f. m. Berg.
Danviks kyrka, Söndag, kl. 4 e. m. Bodström.
Immanuelskyrkan, Söndag, kl. 9 f. m. s. s. kl. 11 f. m. Waldenström; kl. 1,15—2 e. m. Waldenström; kl. 6 e. m. Waldenström, Ekman, Wretling, nykterhetsmöte. Tisdag 7 e. m. Westerlund. Torsdag kl. 7 e. m. Wikström och Dolk.
Lutherska missionshuset, Söndag, kl. 9 f. m. söndagsskola, kl. 11 f. m. Ekman; kl. ½ 1 ensk. möte; kl. 6 e. m. Grufman. Måndag—Lördag kl. 7 e. m. möten.
Sundbybergs kapell, Söndag, kl. 12 m Holmgren. Torsdag, kl. 7 e. m. Westerlund.
Kungsholmsgatan N:o 6 Söndag, 11 f. m. C. Löfgren; kl. 6 e. m. Årberg. Onsd. ½ 8 e. m. Bönemöte.
Horntullsgatan 1, kl. 11 f. m. Grufman; kl. 6 e. m. Westerlund. Onsdag ½8 e. m. Lundgren.
Missionshuset vid Rörstrand, Söndag, kl. 9 f. m. söndagsskola, kl. 11 f. m. G. Jönsson; kl. 6 e. m. Sjölander. Onsdag kl. 8 e m. Wikström.
Betlehemskyrkan, Söndag, kl. 9 f. m. söndagsskola; kl. ½ 12 f. m. Wersén; kl. 6 e m. Hammar. Onsd. kl. 6 e. m. Lindberg. Lördag kl. 6 e. m. Petri, Wersén m. fl.
Betelkapellet, kl. 9 f. m. söndagsskola, kl. 11 f. m. Lindblom; kl. 6 e. m. Broady.
Salemkapellet, Söndag, kl. 11 f. m. Engstrand; kl. 6 e. m Waxberg.
Ebeneserkapellet, Söndag, kl. 9 f. m. s. s. kl. 11 f. m. Hedberg; kl. 6 e. m. Wingren. Möten hållas hvarje afton under veckans lopp kl. 8 e. m.

Handtverkaregatan 24 A, Söndag, kl. 11 f. m. Lindberg, kl 6 e. m Rönnbäck. Tisdag kl. 8 e. m. Förs.-möte.

Grefgatan 3, Söndag, kl. 9 f. m. Sönd.skola; kl. 11 f. m. Hammarberg. kl. 5 e. m. Sångtillställning.

Döbelnsgatan 48, Söndag, kl. 9 f. m. söndagsskola, kl. 11 f. m. och kl. 6 e. m. Jansson. Tisdag kl. 7 e. m. Förs.-m.

Vestmannagatan 54, Söndag, kl. 11 f. m. Malmqvist, kl. 6 e. m ***

Kyrkan vid Floragatan, Söndag, kl. 1/2 8 f. m. morgonmöte, kl. 9 f. m. söndagsskola; kl. 11 f. m. * * *, kl. 6 e. m. Westerlund. Måndag kl. 8 e. m. I ställes. Tisdag kl. 7 e. m. Församlingsfest.

Sundbyberg, Brunsgården, Söndag, kl. 11 f. m. Ahlqvist, kl. 5 e. m. Eriksson

I S:t Paulskyrkan, (vid Adolf Fredriktorg), kl. 9 f. m. söndagsskola; kl. 11 f. m. och kl. 6 e. m. Lindström från Upsala. Måndag kl. 8 e. Fest. Torsdag kl. 8 e. m. Carlsson.

Åsögatan 48, kl. 11 f. m. Petterson, kl. 1/2 5 e. m. Eriksson, Onsdag kl. 8 e. m. Petterson.

Wallingatan 20, kl. 9 f. m. söndagsskola. 11 f. m. Svensson, kl. 6 e. m. Schütz. Torsdag kl. 8 e. m. Schütz.

W6 (stora salen) kl. 11 f. m. E. Schütz.

S:t Eriksgatan 10 (Kungsholmen): kl. 11 f. m. flere bröder, kl. 3 e. m. söndagsskola, kl. 1/2 5 bönemöte.

Biblioteksgatan 5, kl. 9 f. m. söndagsskola, kl. 11 f. m. och kl. 6 e. m. Hultgren. Möten hvarje afton under veckan kl. half 8 e. m., utom lördag.

Kr. Arb. Föreningen, Söndag kl. 11 f. m. enskildt möte, kl. 3 e. m. Söndagsskola. kl. 6 e. m. Nilsson. Tisdag kl. 8 e. m. Predikan. Onsdag kl 8 e. m. möte för en fattig familj. Torsdag kl. 8 e. m. ensk. möte. Fredag kl. 8 e. m. bönemöte.

Upplandsgatan 29. Immanuelsförs. lokal, Söndag kl. 9 f. m. söndagsskola, kl. 11 f. m. Hjertman, kl. 5 e. m. Hjertman, Lagercrantz m. fl. fest, se annonsen. Måndag, kl. 8 e. m. församlingsmöte. Tisdag kl. 7 e. m. Sjuklådans sammanträde. Onsdag kl. 8 e. m. Hjertman. Torsdag kl. half 8 e. m. nykterhetsmöte. Fredag kl. 8 e. m. bönem.

Frälsningsarmén, kår I, (Östermalmsg. 33). Möten 1/2 8 o. 11 f. m., 1/2 4 o. 7 e. m. Möten hvarje afton kl. 8 e. m. Kår II, (Pipersgr. 5) Söndag. möten 1/2 8 o. 11 f. m., 1/2 4 o. 7 e. m. Möten hvarje afton utom måndagar kl. 8 e. m. Kår III, La Glasbruksg. 10 A., o. kår IV, Jakobsberg (Hornstull), möten lika med kår II.

Ungdomsvännens
prenumerations- och utdelningsställen inom Stockholm för 1888 äro:

På Norr:

Palm & Stadlings Bokh., Malmskiln.g. 40.
Fagerbergs d:o Tegnérgatan 4.
Missions-Bokhandeln, d:o 14.
D:o d:o Kungsgatan 17.
D:o d:o Drottningg. 49.
T. Liljeqvists Bokh. d:o 64.
F. Björklund & C:o d:o Malmskiln.g. 46.
Lindau & Hultmans d:o Drottningg. 104.
Fosterl. Stiftelsens d:o Mästersam.g. 34.
Tidn. kont. Drottningg. 8.
D:o d:o 73 C.
D:o Gust. Ad. torg 10.
D:o Hamngatan 13.
D:o Observatoriegat. 6.
D:o Norrtullsgat. 10.
D:o Kungsgatan 18.
Feychtings Specerih. Drottningg. 75.
A. M. Bergqvists Repvaruh. Bibl-teksg. 1.
Nilssons Skobutik, G:la Kungsh.brogat 30.
Höglanders d:o Brunkebergstorg 24.
Mjölkmagasinet, Observatoriegat. 14.
Liebenfeldts pappersh. d:o 8.
Kristliga fören. af Unga Kvinnors lokal, Norrlandsgatan 13.
Vaktm. Hällén, Betelkapellet.

På Östermalm:

Palm & Stadlings filial, Skepparg. 44.
Tidn. kont. Sturegat 5.
D:o Storgatan 8.
D:o Karlavägen 6.
D:o Kommendörsgat. 15.
Ågrens Specerih. Brahegat. 29.
A. F. Piras d:o Karlavägen 41.
J. Kjellin, Linnégatan 31.
Lindströms Brödmagasin, Riddargat. 30.

På Söder:

Joel Lunds Bokh., Folkungagat. 14.
Nanny Helgarzons Bokh., Hornsgat. 30.
Tidn. kont. Hornsgatan 54.
D:o Södermanl. torg.
Westerbergs Specerih. Götgat. 56.
Waktmäst. i Salemkapellet.
C. O. Grönqvist, Torkel Knutsonsg. 14 B.

På Kungsholmen:

Kungsholms Bokh., Handtverkargatan 8.
Kryddboden, Kungsholmsgatan 11.

Fest blifver Upplandsgatan 29, söndagen den 26 Febr., kl. 5 e. m. till förmån för söndagsskolan derstädes. Talare Hjertman Lagercrantz samt vänner ifrån frälsningsarmén m. fl. Sång och guitarrmusik af flere bröder och systrar. Inträdesafgift 25 öre.

Stockholm, tryckt hos David Lund, 1888.

UNGDOMS-VÄNNEN.

LITET LJUS MINSKAS EJ — DITT ORD ÄR EN LYKTA FÖR MINA FOTTER

KRISTLIG TIDNING FÖR SVERGES UNGDOM.

N:o 9. Fredagen den 2 Mars. 1888.

Prenumerationspris:
Helt år 1 kr., 3/4 år 75 öre, 1/2 år 60 öre, 1/4 år 30 öre.
Postbefordringsafgift 20 öre.
Till Amerika 3: 50; Norge, Danmark och Finland 3 kr.

Redaktör och ansvarig utgifvare:
K. TH. MALMQVIST.
Grefturegatan 73, 3 tr., Stockholm.

Annonspris: 8 öre pr petitrad.
Expedition: Palm & Stadlings bokhandel Malmskilnadsgatan 40. Telef.: Bell 10 78, Allm. 57 90.
Lösnummer: 5 öre.

Om sann bildning.

Af *K. Fries.*

Det berättas om den berömde målaren och bildhuggaren Michelangelo Buonarroti att han en dag på sin atelier stod försjunken i djupa tankar, betraktande ett rått och oformligt marmorblock af väldiga dimensioner. En hans vän, som var närvarande, frågade, hvad som upptog hans tankar. »Jag ser i stenen en ängel fången» svarade han »honom vill jag frigöra». Och när hans afsigt blifvit utförd, så stod der färdig en af dessa härliga skapelser, som än i dag efter mer än 300 år tjusa vårt öga.

För Michelangelo's blick sväfvade en bild, som födts af hans konstnärssjäl, och denna bild meddelade han åt marmorn, genom att bilda den formlösa stenen efter densamma. Detta var ett *bildande* men icke någon *bildning*. Det var att utifrån påtrycka en liflös massa en viss gestalt, men bildning måste komma inifrån. Af bildning äro endast lefvande varelser, ja endast förnuftiga varelser det är människor mäktiga.

Hos hvarje människa har Gud nedlagt en mångfald af anlag och förmågor. Huru otaliga äro icke dessa, och huru ändlöst skiftande är icke deras sammanställning hos olika människor! Dessa olika anlag framkalla hos människan motsvarande bilder, som föresväfva henne, såsom vore de något utom henne, än mera klart och tydliga, än mera dunkla och obestämda. Gif t. ex. detta barn en penna i handen, och det skall genast, nästan lika mycket till sin egen förvåning som till deras som se det, sammanställa linierna till figurer och åt dessa förläna karaktär och uttryck. Det är den blifvande tecknaren, hvars anlag röja sig redan tidigt; det är bilderna som föresväfva barnets själ och påverka dess fantasi och efter hvilka barnet bildar sig.

Men huru mångskiftande än människornas anlag äro, kunna de dock sammanföras under tre grupper. Alla människor hafva *förstånd*, alla hafva *känsla*, alla hafva *vilja*. Och alla dessa förmögenheter hafva anspråk på att bildas. Nu menar man väl med bildning enligt vanligt språkbruk egentligast *förståndsbildning*. Man gör detta med orätt så till vida som verldsmänniskorna äro angelägna om att lägga en uteslutande vigt vid förståndets odling som lemnar hjertat oberördt och det naturliga sinnet obrutet. Men man gör det med rätta så till vida, som förståndet är en af människans väsentligaste bestämningar. Förståndet är det, som leder handen, som vi utsträcka efter den föda, som skall nära vår kropp; förståndet säger oss hvar vi i nästa ögonblick skola sätta ned vår fot för att icke genom ett falskt steg ådraga oss skada; förståndets betydelse förstå vi bäst genom att betrakta sådana, som »mist sitt förstånd». Och då nu språkbruket en gång fastställt denna betydelse för ordet bildning, så må den få gälla, ty äfven språkets utveckling är underlagd Guds allvisa ledning.

Men om vi hafva klart för oss, att vårt förstånd bör bildas, huru skall detta då ske? Den frågan borde ej vara svår att besvara; det sker naturligtvis genom samlande af erfarenhet och kunskaper, menar någon. Icke så enkelt dock, min vän — det hör något mera dertill. Det kan finnas personer, som samlat så mycket vetande och kunskaper, att du och jag måste känna oss som riktiga små lilliputer bredvid dem i det afseendet och som dock i sina handlingar och sitt väsen visa prof på en råhet, som vitnar om alt annat än bildning, ja de kunna till och med just i fråga om sitt vetande göra sig skyldiga till det, som är bildningens raka motsats: *högmod* och *inbilskhet*. En person må vara aldrig så lärd inom det område, han utstakat åt sig, och der med full rätt — om man kan tala om en sådan — hyllas med alt det berömm, som plägar komma vetenskapsmannen till del af beundrande medmänniskor, alt kan han dock icke veta, och på hans förhållande till det, som ligger utom hans eget område, skönjes, om han är blott lärd eller äfven verkligt bildad. Ser han med förakt ned derpå, insvepande sig i sin egen självtillräcklighets mantel, — såsom så mången gör t. ex. med hänsyn till bibeln — då är han måhända lärd, men bildad är han icke.

Ty sjelfva förutsättningen och utgångspunkten för den sanna bildningen är *ödmjukhet*, medvetande om att hvad jag vet är och kan ej vara annat än blott helt ringa, och att det följaktligen fins mycket i verlden, som jag icke känner till men hvaraf jag kunde hämta lärdom.

»Semper discimus» (vi lära ständigt) är ett gammalt godt ordstäf. Ingen är så klok eller lärd att han kan sätta punkt för sitt vetande, såsom vore han fullärd. Utestänger sig någon — vare det enskild person eller ett samfund — på detta sätt från vidare utbildning så upphör snart den redan vunna kunskapen att vara fruktbringande och dör bort.

Men det behöfs ingalunda att verkligen vara så der lärd för att se sig utsatt för faran att tycka sig veta nog.

Äfven mången som vet skäligen litet, är benägen att gentemot det nya, som träder honom till mötes från det ena eller andra hållet, under den ena eller andra gestalten, intaga en sådan der ogästvänlig ställning och visa det ifrån sig med den tanken — om än icke erkänd: — »jag vet hvad jag vill veta; det der frågar jag ej efter»; eller ock är man färdig med en hastig och hård dom, som vid lugn och noggrann pröfning visar sig oberättigad. Af ett sådant sinne födes oförd ragsamhet. Men den för sjelf sin dom med sig. Det är mig sjelf jag gör största skadan, om jag vägrar att lyssna till sanningar, blott derför att de icke runnit upp i min egen hjärna eller derför att de framställas af för mig obekanta eller obehagliga personer.

Nej, ödmjuk läraktighet är en af de barnsliga egenskaper, som anstå alla människobarn och som äfven böra pryda Guds barn. Men om ödmjukhet är bildningens utgångspunkt, hvad är dess då ledtråd? Svar: *kärlek till sanningen*. När vi taga kännedom om något för oss nytt, så bör det icke vara för att utan vidare upptaga detta i vår varelse. »Pröfven alt och behållen det som är godt» säger aposteln. Vi må vara kritiska, och vi måste vara det, men vår kritik bör vara ledd, icke af godtycket, utan af sanningen. Vi må icke gå till undersökningen af det nya sanningsområde, som öpnar sig för oss, i afsigt att der alltid finna vår egen mening bekräftad och tillslutande vårt öga för hvad som icke vill stämma öfverens med hvad vi tänkt förut, utan må vi i stället, om vi efter ärlig och mogen undersökning funnit någon ny sanning som icke förut legat inom vår synkrets, bereda en plats för densamma i vår tankeverld.

På så sätt skola vi kunna blifva bildade litet hvar. Äfven i den obetydligaste ställning i lifvet kan man på detta sätt vara en bildad människa. Jag känner en handtverkare, icke en rik och oberoende handtverkare, utan en sådan, som lutad öfver sitt arbete från morgon till kväll, sjelf lägger hand dervid. Han är icke någon lärd man men han är en bildad man, en person, af hvars samtal man alltid har att lära just derför att han sjelf aldrig upphör att lära.

Ett särskildt slag af bildning är utbildandet af de färdigheter som Gud har nedlagt hos den ene och andre.

I början talade jag om huru Buonarroti formade det råa marmorblocket till en ängels sköna gestalt. Det var icke nog att ängelns bild skulle framstå för mästarens blick, han måste också i sin hand haft förmågan att skänka uttryck åt sin konstnärstanke. Denna förmåga, som förekommande i olika grader kallas konstnärlighet och konstfärdighet, vinnes endast genom öfning, d. v. s. utbildning. Huru går denna då till? Jo så, att man vid hvarje försök att utföra det, som man ämnar, lägger märke till, hvad som brister, och uttänker huru detta bäst skall kunna afhjälpas; undan för undan skall man på detta sätt komma längre i färdighet. Och till hvilken höjd man sålunda kan nå, se vi af en mängd företeelser, egendomliga för våra dagar.

Alla dessa sinnrikt uttänkta maskiner, hvad äro väl de annat än resultaten af de oupphörligt förnyade försöken att lyckas bättre och bättre i utförandet af ett visst arbete. Någon har sagt, att en kristen skomakare borde vara den bäste skomakare och en kristen skräddare den bäste skräddare, icke derför att de ägde bättre gåfvor än andra för dessa kall — ty äfven till dem fordras särskilda gåfvor — utan derför att de betrakta de gåfvor — större eller mindre som de fått, såsom pund gifna af deras Gud, bättre än andra förstå att genom trägen flit förkofra dem.

Men människan består icke blott af förstånd, utan äfven af *känsla*. Och huru stor rol spelar icke känslan i vårt lif! Den fyller ut de tomma mellanrummen i förståndets nakna skelett, den skänker färg och uttryck åt vårt lifs gestalt. Men hurudan färg? Ja det beror på hurudan den är, det beror på, om den är bildad eller ej. Jag tänker mig en eljes god och from person, en kristen, hvars känsla dock är

oskolad. Han är butter och tvär, ja kan t. o. m. vara grof och sårande. När han framställer en åsigt eller en önskan, så sker det på ett stötande och obehagligt sätt. Med ett ord, han är icke angenäm att vara tillsammans med. Hvarför? Han är icke *finkänslig*. Helt annorlunda skulle det bli, om han för hvarje sin handling eller yttrande först tänkte efter: hvad intryck skall detta göra på dem, med hvilka jag nu träder i beröring, skulle jag vilja blifva bemött på samma sätt, hvarpå jag nu bemöter dem? o. s. v. På så sätt fostras känslan till finkänslighet. Sant är, att detta kan gå till öfverdrift och urarta till människoträldom och ett ängsligt väsen eller — än värre — förytligas till en blott höflighetspolityr, som sitter lika mycket utanpå som balhandskarne och supéfracken och som tillåter vederbörande att ögonblicket efter det man varit så artig på bjudningen, att det nästan väckt löje, på det gröfsta förgå sig mot en tjänare. Sådant är dock intet uttryck för en bildad känsla, utan blott en inlärd lexa, som lemnar sin egare i sticket, då lexan icke räcker till, eller någon bit deraf fallit ur minnet. I motsats dertill vet den, hvars känsla på ett rätt sätt är bildad inifrån och utåt, att skicka sig i alla möjliga lägen; han är icke förlägen och blyg inför dem, som stå öfver honom; han är icke högdragen och otillgänglig mot dem, som i något atseende äro honom underordnade.

Men människan består slutligen ej endast af förstånd och känsla utan äfven af *vilja* — och den beståndsdelen är kanske till sist den vigtigaste och kanske äfven den, hvars bildning i allmänhet mest försummas. Tider hafva funnits, då man i folkundervisningen gjort gällande satsen: »viljan följer förståndet». »Upplys blott människorna om naturens och människolifvets lagar så skall alt bli bra!» så resonnerade man, till dess en bedröflig erfarenhet påvisade misstaget, och så resonnerar man, då man vill bortskaffa religionsundervisningen ur våra skolor * eller då man säger arbetaren, att han tillbringar sin söndag bättre på arbetareinstitutet än i kyrkan. Men detta är falskt. Viljan är fastmera styrmannen som ger vårt lifs farkost dess kosa, kusken, som med stark hand länkar de mäktiga och eldiga krafter, som äro bestämda att föra vårt lif framåt. Får den förblifva utan bildning, får den styra oss med egensinnets järnhårda hand eller låta oss drifvas omkring af nyckernas växlande vindkast, då är det visst, att vårt lif blir förspildt både för denna verlden och den kommande. Blir åter vår vilja skolad och fostrad, såsom den bör — det vill med andra ord säga, blifva vi *kristna*, då skola vi kunna nå det mål, för hvilket vi äro bestämda väl icke utan pröfningar och faror, men dock lyckligt och oskadda. En vilja, härdad i Guds ugn, blir såsom stålfjädern. Spänstig och stark, förmår hon att utveckla en kraft och att genom ihärdighet vinna resultat, som eljes vore henne för svåra — tänken blott på hvilka storartade prof i detta stycke, som aflagts af missionärer i gammal och ny tid! Men hon förmår också att böja sig under de svårigheter som möta. En vilja, som icke lemnat sig åt Gud för att af honom bildas, hon antingen böjes, som det mjuka järnet, när något rätt tugnt och svårt kommer på, och gitver vika, när frestelser draga och locka, eller ock brister hon som det spröda kallbräckta stålet. Mer än en har förfelat sitt lif, ja äfven förlorat det, blott derför att de icke fått sin vilja fram i någon viss punkt.

Jag sade i början, att en skilnad fans mellan liflösa föremål och förnuftiga varelser, då det gälde att bildas. För de liflösa var bilden något yttre, som påtrycktes, för de förnuftiga något inre, som utbildades. Detta var blott delvis riktigt. Äfven vi människor hafva en bild utom oss, efter hvilken vi böra bilda oss, ja, som motsvarar bilden i vårt eget inre. Den bilden har Gud sjelf framstält, och den är tillika hans egen afbild. Den bilden är Jesus Kristus. Han innebär i sig alt det fullkomligaste, som kan tänkas såsom människa. Om vi likdanas med honom, så skola vi ernå den sanna bildningen, då skall den rätta *samklangen* uppstå mellan utbildningen af vårt förstånd, vår känsla och vår vilja, då skola vi känna den der harmonien, hvarom vi ibland drömma, då vi höra ljufliga ackord af samstämmande toner.

Men Jesus Kristus är ej blott en sådan bild utom oss, han har äfven kraften att i vårt eget inre väcka till lif den i människosjälens djup slumrande bilden af honom sjelf, att sjelf på nytt födas till lif i oss, i det vi på nytt födas i honom. Och på detta sätt kommer han alt mera till gestalt i oss. Huru detta skall tillgå lära vi af följande ord (2 Kor. 3: 17, 18): »Herren är Anden, och hvarest Herrens Ande är, der är frihet. Men vi alla, som med aftäckt ansigte skåda Herrens härlighet i en spegel (= afbild), varda förvandlade till samma bild från härlighet till härlighet såsom från Herrens Ande.»

* Mot detta enda lilla uttalande ber Red. att få reservera sig.

Betydelsen af kristlig verksamhet bland unga kvinnor.

(Efter K. O. Broady den 27/2.)

Den förening, som här i dag firar sitt årsmöte,[1]) förtjenar all vår sympati, all vår uppmuntran, all vår kärlek och allt vårt deltagande — icke blott derför att den är en förening med filantropiskt[2]) syfte, utan i all synnerhet derför att dess verksamhet förnämligast afser att föra kvinnan till Kristus, hvilket är det vigtigaste af alt. Då en människa föres till Kristus och blir delaktig af hans Ande — huru underbart förändrad blir hon icke då! Hennes åskådning af lifvet, hennes sträfvan, hennes sympati — alt blir då vidgadt, upphöjdt och förädladt. Hon blir icke försvenskad eller förtyskad — ej en patriot[3]) i detta ords vanliga inskränkta bemärkelse — utan hon blir en kosmopolit[4]) — en verldsmänniska i *sannaste* och *bästa* mening. Hennes hjerta blir så vidgadt, att det löper öfver det jordiska fosterlandets gränser och tager i sin omvårdnad alla människor.

Hon blir icke en aristokrat i ordets vanliga trånga bemärkelse, utan hon blir adlad i sanning. Hon förlorar synen på de skrankor, människor hafva upprest mellan människor. Hon ser i hvarje människa *blott en människa*. Hon får ett hjerta vidgadt som Guds hjerta och högt i sina tankar som hans; hon lär sig att omfatta alt, så som Gud omfattar alt.

Det är just detta, som ger en så stor betydelse åt föreningens sträfvanden att söka föra de unga kvinnorna till Kristus.

Kvinnans betydelse i verlden är stor. Detta beror derpå, att hos kvinnan lifvets ytterligheter mötas.

Ingen är så gränslöst fåfäng som kvinnan, men ingen heller så ytterst anspråkslös.

Ingen är så egenkär som hon, men ingen heller så sjelfuppoffrande.

Ingen så hämdlysten, men ingen heller så försonligt sinnad.

Ingen är så dubbel som kvinnan, men ingen heller så enkel, enfaldig, uppriktig, rakt på saken gående och ärlig.

Ingen är så rå, som den från Gud bortfallna kvinnan kan vara, men ingen är heller så ädel, som den till Gud höjda och till hans gemenskap återförda.

Ingen är så djurisk som den åt synd och last hemfallna kvinnan, men ingen är å andra sidan så ren, så obefläckad i tankar, sinne, hjerta och lif, som den i Kristi gemenskap lefvande kvinnan.

Just detta, att lifvets ytterligheter äro på ett så utpräglad sätt förenade hos kvinnan, bevisar, hvilka möjligheter för inflytande och makt som finnas hos henne.

Många tro, att kvinnan har mindre inflytande än mannen, men detta är ett stort misstag.

En kvinna kan aldrig komma under mannens välde så, som en man kan komma under kvinnans.

Ingen kvinna kan bli så böjd och mjuk under någon man, som en man kan bli det under en kvinna.

Detta bestyrkes af lifvets erfarenhet.

Sedt i det stora hela, har kvinnan icke nu det inflytande, som hon borde hafva.

Hon är dock skapad att hafva inflytande

Kvinnan sätter ej i allmänhet nu prägeln på hemmet, men hon är skapad att göra detta.

Vi vilja, att våra barn skola växa upp till lydnad, vördnad och aktning icke blott för sina föräldrar, utan för alla människor. Men af hvem skola de lära detta, om icke af mödrarne i hemmet!

De *borde* också få lära sig detta i sina egna hem.

Kvinnan i hemmet bör ej betraktas som en slaf under mannen, utan hon bör anses såsom en, hvilken Gud ställt vid mannens sida för att regera mannen och hemmet. Då barnet ser sin moders kärleksfulla, goda och vördnadsfulla uppförande mot mannen inom hemmets lilla verld, lär det sig att sjelft bevisa vördnad och aktning. Det blir så, då kvinnan kommer till sin rätta maktställning. Ty endast makten kan bevisa vördnad. Slafven blott skrymtar och kryper. De barn, som gå ut från sådana hem, der en rätt ande är rådande — från sådana, der kvinnan, förd till Kristi gemenskap, intager sin rätta plats — dessa barn fylla aldrig våra fängelser eller befolka våra försörjningsinrättningar. De besöka ej krogarne eller skökohusen. De smäda icke Gud, ej heller förakta de hans heliga ord. De ha lärt sig i hemmet hvad renhet och kärlek är. Sådant hemmet är, sådant blir samhället — och sådant samhället är, sådan blir nationen.

Derför böra vi sträfva att höja kvinnan och nedkalla Guds välsignelse öfver all kristlig verksamhet, som har detta till sitt egentliga mål.

[1]) Kristliga föreningen af unga kvinnor i Stockholm. — [2]) Människovänligt. — [3]) Fosterlandsvän. — [4]) Allmänt mänskligt.

Förslag till Stadgar för »Förbundet mellan Sveriges Kristliga Föreningar af Unge Män».

Uppstädt af Interimstyrelsen.

§ 1.

Detta förbund afser en närmare sammanslutning mellan Sveriges kristliga föreningar af unge män till befrämjande af deras verksamhet.

§ 2.

Förbundet består af föreningar, som

1:o hafva till syfte att verka för väckande och befordrande af kristligt lif bland unge män.

2:o till aktiva medlemmar upptaga endast sådana män, som, troende på Jesus Kristus såsom sin Frälsare och sin Gud enligt den heliga skrift, vilja i sin tro och vandel vara hans lärjungar och gemensamt verka för utbredande af sin Mästares rike — och förstå vi med uttrycket »Jesus Kristus såsom sin Frälsare och sin Gud enligt den heliga skrift», i likhet med alla evangeliska samfund »Jesus Kristus såsom Faderns enfödde son, konungars konung och herrars herre, såsom den, i hvilken gudomens fullhet lekamligen bor och som, ehuru han sjelf icke visste af synd, blef gjord till synd för oss, i det han bar våra synder i sin kropp på trädet; såsom den ende, genom hvilken vi frälsas från evigt förderf från Herrens ansigte.

3:o för den händelse samtliga medlemmar tillhöra samma kyrkosamfund, icke af grundsats utesluta personer af annan kyrklig bekännelse från sin gemenskap.

§ 3.

Sådan förening upptages i förbundet genom beslut af förbundets styrelse. Uteslutning af förening, som frångått dessa grundsatser, tillkommer den allmanna konferensen (se § 6).

§ 4.

Då ett antal föreningar önskar sammansluta sig till ett distrikt, må de tillkännagifva denna sin önskan för förbundets styrelse, som med anledning deraf fattar beslut.

§ 5.

Förbundets angelägenheter handhafvas af en styrelse, som väljes med slutna sedlar af den allmänna konferensen och är ansvarig inför denna. Antalet medlemmar, som skola väljas, bestämmes af konferensen, men bör icke understiga sju. Styrelsen utser inom sig ordförande, vice ordförande, sekreterare och kassaförvaltare. Afgår styrelseledamot under tiden mellan två konferenser, inträder i hans ställe den, som vid konferensens val stod närmast i röstetal.

§ 6.

Allmän konferens af ombud från föreningarna samlas på tid och ort, som af föregående konferens bestämmas, och utser konferensen sjelf åt sig ordförande och sekreterare.

Till konferens äger hvarje i förbundet inskrifven förening sända *ett* ombud för hvarje fullt 20-tal af aktiva medlemmar. Dock äger förening, hvars hela antal aktiva medlemmar vid tiden för valet icke uppgår till 20, sända ett ombud. Förbundstyrelsens medlemmar äga deltaga i konferensens förhandlingar och beslut.

Hvarje ombud äger vid konferensen *en* röst.

Konferensen granskar genom ett revisionsutskott styrelsens förvaltning och åtgärder.

Hvarje konferens bestämmer det bidrag, som intill nästa konferens skall utgå från föreningarne till förbundets kassa äfvensom när föreningarna böra till styrelsen insända sina årsredogörelser och statistiska uppgifter.

§ 7.

Ändring i dessa stadgar kan ske endast genom konferens-beslut med 2/3 majoritet, sedan förslag inlemnats till Förbundets styrelse minst 3 månader före konferensens sammanträde. För ändring i § 2 fordras dock sådant beslut af tvänne på hvarandra följande konferenser.

F. Schulthess, ordförande. *K. Fries*, sekreterare.
E. Barnekow. *J. M. Erikson.*
J. Hedberg. *P. From.*
N. Persson.

* * *

Red. har äfven fått från kadidaten K. Fries mottaga »Förklarande anmärkningar till ofvanstående stadgeförslag». Men, enär utrymmet denna gång är ytterst hårdt anlitadt, spara vi införandet af dessa »förklarande anmärkningar» till nästa nummer, då vi hoppas få införa dem oafkortade.

De afse att tjena som ledning för afgifvande af de yttranden om stadgeförslaget, hvilka Interimstyrelsen önskar att föreningarna insända till sekreteraren, »Fil. Kand. K. Fries, Skolgatan 9, Upsala», inom utgången af 3 veckor, sedan förslaget till påseende ingått.

Unga-kvinnors-Föreningar

Kristliga Föreningen af Unga Kvinnor härstädes (Norrlandsgatan 13), firade i måndags sin andra årsfest i kyrkan vid Floragatan. Sedan pastor Hultgren öpnat mötet med ett kort tal och bön samt ett par sång- och musiknummer föredragits, uppläste fröken Schröder, föreningens förtjenstfulla sekreterare, den årsberättelse, som vi haft nöjet mottaga för »U. V.», och hvaraf första hälften meddelats i n:r 8 och senare hälften meddelas i detta nummer. Föreningens ledarinna, fru N. Andersson-Meijerhelm, höll derefter ett kortare, mycket intressant och med spänd uppmärksamhet åhördt anförande, deri hon på ett träffande sätt redogjorde för det hufvudsakliga syftet för denna förenings och dess filialers i landsorten verksamhet. Det vore att skydda de unga kvinnorna — såväl af den mera bildade som af den mindre bildade samhällslagren — från de faror och frestelser, hvilka hota både (som talarinnan uttryckte sig) »vid hemlandets och främmande länders kuster genom de blindskär, som der förekomma.» För att nå detta mål vore föreningen synnerligen angelägen att öfveralt få till stånd lokalföreningar, hvilka erbjöde flyttande medlemmar råd och dåd samt tillhandahölle dem adresser på personer i andra städer inom landet eller främmande länder, till hvilka personer de unga och oerfarna flickorna kunde vända sig och så genom deras bemedling såväl i ena som andra afseendet blifva hjelpta. För att så mycket bättre kunna stå föreningens medlemmar, särskildt i hufvudstaden, till tjenst, hade föreningen upptagit engelska moderföreningens praxis till utöfning äfven här hemma, nämligen att inbjuda och invälja i styrelsen *rådgifvare* bland intresserade herrar i olika yrken, embeten och samhällsställningar. Nyligen hade sålunda vunnits för föreningen en intresserad läkare, som kostnadsfritt stode till tjenst med nödig undersökning för vinnande af inträde i befintliga sjukkassor. Man hoppades ock snart vinna någon intresserad jurist, som kunde stå till tjenst med råd och dåd vid rätt ofta inom hufvudstaden förefallande svårigheter mellan tjensthafvande flickor och deras stundom mindre tillmötesgående matmödrar.

Särskildt vigtigt vore dock att kunna för alla flyttande flickor tillhandahålla adresser. Rätt stora anordningar hade i det fallet redan blifvit vidtagna, men genom en lifligare anslutning till den goda saken af framstående personer i landsorten (såsom prester och deras gelikar, hvilka kunde komma i tillfälle att genom offentligt kungörande derom upplysa allmänheten *hvar* adresser kunde fås), skulle dock ett större resultat kunna vinnas. Vi taga oss friheten uppmana våra läsarinnor och läsare att både sjelfva sätta sig i förbindelse med fru Andersson-Meijerhelm och att intressera sina vänner för saken, på det bildandet af lokalföreningar så mycket lättare må kunna ske. Vi hoppas ock att inom kort från den aktade damen sjelf få mottaga till införande i vår tidning ett något mera offentligt upprop i den vägen, åtföljdt af sådana upplysningar, som vi nu ej äro i tillfälle att kunna meddela på grund af bristande sakkännedom beträffande detaljfrågor. Det var oss nämligen omöjligt att hinna fullständigt referera alla de värderika upplysningar, som lemnades under anförandet.

Sedan ytterligare något sångnummer föredragits, höll öfverste K. O. Broady ett kortare föredrag, hvilket i hufvudsak återgifves på annat ställe i dagens nummer.

Mötet var talrikt besökt och gjorde ett i allo godt intryck.

Kristliga föreningens af unga kvinnor 2:dra årsberättelse,

för verksamheten under år 1887.

(Forts. fr. n:o 8.)

Under sommaren fingo ett tiotal af de sjukliga och medellösa medlemmarne dels inackorderingshjelp dels resemedel för att på landsorten återvinna helsa och krafter.

Under de båda s. k. friveckorna i april och oktober hade föreningen möten med kaffebjudning för tjenstflickor. Vid dessa tillfälllen anskaffades nattlogis och platser så vidt möjligt. Så väl vid tågens som båtarnes ankomst möttes de rådvilla landsflickorna, som ofta ej veta hvart de skola vända sig, af några af våra medlemmar, hvilka som igenkänningstecken buro föreningsmärket. Såväl på dessa möten som genom våra medlemmar i landsorten hafva vi sökt varna ungdomen för att obetänksamt flytta till Stockholm.

Hvad vår ekonomi beträffar, få vi nämna, att kassans ställning vid årets slut var som följer:

Inkomster

saldo från 1886.....	kr.	212: 45
inkomster för 1887...	»	2,664: 16
Summa		2,876: 61

Utgifter

utgifter för 1887....	kr.	2,270: 50
saldo till 1888.....	»	606: 11
Summa		2,876: 61

De största inkomstkällorna hafva varit följande: årsafgifter 312 kr., gåfvor 91: 88, försäljning af böcker, märken m. m. 223: 59, inkomst af försäljning samt på föreningen tillverkade arbeten 1552: 91 servering 253: 12.

De vigtigaste utgiftsposterna:

Hyra, ved, diverse omkostnader.....	kr.	658: 00
Dito dito för arbetet på Söder.....	»	103: 57
inventarier.....	»	208: 63
servering.....	»	254: 23
arbetsmaterialier och utgifter för försäljning	»	493: 93
böcker, märken etc....	»	300: 54

Räkenskaperna hafva granskats af Herr Intendenten J. Lagercrantz.

Föreningens s. k. hjelp- och lånekassa, som bildades 1886, har egentligen under detta år mer kunnat utveckla sin verksamhet, när medlen något förökats. Kassans ställning var den 20 febr, 1888, som följer:

Inkomster.

Medlemmars årsafgifter....	191:	90
Gästers årsafgifter.....	98:	05
Gåfva.....	1:	00
Ränta å i banken insatta penningar.....	3:	82
Summa*)	294:	77

Utgifter.

Gåfvor till fattiga medlemmar.....	18:	15
Fester.....	22:	00
Summa	40:	15
Utlånta till gäster och medlemmar.....	51:	50
I kassan.....	203:	12
Summa	294:	77

Den 20 Februari 1888.

Anna Waldenström.

I förra årsberättelsen hade vi glädjen omnämna, att en gren af vår verksamhet bildats i Gefle, der nu medlemmarnes antal uppgår till omkring 85, men under detta år hafva följande 4 grenar bildats: i Norrköping, der medlemmarnes antal är omkring 100, i Skeninge med omkring 22, i Linde med 50, och i Helsingborg, der medlemmarnes antal uppgår till 70 och gästernas till 60. Dessutom hafva vi korresponderande medlemmar på flera ställen, såsom i Göteborg, Linköping, Landskrona. I denna sednare stad är en början till dylik föreningsverksamhet i gång. Det vore önskligt att få en hel mängd korresponderande medlemmar, särskildt bland prestfruarne, och hoppas vi till en del kunna uppnå detta mål genom tidningen »Ungdomsvännen», ty genom detta billiga organ, der notiser om verksamhet bland unga kvinnor så väl som unga män förekomma, kunna vi göra det praktiska syftet af denna verksamhet känd.

Vi hafva satt oss i förbindelse med den Internationella föreningen »Unga kvinnors vänner» och den praktiska engelska föreningen »*Traveller's aid*», »för resandes hjelp». Detta år hafva vi ej ansett oss hafva råd att sjelfva på svenska utgifva den förstnämnda föreningens adressbok, utan hafva vi rekvirerat dylika »Unge Pigers Veiviser» från denna förenings afdelning i Kristiania. Sådana små böcker med adresser så väl för Sverige, Norge som det öfriga Europa samt för Amerika, erhållas för 10 öre på föreningens lokal, Norrlandsgatan 13. Dessa adressböcker äro synnerligt praktiska för de flickor, som söka arbete i Danmark, Tyskland eller Amerika. Vi hafva redan dragit nytta af det samband nationer emellan som denna förening ger, i det vi varit i stånd att skaffa ytterst angenäm och billig inackordering under sommaren i England åt tvänne af våra medlemmar. Trenne unga fransyskor hafva äfven under året fått plats och lektioner. På föreningens lokal kunna lärarinnor eller andra unga flickor få bo mot en billig afgift. En ung fransyska har redan begagnat sig deraf. Till Ryssland och Finland, dessa för Sveriges ungdom så farliga länder, hafva vi fullt tillförlitliga adresser. Af dessa hafva äfven några begagnat sig. En helt liten fransk gren bildades sista dagarne af året, och hoppas vi den skall blifva till välsignelse för de unga bonner och lärarinnor, som ofta kunna känna sig allena här i ett främmande land med ett främmande tungomål.

Det är ej nog att hafva adresser och varningar för dem som resa utomlands, ty det fins ock blindskär vid hemlandskusten, derför behöfde vi små föreningar eller strödda medlemmar öfveralt, från Haparanda till Ystad, hvilka vilja lysa som små fyrbåkar för att upplysa våra systrars farliga väg. Men för att kunna uppnå detta önskningsmål måste Kristi kärlek brinna klart i våra hjertan och skingra sjelfviskhetens täta dimma. Vi vilja afsluta denna vår årsberättels med att anföra ännu några ord ur det kapitel vi började med. Herren säger der om Serubbabels byggande af templet, att, huru ringa början än var, skulle dock hans händer fullända det: »Ty hvem bör väl förakta den ringa begynnelsens dag?» Och vidare säger Herren: »Eho du är, du stora berg, som reser dig mot Serubbabel, till slättmark skall du varda; och han skall utföra slutstenen, under höga rop: Nåd, nåd med honom!»

Natalie Andersson-Meijerhelm, ordförande.
Maria Schröder, sekreterare.

*) Af dessa medel tillhör 47 kr. grundfonden.

Unga-mäns-Föreningar

Från England. År 1883 funnos i Storbritannien 388 kristliga föreningar af unge män; år 1887 630, visande en tillväxt af 242. År 1883 funnos i verlden 2,528 föreningar; år 1887 3,671; sålunda på 4 år en tillväxt af 1,143 eller nästan *en* ny hvarje dag. År 1879 funnos i London 22 föreningar; nu finnes der 77.

Charles G. Kemble, generalsekreterare i Redlands föreningar i Kalifornien, skrifver: »Vår förening grundades den 2 Maj 1887. Vi bygde ett hus af tegelsten som till-

sammans med tomten på hvilken det står, är värdt omkring 30,700 kr. Det är intecknadt för 7,600 kr. Samlingssalen rymmer omkr. 200 personer. Läsrummet är gladt inbjudande, och väl upplyst samt försedt med en ansenlig mängd god literatur. — Alt i en stad med 1000 invånare.

Om i en stad med 1000 inv. en ynglingaförening kan nedlägga 22,000 kr. i ett hus första året den är bildad, huru stort belopp kan din förening, min läsare, nedlägga i ett hus?

En arbetare i Little Falls N. Y. skrifver: Sistlidne lördagskväll besökte tre af våra medlemmar 46 schweizerier mellan kl. 9 och 10. Det fans på dessa ställen 401 unge män och gossar. Naturligtvis hade många varit inne och gått ut eller höllo på att gå in. Följande söndagsmorgon funnos i tre af våra förnämsta kyrkor 57 unge män.

Ett bref från Monistowas K. F. U. M. i New-Jersey säger: Mr Aurelius B. Hull har skänkt en summa af 3,750 kr. till bygnadsfonden såsom minne åt sin son, George L. Hull, som var skattmästare i föreningen från dess bildande till sin död.

(*The Watchman*).

Brefl åda.

Charles Hammarström, *721 Adams street, N. E. Minneapolis Minn. U. S. of Amerika.* Vi hafva erhållit 1 dollar , oss tillsända under innev. år, derför ett exemplar af Ungdomsvännen. Verserna skola med snaraste inflyta. Tack! Välkomen åter! Sök göra något för vår tidning! Helsa broder Peterson.

Chas Jacobsson, *1529 F. street, San Diego, Coll.* Ni har att insända 1 dollars ytterligare, enär hvarje ex. kostar 3,50 och vi erhålla blott 3,60 för hvarje doll. Sök göra något för att sprida Ungdomsvännen bland edra bekanta.

För att slippa afbryta den utmärkta uppsats »om sann bildning», hvilken kandidat Fries godhetsfullt tillsändt oss, nödgas vi ur detta nummer utesluta följetongen, hvilket vi dock hoppas ej må föranleda något missnöje hos våra ärade läsare.

Åtskilliga värdefulla bidrag måste stå öfver till annat nummer.

Red.

Annonser

I Vedhandeln

4 Observatoriegatan 4

försäljes frisk och god björk- samt al- och barrved, såväl sågad som osågad jemte antracit-, sten och träkol, engelsk och svensk kokes, hemsänd till alla delar af Stockholm.

Obs.! Äfven säljas ved-, kol- och kokspoletter.

Ett bekvämt men billigt inackorderingshem

kommer, om anmälningar göras, att öpnas instundande 1 april vid Vasagatan.

Äldre fruntimmer som ha egna möbler kunna få hyra omöblerade rum jemte inackordering.

Hemmet förestås af en van husmoder.

Underrättelser lemnas af fru Andersson-Meijerhelm, som träffas tisdagar och torsdagar 1—3 på K. F.U.K:s lokal Norrlandsgatan 13.

Tvänne kristligt sinnade ungherrar kunna få bra bostad i ett stilla hem. Grefturegatan 53 öfver gården 1 tr.

Johansson.

C. Berg
21 Humlegårdsg. 21
Stockholm

bemedlar köp och försäljning af *stads-* och *landtegendomar* samt emottager uppdrag till härvarande *under-* och *öfver-rätter*, ombesörjer *lagfart å egendomar, bevakningshandlingars* inlemnande, utreder *sterbhus*, förrättar *bouppteckningar* uppsätter *testamenten* samt ombesörjer *vice värdesgöromål* och inkasseringar, m. m. Vänden Eder med förtroende till

C. Berg
21 Humlegårdsgatan 21.
Stockholm

Träffas: *kl. 10—12 f. m., 3—5 e. m.*
Allm. Telef. 73'08.

EMIL LARSÉNS
skrädderiaffär
18 Brahegatan 18.

Obs.! Goda tyger. **Obs.!** Solidt arbete. Billigt pris.

Allm. Telef. 71 16.

Vid Herberget

för tjenstflickor, Klara Östra Kyrkogata N:o 7, erhålla yngre tjenarinnor, som för tillfället sakna anställning, nattlogis jemte kaffe på morgonen för 35 öre. Betyg skola medföras.

På samma gång man erbjuder flickorna denna billiga fristad, vill man härmed varna dem för att lemna sina platser i hemorten, i tanke att få det bättre i Stockholm, ty »att få det bättre» lyckas nästan aldrig, så vida man icke på förhand fått säkert löfte om bestämd plats.

LINA NORDWALL,
Herbergets stiftarinna.

Tidningen

Nykterhetskämpen

utgifves fortfarande en gång i månaden, tryckes på fint papper, sextonsidig och illustrerad, **för endast en krona för år,** postarvodet inberäknadt.

Som **gratispremie** lemnas ett fint planschverk öfver Stockholm af ungefär samma bokhandelsvärde som tidningen.

Skrif till *Nykterhetskämpens expedition i Stockholm* och begär profnummer, och ni får sådana fraktfritt, att utdela bland bekanta.

SVENSKA HÄROLDEN,

tidning för kristlig uppbyggelse, mission, nykterhet och allmänna nyheter samt behandling af tidsenliga frågor, redigerad af *J. Byström,* Eskilstuna, *J. A. Borgström,* Upsala, utkommer **en gång i veckan i femspaltigt** format och kostar ***endast 1 kr. 20 öre*** för år, postarvodet inberäknadt. I förhållande till storleken är Svenska Härolden den billigaste kristliga veckotidning som finnes i Sverige. Endast papperet är nästan värdt hvad tidningen kostar. Profnummer sändas gratis, då adress uppgifves.

Red. af Svenska Härolden, Eskilstuna.

Kom ihåg
Aug. E. Halldéns
skoaffär
7 Engelbrektsgatan 7
då I behöfven nya *skodon* eller gamla *reparerade*

A. & O. Schultén
STOCKHOLM,
2 Normalmstorg 2
och
7 Sturegatan 7.
Stora och välsorterade lager af
Garn-, Väfnader & Trikåvaror
i parti och detalj till billigaste
fabrikspris.
Profven sändas till landsorten franco.

Välgjorda
Möbler
Bättre och enklare. Billigt pris.
Äfven mot afbetalningar.
Malmskilnadsgatan 46
7 Oxtorgsgatan 7
A. Lagerberg.
Egna tillverkningar.

OBS!
Billiga och bra skodon!

I anseende till lokalens blifvande reparation utsäljes under början af mars månad hela lagret, bestående af herr-, dam-, och barnskodon. Allt af min egen välkända tillverkning.

Beställningar och reparationer utföras.

Högaktningsfullt
C. P. Höglander,
Brunkebergstorg 24.

K. F. U. K:s möten:

Norrlandsgatan 13, 2 tr.

Söndag: 6—½ 8 e. m. sång och bibelklass, ledes af fru Andersson-Meijerhelm.
Ämne: **Ett trofast tjenaresinne.**
Onsdag: 6—9 e. m. arbetsklass.

Nytorget 46. Söder.

Lördag: 7—9 e. m. arbetsklass för fabriksflickor.

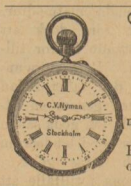

C. Victor Nyman
13 Brunkebergstorg 13,
Stockholm.
Allm. Telefon 54 93.

Lager af Vägg- Väck- och Fickur. Väl examinerade och justerade. Ur mottagas till reparation. Order från landsorten expedieras mot efterkraf Elever mottagas mot betalning. Priskurant sändes och bref besvaras mot porto.

Honourable Mention från Urmakareföreningens Exposition i London 1873.

Fem års praktik hos **kronometerfabrikör V. Kullberg,** London.

S. G. BORIN,

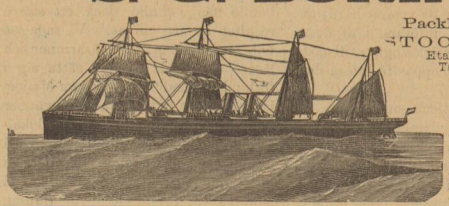

Packhusgränd 1,
STOCKHOLM.
Etablerad 1849.
Telefon 8179.

Befordrar passagerare till Nord- & Sydamerika, Kina, Japan, Australien och Nya Zeeland med Norddeutscher Lloyds förträffliga Postångare.

Palm & Stadling.

Piano- & Orgelmagasin

Malmskilnadsg. 40,
Stockholm.

Rekommenderar sitt lager af **Flyglar, Pianinos & Orglar** från de förnämsta in- och utländska fabriker. Särskildt framhållas H. Kohls *Flyglar* och *Pianinos* samt Mason & Hamlins Orglar.

Obs. Svenska orglar med 1 stämma 4 oktaver samt 1 knäförte från 115 kronor.

Lager af alla brukliga blås- och stränginstrument, såsom:
Violiner, Flöjter, Guitarrer, Klarinetter, Occarinor, Dragspel, Symphonion, Ariston, Horophoner, Zittror, Speldosor.
Violinlådor, Violinsträkar, Mek. Notställare, Piano- och Orgelstolar m. m.
Goda betalningsvilkor. Billiga priser. Illustrerad priskurant på begäran *gratis.*

Nilsson & Dahlbeck.

Skrädderi-Etablissement

38 samt lager af färdiga **Gosskläder** **38**

Regeringsgatan
Stockholm.

Stockholm, David Lunds Boktryckeri 1888.

Ungdoms-Vännen.

(Stockholms-Bilaga.)

N:o 9. Fredagen den 2 Mars. 1888.

Tillkännagifvande

från konsortiet för Ungdomsvännens utgifvande under 1888 till tidningens stockholmsprenumeranter.

Redan då vi började utgifvandet af ungdomsvännen, hyste vi en viss tvekan derom, huruvida det skulle kunna bära sig att i förening med sjelfva hufvudupplagan af tidningen utgifva en särskild bilaga för inom hufvudstaden på olika samlingslokaler förekommande predikoturer,

Emellertid fattades ett sådant beslut under den förutsättningen, att hufvudstadsprenumerationen derigenom skulle komma att betydligt ökas och altså en större spridning beredas åt tidningen.

Men — äfven om vi icke hafva någon särskild anledning att precis beklaga oss öfver en altför liten spridning af tidningen i Stockholm — så hafva vi dock icke desto mindre kommit till den öfvertygelsen, att det ingalunda tillräckligt kan främja företaget (detta tryckande af en särskild predikoturs bilaga) för att det skulle betäcka de förstorade omkostnader, som måste blifva en naturlig följd af en sådan åtgärd.

Vid senast hållna sammanträde har altså konsortiet beslutat, *att från och med nästa nummer (n:o 10 altså) upphöra med bilagan.*

Och är det denna sak vi härmed för våra ärade Stockholmsprenumeranter tillkännagifva.

Nu torde emellertid denna åtgärd, som dock inom parentes sagdt synts oss alldeles oundviklig, derest vi vilja fortfarande förmå uppbära tidningsföretaget (och det vilja vi) för befrämjande af den goda saken, blifva föremål för olika bedömanden från eder sida. Vi undra ej derpå, ty I hafven — åtminstone en del af eder — vid prenumerationens verkställande tagit denna bilaga med i beräkningen.

Derföre — och på det att vi ej i någon mån må någons rätt kränka — hafva vi beslutat hemställa till våra ärade Stockholmsprenumeranter, huruvida de icke skulle vilja med glädje eller åtminstone utan alt för mycket missmod underkasta sig denna lilla inskränkning med afseende på tidningens omfång såsom ett välbehöfligt offer för en god saks befrämjande.

En hvar bör inse, hvilken stor betydelse en ungdomstidning har och att det skulle vara mer än sorgligt, om dess utgifvande skulle omöjliggöras genom ekonomiska svårigheter.

Äfven bör det ej vara svårt att förstå, hvilka personliga pekuniära uppoffringar konsortiets medlemmar få underkasta sig för att kunna uppehålla företaget, till dess det hunnit få tillräckligt fast fot för att sjelft kunna bära sig.

Under sådana förhållanden hoppas vi, att vår åtgärd skall godkännas af litet hvar och att våra prenumeranter i Stockholm skola känna sig nöjda med att för *1 kr.* om året få precis detsamma som landsortsprenumeranterna få för *1 kr 20 öre.*

Det är ju i alla fall billigt pris (1 kr.) för en veckotidning af Ungdomsvännens storlek och innehåll.

Skulle emellertid några af våra ärade prenumeranter i hufvudstaden ovilkorligen yrka på att fortfarande få predikoturerna, bedja vi dessa skyndsammast tillkännagifva detta skriftligen hos Redaktionen (Grefturegatan 73, 3 tr. upp) samt på samma gång uppgifva stället, der de verkstält prenumerationen och alltså hemta tidningen. *Vi lofva då att enligt bästa förmåga tillfredsställa deras kraf.*

Predikoturer och Andaktsstunder.

Slottskyrkan, Söndag, kl. 11 f. m. Hallin, kl. 2 e. m. Modin.

Storkyrkan, Sö ndag, Kielman-Göranson, Fehr, Lindau.

Blasieholmskyrkan, Söndag kl. 11 f. m. Beskow, kl. 6 e. m. Lundgren. Fred. kl. 6 e. m. Hammar.

Klara kyrka, Söndag, Westberg, Nilsson, Mörner.

Johannes kyrka (Jakobs allm. Läroverk) Söndag, kl. 6. e. m. Svensson.

Adolf Fredriks kyrka, Söndag, Vicander, Staaf, Evers.

Hedvig Eleonora kyrka, Söndag, kl. 9 f. m. Carlson, Lagerström. Westman.

Kungsholms kyrka, Söndag, Blomqvist Schultzberg, Svedberg.

Carl Johans kyrka, Söndag 11 f. m. Wallin.

Finska kyrkan, Söndag, kl. ½ 10 f. m. Sv. högm. Stenström.

Tyska kyrkan, Söndag, Tysk högm. Krage.

Katrina kyrka, Söndag, Lodin, Redelius, Isberg.

Maria kyrka, Söndag, Eklund, Sjöstrand, Ericson.

Djurgårdskyrkan, Söndag kl. 11 f. m. Leuwgren.

Borgerskapets gubbhus, Söndag, G. Svensson.

Borgerskapets enkehus, Söndag, kl. 11 f. m. A. J. Svensson.

Missionsh. å Kungsholmen Söndag, kl. 6 e. m. Holmgren. Fredag kl. 7 e. m. Liljeqvist.

Missionsh. Pilgränd, Söndag kl. 6 e. m. Jansson. Onsdag, kl. 7 e. m. Liljeqvist.

Mejtensgränd, Söndag, kl. 6 e. m. Liljeqvist. Torsdag kl. 7 e. Isberg.

Sjömanskapellet (Tyska brunn 19) Söndag kl. 11 f. m. Ph. Petri; kl. 6 e. m. Rockman.

Nybrogatan 34 B, Söndag kl. 6 e. m. Wersén. Torsdag kl. 6. e. m. Rockman. Lörd. kl. 7 e. m. Bönemöte.

Diakonisskapellet, Söndag, kl. 11 f. m. Kihlberg.

Danviks kyrka, Söndag, kl. 11 f. m. Bodström.

Immanuelskyrkan, Söndag, kl. 9 f. m. s. s. kl. 11 f. m. Waldenström; kl. 1,15—2 e. m. Waldenström; kl. 6 e. m. Ekman. Tisdag kl. 7 e. m. Grufman och Rosengren. Torsdag kl. 7 e. m. Rosengren och Westerlund. Kollekt uppt.

Lutherska missionshuset, Söndag, kl. 9 f. m. söndagsskola, kl. 11 f. m. Grufman, kl. 6 e. m. Jönsson. Tisd. kl. 7 e. m. Westerlund.

Sundbybergs kapell, Söndag, kl. 12 m. Fernholm. Torsdag, kl. 7 e. m. Fernholm.

Kungsholmsgatan N:o 6 Söndag, 11 f. m. Westerlund, kl. 5 e. m. Förs.-m Onsdag ½ 8 e. Wikström.

Horntullsgatan 1, kl. 11 f. m. Jönsson, kl. 6 e. m. Lundgren. Onsdag kl. half 8 e. m. Jönsson.

Missionshuset vid Rörstrand, Söndag, kl. 9 f. m. söndagsskola, kl. 11 f. m. Rosengren, kl. 6 e. m. Rosengren o. Westerlund. Onsdag kl. 8 e. m. Lundgren.

Betlehemskyrkan, Söndag, kl. 9 f. m. söndagsskola; kl. ½ 12 f. m. Lindberg, kl. 6 e. m. Neander. Kollekt för hednamissionen. Onsd. kl. 6 e. Lindberg.

Betelkapellet, kl. 9 f. m. söndagsskola, kl. 11 f. m. Lindblom; kl. 6 e. m. Broady. Månd. missionsbön.

Salemkapellet, Söndag, kl. 11 f. m. Engstrand; kl. 6 e. m Edén

Ebeneserkapellet, Söndag, kl. 9 f. m. s. s. kl. 11 f. m. Bysttöm, Dop. kl. 6 e. m. Hedberg, Wingren. Måndag 8 e. m. Församlingsm. Tisdag 7 e. m. Fest.

Handtverkaregatan 24 A, Söndag, kl. 11 f. m. och kl. 6 e. m Clafford. Tisd. kl. 8 e. m. Miss.-bön.

Grefgatan 3, Söndag, kl. 9 f. m. Sönd.skola; kl. 11 f. m. Hammarberg. kl. 6 e. m. Malmqvist.

Döbelnsgatan 48, Söndag, kl. 9 f. m. söndagsskola, kl. 11 f. m. Ahl, kl. 6 e. m. * * *

Vestmannagatan 54, Söndag, kl. 11 f. m. Drake, kl. 6 e. m. Djurfelt. Måndag kl. 8 e. m. Waxberg.

Kyrkan vid Floragatan, Söndag, kl. ½8 f. m. morgonbön, kl. 9 f. m. söndagsskola; kl. 11 f. m. * * *, kl. 6 e. m. Holmgren. Måndag kl. 8 e. m. Förs.-m. Tisdag kl. half 5 e. m. Syförening.

Sundbyberg, Brunsgården, Söndag, kl. 11 f. m. Ahlqvist, kl. 5 e. m. Bergstedt.

I S:t Paulskyrkan, (vid Adolf Fredriktorg), kl. 9 f. m. söndagsskola; kl. 11 f. m. Carlsson, kl. 6 e. m. Schütz. Tors. kl. 8 e. m.kl. 8 e. m. Carlsson.

Åsögatan 48, kl. 11 f. m. Eriksson, kl. ½5 e. m. Pettersson, kl. half 3 e. m. s. s. Onsdag kl. kl. 8 e. m. Petterson.

Wallingatan 20, kl. 9 f. m. söndagsskola. 11 f. m. Bohman, kl. 6 e. m. Carlsson. Måndag kl. 8 e. m. Fest. Torsdag kl. 8 e. m. Schütz.

W6 (stora salen): kl. 11 f. m. E. Schütz.

S:t Eriksgatan 10 (Kungsholmen): kl. ½ 12 f. m. bönemöte, kl. 3 e. m. söndagsskola, kl. Onsd. kl. 8 e. m. böne möte.

Biblioteksgatan 5, kl. 9 f. m. söndagsskola kl. 11 f. m. och kl.6 e. m. Hultgren. Tisdag kl. half 8 e. m. bönem. Onsd. kl. ½ 8 e. m. Fest.
Tors. och Fredag kl. half 8 e. m. Engström.

Kr. Arb. Föreningen, Söndag kl. 11 f. m. Hedström m. fl. kl. 3 e. m. Söndagsskola, kl. e. m. möten för fattiga. Månd. kl. 8 e. m. Ordinarie månadsmöte. Tisdag kl. 8 e. m. Fredelins. Torsd kl.8 e. m. Rosengren.
Fredag kl. 8 e. m. Rosengren. Lörd. Klasstjenaremöte.

Frälsningsarmén, kår I, (Östermalmsg. 33) Möten ½ 8 o. 11 f. m., ½ 4 o. 7 e. m. Möten hvarje afton kl. 8 e. m. Kår II, (Pipersgr. 5) Söndag, möten ½8 o. 11 f. m., ½4 o. 7 e. m. Möten hvarje afton utom måndagar kl. 8 e. m. Kår III, L:a Glasbruksg. 10 A., o. kår IV, Jakobsberg (Hornstull), möten lika med kår II.

Stockholm, tryckt hos David Lund, 1888.

UNGDOMS-VÄNNEN.

KRISTLIG TIDNING FÖR SVERGES UNGDOM.

N:o 10 A. Fredagen den 9 Mars. 1888.

Prenumerationspris:
Helt år 1 kr., 3/4 år 75 öre, 1/2 år 60 öre, 1/4 år 30 öre.
Postbefordringsafgift 20 öre.
Till Amerika 3: 50; Norge, Danmark och Finland 3 kr.

Redaktör och ansvarig utgifvare:
K. TH. MALMQVIST.
Grefturegatan 73, 3 tr., Stockholm.

Annonspris: 8 öre pr petitrad.
Expedition: Palm & Stadlings bokhandel Malmskilnadsgatan 40. Telef.: Bell 10 78, Allm. 57 90.
Lösnummer: 5 öre.

Anmälan.

Tacksamma och glada för den uppmuntran vår lilla tidning rönt från flere håll, få vi härmed ånyo uppmana våra vänner att verka för dess fortsatta spridning, synnerligast bland ungdomen. Vi skola fortfarande egna all möjlig uppmärksamhet åt sådana frågor, som närmast röra de unga. Men derför ingalunda glömma, att vi äfven hafva läsare bland de äldre. Det vill säga: vi skola söka få tidningens innehåll så omvexlande som möjligt. För följetongsafdelningen är väl sörjdt. Äfvensåfor förllöpande artikelserierna. Bland annat bedja vi få påpeka, att vi af förläggarne förvärfvat oss rättighet att i »Ungdomsvännen» införa utdrag ur W. M. Thayers »Flit, Kraft och Karaktär» *samt* J. A. James »Ynglingen borta från hemmet». *Utan tvifvel skola dessa utdrag ur så väl skrifna och berömda arbeten tjena de unga till stor nytta.*

Priset är: helt år 1 krona.
3/4 » 75 öre.
1/2 » 60 »
1/4 » 30 »

Dertill kommer postbefordringsafgiften 20 öre.

Vi önska att hädanefter all prenumeration verkställes å närmaste postanstalt, enär annars postportot äter upp altsammans.

Till dem som samla minst 20 postprenumeranter skola vi lemna provision.

De som önska det, kunna erålla tidningen ända från årets början.

För ynglingaföreningar må särskildt påpekas, att vår tidning på det mest uppmärksamma sätt följer med och hastigt redogör för fortgången af de arbeten, som genom Interimstyrelsens försorg göras för Förbundets organiserande. Äfvensåfor blifva vi i tillfälle att hastigt meddela underrättelserna från den blifvande 11:te verldskonferensen härstädes.

Dessutom ställa vi en särskild afdelning »Frågor och svar» till föreningsmedlemmarnes fria disposition. Och slutligen äro vi ytterst angelägna om att kunna tillmötesgå med notiser om de olika föreningarnes verksamhet hemma och i utlandet.

D. v. s.: Ungdomsvännens spridning befordrar ynglingaföreningarnes verksamhet. Vår tidning är på visst sätt föreningarnes organ. ***Spriden den derför med all flit!***

För jungfruföreningarne och deras väl äro vi icke mindre intresserade. De hafva och sin afdelning. Och den kommer nog att utvidgas i samma mon som tidningen röner uppmuntran från den kvinliga ungdomens sida. Om »Ungdomsvännen» blefve spridd litet mera allmänt bland vårt lands kvinliga ungdom, så kunde härvarande K. F. U. K., som bl. a. står tjenstsökande och flyttande till hands med adresser, råd och upplysningar rörande såväl in- som utlandet, och hvilken förenings ledande personligheter hedra vår tidning med ett varmt intresse och ett verksamt understöd, få tillfälle att genom tidningen ännu mera stå de unga kvinnorna här och der i landet till tjenst. Vi lofva särskildt att såsom gengäld mot det intresse, som de unga kvinnorna visa vår tidning, i densamma inrymma alla de adresser, som fru Anderssson-Meijerhelm vill hafva godheten tillställa oss.

Altså äfven till de unga kvinnorna: Gören alt för »Ungdomsvännens» spridning!

Vår innerliga önskan är att denna lilla tidning må få utngöra en fyrbåk *för ungdomsvännen.*

Det behöfves såväl ett ständigt återkommande allvarligt varningsord i dessa oroliga tider.

* * *

Till ock med ifråga om vår annonsafdelning hafva vi uppställt som syftemål att dermed tjena de unga. Annars brukar man blott afse att tjena pengar med denna afdelning. Nåja — pengar behöfva vi också. Men jemte det att vi naturligtvis genom inrymmande i tidningen af så väl stående som tillfälliga annonser afse att kunna få inkomster till de stora utgifternas bekostande, så hafva vi utgått från den bestämmelsen att ej intaga andra annonsörers tillkännagifvande, än dem vi kunna rekommendera för resp. kunder. Då altså en annons står i »Ungdomsvännen», så är den — för såvidt vi hafva oss bekant — icke någon humbug.

Önskligt vore ock, om våra läsare vid uppköp hos våra annonsörer ville uppge att de läst annonsen just i »Ungdomsvännen.»

Redaktionen.

Unga mäns Föreningar.

Meddelanden från Upsala Kr. Ynglingaförening. Vår kära Ynglingaförening har egt tillvaro sedan den 19 april 1876. Under denna tid har den omfattats med mer eller mindre intresse.

Förutom de offentliga uppbyggelsemötena hvarje söndag mellan kl. 3,30—4,45 e. m. och klassmötena hvar onsdags kväll mellan kl. 9,15—10,30 verkar föreningen bland barnen och har för detta ändamål upprättat söndagsskolor. Vi hafva tvenne dylika öpnade och ämna inom en vecka begynna med den tredje. Dessutom hafva vi vår lokal öppen hvarje dag mellan kl. 3—9 e. m. för dem som vilja läsa våra tidningar. (Härvid undantag gifvetvis för de tider som föreningen har sina sammanträden.) Jag nämde tidningar. Åtskilliga hafva vi fått af välvilliga redaktioner, andra skänkas af medlemmar inom föreningen och på andra åter prenumereras ur den gemensamma kassan. Altnog — vi hafva omkring 40 tidningar på vårt bord, hvilka hvem som helst får läsa. Så hafva vi ett bibliotek, omfattande omkring 230 band af dels uppbyggligt, dels allmännyttigt innehåll, som flitigt användes. Dessutom arangeras emellanåt enkla fester och bjudningar, hvarunder vi med bön och Guds ord vilja söka bibringa de inbjudne något af den mat som icke förgås.

Tänkte att i kort skildra tvenne fester samt en föreläsning, hvilka egt rum under veckan 12—19 februari.

Söndagen den 12 inbjödo vi 27 stycken gossar, i åldern mellan 15—17 år, till vår lokal. Ändamålet var att väcka deras intresse för en

sig af det förflutna och visade sig så rättskaffens, att Sally lät lura sig och blef hans hustru. Men smekmånaden räckte ej länge. Fastän Bill och Sally dragit sig undan till en aflägsen vrå, snokade Palmer snart upp dem. Han fick nu Bill i sitt våld, uppmuntrade hans smak för starka drycker samt inblandade honom i vanhederliga affärer. Och ni har sjelf sett huru det slutat. —

En tid derefter fick jag höra, att Sally tack vare subskriptionen erhållit biträde af en skicklig advokat, hvilken lyckats framställa mordet såsom ouppsåtligt. Hon blef derför ådömd ett lindrigt straff, blott en kort tids fängenskap.

Då hon utstått sitt straff, gjorde farbror Braidy och jag ett besök hos henne.

Några människovänner, hvilkas medlidande blifvit väckt genom hennes olyckor, ville bereda henne tillfälle att utvandra, och detta förslag hade vi fått i uppdrag att göra henne.

Arma kvinna! Hon hade blifvit blekare och magrare än hon var, då hon stod inför domstolen. Håret hade blifvit hvitt, händerna darrade, och man såg att hennes kraft var bruten.

i hast skrifvit några ord i sin annotationsbok.

— Sen här, läsen det här, mina herrar. Är det inte ypperligt?

Subskription öpnas för *Sockerbalens* försvar. Gifven akt, god vänner!

Att vara eller icke vara, det är just frågan. Skall Sockerbalen blifva dömd eller ej? Kommen i håg! Alla för en! Vänner! Äfven de minsta gåfvor mottagas med tacksamhet.

Jag kunde ej låta bli att le, och Smith märkte det.

— Ni förstår er ej på den här saken, eller hur? Kom ihåg hvad jag sade i morgse. Man måste uttrycka sig svulstigt. Tror ni det vore svårt för mig att skrifva som alla andra? Men hvad skulle det inbringa? Inte ett öre. Då jag deremot med några få korta men bestämda ord vädjar till allmänhetens ädelmod och storsinthet, skall ej den största bandit vägra att bidraga med en skärf.

Smith tystnade för ett ögonblick. Derpå frågade han:

— Får jag anteckna ert namn, min herre?

— Ja, det får ni visst, men jag gör samma förbehåll som farbror Braidy.

serie föreläsningar, som vi ämna föranstalta. Ämnet för dessa föreläsningar skulle blifva antingen ur kyrko- eller allmänna historien, såväl som ur helsovårdsläran. Vi räkna nemligen i våra leder 9 eller 10 studerande bröder, af hvilka flertalet åtagit sig att hålla dessa föredrag för gossarne. Sedan vi alla gemensamt druckit kaffe, började festen med bön och sång, hvarefter broder E. Hultman föreläste den älskliga legenden om Kristoforus (= Kristusbärare). Legenden handlade om en viss man, som ville uppsöka den mäktigaste furste på jorden för att träda i dennes tjenst. Efter många vexlingar och mångårigt sökande fick han slutligen rätt på Kristus och stannade i hans tjenst, hvarunder han tjenade såsom bärare åt dem hvilka hade sin väg genom en flod. Så en dag kommer Kristus sjelf och vill passera floden och dervid uppenbarar han sig för Kristoforus, som efter denna händelse blef mera nitisk och intresserad för sin tjenst.

Gossarne uppmanades med anslutning till det lästa att söka Kristus i unga år och icke förslösa sina krafter i tjensten hos det ondas furste.

Derefter uppträdde broder Loftman och tecknade sin sjelfbiografi. Hufvudpunkten i hans anförande blef, att den som lemnar sig åt Herren gör ingen förlust; utan tvärtom — en vinst. Så spelade vår »organist», broder Brundin, en sång, hvars betydelse han tolkade. Sången skulle föreställa olika känslostämningar hos en fånge, som satt i sin cell djupt bedröfvad öfver sin belägenhet. Först kommo vemodiga melankoliska accorder; så hittar en svala in till fången genom det öppna fönstret och åsynen af henne gör fången slutligen så glad, att han till sist stämmer upp och sjunger på samma gång, som den lilla bevingade sångerskan. Denna sång syntes i hög grad fängsla allas uppmärksamhet och utförandet var verkligen förtjenstfullt.

Så talade till sist vår värderade ordförande några behjertansvärda ord till gossarne, dervid han särskildt påpekade vigten af att söka sig goda bekantskaper, samt påvisade från andra sidan vådan af att hylla dåliga umgängesvänner.

Festen, som afslutades med bön och sång, var mycket treflig. Gossarne lofvade villigt att komma upp ånyo på vår lokal för att åhöra föreläsningarne, ett löfte som de synas vilja hålla, enär de fleste voro samlade för att åhöra den första.

Onsdagen den 15 februari höll Theol. Kand. L. Bergström föredrag öfver ämnet: »Ynglingaföreningarnes mission.» Skildrade i väl lagda ord förhållandet i Berlin, der talaren uppehållit sig en tid, hvarunder han varit i tillfälle att närmare göra sig förtrogen med Ynglingarnes mission. Slutklämmen i föredraget var, att vi med broderlig kärlek skola taga oss an hvarandra och hjelpa den ene den andre.

Ett föredrag öfver samma ämne kommer troligen att hållas i Stockholm vid lägligt tillfälle, hvarföre vi spara med vidare utdrag derur, alldenstund det utan tvifvel framdeles kommer att oafkortadt inflyta i »Ungdomsvännen».

Så vilja vi slutligen skildra en bjudning för fattige och arbetslöse män och ynglingar, hvilken egde rum söndagen den 19 februari. 32 inbjudne bjödos på smörgåsar med ost och kött, hvartill svagdricka serverades. Mot slutet af festen erhöllo gästerna risgryngsgröt och mjölk. Festen afslopp under omvexling af sång och Guds ords betraktande, dervid bröderna Fries, Englund, Hultman, Friné och Karlsson vitnade. Att våra gäster voro belåtna med sin afton gaf sig tillkänna uti den tacksamhet som lades i dagen vid afskedet.

A. L—n och *F. P—n.*

Ynglingaföreningen i Hamrånge, hvilken bildades den 5 febr. 1887 hade den 19 sistl. febr. anordnat ett uppbyggelsemöte, hvilket omvexlade med bön, predikan och diskussion. Senare på aftonen var föreningens årsfest. Inträdesafgiften till densamma var 25 öre, kaffe serverades, sång och guitarrmusik förekom. Af den upplästa årsberättelsen framgick, att föreningen, sedan den bildades, fått upptaga 7 nya medlemmar och utesluta 1. Den räknar nu 14 medlemmar. Föreningens möten utgöras dels af böne- dels af samtals- och diskussionsmöten. Ibland hålles kortare föredrag i bibliska ämnen. Dessutom har föreningen till uppgift att befrämja söndagsskolverksamheten.

J. L—m,
sekreterare.

Rörande blifvande 11:te verldskonferensen för K. F. U. M. i hufvudstaden under instundande augusti månad meddela vi följande.

I maj månad 1886 sände Int. Centr. komitén för K. F. U. M. sin sekreterare, herr Ch. Fermaud, hit för att undersöka, huruvida det vore lämpligt att här sammankalla nästa verldskonferens för nämda föreningar. Sedan han för detta ändamål besökt flera medlemmar af hufvudstadens presterskap, erkebiskopen och biskop von Schéele i Upsala samt några andra för saken intresserade personer och uppvaktat H. m:t konungen, som visade varmt intresse för föreningarnes höga mål, inbjöd herr Fermaud de herrar, som undertecknat inbjudningen, att gemensamt diskutera konferensfrågan. Alla närvarande voro eniga om att under nuvarande förhållanden, då föreningens sak ännu är föga känd i Sverge, de icke kunde åtaga sig det ansvarsfulla initiativet till en sådan konferens sammankallande, men ifall Centr.-kom. sjelf valde Stockholm såsom samlingsplats för konferensen, skulle de helsa densamma hjertligt välkommen och söka bereda den ett enkelt men hjertligt emottagande.

Herr Fermaud reste då till Schweitz med detta löfte och verldskomitén sammanträdde in pleno (d. v. s. med alla sina medlemmar från Europa och Amerika), i Géneve för att höra sin sekreterares rapport och öfverlägga om saken. Pastor Osterman, som hade deltagit i underhandlingarna i Stockholm, deltog också i dessa sammanträden i Géneve såsom befullmäktigad i prof. Schulthess' ställe, hvilken representerar verldsförbundet i Sverge. Verldskomitén beslöt då enhälligt, att nästa verldskonferens skulle hållas år 1888 härstädes. Åtgärder hafva sedan här vidtagits för att förbereda nämda konferens. Bland annat har utfärdats det upprop till allmänheten, som vi i dagens nummer infört.

* * *

Vi lofva att i god tid tillhandahålla våra läsare alla öfriga underrättelser i samband med denna konferens. De tal, som komma att hållas af utländske talare, hafva vi all utsigt få hastigt refererade och på svenska meddelade.

Från Berlin. Den 28, 29 och 30 jan. hafva vi med tacksamhet mot Gud kunnat fira vår 5:te årsfest. Sedan de 28 medlemmarne till ett antal af 286 infunnit sig för att höra årsberättelsen upplåsas, hölls den följande dagen, en söndag, i Betlehemskyrkan af medlemmen i styrelsen, pastor Knak, en tacksägelsegudstjenst. I det derefter vidtagande nattvardsfirandet deltogo ungefär 140 medlemmar. Måndagen den 30 voro företrädesvis de understödjande medlemmarne och föreningens vänner samt våra medlemmars anhöriga inbjudna, och de infunno sig så talrikt — öfver 500 — att rummen knapt kunde rymma våra gäster. Vår hedersledamot, hofpredikanten d:r Frommel, helsade de närvarande, under det att vår ordförande, herr von Rothkirch, gaf en kort återblick öfver föreningens ställning och utveckling.

På musikaliska njutningar bjöds alla 3 dagarne af solosångare, af fabriksidkaren Bolle's kapell, af vår egen manskör och stråkorkester så mycket att årsfesten alt igenom kan anses såsom skön och upplifvande.

Vi hade också den stora glädjen att i bland oss se såväl ordf. i vårt förbund, grefve von Bernstorff, som kretsordf. för Berlins kristliga ynglingaföreningar, pastor Anders.

Unga-kvinnors-Föreningar

För att kunna ordna vår verksamhet på möjligaste praktiska sätt enligt de planer, som framställdes på årsmötet måndagen den 27 febr., hafva vi nu skrifvit nedanstående varningsrop, som vi hoppas få uppläst från så många prediko- och talarestolar som möjligt öfver hela vårt kära fädernesland. Men för att detta varningsrop skall göra någon verklig nytta måste vår förening få korresponderande medlemmar i de flesta städer och församlingar, synnerligast från de orter, hvarifrån ungdomen mest brukar komma till hufvudstaden. Vi vore tacksamma om många af denna tidnings läsare ville inom den närmaste tiden skicka namn och adresser till *n:r 13 Norrlandsgatan* på de personer, som vilja vara behjelpliga till denna behjertansvärda saks utförande. Som flyttningstiden nalkas, vore det vigtigt att få denna skyddsvakt omkring vår kvinliga ungdom ordnad så fort som möjligt.

Kopior af nedanstående varningsrop kunna fås å K. F. U. K:s lokal vid rekvisition med bifogande af postmärke.

Ett varningsrop från kristliga föreningen af unga kvinnor i Stockholm till våra systrar i landsorten.

När nu flyttningstiden nalkas, känna vi oss manade, till följd af den erfarenhet vi haft, att tillropa eder en vänlig uppmaning att vara nöjda med de platser I hafven, ty den mindre lönen på landet räcker vida längre till de små behofvens fyllande än den obetydligt större i Stockholm till de förökade anspråken. Om I hafven svårt att få plats på landsorten, så att I åren tvingade till de närgränsande städerna, så sätten eder i förbindelse med någon pålitlig äldre vän eller ock vänden eder till edra församlings-lärares fruar, som kunna gifva eder adresser til

— Jag skall vaka öfver, att de respekteras. Och nu till stormning!

Vi lemnade rummet. Jag gick sist, och värdinnan rusade efter mig, fattade tag i mitt rockskört och ropade: Skänk mig blott ett ögonblick, min herre! Törs jag fråga hvad som skall göras för den stackars Sally? Jag upplyste henne derom i korthet.

— Det kallar jag en god idé! sade den i allmänhet föga finkänsliga kvinnan och knäpte ihop händerna. Jag skall skrifva på, det är säkert, om jag också skulle blifva tvungen att sätta min klädning i pant hos procentaren. Men, ser ni min herre, man har alltid någon känslig punkt, om det också ej är så lätt att träffa på den. Sally har träffat på min. Jag anser henne som en dotter. Den jag förlorat skulle vara vid samma ålder nu. Stackars lilla älskling! Hon var alldeles för god för denna usla verld!

— Huru gammal anser ni Sockerbalen?

— Ni skulle tro att hon är fyratio år, icke sant? Hon är på sin höjd tjuguåtta.

Det är bekymmer som fårat hennes panna och gjort henne gammal i förtid. Hon bar alt in-

om sig, men då hjertat blir för fullt flödar det öfver, och då kom hon och berättade mig sina sorger. Det skänkte henne en stunds lättnad, och det är på det sättet jag lärt känna henne. Jag håller så mycket af henne!

— Hvad var hon från början?

— En rättskaffens ung flicka, uppfostrad af hederliga föräldrar. Hon tjenade hos hyggligt borgarfolk, der hon olyckligtvis lärde känna sin man. Sallys husbondefolk ansågs förmöget, och detta hade Palmer och hans anhang fått reda på. Men de uslingarne behöfde närmare upplysningar, och derför anmodade de Bill, som förstod sig på saken, att uppträda som friare till tjenstflickan och på det sättet skaffa sig tillträde till huset. Sally, som trodde att han var hederlig karl, lyssnade till hans ord, och han å sin sida fattade tycke för henne. Detta hindrade emellertid ej, att skurkstrecket utfördes med Bills tillhjelp. Tjufvarne fingo dock dyrt plikta derför, ty de blefvo alla utom Palmer fasttagna och dömda. Då Bill kommit ut ur fängelset, gick han åter och helsade på Sally, begrät sitt fel och sade, att alla hade öfvergifvit honom. Han lofvade att låta varna

tillförlitliga personer. Om denna varning är behöflig med afseende på de mindre städerna, så gäller den så mycket mer för Stockholm, der lockelserna till fall och svårigheterna att få goda platser äro vida större. Hafven I ej någon pålitlig vän att skrifva till i Stockholm med förfrågan om plats, så kunnen I genom bref vända eder till *K. F. U. K:s byrå, Norrlandsgatan 13.* Vi lofva ej att skaffa eder plats och råda eder att icke utan förslag på en sådan resa hit, men vi vilja gerna lemna eder de upplysningar och den hjelp vi kunna. Särskildt varna vi eder för platser på krogar och kaféer, som vi under förra flyttningarne märkte voro dels lättare att erhålla dels något mera inbringande och derigenom utgöra en farlig lockelse för en ung oerfaren flicka. Till sist, kommen ej utan en liten sparslant för de första veckornas vistelse i Stockholm för att ej löpa samma faror som många före eder gjort.

Styrelsen.

Till Allmänheten!

Sedan flere årtionden tillbaka hafva i åtskilliga europeiska land likasom ock i Amerika bildats samfund, som under benämningen »kristliga föreningar af unge män» vilja verka för befrämjandet af en lefvande gudsfruktan och en sann kristlig anda bland samhällets yngre medlemmar, för hvilka lifvets mångahanda så ofta vill bortskymma det enda nödvändiga. De medel, föreningarna för detta ädla syfte användt, hafva varit bibelstunder, religiösa och andra bildande föredrag, tillfälle till god läsning, talöfningar i främmande lefvande språk, gymnastik o. s. v.

Mellan föreningarne i de olika landen har ett band knutits och en vexelverkan uppstått, som befunnits vara gagnande och välsignelserik. Så hölls först i Paris 1855 en s. k. allmän eller verldskonferens af ombud från åtskilliga land, och sedermera hafva dylika konferenser egt rum bland annat i Genève, Amsterdam, London, Berlin m. fl. och öfveralt omfattats med lifligt deltagande. Att genom dessa allmänna möten intresset för ynglingaföreningarnas idé vunnit allt större mark och väsentligen befrämjats framgår af de öfver konferenserna utgifna redogörelser.

Föreningarnas centralstyrelse har nu efter förberedande enskilda förfrågningar i Sverige, och, sedan hon rådfört sig med de olika ländernas representanter, beslutit att välja Stockholm till samlingsplats för en snart stundande verldskonferens, vid hvilken flere mycket framstående personer i utlandet lofvat att samverka.

Då undertecknade nu till allmänheten framföra underrättelsen härom samt en vördsam inbjudning till deltagande i den *11:te verldskonferensen af kristliga föreningar af unge män,* som, vill Gud, kommer att hållas här i Stockholm den 15—20 augusti d. å., våga vi göra oss förvissade, att dessa föreningars välsignelserika verksamhet och betydelsen af de öfverläggningar, som vid mötet förekomma, skola tillvinna detsamma en välvillig uppmärksamhet och en varm anslutning bland vårt svenska folk och särskildt i vår hufvudstad. Vi anhålla derför att alla, som uppskatta vigten särskildt i vår tid af det arbete de kristliga ynglingaföreningarna sig föresatt, måtte efter förmåga kraftigt medverka till konferensens framgång, och erinra vi, att detta kan ske dels genom personligt deltagande, dels genom penningebidrag till betäckande af de med mötet förenade kostnader, dels slutligen genom att såsom gäster i sina hem mottaga ombud från de främmande landens föreningar.

Stockholm den 11 februari 1888.

C. G. af Ugglas.	*A. E. Rappe.*
K. H. G. von Schéele.	*O. Ekman.*
G. F. O. Uggla.	*E. C. A. Barnekow.*
J. C. Bring.	*G. E. Beskow.*
A. W. Staaff.	*J. P. Kaiser.*
R. Ostermann.	*F. Case.*
A. Leuwgren.	*F. Schulthess.*

Prenumerera med snaraste å Ungdomsvännen för nästa kvartal, på det vi i god tid må kunna bestämma upplagans storlek.

(Insändt.)

Svar på frågor.

N:o 5. (U. V. n:o 8). Det ligger ju i öppen dag, att det är orätt af kristna att begagna tobak, vare sig till tuggning, rökning eller snusning. Ty dermed förstör man först penningar, som man bättre kunde använda, för det andra tid, som man ock bättre kunde använda än att sitta och njuta af detta gift, och för det tredje skadas helsan betydligt genom tobaksbruket. Apostelen säger: »Pröfva hvad din kropp sundt är.»

»*E*—.»

Samme insändare har äfven ytterligare ordat något om sin förra jemförelse mellan medlemskap i goodtemplarorden samt ledamotskap i riksdagen, men som anförandet ej utgör något nytt inlägg i frågan, anse vi oss ej böra intaga det. Hvad goodtemplarorden angår så ämna vi med snaraste meddela några uppgifter, som sammanhänga med senaste tilldragelserna inom densamma. Denna gång tillåter ej utrymmet något dylikt meddelande.

Ett godt minne är ett sådant som kan glömma det som bör glömmas och komma i håg det som bör ihågkommas.

* * *

En ung man skrifver och frågar, hvarför han ej är lyckligare än som är händelsen. Efter att omsorgsfullt hafva läst hans bref, gifva vi detta svar. Ni bestjäler Gud. *Ni är icke en tacksam kristen.* Ni beder och beder och beder, men är stum, när det gäller att tacka. Huru skulle ni kunna vara lycklig? Det finnes ingen himmel hvarken i denna verlden eller i den tillkommande för människor, som ej prisa Gud. Om ni ej kommer in i den ande, som råder i himmelen, huru skall då himmelens glädje komma in i eder? Det är ofta sjelfviskheten som gör långa böner, under det att kärleken gör korta, på det att den må kunna fortsätta desto längre med att prisa. Om Guds kärlek funnes rikligen i eder, skulle ni blifva tvungen att välsigna, prisa och ära kärlekens Gud.

(The Watchman.)

* * *

»Den lärjunge, som Jesus älskade, sprang om Petrus».

Om vi vilja blifva snabba löpare på den vädjobana, som är oss förelagd, måste det blifva genom att se på Jesus, icke genom att berömma oss af vår kärlek till honom eller ens tänka derpå.

* * *

Den aflidne Rowland Hill * utropade, då han en gång talade till folket i Wotton: »Emedan jag är allvarlig, kallar man mig en svärmare. Då jag först kom till denna del af landet, gick jag en gång och spatserade på den der kullen och såg ett ras uppstå i en grushög och begrafva tre människor lefvande. Jag ropade på hjelp så högt att man hörde mig nere i staden på nära en eng. mils afstånd; hjelp kom och räddade två af de nödställda. Ingen kallade mig en svärmare då; och när jag ser en ändlös mängd af kval och högt ropar till människorna att fly dessa, skall jag kallas en svärmare då? Nej, syndare, jag är ingen svärmare, då jag gör så och jag ropar högt till dig att fly till den fristad, som anvisas dig i Jesu Kristi evangelium.»

(The Watchman.)

* Rowland Hill är känd som uppfinnare af frimärken.

En seger.

(Skiss för Ungdomsvännen af —n.)

Ändtligen var det då slut på släpet för den dagen.

Petter kastade med en viss häftighet ifrån sig sina verktyg, gned med en handfull snö bort den värsta smutsen från ansigte och händer samt nickade ett kort godnatt till kamraterna, som ännu stodo kvar i dörren till den mörka och skräpiga plåtslagareverkstaden. — Det var redan torsdags kväll altså i slutet på veckan. Flertalet var i behof af ett litet förskott, och »mäster» fick nog finna sig i att punga ut nu, då det brådskade och ingen kunde undvaras.

För Petter, stackare, stod ej ens *den* utvägen öppen, oaktadt den nog kunde behöft att anlitas. Det var första dagen af hans kondition hos plåtslagare Ahlqvist och på samma gång hans första arbetsdag i Stockholm.

Petter var stor och stark för sin ålder — såg ut att vara minst tjugu i stället för sjutton år — men att från kl. 7 på morgonen till 5 på eftermiddagen i pinande blåst och 10 graders köld skotta snö från taken af 5-våningshus — det kan till och med slappa de kraftigaste muskler. Lägges dertill att drägten var tunn och bristfällig samt att middagen utgjorts af ett par franska bröd, bör det väcka föga förvåning, om Petter kände sig mindre belåten med sin ställning.

Och dock var det egentligen icke tanken på det tunga, hårda arbetet, som lade rynkor i hans panna och gaf något slappt och betryckt åt hela hans hållning. Han visste ju, då han for upp till hufvudstaden, hvad som förestod honom, och *arbeta kunde och ville han.*

Nej, det var ett minne af något, som numera ej fans till, men hvilket för blott få månader sedan för Petter var en rik och lefvande verklighet, som nu kom hans ögon att tåras och gestalen att sjunka samman. Det var minnet af det torftiga men trefna hemmet dernere i den lilla köpingen och modern — den gamla, kära modern — hvars ålderdoms stöd han aldrig hann att bli. Hon hvilade nu under kyrkogårdens mull, och Petter, som ej kunde taga sig fram på den lilla veckopenning han erhöll af den mästare, hos hvilken han hittills varit i lära, hade måst lemna den ort, der hans barndoms vagga stått, för att i hufvudstaden söka sin utkomst.

Hvilken skilnad här mot aftnarne derhemma, som aldrig, aldrig mera skulle komma åter. Midt ibland fotsdjup gatsmuts, gulskimrande gaslågor och ett virrvarr af åkdon och fotgängare kunde kan ändå så tydligt se bilden af det lilla köket med sin klart flammande brasa i den öpna spisen, der modern sysslade med kvällsvarden. Hur skönt kändes det ej att efter slutadt dagsarbete komma dit in, tvätta sotet af ansigte och händer, pådraga ren blus och så fördjupa sig i läsningen af någon god bok. Petter hade alltid haft smak för läsning, och föreståndaren för den lilla köpingens enda lånbibliotek, Petters f. d. lärare i folkskolan, förstod att leda den vetgirige ynglingens val af lektyr i en sund och för honom sjelf gagnande riktning.

Och sedan efter måltiden den gemensamma bibelläsningen, som alltid af modern slöts med bön — böner, som främst gälde den älskade sonens lycka och framgång.

Men nu var det förbi — oåterkalleligen förbi. Han kunde ej hjelpa, att en viss bitterhet började gro i hans inre. Hans moder hade visserligen flerfaldiga gånger framhållit för honom, att äfven lidanden och motgångar äro verktyg i försynens hand, dem ej den kortsynte dödlige har rätt att klandra. Men hvarföre skulle försynens hand just drabba honom?

Han väcktes ur sina betraktelser af en våldsam stormil, som, i det han vek om ett gathörn, slet upp hans rock och höll på att rycka af honom hatten.

Hu, hvilket väder! Han hackade tänderna. Han måste bestämdt in någonstädes och få sig något varmt, innan han begaf sig hem till sitt torftiga logis på söder.

I en portgång gjorde han ett öfverslag af kassan. 85 öre — och det skulle räcka till lördagskvällen. Det var nog bäst han afstod.

Men nordanvinden bet skarpt genom den tunna drägten, och från ett närbeläget kafé strömmade en ljusflod öfver gatan, under det samtidigt tonerna från ett piano nådde Petters öron.

Detta var något nytt, och så segrade magen och nyfikenheten öfver sparsamheten.

För Petter var det vanskligt nog att bilda sig ett redigt begrepp om den tafla, som mötte hans ögon vid inträdet i kaféet. Denna hop af dricksande, tobaksrökande och stojande människor, detta tak i skrikande färger, detta nedsuddlade golf, uppasserskornas lättfärdiga miner — altsammans gjorde dock på naturbarnet med dess sunda instinkter ett obehagligt intryck. Han kunde ej utreda det riktigt för sig sjelf, men han kände, att hans mor näppeligen skulle velat se honom på detta ställe och i detta sällskap.

Emellertid fick han sitt varma kaffe med bröd. Han kände en behaglig värme spridas genom hela kroppen, och snart fann han sig riktigt väl i det hörn af kaféet, der han slagit sig till ro. Det hade kommit en domning öfver alla sinnen efter upprifvandet af de sorgliga minnena. Han tänkte på ingenting — blott njöt af ljuset, värmen och hvilan i det bekväma soffhörnet.

— Fröken, får jag betala! ljöd en grof basröst tätt intill honom.

Han såg upp. Det var hans närmaste granne, en korpulent karl, som såg ut att vara någon slags handtverksmästare af det välbergade slaget.

Derom vitnade också utseendet af den plånbok han drog upp vid skuldens likviderande. Petter tänkte med en uppstigande känsla af afund på hurusom blott en del af den summa der doldes vore tillräckligt för att förse honom med en ny ko-

stym och föda för de närmaste dagarne.

Men Petter märkte ännu något, som hvarken plånbokens egare eller någon annan tycktes observera. Med sedeln, som lemnades i betalning, följde ännu ett papper, som föll till golfvet alldeles vid Petters fötter. En enda blick var nog för att säga honom föremålets värde — en sedel på 10 kronor, hvarken mer eller mindre.

Hastigt, utan att göra sig reda för bevekelsegrunden till sitt handlingssätt, satte han ena foten på den tappade sedeln.

I ett ögonblick jagade ett virrvarr af tankar genom hans hjerna.

Der, under hans fot, låg mer än en hel veckas förtjenst. Hur väl skulle det ej komma till pass. Räckte just till ett par nya skor — hvad han för ögonblicket bäst behöfde. Den der välmående karlen skulle föga beröras af denna förlust. En riktig tur!

— Nej, be mig inte stanna! Mor väntar mig.

Hans tankegång afbröts af detta utrop, som trängde till hans öron genom sorlet och tobaksröken.

Mor! Detta enda ord verkade som en elektrisk gnista på hans domnade sinnen.

Hvad var han på väg att göra? Börja sina första steg på egen hand som en *tjuf*.

Blodet brände hans kinder. Först nu vid tanken på modern och hennes lärdomar såg han den afgrund, hvari han, utan en tanke på faran, varit på väg att falla.

— Förlåt, herre! Ni har visst tappat den här, yttrade Petter ansträngdt och förvirradt, i det han räckte sedeln till sin granne, som just stod i begrepp att aflägsna sig.

Denne såg pröfvande på Petter och märkte hans förlägenhet.

— Du tycks vara en hederlig pojke. Men hvarför behöll du icke sedeln. Det skulle de flesta ha gjort i ditt ställe.

— Det hade ju varit stöld.

— Riktigt! Men ingen såg ju dig.

— Nej.

— Det var således ej af fruktan för upptäckt du bestämde dig för återlemnande?

— Det var Gud, som afvände frestelsen genom att för mina tankar ställa minnet af min döda moders lärdomar, svarade Petter okonstladt.

Mannen såg på Petter med en lång, allvarlig blick.

— Du har genom hans hjelp vunnit en seger öfver dig sjelf, som säkert skall bereda dig större glädje än ett fynd af en mångdubbelt så stor summa, yttrade han, i det han, tryckande en blank tvåkrona i Petters hand, aflägsnade sig.

* * *

Då Petter kort derpå styrde kosan mot den torftiga bostaden, var det lätt att både i min och på hållning märka att en förändring försiggått i hans inre. Den tryckande känsla af öfvergifvenhet, som nyss gjort honom så nedslagen, hade lemnat rum för hopp och förtröstan. Han hade ju i kampen mot egna onda begärelser mottagit en hjelp alt för ögonskenlig för att vara ett slumpens verk. Samma skyddande fadershand, som hittills ledt hans fjät, skulle nog också lyckligt föra honom igenom — om det än stundom skulle se aldrig så mörkt ut.

Annonser

SVENSKA HÄROLDEN,

tidning för kristlig uppbyggelse, mission, nykterhet och allmänna nyheter samt behandling af tidsenliga frågor, redigerad af *J. Byström*, Eskilstuna, *J. A. Borgström*, Upsala, utkommer **en gång i veckan i femspaltigt** format och kostar ***endast 1 kr. 20 öre*** för år, postarvodet inberäknadt. I förhållande till storleken är Svenska Härolden den billigaste kristliga veckotidning som finnes i Sverige. Endast papperet är nästan värdt hvad tidningen kostar. Profnummer sändas gratis, då adress uppgifves.

Red. af Svenska Härolden, Eskilstuna.

Ett bekvämt men billigt inackorderingshem

kommer, om anmälningar göras, att öppnas instundande 1 april vid Vasagatan.

Äldre fruntimmer som ha egna möbler kunna få hyra omöblerade rum jemte inackordering.

Hemmet förestås af en van husmoder.

Underrättelser lemnas af fru Andersson-Meijerhelm, som träffas tisdagar och torsdagar 1—3 på K. F.U.K:s lokal Norrlandsgatan 13.

C. Berg
21 Humlegårdsg. 21
Stockholm

bemedlar köp och försäljning af *stads-* och *landtegendomar* samt emottager uppdrag till härvarande *under-* och *öfver-rätter*, ombesörjer *lagfart å egendomar, bevakningshandlingars* inlemnande, utreder *sterbhus*, förrättar *bouppteckningar* uppsätter *testamenten* samt ombesörjer *vicevärdsgöromål* och inkasseringar, m. m. Vänden Eder med förtroende till

C. Berg
21 Humlegårdsgatan 21.
Stockholm
Träffas: *kl. 10—12 f. m., 3—5 e. m.*
Allm. Telef. 7308.

EMIL LARSÉNS
skrädderiaffär
18 Brahegatan 18.
Obs! Obs!
Goda tyger. Solidt arbete.
Billigt pris.
Allm. Telef. 7119.

Vid Herberget

för tjenstflickor, Klara Östra Kyrkogata N:o 7, erhålla yngre tjenarinnor, som för tillfället sakna anställning, nattlogis jemte kaffe på morgonen för 35 öre. Betyg skola medföras.

På samma gång man erbjuder flickorna denna billiga fristad, vill man härmed varna dem för att lemna sina platser i hemorten, i tanke att få det bättre i Stockholm, ty »att få det bättre» lyckas nästan aldrig, så vida man icke på förhand fått säkert löfte om bestämd plats.

LINA NORDWALL,
Herbergets stiftarinna.

Tidningen
Nykterhetskämpen

utgifves fortfarande en gång i månaden, tryckes på fint papper, sextonsidig och illustrerad, **för endast en krona för år,** postarvodet inberäknadt.

Som **gratispremie** lemnas ett fint planschverk öfver Stockholm af ungefär samma bokhandelsvärde som tidningen.

Skrif till *Nykterhetskämpens expedition i Stockholm* och begär profnummer, och ni får sådana fraktfritt, att utdela bland bekanta.

Genom **K. F. U. K:s placeringsbyrå,** 13 Norrlandsgatan, anskaffas alla sorters tjenarinnor, biträden i hushåll och affärer samt lärarinnor. Adresser och rekommendationer till utlandet lemnas åt unga flickor som äro rekommenderade af någon af föreningens medlemmar.

I Vedhandeln
4 Observatoriegatan 4

försäljes frisk och god björk- samt al- och barrved, såväl sågad som osågad jemte antracit-, sten och träkol, engelsk och svensk kokes, hemsänd till alla delar af Stockholm.

Obs.! Äfven säljas ved-, kol- och kokspoletter.

Kom ihåg
Aug. E. Halldéns
skoaffär
7 Engelbrektsgatan 7
då I behöfven nya *skodon* eller gamla *reparerade*

Välgjorda
Möbler
Bättre och enklare. Billigt pris.
Äfven mot afbetalningar.
Malmskilnadsgatan 46
7 Oxtorgsgatan 7
A. Lagerberg.
Egna tillverkningar.

OBS!
Billiga och bra skodon!

I anseende till lokalens blifvande reparation utsäljes under början af mars månad hela lagret, bestående af herr-, dam-, och barnskodon. Alt af min egen välkända tillverkning.

Beställningar och reparationer utföras.

Högaktningsfullt
C. P. Höglander,
Brunkebergstorg 24.

A. & O. Schultén
STOCKHOLM,
2 Norrmalmstorg 2
och
7 Sturegatan 7.
Stora och välsorterade lager af
Garn-, Väfnader & Trikåvaror
i parti och detalj till billigaste **fabrikspris.**
Profven sändas till landsorten franco.

K. F. U. K:s möten:

Norrlandsgatan 13, 2 tr.

Söndag: 6—½ 8 e. m. sång och bibelklass, ledes af fröken A. Sjödin.
Onsdag: 6—9 e. m. arbetsklass.

Nytorget 46. Söder.

Lördag: 7—9 e. m. arbetsklass för fabriksflickor.

S. G. BORIN,

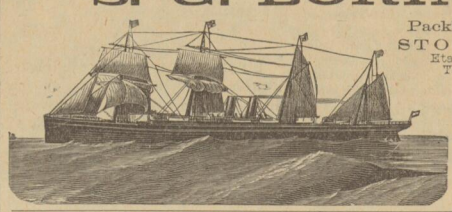

Packhusgränd 1,
STOCKHOLM.
Etablerad 1849.
Telefon 8179.

Befordrar passagerare till Nord- & Sydamerika, Kina, Japan, Australien och Nya Zeeland med Norddeutscher Lloyds förträffliga Postångare.

Palm & Stadling.
Piano- & Orgelmagasin
Malmskilnadsg. 40,
Stockholm.

Rekommenderar sitt lager af **Flyglar, Pianinos & Orglar** från de förnämsta in- och utländska fabriker. Särskildt framhållas H. Kohls *Flyglar* och *Pianinos* samt Mason & Hamlins Orglar.

Obs. Svenska orglar med 1 stämma 4 oktaver samt 1 knäförte från 115 kronor.

Lager af alla brukliga blås- och stränginstrument, såsom: Violiner, Flöjter, Guitarrer, Klarinetter, Occarinor, Dragspel, Symphonion, Ariston, Horophoner, Zittror, Speldosor.

Violinlådor, Violinstråkar, Mek. Notställare, Piano- och Orgelstolar m. m.

Goda betalningsvilkor. Billiga priser. Illustrerad priskurant på begäran *gratis*.

Nilsson & Dahlbeck.
Skrädderi-Etablissement
38 samt lager af färdiga **Gosskläder** Regeringsgatan **38**
Stockholm.

Stockholm, David Lunds Boktryckeri 1888.

UNGDOMS-VÄNNEN.

MITT · LJUS · MINSKAS · ICKE · DITT · ORD · ÄR · EN · LYKTA · FÖR · MINA · FÖTTER

KRISTLIG TIDNING FÖR SVERGES UNGDOM.

N:o 11. Fredagen den 16 Mars. 1888.

Prenumerationspris:
Helt år 1 kr., 3/4 år 75 öre, 1/2 år 60 öre, 1/4 år 30 öre.
Postbefordringsafgift 20 öre.
Till Amerika 3: 50; Norge, Danmark och Finland 3 kr.

Redaktör och ansvarig utgifvare:
K. TH. MALMQVIST.
Grefturegatan 73, 3 tr., Stockholm.

Annonspris: 8 öre pr petitrad.
Expedition: Palm & Stadlings bokhandel Malmskilnadsgatan 40. Telef.: Bell 10 78, Allm. 57 90.
Lösnummer: 5 öre.

En väckande dröm.

Efterföljande ur en engelsk tidskrift hemtade berättelse är väl egnad att komma en hvar att med David ropa till Herren: Ransaka mig Gud, och känn mitt hjerta, pröfva mig och känn mina tankar o. s. v.

Trött af ihärdigt arbete, satte jag mig i en gungstol för att hvila. Min verksamhet såsom predikant hade nu se'n längre tid varit ganska ansträngande. I den del af landet, hvarest jag hade verkat, hade ett stort antal människor kommit att inse nödvändigheten af att söka den kostliga perlan, och många hade funnit hvad de sökte. Församlingens tillstånd vitnade uppenbarligen om tillväxt och framgång. Fröjd, hopp och mod voro de känslor, som företrädesvis upplifvade en hvar af dess medlemmar. Arbetet var för mig sjelf till stor glädje. Frid och enighet herskade bland bröderna. Det visade sig tydligt, att mina predikningar och förmaningar gjorde ett djupt intryck på åhörarnes hjertan. Min kyrka var alltid till trängsel uppfyld med uppmärksamma åhörare. Hvar enda en i församlingen var mer eller mindre fattad af en andlig påverkan, och alt efter som rörelsen grep omkring sig, blef dess ledning för mig ett högst ansträngande arbete. Ifrigt upptagen af tankarne på min verksamhet, försjönk jag småningom i ett halft medvetslöst tillstånd, i en slags dvala, under hvilken jag likväl icke tyckte mig sakna kunskap om, hvar jag befann mig och hvad som omgaf mig.

Plötsligt trädde en främmande person in i rummet utan att först på vanligt sätt knacka på och få tillåtelse att stiga in. Hans anletsdrag vitnade om välvilja och utmärkt förstånd samt stort allvar. Oaktadt han var särdeles välklädd, bar han om lifvet ett par vågskålar samt några till metalliska undersökningar nödvändiga kärl och andra redskap, och detta gaf hans person ett egendomligt och märkvärdigt utseende.

Den främmande närmade sig mig och sade i det han räckte fram handen: »Hur går det med din verksamhet?» Af begynnelseorden i hans spörsmål förmodade jag, att han önskade veta något om min helsa och kände mig derför behagligt öfverraskad och väl tillfreds med att han gjorde mig en sådan fråga. Jag var nämligen sjelf mycket nöjd med min verksamhet och tviflade ingalunda på, att också han skulle finna sig särdeles belåten dermed, så snart han blott hade fått kännedom om dess beskaffenhet. I det ögonblick då han talade till mig, förekom det mig, som om hela spörsmålet anginge en materiel sak som kunde handteras, hvarför jag stack handen i min brösticka och framtog densamma samt öfverlemnade den till mannen för att undersökas. Han mottog den, lade den i den ena vigtskålen och vägde mycket noggrant. Derpå hörde jag honom yttra: »Hundra gram». Jag kunde knapt återhålla ett ljudeligt rop af belåtenhet; men jag varseblef ett djupt allvar i hans blick, då han nedskref, huru vägningen utfallit, och jag anade snart, att han icke var färdig med sin undersökning, utan att han ämnade anställa en ytterligare sådan. Han bröt nämligen den materiela massa, hvaraf den vägda saken bestod, i små stycken och lade dessa i en smältdegel, som han sedan satte öfver elden. Sedan degelns innehåll smält, tog han den af elden för att kylas. Den smälta massan stelnade så småningom, och då den främmande mannen till sist lät den falla ut på spiselhällen, syntes den som ett fast ämne, bestående af flere slag af olika beskaffenhet och tjocklek. Vid ett slag af hammaren skilde dessa lager sig åt och blefvo derpå hvart för sig vägda och undersökta, under det den främmande noga upptecknade vigten af hvarje särskildt lager. Då han var färdig, räckte han mig det, som han uppskrifvit, med en blick, som uttryckte sorg och medlidande, hvarpå han lemnade rummet med de orden: »Måtte Gud frälsa er!» Jag öppnade nu det papper han gifvit mig och läste derpå följande: Prof på Junius' verksamhet:

Det helas vigt ..... 100 gram.

Vid anställd undersökning visade sig, att detta bestod af följande ämnen:

Blindt nit	10	delar.
Personlig äregirighet	23	»
Flit blott för löns skull ...	19	»
Partihögmod	15	»
Stolthet öfver egna gåfvor	14	»
Begär efter anseende och inflytande	12	»
Kärlek till Gud	4	ren verksamhet
Kärlek till nästan	3	

100 delar = 100 gram,

Den främmandes besynnerliga beteende och framför alt hans yttranden och hans blick vid afskedet hade gjort mig upprörd och orolig, och när jag nu undersökte siffrorna på det papper som han gifvit mig, blef mitt hjerta mycket bedröfvadt. Jag gjorde först ett försök att bestrida rigtigheten af den redogörelse jag fått; men jag blef plötsligen häjdad och bragt till ännu större eftertanke vid en hög, nästan ångestfull suck af den främmande, som hade stannat i dörren samt af den omärkliga omständigheten att det skrifna, som jag höll i min hand vid ett hastigt inträffande mörker blef alldeles förmörkadt, så att jag ej längre kunde läsa det. Ångestfullt utropade jag: »Herre, fräls mig!» och jag föll på mina knän med papperet framför mig på stolen samt med blicken skarpt fästad på detsamma. Ögonblickligen förvandlades det till en spegel, som klart och tydligt återgaf bilden af mitt hjerta.

Redogörelsen för min verksamhet *var fullkomligt sann!* Jag insåg det nu tydligt, jag erkände det med djup smärta och anropade Gud under strida tårar och bad honom innerligt att rädda min själ från förtappelse. I samma ögonblick gaf min smärta sig luft i ett ångestskri, hvarunder jag vaknade ur min hjertskakande dröm.

(Ynglingatidning 1877).

— 37 —

Tredje afdelningen.

En afton hos farbror Braidy.

Åter igen farbror Braidy! hör jag läsaren utropa.

Ja visst, åter igen farbror Braidy. Läsaren gör bäst i att foga sig i sitt öde.

Hade man väl kommit i beröring med farbror Braidy, önskade man lära känna honom bättre, och ju bättre man lärde känna konom, desto mera vördade och älskade man honom. Farbror Beaidy var ej allenast en sann kristen, utan äfven en intelligent och belåst man, som likväl hvarken var pedantisk, dyster eller sträng, en allvarlig man, som likväl kunde vara både kvick och gladlynt.

Då farbror Braidy en gång bjöd mig att komma och dricka en kopp té hos honom följande dag, antog jag hans inbjudning med största beredvillighet.

Vid det första ord vi yttrade, råkade Sally i ett slags nervös oro, jag hade väntat, att vårt förslag skulle glädja henne, men det gjorde henne tvärt om nästan fört iflad. Knapt hade vi slutat tala, förr än hon utropade med bedjande ton:

— Ack farbror Braidy! Blif ej ond på mig och ej ni heller, min herre. Herrarne äro så goda! Jag vill så ogerna visa mig otacksam, men jag kan ej resa härifrån för min mans skull.

Vi iakttogo tystnad, men tänkte hvar och en för sig, att hon borde ha fått nog af en sådan man, som hennes var.

— Herrarne få ej döma honom för strängt, återtog hon. Gud kan ännu beveka hans hjerta. Jag har inte heller alltid varit såsom jag borde emot min man; jag litade för mycket på mig sjelf.

Hon tystnade för ett ögonblick.

— Men nu har jag blifvit visare. Med Guds hjelp skall det gå bättre hädanefter.

Sinnesrölsen blef för stark för den stackars utmattade kvinnan. Hon sjönk ned på en stol, och farbror Braidy skyndade att lugna henne.

Esau sålde sin förstfödslorätt för en grynvälling. I sanning en dålig affär! Men den kunde ej göras om igen, ehuru han med tårar sökte derefter.

Huru handlar du?

»Jag är inte sämre än andra.» Ja visst! Men det är icke nog. Är du så god som Gud säger att du bör vara? Vi läsa om en man, hvars namn var Saulus af Tarsus, hvilken icke blott var så god som andra utan bättre. Han stod framför sina likar i kunskap och var mera nitisk för sina fäders religion än dessa. Andra sågo upp till honom som en utmärkt man; och den religiösa verlden hade så mycket förtroende till honom att han erhöll »uppdrag» och »fullmakt» från öfverstepresten. Säkerligen var detta ett godt prof på en »religiös person» och en man med goda utsigter, som man säger. Men när han såg sig i Guds spegel, då kom han till den slutsatsen att han var den förnämste bland syndare.

(The Watchman.)

Unga-mäns-Föreningar.

Ynglingaföreningen Filadelfia, inom Stockholms Första baptistförsamling, firade sin årsfest den 21 sistlidne februari.

Samma förening hade den 8 dennes inbjudit 100 af församlingens i yttre afseende mindre lyckligt lottade medlemmar till en måltid, bestående af bredda smörgåsar, gröt och mjölk samt efteråt kaffe. Hvarje gäst tilldelades äfven ett blomsterkort samt en limpa att tagas med till de hemmavarande.

Vid tillfället förekom äfven andlig uppbyggelse.

Föreningen ämnar framdeles anordna en bjudning för sådana fattiga inom hufvudstaden, som sakna uppehälle. I sanning ett praktiskt verksamhetssätt i dessa bistra tider.

Om vi blifva i tillfälle att erhålla föreningens den 21 februari upplästa årsberättelse, skola vi vi framdeles meddela något mer om dess verksamhet.

»Kämpen» är det krigiska namnet på en af mycket fredliga unga bröer inom Fjerde baptistförsamlingen i Stockholm bestående förening. Den firade årsfest den 26 nästlidne februari, hvarvid upplystes att föreningen bl. a. under 1887 öfverlemnat 500 kr. åt sällskapet »4 B. F.» för en blifvande kapellbygnad inom »Vasastaden.»

Eskilstuna. Härifrån ha vi glädjen meddela, att vår verksamhet går raskt framåt. »Elimskapellets ynglingaförening» har emottagit 20 nya medlemmar under detta år, och vi vänta snart 20 till. En värdefull tillökning i våra genom emigrationen glesnade leder. Herren vare lofvad för alt!

I största hast

—*n*—*s*—.

Omkring 50 studenter, representerande de olika bildningsanstalterna i Boston, samlades nyligen på K. F. U. M:s lokal för att anordna bönemöten för studenter. Deputerade från Harvards medicinska institut, Harvards teologiska seminarium, Massachusetts' teknologiska institut, Newtons juridiska och teologiska fakulteter, Boston-universitetets humanistiska sektion m. fl., voro närvarande. Efter diskussionen tillsattes styrelse. Det första ordinarie mötet hölls söndag e. m. den 27 nov. på föreningens lokal. Ett stort antal af Bostons studenter voro närvarande. (The Watchman.)

Ynglingaafdelningen i K. F. U. M. i Nashville Tenn. inberättar, att deras veckomöten i medeltal besökas af omkr. 85 personer, uppfostringsklassen af 14. Under föregående sommar hafva åtta utfärder företagits till olika intressanta ställen.

(The Watchman.)

Unga-kvinnors-Föreningar

I Östersund har sedan flere år en jungfruförening vid namn »Dorkas» varit i verksamhet. Föreningen hvars medlemmar med få undantag tillhöra baptistförsamlingen på platsen, har i regel möte hvarannan vecka.

Söndagen den 4 dennes hade föreningen årsfest, till hvilken nämda församlings pastor, diakoner och sångkör voro inbjudna. Festen, som omvexlade med sång till guitarr och af kör, tal, deklamation samt till årsmötet hörande förhandlingar, var treflig och uppmuntrande.

Månadsbref från K. F. U. K:s moderförening i London.

Mina kära unga vänner!

Jag har ofta funnit, att äfven våra egna medlemmar veta föga mera om den Kristliga föreningen af unga kvinnor, som de tillhöra, än hvad som rör deras egen afdelning. Det är af denna anledning, som jag härmed sänder eder nedanstående förklaring öfver föreningens ändamål och syften.

I. — Den är en *Verldsförening* i 3:ne olika afseenden: för det första ha vi afdelningar på kontinenten i Frankrike, Italien, Spanien, Ryssland, Sverge m. fl. länder. Likaså i våra kolonier, hvarest intresset för detta arbete är i ständigt tilltagande. För det andra äro vi genom vår internationella afdelning förbundna med föreningarna för unga kvinnor i Frankrike, Tyskland, Schweits o. s. v. Några af dessa medlemmar hafva vårt röda kort och alla helsa de engelska och skotska systrar varmt välkomna. För det tredje stå vi i förbindelse med hednaverlden genom de många af våra medlemmar, hvilka hafva utgått eller ämna stå i begrepp att utgå som missionärer. Dessutom ha vi våra talrika grenar i England och Wales, Skotland och Irland. Hvar och en af eder utgör sålunda en del af *ett stort helt* — denna tanke borde vidga edra sympatier och föröka ert intresse för detsammma.

II. — Det är en *frisinnad förening*. För det första frisinnad med hänsyn till *ålder*. Den består icke såsom många tro uteslutande *af* unga kvinnor utan är lika mycket *för* unga kvinnor; derför ha vi arbeterskor och medlemmar af alla åldrar. För det andra frisinnade med hänsyn på *samhällsklasser*. Vi ha en hel mängd medlemmar som äro fattiga på gods, men »rika på tro och goda gerningar». Å ena sidan ha vi likväl ett ständigt tillväxande antal af sådana, som äro Herrens förvaltare af rikedom och en hög ställning, under det å andra sidan vårt arbete mer än någonsin sträcker sig nedåt samhällets djupa lager, hvarifrån vi innerligt åstunda att få upphemta ädelstenar för vår Frälsares krona. Äfven våra olika grenar bestå af många olika klasser. Vi ha fabriksflickor, bondflickor, tjensteflickor i staden och på landsbygden, modister, butiksflickor, sömmerskor och unga damer, dessutom våra många grenar, der alla dessa äro blandade tillsamman. För det tredje *frisinnad med hänsyn till olika sekter.* Vår förening sätter en ära i att icke vara sekterisk, d. v. s. att under det hon sjelf icke tillhör någon särskild bekännelse, arbetar hon eller önskar arbeta i samdrägt med alla. Våra arbeterskor och våra medlemmar tillhöra derför alla möjliga kyrkor och vi anse vårt arbete lifskraftigast, der det mötes af vänlig medverkan af alla slags församlingsföreståndare. Vi få också i förbindelse med många kongregationalistiska föreningsafdelningar, som, oberoende i sitt arbete, likväl till sitt syfte äro nära förbundna med oss och antaga våra allmänna bestämmelser.

III. — *Det är en systerlig förening.* Just emedan vi äro så olikställda, hafva vi synnerligt af nöden att djupt och allmänt vara besjälade af en syskonande. Och vi måste visa att så är icke blott för våra vänner och bekanta, utan företrädesvis för de främlingar som komma i vår väg. Huru dyrbart för en sådan att mottaga och huru godt för oss att gifva en varm handtryckning, ett vänligt leende, ett välkomnande ord. Det är tvänne bibelverser, som synas särdeles passande med afseende på detta: »Upptagen derför hvarandra såsom ock Kristus har tagit oss, till Guds ära». (Rom. 15: 7).

»Endrägtliga, hafvande samma sinne . . . i ödmjukhet aktande den ene den andre högre än sig sjelf». (Fil. 2: 3). Af ett sådant systerligt sinnelag följer också naturligtvis ömsesidig hjelp. *Ett* medel härtill är vår *sjukkassa*, till hvilken alla kunna bidraga från en penny till större afgifter. Äfven om man icke sjelf behöfver anlita denna hjelp under tider af sjukdom, har man dock den glädjen att veta sig hjelpa sjuka systrar. Jag vet en gren af vår förening, bestående af nästan idel unga tjenarinnor, hvilka icke blott gifva til sjukkassan, utan äfven med glädje lemna bidrag till nödställda likars hjelp enligt deras sekreterares anvisning.

IV. — Det är en *skyddsförening.* »Jag har funnit den vara en skyddande ark«, sade en gång en stackars hemlös flicka i London. Genom vår reseafdelning söka vi öfveralt förskaffa härberge och skydd åt de många främmande unga kvinnor, hvilka äro okunniga om de fruktansvärda faror, som omgifva dem. Både vid ångbåtar och järnvägsstationer ombesörja vi om möjligt att snälla agenter möta de unga resandena. Ingen flicka borde ge sig ut på en resa utan att förut underrätta sin sekreterare, hvilken då sätter sig i förbindelse med dessa vänner. Ensamma flickor från landsorten begifva sig ofta till städerna, der de äro blottställda för faror, förskräckliga att ens tänka på. Vid nästan alla engelska och skotska stationer får man numera se plakater uppslagna, med adresser på hem och vänner, som erbjuda sig att skydda och härbergera våra unga kvinnor. Genom vår utländska afdelning utspänna vi äfven ett skyddsnät för de flickor som resa till kontinenten.

»Vi äro alla skådespelare på lifvets tilja, men vi äro lyckliga, om vi fått våra roler af *Gud*, ty då ha vi vår plats bland änglarne«.

(Efter K. O. Broady d. 14 mars.)

— 38 —

— Jag förstår dig Sally, sade han med deltagande röst. Fortfar att hoppas, mitt barn, och stanna kvar! Bed Gud förändra din mans hjerta; han förmår det.

— Ack ja! utropade hon gråtande. Då Bill kommer tillbaka, skall han finna ett hem. Jag skall arbeta, och om det behagar Herren att göra oss till nya människor, skola vi sedan resa tillsammans.

Den modiga kvinnan återvände till sitt ensliga lif. Ehuru grannarne i allmänhet voro föga finkänsliga, förmåddes de likväl af en grannlagenhet, som ej är så sällsynt äfven hos de vildaste naturer, att ej besvära henne med sitt deltagande eller förkrossa henne genom bevis på sitt intresse, då de sågo huru skygg och medtagen hon var. Man respekterade hennes smärta, förstod hennes förödmjukelse och lät henne vara i fred. Hon hade återtagit sitt yrke och arbetade rastlöst för att skapa ett hem, som skulle kunna mottaga hennes man och der han kunde finna trefnad. Genom ihärdighet vann hon sin mat. Då Bill kom ut ur fängelset, har hon lyckats anskaffa ett snygt möbleradt litet rum i en aflägsen stadsdel.

— 39 —

Då man en gång afvikit från den rätta vägen, är det ej så lätt att återvända dit. Den första tiden var svår. Om Bill åter kommit i beröring med sina forna kamrater, hade han varit förlorad. Men ingen af dem lyckades spåra upp honom. Hans hustrus välgörande inflytande öfver honom blef alt större, och slutligen vann hon seger. Bill skötte ordentligt den syssla jag hade skaffat honom och fick smak för ett stilla lif. Han blef allvarlig och öpnade sitt hjerta för evangelium. Efter tre års ihärdigt arbete hade de båda makarne lyckats göra så stora besparingar, att de kunde utvandra på egen bekostnad.

De meddela sig ibland med farbror Braidy. Det är Sally som skrifver brefven, som nog kostat afsändarinnan mycken möda, äro illa skrifna, men alla vitna de om lycka, en lycka som visserligen fördunklas genom de dystra minnena från det förflutna, men öfver hvilken framtidens ljusa hopp sprider sitt skimmer.

Fruntimmerssätt.

Eng. öfvers.

(Insändt af K. F. U. K. i Stockholm).

»Det är så likt ett fruntimmer!» Hur ofta få vi ej höra dessa ord, än uttalade i en ton af skämtsam förebråelse, än föraktligt och än med lugn öfvertygelse, liksom om det vore en oemotsäglig sanning, att fruntimmers sätt alltid måste vara någonting oförnuftigt och otillfredsställande. Men som det aldrig gifves rök utan eld, kan det mähända för oss vara nyttigt att betänka, hvad slags bränbara ämnen vi tillföra denna eld och huruvida dess rök bör komma våra ögon att tåras, eller utan vidare kan blåsas åt sidan.

Vi veta alla, att många af våra kvinliga fel äro en följd af flydda års vanor och åskådningssätt, men nu är ej tiden att söka skydd bakom våra förfäders misstag, utan snarare att betrakta oss med samma ögon som andra se oss och bättra våra fel, så att våra barn ej i sin ordning må hafva att klandra oss.

Hvarje dag gör det för oss nödvändigare, att vara uppmärksamma på vårt »sätt», både hvad det fysiska, moraliska och andliga beträffar, ty hvarje dag visar oss tydligare att de gamla skrankorna hålla på att falla och att många nya arbetsfält stå kvinnorna till buds. Ej heller är det blott såsom medel att förtjena vårt uppehälle, som vi hoppas på en utvidgad verksamhetskrets; en ständig tillväxt eger rum inom det filantropiska område, för hvilket den väluppfostrade kvinnan visat sig särskildt lämplig och genom hvilket hon så småningom kan få inflytande på det allmänna lifvet. Det är i hvad som angår dessa ting som vi önska tala om vårt «sätt», först emedan det i alla de böcker som äro skrifna för de i hemmet verkande kvinnorna finnes högst få vinkar för det ännu större antal hvilka äro utan dylika band, och för det andra emedan just de egenskaper som skänka en kvinna framgång i hvad vi kunna benämna den yttre verksamheten sätta henne i stånd att med framgång äfven styra ett hem om hon dertill blir kallad, under det att den kvinna, hvars sätt väcker hennes medarbetares förtvifflan, med visshet kommer att begå många misstag i sitt eget hus.

Och främst bland dessa olyckliga »sätt» kunna vi nämna den kvinliga vanan att fästa större affsende på känslor än på verkliga förhållanden. A. har t. ex. lidit någon orätt tillfölje af ett misstag, begånget af någon medlem i samhället. Hon är ej böjd för att afgifva ett formligt klagomål och derigenom få misstaget rättadt, men ej heller är hon i stånd att fullkomligt glömma saken och väljer derför en medelväg, i det hon ej försummar ett enda tillfälle att beskrifva sitt missöde och beklaga sig öfver samhället. Vore hon i sitt sinne van att öfva rättvisa, skulle hon inse, att hon för en enda persons skull gör orätt mot hela samhället, att hon gör orätt mot denne samme person som genom henne kunde blifva satt i tillfälle att för framtiden undvika dylika misstag och slutligen, att hon gör orätt mot sig sjelf genom att, i stället för att göra sig litet besvär och utsätta sig för ett kort obehag, hängifva sig åt sitt dåliga lynne.

B. återigen är ansvarig för ett arbete, hvaraf hon öfverlemnat en del åt C., som dock visar sig oförmögen att rätt utföra detsamma. B. är fullkomligt medveten härom, men säger: »C. menar så väl, man kan inte föreslå henne att lemna det ifrån sig. Hon skulle bli så ledsen, kan ni väl förstå.» Följaktligen blir arbetet illa fullgjordt. B. visar, så vidt som hennes ansvar sträcker sig, en brist på samvetsgrannhet i det henne anförtrodda uppdraget och förspiller sannolikt en del af sin egen tid med att upphjelpa C:s brister, hvaremot, ifall de båda handlade rätt, B. så vänligt som möjligt skulle upplysa C. om hvad som vore nödigt och C. å sin sida erkänna denna förpligtelse samt tacksamt mottaga den behöfliga rättelsen. I bägge dessa fall har saken ej blifvit betraktad ur rätt synpunkt, eller rättare sagdt, ej blifvit betraktad alls; blotta personliga känslan och intrycket hafva härvidlag utan eftertanke fått vara de bestämmande, såsom alt för ofta är händelsen äfven i sådana fall hvarest följderna kunna vara af ganska stor vigt.

Snarlikt detta sista fall är ett annat, som påpekar ännu en källa till svårigheter i handlandet med fruntimmer. En plats -- låt vara obemärkt och dåligt aflönad, men dock medförande iklädandet af ett visst ansvar och fullgörandet af vissa skyldigheter — är ledig. Intet tvifvel kan ega rum, att ju icke vid väljandet eller anbefallandet af en sökande, hans eller hennes lämplighet till den ifråga satta platsen är den punkt, hvarvid största afseendet bör fästas. Detta är ju så sjelfklart, att det kan synas underligt, att en så enkel sak ens behöfver framhållas. Och hur bedröfligt sorgligt är det dock ej, att höra kvinnor af alla stånd uppmana sina vänner att rösta på den eller den — derför att »han är så fattig och har så stor familj» eller derför att »hon är så god vän» med någon annans eller af hundrade andra lika olämpliga kvinliga känslor, ty skäl kunna vi ej kalla dem. »Ingen människa skulle kunnat stå emot längre», är ett yttrande, som vi ofta få höra och som är ett slående bevis på det beklagliga inflytande som liflig känslosamhet och personlig böjelse för någonting utöfva, när de tillåtas inblanda sig i saker, hvarifrån det personliga borde vara rent bannlyst. Ett sådant bo:tseende från sig sjelf är svårt att lära och svårast för kvinnorna, som dessförinnan måste genomgå samma slags tukt som den, hvilken lär hvarje skolgosse att böja sin egen vilja för den allmänna; men en gång inlärdt, lättar det mången börda och reder mången svårighet.

Hvar finnes den husmoder som ej haft att hålla frid mellan stridiga lynnen och åsigter i sitt hus? Hvar den tjenare som ej mäst åsidosätta sina egna tycken och foga sig efter andras? Hvar den människa som ej en eller annan gång fått finna sig i att lida af den lindrigare form af orättvisa som kan kallas oredighetssynd och som yttrar sig i känslornas och tankarnas villervalla som utgör ett drag hos så många människor?

Mrs Craik anmärker, att ingen har rättighet att taga sig en vana som är misshaglig för andra, men vi gå ett steg längre och påstå, att det är hvars och ens pligt att lära sig tänka klart, i hvilket fall sådana vanor aldrig skulle förekomma.

Hvilket godt intryck gör det deremot ej, att träffa på några sansade, väl afvägda sinnen — t. ex. en kvinna som med förstånd valt sin ställning i lifvet och väl uppfyller dess åligganden — en kvinna, hvars inflytande förmärkes så långt hennes namn blir kändt och hvars blotta tillvaro tyckes sporra andra till ökade ansträngningar och ädlare lif. Det gifves bland oss sådana namn, hvilka såsom fyrbåkar lysa från höjderna, och ingen kan med större ömhet än de förlåta de okunniga systrar hvilka, hurudan än deras rang eller s. k. uppfostran är, ännu befinna sig i ett sinnets mörker, som är uppfyldt af fåfängt motsägelsebegär och ännu fåfängare högmod.

Med blicken på dessa sistnämda och vid jemförelse mellan dem och de täliga, klarsynta själar, hvilka äro vårt köns banérförare, känna vi, att ingen uppfordran kan vara nog kraftig för att hos kvinnorna inskärpa vigten af att vinnlägga sig om förvärfvandet af ett oförvilladt omdöme.

Om förberedelse till bibelklasser.

I.

Vi känna kristna som påstå, att man ej behöfver bereda sig för någon sammmankomst eller gudstjenst, hvilken det vara må. Helt nyligen berättade en söndagsskollärare på en sammankomst, att han, då han begaf sig till sin skola, alls icke visste, hvarom han skulle tala med sina barn; »men Gud», tillade han, »inger mig det, som jag skall säga.» De som handla så, stödja sig på detta Herrens ord: »Men när de bortföra och antvarda eder, så varen icke förut bekymrade för hvad I skolen tala, ej heller öfvertänken det, utan hvad helst som blifver eder gifvit i den stunden, talen det; ty det är icke I, som talen, utan den helige Ande.» (Marc. 13: 11).

Detta löfte hänför sig alls icke till vanliga uppbyggelsemöten. Ty hvad säger Herren? »Då de bortföra och antvarda eder»; det afser förföljelsetiden. Också läsa vi två verser ofvanför: »De skola antvarda eder åt domstolar; I skolen blifva hudflängda och varda framdragne inför furstar och konungar för min skull till ett vitnesbörd för dem.» (Marc. 13: 9). Jesus vill icke, att hans lärjungars tankar skola vara upptagna och störda i sådana ögonblick när de cväntadt blifva släpade inför domare — då är det omöjligt att bereda sig för att hålla ett tal. Emedan Herren vill att hans lärjungar skola med samlade krafter ingå i lidandet, försäkrar han dem om den helige Andes bistånd.

Vi se, att vi ingalunda hafva rätt att göra anspråk på detta löfte, då vi ej äro förföljda och då vi på förhand fullkomligt veta, att vi skola tala om det eller det ämnet.

Det finnes först en förberedelse, som vi vilja kalla den allmänna; den består i detta dagliga studium af Bibeln, hvilket hvarje kristen bör idka, antingen han talar till andra eller icke. Så befalde Gud Josua att förbereda sig för sitt stora värf genom ett träget studium af lagen. (Jos. 1: 7, 8). På detta sätt lofvar psalmisten lycka åt den man »som har sin lust i Herrens lag och tänker på hans lag både dag och natt.» (Ps. 1). Den som har att undervisa och uppmuntra sina bröder bör i synnerhet egna sig åt denna allmänna förberedelse, det vill säga åt ett grundligt studium af Guds ord. Se på de förmaningar, som Paulus ställer till Timotheus i detta ämne. En god Jesu Kristi tjenare bör »näras af trons och den goda lärans ord.» (Tim. 4: 6). »Egna dig», säger den helige Paulus till sin lärjunge, »åt föreläsandet, förmaningen, undervisandet; försumma icke den gåfva, som är i dig; eftertänk detta, var deri; haf akt på dig sjelf och på läran». (v. 13—16).

Det finnes sålunda ett arbete i prestembetet, och de som tala på religiösa sammankomster, hvilka det vara må, utöfva detta embete. Vid sidan af denna förberedelse, som vi hafva kallat den allmänna finnes den särskilda förberedelsen; d. v. s. då jag vet, att jag skall inleda ett ämne eller uttala en förmaning, måste jag bereda mig derpå. Har ni någonsin sett att ett resultat vunnits utan ansträngning. Alla år se vi i våra skolor eleverna hängifva sig åt ett träget repetitionsarbete, då examen nalkas. Den unge mannen, som vill blifva lärare, lemnar alt åsido för att koncentrera sina krafter på detta enda mål. Vidare förbereder han sig, om han är samvetsgrann, för de lektioner, han skall gifva hvarje dag. Bonden lägger icke armarne i kors framför sina fält och sin vingård. Köpmannen passar på hvarje tillfälle att få sälja och köpa; han är i oafbruten verksamhet för att öka sin afsättning och stärka sin kredit. Denna lag om arbete herskar i alla förhållanden. Och den skulle ej finnas på det religiösa området?

Läs början af Lucas' evangelium och ni skall få se, att t. o. m. inspirationen af Bibeln ej har skett utan skriftställarnes eget arbete. »Jag har funnit för godt», säger evangelisten, »att i ordning skrifva till dig derom, *sedan jag från början sorgfälligt underrättat mig om alt*». (Luc. 1: 3). Sålunda har Lucas förberedt sig för att skrifva sitt evangelium, han har icke väntat, att den helige Ande skulle diktera, hvad han skulle skrifva; han har gjort sig mödan att hos dem, som varit ögonvitnen, underrätta sig om de händelser, som han ville beskrifva. Det är klart, att den helige Ande har styrt dessa efterforskningar och välsignat detta arbete så att der ej finnes något fel. Men det förberedande arbetet har likväl icke saknats.

Och man må ej säga, att lagarne på det religiösa området äro andra än på jordiska. Tvärtom; ju allvarsammare det ämne är, som sysselsätter oss, desto mera arbete fordrar det. T. o. m. tron kallas ett arbete, det stora, det enda arbete, som förtjenar göras (Joh. 6: 29). Det är just emedan vår frälsning kommer från Gud, som vi böra arbeta derpå af alla krafter, ty ju mera vi hedras med Guds samverkan, desto större blir vårt ansvar: »Arbeten med fruktan och bäfvan på eder salighet, ty Gud är den som verkar i eder både vilja och gerning». (Fil. 2: 12).

Huru skall detta förberedningsarbete ske? På hvad sätt skola vi företaga det? Detta skola vi studera i nästa nummer.

Att du är full af synd och orenhet hindrar ej att du får komma till Kristus. Ty det är just syndare, som Herren kallar för att frälsa dem.

Han hade ej bröllopskläder.

Tänk så oförnuftigt att ej hörsamma kallelsen till alla dess delar. Han följde visserligen med de öfriga gästerna och ville dela bröllopsgläd jen med dem, men han lät ej *kläda sig*. Hans skam blef derför uppenbarad. Han blef bunden och utkastad. Och dock hade han haft så många tillfällen att blifva hjelpt.

Min läsare! Här är ett allvarsamt »*gif akt!*» för *dig*. *Du* är bjuden. *Dig* tillbjudes att blifva klädd i den rättfärdighet, som ej kommer genom lagen, utan genom Jesu Kristi tro. Men har du *låtit* kläda dig? Besvara den frågan! Skjut ej undan ett så vigtigt spörsmål, tills det *för evigt blir för sent!*

Tänk ej på en ändring efter döden. Kom ihåg, hvad svar den rike mannen fick. »Ett svalg är emellan oss».

Nu måste du besluta dig. *I dag* är salighetens dag. *Nu* kallar Herren.

Anmälan.

Priset å »*Ungdomsvännen*» för de tre återstående kvartalen *är 75 öre*, hvartill kommer en postbefordringsafgift *af 20 öre*. All prenumeration bör verkställas å närmaste postanstalt. Från årets början kan tidningen (med undantag af n:r 1, som just i dagarne utgått) erhållas för *1 kr. 20 öre*, inberäknadt postarvodet. För halft år är priset 60 öre och för ett kvartal 30 öre — utom postarvodet, som äfven för dessa kortare terminer är fastställdt till 20 öre.

På alt sätt skola vi beflita oss om att göra tidningen läsvärd. Vi hafva att glädja oss åt goda medarbetare, som ej spara någon möda då det gäller att få »Ungdomsvännen» omvexlande och innehållsrik.

Särskildt uppmana vi medlemmarne af ynglinga- och jungfruföreningar att verka flitigt för tidningens spridning.

För flere exemplar, tagna på en hand för någon söndagsskola, göres extra prisnedsättning, då rekvisition ingår direkt till oss eller kvitto å postprenumererade exemplar insändes.

För meddelanden, korta och sakrika, äfvensom för smärre artiklar och inlägg i frågor, som röra ungdomen, äro vi tacksamma. Vi bedja att få vara inneslutna i bröders och systrars innerliga förböner, på det vårt företag måtte af oss så kunna handhafvas, att det främjar en god sak och särskildt blir de unga till rikaste välsignelse.

Stockholm i mars 1888.

Redaktionen.

Brefläda.

Insändare bedja vi ej blifva otåliga om deras meddelanden eller artiklar icke genast kunna införas. Det skall nog ske i sinom tid. Vi måste vissa tider lemna största delen af tidningen för sådant, som rör föreningarne — såväl unga mäns som unga kvinnors. Ty för dessa föreningar är »Ungdomsvännen» förnämligast afsedd. Men i mån af utrymme skola vi nog äfven intaga sådant, som kan intressera hvem som helst.

Annonser

Å Fredrika-Bremer-Förbundets byrå,
Stockholm,

finnas kvinliga arbetssökande anmälda, såsom: lektionsgifvare, svenska och utländska lärarinnor för hem och skolor, kontors- och skrifbiträden, husföreståndarinnor, sällskap och biträden i hem, föreläserskor, gymnaster, sjuksköterskor m. fl.

A. & O. Schultén
STOCKHOLM,
2 Normalmstorg 2
och
7 Sturegatan 7.
Stora och välsorterade lager af
Garn-, Väfnader & Trikåvaror
i parti och detalj till billigaste
fabrikspris.
Profven sändas till landsorten franco.

I Vedhandeln
4 Observatoriegatan 4

försäljes frisk och god björk- samt al- och barrved, såväl sågad som osågad jemte antracit-, sten och träkol, engelsk och svensk kokes, hemsänd till alla delar af Stockholm.

Obs.! Äfven säljas ved-, kol- och kokspoletter.

C. Berg
21 Humlegårdsg. 21
Stockholm
bemedlar köp och försäljning af *stads-* och *landtegendomar* samt emottager uppdrag till härvarande *under-* och *öfver-rätter*, ombesörjer *taxfart å egendomar*, *beräkningshandlingars* inlemnande, utreder *sterbhus*, förrättar *bouppteckningar* uppsätter *testamenten* samt ombesörjer *vicevärdsgöromål* och inkasseringar, m. m. Vänden Eder med förtroende till
C. Berg
21 Humlegårdsgatan 21.
Stockholm
Träffas: *kl. 10—12 f. m., 3—5 e. m.*
Allm. Telef. 75'08.

EMIL LARSÉNS
skrädderiaffär
18 Brahegatan 18.
Obs.! Obs.!
Goda tyger. Solidt arbete.
Billigt pris.
Allm. Telef. 7116.

Vid Herberget

för tjenstflickor, Klara Östra Kyrkogata N:o 7, erhålla yngre tjenarinnor, som för tillfället sakna anställning, nattlogis jemte kaffe på morgonen för 35 öre. Betyg skola medföras.

På samma gång man erbjuder flickorna denna billiga fristad, vill man härmed varna dem för att lemna sina platser i hemorten, i tanke att få det bättre i Stockholm, ty »att få det bättre» lyckas nästan aldrig, så vida man icke på förhand fått säkert löfte om bestämd plats.

LINA NORDWALL,
Herbergets stiftarinna.

Tidningen
Nykterhetskämpen
utgifves fortfarande en gång i månaden, tryckes på fint papper, sextonsidig och illustrerad, **för endast en krona för år,** postarvodet inberäknadt.

Som **gratispremie** lemnas ett fint planschverk öfver Stockholm af ungefär samma bokhandelsvärde som tidningen.

Skrif till *Nykterhetskämpens expedition i Stockholm* och begär profnummer, och ni får sådana fraktfritt, att utdela bland bekanta.

Genom **K. F. U. K:s placeringsbyrå**, 13 Norrlandsgatan, anskaffas alla sorters tjenarinnor, biträden i hushåll och affärer samt lärarinnor. Adresser och rekommendationer till utlandet lemnas åt unga flickor som äro rekommenderade af någon af föreningens medlemmar.

Kom ihåg
Aug. E. Halldéns
skoaffär
7 Engelbrektsgatan 7
då I behöfven nya *skodon* eller gamla *reparerade*

Välgjorda
Möbler
Bättre och enklare. Billigt pris.
Äfven mot afbetalningar.
Malmskilnadsgatan 46
7 Oxtorgsgatan 7
A. Lagerberg.
Egna tillverkningar.

OBS!
Billiga och bra skodon!
I anseende till lokalens blifvande reparation utsäljes under början af mars månad hela lagret, bestående af herr-, dam-, och barnskodon. Alt af min egen välkända tillverkning.

Beställningar och reparationer utföras.

Högaktningsfullt
C. P. Höglander,
Brunkebergstorg 24.

K. F. U. K:s möten:
Norrlandsgatan 13, 2 tr.
Söndag: 6—½ 8 e. m. sång och bibelklass, ledes af fru Andersson-Meijermhelm
Onsdag: 6—9 e. m. arbetsklass.
Nytorget 46. Söder.
Lördag: 7—9 e. m. arbetsklass för fabriksflickor.

C. Victor Nyman
13 Brunkebergstorg 13,
Stockholm.
Allm. Telefon 54 93.
Lager af Vägg- Väck- och Fickur. Väl examinerade och justerade. Ur mottagas till reparation. Order från landsorten expedieras mot efterkraf Elever mottagas mot betalning. Priskurant sändes och bref besvaras mot porto.

Honourable Mention
från
Urmakareföreningens Exposition i London 1873.
Fem års praktik
hos
kronometerfabrikör
V. Kullberg.
London.

S. G. BORIN,
Packhusgränd 1,
STOCKHOLM.
Etablerad 1849.
Telefon 8179.

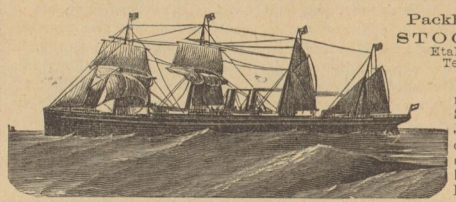

Befordrar passagerare till Nord- & Sydamerika, Kina, Japan, Australien och Nya Zeeland med Norddeutscher Lloyds förträffliga Postångare.

Palm & Stadling.
Piano- & Orgelmagasin
Malmskilnadsg. 40,
Stockholm.

Rekommenderar sitt lager af **Flyglar, Pianinos & Orglar** från de förnämsta in- och utländska fabriker. Särskildt framhållas H. Kohls *Flyglar* och *Pianinos* samt Mason & Hamlins Orglar.

Obs. Svenska orglar med 1 stämma 4 oktaver samt 1 knäförte från 115 kronor.

Lager af alla brukliga blås- och stränginstrument, såsom:
Violiner, Flöjter, Guitarrer, Klarinetter, Occarinor, Dragspel, Symphonion, Ariston, Horophoner, Zittror, Speldosor.
Violinlådor, Violinsträkar, Mek. Notställare, Piano- och Orgelstolar m. m.
Goda betalningsvilkor. Billiga priser. Illustrerad priskurant på begäran *gratis*.

Nilsson & Dahlbeck.
Skrädderi-Etablissement
38 samt lager af färdiga **38**
Gosskläder
Regeringsgatan
Stockholm.

Stockholm, David Lunds Boktryckeri 1888.

UNGDOMS-VÄNNEN.

MITT LJUS MINSKAS EJ — DITT ORD ÄR EN LYKTA FÖR MINA FÖTTER

KRISTLIG TIDNING FÖR SVERGES UNGDOM.

N:o 12. Fredagen den 23 Mars. 1888.

Prenumerationspris:
Helt år 1 kr., 3/4 år 75 öre, 1/2 år 60 öre, 1/4 år 30 öre.
Postbefordringsafgift 20 öre.
Till Amerika 3: 50; Norge, Danmark och Finland 3 kr.

Redaktör och ansvarig utgifvare:
K. TH. MALMQVIST.
Brahegatan 60 Stockholm.

Annonspris: 8 öre pr petitrad.
Expedition: Palm & Stadlings bokhandel Malmskilnads gatan 40. Telef.: Bell 10 78, Allm. 57 90.
Lösnummer: 5 öre.

Redaktör Malmqvists adress är hädanefter: ***Brahegatan 60.***

Om förberedelse till bibelklasser.

II.

I föregående nummer hafva vi sökt visa, *att* man måste förbereda sig för bibelklasser. I England och Amerika ledas sammankomsterna af generalsekreteraren eller någon annan erfaren medlem. I Tyskland är det vanligen en prest eller en stadsmissionär som för ordet. Men de schweiziska föreningarne hafva ett annat sätt, som nästan är det samma som i våra svenska föreningar, och utan att här diskutera de olika metodernas förtjenster skola vi tala om den som allmänt användes hos oss, der hvarje medlem kan taga till ordet för att göra sina reflexioner, berätta sina erfarenheter o. s. v.

Om man vill undvika enformighet, uppoffringar, utnötta tankar och äfven falska eller på måfå tagna tolkningar, måste ämnet inledas af någon, som har tänkt deröfver. Det torde också vara lämpligt att vid början af en termin eller ett år uppsätta en lista på de medlemmar, som åtagit sig detta värf.

Ni är sålunda, min vän, utsedd till ledare af nästa sammankomst. Huru skall ni lösa er uppgift? En föreningsmedlem är icke någon teolog, och vi bedja er icke upplåsa den text, som ni skall betrakta, på grekiska eller hebreiska, ej heller fördjupa er i någon lärd tysk utläggning. Ni skall då allra först söka att göra er redo för den allmänna tanken i det stycke som föreligger. Ni skall ej inskränka er till att fästa er vid en vers här och der, utan ni bör flere gånger läsa igenom hela kapitlet; ni bör betrakta det föregående och det efterföljande. Ofta öfverenstämmer ej kapitelindelningen med tankeindelningen; ni bör se efter, om det ej passar att taga några verser af det följande kapitlet eller om, tvärtom, utvecklingen af tanken icke slutar före kapitlets slut. Ni bör göra er reda för hvad författaren har velat bevisa. Om edert kapitel tillhör Gamla Testamentet, kan ni undersöka om förutsägelsen, i fall det är en sådan, redan har gått i uppfyllelse, eller om det är i Nya Testamentet, kan ni söka upp paralellspråken i Gamla. Om ni läser i ett af evangelierna, bör ni taga reda på, om berättelsen återfinnes hos någon annan evangelist.

Slutligen, eftersom det är fråga om ett uppbyggelsemöte, bör ni undersöka, om icke den eller den saken har funnit sin tillämpning i edert personliga lif, om eder erfarenhet ej lär er något i detta ämne. Om i texten finnas egennamn bör ni upptaga deras ursprungliga betydelse; om der förekommer någon hänsyftning på orientaliska seder och bruk, bör ni söka skaffa eder reda på, hvad det är som afses och hvilken betydelse en dylik bild kan hafva för den religiösa tillämpningen.

Ni tör måhända säga: »Alt det der är mycket bra, men hvarest skall jag få alla dessa underrättelser? Ni förutsätter en studerad och lärd föreläsare, vi äro det icke». Se här hvad vi hafva att svara derpå:

För det första skulle vi vara mycket förvånade, om ni ej har någon, som kan hjelpa er. Vänd er till er pastor. Han skall — om vi icke mycket bedraga oss — bli förtjust öfver att få gifva eder de lärdomar ni behöfver. Sedan har ni väl bibelkommissionens öfversättning och Melins eller Fjellstedts bibelverk. Näppeligen torde hvarje föreningsmedlem äga hvart och ett af dessa verk; men vi hoppas att ni har ett föreningsbibliotek. Härvidlag skall det vara eder nyttigt. Må hvarje förening skaffa sig två eller tre verk till en början. Vi skola gerna gifva några anvisningar i detta ämne. Se här de böcker som borde finnas på hvarje föreningslokal:

1. Bibeln (både i gamla och nya öfvers.).
2. Fjellstedt P. Bibeln med förklaringar.
3. Melin H. M. Den heliga skrift.
4. Nyström E. Biblisk ordbok.
5. Den lilla bibelkonkordansen.
6. Bibelatlas.
7. Calaver, Bibellexikon (på tyska).

Tänk på edert bibliotek, då ni gör upp föreningens årliga kostnadsförslag, upprätta en liten fond för detta ändamål. I samma mån som edra tillgångar tillåta det, lägg till dessa böcker några goda verk, i hvilka de egyptiska och assyriska upptäckterna äro beskrifna. Skaffa eder också en god karta öfver de länder, som omtalas i Bibeln.

Genom att förbereda eder på ofvan beskrifna sätt skall ni bevisa eder vördnad för Guds ord, för edra föreningsmedlemmar och för eder sjelfva.

Behöfva vi säga, att alt detta arbete blifver fruktbärande blott under den förutsättning att det vattnas från ofvan och att man för att erhålla denna Guds välsignelse måste bedja derom? Gud måste öppna vårt hjerta för att vi skola kunna förstå Bibeln. Genom bönen skola vi erhålla den nyckel, som åt oss skall öpna denna gudomliga uppenbarelses hemliga skatter.

(Journal des Unions chrétiennes de jeunes gens).

— 44 —

med en bildad människa är ett nöje, som jag sällan är i tillfälle att njuta af. Och likväl är jag sällskapskär af naturen. Att afstå från alt umgänge med den civiliserade verlden är en stor försakelse för mig. Jag lefver såsom en riktig Robinson Crusoë, ensam och afskild från den öfriga mänskligheten.

— Men det är väl ingen som tvingar er att bo i denna illa ansedda trakt, utropade jag.

— Nej, visst icke, jag har fullkomlig frihet att slå mig ned på hvilket ställe som helst, der en man på hederligt sätt han få hvad han behöfver, för femton kronor om dagen [1]). Men gatan Barker har ej alltid varit så illa ansedd eller bebotts af så dåligt folk som nu. Jag var en af hennes invånare, då hon beboddes af hederliga människor, och då riktigt slödder sedan kom i deras ställe, stannade jag kvar, först af vana, sedan af pligt, jag ansåg nämligen att jag kunde vara till någon nytta här. När alt kommer omkring, har jag kanske varit lycligare

[1]) Farbror Broidy bodde i London, der det är mycket dyrare att lefva än i Stockholm. Hos oss anses ju femton kronor om dagen som en liten förmögenhet för en ensam person,

— 41 —

— Jag bor ej i någon fin stadsdel eller på någon vacker gata, tillade farbror Braidy, men ni behöfver ingenting frukta. Man har sett er i mitt sällskap, och då kan ni vara trygg.

— Man behöfver blott ha hört, utropade jag, huru invånarne på gatan Barker tala om farbror Braidy, för att vara öfvertygad om, att de aldrig skola förgripa sig på någon, som är gäst hos honom.

— Jag vet att de hysa aktning för mig, svarade farbror Braidy okonstladt. Jag har ej särdeles stort förtroende till tjufvarnes mycket beprisade hederskänsla, ty dertill känner jag dem för väl; men mer än en gång har jag hos dem funnit tacksamhet, medlidande, ja t. o. m. ädelmod, och dylika upptäckter göra mig alltid lycklig.

Följande morgon, då jag promenerade i närheten af min bostad, mötte jag i ett gathörn hr Smith, som det tyckes vara mitt öde att träffa öfver alt. Jag fick det infallet att fråga honom om han kunde lemna mig några närmare upplysningar angående farbror Braidy.

— Ni vill altså veta hvarifrån han kommit, hvad han sysselsätter sig med, samt hvar-

Unga-mäns-föreningar.

Sundbybergs kristna Ynglingaförening firade sitt andra årsmöte den 23 febr., hvarvid års- och revisionsberättelse meddelades samt val af styrelse företogs.

Ur årsberättelsen meddelas följande:

Antalet medlemmar var vid årets början 18. 6 hafva tillkommit.

Under året hafva 13 utflyttat — de flesta till Amerika. — 3 hafva uteslutits. Det närvarande medlemsantalet utgör 8.

Föreningen har under det gångna verksamhetsåret haft 32 möten, hvarvid frågor af olika natur diskuterades.

Under sommaren hade föreningen bönemöten hvarje onsdag. Den har äfven tagit verksam del i Söndags-

skolan, för hvilken den forttarande arbetar.

Såsom en direkt synlig frukt af föreningens verksamhet är *Sundbybergs Blåbandsförening*, hvilken räknar inom sig omkring 160 personer.

Vi torde ej heller få förbigå den uppbyggelse vi under året ha haft för vår invärtes människa. Det har nog mången gång känts tungt, och vi ha ofta varit färdiga att misströsta, då vi sett våra leder glesna och vår lilla hop blifva alt mindre, men vi ha tagit fasta på det löftet af vår fältherre: »Frukta dig icke, du lilla klena hjord, ty din faders goda vilja är att han vill gifva dig riket». *J. B—m.*

Från Berlin. Vår förenings ynglingaafdelning firade den 2:dra okt. 1887 under tack till Gud sin fjerde årsfest.

Programmet var mycket rikhaltigt. Tal, musik och deklamation omvexlade med hvarandra. Antalet besökande denna afton var ganska stort; omkring 130 personer, deraf omkring 60 medlemmar, voro närvarande. Medlemsantalet detta år är 63. Om detta antal är mindre än föreg. år, så är det att tillskrifva den omständigheten att flere medlemmar, sedan de uppnått sitt 18:de lefnadsår, inträdt i den stora föreningen och att i allmänhet få nya medlemmar inkommit. Vi hoppas dock att nästa år få en betydande tillökning derigenom att vi inbjuda konfirmanderna hos flera pastorer, som ej sjelfva hafva några ynglingaföreningar, till oss. Vi började dermed vid okt.-konfirmationen och till vår stora glädje hafva vi vunnit för oss en del af dessa ynglingar. — Antalet besökande på föreningsaftnarne är ganska stort; i medeltal äro omkring 42 medlemmar närvarande. För dem, som äro mindre bekanta med anordningen af ynglingaafdelningarne, må i korthet nämnas, att de upptaga ynglingar af alla stånd, som äro konfirmerade och ej hafva uppnått sitt 18:de lefnadsår. Medlemmarne samlas hvarje söndags e. m. från kl. half 5—9 i de öfre rummen af föreningsbygnaden. Till kl. 6 sysselsätta de sig med läsning af tidningar och tidskrifter etc. Omkring kl. 6 hålles ett kort religiöst tal. Tiden mellan kl. 7 och 8 begagnas till att intaga kvällsmåltid. Under aftonmåltiden såväl som efteråt till kl. 9 hållas vanligtvis föredrag, musikaliska och deklamatoriska, af medlemmar af yngl.-afdelningen såväl som af den stora föreningen.

Under sommaren företogos ofta utfärder till Berlins omgifningar dels till fots dels på järnväg. Under vintermånaderna måste vi inskränka oss till de åt oss anvisade rummen, och då är det ofta mycket svårt att sysselsätta ynglingarne på lämpligt sätt. Vårt bibliotek är för litet, för att medlemmarne skulle hafva nog deraf (det består af omkr. 100 band), och tidskrifterna äro likaledes få. I synnerhet sakna vi böcker. En gång i kvartalet anordnas en thé-fest, till hvilken medlemmarnes anhöriga hafva tillträde, och vi äro städse mycket glada, om de dessa aftnar talrikt äro närvarande.

(Monatlicher Anzeige.)

En svag människa väntar på tillfället; en vanlig tar emot det, men en stor skapar det.

A. Törneros.

Unga-kvinnors-Föreningar

Månadsbref från K. F. U. K:s moderförening i London.

(Forts. fr. föreg. n:r.)

V. — Det är en *tvåfaldig förening*. För det första bestämda *medlemmar*. — Alla våra medlemmar önska vi stå så afgjordt på Kristi sida, att de med godt samvete kunna vara med i *böneföreningen*, som är stödjepunkten för hela föreningen. Hvarje lördagsafton uppstiga inför Guds tron från skilda länder förenade böner för unga kvinnor samt för arbetet och arbeterskorna ibland dem. Vi önska, att detta måtte stå som en mera lefvande verklighet inför oss, och vi bedja medlemmarne af vår böneförening, att låta sina lördagsböner vara mycket specifika — först för deras egen cirkel och sedan för det allmänna arbetet, dess missionsafdelningar, stiftelser och ledare. — För det andra *medhjelpare*. Af våra medhjelpare vänta vi ett uppriktigt begär att komma under kristligt inflytande och att föra en moralisk och hedrande vandel. Något mera fordra vi ej, men det är vår innerliga önskan, att de måtte gifva sig åt Kristus och sedan inträda i böneföreningen. Skulle våra medlemmar och medhjelpare önska utgå ur föreningen, måste de återlemna sina kort till sina sekreterare. I Skotland ha vi nyligen gjort till en regel att i händelse af dåligt uppförande blifva korten för en tid återtagna, tills en sann ånger utvisar, att vi kunna trygt lemna dem tillbaka.

VI. — Det är en *evangelisk förening*. Hvad helst vi än göra för våra unga kvinnor, det må nu vara penningbanker, klasser — bibelklasser eller vanliga skolklasser — bibliotek, sekreationer och fester — alt syftar det till *ett* stort mål — att föra de unga kvinnorna till Kristus. Icke blott så, att han skall befria dem från den tillkommande vreden, utan att hvar och en skall omvända sig ifrån sin ondska. (Apostlag. 3: 26). Endast så kunna våra unga systrar så som vi önska blifva förebilder i renhet och helighet. »Mer än segervinnare» öfver hvarje frestelse och hvarje frestare genom Kristus, hvilken utgifvet sig sjelf just för detta ändamål (Tit. 2: 14). Det är ju för detta vårt evangeliska syfte, som vi öfveralt uträcka hjelpande händer och göra bruk af Guds gåfvor för att återföra konungens landsflyktige och förvandla dem till goda och trogna undersåtar. (2 Sam. 14: 13, 14).

VII — Det är en *arbetande förening*. Vår önskan är, att den måtte vara en uppfostringsanstalt för *arbeterskor*, och hvarje medlem af böneföreningen måste ihågkomma, att hon skall icke blott bedja, utan äfven praktiskt verka i Herrens tjenst, äfven om det ej vore mera än att gifva en traktat eller ett godt råd för Kristi skull. Men förutom ett sådant mera tillfälligt arbete, ha vi »arbetande medlemmar», hvilka äro i stånd att offra tid och krafter åt någon särskild gren af arbetet och blifva sålunda till ovärderlig nytta för sina sekreterare. Det skulle mycket glädja oss, om vi finge ännu många flere sådana frivilliga medarbetare.

VIII. — Det är en *»kristlig» förening*. Detta vållar många praktiska svårigheter, emedan vi vilja använda detta heliga och sköna ord i dess verkligt bibliska mening — kallade med Kristi dyrbara namn (Jak. 2: 7) och derför saligt tvingade genom hans mäktiga kraft att vandra såsom han vandrade. Derför kallas vi också ofta »inskränkta», emedan vi sträfva efter att vandra på de »gamla vägarna», som den »trånga porten» leder till. Vi vilja här fästa uppmärksamheten på tre verser i bibeln angående ordet verldslighet. Vår Herre kallar Satan »denna verldens furste» (Joh. 14: 30). Johannes säger: »Älsken icke verlden», och Paulus tillägger: »Rätten eder icke efter denna verlden». Men det är särskildt tre verldsliga sysselsättningar, hvarifrån vi allvarligt önska afhålla alla våra medhjelpare och medlemmar. 1) *Dans:* I alla städer och många byar finnas usla danslokaler, som äfven utgöra dansskolor, och der unga män och kvinnor, utan att gifta eller äldre kvinnor äro närvarande, träffas för att dansa och äfven ofta dricka och alltid gå hem tillsammans på högst olämpliga tider. Den naturliga och sorgliga följden häraf blir, att många kunna härleda sitt fall från dessa förhållanden. 2) *Teatraliska föreställningar* och *omoraliska bilder*, som både i städer och å marknadsplatser på landet så ofta förekomma. 3) *Osedlig literatur.* Godtköpsböcker med röfvarhistorier och sensationsromaner börja alt mer och mer leda äfven den på afvägar, som redan kommit under vårt inflytande.

O, dyra unga vänner, I, som ännu icke kommit till Kristus, »stannen och besinnen eder», innan I sålunda förloren besinningen och utsläcken den Helige Andes rörelser! Några skola säga: »Hvilket tråkigt lif detta måste vara!» Ack, hören blott hvilket ljust och rikt lif en kristen kan få föra: »Outgrundlige rikedomar», (Ef. 3: 8); »outsäglig glädje» (1 Petr. 1: 8); »Gud, min glädjekälla». Detta är lycka nog för hela lifvet och sedan i den saliga evigheten en »härlighetens krona som aldrig vissnar».

I många fall känna vi, att vi af K. F. U. K. ännu äro ett »svagt folk», men jag har försökt att framställa för eder vårt stora och ädla syftemål och höga standar. Vårt motto uttrycker fullständigt vår ställning — hjelplösa och likväl hjelpta: »*Icke genom styrka, icke genom makt utan genom min Ande, säger Herren*». (Zak. 4: 6).

Eder uppriktige vän
M. M Gardon.

Melrase, 11 Jan. 1888.

Om ynglinga- och jungfru-föreningar och deras bildande.

En gång, då jag var ute på resa, skjutsade mig en yngling, som var något öfver 20 år gammal. Jag kom att samtala med honom om själens frälsning och fick bland annat veta, att han som gosse varit en flitig söndagsskolgosse och hade fortsatt dermed tills han var omkring aderton år. Han hade ock haft kamrater, som voro ungefär lika gamla, och dessa började då tycka, att de blefvo för gamla att gå kvar i söndagsskolan och slutade. Han var dock ej villig dertill, men tyckte sig ej kunna göra annat än följa deras exempel, och således slutade äfven han.

Men, tillade han, om det då hade funnits en ynglingaförening att ingå uti såsom en ersättning för

för han slagit sig ned i detta tjufnäste. Det är lätt att förstå eder önskan, men det är svårare att uppfylla den. Farbror Braidy vet mera om andra, än andra veta om honom. Ej för det han har något att dölja, åtminstone ej så vidt jag vet, men oafsedt att han aldrig talar om sig sjelf, hedrar han mig ej med sitt förtroende. Något litet har jag dock hört om honom. Farbror Braidy har länge arbetat i dockorna; en liten pension och hans egna besparingar sätter honom nu i stånd att lefva bekymmerfritt. Han hvarken röker eller dricker, och ni har sjelf sett huru han går klädd. Det enda han slösar på, om man får kalla' det slöseri, — är böcker! Hans högsta nöje är att sitta och hänga hela dagen öfver någon boklunta hos en antikvarisk bokhandlare, och att sedan taga sin skatt med sig hem. Detta är alla de upplysningar jag kan lemna er. — Då jag samma afton begaf mig till farbror Braidy, fick jag tillfälle öfvertyga mig om, att hans blotta namn utgjorde ett värn för mig i denna osäkra trakt. En främling väckte alltid uppseende der. Det fans ej en dörr, ej ett fönster på gatan Barker, der jag ej upptäckte någon spion i galgfysionomi med lystna blickar, människor som räknade öfver hvad mina kläder kunde vara värda, som undrade om jag hade klocka eller börs på mig, och som hade kunnat plundra mig i en handvändning. Men knapt hade jag gått några steg på gatan, förr än en af dem utropade:

— Jag känner honom, han är på väg till frarbror Braidy!

— Ja, det är en vän till Braidy! instämde den andre.

— Kommer du ej i håg honom? tillade en tredje; då Palmér dog, var han här tillsammans med Braidy!

All fara var således öfver. På den smutsiga trottoaren banade jag mig väg genom en skara ännu smutsigare barn och uppnådde slutligen farbror Braidys boning, der ett hjertligt mottagande väntade mig.

Braidy förde mig in i sitt arbetsrum, som var enkelt men trefligt möbleradt, och hvars förnämsta och mest karakteriska prydnad utgjordes af en väl fyld bokhylla.

— Ni kan ej tro, sade farbror Braidy, i det han satte fram en stol åt mig, huru mycket edert besök gläder mig. Att få språka en stund

söndagsskolan, så hade jag säkert och kanske äfven mina kamrater, ingått i densamma, och då är jag säker om, att jag skulle varit lyckligare än jag nu är.

Fadren var troende, och denne yngling hade således hört sanningen från barndomen och äfven erfarit något af dess kraft, men nu hade han genom verldens bedragelse kommit långt derifrån.

Med anledning häraf, och fakta för öfrigt, skulle jag vilja allvarligen lägga ynglingar och jungfrur, som tro på Herren, och särdeles de, som arbeta i söndagsskolan, på hjertat att med snaraste bilda ynglinga- och jungfruföreningar, der sådana ej redan äro bildade, och att särskildt ställa sig i förtrolig förbindelse med de äldre barnen i söndagsskolan och, innan de hinna vända sig derifrån och ut i verlden, söka föra dem in i ynglinga- eller jungfruföreningen och der söka tillgodose dem och intressera dem efter deras ståndpunkt och behof, och, så vidt möjligt är, sätta dem i någon verksamhet, så att de få något att uträtta och känna sig stå i ansvar för något och äfven lära sig inse behofvet af fostran och tillväxt samt fatta lifvets allvar och betydelsen af att sjelfva på alt sätt vinlägga sig om det goda, det sanna, det nyttiga, det heliga o. s. v., och då skola de kanhända hvarken få tid eller lust att begifva sig ut i verlden och synden.

Man brukar säga, att alt beror på en god början, och så är det äfven med dessa föreningar. Må man börja i och från söndagsskolan, och det skall gå väl i fortsättningen. Sen nu här, kära ynglingar och jungfrur, hvilken mission I haven att utföra, och I mån besinna, att det är ingen annan än I, som kunnen utföra den. Intet annat än Kristi kärlek, utgjuten i edra hjertan, må vara driffjedern härtill, och mån I ej stå der tvekande och blott önska att saken måtte utföras sägande: »Ho är härtill dogse;» utan sätten eder förtröstan, under bön och hängifvenhet, till Herren och liten på hans löften, att om det fattas visdom för någon, så må han enfaldigt bedja derom, och den skall honom gifven varda, och äfven mån I veta, att då I i öfverensstämmelse med Herrens vilje och medmänniskors väl viljen utföra en god sak, så skall Herren gifva både mod och kraft och skall sjelf så leda, att I midt i eder ringhet dock fån se, huru Herren leder, styr och välsignar. I mån icke heller stå der tvekande och se på andra, som I tron ha bättre gåfvor, äro mera ansedda o. s. v. och vänta, att de skola taga första steget och ställa sig i spetsen derför, eller mena att I kunnen vara lugna, så länge der och den är lugn. Icke så, broder och syster, utan här gäller det att tränga sig fram, att använda sin tid och sitt pund, så att pundet förökas och så att man ej låter verksamhetsdagen och tillfället att tjena Herren och medmänniskor fåfängt förspillas. Nej, upp, upp, broder och syster, fastän du är ringa, fatta mod, fatta mod, bed, förtrösta! Lägg dig på Herrens altare, låt den eller den vise eller förnumstige, försigtige och om äran inför människor måne säga och tänka hvad den vill. Ställ dig frimodigt inför Guds ögon och se framåt på den kommande stora dagen, då Herren Jesus lofvat bekänna inför sin Fader i himmelen hvar och en, som bekänt honom här på jorden och varit trogen i det lilla. Sålunda, broder och syster, om det ej fins någon sådan förening i din trakt, så ställ du till med en sådan, och om du, då du går åstad till verket, sammanträffar med någon, som är på väg eller i tanke att göra sammaledes, så sammansluten eder och tacken Gud för, att I gemensamt fån gå åstad och verka detta inför Gud stora och vigtiga verk, nämligen att förvara ungdomen från att förderfva sig i onda lustar och bidraga till dess fostran för Guds himmelska rike och för dess lycka, välgång och sällhet äfven i detta lifvet.

Sjelfva sättet må ej förefalla så svårt och konstigt. Gån tillsammans, bedjen Gud och låten honom leda. Omständigheterna äro och kunna vara så olika, att det ej är hvarken nödigt eller nyttigt att alla föreningar och deras verksamhet stöpas precis i samma mått. Man behöfver rent af ej fråga: Hur skall det gå till? Huru göra de på andra ställen? o. s. v. Nej, låt Anden leda och sök att på alla upptänkliga sätt med de gåfvor och personligheter, som platsen har att bjuda, använda dem till en andlig och äfven timlig uppbyggelse och förkofran.

Så t. ex., då i kommen tillsammans, kunnen I anteckna edra namn, välja en ordförande, kassaförvaltare och äfven sekreterare. Den sednare bör dock ej alltid tjenstgöra vid de vanliga sammankomsterna, utan böra då flera för öfnings skull omvexla dermed. I kunnen ena eder t. ex. om följande enkla stadgar:

§ 1. Föreningens ändamål är att uppbygga hvarandra på vår aldra heligaste tro och på de sätt Herren leder oss och ordet gifver vid handen söka undervisa, stödja och fostra hvarandra i det som kan ländа till både vårt timliga och eviga väl.

§ 2. Alla föreningens angelägenheter afgöras efter enkel röstpluralitet.

Man kan äfven om så behagas anskaffa och antaga för ynglinga- och jungfruföreningar gemensamma stadgar.

Vid sammankomsterna kan t. ex. någon börja med att leda i bön. Vidare kan man betrakta ett bibelställe antingen i form af bibelklass, föredrag eller så att flera hafva på förhand fått vissa delar eller hufvudpunkter deraf på sin lott att utreda, antingen muntligt eller skriftligt, med eller utan samtal eller kritik deröfver efteråt. Om någon med mera kunskapsförmågor finnes i kretsen, så kunna uppsatser i andliga och vetenskapliga ämnen skrifvas hemma och vid sammankomsterna genomgås. Äfven kunna öfningar i att tala och berätta samt i sång förekomma; äfvensåå diskussion öfver goda och nyttiga frågor.

Man bör äfven vid sammankomsterna egga och undervisa hvarandra om, huru man bäst må kunna förhärliga Herren i hvardagslifvet med ord och vandel samt genom spridande af traktater och skrifter o. s. v. Icke minst böra medlemmarne i en sådan förening söka taga vara på hvarandra och uppväcka till kärlek och goda gerningar.

Det ena som det andra bör i sin mån bidraga till att man likbildas med Herren sjelf både i lif och verksamhet och till att göra oss bekväma till att delaktige vara i de heligas arfvedel i ljuset och bringa Herren den största ära i tid och evighet.

A. Bjurman.

Den herfliglige läkaren i Meran.

(Insändt af K. F. U. K. i Stockholm).

Meran, belägen på gränsen mellan Tyrolen och Italien, är en gammal stad, omgifven af höga tallbevuxna kullar, vid hvilkas fot vinrankan odlas. Dessa små vinplanteringar intaga en yta af många tunnland och tillhöra bönderna och de mindre jordbrukarne i trakten. Då jag sistlidne mars på järnväg for emellan Bozeu och Meran — en väglängd på omkring 20 mil (eng.) — såg jag män och kvinnor ifrigt sysselsatta att med videkvistar, som de buro i sina uppfästade förkläden, binda upp de unga rankorna vid deras stöd. Under detta vackra men mödosamma arbete måste de stå med tillbakaböjdt hufvud och uppåtsträckta armar, medan den strålande solen, som beständigt skiner i Meran, faller rakt på deras ansigten och måste vara särdeles plågsam för deras stackars ögon. Ett annat besvärligt arbete, som äfven står i samband med uppbindandet af vinstockarna, är detta. När knopparna hålla på att svälla, angripas de af en liten, men högst förstörelsebringande insekt och för att döda denna förderfliga lilla fiende, måste de flitigt sprutas med svafvel. Under vår järnvägsfärd sågo vi vid nästan hvarje station vi passerade flera tunnor svafvel ligga färdiga till denna användning. Tidigt på morgonen medan solen ännu står lågt kan man i vingårdarne se karlarne, beväpnade med hvad jag trodde vara långa metspön, men som i stället voro långa bleckrör, i ena ändan försedda med en liten pust, bakom hvilken var fästad en platt låda som tid efter annan fylles med stött svafvel. Med tillhjelp af dessa pustar sprides svafvel ut öfver rankorna, men det fina, gula stoftet flyger tyvärr äfven upp i luften och faller derifrån ned i de arbetande människornas ansigten, till stort men för deras ögon. Följden häraf är, att i Meran och kringliggande byar fler surögda människor samt gröna skärmar och glasögon finnas, än jag någonsin kan påminna mig hafva sett annorstädes. Men tyrolerna äro ett härdadt och tåligt folk och hafva utan klagan från led till led fortsatt med sitt arbete, utan att se något medel att undslippa sitt lidande och medvetna om att hur det än må gå för dem sjelfva, deras vinplanteringar äro alt för dyrbara för att försummas. Och derför sköta de, i trots af den hotande sjukdomen, sina vinstockar med lika stor omsorg som bönderna i England sköta sina fält och sin boskap. Men slutligen erhöllo de i fjol vintras en högst oförmodad hjelp, hvarom det kan intressera eder att få höra något.

För omkring två år sedan kom till Meran, hvars klimat under vinter- och vårmånaderna är särdeles välgörande för bröstsjuka, en herre, hvilkens lungor voro angripna. Denne herre, eller rättare ädling, var storhertigen Karl Theoder af Bayern, broder till kejsarinnan af Österrike och kusin till den olycklige unge konungen af Bayern, som nyligen dränkte sig och sin läkare i Starnbergersjön nära München.

I likhet med alla tyska män, furstar såväl som bönder, måste hertigen i sin ungdom tjena några år i armén. Vid slutet af denna tid blef han förlofvad med en mycket from prinsessa. Till deras lycka hyste de samma åsigter om lifvets allvar och båda öfverensstämde i önskan att få egna sig åt andras väl i stället för att öfverlemna sig åt lyx, öfverflöd och bekvämlighet. Sedan han derför lemnat krigstjensten och gift sig, lät han inskrifva sig såsom medicine studerande vid universitetet i München, ty han hade alltid önskat få blifva kirurg. Kanhända tron I, att en så förnäm och rik man fick röna ett mycket smickrande mottagande och vann stort anseende? Men alldeles tvärtom, han betraktades med en sådan småaktig afundsjuka, att en af professorerna en dag i sin klass yttrade högt nog för att hertigen skulle kunna höra det: »*Vi* vilja ej hafva några högfärnäma herrar här, som skola gå och låtsa sig vara läkare». Många andra ohöfligheter blefvo både yttrade och gjorda, för att om möjligt driva honom från universitetet. Men hertigen, som var en klok och be stämd på samma gång som älskvärd man, slog döfört till för alla dylika förolämpningar, förhöll sig lugn, studerade flitigt och vann slutligen med glans sitt doktorsdiplom, hvarefter han, hädanefter fri att, när och hvar han ville, utöfva sitt yrke, tillsammans med hertiginnan återvände till deras vackra slott Possenhofen vid Starnbergersjön och der lät åt sig inrätta ett enskildt lasarett, hvilket inom kort blef så anlitadt af patienter, att der ständigt måste vara sex sjuksköterskor i tjenstgöring.

Emellertid egnar sig hertigen särskildt åt botandet af ögonsjukdomar. När han derför kom till Meran och fick se den stora mängd människor som der lida deraf, hängaf han sig, i stället för att göra sin egen klena helsa till förevändning för sysslolöshet, genast åt sina sträfvanden att gagna alla dem som behöfde råd och hjelp. Till den ändan lät han inreda tvänne rum i trädgården och tillkännagifva att han der vore villig att mottaga patienter. Sådana samlade sig snart från när och fjerran omkring honom och en dag, strax efter min ankomst till Meran, såg jag på min väg till staden ett eller halftannat tjog människor, till största delen fattiga, sitta i skuggan af träden, inväntande sin tur att få komma in i det vackra mottagningsrummet, hvarest, efter hvad som blef mig sagdt, hertigen och hertiginnan fem dagar i veckan och 4 till 5 timmar hvarje dag voro sysselsatta med att bota blinda eller åtminstone hindra öfriga svåra ögonsjukdomar. Emellertid kunde det hända att de så fördjupade sig i sitt arbete och sina patienter, att de alldeles glömde bort måltidstimmarne, och deras kock säger, att de läckraste rätter ofta blefvo förderfvade genom att nödgas vänta på deras kungliga högheters återkomst från trädgårdsbygningen.

I fjol söktes hertigen af fyra tusen patienter och företog två hundra operationer för starr och i år har antalet besökande varit ändå större. Jag kan tillägga, att hertigen ej mottager någon betalning och att alla utgifter för sjukvård och medicin bestridas ur hans egen ficka.

Under min vistelse i Meran var en dag en af mina vänner, som kände hertigen och hertiginnan, närvarande vid en starroperation på en mycket gammal fattig man. Hertig-

innan höll hela tiden hans hufvud och räckte de olika instrumenterna åt sin man, alt efter som han behöfde dem. När alt var öfverståndet och sista förbandet pålagdt, sade hertiginnan: »Stackars man, hvad ni måste lidit! Ni måste bestämdt under operationen försökt drömma om himlen, ty ingen ängel kunde uppfört sig bättre, än ni gjort.»

(Slut i nästa n:r.)

Frågor.

7. Är det skadligt eller nyttigt, att troende ynglingar och jungfrur sammansluta sig till *en* förening, på sådana platser, der endast ett fåtal ungdom finnes? *B—t.*

8. Kan det vara någon fara för en kristen ynglingaförening, om flertalet af hennes medlemmar ingår i en s. k. fredsförening? *B—m.*

Literatur

"Rusdryckens förbannelse". Redaktör Jakob Byström i Eskilstuna höll den 23 okt. 1887 i Torshälla kyrka en *utmärkt* nykterhetspredikan. Det är denna som nu i skrift föreligger under ofvanstående rubrik. Ja, det är t. o. m. *andra upplagan*, hvilket bevisar att folk förstår sig på det som är bra. Ty annars hade ej första upplagan sålts så hastigt. Den utkom nämligen kort före jul.

Vi hoppas nu, att äfven *Ungdomsvännens* läsare skola på vår rekommendation — ty med varmaste öfvertygelse rekommendera vi denna lilla 10-öresskrift om 30 små sidor — köpa skriften och sprida den flitigt. Utan tvifvel skall denna skrift bli många människor till välsignelse.

Skriften rekvireras och rabatt lemnas, då många ex. tagas, hos.

Redaktör Jakob Byström,
Eskilstuna.

Annonser

Konsert.

Till förmån för Stockholms 2:dra söndagsskolförenings kassa gifver sällskapet »Harmoni» med benäget biträde af hr deriktör A. Lindström m. fl. konsert i Betelkapellet lördagen den 24 dennes (M. bebådelsedag) kl. 6 e. m.

Å Fredrika-Bremer-Förbundets byrå,

Stockholm,

finnas kvinliga arbetssökande anmälda, såsom: lektionsgifvare, svenska och utländska lärarinnor för hem och skolor, kontors- och skrifbiträden, husföreståndarinnor, sällskap och biträden i hem, föreläserskor, gymnaster, sjuksköterskor m. fl.

KONSERT

gifver **Adolf Edgren** i **Vetenskaps-Akademiens hörsal** Söndagen den 25 mars kl. ½ 8 e. m. med benäget biträde af **Concordia-Kvartetten, Harpotoner,** hrr **J. Sandberg** och **L. Lindblad** en **pianist, musikälskarinnor,** en barnkör samt fru **Andersson-Meijerhelm.** Biljetter à 75, 50 och 35 öre finnas vid ingången.

En eller två kristligt sinnade ungherrar kan få bra bostad i ett stilla hem med egen ingång.

Grefturegatan 53, inpå gården 1 tr.
Johansson.

Tänk så billigt!

Sänd blott 15 stycken 10-öres frimärken till Missionsbokahndeln, *Östersund,* och Ni erhåller med omg. alla tre årgångarne af den allmänt omtyckta kalendern **Betlehem,** utgifven af K. G. Hellström, med bidrag af flere goda pennor.

Årg. 86 erhålles särskildt mot 30 öre samt 87 och 88, som äro större och illustrerade ,mot 70 öre hvardera.

Kartonerade kosta dessa hvar för sig 1 kr. och i fint klotb. 1: 25.

Boklådspris för alla tre är: häft. 2: 75, kart. 3: 40 och klotb. 4: 25, som nu är nedsatt till: häft. 1: 50, kart. 2 kr. och klotb. 2: 50.

Årg. 86 finnes blott häftad.

Tagas minst 5 ex. af hvarje årg. lemnas ytterligare 25 % rabatt.

Adressen: Missionsbokhandeln, *Östersund.*

Föreningen

Bort med tobaken

anordnar ett diskussionsmöte lördagen den 24 Mars (Maria Bebådelsedag) kl. 3 e. m. uti Rörstrands missionshus. Diskussionsämnet: *Kan det med fakta bevisas, att tobaksbruket är skadligt för helsan?* Alla för saken intresserade inbjudas vänligen Nya medlemmar intagas.

C. Berg
21 Humlegårdsg. 21
Stockholm

bemedlar köp och försäljning af *stads-* och *landtegendomar* samt emottager uppdrag till härvarande *under-* och *öfver-rätter,* ombesörjer *lagfart å egendomar, bevakningshandlingars* inlemnande, utreder *sterbhus,* förrättar *bouppteckningar* uppsätter *testamenten* samt ombesörjer *vicevärdsgöromål* och inkasseringar, m. m. Vänden Eder med förtroende till

C. Berg
21 Humlegårdsgatan 21.
Stockholm
Träffas: *kl. 10—12 f. m., 3—5 e. m.*
Allm. Telef. 73/08.

EMIL LARSÉNS
skrädderiaffär
18 Brahegatan 18.

Obs.! Goda tygor. Obs.! Solidt arbete. Billigt pris.

Allm. Telef. 71/16.

Vid Herberget

för tjenstflickor, Klara Östra Kyrkogata N:o 7, erhålla yngre tjenarinnor, som för tillfället sakna anställning, nattlogis jemte kaffe på morgonen för 35 öre. Betyg skola medföras.

På samma gång man erbjuder flickorna denna billiga fristad, vill man härmed varna dem för att lemna sina platser i hemorten, i tanke att få det bättre i Stockholm, ty »att få det bättre» lyckas nästan aldrig, så vida man icke på förhand fått säkert löfte om bestämd plats.

LINA NORDWALL,
Herbergets stiftarinna.

Tidningen

Nykterhetskämpen

utgifves fortfarande en gång i månaden, tryckes på fint papper, sextousidig och illustrerad, **för endast en krona för år,** postarvodet inberäknadt.

Som **gratispremie** lemnas ett fint planschverk öfver Stockholm af ungefär samma bokhandelsvärde som tidningen.

Skrif till *Nykterhetskämpens expedition i Stockholm* och begär profnummer, och ni får sådana fraktfritt, att utdela bland bekanta.

Genom **K. F. U. K:s placeringsbyrå,** 13 Norrlandsgatan, anskaffas alla sorters tjenarinnor, biträden i hushåll och affärer samt lärarinnor. Adresser och rekommendationer till utlandet lemnas åt unga flickor som äro rekommenderade af någon af föreningens medlemmar.

Kom ihåg
Aug. E. Halldéns
skoaffär
7 Engelbrektsgatan 7
då I behöfven nya *skodon* eller gamla *reparerade*

Välgjorda
Möbler
Bättre och enklare. Billigt pris.
Äfven mot afbetalningar.
Malmskilnadsgatan 46
7 Oxtorgsgatan 7
A. Lagerberg.
Egna tillverkningar.

I Vedhandeln
4 Observatoriegatan 4

försäljes frisk och god björk- samt al- och barrved, såväl sågad som osågad jemte antracit-, sten och träkol, engelsk och svensk kokes, hemsänd till alla delar af Stockholm.

Obs.! Äfven säljas ved-, kol- och kokspoletter.

OBS!
Billiga och bra skodon!

I anseende till lokalens blifvande reparation utsäljes under början af mars månad hela lagret, bestående af herr-, dam-, och barnskodon. Alt af min egen välkända tillverkning.

Beställningar och reparationer utföras.

Högaktningsfullt
C. P. Höglander,
Brunkebergstorg 24.

A. & O. Schultén
STOCKHOLM,
2 Normalmstorg 2
och
7 Sturegatan 7.
Stora och välsorterade lager af
Garn-, Väfnader & Trikåvaror
i parti och detalj till billigaste
fabrikspris.
Profven sändas till landsorten franco.

K. F. U. K:s möten:

Norrlandsgatan 13, 2 tr.

Söndag: 6—½ 8 e. m. sång och bibelklass, ledes af fru Andersson-Meijerhelm
Onsdag: 6—9 e. m. arbetsklass.

Nytorget 46. Söder.

Lördag: 7—9 e. m. arbetsklass för fabriksflickor.

S. G. BORIN,

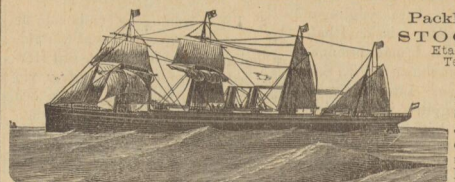

Packhusgränd 1,
STOCKHOLM.
Etablerad 1849.
Telefon 8179.

Befordrar passagerare till Nord- & Sydamerika, Kina, Japan, Australien och Nya Zeeland med Norddeutscher Lloyds förträffliga Postångare.

Palm & Stadling.

Piano- & Orgelmagasin

Malmskilnadsg. 40,
Stockholm.

Rekommenderar sitt lager af **Flyglar, Pianinos & Orglar** från de förnämsta in- och utländska fabriker. Särskildt framhållas H. Kohls *Flyglar* och *Pianinos* samt Mason & Hamlins Orglar.

Obs. Svenska orglar med 1 stämma 4 oktaver samt 1 knäforte från 115 kronor.

Lager af alla brukliga blås- och stränginstrument, såsom:

Violiner, Flöjter, Guitarrer, Klarinetter, Occarinor, Dragspel, Symphonion, Ariston, Horophoner, Zittror, Speldosor.

Violinlådor, Violinstråkar, Mek. Notställare, Piano- och Orgelstolar m. m.

Goda betalningsvilkor. Billiga priser. Illustrerad priskurant på begäran *gratis.*

Nilsson & Dahlbeck.
Skrädderi-Etablissement

38 samt lager af färdiga **Gossklädder** Regeringsgatan **38**
Stockholm.

Stockholm, David Lunds Boktryckeri 1888.

UNGDOMS-VÄNNEN.

KRISTLIG TIDNING FÖR SVERGES UNGDOM.

N:o 13. Torsdagen den 29 Mars. 1888.

Prenumerationspris:
Helt år 1 kr., 3/4 år 75 öre, 1/2 år 60 öre, 1/4 år 30 öre.
Postbefordringsafgift 20 öre.
Till Amerika 3: 50; Norge, Danmark och Finland 3 kr.

Redaktör och ansvarig utgifvare:
K. TH. MALMQVIST.
Brahegatan 60 Stockholm.

Annonspris: 8 öre pr petitrad.
Expedition: Palm & Stadlings bokhandel Malmskilnads gatan 40. Telef.: Bell 10 78, Allm. 57 90.
Lösnummer: 5 öre.

Redaktör Malmqvists adress är hädanefter: ***Brahegatan 60.***

Anmälan.

Priset å »*Ungdomsvännen*» för de tre återstående kvartalen *är 75 öre*, hvartill kommer en postbefordringsafgift *af 20 öre*. All prenumeration bör verkställas å närmaste postanstalt. Från årets början kan tidningen (med undantag af n:r 1, som just i dagarne utgått) erhållas för *1 kr. 20 öre*, inberäknadt postarvodet. För halft år är priset 60 öre och för ett kvartal 30 öre — utom postarvodet, som äfven för dessa kortare terminer är fastställdt till 20 öre.

På alt sätt skola vi beflita oss om att göra tidningen läsvärd. Vi hafva att glädja oss åt goda medarbetare, som ej spara någon möda då det gäller att få »Ungdomsvännen» omvexlande och innehållsrik.

Särskildt uppmana vi medlemmarne af ynglinga- och jungfruföreningar att verka flitigt för tidningens spridning.

För flere exemplar, tagna på en hand för någon söndagsskola, göres extra prisnedsättning, då rekvisition ingår direkt till oss eller kvitto å postprenumererade exemplar insändes.

För meddelanden, korta och sakrika, äfvensom för smärre artiklar och inlägg i frågor, som röra ungdomen, äro vi tacksamma. Vi bedja att få vara inneslutna i bröders och systrars innerliga förböner, på det vårt företag måtte af oss så kunna handhafvas, att det främjar en god sak och särskildt blir de unga till rikaste välsignelse.

Stockholm i mars 1888.

Redaktionen.

Vi behöfva

att våra vänner samla minst 1,000 prenumeranter till å »Ungdomsvännen» före årets slut.

Vi bedja

alla våra vänner skaffa en ny prenumerant hvar å »Ungdomsvännen» för återstående 3 kvartal.

Vi lofva

att med all flit vinlägga oss om att göra tidningen god.

Kapital.

Unge man och unga kvinna! Du klagar måhända öfver din obemärkta plats i lifvet, öfver det sträfsamma och enligt din mening ofta alt för tunga dagsarbetet, öfver att tid och tillgångar hindra dig att, som du önskade, tömma lifvets glädjebägare.

Dina klagomål synas måhända vid första påseendet befogade nog, men dock är du ej på långt när så arm, som du möjligen under mörka stunder tror dig vara. Du har ett kapital, och ett stort och härligt kapital till på köpet, som mången Rothschild, trots sina millioner, kanske afundas dig.

Ett kapital! invänder du. Det måtte ändå vara ett misstag. Och så börjar du tänka efter. Du har ingenting att vänta efter dina föräldrar, ingen rik onkel i Kalifornien. Du har varit klok nog att ej offra några penningar åt de danska eller hamburgska humbugslotteriernas nyckfulla Fortuna och har följaktligen ingen vinst på 100,000 mark i perspektiv. Järnvägsaktier, statsobligationer eller andra vinstgifvande papper ha aldrig varit i din ego. Följaktligen måtte det der om kapitalet bara vara löst prat.

Tålamod min unge vän! Din slutledning blir ej riktig helt enkelt af den orsak, att du glömt att medräkna alla dina tillgångar. Du har verkligen ändå ett kapital. Det är — *din ungdom.*

Bah! säger du med en axelryckning. Det der är ju bara en tom fras, som jag känner till förut. Hvad njutning bereder väl ungdomen, då den måste framsläpas i ett tryckande evigt enahanda under sträfsamt arbete för det dagliga uppehället. Nej, guld och obegränsad frihet äro de tvänne nycklar, som öppna portarne till glädjens paradis. Först i förening med dessa båda faktorer får ungdomen värde.

Jag skulle nu i min ordning vilja beteckna dessa invändningar som fraser. Ty — handen på hjertat — du tror icke sjelf på dem. Det är blott några af det »allmänna missnöjets» svulstiga slagord, som frestaren under stunder af nedslagenhet hviskat dig i öronen för att dymedels draga dig bort från en gagnande verksamhet till antingen sjukligt och dådlöst drömmeri eller ett regellöst lif i utsväfningar och laster.

Slå ifrån dig dessa grubblerier, dessa främmande tankar, dem du ej sjelf tänkt, och bruka ditt eget sunda förnuft! Du skall då finna att din sträfsamma ungdom ändå gifver dig åtskilliga fördelar, dem du kanske vid närmare eftersinnande ej ville byta bort mot någon Crœsus' guldhögar.

Ett exempel blott!

Du beger dig en tidig sommarmorgon till ditt kontor, din verkstad, din atelier eller hvad det nu är. Din frukost har måhända varit tarflig nog — kanske ett glas mjölk och ett enda litet bröd eller något i den vägen. Men icke tänker du på *det* nu. Luften är hög och ren. Du känner hur den vidgar ditt bröst och kommer alla pulsar att slå med fördubblad fart. Det är eld i blicken och hvarje muskel spritter af lefnadslust. Solstrålarne

---

— 48 —

vedergälla hvad hon hade gjort för mig. Vid hög ålder afsomnade hon i mina armar. Farbror Braidy blef rörd och tystnade.

— Bodde hon ensam? frågade jag efter ett ögonblicks tystnad.

— Ja, hon var tvätterska och bodde just på den här gatan, som på den tiden mest befolkades af arbetare vid en af stadens fabriker. De voro mosters kunder, och det var ej lätt att tvätta deras linne, som var genomdränkt af olja. Också måste hon arbeta rastlöst från morgon till kväll, men likväl klagade hon aldrig. Då dagsarbetet var slutadt och hon stält litet i ordning i rummet, brukade hon sätta sig vid brasan med sin stickning i handen och bibeln uppslagen på sybordet. Bibeln var den enda bok, som moster någonsin läste; det är af henne jag lärt att vörda och älska bibeln, att tro på den och att blifva en bibelns man, såsom man kallar mig.

Med en sträf yta och i saknad af boklig bildning, var min moster likväl den bästa människa som någonsin lefvat; hon var en sann kristen i detta ords djupaste betydelse. Innan jag kunde stafva, läste och förklarade

— 45 —

här, än jag skulle varit annorstädes. På den här gatan finnas flera hjertan att trösta, flera lidanden att lindra än i en fin stadsdel. Emellanåt känner jag mig ensam; men likväl vore det orätt att klaga. Har ej Gud låtit mig finna sällskap i dessa — och det är ju mycket nog för en gammal enstöring.

Farbor Braidy hade stigit upp och lagt handen på sina böcker.

— Här har jag predikningar af framstående predikanter; bredvid dem stå lefnadsteckningar öfver store män; der äro våra skalder, furstarne, de odödliga, som ännu tala och alt jemt skola herska, ehuru de gått hädan.

Jag nickade bifall.

— Ja, återtog Braidy, alt detta är sant. Och likväl blir man trött vid dem ibland och längtar efter att se ett lefvande, deltagande ansigte; man längtar efter att få öpna sitt hjerta, meddela sina tankar, ja, man skulle t. o. m. finna nöje i att blifva motsagd. Välan, utropade farbror Braidy efter ett ögonblicks tystnad, nu är det bäst jag upphör med mina klagovisor. Om jag fortsatte att tala i den tonen, skulle ni lätt kunna taga mig för en gammal knarr.

leka sin ystra lek öfver gator och torg, öfver lummiga trädkronor och blånande fjärdar. Det sjunger och jublar i ditt inre. Du kan ej ge luft åt hvad du känner men skulle i ett sådant ögonblick vilja trycka hela verlden till ditt klappande bröst.

Men se! Der nalkas en man som bildar en slagskugga i den solljusa taflan. Han är kanske blott några få år äldre än du, men njutningslystnad och utsväfningar hafva förbränt hans blod, krympt hans hjerna och gjort hans ansigte gammalt och utlefvadt i förtid. För honom är ordet arbete ett abstrakt begrepp. Hela hans ungdom har varit en oafbruten hetsjagt efter nöjen. Han har penningar nog att köpa hela kvarteret, och den förlidna nattens orgie, hvilken han först nu lemnar, har kanske kostat honom en summa lika stor som din halfva årslön. Men dock skulle han icke för alt sitt guld kunna köpa den sinnets friskhet och själens renhet, som gör att du, trots din fattigdom, blir delaktig af njutningar, hvarom han ej har en aning.

Är ej tanken härpå egnad att mana dig till tacksamhet mot din skapare, som åt dig beskärt en ungdom af stärkande, för dig sjelf och samhället gagnande arbete, hvilket bevarat dig från att falla offer för kropps- och själsförslappande utsväfningar. Bör du ej med glädje erkänna, att de skatter af fantasi och känsla, som tillåta dig att öfver alt i lifvet upptäcka och njuta af det ädla, sanna och sköna ej kunna ersättas med klingande valutor och att den Högste altså ändock gifvit dig rikedomar, som ej nog kunna värderas.

Låt detta alltid stå klart för dig! Och bruka så ditt sköna ungdomskapital, att du en gång, då kinden är fårad och lockarne hvitnat, med samvetslugn kan räkna räntorna. *Jean.*

Från gatan.

Bores »vilda jagt» tycks draga
Öfver nattlig himmel hän,
Medan nordans hvassa byar
Piska promenadens trän.

Snö i tunga, täta massor
Öser ned från mörknad sky.
Gatans lyktor våldsamt flämta
Under stormens vilda gny.

Medan alla ifrigt skynda
Hemmets fristad hamna i,
Trotsar der en kvinna stilla
Elementens raseri.

Blicken slocknad, kinden fårad.
Ack, hur hjelplös, huru arm!
Sliten klädning, sjal i trasor
Knapast skyler vissnad barm.

Sjuklig, hemlös, öfvergifven
Och med nöd som daglig gäst
Nu den arma sista hoppet
Vid en ringa gåfva fäst.

Hittills har hon dock förgäfves
Magra handen sträcka fått.
Hvem i sådant »herrans väder»
Har väl tid att »göra godt»?

Natten lider. Hoppets gnista
Re'n är slocknad, då hon ser
Glädtig flock af unga männer
Snedda emot hörnet ner.

»Goda herrar, hjelp den arma!»
Kvider brusten stämma matt.
Ack nej! Svaret blir ett gåpord,
Helsadt af ett hånfullt skratt.

»Tiggarkäring, dra 'åt skogen!'
Hindra folk med dylikt gnäll!»
— Dörren till förgylda krogen
Sluts om skaran med en skräll.

* * *

Husvill kvinna ohjelpt lemnas
Åt sin strid mot storm och natt,
Medan från kaféet tona
Yster dansmusik och skratt.

»Punsch för fyra torra strupar,
Tvänne hela Medaille d'Or!
Här ska festas», ropar flocken,
»Festas, så att det förslår».

Nonchalant en sedel växlas.
— »Man får lof att vara chic» —
Kypar'n sjelf får femti' öre.
Tacken blir en hånfull blick.

Sverre

Faran af uppskof.

»Beröm dig ej af morgondagen, ty du vet ej hvad en dag kan föda!»

Salomo.

Af Guds ord framgår klart och tydligt, att Herren har fastställt bestämda tider och gränser för vårt lif på jorden. Ingen är derför i otid född. Hvar och en lefver just på den tid han skall lefva. Slumpen har ingenting haft med detta att göra, utan alt är som Gud har beslutat det. Då förhållandet är sådant med människan, som i den sinliga verlden intager första platsen, så är klart, att denna lag äfven gör sig gällande på områden, der hon utöfvar sin verksamhet. Hvarje göromål har sin bestämda tid. Många uraktlåta dock att göra, hvad som skall göras på den derför bestämda tiden och uppskjuta det till en annan gång. Faran af att så handla är det, hvarpå vi nu vilja rikta vår uppmärsamhet.

Hos Gud finna vi ingen försummelse: han är punktligheten sjelf. I sin skapelse visar han oss detta på ett vältaligt sätt. Hvilken harmoni är det icke i naturföreteelsernas tidsföljd! Skulle ett enda hjul i verldsmekanismen stanna, blefve följderna oberäkneliga. Men från tidens begynnelse har Gud ännu aldrig felat i sin omsorg: han ger säd till att så och lyssnar till korpungarnas rop. Sådan är Gud. Ju mera vi få af hans sinne, desto mindre försummelse kommer att finnas i vårt lif.

Uppskof är ett indirekt brott, ty det är hvad man med andra ord kallar uraktlåtenhetssynd, hvarför den, hvilken gör sig skyldig dertill, mer eller mindre kommer att blifva brottslig. Detta blir han i två afseenden.

För det första är det han och ingen annan som drabbas af ansvaret för det onda, uppskofvet framkallat. Öfver den försumliges hufvud samla sig slutligen följderna och fälla honom skyldig. De föräldrar, hvilka försummat sina barns uppfostran eller ock föregått dem med dåliga exempel, få omsider en dryg räkning att uppgöra, då barnen genom den uppfostran, de fått, beträda lastens vägar. Detta gäller en hvar, hvilkens ställning i lifvet är sådan, att han utöfvar inflytande på andra.

Hade dessa gifvit lärdom och råd i rätt tid, medan ännu vidjan kunde böjas, skulle det onda aldrig hafva inträffat och de sjelfva hade äfven friat sig från ansvar. Om man för öfrigt är hög eller låg, tjenare eller husbonde och gör sig skyldig till uppskof, har man dermed gjort det, som är orätt på så sätt, att det, som skulle göras, endera försummades eller uppsköts till en annan tid, hvilken var afsedd för andra göromål. Men synd är, säger bibeln, orätt och orätt är synd, hvadan uppskof äfven i småsaker blir synd, ty det är orätt.

För det andra är den försumlige brottslig derutinnan, att han gör anspråk på tid, som han icke eger. Vi ega blott stunden, den flyende förbiilande minuten och intet mer. Att då draga vexlar på framtiden genom att ej göra hvad vi nu kunde och skulle utföra, utan hänskjuta det till en kommande tid, är ovilkorligen ett tillvägagående, som gör oss brottsliga inför Gud. Tiden är också ett af de pund Herren lemnat oss till förvaltning. Huru vådligt då att nedgräfva detsamma i jorden! Hvad som än må sägas, är dock uppskofvet en synd, från hvilken vi behöfva frälsas.

I uppskofvet ligger vidare en stor fara derför, att ingen på förhand kan beräkna följderna deraf till hela deras utsträckning. Vore vi mera klarsynta än hvad fallet är, skulle vi få se, att händelserna i tiden sammanhänga med hvarandra som länkarne i en kedja. Många stora tilldragelser föranledas ofta af obetydligheter. Det berättas om Napoleon I, att han som kadett åkte skridskor med några af sina kamrater. Då klockan slog och tiden för dem var inne att spisa middag, beredde sig Napoleon gå, men kamraterna bådo honom då att dröja ännu en stund. »Nej,» sade han, »tiden är inne och jag måste gå.» Han gick och om några minuter brast isen med de öfriga, hvilka alla omkommo. Hvad voro ej dessa minuter för hela Europa!

Ur det dagliga lifvet och historien kunde härpå tusende exempel anföras, huru små försummelser eller punktlighet i småsaker medfört aldrig anade följder. Vill man försäkra sig om att göra goda insatser i lifvets tärningsspel, hvilka skola utfalla med vinst, är det derför bäst att aldrig göra ett enda uppskof.

Faran af uppskof är stor äfven deruti, att försumligheten lätt kan öfvergå till en vana. I de flesta fall är människan sådan, att hon visar större försigtighet vid vigtigare tillfällen än eljest. Men har slarf i småsaker börjat inställa sig, dröjer det ej länge förr än detta gör sig gällande vid lifvets vigtigaste värf. Om någon en gång fått till vana att göra uppskof, har han sedan svårt att blifva befriad derifrån. Det ena obehaget efter det andra af hans försummelse länder honom sällan till bättring, utan vid nästa tillfälle gör han sig skyldig till samma fel. Der det så går, har försumligheten nära nog blifvit en last, hvarigenom den, som deri är fången, oduglig-göres att bekläda förtroendeposter. Jemte redbarhet eller snarare skicklighet fordrar vår tid en ovilkorlig punktlighet af hvar och en, som vill fram här i verlden. Men utan denna egenskap blir man en sådan, på hvilken ingen kan lita och således endast passande att gå under piskan. Ett af vilkoren för att blifva en god man och nå en tryggad ställning är altså att aldrig göra uppskof, hvarken i smått eller stort. Vid sammankomsterna i våra kapell är man i tillfälle att se, huru försumlighet blifvit en vana för vissa, hvilka alltid komma en kvarts timme för sent. Dessa kunna ofta ega

— 46 —

Det är något så nytt för mig att få mottaga besök, och derför ha min tungas band lossnat. Men nu skall jag laga till té; jag har ju bjudit eder hit på sådant.

— Var så god och gör er ej något besvär för min skull.

— Jag gör mig visst icke något besvär; men ni vore ej min gäst, om ni ej förtärde bröd och salt hos mig.

Inom ett ögonblick hade farbror Braidy satt fram en doftande tékanna, färskt smör och några kakor.

Vårt samtal vände sig kring ett af de ämnen, som mest bekymra människovännen, en af de gåtor, som trycka tyngst på en kristens hjerta, nämligen den sorgliga och öfvergifna belägenhet, hvari små barn lemnas genom föräldrarnes död, då farbror Braidy sade med en suck.

— Detta känner jag till genom erfarenhet. Hvad jag vet om mina föräldrar, har jag hufvudsakligen inhemtat genom andras berättelser.

Min far, som var sjöman, dog ute på hafvet kort efter sitt giftermål. Min mor var altför klen till helsan för att ensam kunna genomkämpa lifvets hårda strider; också följde hon honom

— 47 —

inom kort i grafven. Hennes bår och mina tårar, då hon ej längre kunde tala till mig, höra till mina tidigaste minnen.

Min mor blef begrafven på kommunens bekostnad; denna bekymrade sig dock lyckligtvis ej om mig.

Min mor dog i Portsmouth. Bland hennes papper fann man några bref från hennes syster, som bodde i London. Man skref till min moster angående mig, och hon bergärde strax, att man skulle skicka mig till henne.

Jag instufvades i deligensen och anförtroddes åt kuskens vård; denne var en god och hederlig man, som lemnade mig välbehållen i moster Marthas händer.

Hvilken förträfflig kvinna hon var! Af henne fick jag röna en ömhet, som aldrig förnekade sig. Hon var för mig både far och mor, så att jag ej mer behöfde känna mig föräldralös. Moster Martha uppfostrade mig, satte mig i tillfälle att erhålla undervisning, och då hon slutligen blef för gammal och skjuklig att sjelf kunna förtjena sitt uppehälle, var jag, tack vare den uppfostran hon gifvit mig, i stånd att genom omsorg och kärlek i någon mån

bättre tid än andra, men de hafva nu en gång fått den der afskyvärda vanan att försumma sig och dervid blir det. Skulle de af en händelse någon gång komma i tid, anses detta af dem som något riktigt tråkigt. Sådana gifva sig sjelfva ett dåligt betyg om punktlighet i andra fall.

Faran af uppskof blir större, ju vigtigare sak det gäller. Väl hafva vi sett, att försumlighet i småsaker haft större följder, men naturligt är ju dock, att den, som vågar mycket, lättast förlorar mycket. Affärsmannen vet hvad följden blir, om han ej i rätt tid betalar sin vexel och derför är det endast vid bristande förmåga han uraktlåter det. Med detta för ögonen kan man ej undgå att tänka på andra långt vigtigare saker, nämligen att göra godt medan vi ega tid dertill. Mycken vårsäd, sådd på hösten, blefve till ingen nytta, men nedmyllad i rätt tid skulle hon gifva gyllene skördar. Så är det ock med många af våra goda gerningar. I och för sig kunna dessa vara goda till sitt ändamål, men de komma oftast för sent och blifva på grund deraf till ringa välsignelse. Ännu sämre handla likväl de, hvilka altjemt göra uppskof med att verka det goda.

Störst är dock faran der, hvarest det försummade ej på något sätt kan godtgöras. Aldrig framträder detta så tydligt som då människan försummar sin själs frälsning. Men huru underligt! Fastän frälsningen är så vigtig, att intet på jorden borde ega företräde, finnes likväl ingen sak, med hvilken så mycket uppskof bedrifves som just denna. Anledningen dertill är utan tvifvel vår naturliga böjelse att göra det, som är syndigt och orätt. Jesus sjelf säger derför, att ett är nödvändigt, äfvensom att vi först böra söka efter Guds rike o. s. v. Gräsligt blir i sanning dens samvetskval, hvilken genom idel liknöjdhet och försummelse gått förlustig om det eviga lifvet. *J. G.*

Unga-mäns-Föreningar.

Några saker, som bidraga till ynglingaföreningars upplösning.

1. Om man försummar att göra arbetet för Guds rikes utbredande till en hufvudsak för föreningen.
2. Om man sätter sig i skuld, då man icke eger någon utsigt att kunna betala den.
3. Om man föreställer sig, att man icke kan uträtta mycket, derför att medlemmarne äro få.
4. Om man tillåter att stridsfrågor upptagas af föreningen eller om en känsla af afund eller misstroende får rotfästa sig bland dess medlemmar.
5. Om man på något sätt söker inverka på de nyomvände för att få dem att sluta sig till en viss bekännelse, eller om hela föreningens arbete går ut på att skaffa medlemmar för ett visst kyrkosamfund. Vi medgifva, att det kan finnas fall, då sådant icke kan undvikas.
6. Om man försummar att söka vinna de unge männen för Kristus och så rekrytera sina led.
7. Om man uraktlåter att sätta sig i broderlig förbindelse med sina grann-föreningar och att skicka ombud till gemensamma möten och fester.
8. Om man försummar att gifva tillräcklig omvexling äfvensom uppbyggelse vid sina möten.

Några saker, som bidraga till ynglingaföreningars styrka.

1. Att man uppoffrar sig åt Gud. »Hvem är nu villig att denna dag offra sin tjenst åt Gud?»
2. Må ingen söka sitt, »utan med ödmjukhet räkne hvar den andre yppare än sig.«
3. Må hvarje medlem genom Guds nåd fullgöra sina pligter och uträtta det arbete som ligger framför honom, om också hvarje annan skulle svika, och icke låta sig påverkas af hvad andra än må göra eller säga.
4. Var försigtig vid val af embetsmän och vid förändringars vidtagande.
5. De som äro ledare måste noga tillse, att deras lif står i stränga öfverensstämmelse med deras bekännelse.
6. Lita ej på att stora och glänsande möten skola underhålla intresset för föreningssaken. Offentliga möten äro nog goda och nödvändiga, men lugnare verkningssätt och personligt arbete gifva ofta mera förblifvande frukt.
7. Var bedjande och ihärdig i hvad du företager dig. Lemna intet rum för missträstan. Gör alt för Herrens skull.
8. Håll mycket på bibelns begagnande och studium.

Unga-kvinnors-Föreningar

Meddelande från K. F. U. K's byrå i Stockholm.

För att uppehålla intresset fö vårt vigtiga arbete anse vi oss tid efter annan böra begagna denna tidnings spalter för att meddela eder små korta notiser om arbetets framgång. Vi vilja på detta sätt uppmuntra de respektive gregnarnes sekreterare att äfven de understundom sända små meddelanden. Det varningsrop som dels influtit i denna tidning dels blifvit många af våra vänner tillsändt har mötts af rätt varma sympatier, dock skulle vi önska att få ännu flera adresser på korresponderande medlemmar från landets alla kanter. Vi ha glädjen meddela att genom vårt besök *i Nyköping*, från den 10 till den 12 d:s, bildades en gren af vår förening derstädes.

I Enköping, som vi alldeles nyss ha besökt, organiserades en redan befintlig verksamhet bland ungdomen der till en gren af K. F. U. K., och är det nu vår innerliga önskan att Guds rika välsignelse måtte hvila öfver så väl de nybildade grenarne som alla de öfriga, hvilka längre eller kortare tid arbetat. Måtte kärleken ej förkolna i våra hjertan, utan måtte vår ungdom mer och mer få ett rätt missionssinne, så att de först verka bland sina systrar här hemma och sedan arbeta i sin ringa mon för att bidraga till deras uppehälle som söka verka bland hedningarne. Vi vilja råda hvarje sekreterare att åtminstone ordna en missionsafton i månaden uti de olika föreningarne, och särskildt vilja vi påpeka vigten af att hafva samma missionsfält, nämligen »Svenska kvinnors mission i Norra Afrika.» Genom denna gemensamma verksamhet skulle vi hafva ett ytterligare föreningsband mellan de olika små grupperna. Om intresset slappas i eder verksamhet, så att edra möten blifva mindre besökta, så vilja vi råda eder att gifva något visst uppdrag åt så många af medlemmarne som möjligt. Vi hafva märkt att intresset ökas genom att besökare utväljas som taga reda på inskrifna medlemmar och gäster, hvilka under någon tid ej besökt mötena. Flera af våra medlemmar gå nu också till olika sjukhus för att tala med de sjuka och dela ut skrifter, deribland lösnummer af denna tidning. Den 22 dennes hade vi ett möte på vår lokal för härstädes bosatta italienare med sina hustrur och barn, till ett antal af omkring tjugu. Aftonen tillbragtes på ett angenämt sätt med kaffeservering, sång, musik, läsning på italienska och samspråk. Kl. 9 serverades supén, naturligtvis med makaroni lagade å l'italienne, för att gifva en så sydländsk anstrykning af festen som det är möjligt midt uppe bland is och snö. Påskafton ämna vi, om Gud vill, hafva en grötbjudning för fattiga gäster med deras föräldrar och syskon, till ett antal af omkring femtio. I det vi tillönska eder påskfröjd i den uppståndne Frälsaren, förblifver jag

eder gamla vän

Natalie.

Den hertiglige läkaren i Meran.

(Insändt af K. F. U. K. i Stockholm).

(Forts. o. slut fr. n:r 12.)

En dag kom hertiginnan på besök till den kära gamla slägtingen, för hvars skull jag kommit till Meran, och berättade en lustig händelse som nyligen inträffat. I Abermais bodde en hyresvärd vid namn Latimer. Denne hade en liten son, hvars ögon alltid varit klena, och förra vintern hade hans mor sagt honom, att när hertigen härnäst komme skulle han blifva botad. »Hvad har hertigen med sjuka ögon att göra?» frågade den lille femåringen. »Han är en snäll herre, som sköter om folk som ha ondt i ögonen», blef svaret. »Och kallar man honom för hertig när man talar med honom?» frågade barnet. »Nej», svarade modren, »man kallar honom för ers kunglig höghet». Härom dagen kom gossen springande till sin moder med en papperslapp i handen och ropade: »Detta har hertigen skickat dig». »Hertigen!» sade den förvånade modren. »Ja», svarade han, »jag har varit hos hertigen och han skickar dig detta. Jag gick till Villa Bavaria (hertigens bostad) och de visade mig till trädgårdshuset, och der hoppade jag upp till låset, så att jag kunde öpna dörren och i rummet satt en herre och en fru. Då gick jag in och sade: »Ers kunglig höghet, jag är Oscar Latimer och jag har ondt i mina ögon». Då skrattade herrn och frun och han tog mig upp i sitt knä och de titade in i mina ögon. Sedan frågade de mig hvar jag bodde, och vet du mor, jag svarade rätt på allting, för jag sade: »Jag är Oscar Latimer, fem år gammal och jag bor i Villa Bosetta i Abermais». Då skref hertigen detta papperet och sade, att jag skulle lemna det till dig, så visste du hvad du skulle göra». — Den muntra hertiginnan skrattade i det hon berättade denna historia och tillade, att då hon sade åt den lille gossen: »Kom igen i morgon kl. 12», svarade han: »Nej, det kan jag inte, ty kl. 12 skall jag äta middag med syster».

Min tro, när jag sålunda omtalat dessa spridda drag ur den människovänlige hertiglige läkarens lif, är, att han, genom att på detta sätt under årstal af strängt arbete och sjelfförnekelse »älska sin nästa», ödmjukt vandrar i vår store Herres Kristi fotspår, hvilken ej föraktade att vända sig till den blinde tiggaren Bartimeus, der han satt vid vägen, och hvilken tog upp i sin famn de små barnen för att välsigna dem.

Arbetets välsignelse.

Uti lifsarbetets alla ställningar är allvar i arbetet en kraftig läkedom mot modlöshet och framför allt mot ledsnad. Den som har trägen sysselsättning, har ingen tid för sorgen öfrig, ifall verklig sorg finnes. Sjelfskapade sorger är den sämsta produktion som någon kan syssla med — och de framträda ej, så vida man arbetar troget. De tillhöra mest lättingen och oduglingen eller den fåfänge token.

För den, som är sorgbunden i sinnet, passar aldra bäst den uppfattningen: arbete är bön. De som använda den kurmetoden lyckas bäst uti att hålla ifrån sig såväl verklighetens som inbillningens tryckande mara jemte dess mångahanda bekymmer.

Sjelfva nöden vinner på försöket att arbeta; hvaremot den misströstande overksamheten blott gifver näring till förtviflan och dess urartande till själssjukdomar.

En flitig verksamhet, på hvad lofligt sätt som helst, lemnar hastigare och säkrare bot än något annat medel.

Försök detta medel med din kropps eller själs bästa krafter, du som behöfver det, — och du skall prisa detsamma!

(Helso- och Sjukvård.)

På den svigtande blomman fäster sig biet och suger honungen derur; så njuter också människan det sväfvande jordelifvet, medan marken svigtar under hennes fötter.

B. Auerbach.

* * *

Hvad är människan, så länge hon icke eger nyckeln till sitt fängelse?

Saint-Martin.

* * *

Vetenskaperna äro för tiden, kärleken för evigheten. Man kan komma till rätta utan vetenskaperna, men icke utan kärleken; och i kärleken skall alt en gång ända, emedan alt genom honom begynt och består.

Saint-Martin.

* * *

Hatet är partiskt, men kärleken är det ännu mera.

Goethe.

"Än sedan?"

På en resa till hufvudstaden träffade professor X. tillsammans i en järnvägskupé med en ung man af ett intelligent och hyggligt utseende. Den senare gjorde denna resa för första gången och gaf sig derför i samspråk för att erhålla upplysningar om åtskilliga platser, som under vägen tilldrogo sig hans uppmärksamhet. Det ena ordet gaf det andra, och då den unge mannen, efter det man farit förbi en vacker egendom, visste att berätta åtskilligt om dess forne egare och deras öden, föll det sig helt naturligt att professorn frågade honom, hvad han sjelf tänkte för framtiden.

»Jo, jag har fått en utmärkt anställning hos en betydande trävarufirma, samt hoppas genom flit och noggrannhet lyckas så att jag en gång blir i tillfälle att öpna en egen affär», var hans svar.

»Än sedan?» frågade professorn.

»Derefter tänker jag sätta eget bo och gifta mig.»

»Nå än sedan?»

»Hvad annat än fortsätta affären och förvärfva förmögenhet?»

»Och sedan?»

»Det är alla människors lott att dö och jag lär väl icke mer än någon annan kunna undgå döden.»

»Än sedan då?» frågade professorn ännu en gång, men derpå hade den unge mannen intet svar; han hade intet mål, som räckte utöfver gränsen för det nuvarande lifvet. Huru många unge män äro icke i samma ställning! Hvad som kommer härefter, har intet rum i deras framtidsplaner. De glömma sig, förlora sig i de synliga tingen, och se ingenting bortom denna lifvets horisont. Det är — de afstå för sin del från det eviga lifvet. Det är svårt att lefva i verlden och hålla sig ständigt inför lefvande Guds ansigte. Det är svårt att löpa sin väg fram här i tiden och aldrig förlora utsigten af evigheten. Men detta är dock vigtigare än alt annat.

(Arbetarens Vän.)

Den, som tror att han kan undvara andra, bedrar sig mycket; men den, som tror att andra icke kunna undvara honom, bedrar sig ännu mer.

La Rochefoucauld.

* * *

Tankar äro tullfria; må så vara inför människor, men icke inför Gud. Detta derför, att Gud är allvetande, och hans allvetenhet är ett allseende öga som ser och vet äfven det, som ligger fördoldt i hjertat. Förfäras derför, när du har onda tankar. Gud ser dina tankar, och han är en domare öfver dem.

Henrik Müller.

* * *

Ehuru människor låta porträttera sig och sända sina porträtter på posten till sina vänner, är det dock föga sannolikt, att de, om de kunde få porträtter af sina hjertan, skulle vilja skicka dem med. Ty det fins icke en oförderfvad fläck i människohjertat. Den gamla adamitiska stammen är ond i grund. Job trodde en gång, att han var en ganska förträfflig man; men han upphörde och tala så väl om sig sjelf, så snart Gud ställde några frågor till honom.

D. L. Moody.

Annonser

Å Fredrika-Bremer-Förbundets byrå,
Stockholm,

finnas kvinliga arbetssökande anmälda, såsom: lektionsgifvare, svenska och utländska lärarinnor för hem och skolor, kontors- och skrifbiträden, husföreståndarinnor, sällskap och biträden i hem, föreläserskor, gymnaster, sjuksköterskor m. fl.

I Vedhandeln
4 Observatoriegatan 4

försäljes frisk och god björk- samt al- och barrved, såväl sågad som osågad jemte antracit-, sten och träkol, engelsk och svensk kokes, hemsänd till alla delar af Stockholm.

Obs.! Äfven säljas ved-, kol- och kokspoletter.

K. F. U. K:s möten:

Norrlandsgatan 13, 2 tr.

Söndag: 6—½ 8 e. m. sång och bibelklass, ledes af fru Andersson-Meijerhelm
Onsdag: 6—9 e. m. arbetsklass.

Nytorget 46. Söder.

Lördag: 7—9 e. m. arbetsklass för fabriksflickor.

C. Berg
21 Humlegårdsg. 21
Stockholm

bemedlar köp och försäljning af *stads-* och *landtegendomar* samt emottager uppdrag till härvarande *under-* och *öfver-rätter*, ombesörjer *lagfart å egendomar, bevakningshandlingars* inlemmande, utreder *sterbhus*, förrättar *bouppteckningar* uppsätter *testamenten* samt ombesörjer *vicevärdsgöromål* och inkasseringar, m. m. Vänden Eder med förtroende till

C. Berg
21 Humlegårdsgatan 21.
Stockholm
Träffas: *kl. 10—12 f. m., 3—5 e. m.*
Allm. Telef. 7308.

EMIL LARSÉNS
skrädderiaffär
18 Brahegatan 18.

Obs.! Goda tygger. **Obs.!** Billigt pris. Solidt arbete.
Allm. Telef. 7116.

Vid Herberget

för tjenstflickor, Klara Östra Kyrkogata N:o 7, erhålla yngre tjenarinnor, som för tillfället sakna anställning, nattlogis jemte kaffe på morgonen för 35 öre. Betyg skola medföras.

På samma gång man erbjuder flickorna denna billiga fristad, vill man härmed varna dem för att lemna sina platser i hemorten, i tanke att få det bättre i Stockholm, ty »att få det bättre» lyckas nästan aldrig, så vida man icke på förhand fått säkert löfte om bestämd plats.

LINA NORDWALL,
Herbergets stiftarinna.

Tidningen
Nykterhetskämpen

utgifves fortfarande en gång i månaden, tryckes på fint papper, sextonsidig och illustrerad, **för endast en krona för år,** postarvodet inberäknadt.

Som **gratispremie** lemnas ett fint planschverk öfver Stockholm af ungefär samma bokhandelsvärde som tidningen.

Skrif till *Nykterhetskämpens expedition i Stockholm* och begär profnummer, och ni får sådana fraktfritt, att utdela bland bekanta.

Genom **K. F. U. K:s placeringsbyrå,** 13 Norrlandsgatan, anskaffas alla sorters tjenarinnor, biträden i hushåll och affärer samt lärarinnor. Adresser och rekommendationer till utlandet lemnas åt unga flickor som äro rekommenderade af någon af föreningens medlemmar.

Kom ihåg
Aug. E. Halldéns
skoaffär
7 Engelbrektsgatan 7
då I behöfven nya *skodon* eller gamla *reparerade*

Välgjorda
Möbler
Bättre och enklare. Billigt pris.
Äfven mot afbetalningar.
Malmskilnadsgatan 46
7 Oxtorgsgatan 7
A. Lagerberg.
Egna tillverkningar.

OBS!
Billiga och bra skodon!

I anseende till lokalens blifvande reparation utsäljes under början af mars månad hela lagret, bestående af herr-, dam-, och barnskodon. Alt af min egen välkända tillverkning.

Beställningar och reparationer utföras.

Högaktningsfullt
C. P. Höglander,
Brunkebergstorg 24.

A. & O. Schultén
STOCKHOLM,
2 Normalmstorg 2
och
7 Sturegatan 7.
Stora och välsorterade lager af
Garn-, Väfnader & Trikåvaror
i parti och detalj till billigaste
fabrikspris.
Profven sändas till landsorten franco.

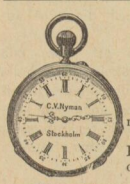

C. Victor Nyman
13 Brunkebergstorg 13,
Stockholm.
Allm. Telefon 54 93.

Lager af Vägg- Väck- och Fickur. Väl examinerade och justerade. Ur mottagas till reparation. Order från landsorten expedieras mot efterkraf. Elever mottagas mot betalning. Priskurant sändes och bref besvaras mot porto.

Honourable Mention
från
Urmakareföreningens Exposition i London 1873.

Fem års praktik
hos
kronometerfabrikör
V. Kullberg,
London.

S. G. BORIN,

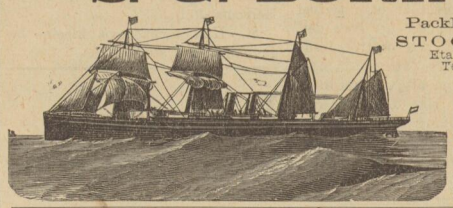

Packhusgränd 1,
STOCKHOLM.
Etablerad 1849.
Telefon 8179.

Befordrar passagerare till Nord- & Sydamerika, Kina, Japan, Australien och Nya Zeeland med Norddeutscher Lloyds förträffliga Postångare.

Palm & Stadling.
Piano- & Orgelmagasin
Malmskilnadsg. 40,
Stockholm.

Rekommenderar sitt lager af **Flyglar, Pianinos & Orglar** från de förnämsta in- och utländska fabriker. Särskildt framhållas H. Kohls *Flyglar* och *Pianinos* samt Mason & Hamlins Orglar.

Obs. Svenska orglar med 1 stämma 4 oktaver samt 1 knäforte från 115 kronor.

Lager af alla brukliga blås- och stränginstrument, såsom:
Violiner, Flöjter, Guitarrer, Klarinetter, Occarinor, Dragspel, Symphonion, Ariston, Horophoner, Zittror, Speldosor.
Violinlådor, Violinstråkar, Mek. Notställare, Piano- och Orgelstolar m. m.
Goda betalningsvilkor. Billiga priser. Illustrerad priskurant på begäran *gratis.*

Nilsson & Dahlbeck.
Skrädderi-Etablissement
38 samt lager af färdiga **38**
Gosskläder
Regeringsgatan
Stockholm.

Stockholm, David Lunds Boktryckeri 1888.

UNGDOMS-VÄNNEN.

MITT LJUS MINSKAS EJ · DITT ORD ÄR EN LYKTA FÖR MINA FÖTTER

KRISTLIG TIDNING FÖR SVERGES UNGDOM.

N:o 14. Fredagen den 6 April. 1888.

Prenumerationspris:
Helt år 1 kr., 3/4 år 75 öre, 1/2 år 60 öre, 1/4 år 30 öre.
Postbefordringsafgift 20 öre.
Till Amerika 3: 50; Norge, Danmark och Finland 3 kr.

Redaktör och ansvarig utgifvare:
K. TH. MALMQVIST.
Brahegatan 60 Stockholm.

Annonspris: 8 öre pr petitrad.
Expedition Palm & Stadlings bokhandel Malmskilnads gatan 40. Telef.: Bell 10 78, Allm. 57 90.
Lösnummer: 5 öre.

Redaktör Malmqvists adress är hädanefter: ***Brahegatan 60.***

Anmälan.

Priset å »*Ungdomsvännen*» för de tre återstående kvartalen *är 75 öre*, hvartill kommer en postbefordringsafgift *af 20 öre*. All prenumeration bör verkställas å närmaste postanstalt. Från årets början kan tidningen (med undantag af n:r 1, som just i dagarne utgått) erhållas för *1 kr. 20 öre*, inberäknadt postarvodet. För halft år är priset 60 öre och för ett kvartal 30 öre — utom postarvodet, som äfven för dessa kortare terminer är fastställdt till 20 öre.

På alt sätt skola vi beflita oss om att göra tidningen läsvärd. Vi hafva att glädja oss åt goda medarbetare, som ej spara någon möda, då det gäller att få »Ungdomsvännen» omvexlande och innehållsrik.

Särskildt uppmana vi medlemmarne af ynglinga- och jungfruföreningar att verka flitigt för tidningens spridning.

För flere exemplar, tagna på en hand för någon söndagsskola, göres extra prisnedsättning, då rekvisition ingår direkt till oss eller kvitto å postprenumererade exemplar insändes.

För meddelanden, korta och sakrika, äfvensom för smärre artiklar och inlägg i frågor, som röra ungdomen, äro vi tacksamma. Vi bedja att få vara inneslutna i bröders och systrars innerliga förböner, på det vårt företag måtte af oss så kunna handhafvas, att det främjar en god sak och särskildt blir de unga till rikaste välsignelse.

Stockholm i mars 1888.

Redaktionen.

God läsning.

Det ligger i den med friska kropps- och själskrafter begåfvade ungdomens natur ett begär, som näppeligen låter sig förkväfvas, att få veta så mycket som möjligt om det lif, hvari den nyss har g jort sitt inträde, om den natur, hvaraf den ser sig omgifven och de lagar som styra densamma, om hvad som fört mänskligheten till sin nuvarande ståndpunkt af utveckling etc.

Blott en ringa del af ungdomen befinner sig emellertid i den ställning, att den genom fortgående grundliga studier är i tillfälle att tillfredsställa detta kunskapsbegär. Det stora flertalet måste efter inhemtande af nödtorftig skolunderbygnad ut i lifvet för att genom eget arbete bryta sig en bana.

Men denna omständighet hvarken kan eller får förkväfva begäret efter vetande och upplysning. Visserligen kräfver nu ökandet af kunskapsförrådet större uppoffringar och ansträngningar än förut, men för ett friskt och hoppfullt sinne bör detta endast vara en sporre till fördubblad ifver.

Sättet för kunskapernas inhemtande blir emellertid väsentligt afvikande från det, som användes under skoltiden. I stället för att under lärares tillsyn ur kontrollerade läroböcker inhemta ett visst mått vetande, gäller det nu för den unge att på egen hand ösa ur den visdomsbrunn, hvarur många kostbara perlor kunna upphemtas, men der äfven orenlighet och styggelse af allehanda slag möta det oerfarna sinnet under en ofta bedårande drägt.

En del af den lediga tiden upptages af läsning. Men detta är nu i och för sig icke tillfyllesgörande. Skall nämligen läsningen fylla sitt ändamål — det att förädla hjärtat och utbilda förståndet — följer gifvetvis som en nödvändig förutsättning att den bör vara *god*.

För att kunna afgöra detta får den unge naturligtvis icke uteslutande lita på sin personliga smak och sina instinkter, äfven om han sjelf anser dem aldrig så sunda. Ty smaken är underkastad växlingar, dem han sjelf icke kan kontrollera. Det unga oerfarna sinnet är mjukt som vax och har lätt för att omedvetet göra eftergifter. En norm, ett rättesnöre måste finnas, med hvilket det är möjligt att anställa jämförelser.

Och hvarje yngling och ung kvinna, som låtit sig fattas af Guds Anda, som låter hans ord vara sina fötters lykta och ett ljus på alla sina vägar, har ej långt efter proberstenen. Den heter *den heliga skrift*.

Ingår en noggrann och ärlig jämförelse med bibelns läror i studieplanen, må läsningen gerna vara omväxlande och rikhaltig. Det är t. o. m. nyttigt om så är, ehuru ej heller öfverdrift i detta afseende får råda. Ett altför ytligt mångläseri verkar nämligen lika skadligt på en sund och praktisk utbildning som ett alt för ensidigt fördjupande i något specialämne. Den på egen hand kunskapsökande ungdomen måste i detta fall vinlägga sig om att gå en medelväg och bör, om möjligt, följa en gifven plan, vid hvars upprättande någon äldre, sakkunnig persons ledning gerna är af nöden. Väl planlagda om ock korta studietimmar äro vida att föredraga framför detta omogna »slukande» af ett arbete, för hvars tillgodogörande ofta förutsättningarne fattas.

Detta kraf på att läsningen i första hand måste afse inhämtande af *för lifvet gagnande kunskaper och lärdomar* och först i andra rummet förströelse får ej lemnas ur sigte. Läsningen måste, som hvarje annan sysselsättning, lemna en behållning till framtida gagn, för så vidt den eljes skall anses värd den tid, som blifvit offrad derpå.

I sammanhang härmed kunna vi ej underlåta att varna för en verkligen farlig böjelse, som på senare tiden altmera börjat spåras hos vår ungdom — den nämligen att i stället för *verklig kunskap* åtnöja sig med en *fernissa* af vetande, att hellre briljera som omtvistad *talang* än spela den anspråkslösa rolen af flitig, sträfsam kunskapssökare.

Tag dig i akt unge man och unga kvinna, att din läsning ej blir ett medel för ett så lumpet mål som din personliga fåfängas

— 52 —

Farbror Braidy tystnade. För att väcka upp honom ur hans sorgsna tankar, kanske äfven för att tillfredställa min nyfikenhet, frågade jag efter en stund:

— Huru har gatan Barker råkat i sitt nuvarande förnedringstillstånd?

— Jo, det skall jag berätta. Fabriken, vid hvilken de flesta af dess invånarne arbetade, stängdes. hvarigenom hundratals människor blefvo utan sysselsättning och måste söka sådan på annat håll. Nästan alla hus utrymdes och stodo så länge obebodda, att husegarne slutligen voro glada att få hyra ut dem åt hvem som helst. De nya hyresgästerna, ytterst fattigt folk, tillhörde den klass, som nöjer sig med ett enda rum, och i detta inhyses hela familjen: föräldrar, barn, hundar och kattor. Derjämte infunno sig så kallade grönsaks- eller fruktmånglare I sjelfva verket voro de tjufvar, som handla med stulna varor. Med tillhjelp af en pony, som de inkvarterade i sitt kök, företogo de nattliga strötåg för att plundra köksträdgårdarne i trakten. Huru illa beryktade de än voro, ställde de alltid så till, att de trots polisens vaksamhet fingo i ro njuta frukterna

— 49 —

hon den heliga skrift för mig. Sedan blef det min tur att läsa den för henne om aftnarne, medan hon arbetade. Emellanåt afbröt hon mig för att göra någon sann och djupsinnig anmärkning. Moster bevistade regelbundet den allmänna gudstjensten. Trots sina ringa inkomster lemnade hon jämförelsevis frikostiga bidrag så väl till frikyrkan, af hvilken hon var medlem, som till åtskilliga barmhertighetsverk. Det var i högsta grad rörande att se, huru uppmärksamt hon lyssnade till predikanten, samt att höra hennes stackars utslitna och darrande röst, då den under psalmsången förenade sig med unga, starka röster.

Den förträffliga kvinnan hade visserligen icke gåfvan »att tala med tungomål» likväl bad hon stundom vid de gemensamma andaktsstunderna; och »syster Simson», så kallades hon, var allmänt aktad af sina trossyskon. Genom rekommendation af en verkmästare, åt hvilken min moster arbetade, erhöll jag vid omkring tretton års ålder anställning i samma fabrik, hvars arbetarebefolkning bebodde vår gata. Då jag var tjugu år, förtjenade jag så mycket, att jag ej längre tillät min moster förrätta något

tillfredsställande! Dina sjelfstudier böra afse att göra dig mera upplyst och att förädla den naturliga begåfning, skaparen hos dig nedlagt men ej att utdana dig till ett konversationslexikon, som på sin höjd duger att slå blå dunster i ögonen på dem, som äro ännu okunnigare. Kom i håg den norske diktarens ord: »*Talanger* ha vi nog af men ack hur få *karaktärer!*» Mins att första förutsättningen för ett ärligt kunskapssökande är ödmjukhet!

I fråga om läsningen af s. k. skönliteratur bör försigtighet och noggrann pröfning städse få göra sig gällande. Då i synnerhet får ej den förut omnämda proberstenen förglömmas. Vid läsningen af hvarje sådant verk är det af vigt att ej låta det konstnärliga i behandlingen afhålla från kritik. Det är ej nog att skildringen förråder en stor konstnär. Är han också fullt ärlig som sanningssökare? Skildrar han lifvet sådant det är? Detta bör i första rummet klargöras, för att man skall kunna blifva färdig med sitt omdöme om skalden och prosadiktaren.

Och, som sagdt, dylik läsning först i andra rummet! Det nyttiga först, det nöjsamma sedan!

Aldrig ett ögonblicks sysslolöshet. Den stund ni ej gör det, som åligger eder, och något godt, gör ni något ondt. Afskär eder sjelf med skoningslös stränghet från ett lif i veklighet, lättja och förströelser.

F. S. de la Motte Fenelon.

Mod blott!

En ädel uppgift har du vigt ditt lif,
har svurit trohet, svurit målet hinna.
Och högt utöfver dagens strid och kif
ett skimrande, ett färgrikt perspektiv
dig vinkar dit, der lönen du skall vinna.

Du börjar vandringen, en tid förgår —
och banan blir ej mer så jämn du trodde.
Re'n vägens möda gifvit månget sår.
Du finner bytt i törnets skarpa snår
ditt »fata morgana», der rosor grodde.

Då pröfvas hos dig modets rätta halt,
om kärleken till verket är den sanna,
när åskmoln skymma hoppets ljusgestalt
och nödens järnhand hånande och kallt
dig bjuder falla, om du ej vill stanna.

Men har din kärlek gifvit viljan stål
och glöd, som ingen isig vind kan släcka,
som städse visar hän mot din idol
och genom åskskyn bär dig mot ditt mål
med vingslag, dem ej dagsbekymren stäcka.

Då skall, trots alt, du hinna fram till slut.
På vägens törnen skola rosor knoppas.
Blott kämpa ärligt timma som minut;
och kraften att ditt lifsverk föra ut
den gifver han, som bjöd dig tro och hoppas.

Jean.

Långsamt men säkert.

I en stor stad i Förenta staterna blef för några år sedan ett stort hotell medels domkraft lyftadt omkring 5 fot från marken. 5000 skrufvar ställdes under detsamma och sköttes af 600 arbetare, hvilka på ett tecken af förmannen vredo hvar skruf ett fjerdedels hvarf omkring. Göromålen i huset afstannade ingalunda under dess lyftning; de tunga stenväggarne erhöllo ej den minsta spricka och ingen stöt eller skakning förmärktes, ty man hade satt skrufvar under hela bygningen och vred dem samtidigt.

Detta förfaringssätt ger oss en tydlig bild af den vishet, som är af nöden, då man vill söka att moraliskt lyfta mänskliga samhällen. Det fins personer, som hafva den föreställningen, att en reformerande lyftning skall kunna åstadkommas genom en spasmodisk ansträngning eller ett våldsamt anlopp. Om de skulle lyfta en bygning, så skulle de förmodligen sätta en häfstång under ett af dess hörn och om möjligt kasta hela huset öfver ända, derigenom förvandla det till en grushög och ur spillrorna framleta de stenar, som passade för deras ändamål. De äro mycket skickligare i konsten att rifva ned än att bygga upp; de kunna stundom vända upp och ned på saker och ting, men lemna slutligen icke den rätta sidan upp. Häraf kommer det sig, att de våldsammaste ofta röna den minsta framgången i sina reformsträfvanden, under det att de som tålmodigt och ihärdigt företaga sina förberedelser till sist äro de som bäst lyckas. Dessa börja med grunden och anbringa sina skrufvar och kilar under samhällsbygnaden, arbetande lugnt och träget, förändra de omärkligt och utan buller sakernas hela ställning och utseende omkring sig.

Då affall och mörker utbredde sig öfver Israels rike, då Guds tabernakel i Siloa blef skådeplatsen för gudlösa brott och gräsliga utsväfningar och Israel stod häpen inför detta vanhelgande af gudstjensten, var det en kvinna som i tystnet utgjöt sitt hjärta i brinnande böner inför den himmelska barmhertighetens tron. I förstone misskänd, försvarade hon sig för orättvisa beskyllningar och återvände till sitt hem, krönt med Herrens välsignelse. Och då Herren framdeles lät henne erfara en moders fröjd, lemnade hon sin lille son åt Herren för hela sonens lif att han skulle tjena Gud i det heliga tabernaklet.

Åren gingo. Den sköne gossen växte upp under Guds särskilda hägn; Gud talade till honom i nattens tysthet, innan han ännu lärt känna sin skapares röst; och slutligen, då den stränga domen öfvergick Elis affälliga söner föll och Herrens ära lemnade detta syndfulla hus, styrde Samuel Israel ända till sin ålders sena höst i rättrådighet och gudsfruktan; afgudatjenstens tid var förbi och Israel erhöll nytt hopp, nytt lif och ny välsignelse.

Himmelriket är likt ett senapskorn. Det är det lilla, som Gud gör stort. Kristus sjelf arbetade i stillhet. Aldrig hörde man honom inlåta sig i gräl och kif. Tålig, förlåtande, långmodig och deltagande, som han var, såg man honom aldrig äflas och söka göra sin röst hörd på gatorna; men han tröttnade icke, han blef ej modfäld under utöfningen af sitt stora kall. Hela hans lifsarbete under förakt och förföljelse, af lidande och smälek var likasom ett anbringande af skrufvar, som skulle lyfta den förlorade mänskligheten till ljus, glädje och frid hos Gud.

Ligger ej häruti en lärdom för våra brådskande, stormande reformsträfvare? Det är icke vår rättighet att förblifva lata och icke göra något för att förekomma det onda och befordra det goda, men det fins en brådska, som endast hindrar, ett öfverdåd, som blott vill rifva ner. Om vi vilja akta på våra vägar och arbeta i stillhet och med omsorg och flit samt under vår gudomlige Mästares ledning; om vi vilja arbeta långsamt och obemärkt och i samverkan med andra i st. f. att rusa blindt på och genom vår obetänksamhet förderfva intressen, hvilka vi genom ett tålmodigare sinne hade kunnat rädda, så skola vi finna, att ett långsamt arbete i sjelfva verket är det som säkrast och hastigast för till målet och att stora förändringar kunna åstadkommas nästan omärkligt, under det våldsammare medel endast skulle omintetgöra den sak vi söka att befordra.

Unga-mäns-Föreningar.

Ynglingaföreningen Filadelfias verksamhet under sistlidet år har, enligt den vid dess årsmöte den 5 februari afgifva årsberättelsen, gestaltat sig som följer:

Medlemsantalet utgjorde vid årets början 140. Under det förflutna arbetsåret ha tillkommit 12 nya och af skilda orsaker afgått 61 förutvarande medlemmar, hvadan föreningens medlemsantal vid senaste årsmötet blott utgjorde 91.

Föreningens inkomster hafva under 1887 utgjort kr. 521: 04 och utgifterna kr. 499: 88, hvadan altså en kassabehållning af kr. 21: 16 kunnat öfverföras till 1888 års räkenskaper.

Föreningens ordinariemöten, hvilka öpnats och slutats med bön, hafva på sitt program förut, om föreningens angelägenheter, upptagit diskussionsfrågor af dels bibliskt, dels allmännyttigt innehåll. Frågorna ha vanligen dryftats med stort intresse och säkerligen varit en bidragande orsak att göra mötena talrikt besökta och omtyckta.

För öfrigt har föreningen under vintern deltagit i de allmänna bönemötena i Betelkapellet och under sommaren hvarje söndagsmorgon kl. ½ 10 anordnat bönemöten, hvartill allmänheten inbjudits.

Omkring 3,000 stöskrfter hafva under året blifvit spriddia på föreningens initiativ.

Föreningens söndagsskola på S:t Eriksgatan 10, Kungsholmen, har haft att glädja sig åt en jämförelsevis stor framgång. Elevantalet utgjorde vid årets slut 76, fördelade på 11 klasser med 4 lärare och 6 lärarinnor. Skolan, som arbetat äfven under sommaren, har från »Filadelfia» erhållit understöd af 50 kr.

Som föreningens mest välsignelsebringande verksamhet betecknar årsberättelsen det arbete, som af dess medlemmar, Petter Malmqvist och Axel Högberg, i Finlands hufvudstad, Helsingfors, blifvit nedlagt för Guds rikes utbredande. De båda brödernas verksamhet synes hafva krönts med en alldeles särskild framgång

---

annat arbete än att sköta vårt lilla enkla och anspråkslösa hushåll.

Jag tillhörde en arbetareförening, hvars bokförråd jag fick begagna; jag var äfven medlem af en klubb, inom hvilken jag hade ganska stort inflytande. Hvad som mest gladde min moster var likväl att jag blifvit vald till lärare i söndagsskolan. Bland lärarinnorna i vår söndagsskola fans en särdeles vacker ung flicka, och mitt hjärta så väl som många andras var lätt fångadt. Hon tycktes besvara mina känslor; hennes föräldrar öpnade sitt hus för mig, och vi blefvo förlofvade. Jag förde henne sedan till vårt lilla fridfulla hem, för att hon skulle få göra min mosters bekantskap. Men ack! redan vid deras första sammanträffande grusades mina förhoppningar. Mary visade afgjord motvilja för min moster, som föreföll henne löjlig och simpel; hon skämdes för henne och gjorde ingen hemlighet deraf. Jag försökte att vädja både till hennes förstånd och hennes hjärta, men detta tycktes endast föröka hennes motvilja. Jag undvek då ämnet till en tid och hoppades, att alt skulle sammanjemka sig så småningom; men jag bedrog mig. Då vi hunnit

så långt, att vi skulle vidtaga förberedelser för vårt giftermål, förklarade Mary sig aldrig vilja gå in på, att min moster skulle hafva sitt hem hos oss; jag hade således att välja mellan min trolofvade och den kvinna, som varit mig i moders ställe. Min fästmö var mycket vacker och jag var mycket kär i henne, men jag var äfven djupt fäst vid den, som hade sträfvat och arbetat så mycket för min skull samt omfattat mig med en så djup, allvarlig och trofast kärlek. Jag erinrade mig hennes omsorger, hennes försakelser, ja alt hvad hon gjort för mig. Jag besinnade äfven, att den unga flickan, som fordrade att jag skulle öfvergifva min gamla moster, visste huru god denna hade varit emot mig; hon var således ej okunnig om hvad som var min pligt. Denna tanke gjorde offret mindre bittert, och utan vrede eller förebråelse, men äfven utan tvekan uttalade jag de ord, som för alltid skilde oss åt.

Min moster fick aldrig veta den verkliga orsaken till brytningen mellan oss. Den goda själen skulle ha lidit alt för mycket, om hon kunnat ana, att jag för hennes skull afstod från min trolofvade brud.

I Östersund har en ynglingaförening med namnet »Adelfia» de tre senare åren funnits till och arbetat. Föreningen är öppen för hvarje troende ogift man, men dess fleste medlemmar för närvarande tillhöra baptistförsamlingen på platsen.

Utom möten för uppbyggelse och behandling af praktiska frågor, ha föreningens medlemmar sysselsatt sig med förfärdigande af artiklar hvar och en inom sin bransch, hvilka sedan försålts å auktion och tillskyndat kassan en icke förkastlig förstärkning.

Föreningen har 2 söndagsskolor på Frösön, hvilka den helt underhåller.

Palmsöndagen firade föreningen sitt årsmöte, hvartill baptistförsamlingens föreståndare och diakoner med fanor samt en hel del kristne ynglingar utom föreningen inbjudits.

Kaffe serverades, sång till guitarr föredrogs och tal hölls af K. G. Hellström om »vigten af att stå fast i Herren och i hans starkhets makt», hvarefter en stund äfven upptogs med diskussion.

Festen var uppmuntrande och lärorik tyckte

Gösta.

Valbo kristna ynglingaförening hade Marie beb. dag anordnat en fest, hvartill allmänheten inbjudits. Klockan 4 e. m. voro mellan 5 och 6 hundra personer församlade i det rymliga, nybygda Betelkapellet.

Sedan kapellets sångförening sjung it en sång, uppträdde br. Strömbom och helsade de närvarande välkomna, ledde i bön samt uppläste Davids 40 ps., erinrande om, huru huru Guds folk äfven fordom haft orsak att af alt hjärta lofsjunga Herren såsom till ex. Moses och Israels barn, då Gud hjelpt dem genom Röda hafvet, samt att äfven vi, först då, när vi mottagit Herren i vårt hjärta och han fått frälsa vår själ, kunna i sanning lofva honom och hålla fest samt liksom David taga fram harpan, spela och sjunga till hans lof och likt Maria utbrista: »Min själ prisar storligen Herren».

Broder Gäfvert från Sandviken talade derefter öfver 1 Kor. 15: 58: »Derför, mina älskade bröder, varen faste, orubblige o. s. v.»

Han framhöll att denna uppmaning passar för hvar och en, som tror på Herren, men i synnerhet för de unga, som äro obepröfvade och utsatta för många faror och snaror. En som är ute på en svag is och håller på att förgås kan man ej uppmana att stå fast. Men den som kommit till klippan Kristus, han har något fast att stå på, och till honom kan denna uppmaning ställas. Den är ock för de troende i vår tid lika behöflig som för de troende i Korint.

Vi höra ju stundom den sorgliga underrättelsen, att den eller den ynglingen eller jungfrun fått kärlek till denna verlden, låtit sig bedragas och tröttnat att vandra med sin Gud. Ja, både ung och gammal behöfver den uppmaningen: »Varen faste!»

Såsom exempel anfördes berättelsen om de fyra Judiska ynglingarne, som blefvo bortförda till Babel. De voro fasta, då andra vände kappan efter vinden. De utgjorde en ynglingaförening, kanske den första som funnits.

De voro i sanning ett. Fast beslutna hålla sig till Herren, föllo de ej ned för det gyllene belätet, läto ej rubba sig ett enda steg.

Derefter uppmanades vi, som tagit farväl af verlden och utgjorde ynglingaföreningen, att taga exempel af dessa ynglingar, icke likna väderflöjeln, såsom många unga göra, utan intaga en fast ställning, gifva Gud vår hyllning, lefva så att verlden får det intrycket: de äro ett, kärleksfulla, fasta och orubbliga i det goda, samt icke låta djefvulen, som söker upplösa alla föreningar, hvilkas syfte är att verka Herrens verk, utså split och tvedrägt ibland oss utan alltid vara förenade med kärlekens och fridens band. Alltid räknande den ene den andre yppare än sig sjelf.

Äfven blefvo vi påminda om vårt syfte att verka Herrens verk samt att vårt arbete icke skall vara fåfängt i Herren.

Mycket är ännu ogjordt.

Herren vill använda oss, om vi blott ställa oss till hans förfogande.

Efter servering af the och kaffe afslutade broder Hög från Högbo med att uppläsa den förlorade sonens historia, satt på vers.

Han inbjöd äfven de förlorade söner, som möjligen voro närvarande, att komma hem och få sina synder förlåtna, att de måtte bli lyckliga och kunna sjunga den nya sången samt slutligen få deltaga i den stora festen derhemma tillsammans med Abraham, Isak och Jakob, der vi ej som nu behöfva tänka på att skiljas eller frukta att nya frestelser möta oss för morgondagen. Efter bön och sång åtskiljdes vi, belåtna med festen, som inbringat 133 kr. i ren behållning. Må Gud välsigna detta och alt som göres till hans namns förhärligande!

E. H. och *P. L.*

Alt hvad som är orent, hvad helst som illa ljuder, hvad helst som är oheligt, är någon lust, alt detta är innefattadt i den ogudaktighet, som allmänt benämnes förströelse.

John Wesley.

* * *

Oomvända människor vilja alldeles icke veta utaf, att någon skall förstå sig på deras inre tillstånd. De kunna ej tåla att någon låter märka, att han har derom det minsta begrepp. De ropa strax deröfver, att man dömer och fördömer dem, och det är alldeles en lärosats uti de oomvända människornas system, att efter man icke kan ransaka en människas hjerta, så kan man icke heller sluta dertill, i hvad tillstånd hon är till sin själ.

Henric Schartau.

Det oförsökta.

Det var ännu helt tidigt på morgonen, men Hugo Berg hade redan lemnat det ruskiga köket, der han tillika med tvänne stadsbud och en gatläggare hade sitt tillhåll för natten. »Logerare», som han var, egde han ej ens förmånen att få sofva bort sin dag, en lyx, som eljes hans tid altförväl skulle ha tillåtit.

Med en bitter känsla af afund hade han sett sina kamrater, friska dugtiga karlar, begifva sig till sitt dagsarbete. Hur lyckliga de ändå voro! Hvilken fröjd det måtte vara att spänna hvarje muskel under en tung börda, att känna arbetets helsosamma svett fukta panna och kinder, att med frisk aptit få mätta sig med grof men kraftig hvardagsföda och så sist efter slutadt värf slumra in i denna stärkande drömfria sömn, som endast är kroppsarbetaren beskärd. Det var alt njutningar, som han aldrig smakat, men som han dock så väl kunde föreställa sig. Hvarför blef han icke arbetare? — Ja — hvarför?

Mången sömnlös natt, då förtvifflan öfver hans misslyckade tillvaro eller hungern, som gnagde hans inelfvor, kom honom att som en mask vrida sig på sitt torftiga läger, hade han i sitt sinne förbannat detta obetvingeliga begär efter vetande och ljus, som dref honom, den fattige dagkarlssonen, att välja boken i stället för spaden. Hvarför hade icke hans far gjort allvar af sin hotelse att piska de der grillerna ur honom? *Då* skulle han ansett det för rätt och hjärtlöst; *nu* skulle han ha tackat honom. Hvilka lekbollar för ett blindt, obevekligt öde människorna ändå voro! Hur löjligt planlöst att han, den friske, starke arbetarens son, skulle komma att öka antalet af dessa intelligensens proletärer, hvilkas fall blir så mycket djupare, ju högre de syftat. — Och så lärdes man att tro på en fri vilja och på en försyn, som styrde alt till det bästa. — Nonsens! Hade han *velat* detta elände kanske? Eller ingick det i *försynens* verldsordning att han skulle framsläpa en glädjelös tillvaro, sjuklig och bruten i förtid utan att nå ett enda af de mål, hvartill han sträfvat?

Vanligen slötos dessa reflexioner af ett kort, hånfullt skratt, som stundom väckte kamraterna och kom dem att förskräcka stirra bort mot Berg, som enligt deras förmenande »inte var riktigt klar i öfre våningen.»

Mödosamt hade han denna morgon som de andra släpat sig utför de nötta smutsiga trapporna. Nu stod han der på en af Katarinas knaggliga bakgator och blickade själlöst omkring sig utan att ens märka, hur det forsande snövattnet genomdränkte hans bristfälliga skor.

Från en högblå himmel log aprilsolen sitt mest ljusa leende och kom de gamla rucklen deruppe att, trots sin skröplighet, se helt pittoreska ut. Bort ifrån de nyss öpna fjärdarna kom en och annan frisk fläkt som smakade af barrskog och hafssälta. Nerifrån stadsgården nådde bullret af ifrig verksamhet svagt hit upp. Öfver det hela låg denna stämning af vår, af nyvaknad lifskraft, som endast kan njutas, ej beskrifvas.

Men hos Hugo Berg var, åtminstone trodde han så sjelf, det strängaspel brustet, hvarpå naturen fordom med len hand kunde locka fram harmonier och välljud. Oberörd af morgonens skönhet började han i sakta mak ströfva gatan framåt med denna ostadiga slingrande gång, som kännetecknar vagabonden, hvars enda mål är att döda tiden.

Alla hans tankar hängde för närvarande fast vid ett enda litet ord. Fåfängt spände han sin slappnade viljas fjädrar för att tvinga dem i en annan riktning. Det var förgäfves. Åter och åter kommo de tillbaka till samma punkt.

Det enda ordet var: *mat.*

Ja, *någon* utväg måste nu göras. Men hvilken? I förgår förtärdes det sista öret hans senaste renskrifningsarbete inbringat. Ny sysselsättning stod ej att få. Alla resurser voro så vidt han kunde se uttömda. Nu kunde det ju vara lägligt för den beprisade »försynen» att komma emellan med ett mirakel.

Åter ljöd från hans läppar det vanliga hånfulla skrattet, som ledsagade hvarje hans tanke i denna riktning. Men i dag låg i detsamma mera missräkning och skärande förtviflan än vanligt. Han nästan skrämdes af sin egen röst.

Under sina mörka tankar hade han emellertid hunnit ned för de branta ruskiga trapporna. Vägen togs nedåt slussen, ehuru han icke kunde göra sig reda för hvad han egentligen hade der att beställa. Hungern förlamade hans tankekraft och bredde liksom en slöja öfver alla sinnen.

Nej, detta var icke att stå ut med! Något måste göras för så vidt han icke skulle svimma midt på gatan. Utan att besinna sig vidare sträckte han med en bönfallande åtbörd ut handen mot den förste välklädde person som kom i hans väg. Men sinnesrörelsen vid detta hans första försök till bettlande dref blodet så våldsamt till hans hufvud, att just det inträffade, som han genom sin begäran om en allmosa ville förebygga. Han vacklade och skulle ha fallit, om icke den, till hvilken han vändt sig, en kraftig äldre man, hållit honom uppe.

Med en poliskonstapels hjelp förde den gamle herrn den afsvimmade Hugo in på ett närbeläget kafé, der han snart, tack vare de omsorger, som slösades på honom, återfick medvetandet.

Hans första blick gälde emellertid ej hans tillfällige välgörare. Den fäste sig envist vid buffeten med detta vilda nästan djuriska uttryck, som man endast återfinner i den utsvultnes ögon.

Bergs beskyddare hade redan förstått hvad som fattades, och snart var den unge mannen försedd med hvad han behöfde för att stilla den första hungern.

»Berätta mig nu er historia!» började den gamle herr'n, då Berg något så när tillfredsställt sin strykande aptit.

Jaså. Det skulle således vara ersättningen. För denne obekante skulle han nödgas rifva upp hvarje sår, som lifvet tillfogat honom under den hårda kampen för tillvaron, lägga upp sitt sönderslitna, disharmoniska inre på presenterbricka. Nå ja!

Och han berättade. Det var den gamla alt för ofta upprepade historien. Den fattige torparpojken hade haft en beskyddare, som intresserat sig för hans anlag och hjelpt honom fram de första stegen. Men knapt hade han hunnit eröfra den hvita mössan, förrän beskyddaren dog och der stod han nu med tomma händer utan att kunna fortsätta. Hvartill tjenade det väl att han fått smaka på den frukt, som ändå aldrig skulle blifva hans tillhörighet. Han hade visserligen fått en plats på kontor, som tillförsäkrade honom ett knapt lefvebröd, men den nödgades han tillföljd af en sjukdom lemna. Sedan dess hade det gått utför, beständigt utför. Nu stod han der vid tjugutre års ålder utan möjlighet att skaffa sig ens det torftigaste uppehälle. Hans logikamrater, som knappast kunde skrifva sina namn och aldrig bläddrat i en gramatika, voro bättre rustade i kampen för brödet än han.

Den gamle hade lugn åhört Bergs af outsäglig bitterhet genomandade utgjutelser. Nu fäste han på honom sina allvarliga ögon med en lång forskande blick.

»Men hvarför har ni under alla edra ansträngningar ej tänkt på att vända er till den ende, som verkligen både vill och kan bringa er det bistånd ni behöfver, ty den lifsåskådning, som tydligt nog framgick af er berättelse, säger mig att ni icke gjort det.»

»Ni menar . . .?»

»Gud».

Svaret kom så lugnt och öfvertygande.

Så der ja! Det fattades bara. Visserligen var det en välgerning att få ett mål mat — men att som desert få en diskussion med en läsare! Det var ändå väl starkt.

Berg var på väg att brusa upp men hejdade sig.

»Förlåt, min herre!» gentog han och försökte trots sin sorgliga belägenhet att lägga in en smula öfverlägsenhet i hållning och stämma. »Jag har vant mig af med att vänta något af mirakel. Det är tillräckligt länge jag varit sangviniker. Nu vill jag se mitt öde i ögonen, och jag är beredd att underkasta mig det.»

Hans interlokutör smålog på sitt lugna, fredliga vis.

»Får jag fråga», inföll han, »hvad som egentligen gjort er till tviflare?»

»Men det ligger ju i öppen dag», invände Berg en smula häftigt. »Skulle en god och rättvis Gud tillåta att hans skapade varelser utan eget förvållande fördes till branten af undergång!»

»Nå ja, försynens medel äro ofta i våra ögon underliga nog. Ännu en fråga: har ni verkligen på allvar trott, innan ni började tvifla?»

»Hm».

»Ja eller nej!»

»Egentligen icke, åtminstone ej som ni menar.»

»Vidare: har ni efter det ni kom i trångmål någon gång allvarligt vändt er till Gud med bön om hjelp?»

»Neej.»

»Men hur kan ni då med sådan säkerhet döma öfver ett medel, hvilket ni aldrig försökt?»

»Hm.»

»Min unga vän, tillåt mig säga att ni i detta fall dömer som den blinde om färgen. Hvad vet ni om bönens kraft, som ni ju aldrig pröfvat?»

»Men existerade eder »försyn», vore det ju i alla fall orättvist af densamma att låta mig gå under, derför att jag ej känner den.»

»Hvem har då sagt eder att detta är försynens mening. Ni skall af mig få ett bevis som sannolikt skall gifva er något att tänka på. Tror ni det var en »slump», som ni kallar det, att ni just kom att vända er till mig och att det likaledes var en slump att jag just nu behöfver en kontorist och följaktligen kan erbjuda er platsen».

Det var för mycket för Berg. Utan att komma sig för med ett svar sjönk han i hop på stolen och begrafde ansigtet i händerna. Då han kom sig upp strömmade tårarne öfver hans kinder, men det var uppfriskande tårar, som verkade likt majregn på törstande jord.

»Nå», sade hans nyförvärfvade vän leende, i det han gaf honom tecken att följa sig, »erkänner ni nu att försynen är mäktig af en bevisföring tillräckligt praktisk för att rubba er klentro?»

»Ja, jag erkänner det», hviskade den unge mannen i det han tacksamt tryckte den gamles hand.

Annonser

Föreningen

Bort med Tobaken

anordnar ett diskussionsmöte nästa söndag den 8 April kl. half 4—5 e. m. uti bönesalen Tunnelgatan 12. Diskussionsämnen: 1:o. *Kan man med godt samvete i någon form begagna tobak?* 2:o. *Är tobaksbruket så oskyldigt, som man hittills har ansett det med hänsyn till samhället och familjen?* De som önska få dessa frågor utredda, må komma och hjelpa oss. Deltagande i diskussionen är fritt för hvar och en.

Accidenstryck

utföres fernt och till moderata priser hos
J. Aug. Bratt & C:o,
Nässjö.

Särskildt bedja vi få framhålla, att vi trycka snygga och billiga visit -och medlemskort.

Å Fredrika-Bremer-Förbundets byrå,

Stockholm,

finnas kvinliga arbetssökande anmälda, såsom: lektionsgifvare, svenska och utländska lärarinnor för hem och skolor, kontors- och skrifbiträden, husföreståndarinnor, sällskap och biträden i hem, föreläserskor, gymnaster, sjuksköterskor m. fl.

Se hit!!!

Tvänne i **yrket praktiserade** skomakaregesäller, helst kristligt sinnade, en mansarbetare och en frunsarbetare, kunna nu genast erhålla varaktig kondition hos *Joh. Haglund,* adr. *Arvika.*

OBS. Den, som ej är skicklig i yrket, behöfver ej besvära sig.

C. Berg
21 Humlegårdsg. 21
Stockholm

bemedlar köp och försäljning af *stads-* och *landtegendomar* samt emottager uppdrag till härvarande *under-* och *öfver-rätter,* ombesörjer *lagfart å egendomar, bevakningshandlingars* inlemnande, utreder *sterbhus,* förrättar *bouppteckningar* uppsätter *testamenten* samt ombesörjer *vicevärdsgöromål* och inkasseringar, m. m. Vänden Eder med förtroende till

C. Berg
21 Humlegårdsgatan 21.
Stockholm
Träffas: *kl. 10—12 f. m., 3—5 e. m.*
Allm. Telef. 7308.

EMIL LARSÉNS
skrädderiaffär
18 Brahegatan 18.

Obs.! Goda tygen. **Obs.!** Solidt arbete. Billigt pris.
Allm. Telef. 7116.

Vid Herberget

för tjenstflickor, Klara Östra Kyrkogata N:o 7, erhålla yngre tjenarinnor, som för tillfället sakna anställning, nattlogis jemte kaffe på morgonen för 35 öre. Betyg skola medföras.

På samma gång man erbjuder flickorna denna billiga fristad, vill man härmed varna dem för att lemna sina platser i hemorten, i tanke att få det bättre i Stockholm, ty »att få det bättre» lyckas nästan aldrig, så vida man icke på förhand fått säkert löfte om bestämd plats.

LINA NORDWALL,
Herbergets stiftarinna.

Genom **K. F. U. K:s placeringsbyrå,** 13 Norrlandsgatan, anskaffas alla sorters tjenarinnor, biträden i hushåll och affärer samt lärarinnor. Adresser och rekommendationer till utlandet lemnas åt unga flickor, som äro rekommenderade af någon af föreningens medlemmar.

Kom ihåg
Aug. E. Halldéns
skoaffär
7 Engelbrektsgatan 7
då I behöfven nya *skodon* eller gamla *reparerade*

Välgjorda
Möbler
Bättre och enklare. Billigt pris.
Äfven mot afbetalningar.
Malmskilnadsgatan 46
7 Oxtorgsgatan 7
A. Lagerberg.
Egna tillverkningar.

I Vedhandeln
4 Observatoriegatan 4

försäljes frisk och god björk- samt al- och barrved, såväl sågad som osågad jemte antracit-, sten och träkol, engelsk och svensk kokes, hemsänd till alla delar af Stockholm.

Obs.! Äfven säljas ved-, kol- och kokspoletter.

OBS!
Billiga och bra skodon!

I anseende till lokalens blifvande reparation utsäljes under början af mars månad hela lagret, bestående af herr-, dam-, och barnskodon. Alt af min egen välkända tillverkning. Beställningar och reparationer utföras.

Högaktningsfullt
C. P. Höglander,
Brunkebergstorg 24.

A. & O. Schultén
STOCKHOLM,
2 Normalmstorg 2
och
7 Sturegatan 7.
Stora och välsorterade lager af
Garn-, Väfnader & Trikåvaror
i parti och detalj till billigaste **fabrikspris.**
Profven sändas till landsorten franco.

K. F. U. K:s möten:

Norrlandsgatan 13, 2 tr.
Söndag: 6—½ 8 e. m. sång och bibelklass, ledes af fru Andersson-Meijerhelm
Onsdag: 6—9 e. m. arbetsklass.

Nytorget 46. Söder.
Lördag: 7—9 e. m. arbetsklass för fabriksflickor.

S. G. BORIN,

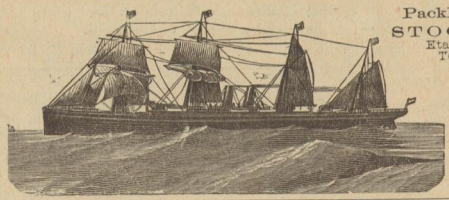

Packhusgränd 1,
STOCKHOLM.
Etablerad 1849.
Telefon 8179.

Befordrar passagerare till Nord- & Sydamerika, Kina, Japan, Australien och Nya Zeeland med Norddeutscher Lloyds förträffliga Postångare.

Palm & Stadling.
Piano- & Orgelmagasin
Malmskilnadsg. 40,
Stockholm.

Rekommenderar sitt lager af **Flyglar, Pianinos & Orglar** från de förnämsta in- och utländska fabriker. Särskildt framhållas H. Kohls *Flyglar* och *Pianinos* samt Mason & Hamlins Orglar.

Obs. Svenska orglar med 1 stämma 4 oktaver samt 1 knäförte från 115 kronor.

Lager af alla brukliga blås- och stränginstrument, såsom:
Violiner, Flöjter, Guitarrer, Klarinetter, Occarinor, Dragspel, Symphonion, Ariston, Horophoner, Zittror, Speldosor.
Violinlådor, Violinstråkar, Mek. Notställare, Piano- och Orgelstolar m. m.
Goda betalningsvilkor. Billiga priser. Illustrerad priskurant på begäran *gratis.*

Nilsson & Dahlbeck.
Skrädderi-Etablissement
38 samt lager af färdiga **Gossklädder** Regeringsgatan **38**
Stockholm.

Stockholm, David Lunds Boktryckeri 1888.

UNGDOMS-VÄNNEN.

KRISTLIG TIDNING FÖR SVERGES UNGDOM.

N:o 15. Fredagen den 13 April. 1888.

Prenumerationspris:
Helt år 1 kr., 3/4 år 75 öre, 1/2 år 60 öre, 1/4 år 30 öre.
Postbefordringsafgift 20 öre.
Till Amerika 3: 50; Norge, Danmark och Finland 3 kr.

Redaktör och ansvarig utgifvare:
K. TH. MALMQVIST.
Brahegatan 60 Stockholm.

Annonspris: 8 öre pr petitrad.
Expedition: Palm & Stadlings bokhandel Malmskilnads gatan 40. Telef.: Bell 10 78, Allm. 57 90.
Lösnummer: 5 öre.

Redaktör Malmqvists adress är hädanefter: ***Brahegatan 60.***

Något om umgänge.

I.

Säg mig med hvem du umgås, och jag skall säga hvem du är! Näppeligen torde någon af våra läsare vara obekant med dessa bevingade ord, som, oaktadt de af högmodet, fåfängan och dumheten i förening ofta erhållit en alldeles förvänd tolkning, likväl innebära mera sanning än kanske de flesta ordstäf.

Det finnes väl knappast någon omständighet i en människas lif, som icke utgör ett mer eller mindre vigtigt bidrag, då det gäller att bilda sig ett totalomdöme om hennes karaktär. En persons minspel, sätt att uttrycka sig, klädedrägt, måltider, dagliga vanor — alt räknas med, då det gäller att i en hast af yttre omständigheter sluta till hvad han »går för.»

Men ingenting ligger så nära till hands som att döma en människa efter hennes umgänge. Man spårar detta begär öfver alt, i de mest olika samhällslager. Är man icke på det klara med en persons umgänge, så häftar altid vid honom en liten skugga af något »misstänkt» — trots att hans existensmedel, förmögenhetsvilkor, samhällsställning etc. kunna vara kända och ej egnade att lemna förtalet något som helst stoff.

Att denna universella proberstен, då det gäller bedömandet af en karaktär, ofta missbrukas och ger anledning till en hel del ofta alldeles falska men ständigt sumariska omdömen, ha vi redan antydt. Den dagliga erfarenheten är i detta fall rik på belysande exempel.

Notarien X. träffar händelsevis på gatan en gammal skolkamrat, som af en eller annan anledning haft otur och i sin klädedrägt bär altför tydliga bevis härpå. De båda ungdomsvännerna promenera en stund tillsammans under utbytande af gemensamma minnen från skoltiden o. d. Så råka de möta fru Y., och det är nu en olycka som gör att notarien dyrt får ångra sin fördomsfrihet. »Hr X. umgås med sluskar.» Man har sitt omdöme om den i öfrigt otadlige unge mannen färdigt. I familjerna mottages han med kyliga miner och ombedes ej att förnya sina visiter. En karl med slikt umgänge kan man ju tro om hvad som helst.

Lika säkert är att hamnarbetaren Pettersson, om han ett par söndagar å rad visar sig i en välklädd persons sällskap och kamraterna tro sig spåra inflytandet deraf i Pettersons köp af en ny rock, kan bereda sig på att få »sina fiskar varma» — Pettersson har blifvit »stram.» Ska' man tåla slikt? Tycker någon det!

Eftersinnar man hur mycket ondt dylika om hänsynslös obetänksamhet eller pösande fåfänga vitnande slutsatser åstadkommit, bör detta vara en allvarlig maning för hvar och en att ej grunda omdömen med anspråk på allmängiltighet på endast den bokstafliga, ytliga tolkningen af ett ordstäf.

Uppenbart är att ingen med fog kan t. ex. påstås vara drinkare blott och bart af den anledningen, att han varit sedd i sällskap med en ökänd sådan, lika litet som någon kan antagas vara rik blott derför, att han blifvit sedd tillsammans med en millionär.

Men å andra sidan förfelar *ett upprepadt aktgifvande* på en persons umgängeskrets sällan att gifva den rätta klafven till bedömande af hans karaktär — naturligtvis under förutsättningen att man medräknar de skönjbara motiver, som föranleda att han söker just *det* eller *det* sällskapet. Dervidlag sannas ett annat ordstäf: »Lika barn leka bäst.» Bachidyrkaren vantrifs i den nyktres sällskap, liksom älskaren af ett lugnt lif och rena seder skyr krogarnes och de tvätydiga förlustelselokalernas orgier.

Det händer nu visserligen att umgänget till en början kan bero på en tillfällighet och ej på ett af egna böjelser föranledt val. I flesta fall går det emellertid så att, om samma sällskap upprepade gånger sökes, bli dess vanor och åskådningssätt snart ens egna. Detta gäller i synnerhet ungdomen, hvars sinnen äro mottagligare för intryck än den mera framskridna ålderns.

Häraf följer nödvändigtvis att valet af sällskap bör för ungdomen vara ett kapitel af ganska stor vigt och som på intet vis lättsinnigt får öfverhoppas.

Det är ej blott ur böcker ungdomen hemtar kunskap. Det lif den lefver lemnar under alla förhållanden lärdomar och erfarenheter, som äro af ännu större vigt för dess utveckling och framtida fyllande af sin bestämmelse.

De kraf den på kristlig grund stående ungdomen måste ställa på sitt umgänge, måste altså vara ganska stora, ty meningen är att umgänget liksom studierna skola lemna behållning för lifvet.

Vi skola i ett kommande nummer närmare utveckla de fordringar ungdomen, enligt vår åsigt, har rätt uppställa vid valet af sällskap.

---

en blindlykta; vid dess sken kände jag igen Gipsy Johnson, en af de största skälmarne i trakten. Han stod i spetsen för ett sällskap, som var illa beryktadt för sina nattliga bedrifter: stölder af bly från taken, verktyg från redskapsskjul samt värderikare föremål, då tillfälle erbjöd sig. Min första känsla var en viss bäfvan. Johnson märkte det och återtog med en ton, som han försökte göra lugnande:

— Var god och ursäkta, att jag kom och väckte er så här tvärt, herr Braidy; men det är brådt. Jag vill er intet ondt och lofvar på min heder, att ni ej skall behöfva frukta något!

— Hvad vill ni att jag skall göra?

Han tvekade ett ögonblick; derpå yttrade han beslutsamt:

— Nå ja, här är ringa tid att förlora, så det är bäst att strax krypa fram med sanningen. Vi ha i natt helsat på i ett obebodt hus; men just som vi skulle afsluta våra angelägenheter der, fingo vi se en blårock (poliskonstapel), som nalkades. Carroty Blake, som ville bryta ifrån ännu en fönsterhake, föll ned på stengatan från andra våningen.

af sina stölder. Handtverket var inbringande, och de förslösade sina förtjenster på dryckesgillen, som åtföljdes af så mycket gräl och oväsen, att deras grannar ej stodo ut dermed, utan rymde fältet.

I deras ställe inflyttade de största skälmar och de sedeslösaste kvinnor, och gatan blef hvad hon nu är, ett tillhåll för last och utsväfningar, en skam och en fasa för hela kvarteret.

— Ni ensam, utropade jag, stannade troget på eder post trots den orena svallvåg, som öfversvämmade trakten!

— Ja, svarade farbror Braidy med ett godmodigt leende. Jag måste erkänna, att det först var lätja, vanans makt och motvilja mot förändringar som förmådde mig att stanna. Sedermera, då min maklighet ej längre skulle ha kunnat hålla mig kvar i detta otrefliga granskap, vaknade genom Guds nåd pliktkänslan i mitt hjärta.

Då fabriken stängdes, blef jag, såsom många andra, utan arbete. Jag var ej längre ung och hade dessutom ännu kännningar af den olyckshändelse, genom hvilken jag blef halt.

De människor som äro utan tro, förer djefvulen på det sätt, att han låter dem lefva i synder, och följa honom efter, samt alls intet besväras deraf. Dessa, tänker han, har jag redan fångat med otro; jag vill så låta dem lefva, att de icke begå grofva synder, och icke hafva någon stor anfäktning, och sålunda lägga ett plåster uppå deras böld och hänga en täckemantel öfver deras skalk.

Martin Luther.

* * *

Att hafva ett godt rykte och ett falskt hjerta är att stå på randen af helvetet.

C. H. Spurgeon.

* * *

Kristus med sitt kors är bättre än verlden med dess krona.

För uppbyggelse.

Hvart skall jag gå för din Anda, och hvart skall jag fly för ditt ansigte,

Ps. 139: 7.

Mången ung man och kvinna, som haft troende föräldrar eller husbönder, har lemnat ett godt hem eller en god anställning helt enkelt derför, att han eller hon icke kunnat fördraga förmaningen att frukta Gud.

Man vill helst gå sin egen väg och i detta afseende vara sin egen herre, och derför käns det så besvärligt att höra talet om Gud och förpligtelsen mot honom.

Men det går an att fly bort från en gammal mor och för öfrigt hvilken som helst, men »hvart skall jag gå för din Anda, och hvart skall jag fly undan för ditt ansigte?» säger psalmisten.

Han den store, allsmäktige Guden uppfyller både himmel och jord med sin närvaro, och ingen plats under solen finnes, dit icke hans röst tränger.

Följande händelse kan tjena såsom ett exempel på huru han följer efter sådana, som vilja undfly honom, och möter dem der de minst ana det.

En ung kusk, som hade god anställning och i alla afseenden en förmånlig plats nära London, beslöt att lemna den, på grund af att hans moder, hvilken ofta hälsade på honom, alltid talade till honom om hans själ.

Han hade förr hotat henne dermed, ifall hon icke ville upphöra med sitt andliga tal, men den gamla, som ömmade mycket för sin sons eviga väl, sade »jag skall icke upphöra att tala till dig om Herren och till Herren om dig, så länge jag kan röra min tunga».

Han skref derför till en bekant i Skotland och bad denne skaffa sig plats der. Han visste att hans moder hvarken kunde skrifva eller följa honom dit och fastän han förargades öfver att nödgas lemna den anställning han hade sade han för sig sjelf: »Ett lugnt lif, för hvad pris som helst!»

Snart kom det underrättelse att han fått plats och han dolde icke för modern sin glädje öfver att han nu kom ur vägen för henne.

Det gjorde henne mycket ondt, men dock trodde hon i sin enfaldighet att det varit hennes pligt att förmana i tid och otid.

Huruvida detta alltid är lämpligt lemna vi derhän, men vanligen tycker den oomvände att förmaning till gudsfruktan alltid är obehörig.

Kusken flyttade emellertid, och väl ankommen till sin nya plats, skulle han redan dagen derpå ut och skjutsa sin husbondes familj.

Hans herre satte sig bredvid honom på kuskbocken, och de hade kommit blott ett litet stycke från hemmet, då husbonden plötsligt sade till kusken: »Säg mig om du är frälst?»

Om detta blifvit taladt direkt från himmelen, kunde det icke ha trängt sig på honom med större kraft.

Han blef förvånad och förskräckt. Gud har följt mig till Skottland, tänkte han. Jag kunde fly undan min moder, men icke från Gud. Vid detta tillfälle erfor han en känsla dylik Adams när han försökte gömma sig bland lustgårdens trän. Han kunde ej svara sin herre ett ord och knappast kunde han köra hästarne, ty hela hans kropp darrade af fruktan.

Husbonden fortsatte att tala till honom om Kristus och ånyo hörde han således hvad hans moder så ofta sagt honom.

Denna gång ljöd det dock för honom som en nyhet, ja en lefvande verklighet.

Men för honom var icke evangelium ett ljufligt budskap, det blott fördömde honom. Han kände att det var Kristus, Guds son, som hon föraktat och förskjutit.

För första gången i sitt lif kände han sig vara en förlorad syndare.

Så kraftigt upprördes hans sinne öfver sitt förlorade tillstånd att han icke kunde göra något på hela dagen och de följande dagarne måste han intaga sängen; men dessa blefvo honom till stor välsignelse.

Hans husbonde besökte honom dagligen, läste Guds ord och bad och snart framstod frälsarens kärlek och nåd för hans själ lika verkligt som förut fördömelsen.

Han såg att Kristus hade lidit för honom och att han, som så hade förhärdat sitt hjerta emot moderns förmaningar och Andens klappande, kunde få förlåtelse och framställas rentvagen i Lammets blod, utan fläck inför Gud, hvilken af kärlek för honom utgifvit sin ende son.

Det första bref han skref till sin moder innehöll denna glada underrättelse: »Gud har följt mig till Skotland och han har nu frälst min själ.»

»Hvart skall jag gå för din Anda, och hvart skall jag fly undan för ditt ansigte? Stege jag upp till himmelen så är du der, och bäddade jag åt mig i dödsriket, så är du der. Toge jag morgonrodnadens vingar och uppsloge mitt tjäll ytterst i vester, så skulle också der din hand leda mig och din högra hand hålla mig.»

O. C.

Var icke fåfäng i ensamheten, icke eller mångtalig bland människor.

Thomas a Kempis.

Unga-mäns-föreningar.

Meddelande om Valbo kristna ynglingaförening.

Det är synnerligen kärt att i Ungdomsvännen få se något från våra kära ynglingaföreningar. Vi för vår del känna oss särdeles tacksamma för de vinkar vi på detta sätt få om, huru vi böra gå till väga för att väcka och underhålla ett lifligt intresse inom vår förening. Det vore derför godt, om våra svenska ynglingaföreningar genom denna tidning något mera korresponderade med hvarandra.

I tanke att det ju kan vara något att taga vara på såsom godt och efterföljansvärdt, lemna vi härmed en kort redogörelse för vår verksamhet inom *Valbo kristna ynglingaförening.*

Föreningen bildades vintern 1877, då några af Herren helgade bröder, af hvilka en del redan äro afsomnade, insågo nödvändigheten af att taga vara på de många unge män, som under den då pågående andliga väckelsen lemnade sig åt Herren Jesus och funno förlåtelse genom hans blod.

Stadgar antogos, i hvilka det bestämdes, att alla på Herren troende unge män fingo ingå som medlemmar i föreningen mot en inträdesafgift af 1 kr. samt en månadsafgift af 25 öre. (För 5 år sedan ändrades dessa afgifter till frivilliga, dock så att månadsafgiften ej får understiga 10 öre).

En lokal hyrdes, der föreningen haft sina möten till sistlidne höst, då en större sal upplåts gratis i det af Valbo evang. friförsamling nybygda Betelkapellet.

Föreningen har under årens lopp samlat ett litet bibliotek, som af medlemmarne flitigt användts. För närvarande hafva vi något öfver 100 band goda böcker samt 5 särskilda tidningar på lokalen.

Antalet medlemmar, som tillhört föreningen sedan dess bildande, är 118.

Af dessa äro från orten afflyttade 34. Genom döden hafva 5 afgått. Af andra orsaker äro utgångna 22. Enligt stadgarne uteslutne äro 16. Närvarande medlemsantalet är 41. Af dessa hafva 12 denna vinter tagit farväl af denna verlden, dess nöjen och sällskaper, lemnat sig åt Jesus, syndares frälsare, och slutit sig till vår förening.

Föreningen har under sin tillvaro sökt verka med den nåd Gud gifvit. I synnerhet har dess mål varit att inbördes upphjelpa och uppbygga hvarandra på vår allra heligaste tro.

På våra möten, som hållits en gång i veckan, ha vi haft för regel att samtala, den ena gången öfver någon bibeltext, den andra gången öfver någon praktisk i det hvardagliga lifvet förekommande fråga. En och annan gång ha predikanter anmodats att hålla föredrag, till hvilka allmänheten inbjudits. Någon gång har väckelsemöte för endast män hållits, då efter föredragets slut samtal egt rum.

Ett par gånger ha ortens fattiga bjudits på mat, vid hvilka tillfällen någon af bröderna läst Guds ord och bedit till Gud.

Åtskilliga tider ha medlemmarne någon kväll i veckan samlats på särskild lokal och förfärdigat diverse slöjdalster, som sedan försålts för föreningens räkning. Af dessa medel ha en del lemnats till söndagsskolan, en del till nykterhetssaken. Äfven ha vi sökt verka genom skriftsspridning.

Måtte Herren, som hittills hulpit oss, äfven fortfarande hålla sin välsignande hand öfver oss. Han har ju i sitt ord lofvat att undervisa oss om vägen, den vi vandra skola, och att leda oss med sina ögon. De som vänta efter Herren skola få en ny kraft. Gud med oss!

E. H. och *P. L.*

Munktorps kristna ynglingaförening firade sitt tredje årsmöte i Hogsta den 25 mars. Allmänheten var också inbjuden, men få kommo ändå till följd af den ogynnsamma väderleken. Mötet öpnades af föreningens ordförande med läsandet af den 34 psalmen, hvarefter vi hade ett kort bönemöte. Broder Hultkrans höll en kraftig predikan öfver Rom. 1: 14. Dessutom sjöngs och diskuterades. På eftermiddagen upplästes årsberättelsen, hvaraf framgick, att föreningen under året har upptagit 7 nya medlemmar och uteslutit 4 för synd. Föreningens inkomster under året ha uppgått till 47 kr. 54 öre: utgifterna till välgörande

Men ensam i verlden, som jag var, hade jag blott få behof, och en liten pension i förening med hvad jag kunnat spara ihop betryggade min utkomst. Jag kände ingen ärelystnad, och mitt största nöje var att få ega min frihet och följa min smak. För en tid unnade jag mig denna glädje, Jag tillbragte mina förmiddagar i läsrummet, som hör till vår klubb, der läste jag tidningar, ögnade igenom den spalt, der »lediga tjenster» stå annonserade, språkade eller disputerade med de besökande. På eftermiddagarne gick jag ut och gick, läste ännu mera, och på kvällarne bevistade jag antingen bönemöten eller offentliga föreläsningar. Detta enformiga och stilla lif var alldeles i min smak; jag hade aldrig varit särdeles ifrig att söka mig tjenst, och snart afstod jag alldeles derifrån.

Gatan Barker blef outhärdlig, och jag tänkte allvarsamt på att öfvergifva den. Men jag hade bott der så länge, jag var så van vid min värdinna, och hon var så van vid mig! Mina böcker stodo också så väl ordnade på sina hyllor. Jag bäfvade vid blotta tanken på att lemna alt detta och slå mig ned i ett annat

hus bland obekanta människor, som skulle finna mig och mitt lefnadssätt besynnerliga.

Ehuru jag hvarje dag talade om att flytta, uppskjöt jag altjemt att vidtaga några förberedelser dertill. Men männens dryckenskap, slagsmål och skandaler af alla slag, utsväfningar och feg misshandling af kvinnor antogo slutligen sådana proportioner, att jag på allvar började se mig om efter annan bostad. Jag hade nästan gjort upp med en ny hyresvärd, då en oväntad händelse plötsligt kom mig att förändra plan genom att visa mig, att min rätta plats var på gatan Barker och ej annorstädes.

— En vinternatt, fram emot morgonen, blef jag väckt genom häftiga slag på porten. Då värdinnan ej gjorde sig brådt med att svara, öpnade jag fönstret. Det var mycket mörkt, så att jag med möda kunde urskilja en man, som stod orörlig derutanför.

— Jag vill tala med herr Braidy, stammade han halfhögt.

— Det är jag, det.

– Så mycket bättre! Jag tyckte det var gumman, jag såg.

I det han yttrade dessa ord, blottade han

ändamål 45 kr. 87 öre. Mötet afslutades med predikan af J. Johanson från Köping.

Vi äro en liten förening här i Munktorp, bestående af blott 5 medlemmar, men ehuru små och svaga i oss sjelfva vilja vi ändå stå i Herrens tjenst och verka för hans rikes utbredande. Vi ha ett offentligt möte nästan i hvarje vecka, då allmänheten inbjudes. Vi ha erfarit, att detta är till välsignelse både för oss sjelfva och för andra.

Bröder, bedjen Gud för oss.

Petrus L.

Vackert anbud. En vän i Rock Island, Ill. gör följande anbud: »Om I viljen bygga ett föreningshus i stadens midtersta del — huset får kosta från omkring 90,000 kr. till 105,000 kr. — så skall jag gifva en femtedel af beloppet.»

(The Watchman).

Tillväxt i Wisconsin. K. F. U. M:s i Wissconsin tillväxt under 5 år är värd att taga reda på.

För 5 år sedan funnos i staden 11 föreningar och nu 28, och i fråga om organisation, gedigenhet och insigtsfullt arbete äro föreningarne för närvarande tusen gånger bättre än fordom.

Då hade 11 föreningar ett medlemsantal af 1,039; nu är medlemsantalet 2,800.

De aktiva medlemmarne voro då 454; nu 1,250. Då uppgingo föreningarnes löpande utgifter blott till omkring 9,000 kr.; nu till omkring 78,700 kr.

Totalvärdet af alla föreningarnes egendom var då icke 2,400 kr; nu är den värderad till omkr. 20,300 kronor.

Då underhöllos blott *tre* allmänna läsrum af föreningarne; nu 16.

Då hade blott 2 föreningar bibliotek till sina medlemmars bruk; nu hafva 11 föreningar sådana, underhållande omkring 20,300 band.

Då hade blott två föreningar nå gonting värdt namnet bibelkass; nu hafva 17 föreningar regelbundna och väl underhållna bibelklasser.

Då höll ingen af föreningarne möten för unge män uteslutande. med undantag af föreningarne vid universitet, der det endast fans manliga studenter; nu hålla 19 föreningar möten för endast unge män, och några af dem hålla flere sådana hvarje vecka och de besökas i medeltal af omkring 600 personer.

Tanken på att få egna hus för verksamhetens ändamålsenliga bedrifvande framstod då knappt annat än såsom en mycket aflägsen möjlighet; i dag finnas omkring 350,000 kr. aflagda för uppförandet af byggnader nästa termin.

För 5 år sedan fingo vi ej anstränga oss litet för att samla 4,900 kr. till arbetets fullföljande. Under sista året samlades öfver 17,500 kr. för detta ändamål och med mycket mindre ansträngning än det kostsde att få ihop det förra beloppet.

Då funnos blott tre personer, som egnade hela sin tid åt föreningsverket; detta antal har nu vuxit till sjutton: general- och lokal-sekreterare jämte deras medhjelpare, och likväl finnas lediga 5 platser, som skola besättas så snart lämpliga män kunna erhållas. Sålunda vore antalet 22 om våra leder vore fulla.

Under denna tid har arbetet bland timmerhuggarne organiserats och utbredts och likaså arbetet bland jernvägstjenstemännen på tre platser.

Utsikten för tillväxt under den närmaste framtiden synes nu vara mycket mera bestämd än för fem år sedan och arbetet bland unge män skall, om det ledes väl, under de kommande fem åren visa en större framgång än under de förflutna fem åren.

De, som gåfvo penningar för fem år sedan, för att understödja arbetet göra så om emedan de äro öfvertygade om att de utgifva sina penningar väl och till ett växande och välbehöfligt verk.

(The Watchman).

Unga-kvinnors-Föreningar

Redogörelse för uppkomsten och verksamheten af Föreningen till hjelp för resande.

(Praveller's Aid).

Denna förening, hvilken står under skydd af K. F. U. K., stiftades för några år sedan af några damer, som under en mission i London »sett förfärliga bevis på de faror och frestelser för hvilka qvinnor på resa från och till London voro utsatta». I mer än ett fall hade de funnit. att första steget till ett förstördt lif varit det obetänksamma besvarandet af något anbud om en plats i London, utan att hvarken tänka på eller hafva möjlighet till att närmare taga reda på dess beskaffenhet. I andra fall hafva för flickor, hvilka kommit till staden i afsigt att söka skaffa sig någon anställning och derstädes hvarken egt vänner eller ett ställe att begifva sig till, vid stationerna blifvit ställda i försåt, så att de, der förevändning att föras till ett nattherberge, i stället blifvit tvingade in i ett lif af skam och elände.

Under utförandet af sitt arbete har föreningen fått röna det hjertligaste deltagande och bistånd af nästan alla jernvägsstyrelser, och dess verksamhet har så inom som utom stationerna på alla möjliga sätt blifvit främjad. Den har tillsatt en stationsbesökerska, som har i uppdrag att besöka alla de särskilda hufvudstationerna i London och intressera bärare, stationskarlar och betjeningen i väntrummen för arbetet. Hon bär ett märke som gör henne lätt att känna igen och hvarigenom arten af hennes verksamhet betecknas. Hon utdelar bland stationsbetjeningen små flygskrifter, hvari omtalas syftemålet med »Föreningen till hjelp för resande», och begär deras medverkan för den händelse någon ung flicka skulle anlända, utan att hafva vänner till sitt möte, eller något säkert herberge, hvarest hon kan tillbringa natten.

Stationsbesökerskan infinner sig äfven vid stationerna för att möta alla de flickor, om hvilkas ankomst hon på förhand blifvit underrättad, och följer dem till deras bestämmelseort, om den är i London, eller till tåget, om de måste göra ombyte. I de fall då flickorna hafva kommit till staden för att »söka» arbete, såsom de blott alltför ofta göra, kan hon öfver natten få taga dem hem till byrån, hvarest de erhålla en bädd, samt bästa möjliga råd och omsorger.

Ett exempel bland många må omtalas, såsom bevis på de olika slag af förefinnande behof af *»hjelp»*. En flicka af god familj kom från en aflägsen småstad i landsorten till London för att der möta en ung man hvars bekantskap hon gjort. Denne försummade lyckligtvis att möta henne vid stationen, och på hennes anhållan till bäraren att få anvisning på något hotell, skickade han henne till ofvannämda byrå. Det var sent på aftonen, hon hade endast omkring fem kr. i fickan och hade aldrig förr varit från hemmet. Hon erhöll säkert herberge och förmåddes skrifva till sin moder, som befann sig i den största ängslan för hennes skull och genast lät sända efter henne. Mensklgt att tala, räddade denne bärare flickan från förderf, och föräldrarne uttryckte äfven för honom sin stora tacksamhet. Jag är glad att kunna säga, att det gifves många sådana män och ännu fler finnas, hvilka visserligen ännu äro försumliga i det goda arbete de skulle kunna utföra, men dock så småningom ryckas med och intresseras för detsamma.

Rörelsen har spridt sig äfven till andra delar af England genom en stab af frivilliga arbeterskor — damer, hvilka låta skrifva upp sina namn och adresser på plakat, hvilka med jernvägsstyrelsernas välvilliga medgifvande upphängas i stationssalarne i deras stad eller by. Dessa damer böra allvarligt framhålla för alla flickor från landet eller landsortsstäder de stora faror de löpa genom att begifva sig till London, utan att dessförinnan förvissa sig om huruvida det kommissionskontor, de ämna vända sig till, är af en fullkomligt pålitlig art och utan att hafva vänner, hos hvilka de kunna bo och på hvilkas råd och hjelp de kunna förlita sig. Hvarje resande dam kan medverka till detta arbete, genom att efterse det plakatet finnes upphängdt på ett i ögonen fallande ställe i väntsalarne på de olika stationerna.

Följande berättelse handlar om ett fall, då ett sådant plakat visade sig vara af största nytta. En ung flicka hade fått anställning vid ett affärshus i norra England. Vid ett tågombyte råkade hon kasta sin blick på anslaget i väntsalen och *läste adressen* för den stad dit hon skulle begifva sig. Till följe af någon otur ankom hon till sin bestämmelseort med ett senare tåg än hon väntats och befann sig på grund häraf i en stor förlägenhet. Men lyckligtvis hade hon behållit i minnet den lästa adressen och uppsökte damen. Denna förskaffade henne skydd för natten och följde henne dagen derpå till hennes principaler, hvilka förmåddes att stå fast vid den ingångna öfverenskommelsen. En förening använder en agent som talar åtskilliga språk samt äfven är verksam i Skydds- och räddningsföreningen för judiska flickor; denne infinner sig vid fartygens ankomst till skeppsdockorna och erbjuder sin hjelp åt alla obeskyddade unga qvinnor, till hvilka han lemnar varningskort, jemte adressen till byrån för »Föreningen till hjelp för resande». Tillkännagifvanden i denna förenings syfte äro på dessa fartyg tryckta på olika språk och innehålla noggranna underrättelser. Vi hafva här endast till de yttre dragen tecknat ett system som med visshet kommer att blifva en stor välgerning och lemna ett välbehöfligt skydd åt de arbetande klasserna, hvilka i sina bemödanden att på ärligt sätt förvärfva sitt uppehälle äro utsatta för så många pröfningar och frestelser.

I årsberättelsen för 1886 uppgifves, att öfver 27,000 tryckta blad och tillkännagifvanden blifvit på ångbåtar och jernvägsstationer utdelade, och vi känna 70 fall der personer genom denna mellankomst blifvit räddade. Det är af vigt, att arbetet hastigt utbredes och omfattas öfver hela Storbritannien och hela verlden och vi vädja allvarligt till alla dem som *hafva* tid, att de träda fram och göra någonting till nytta för de resande i deras omedelbara granskap; dem som *icke* hafva tid, bedja vi att samla medel till arbetet. När vi tänka på alt det som innefattas i detta ord »räddningsarbete» — alla de många lif som blifvit förstörda genom ett tanklöst steg in i det nät som är utlagt för oförsigtiga fötter — nog bör det mana hvarje hand och hjerta att uppbjuda hvad som står i dess förmåga för att bidraga till alla dessa *förekommande* arbeten, hvilka med Guds hjelp kunna till både kropp och själ frälsa dem hvilka bistås af »Föreningen till hjelp för resande».

Vi hafva känt oss manade att nu när flyttningen tillstundar intaga denna artikel, för att sålunda väcka intresse för denna i *vårt* land så behöfliga verksamhet. Vi taga tillfället i akt att påminna om att under flyttveckan från den 23 till och med den 29 april komma möten att hållas alla aftnar kl. 7—9 på vår lokal. Under denna tid, då lokalen hålles öppen hela dagen från kl. 10 på morgonen, finnes till salu förkläden och andra praktiska artiklar, förfärdigade under vintern på föreningens arbetsmöten. I likhet med hvad som skett vid tvänne föregående tjenstflyttningar kommer ett tjugotal af vår förenings medlemmar att vid ångbåtar och jernvägsstationer möta de ankommande tjenstsökande kvinnorna. Vi behöfva både personlig och ekonomisk hjelp för att kunna bispringa de ofta nödställda flickorna samt till respengar åt dem som inga platser erhålla. Så väl aflagda kläder som den minsta skärf emottagas med största tacksamhet på Kristliga föreningen af unga kvinnor lokal, 13 Norrlandsgatan, 2 tr.

(Insändt.)

Svar på frågor.

N:o 7. Att troende ynglingar och jungfrur sammansluta sig till *en* förening, kan ej vara skadligt, då ledaren är en äldre bepröfvad kristen, t. ex. pastor i församlingen. För denne blifver det då lättare, att tjena en än flera föreningar.

Då de ungas intresse är för samma sak, nämligen att uppbygga sig på sin allra heligaste tro, och deras yttre verksamhet afser att föra ungdomen till Kristus, så bör det vara till verklig nytta att arbeta gemensamt. Om en förening af unga män skall hafva en fest med sång o. d. behöfver den de unga kvinnorna att biträda. Det är också helt naturligt att de hjelpas åt. Om Gud velat att de unga skulle lefva afskilda från hvarandra, skulle söner och döttrar ej födas i samma familj, utan kanske i hvar sin by. Nej, bröder och systrar, låt oss hjelpas åt såväl i andligt som lekamligt hänseende. Att uti en en förening af ynglingar och jungfrur tillfälle skulle gifvas för onda lustars uppvaknande, torde icke komma i fråga, om man är försigtig nog att ej intaga i föreningen andra än sådana som äro ordentliga och ärligt sanningsökande själar. Framför alt be-

höfves att ledarne äro allvarliga och åt Gud hängifna med kropp och själ. De som ej vilja lefva kristligt, söka mera ensliga stigar att på tu man hand utföra mörkrets gerningar. I ett större sällskap akta de sig nog.

Under ofvannämda förhållanden och vilkor bör en gemensam förening hafva framgång och välsignelse med sig. Må hvar och en under trägen bön om den helige Andes ledning utvälja, hvilket sätt bäst lämpar sig för den plats der han är.

Må hvarje ung man och kvinna söka att pryda Guds, vår Frälsares lära i alla stycken, så skall Gud välsigna oss

B—n.

Jesus Kristus en frälsare för den sämste.

1. Mäktig att frälsa den sämste. Ebr. 7: 25.
2. Han är densamme i evighet. Ebr. 13: 8.
3. Mäktig att bevara. 2 Tim. 1: 12.
4. Mäktig att fylla alla behof. Fil. 4: 19.
5. Mäktig att göra öfver hvad vi kunna bedja Ef. 3: 20.
6. Mäktig att bispringa den frestade. Ebr. 2: 18.
7. Mäktig att uppbygga. Ap. 20: 22.
8. Mäktig att låta all nåd öfverflöda. 2 Cor. 9: 8.

Breflåda.

J. H. Arvika. Annonsen kostar 1: 92.

* * *

Svar på insända frågor komma att med snaraste meddelas. Vi bedja insändare altså ej vara oroliga.

Anmälan.

Priset å »*Ungdomsvännen*» för de tre återstående kvartalen *är 75 öre*, hvartill kommer en postbefordringsafgift *af 20 öre*. All prenumeration bör verkställas å närmaste postanstalt. Från årets början kan tidningen (med undantag af n:r 1, som just i dagarne utgått) erhållas för *1 kr. 20 öre*, inberäknadt postarvodet. För halft år är priset 60 öre och för ett kvartal 30 öre — utom postarvodet, som äfven för dessa kortare terminer är fastställdt till 20 öre.

På alt sätt skola vi befrita oss om att göra tidningen läsvärd. Vi hafva att glädja oss åt goda medarbetare, som ej spara någon möda, då det gäller att få »Ungdomsvännen» omvexlande och innehållsrik.

Särskildt uppmana vi medlemmarne af ynglinga- och jungfruföreningar att verka flitigt för tidningens spridning.

För flere exemplar, tagna på en hand för någon söndagsskola, göres extra prisnedsättning, då rekvisition ingår direkt till oss eller kvitto å postprenumererade exemplar insändes.

För meddelanden, korta och sakrika, äfvensom för smärre artiklar och inlägg i frågor, som röra ungdomen, äro vi tacksamma. Vi bedja att få vara inneslutna i bröders och systrars innerliga förböner, på det vårt företag måtte af oss så kunna handhafvas, att det främjar en god sak och särskildt blir de unga till rikaste välsignelse.

Stockholm i mars 1888.

Redaktionen.

Annonser

I Vedhandeln
4 Observatoriegatan 4

försäljes frisk och god björk- samt al- och barrved, såväl sågad som osågad jemte antracit-, sten och träkol, engelsk och svensk kokes, hemsänd till alla delar af Stockholm.

Obs.! Äfven säljas ved-, kol- och kokspoletter.

K. F. U. K:s möten:

Norrlandsgatan 13, 2 tr.

Söndag: 6—½ 8 e. m. sång och bibelklass, ledes af fru Andersson-Meijerhelm Ämne: **Vaksamhet.**
Onsdag: 6—9 e. m. arbetsklass.

Nytorget 46. Söder.

Lördag: 7—9 e. m. arbetsklass för fa briksflickor.

A. & O. Schultén
STOCKHOLM,
2 Normalmstorg 2
och
7 Sturegatan 7.
Stora och välsorterade lager af
Garn-, Väfnader & Trikåvaror
i parti och detalj till billigaste **fabrikspris.**
Profven sändas till landsorten franco.

Å Fredrika-Bremer-Förbundets byrå,
Stockholm,
finnas kvinliga arbetssökande anmälda, såsom: lektionsgifvare, svenska och utländska lärarinnor för hem och skolor, kontors- och skrifbiträden, husföreståndarinnor, sällskap och biträden i hem, föreläserskor, gymnaster, sjuksköterskor m. fl.

Se hit!!!

Tvänne i **yrket praktiserade** skomakaregesäller, helst kristligt sinnade, en mansarbetare och en frunsarbetare, kunna nu genast erhålla varaktig kondition hos *Joh. Haglund,* adr. *Arvika.*

OBS. Den, som ej är skicklig i yrket, behöfver ej besvära sig.

C. Berg
21 Humlegårdsg. 21
Stockholm
bemedlar köp och försäljning af *stads-* och *landtegendomar* samt emottager uppdrag till härvarande *under-* och *öfver-rätter*, ombesörjer *lagfart å egendomar, bevakningshandlingars* inlemnande, utreder *sterbhus*, förrättar *bouppteckningar* uppsätter *testamenten* samt ombesörjer *vicevärdsgöromål* och inkasseringar, m. m. Vänden Eder med förtroende till
C. Berg
21 Humlegårdsgatan 21.
Stockholm
Träffas: *kl. 10—12 f. m., 3—5 e. m.*
Allm. Telef. 73 08.

Vid Herberget
för tjenstflickor, Klara Östra Kyrkogata N:o 7, erhålla yngre tjenarinnor, som för tillfället sakna anställning, nattlogis jemte kaffe på morgonen för 35 öre. Betyg skola medföras.

På samma gång man erbjuder flickorna denna billiga fristad, vill man härmed varna dem för att lemna sina platser i hemorten, i tanke att få det bättre i Stockholm, ty »att få det bättre» lyckas nästan aldrig, så vida man icke på förhand fått säkert löfte om bestämd plats.

LINA NORDWALL,
Herbergets stiftarinna.

Genom **K. F. U. K:s placeringsbyrå,** 13 Norrlandsgatan, anskaffas alla sorters tjenarinnor, biträden i hushåll och affärer samt lärarinnor. Adresser och rekommendationer till utlandet lemnas åt unga flickor, som äro rekommenderade af någon af föreningens medlemmar.

Kom ihåg
Aug. E. Halldéns
skoaffär
7 Engelbrektsgatan 7
då I behöfven nya *skodon* eller gamla *reparerade*

Välgjorda
Möbler
Bättre och enklare. Billigt pris.
Äfven mot afbetalningar.
Malmskilnadsgatan 46
7 Oxtorgsgatan 7
A. Lagerberg.
Egna tillverkningar.

C. P. HÖGLANDERS Skoetablissement
(Etablerad 1870.)
24 Brunkebergstorg 24
Stockholm.
Rekommenderar mina allmänt välkända tillverkningar.
Alt af eget fabrikat.
Beställningar och reparationer utföras.

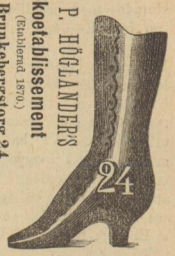

Allm. Telef. 68 81.

EMIL LARSÉNS
skrädderiaffär
18 Brahegatan 18.
Obs.! Goda tyger. Solidt arbete. Billigt pris. Obs.!
Allm. Telef. 71 16.

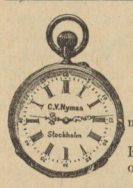

C. Victor Nyman
13 Brunkebergstorg 13,
Stockholm.
Allm. Telefon 54 93.
Lager af Vägg- Väck- och Fickur. Väl examinerade och justerade. Ur mottagas till reparation. Order från landsorten expedieras mot efterkraf. Elever mottagas mot betalning. Priskurant sändes och bref besvaras mot porto.

Honourable Mention från Urmakareföreningens Exposition i London 1873.
Fem års praktik hos **kronometerfabrikör V. Kullberg,** London.

S. G. BORIN,
Packhusgränd 1,
STOCKHOLM.
Etablerad 1849.
Telefon 2179.

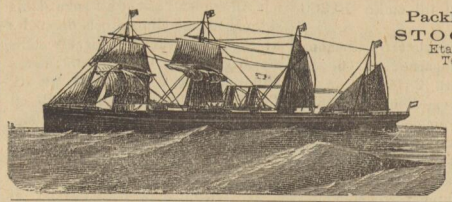

Befordrar passagerare till Nord- & Sydamerika, Kina, Japan, Australien och Nya Zeeland med Norddeutscher Lloyds förträffliga Postångare.

Palm & Stadling.
Piano- & Orgelmagasin
Malmskilnadsg. 40,
Stockholm.

Rekommenderar sitt lager af **Flyglar, Pianinos & Orglar** från de förnämsta in- och utländska fabriker. Särskildt framhållas H. Kohls *Flyglar* och *Pianinos* samt Mason & Hamlins Orglar.

Obs. Svenska orglar med 1 stämma 4 oktaver samt 1 knäforte från 115 kronor.

Lager af alla brukliga blås- och stränginstrument, såsom:
Violiner, Flöjter, Guitarrer, Klarinetter, Occarinor, Dragspel, Symphonion, Ariston, Horophoner, Zittror, Speldosor.
Violinlådor, Violinsträkar, Mek. Notställare, Piano- och Orgelstolar m. m.
Goda betalningsvilkor. Billiga priser. Illustrerad priskurant på begäran *gratis.*

Nilsson & Dahlbeck.
Skrädderi-Etablissement
38 samt lager af färdiga **Gossklädder** Regeringsgatan **38**
Stockholm.

Stockholm, David Lunds Boktryckeri 1888.

UNGDOMS-VÄNNEN.

LITT·LJUS·MINSKAS·EJ

KRISTLIG TIDNING FÖR SVERGES UNGDOM.

DITT·ORD·ÄR·EN·LYKTA·FÖR·MINA·FÖTTER

N:o 16. Fredagen den 20 April. 1888.

Prenumerationspris:
Helt år 1 kr., 3/4 år 75 öre, 1/2 år 60 öre, 1/4 år 30 öre.
Postbefordringsafgift 20 öre.
Till Amerika 3: 50; Norge, Danmark och Finland 3 kr.

Redaktör och ansvarig utgifvare:
K. TH. MALMQVIST.
Brahegatan 60 Stockholm.

Annonspris: 8 öre pr petitrad.
Expedition: Palm & Stadlings bokhandel Malmskilnads gatan 40. Telef.: Bell 10 78, Allm. 57 90.
Lösnummer: 5 öre.

Något om umgänge.

II.

Vi anmärkte i föregående uppsats öfver samma ämne, att de lärdomar ungdomen inhemtar af det lif, hvaraf den omgifves, i allmänhet blifva af större betydelse för dess framtida utveckling än de å boklig väg inhemtade teoretiska kunskaperna och att det följaktligen är af stor vigt att dess umgänge är sådant, att det verksamt kan bidraga till den i utdaning stadda karaktärens förädlande och kunskapsförrådets ökande.

Ur den praktiska nyttans synpunkt sedt blir tydligtvis det förnämsta kravet på godt umgänge, att det bör vara lärorikt. Men ungdomen sjelf har i detta afseende en annan fordran, för hvilken »det nyttiga» mången gång måste träda i bakgrunden. Den begär af sitt sällskap framför alt att det skall vara roande, underhållande.

I och för sig ligger det nu intet oberättigadt i denna ungdomens fordran. Lifvets stora allvar har vid denna ålder ej ännu satt sin prägel på lynnet. Sinnena äro mera mottagliga för intryck af det sköna i lifvet, än de blifva vid en mera framskriden lefnadsperiod. Ungdomen har hos sig nedlagd en viss fond lifsglädje, ett behof af nöjen och förströelser, som det vore orätt att söka förkväfva eller motarbeta.

Men det gäller att leda detta behof i en sund riktning och att sorgfälligt undvika de öfverdrifter, hvartill det kan gifva anledning.

Och just vid valet af sällskap ligger faran till slik öfverdrift nära till hands. Hur mången ung man och ung kvinna ser man ej, obetänksamt nog, förbise verkligen gedigna och värdefulla egenskaper hos sina bästa vänner för att i dess ställe falla i hänryckning öfver kanske tämligen betydelselösa sällskapstalanger utan annat värde och mål än att roa för stunden.

»Hvarför umgås du inte mera med X; det är ju en präktig ung man — säkert både den mest begåfvade och aktningsvärdaste af dina vänner?» tillspörjes en yngling. »Ja, visserligen», blir svaret, »men han är så . . . ja, rent ut sagdt tråkig. Man kan aldrig ha något »trefligt» tillsammans med honom.» — »Nå», fortsätter frågaren, »Y. är väl ändock intet sällskap för dig. Han är ju allmänt känd för sina dåliga grundsatser och ett utsväfvande lefnadssätt.» I vanligaste fall svaras: »Dermed är väl icke så farligt; det är i alla händelser en ytterst rolig och angenäm karl.»

Hvem känner ej igen detta bland den manliga ungdomen ofta förekommande sätt att resonera öfver sitt umgänge. Och det står knappast bättre till bland en del unga kvinnor. Hur ofta ser ej mången tanklös ung flicka en verklig väninna, rikt utrustad på både hufvudets och hjertats vägnar, öfver axeln till följd af hennes stillsamma och anspråkslösa väsen, under det hon med beundran blickar upp till en ytlig kokett, som hjälpligt kan klinka på piano favoritnumren ur den för dagen moderna operetten och hvars horisont föröfrigt sträcker sig utöfver de modernaste hattarne och det färskaste skvallret.

Det ligger vigt deruppå att ungdomen vid valet af umgänge mera fäster sig vid hjertats *guld* än vid sällskapstalangernas ofta falska *förgyllning*. Illa har den i sanning valt, som af sitt umgänge blott begär att bli road i stället för att eftersträfva dess verkliga vänskap och tillgifvenhet. Han har för stundens, kanske icke alltid ädla, njutning försakat, hvad som eljes är egnadt att sprida solsken öfver hela lifvet.

De faktorer, hvilka vi i början af denna artikel angåfvo såsom bestämmande för valet af umgänge, få på inga vilkor skjutas åt sidan som mindre väsentliga. *För lifvet* och ej *för stunden* borde vara ungdomens lösen i detta fall. Utgående från denna synpunkt, sluta vi med följande uppmaningar:

Då du väljer ditt sällskap bland jemnåriga, så se på ett sant kristligt sinnelag, renhet i seder, styrka och upphöjdhet i karaktär mer än på s. k. lysande egenskaper!

Låt *människovärdet* och ej samhällsställning, rikedom, klädedrägt etc. bestämma ditt val!

Sök, så ofta tillfälle dertill gifves, äldre i lifvets skola bepröfvade och erfarna mäns och kvinnors vänskap, och inhemta af deras erfarenhet hvad som brister i din egen.

Undfly sådant sällskap, som vill bringa dig att deltaga i nöjen, hvilka ej ditt samvete tillåter dig som kristen! Mins skriftordet: *»min son, om skalkar locka dig, så följ icke!»*

Undvik i allmänhet så mycket som möjligt s. k. utelif och sök i stället ditt umgänge i skötet af någon eller några familjer, der andan är sådan, att du kan skörda både nöje och nytta af dina besök! Detta skänker sällan kafélifvet.

— 60 —

andra inkomster, slog jag mig på att stjäla. Jag var full då jag sta! för första gången. Man säger, att djefvulen lägger ut snaror för att fånga själar; man säger att flaskan är hans bästa lockbete.

Jag talade till den olycklige, såsom jag fick nåd att tala. Innan han dog tycktes han hafva vunnit frid.

Ni kan lätt förstå, min herre, att då jag återvände till mitt hem, hade jag fått mycket att tänka på. Jag började se pligten från en ny sida. Det bekväma och lugna lif jag hittills fört, framstod med ens för mig i sin verkliga gestalt, såsom ett egoistiskt och lätjefullt lif, hvilket jag ej ansåg mig ega rätt att fortsätta. Det föreföll mig klarare än dagen, att det var min pligt att tjena Gud och bistå mina likar. Jag skred till verket utan att förlora ett ögonblick. I början utmärktes min verksamhet genom mera nit än vishet. Jag predikade bokstafligen i tid och otid; jag utdelade hundratals traktater till höger och venster. Emelltid märkte jag snart, att jag på detta sätt mera befrämjade djefvulens än Guds sak. Jag lade band på min ifver, studerade min

— 57 —

Vi togo upp honom lefvande stackars usling och vi lyckades bära hem honom; men det är förbi med honom, det känner han sjelf, och han är orolig samt ropar efter en prest. Ingen af oss vet var någon sådan fins, och dessutom skulle Blake redan hunnit dö, innan vi kunde förmå någon prest att komma till honom. Man behöfver ej vara doktor för att se, att han knapt kan lefva en timme till. Då föll det mig in att gå efter er, ni som brukar gå i missionshuset. Jag har ofta sett er gå dit med edra böcker under armen, derför sade jag till Blake: »Jag ser ingen möjlighet att få fatt i en prest, men om du vill, skall jag gå efter farbror Braidy, den gamle, du vet, som bor här i närheten. Han är en gudfruktig man och är lika god som någon prest. — För Guds skull spring efter honom, svarade han, och låt mig ej dö, utan att någon som är bättre än jag, kommer och talar ett ord vid mig!» Derför kom jag hit, ser herrn. — Tag ej illa upp, men om det är något bevändt med er religion, kommer ni nog till den sjuke. Som jag redan sagt, är det brådt om. Han har ingen annan hos sig än en gammal kvinna, och det är inte

Det botade örat.

Luk. 22: 49—51.

Den nyss tilländagångna delen af kyrkoåret har åter gifvit oss en välkommen anledning att betrakta vår Herres och Mästares lidandes historia. År efter år läsa vi denna historia, och dock är intrycket, som den gör på det troende hjertat, alltid nytt och mäktigt. Inför hvarje ord, som Herren talar, och inför hvarje smärta, som han tåligt lider, måste man stanna i bön för att helt och hållet få åtnjuta den välsignelse, som utgår derifrån. Så går det oss också vid denna mellankommande händelse, som evangelisten Lukas berättar oss på ofvan anvisade ställe.

Detta är det enda underverk, som Herren gjort under sitt lidandes stunder och äfven det enda, hvari genom han godtgör ett af hans lärjungar tillfogadt ondt.

Herren var förrådd, öfverstepresternas och de äldstes utskickade utsträckte sina händer efter honom

för att binda honom. Då trodde hans lärjungar, att det var tid att med vapen understödja och rädda sin Herres och Mästares förrådda sak. Och innan Herren hann att gifva ett afböjande svar på den ifriga frågan, hade Petrus redan dragit sitt svärd och tillfogat såret. Men just det, som skulle rädda Guds rike, skulle för detsamma haft ganska svåra följder, om ej Jesus trädt emellan. Petrus såg blott undergång och död; men Jesus såg i anden den härliga utgången, derför var han lugn och gjorde till och med sina fiender godt. Naturligtvis var han ögonskenligen den underlägsne, men sann kärlek segrar också i undergång och sanningen reser sig äfven ur döden. Den, som med egen kraft kommer Herrens rike till hjelp, bygger icke upp, utan rifver ned. Naturligtvis bygger Gud icke sitt rike utan oss, men han bygger det utan vår falska verksamhetsifver, som drifves af högmod, och han bygger det utan vår egen kraft, som handhafves af vrede och afund.

Den, som drifver eget verk och handlar efter det arga hjertats lustar, tillfogar sår, då han skrider in för Herrens sak. Men Herren har ej grundat sitt rike för att *tillfoga sår*, utan för att *hela dem*, som verlden tillfogat. I verlden regerar våldet, i Guds rike skall kärleken herska äfven då, när kärleken dömes såsom missdådare. Det synes ganska motbjudande, men detta är lag i nådens rike.

Med bästa vilja och med ödmjukaste uppmärksamhet på Herrens anvisningar, händer det dock, att arbetare i Guds rike i ifvern hugga af ett »öra» på någon. Detta kan ej smärta någon mera än en ödmjuk Herrens tjenare. Och efter ett begånget fel vore det omöjligt att åter upptaga arbetet, om man ej hade den öfvertygelsen, att Herren helar såren. Men det skall ej göra oss säkra, utan visa och försigtige.

Vi vilja bedja till Herren, som i nåd åter godtgör sina barns fel, och vilja i ödmjukhet bekänna för honom alla våra missgrepp i hans arbete och lära af honom: att *lida och älska, ligga under och dock segra.*

Den ödmjuke gifver han sin nåd!

(Monatlicher Anzeiger.)

Deltagande.

»Sköt honom och jag skall betala dig!»

Föredrag hållet vid K. F. U. K:s möte i Dublin.

Den text som här, i förening med det uppgifna ämnet *deltagande*, lemnas oss, för våra tankar till Luk. 10 kap. »Och följande dagen, då han for derifrån, tog han fram två penningar, hvilka han gaf åt värden, och sade till honom»: Sköt honom och hvad helst du mer kostar på honom skall jag betala dig, när jag kommer tillbaka.» Vi komma i dag tillsammans såsom arbeterskor bland de sårade, såsom människor, i hvilkas vård Gud med dessa ord öfverlemnat sårade: »Sköt henne .... sköt dem.» När vi nu stå i begrepp att tala några ord öfver detta sköna ämne *deltagande*, så låtom oss först af allt betänka:

1. *Behofvet* af deltagande. Ty så länge som vi ej vilja erkänna behofvet, blifva ej heller våra hjärtan väckta till deltagande. Inom vårt eget stånd och rundt omkring oss finnas många af synd, sorger och olikartade svåra förhållanden sargade hjärtan, och det är oss fullkomligt omöjligt att komma dem nära, ifall vi ej hysa deltagande för dem. Hos alla lidande finnes en längtan efter att finna någon med dem öfverensstämmande, någon som kan sätta sig in i deras bekymmer. Och när vi tänka på »behofvet af deltagande» är det en sådan hjelp att draga sig till minnes huruledes Herren Jesus under sitt jordelif längtade efter deltagande, ty såsom människans son var han »människa altigenom.» Han utvalde åt sig trenne särskilda vänner, hvilka vid särskilda tillfällen skulle vara honom närmast. Tänken eder honom i Getsemane, der han begär deras deltagande. »Förmådden I så icke vaka en enda timme med mig?» Betänken hvilket värde han satte på deras deltagande, då han sade: »I ären de som hafva förblifvit hos mig i mina frestelser.» Och kommen ihåg hvad han sade om Maria i Joh. 12: 7, alldeles som om han menade: »*Hon* är den som förstått mig.»

Och det var ej endast i sorgen, men ock i glädjen som han såg sig omkring efter deltagande. »Haden I mig kär, så skullen I hafva gladt eder, att jag går till Fadren.» Om således Herren Jesus var i behof af deltagande, hur böra ej då de bedröfvade, de på mångahanda sätt pröfvade rundt omkring oss vara det. Det gifves verkligen i verlden ett stort och djupt kändt behof af deltagande — o, så låtom oss då erkänna det och aldrig anse andras sorger och svårigheter ringa. Somliga hafva i högre grad än andra gåfvan af deltagande, men lofvad vare Gud, genom hans nåd kan den hos oss alla uppodlas och förökas — hos honom finnes ett förråd stort nog för att förse oss alla.

Låtom oss nu betänka:

2. Gåfvan af deltagande. Alt vårt förråd finnes hos Kristus. Men hur skola vi erhålla denna deltagandets gåfva? Först och främst genom en personlig beröring med Herren såsom varande den, hvilken är i stånd att hysa deltagande för oss. Vi behöfva känna vår Fader såsom »barmhertighetens Fader och all hugsvalelsens Gud, som hugsvalar oss i alt vårt betryck». Vi behöfva känna Jesus såsom vår öfverstepräst. Betänken detta sköna språk i Eb. 15: »Ty vi hafva ej en öfverstepräst, som ej kan hafva medlidande med våra svagheter», d. v. s. *lida med* oss. Jag hoppas, att vi alla här närvarande känna honom såsom en öfverstepräst den der *lidit för* oss, erlagt försoningen för oss, ty detta måste föregå innan vi äro i stånd att känna honom såsom vår deltagande öfverstepräst. Vi blifva ofta trötta, ofta sorgsna och nedslagna och då gå vi till honom och säga: »Herre, du förstår denna trötthet, detta bekymmer; Herre, du kan uttala detta ord: Var vid godt mod! Och då uppenbaras på nytt *den Helige Ande* såsom hugsvalaren». Låtom oss aldrig tro oss sjelfva höjda öfver behofvet af deltagande, ty om vi det göra blifva vi oförmögna att känna för andra. Låt det blifva oss en maning, att vi komma ihåg att Gud har en *afsigt* när han tröstar oss, nämligen den, »*att vi må kunna hugsvala andra*». Men utom denna personliga beröring med Herren behöfva vi gå ytterligare ett steg och låta Kristi lif i oss blifva uppenbaradt — hans lif i oss, utgifvande sig för andra. Detta är af stor nytta, då vi betänka hvad hans lif på jorden var. Vi behöfva blott påminna oss några exempel: hans deltagande för de sjuka, hans förutseende ömhet för de hungriga, när han förekom deras behof, på det »att de icke måtte uppgifvas på vägen», hans tillgifvenhet för de båda systrarna i Betanien. Och när han hängde på korset glömde han midt under sina kval ej sin moder: »Kvinna, se din son! Se din moder!» Och tänken vidare på hur han, såsom någon har yttrat, på sin seger- och triumfdag »*dröjde* för att aftorka Marias tårar.» Denne samme Herre Jesus är det som i hvarje *villigt hjerta* är beredd att uppenbara sitt lif.

Och låtom oss nu något tala om:

3. På hvilka sätt vi kunna visa vårt deltagande. De äro så många. Främst vilja vi nämna det — att vänligt *lyssna*. Låtom oss tåligt taga i öfvervägande deras behof och omständigheter, hvilka, för att få hjelp och deltagande, vända sig till oss. Vi äro så benägna att icke göra detta, men om vi ej förstå att lyssna, kunna vi ej visa deltagande. Det kommer visserligen att kosta oss mer tid, men detta är det väl värdt och intet sant deltagande kan skänkas utan någon uppoffring af tid och bekvämlighet. Vidare kunna vi bevisa vårt deltagande genom *ord och handlingar*. Den lilla fångna tjensteflickan, som var den förnämsta orsaken till Naamans återställande, måste i sitt hjerta varit uppfyld af deltagande för sin husbonde och derför angelägen om att göra honom bekant med profeten. I sista kapitlet af Apostlag. finna vi ett skönt exempel på välvilligt deltagande (v. 15.) Paulus var en fånge, men bröderna blygdes ej för att gå och möta honom och derigenom gifva honom ett bevis på deras deltagande i hans arbete och lidanden. Vidare kan ett *besök* vara till stor tröst; se 2 Kor. 7: 6. *Bref* kunna också skänka en stor uppmuntran. En vän, med hvilken jag vid min ankomst till Irland sammanträffade, och hvilken varit försänkt i bedröfvelsernas djupa vatten, omtalade för mig — och hvilken glädje var det ej att få höra det — att hon erhållit så vackra deltagande bref från medlemmar af hennes K. F. U. K. och att inga vänner kunde hjertligen taga del i hennes sorger. Jag är öfvertygad om att äfven hon för dem varit en deltagande vän. Om vi sätta oss in i våra medlemmars bekymmer, kunna vi ej förutse hvilken välsignelse deras deltagande en gång i sorgens tid kan blifva för oss.

Och dessutom kunna vi skänka hvarandra månget uppmuntrande ord. Kommen ihåg hvad Herren sade till Moses att göra med Josua? »*Styrk honom*» (5 Mos. 1: 38). Hur härligt var det ej att Herren kunde anförtro detta uppdrag åt Moses — åt Moses som sjelf längtat att få föra Israel in i det förlofvade landet. Låtom oss altså fråga Herren till råds hur vi böra visa vårt deltagande — sätten äro så mångahanda.

Till slut ännu ett ord: »Sköt honom och hvad helst du mer kostar på honom, *skall jag betala dig när jag kommer tillbaka*». Att få tillåtelse att bringa deltagande och tröst till andra och att få erfara den välsignelse som ligger i att förlora sig sjelf under hängifvandet åt andra skänker en tillkommande och likväl närvarande belöning. Och af Guds underbara nåd är det en tillkommande belöning, »ty Lammet, som är midt för tronen, skall vårda dem och leda dem till lefvande vattenkällor, och *Gud skall aftorka alla*

stor hjelp. Doktorn kommer inte. Den här historien kommer nog att väcka uppståndelse, och derför ha alla kamraterna tagit till benen. Jag skall göra så med, när jag uträttat mitt ärende till er.

Jag klädde mig skyndsamt och ilade till den döende. Han låg der sönderslagen, utsträckt på sin bädd och jemrade sig; bredvid honom satt den gamla kvinnan, som Johnson hade talat om, och vaggade fram och åter. Hon stödde den ena handen på bädden, i den andra höll hon ett rykande ljus. Hon raglade dels af rusighet, dels af förskräckelse och var ryslig att se på.

Då jag kom in försökte hon reda sina tankar och stammade:

— O, himmel, huru lyckligt att ni ändtligen kommit! jag kan ej förmå honom att vara lugn.

— Hvem är der? frågade mannen utan att öppna ögonen.

— Gubben, du vet, som Gipsy talade om.

Den döende såg då upp och mumlade:

— Ni är bra god! — Sedan vinkade han åt mig att komma närmare. Ehuru jag ännu

hade föga erfarenhet, förstod jag likväl, att dödens skugga sväfvade öfver denne man.

Jag vill ej uppehålla mig vid hvad som sedan följde. Det var ångest, fasa förtviflan och de vanliga frågorna: Fans det ännu någon möjlighet, att hans själ kunde blifva frälst? Hvad skulle han göra? Ville jag bedja för honom? läsa något för honom?

Hans historia liknade så många andras; det var dryckenskapen som dödat honom till kropp och själ. Han var en man utan all bildning, men med ganska godt förstånd och en viss omdömesförmåga.

Jag erinrar mig hans ord:

— Många säga, att det är hungern, som förmått dem att stjäla. I ett och annat fall kan det vara sant; men om ni kände till alla förhållanden, skulle ni inse, att dryckenskapen störtat många flera i olycka än hungern. Om jag ej supit, skulle jag lefvat och dött som hederlig karl likasom min far. Ända till dess jag började dermed, var jag en dugtig arbetare, men från den stunden var det slut med mig. Mitt rykte var förstördt så att jag ej längre kunde få något arbete, och då jag ej hade några

tårar från deras ögon». Skall det ej blifva en skön återbetalning att få kämna den milda beröringen af samme Herre, hvars deltagande här på jorden var oss så dyrbart och som så nådigt genom oss uppenbarade sitt deltagande?

Om »aktiva och passiva medlemmar».

I sammanhang med mina »förklarande anmärkningar» till Interimstyrelsens stadgeförslag, utlofvade jag att vid tillfälle nämna några ord om aktiva och passiva medlemmar i de K. F. U. M. Måhända är det väntan på dessa ord, som föranledt en mängd af våra kära föreningar att dröja med insändande af sina yttranden öfver förslaget; tills dato har jag nämligen ej erhållit mer än 34 utlåtanden till svar på 97 cirkulär som utsändts. Om detta är fallet, skyndar jag att härmed undanrödja hindret.

Fråga vi då först, hvad som menas med aktiv och passiv, så kunna så många bland oss, som läst någon språklära, upplysa, att man med det förra ordet betecknar den form hos verbet, som anger en verksamhet, som någon utöfvar, med den senare åter den form, som anger en verksamhet, för hvilken någon är utsatt. Så säga vi t. ex. att »nära» är aktivum, d. v. s. utmärker att man gifver någon näring, men »näras» är passivum, d. v. s. utmärker att man mottager näring af någon. Och från att brukas om verbet hafva dessa ord tagits upp till att användas om personer, så att man säger om den ene, att han i något visst afseende förhåller sig aktiv d. v. s. verksam och om en annan person att han i samma afseende förhåller sig passiv, d. v. s. overksam — skulle man tro. Ja i vanliga fall kanske det är händelsen, om man t. ex. säger, att någon blifvit dödad under sömnen, så lider det intet tvifvel, att han dervid förhållit sig helt overksam, men för det stora flertalet af fall måste man medgifva, att en viss verksamhet förefinnes hos den passive, nämligen just den mottagande verksamheten. Om vi se på vårt första exempel: att näras d. v. s. mottaga näring, så sker det nog ej utan att vederbörande sväljer och smälter den erbjudna födan.

Sedan vi kommit så långt med språklärans tillhjelp, fråga vi vidare: hvad betydelse hafva dessa ord, använda om föreningsmedlemmar? Mången är snart färdig med svaret: de aktiva äro de verksamma och de passiva äro de overksamma; och så inlägges i detta »passiva» en förklenande mening, som gör att ingen rimligtvis vill ha det sagdt om sig, att han är en passiv medlem, men det tror jag icke är rätt. Som vi nyss sågo, innebär det att vara passiv äfven en verksamhet, nämligen den mottagande, jag skulle derför vilja antyda uttrycken aktiv och passiv i detta fall till *gifvande* och *mottagande*.

Det som här skall gifvas och mottagas är andliga gåfvor, och såsom den högsta gåfvan, sjelfva lifvet i Guds sons tro, hvarvid vi naturligen få komma ihåg, att ingen människa kan gifva den andre denna gåfva; *en* är gifvaren, Gud; men vi kunna vara hvarandra behjelpliga dervid, och det är hvad de aktiva medlemmarne skulle vara gent emot de passiva. Men då säga många föreningar: »Vi vilja inom vår krets icke hafva andra än sådana som redan mottagit den gåfvan.» Oafsedt svårigheten att afgöra hvem som fått den i sanning eller ej, vill jag svara: må göra, men då är fara för att ni råkar ut för en andlig sjelfviskhet. Edert mål kan då lätt bli det, att med ängslig omsorg vårda edert eget andliga lif liksom en inbillningssjuk människa ser en fara i hvarje vindpust, och så glömmer man bort eller »kommer icke åt» de jemnåriga, som gå fjerran ifrån Gud, mången gång intagna af fördomar mot de kristna, hvilka fördomar skulle försvinna, om de finge se dessas lif på nära håll. Och huru skulle det bättre ske än genom att bjuda dem komma upp på våra läsrum — jag talar här hufvudsakligen med hänsyn till föreningar i städer eller större platser — eller om vi ha undervisningskurser i t. ex. bokhålleri, språk, kommunallagstiftning el. dyl.? Och så, när stunden är inne för bibelklass eller aftonbön, skall kanske en vänlig inbjudning att deltaga deri bryta isen i mångets hjerta och kalla fram barndomsminnen om bön och enfaldig tro, som förgätits i lifvets tumlande virrvarr.

»Ja väl!» säger kanske någon, »men icke behöfva de väl derför blifva föreningsmedlemmar, de kunna väl komma ändå.» Derpå vill jag svara, att de aldrig skola känna sig rätt hemma i eller längta tillbaka till föreningen om de icke hafva något band, som förenar dem med denna. Och jag vill belysa det med en bild. Om en kristlig familj önskar påverka några unge män utan hem och vänner för att lära dem känna det rätta fadershemmet och den sanne vännen framför andra, säger man dem väl då: »Vid den och den tiden göra vi vår husandakt, kommen då hit!» Nej, fast hellre säger man: »Vårt hus står er öppet, ni äro välkomna när helst I viljen, till att njuta hvad godt vi kunna bjuda eder!»

Så må ock våra föreningar göra. Men då invänder någon: då blir ju föreningen sjelf lätt förverldsligad. Den invändningen skall jag upptaga till utförligare besvarande i nästa nummer; nu vill jag blott anmärka att detta förekommes just derigenom att de passiva medlemmarne äro passiva, d. v. s. mottagande; de få väl mottaga hvad föreningen bjuder, men ej gifva sin egen prägel åt densamma, de få t. ex. ej välja styrelse eller deltaga i att fatta beslut angående föreningens angelägenheter.

Karl Fries.

Unga-mäns-föreningar.

Föreningen i Louthbridge Mass. har varit bildad 3 år. Louthbridge är en stad med 6,500 invånare och nu hafva vi ett medlemsantal af öfver 400 personer. Vi tvifla på att många föreningar kunna framvisa något dylikt.

Föreningen i Gloucester Mass. hade sistlidet år ett medeltal af omkring 158 personer på sina andaktsmöten, 72 på sina möten för unge män och 13 på bibelklasserna. Den slutade året fri från skuld.

Från Massachusetts. En korrespondent skrifver: Bostonföreningens arbete under vintern har måhända det mest framgångsrika i hela dess historia. En mängd nya medlemmar hafva vunnits hvarje månad, under det att de gamle kvarstått. För närvarande pågår en väckelse framkallad genom en rad af predikningar på söndags eftermiddagarne af stadens mest framstående pastorer i Tremont Temple, en af stadens största lokaler, som rymmer väldiga skaror. Efter dessa föredrag följer alltid ett möte för män uteslutande, hvarvid under de sista två månaderna 80 unge män hafva uttryckt sin önskan att inträda i de återlöstes led, och många af dem hafva redan förenat sig med kyrkan. Möten hållas hvarje afton med goda resultat. Tremont Row-afdelningens arbete välsignas också fortfarande af Gud, under det att dess platsanskaffningsbyrå sörjer för värdige unge mäns timliga välfärd. Många ledas också till att på ett särskildt sätt egna sitt lif åt hans tjenst, som älskade dem och dog för att frälsa dem,

Den nya föreningen i Ellenville bildades sistlidne september. Den har nu 94 medlemmar, trefliga rum, och deras bönemöten besökas af omkring 85 personer för hvarje gång. Ett litet bibliotek, en god samling af literatur; omkring 30 personer besöka dagligen deras läsrum. Invånarantalet i staden är endast 4,000.

Föreningen i Minneapolis Minn. ger en serie af kostnadsfria föreläsningar i »första hjälpen vid plötsliga olycksfall». (Samaritkurs) af de förnämsta läkarne i deras stad. Sista månaden besöktes deras rum af 1,058 personer.

(The Watchman).

Från Skotland. Föreningen i Glasgow har 8,500 medlemmar, som äro delade i omkr. 30 afdelningar öfver hela staden. Man finner denna inrättning mycket ändamålsenlig.

(Monatlicher Anzeiger.)

Från Australien. För närvarande finnas i Australien 22 föreningar, 10 af dem sysselsätta generalsekreteraren, 6 ega egna hus, näml. föreningarne i Melbourne, Adelaide, Sidney, Dunedin, Christchurch och Hobart. (Monatlicher Anzeiger.)

Äro föreningar nödvändiga? Framför oss ligger ett par utdrag ur kriminalstatistiken för åren 1882, 1883 och 1884, Antalet af sedlighetsbrott, som sedan lång tid tillbaka år från år städse vuxit och som syntes inom kort vilja stiga till det omätliga, hade slutligen 1883 stannat på samma grad som 1882, så att man kunde hoppas ett stillastående eller en tillbakagång. Men 1884 steg det åter med 11,2 proc. Ännu sämre är det med antalet unge förbrytare mellan 12—21 år.

Antalet af dem uppgick:
1882 till 79,071
1883 » 82,174
1884 » 86,298

Altså ännu ett bevis på att tygellösheten tilltager.

(Bundesbote.)

Intet stärker själen under oroliga och stormiga tider så mycket som att blicka uppåt och utåt; uppåt på den starka, goda hand, som styr tiderna; och ut öfver dem på det sköna och härliga slut, till hvilket denna hand för själen. (Evans.)

Det är något stort, om det kommit så långt med en människa, att bönen blir hennes vederkvickelse eller att hennes vederkvickelsestunder blifva bönestunder, hennes hvila gestaltar sig såsom en hvila inför Gud. Detta bevisar barnaskap hos Gud. Ja, det är helt visst det säkraste bevis på en människas barnaskap hos Gud, då hon mår bäst hos sin fader, om det blifvit ett behof för henne att söka sin faders ansigte så ofta som möjligt.

(Wagner-Groben.)

Unga-kvinnors-föreningar

Jungfruföreningen Arbetsmyran, inom härvarande Första baptistförsamling, har sin vårförsäljning i Betelkapellets nedre lokal, Malmskilnadsgatan 48 D *Onsdagen den 2 maj*, mellan kl. 1—10 e. m. De medel, som inflyta, skänkas till ett blifvande kapell inom Vasastaden. Vi fästa våra läsares uppmärksamhet vid det goda ändamålet och hoppas den pigga föreningen skall få glädja sig åt ifligt deltagande.

Lycka.

Hvad är lifvets lösen? — Lycka!
Hur man sträfvar en och hvar
att dess håfvor girigt stycka.
Tid och möda man ej spar.
Rastlöst jagar man att hinna
sina drömda ideal
för att kanske slutligt finna
en chimär — ett kärnlöst skal.

Guldets glans dem omärkt tjusar. —
Rik'dom är ju äfven *makt*. —
Vunnen framgång dock berusar
och i gyllne salars prakt
hjertats bättre känslor kväfvas.
Millionären, trots sitt guld,
saknar lyckan — genombäfvas
af en känsla som af *skuld*.

Furstekronan, hjeltens lager
hägra såsom höga mål.
Segerpalmen är så fager,
äran ju en hög idol. —
Nej! — En bubbla blott som dårar.
Trots ett namn, en minnesstod
kronan ofta tyngs af tårar;
och vid lagern klibbar blod.

* * *

Sök ej bland passioners hvimmel
fåfängt mana lyckan fram!
Barnet från Allfaders himmel
kväfs i lidelsernas dam.
Endast uti fridens dalar
knoppar hennes skönsta ros,
sjuka hjertat mildt hugsvalas,
tills bekymren fly sin kos.

Sträfvar du att lyckan hinna,
kalla henne verkligt din —
sök ej guld och ära vinna
blott: Nej, äfven *hjertan* vinn!
Då från lefnadshimlen glimma
skall dess sol så vän och blid,
och ditt hjerta skall förnimma
rätt *den sanna lyckans frid*.

Jean.

Åtskilligt.

Herren vill verka genom oss, om vi ej hindra det. Hindrar du Gud från att verka genom dig? Du har lydt hans maning och kommit till honom, men du lyder ej den befallningen: »Gå och verka». Säger han kanske till dig, käre läsare: »Sof nu och hvila dig (Matt. 26: 45.) Jag måste bruka andra.»

* * *

Den som har Kristus kan ej vara fattig; den som saknar honom kan ej vara rik.

Korset är en underbar plats. Der mötas ytterligheterna — den djupaste sorg och den största glädje.

Tre slag af män iskor. Ni skall möta tre slag af människor i kyrkor och på föreningslokaler. Den första skall säga att *vissa* saker böra göras. De upptaga mycket ofta en dyrbar tid på mötena med att säga mycket tydliga saker och tröska på gammal halm och blifva t. o. m. ifriga i att visa att den och den saken bör göras. De gå aldrig längre. De gå i alldeles samma spår tusen gånger och komma alltid tillbaka dit der de börjat.

Den andra klassen går ett steg längre och säger också att vissa saker *kunna* göras och de äro mycket uppfinningsrika i fråga om planer och teorier för att uppnå sådana ändamål. De äro mera intressanta än den första klassen, emedan de väcka förhoppningar och tända hänförelse. Men i längden blifva de liksom den första klassen lätt enformiga. De gå aldrig utom sina teorier.

Den tredje klassen tror att vissa saker böra göras, kunna göras och de gå längre — de göra dem. Ledarne i denna klass behöfde mycket förstärkas. (The Watchman.)

Annonser

En troende flicka, som har sitt arbete borta, får innebo den 1 maj 15 Sibyllegatan 1 tr. upp öfver gården.

Josefina Svanberg.

Möten under friveckan, från månd. den 23 till och med sönd. den 29 april, komma att hållas på Kristliga föreningen af unga kvinnor lokal, Norrlandsgatan 13, 2 tr.

Föredrag hållas af pastorerna Wadström, Rosenius, intendenten Lagerkrantz, stadsmissionär Rockman m. fl., omvexlande med sång och musik. Tjenarinnor och landsflickor äro vänligen inbjudna. Under dessa dagar finnas till salu praktiska arbeten tillverkade af föreningen.

Vid Herberget

för tjenstflickor, Klara Östra Kyrkogata N:o 7, erhålla yngre tjenarinnor, som för tillfället sakna anställning, nattlogis jemte kaffe på morgonen för 35 öre. Betyg skola medföras.

På samma gång man erbjuder flickorna denna billiga fristad, vill man härmed varna dem för att lemna sina platser i hemorten, i tanke att få det bättre i Stockholm, ty »att få det bättre» lyckas nästan aldrig, så vida man icke på förhand fått säkert löfte om bestämd plats.

LINA NORDWALL,
Herbergets stiftarinna.

För Söndagsskolor.

Från **Fosterlands-Stiftelsens Förlags-Expedition** har utkommit Stockholms Söndagsskolförenings

Sångbok,

innehållande 110 sånger.

Pris inb. 16 öre; vid partiköp hos förläggaren

endast 12 öre netto.

Önskan att erhålla en för Söndagsskolan fullt lämplig, prisbillig sångbok har föranledt utgifvandet af denna samling, hvars utförande varit anförtrodt åt en komité af söndagsskollärare.

De grundsatser, som komiterade vid sitt urval sökt följa, hafva hufvudsakligen varit:

dels att endast upptaga sådana sånger, som verkligen sjungas och mera allmänt sjungas i vårt lands söndagsskolor,

dels att ur längre sånger endast upptaga ett mindre antal verser, för att icke sången tilläfventyrs genom sin längd må blifva för barnet tröttande,

dels att endast upptaga sånger, fullt lämpade för barnets fattningsförmåga, på grund hvaraf många i sig sjelf mycket goda sånger uteslutits,

dels att jemte sånger äfven upptaga åtskilliga af de i söndagsskolan oftast använda psalmverser, dessa dock grupperade för sig sjelfva och med bibehållande af psalmbokens nummerföljd inom parentes.

I alla skolor, der denna sångbok blifvie känd och begagnad, har den blifvit mycket omtyckt och fått vitsord om att vara den bästa och jemförelsevis billigaste *sångbok för söndagsskolan*, som hittills utkommit.

Den omständigheten att sångboken under fem år utgått i cirka 155,000 exemplar torde ock bevisa, att den är lämplig för sitt ändamål.

Musiken till sångboken finnes äfven att tillgå. Pris: häft. 1: 75 v. b. 2: 25, klotb. 3 kr.

OBS. En ny samling, omfattande ungefär 100 dels gamla dels nya sånger, är sedan ett år tillbaka under arbete och hoppas komitterade att få den färdig till hösten. Den kommer att tilläggas första samlingen och tillhandahållas dem, som önska ett större antal sånger än hvad förestående sångbok för närvarande innehåller.

Å Fredrika-Bremer-Förbundets byrå,

Stockholm,

finnas kvinliga arbetssökande anmälda, såsom: lektionsgifvare, svenska och utländska lärarinnor för hem och skolor, kontors- och skrifbiträden, husföreståndarinnor, sällskap och biträden i hem, föreläserskor, gymnaster, sjuksköterskor m. fl.

C. Berg
21 Humlegårdsg. 21
Stockholm
bemedlar köp och försäljning af *stads-* och *landtegendomar* samt emottager uppdrag till härvarande *under-* och *öfver-rätter*, ombesörjer *lagfart å egendomar, bevakningshandlingars* inlemnande, utreder *sterbhus*, förrättar *bouppteckningar* uppsätter *testamenten* samt ombesörjer *vicevärdsgöromål* och inkasseringar, m. m. Vänden Eder med förtroende till
C. Berg
21 Humlegårdsgatan 21.
Stockholm
Träffas: *kl. 10—12 f. m., 3—5 e. m.*
Allm. Telef. 73 08.

I Vedhandeln
4 Observatoriegatan 4
försäljes frisk och god björk- samt al- och barrved, såväl sågad som osågad jemte antracit-, sten och träkol, engelsk och svensk kokes, hemsänd till alla delar af Stockholm.
Obs.! Äfven säljas ved-, kol- och kokspoletter.

Genom **K. F. U. K:s placeringsbyrå**, 13 Norrlandsgatan, anskaffas alla sorters tjenarinnor, biträden i hushåll och affärer samt lärarinnor. Adresser och rekommendationer till utlandet lemnas åt unga flickor, som äro rekommenderade af någon af föreningens medlemmar.

Kom ihåg
Aug. E. Halldéns
skoaffär
7 Engelbrektsgatan 7
då I behöfven nya *skodon* eller gamla *reparerade*

Välgjorda
Möbler
Bättre och enklare. Billigt pris.
Äfven mot afbetalningar.
Malmskilnadsgatan 46
7 Oxtorgsgatan 7
A. Lagerberg.
Egna tillverkningar.

A. & O. Schultén
STOCKHOLM,
2 Normalmstorg 2
och
7 Sturegatan 7.
Stora och välsorterade lager af
Garn-, Väfnader & Trikåvaror
i parti och detalj till billigaste
fabrikspris.
Profven sändas till landsorten franco.

C. P. HÖGLANDERS
Skoetablissement
24 Brunkebergstorg 24
(Etablerad 1870.)
Stockholm
Rekommenderar mina allmänt välkända tillverkningar.
Åt af eget fabrikat.
Beställningar och reparationer utföras.
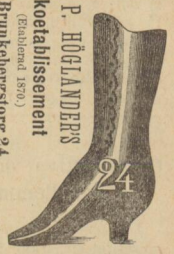

Allm. Telef. 68 81.

EMIL LARSÉNS
skrädderiaffär
18 Brahegatan 18.
Obs.! Obs.!
Goda tyger. Solidt arbete.
Billigt pris.
Allm. Telef. 71 16.

K. F. U. K:s möten:
Norrlandsgatan 13, 2 tr.
Söndag: 6—½ 8 e. m. sång och bibelklass, ledes af fru Andersson-Meijerhelm
Ämne: **De tio jungfrur.**
Onsdag: 6—9 e. m. arbetsklass.
Nytorget 46. Söder.
Lördag: 7—9 e. m. arbetsklass för fabriksflickor.

S. G. BORIN,
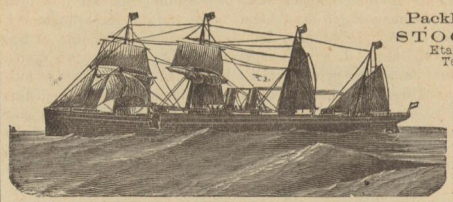
Packhusgränd 1,
STOCKHOLM.
Etablerad 1849.
Telefon 8179.
Befordrar passagerare till Nord- & Sydamerika, Kina, Japan, Australien och Nya Zeeland med Norddeutscher Lloyds förträffliga Postångare.

Palm & Stadling.
Piano- & Orgelmagasin
Malmskilnadsg. 40,
Stockholm.
Rekommenderar sitt lager af **Flyglar, Pianinos & Orglar** från de förnämsta in- och utländska fabriker. Särskildt framhållas H. Kohls *Flyglar* och *Pianinos* samt Mason & Hamlins Orglar.
Obs. Svenska orglar med 1 stämma 4 oktaver samt 1 knäförte från 115 kronor.
Lager af alla brukliga blås- och stränginstrument, såsom:
Violiner, Flöjter, Guitarrer, Klarinetter, Occarinor, Dragspel, Symphonion, Ariston, Horophoner, Zittror, Speldosor.
Violinlådor, Violinstråkar, Mek. Notställare, Piano- och Orgelstolar m. m.
Goda betalningsvilkor. Billiga priser. Illustrerad priskurant på begäran *gratis*.

Nilsson & Dahlbeck.
Skrädderi-Etablissement
38 samt lager af färdiga Gossklädder Regeringsgatan 38
Stockholm.

Stockholm, David Lunds Boktryckeri 1888.

UNGDOMS-VÄNNEN.

MITT LJUS MINSKAS EJ

KRISTLIG TIDNING FÖR SVERGES UNGDOM.

DITT ORD ÄR EN LYKTA FÖR MINA FÖTTER

N:o 17. Fredagen den 27 April. 1888.

Prenumerationspris:
Helt år 1 kr., 3/4 år 75 öre, 1/2 år 60 öre, 1/4 år 30 öre.
Postbefordringsafgift 20 öre.
Till Amerika 3: 50; Norge, Danmark och Finland 3 kr.

Redaktör och ansvarig utgifvare:
K. TH. MALMQVIST.
Brahegatan 60 Stockholm.

Annonspris: 8 öre pr petitrad.
Expedition: Palm & Stadlings bokhandel Malmskilnads gatan 40. Telef.: Bell 10 78, Allm. 57 90.
Lösnummer: 5 öre.

För uppbyggelse

"I ären ljus."

Den som gifvit oss denna sköna benämning är vår kære Mästare. Huru ljutt är icke ljuset i rent naturligt hänseende. Utan detsamma skulle vår jord vara ett plågorum, en vistelseort passande för onda andar. Skönt är det derföre att ha ljuset och få begagna sig deraf.

Men det ges ett ljus af skönare beskaffenhet än det naturliga, ehuru detta ju är det underbaraste ämne, vi känna till; ett ljus som ej vet af något mörker, nämligen vår Jesus: »verldens ljus». Han har ock satt sina barn såsom ljus i denna tidsålder, då kampen mellan ljus och mörker pågår. Såsom solen åter strålas af planeterna, så är hans vilja, att vi skola återstråla det gudomliga ljuset. Detta borde för oss vara en sporre att under hvardagslifvets vimmel vandra vår Fader till behag. Ljus behöfves öfveralt, der något lif och utveckling skall försiggå. Det behöfves för den späda sippan i den halffrusna jorden, lika fullt som för den yppiga vinrankan, der hon slår sina refvor kring sitt stöd.

Skulle din plats, min vän, bli en hård, kall, otillgänglig jordmån, lys och värm i alla fall. I hemmet finnas de som behöfva lysas med Kristi kärlek. Der sitter måhända en grånad fader eller moder, försök att göra lifvets skymning ljus och glad för dem, som barndomens morgonstund så ofta gladde ditt hjärta och han, som vidfogat löfte till fjerde budet, skall stå fast vid sina ord.'

Måhända träffar du en sviken, modfäld och tryckt broder eller syster, för hvilkens trosöga idel mörka taflor upprullas, sök då att skingra i någon mån de tunga dimmor, som omtöckna deras själ. Herren skall löna dig för det du gjort hans barn. I den mörka gränden derborta eller i en liten koja ej långt från ditt hem, sitter en fattig moder med sina små, sprid en stråle af ljus, en droppe af glädje i denna nödens boning, på det sätt du kan. Gud har gifvit oss sina gåfvor, på det vi må begagna dem till hans ära och ju mer vi ge ut, desto mer skola vi få tillbaka.

Har du ett glädtigt sinne, gläd då andra i gudsfruktan. Har du ett deltagande hjärta, så tjäna dermed eller om du har lekamliga gåfvor, låt då Gud få begagna dem i sin tjänst.

Snart nog vika alla dimmor och moln för Jesus rättfärdighetens sol. Då skola ock de rättfärdige skina som solen i deras Faders rike; de skola återstråla det gudomliga ljuset i samma mån, som de tagit emot nåd dertill för att lysa bland det närvarande mörkret. Gud välsigne sitt folk med denna nåd!

—hn—

"Blott tjugofyra timmar att lefva".

För sextio år tillbaka bodde i Schweiz en ung man vid namn Hector Bettex. Han var 19 år gammal, men hade aldrig någon gång tänkt alvarligt på sin själs frälsning. Likt mången annan yngling ansåg han det ej vara tid nu att bereda sig på att möta döden, hvilken syntes honom vara mycket långt borta ännu. Då Bettex studerade i Lausanna blef han en gång mycket illa sjuk och fördes ända intill dödens portar. Hans läkare uppgaf alt hopp; på sin ängsliga fråga till doktorn fick B. till svar, att hans tillfrisknande var hopplöst, samt att det »blott återstod 24 timmar för honom att lefva». Detta för honom hårda svar krossade alla hans framtidsplaner.

Då doktorn lemnade Bettex, kommo tvänne troende kamrater från Universitetet för att besöka honom, och de funno B. verkligt förkrossad.

En af dem frågade honom, om han fick föreläsa något. Bettex samtyckte dertill och då vännen frågade hvad han skulle läsa svarade B. sålunda: »Läs det som passar för en man som ej har mer än 24 timmar att lefva!» — Hans vän framtog då bibeln och läste det 53 kap. i Esaias. Då han kom till 6:te versen läste han den mycket långsamt, emedan den är så skön till sitt innehåll. »Vi gingo alla vilse såsom får; hvar och en såg uppå sin egen väg, och Herren kastade allas våra synder uppå honom»*. Då Bettex' vän läste denna vers samt derjemte något förklarade dess innehåll och pekade på Jesus, synda-borttagaren, behagade det Gud att i sin oändliga barmhertighet öpna Hector Bettex' ögon och att föra honom från »mörkret till ljuset» Herren uppenbarade för B. sin Son Jesus Kristus såsom Bettex' personlige frälsare. Bettex blef då ögonblickligen förändrad till sitt sinne ocd lycklig i Herren. Nästa dag, då doktorn kom, väntade han att finna Bettex nära slutet af sitt jordelif, men huru förvånad blef han icke, då han vid sitt inträde i rummet fann Bettex sittande i sin säng, glädjande sig öfver den nåd honom blifvit beskärd till både kropp och själ. Herren hade frälst hans själ och äfven helat hans kropp.

Då Bettex' gudfruktiga moder fick underrättelse om sin sons tillfrisknande blef hon mycket glad, och Bettex blef en evangeli tjenare och arbetade troget i sin Herres tjenst ända till sitt 73:dje år, då han afsomnade i tron på sin frälsare.

Hvad finna vi i Esaias 53:dje kap., som kunde vara till så stor välsignelse för Hector Bettex?

1:o »Vi gingo alla vilse såsom får» och »Herren kastade alla våra synder på sin Son».

2:o Hvarje människa är en syndare och har gått bort »hvar och en på sin egen väg», men Gud har före verldens grundläggning bestämt sin egen Son att vara syndares ställföreträdare.

Nu min läsare har du tre ting att göra.

1:o Bekän uppriktigt: »Jag har gått bort, jag har vandrat på min egen väg».

2:o »Vänd om från din egen väg till Gud, hvilken kallar dig genom sin Ande».

* Bibel-kom. öfversättning.

are plats, om den kommer i edra händer. Ack, att jag hade läst den, lagt den på minnet och lydt den!

Farbror Braidys berättelser befäste hos mig den öfvertygelsen, att ingen väg är mera törnbeströdd än syndens. Man talar om strider! Visserligen har man sådana att utkämpa äfven på den väg, som leder till himlen; men på vägen, som drager till förtappelsen, möta likväl de blodigaste striderna. Räkna sjelfmorden och schavotterna! Eller om man ej vill tala om dylika tragiska dödssätt, som ju ändå mera höra till undantagen, så räkna de dödsbäddar, kring hvilka fruktan för den sista redogörelsen sprider den största fasa.

Man har ofta framkastat det spörsmålet, huruvida en enskild man kan vara till någon nytta. Jag har endast ett svar att gifva: se på farbror Braidy!

omgifning och sökte sätta mig in i de människors förhållanden, som jag ville vara till nytta. Jag upphörde att besvära dem genom mitt nit, men deremot höll jag mig beredd att besöka dem, när helst jag tillkallades. De kommo underfund dermed samt skickade dagligen efter mig, och dermed fortfara de ännu: de döende för att få — dö i frid, de lefvande för att erhålla tröst, somliga för att kunna öfvergifva den breda vägen och gå in på den smala. Jag har varit närvarande vid mer än ett sorgligt uppträde, vid mer än en hemsk dödsbädd. Ack, jag mins!

Farbror Braidy försjönk i tankar. Efter en stund sade han:

— Skulle det roa er att se mina reliker?

— Hvad är det? frågade jag.

— Några värdelösa föremål, hvilka jag fått såsom minne af döende eller bedröfvade. Men för mig ega de värde, såsom uttryck af tillgifvenhet och tacksamhet. Farbror Braidy hade gått till sin chiffonier och tagit fram ett enkelt skrin, som han ställde på bordet. Det var en underlig samling föremål han tog upp derur, och nog voro de värdelösa: två eller tre

3:o Förtrösta på Jesus såsom *din* egen synda-borttagare. Tro på Kristus, hvilken i ditt ställe lidit korsets död.

I Jesus Kristus har Gud inneslutit hela afsigten med människornas återlösning. Jesus gifver *nåd* och *förlåtelse* för *alla* synder. Jesus gifver sin helige Ande och befriar oss från synd, död, satan och förer oss till Gud, ära och evigt lif.

Har du emottagit honom? — Om så icke är, mottag honom nu! — Det *kan* vara blott ett steg mellan dig och döden; *detta* ögonblick *kan* vara det sista för *dig* att emottaga honom. Du känner fruktan för evigheten utan Gud och väl må du frukta och bäfva. Du får göra anspråk på Jesus nu såsom din frälsare. Om du, likt Hector Bettex, skulle få lefva, icke blott några timmar, utan många år, skall du i Jesu evangelium finna den dolda skatten, tro och ett lyckligt lif.

»Gudaktigheten är nyttig för all ting, hafvande löfte för det lif, som nu är, och för det som kommer». —

Öfversatt från engelskan af

Fredr. Anderson.

Hvart gäller resan? Missionären d:r Wilson i Indien äger en ovanlig förmåga att tillämpa det timliga lifvets förhållanden på andliga och eviga ting. En gång fann han en man sittande bredvid vägen. »Hvad har du för sysselsättning»? frågade han honom. »Min sysselsättning består deri, att jag alla dagar går fram och tillbaka mellan två orter; jag är brefbärare, men säg ni mig också nu, hvilken er sysselsättning är». Missionären svarade: »Min sysselsättning är att alltid gå framåt». — »Hvarthän? Till Surat»? — »Nej, längre»! — »Till Barada»? — »Längre»! — »Till Disa»? — »Längre»! — »Till Adschmir»? — »Längre»! — »Till Persien»? — »Ändå längre»! — »Till en annan verld»? — »Ja, min vän, jag reser till himlen».

Är du på den vägen, kære läsare?

(Monatlicher Anzeiger.)

Unga-mäns-föreningar.

Konferensen

för Sverges kristliga ynglingaföreningar

kommer enligt Interimstyrelsens beslut att hållas i Stockholm den 27 och 28 nästinstundande maj. Vi äro ej nu i tillfälle att närmare redogöra för det program, som kommer att följas, enär vissa förberedelser ännu återstå; dock tro vi oss kunna upplysa, att konferensen, för hvilkens hållande Betlehemskyrkan blifvit begärd, kommer att börja kl. 6 e. m. på söndagen samt fortgå hela måndagen.

Förslagsvis ha vi hört uppgifvas, att, sedan ombuden helsats välkomna af professor Schulthess, pastor Beskow skulle hålla högtidstalet, hvarefter kandidat Fries från Upsala skulle kommer att lemna en historik öfver ynglingaföreningsverksamheten i utlandet. Om någon annan talare möjligen får på sin lott att redogöra för sjelfva förloppet af de förberedelser, hvilka sedan pingstmötet i Kungsör förra året vidtagits för bildande af ett Sveriges allmänna ynglingaförbund, är ej ännu afgjordt. Dock blir väl något nämt derom. Vi tro oss förstå, att söndagseftermiddagen hufvudsakligast kommer att upptagas med dessa m. fl. förberedelser, och att altså sjelfva bildandet af »*Förbundet mellan Sverges kristliga föreningar af unga män*» kommer att ega rum på måndagen, då naturligtvis endast befullmäktigade ombud ega deltaga i förhandlingarne.

Vi hafva försport, att hvarje förening — stor eller liten — till *denna första* konferens blott skall få sända *ett* ombud. Ehuru vi för *vår* del hellre skulle ha önskat, att den i stadgarne antagna principen om *ett ombud för hvarje 20-tal medlemmar* (se Ungdomsvännen n:o 9 för den 2 mars och § 6 i stadgeförslaget) hade äfven *denna* gång fått bestämma, så kunna vi dock ej annat än se de *fördelar*, som äro förenade med det nu af Interimstyrelsen fattade beslutet. Först undvikes det missförhållandet, att någon manstarkare förening gent emot en annan, som är svagare, möjligen skulle kunna utöfva altför stort tryck på vigtiga beslut, som vid denna första konferens måste fattas; och för det andra sparas reskostnader, om blott *ett* ombud sändes från hvarje förening.

Huruvida rättighet lemnas för föreningar att låta representera sig genom *endast* skrifvelser eller lemna sina fullmakter till förut af *andra* föreningar utsedda ombud, veta vi icke. Troligen kommer Interimstyrelsen att i nästa nummer upplysa derom.

Att anhållan äfven denna gång — vi hoppas med större framgång än sist — kommer att framställas till kongl. Trafikstyrelsen för Statens järnvägar om nedsättning för ombuden i biljettprisen, antaga vi.

* * *

Antagligen få föreningarne i nästa nummer af denna tidning och kanske äfven på annat sätt tillfälle att taga närmare kännedom om detaljerna i Interimstyrelsens förslag. Dock tillåta vi oss säga några ord om hvad som nu förestår.

Det gäller hvarken mer eller mindre, än att nu på allvar realisera den plan, som hellre kan sägas vara gammal än ny, nämligen sammanslutandet till ett enda stort och kraftigt förbund mellan de olika smågrupperna af unga mäns kristliga föreningar i vårt land.

Föregående antingen helt och hållet misslyckade försök i denna riktning eller ock ofullständiga och bristfälliga resultat af dock i god mening vidtagna åtgärder torde vara egnade att afskräcka någon. Till dem önska vi framför alt få tala uppmuntrande. Vi tro, att saken nu råkat i de bästa händer och äfven så grundligt förarbetats, att det skall falla sig jämförelsevis lätt att kunna enas om det öfriga.

Väl medför det litet kostnader, men om vi ej altför mycket missräkna oss, skola de män, som *nu* ha saken om hand, söka så rangera, att åtminstone de mest långväga ombuden blifva på något sätt hulpna med sina reskostnader. En kollekt kan mycket väl upptagas för ett sådant ändamål. Och för öfrigt måste vi lära oss ha så mycken tro på Gud, att vi våga göra en extra uppoffring, då det gäller en så vigtig sak. Altså tillförse vi oss, att *ingen enda* förening nu skall draga sig undan. *Nu gäller det — nu eller aldrig!*

Nu skola vi ej resonnera kallt och förnumstigt såsom om vi vore gubbar utan all ungdomlig hänförelse, utan vi skola låta känslan få vara med på ett hörn — — känslan för de gemensamma intressen, som beröra oss unga män; känslan för det gemensamma stora målet; känslan för våra oomvända bröders nöd; känslan af nödvändighet att stärka oss på alla möjliga sätt i striden mot den alt mer växande ondskan.

Bröder — unga, raska, lifliga, troende bröder! Hela verlden riktar sina blickar på oss!

Verldskonferensen för kristliga föreningar af unga män öpnar i augusti i vårt eget lands hufvudstad sina armar för att få sluta äfven Sverges kristliga ynglingaförbund i sitt sköte.

Skall det då *finnas* något förbund?

Det kommer att bero på edert deltagande i majkonferensen och edra röster der.

Om "aktiva och passiva medlemmar."

Sedan jag i föregående nummer sökt utreda, hvad jag tänkt mig med aktiva och passiva medlemmar i de K. F. U. M., vill jag angifva, huru de skola kunna bäst tjäna hvarandra inom föreningarna, på samma gång jag vill söka visa, huru det skall förekommas, att de skada hvarandra.

För att emellertid ingen må säga att de råd jag gifver äro farliga eller omöjliga att följa, vill jag i stället för att uppställa några nya grundsatser anföra dem, som redan i åratal följts af K. F. U. M. i Berlin, om hvars lifskraftiga och rikt välsignade verksamhet Ungdomsvännen redan flere gånger innehållit underrättelser. »Hvarje ung man», heter det der, »som på grund af sin uttalade önskan upptagits i föreningen, inträder först i de »passiva» medlemmarnes antal.

Jämte passiva finnas äfven aktiva medlemmar.

Bland de förstnämda är hvarje ung man välkommen, som för en redlig vandel och underkastar sig föreningens stadgar; för att upptagas bland de senare fordras ej blott att motsvara de fordringar, som innehållas i stadgarnes evangeliska bekännelse, utan äfven, såsom naturligt är, att aktivt deltaga i föreningens missionerande arbete. — Då duglighet för det senare icke kan förutsättas utan vidare och då jämväl brist på tid gör det för mången omöjligt, så inträder en hvar i första rummet såsom passiv medlem i föreningen.

De passiva medlemmarne åtnjuta alla rättigheter för så vidt det gäller deltagande i föreningens sammankomster och användande af dess egendom.

Om än det sålunda icke råder något tvång i fråga om att taga del i föreningens arbete, så ser man dock med glädje, att rätt många ur de »passives» led erbjuda mig att lägga hand vid föreningens verksamhet genom att anmäla sig till användning i någon af föreningens olika afdelningar eller komitéer. Har en medlem så lagt i dagen nit och duglighet under arbetet i någon af komitéerna och hyser önskan att blifva upptagen bland de aktive, så fattar styrelsen beslut angående hans anhållan i sådant syfte.

Af det föregående är tydligt, att bland de passive alltid befinner sig ett betydande antal, som hindras att vara aktiva, ej af sin andliga ställning utan af brist på tid eller andra orsaker, men å andra sidan att bland

visitkort, en stor silfverring, sådan som sjömän ibland bruka begagna; ett halsband af glasperlor, en blinklykta, som var så klyftigt inrättad att hon utan svårighet kunde rymmas i en västficka, ett cigarrfodral af elfenben, en pipa, snusdosor, tobakspungar, ett femtiöresstycke genomborradt med ett hål, utan tvifvel någon amulett; vidare en fällknif, en hårlock, en bundt bref, två biblar m. m. m. m.

Hvart och ett af dessa föremål hade sin historia; dessa historier voro föga omväxlande, men alla voro de rörande, emedan de framkallade bilden af ett sorgligt lif som ändades genom en dyster död, af synder som dragit olycka med sig, af samveten som nedtystats under helsans och kraftens dagar, för att vakna med skräck och förtviflan, då den sista stunden nalkades.

Blindlyktan hade tillhört en bekant tjuf.

I en af biblarna fans ännu namnet på en ung flicka, som blifvit uppfostrad af hederliga föräldrar och erhållit en god plats hos hyggliga människor, men icke desto mindre genom obetänksamhet och fåfänga fallit alt djupare, så att hon ej mera kunde upprättas. Förfäad

genom dryckenskap, drifven till förtviflan genom misshandling af den man, som hon lefde tillsammans med, hade den olyckliga burit våld på sitt lif genom att intaga gift. Ännu under dödskampen tryckte hon mot sitt hjärta denna bibel, som utgjorde ett minne af hennes oskuld, och som hon aldrig hade skilt sig ifrån, ej ens under sin djupaste förnedring. Hon lemnade den sedan till farbror Braidy, i det hon framstammade, att endast han var värdig att ega den.

Det andra exemplaret af den Heliga Skrift hade utgjort en döende moders sista gåfva till sin son. Sonens oordentliga lif hade krossat moderns hjärta. Slutligen hade han blifvit häktad för stöld. Sedan han kommit ut ur fängelset, hade han alt djupare sjunkit ned i lasten, till dess han dog, ännu ej trettio år gammal, försvagad genom synd, utsväfningar och förtviflan.

— Gud vare lof, sade han till farbror Braidy, att min mor ej behöfde lefva nog länge för att se mig så djupt sjunken, som jag nu är. Tag den här bibeln. Jag hade ämnat låta lägga den i min likkista, men den får en värdig-

de aktive *endast* finnas sådana, som bevisat sin tro med sina gerningar och visat att de ega tid, lust och duglighet till arbetet.

Häraf följer åter att de som blifva aktiva medlemmar tillhöra föreningen för längre tid, af erfarenhet känna dess ändamål och verksamhetssätt och derför äfven erbjuda säkerhet för att den rösträtt vid val af styrelse, som ensam tillkommer de aktiva medlemmarne, användes på ett godt sätt och till befordrande af föreningens utveckling i sund riktning. Att sålunda lägga rätten att verka bestämmande på föreningens ledning uteslutande i handen på de aktive medlemmarne blir af större vigt ju mer vår förening uppfyller sin stora missionsuppgift: att tränga fram till den stora massan af unge män, som vistas i vår stad, för att draga dem in under evangelii inverkan.

Dessa aktive medlemmar, hvilkas leder ständigt erhålla nya rekryter från de passiva, bilda en kärntrupp, som dels står vid styrelsens sida såsom det ledande elementet i komitéerna dels utgör en slags reserv, hvarur i nödfall styrelsen kan göras fulltalig».

Dessa ord tala för sig sjelfva, och ännu mera talar den erfarenhet, som Berlin-föreningen gjort af dessa grundsatsers nytta. Det enda som torde tarfva en förklaring är talet om komitéer. Detta ord har för mången något afskräckande, och man förbinder gärna dervid föreställningen om ett arbete, som drar otroligt långt ut på tiden utan att lemna något nämnvärdt resultat. Så är dock hvarken meningen eller förhållandet med ofvannämda komitéer. De hafva sig förelagda arbeten, som kräfva sitt utförande med hvarje dag som går. Det är nödvändigt att någon medlem alltid finnes på föreningens lokal, då den är öppen, såvida den skall tjäna sitt rätta ändamål, ty hufvudsaken är icke att unga män få läsa tidningar — låt vara endast goda sådana — gratis, utan hufvudsaken är att, då de komma upp på föreningens lokal för att läsa dess tidningar, de skola mottagas med ett vänligt ord och känna sig uppmuntrade till ett förnyadt besök. Sekreteraren kan icke alltid vara närvarande; då fins en »mottagningskomité», hvars medlemmar mellan sig fördela vakthållningen eller skyldigheten att tjäna som värd på lokalen o. s. v. o. s. v.

Se der de aktiva medlemmarnes betydelse och arbete, och der detta i vissa olika grenar förrättas med glädje och frimodighet samt sjelfuppoffring för Herrens skull, der skall icke häller en rik frukt uteblifva.

Karl Fries.

Något om föreningslokaler.

Varen icke för ifrige att skaffa er en egen lokal, när I början, eller tron, att det är en nödvändig sak. Några af de mest blomstrande föreningar hafva saknat lokal. Det är godt, om I hafven råd dertill, men gören den saken klar, innan I skaffen er några rum. Likaledes är det godt, att I dessförinnan egen en god grund, att edert arbete skjutit fart och är kunnigt för människorna.

Er lokal bör vara centralt belägen (icke högre än en trappa upp; den nedersta våningen är kanske bäst). Den bör om möjligt ega ett utseende som lätt tilldrager sig uppmärksamheten. Föreningens namn bör vara fullständigt utsatt äfvensom en inbjudning till andra att komma in. Om I besluten er för att hålla särskilda läsrum, bören I noga tillse, att lektyren är af det rätta slaget; intet som på något vis strider mot föreningens syfte bör finnas tillgängligt.

Er lokal bör utgöra en samlingsplats för de kristna vid deras sammankomster, äfvensom upplåtas för traktens andliga talare och pastorer, om de der önska att hålla sina möten. På detta sätt kunnen I vinna större uppmärksamhet och intresse från deras sida. Huru länge rummen böra hållas öpna beror på förhållandena på stället och ett godt omdöme. Några äro öpna både om dagen och om kvällarne i hufvudstäder och större landsortsstäder, andra äro öpna om kvällarne, under det åter andra äro öpna blott för möten. I hvilket fall som helst bör man vara angelägen om, att de äro väl upplysta, uppvärmda, om så behöfves, samt rena och snygga. Om I icke hafven någon portvakt, bör denna tjenst i tur förrättas af föreningens medlemmar.

Några föreningar, t. o. m. på obetydliga ställen, hafva

eget hem.

Detta är en god sak, så vida de icke derigenom ådragit sig en stor skuld; det är mycket bättre än att hyra rum från det ena året till det andra. I många smärre städer kunna hus, som lämpa sig för detta ändamål, anskaffas för jämförelsevis ringa kostnad. Några föreningar äro nog förståndiga att år för år samla ett alt större grundkapital för att, när det nått ett tillräckligt belopp, kunna bygga sig en egen lokal.

Från Schweiz. Föreningen i Genève gör med sin nuvarande organisation duktiga framsteg. Under februari och januari föregående år kunde den intaga 100 nya medlemmar. Dess tryckta månadsprogram är ytterst rikhaltigt. Dess andaktsstunder äro mycket talrikt besökta.

(Monatlicher Anzeiger.)

C. Tautkus, ordförande i K. F. U. M:s inbjudningskomité i Berlin, skrifver: Det är väl bekant, för de flesta af våra medlemmar och vänner, att inbjudningskomitén har den uppgiften att gå ut på gatorna och inbjuda unga män till föreningen. Mindre bekant torde det deremot vara, huru det går oss derute. — Sedan vi dessförinnan stärkt oss med Guds ord och bön, gå vi ut och mötas der af människor af ganska olika slag. Det händer ofta att man rifver sönder vårt »Monatlicher Anzeiger» och kastar det framför våra fötter och att vi måste höra ord, som man icke kan upprepa i anständigt sällskap; än äro vi i vägen för polismännen (»spärra ej vägen för de passerande») och måste gå ned från trottoaren, än taga de oss för socialdemokratiska agitatorer och fråga efter vårt pass och vårt tillståndsbevis att få utdela vår tidning, då vi naturligtvis ej hafva något sådant, följa vi med till närmaste polisvaktkontor, — men komma snart åter ut och fortsätta lugnt våra utdelningar. Men äfven den modigaste skulle en gång blifva modfäld, om vi blott hade att uppvisa dylika sorgliga erfarenheter. — Den, som passerar Friedrichsstrasse från »den Linden» till Hallische-Thor, kan det ibland hända, att han erhåller den första »Anzeige» i närheten af »Unter den Linden», deretter den andre vid Leipzigerstrasse, och den tredje framför vårt hus. »Tackar så mycket, det är den tredje», måste man många gånger höra — dock tidningarne blifva mottagna, nedstuckna i fickan och vill Gud, i en god stund framtagna och lästa. Då jag för åtta dagar sedan utdelade mina tidningar träffade jag en ung man och bad honom besöka vår förening. Jag berättade för honom, hvad vi bjuda våra gäster på, från läsrummet till gymnastiksalen. Han svarade mig derpå, att han kommit hit för kort tid sedan, räckte mig en cigarr, som jag tacksamt mottog, och menade: »Om I också ären bättre än vi, så finnas också bland oss präktiga karlar». Han lofvade mig slutligen att besöka oss följande dag.

För en längre tid sedan erbjöd jag en torftigt klädd äldre man en »Anzeiger». Han betackade sig först, vände om efter några få minuter och utbad sig densamma och sedan han vid skenet af en lykta läst något deri, tryckte han en mark i handen på mig och sade, att han bodde för långt härifrån för att besöka oss, men att han älskade vårt arbete och ville tjena oss på detta sätt. Om det än icke är ofta som vi få några markstycken, upplefva vi dock många glada stunder, då vi träffa unge män, som förklara för oss, att de redan hafva hört talas om oss.

Emellertid blifva vi ofta missförstådda, isynnerhet af unge män, som nyligen kommit hit i det de tro, att vi sälja våra tidningar; de se derför misstroget på oss, men vid vår anmärkning: »det kostar ingenting», mottaga de gerna det erbjudna.

På mycket trafikerade gator händer det ibland att människorna anse vår tidning för det nyaste extrabladet, och att i följd deraf otaliga händer räckas emot den utdelande. Här är det svårt att välja, och ofta blir det äldre damer, som erhålla dessa för unge män bestämda tidningar.

Ur berättelsen för augusti föregående år kunna vi omnämna, att inbjudningskomiténs 24 medlemmar under denna månad utdelade 5,352 »Anzeiger», ett ringa antal dock mot de många hundra unge män, som dagligen ankomma hit och de tusenden, som redan bo här utan att veta att vår förening finnes till. »Beden skördens herre att han sänder arbetare i sin säd». Gerna ville vi också nå de i mera aflägsna statsdelar boende unga vänner. En liten början är gjord dermed, att några komitéledamöter hafva åtagit sig att utdela sina inbjudningar på de gator som ligga närmast deras eget hem. Ett stort fält för inbjudningskomiténs verksamhet är slutligen utdelandet utanför kyrkorna om söndagarne. Detta arbete kan anses såsom mycket lönande, såsom några exempel nog visa. Inbjudningskomiten utöfvar sin verksamhet hvarje söndag från 7—8 e. m. och hvarje onsdag kl. 7¾—8½ e. m.

(Monatlicher Anzeiger.)

Unga-kvinnors-Föreningar

Möten för tjenstsökande flickor hafva pågått sedan måndagen den 23 april på K. F. U. K:s lokal, Norrlandsgatan 13. Tillströmningen af tjenstsökande har denna vår varit ovanligt liten, troligen till följd dels af att ej sjöfarten är öppen, dels af att emigrationen i år varit så stor, möjligen ock till följd af varningar i landsortstidningar. Som tågen varit försenade om kvällarne, hafva våra medlemmar som kärleksfullt mött de resande flickorna, kunnat vara till stor nytta. I kunnen tänka eder en flickas förlägenhet och oro som anländer vid 11-tiden till Centralstationen, med en ofullständig adress på någon bekant som bor långt borta på Söder eller Kungsholmen. Hon har aldrig varit i Stockholm, hittar således ej, skulle hon äfven efter många irrfärder uppnå sin bestämmelse, vore porten stängd, och hennes första natt i hufvudstaden kunde då blifva olycksbringande för lifvet. Men nu har hon omhändertagits af vänliga systrar, hvilka fört henne till Herberget för tjenstflickor, der hon funnit ett godt skydd, och dagen derpå har man skaffat henne en plats om så behöfts. På mötena hafva flickorna bjudits fritt på kaffe, och har antalet gäster varierat mellan 15 och 30. På torsdags afton, då pastor Wadström ledde mötet, var det särskildt afsedt för de af våra medlemmar, som under den närmaste tiden lemna hufvudstaden. Vi hafva under denna flyttningstid sett den stora nyttan som sambandet med landsorten har för vår verksamhet.

Åtskilligt

Huru kommer man framåt i lifvet? Några affärsmän i Amerika kommo nyligen på den tanken att skicka en rundskrifvelse till de af sina yrkesbröder, hvilkas arbete krönts med nämnvärd framgång, med bön, att de skulle omtala, huru de egentligen börjat. Ett stort antal svar inkommo och — något som för deras förhållanden knappt var troligt — stod i ganska många svar det bibelordet skrifvet: »Söken först efter Guds rike. Eftersatsen lydde: då skolen I också i verlden hafva den största framgång; den, som icke traktar efter att komma framåt, utan *efter att behaga Gud*, han kommer framåt i lifvet.» I svaren heter det vidare: »Vill du hafva framgång, så var karaktärsfast, gör dig till herre öfver alla dina begär, öfva sjelfförnekelse; akta dig för att sofva länge, få för många förströelser och nöjen, för hvarje onyttig utgift; se till, att du bevarar en god helsa; var aktsam i det lilla, ja i det minsta; det, som öfver hufvud taget är värdt att göra, är också värdt att göras väl; skaffa dig noggrann kännedom om alla småsakerna i din affär och öfvervaka alt; fullgör raskt och noga alla order. Sök din vederkvickelse i ditt arbetes omvexling. Hvila dig om söndagarne. Var uthållig; det, som ej lyckas dig i dag, lyckas dig kanske på *ett* år, eller 5 eller 10 eller 50. Var försigtig i val af alla biträden. Visa dig mot *hvar och en* så som kunde han en gång bli dig nyttig; men gör det ej med beräkning, utan af oegennyttig välvilja; uppehåll dig ej med småsaker; haf alltid ditt mål för ögonen etc. — Höga ord af en äkta praktisk lefnadsvishet, som amerikanarne hålla i stor ära och som äro behjertansvärda för en hvar, han må vara affärsman eller ej!

(Bundesbote.)

Om vi, såsom Jesus, välja ödmjukhetens väg, då äro vi säkra för satan; ty *han* vill ej veta af lidande och ödmjukhet.

Gudamänniskans själaångest i Getsename, som ingen annan människa skulle kunnat bära, under hvilken hvarje annan skulle förgåtts, — är för dig lösepenningen för din ångest och din förtviflan.

Brefläda.

—hn— Välkommen åter!

* * *

En del brefskrifvare, som önska upplysningar rörande föreningars ledning och dylikt, bedja vi låta sig nöja med de råd vi kunna lemna i tidningen, enär det blir oss omöjligt kunna få tid med att enskildt besvara alla bref, som till oss ingå.

Annonser

A. & O. Schultén
STOCKHOLM,
2 Normalmstorg 2
och
7 Sturegatan 7.
Stora och välsorterade lager af
Garn-, Väfnader & Trikåvaror
i parti och detalj till billigaste **fabrikspris.**
Profven sändas till landsorten franco.

Konsortiets
Medlemmar
uppmanas vänligen att
före 5 maj
till kassören inbetala tecknade afgifter, enär han annars ej kan honorera våra kreditorer.

K. F. U. K:s möten:
Norrlandsgatan 13, 2 tr.
Söndag: 6—½ 8 e. m. sång och bibelklass, ledes af fru Andersson-Meijerhelm
Ämne: **Gåfvorna.**
Onsdag: 6—9 e. m. arbetsklass.
Nytorget 46. Söder.
Lördag: 7—9 e. m. arbetsklass för fabriksflickor.

Möten under friveckan, från månd. den 23 till och med sönd. den 29 april, komma att hållas på Kristliga föreningen af unga kvinnor lokal, Norrlandsgatan 13, 2 tr.
Föredrag hållas af pastorerna Wadström, Rosenius, intendenten Lagerkrantz, stadsmissionär Rockman m. fl., omvexlande med sång och musik. Tjenarinnor och landsflickor äro vänligen inbjudna. Under dessa dagar finnas till salu praktiska arbeten tillverkade af föreningen.

Vid Herberget
för tjenstflickor, Klara Östra Kyrkogata N:o 7, erhålla yngre tjenarinnor, som för tillfället sakna anställning, nattlogis jemte kaffe på morgonen för 35 öre. Betyg skola medföras.
På samma gång man erbjuder flickorna denna billiga fristad, vill man härmed varna dem för att lemna sina platser i hemorten, i tanke att få det bättre i Stockholm, ty »att få det bättre» lyckas nästan aldrig, så vida man icke på förhand fått säkert löfte om bestämd plats.
LINA NORDWALL,
Herbergets stiftarinna.

För Söndagsskolor.
Från **Fosterlands-Stiftelsens Förlags-Expedition** har utkommit
Stockholms Söndagsskolföreningens
Sångbok,
innehållande 110 sånger.
Pris inb. 16 öre; vid partiköp hos förläggaren
endast 12 öre netto.
Önskan att erhålla en för Söndagsskolan fullt lämplig, prisbillig sångbok har föranledt utgifvandet af denna samling, hvars utförande varit anförtrodt åt en komité af söndagsskollärare.
De grundsatser, som komiterade vid sitt urval sökt följa, hafva hufvudsakligen varit:
dels att endast upptaga sådana sånger, som verkligen sjungas och mera allmänt sjungas i vårt lands söndagsskolor,
dels att ur längre sånger endast upptaga ett mindre antal verser, för att icke sången tilläfventyrs genom sin längd må blifva för barnet tröttande,
dels att endast upptaga sånger, fullt lämpade för barnets fattningsförmåga, på grund hvaraf många i sig sjelf mycket goda sånger utestutits,
dels att jemte sånger äfven upptaga åtskilliga af de i söndagsskolan oftast använda psalmverser, dessa dock grupperade för sig sjelfva och med bibehållande af psalmbokens nummerföljd inom parentes.
I alla skolor, der denna sångbok blifvit känd och begagnad, har den blifvit mycket omtyckt och fått vitsord om att vara den bästa och jemförelsevis billigaste *sångbok för söndagsskolan*, som hittills utkommit.
Den omständigheten att sångboken under fem år utgått i cirka 155,000 exemplar torde ock bevisa, att den är lämplig för sitt ändamål.
Musiken till sångboken finnes äfven att tillgå. Pris: häft. 1: 75 v. b. 2: 25, klotb. 3 kr.
OBS. En ny samling, omfattande ungefär 100 dels gamla dels nya sånger, är sedan ett år tillbaka under arbete och hoppas komitterade att få den färdig till hösten. Den kommer att tilläggas första samlingen och tillhandahållas dem, som önska ett större antal sånger än hvad förestående sångbok för närvarande innehåller.

Å Fredrika-Bremer-Förbundets byrå,
Stockholm,
finnas kvinliga arbetssökande anmälda, såsom: lektionsgifvare, svenska och utländska lärarinnor för hem och skolor, kontors- och skrifbiträden, husföreståndarinnor, sällskap och biträden i hem, föreläserskor, gymnaster, sjuksköterskor m. fl.

C. Berg
21 Humlegårdsg. 21
Stockholm
bemedlar köp och försäljning af *stads-* och *landtegendomar* samt emottager uppdrag till härvarande *under-* och *öfver-rätter*, ombesörjer *lagfart å egendomar, bevaknings-handlingars* inlemnande, utreder *sterbhus*, förrättar *bouppteckningar* uppsätter *testamenten* samt ombesörjer *vicevärdsgöromål* och inkasseringar, m. m. Vänden Eder med förtroende till
C. Berg
21 Humlegårdsgatan 21.
Stockholm
Träffas: *kl. 10—12 f. m., 3—5 e. m.*
Allm. Telef. 73 08.

I Vedhandeln
4 Observatoriegatan 4
försäljes frisk och god björk- samt al- och barrved, såväl sågad som osågad jemte antracit-, sten och träkol, engelsk och svensk kokes, hemsänd till alla delar af Stockholm.
Obs.! Äfven säljas ved-, kol- och kokspoletter.

Genom **K. F. U. K:s placeringsbyrå,** 13 Norrlandsgatan, anskaffas alla sorters tjenarinnor, biträden i hushåll och affärer samt lärarinnor. Adresser och rekommendationer till utlandet lemnas åt unga flickor, som äro rekommenderade af någon af föreningens medlemmar.

Kom ihåg
Aug. E. Halldéns
skoaffär
7 Engelbrektsgatan 7
då I behöfven nya *skodon* eller gamla *reparerade*

Välgjorda
Möbler
Bättre och enklare. Billigt pris.
Äfven mot afbetalningar.
Malmskilnadsgatan 46
7 Oxtorgsgatan 7
A. Lagerberg.
Egna tillverkningar.

C. P. EGGLANDERS
Skoetablissement
(Etablerad 1870.)
24 Brunkebergstorg 24
Stockholm.
Rekommenderar mina allmänt välkända tillverkning:r.
Alt af eget fabrikat.
Beställningar och reparationer utföras.
Allm. Telef. 68 81.

EMIL LARSÉNS
skrädderiaffär
18 Brahegatan 18.
Obs.! Goda tyger. Billigt pris.
Obs.! Solidt arbete.
Allm. Telef. 7116.

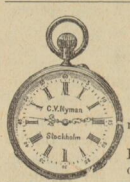

C. Victor Nyman
13 Brunkebergstorg 13,
Stockholm.
Allm. Telefon 54 93.
Lager af Vägg- Väck- och Fickur. Väl exaministerade och justerade. Ur mottagas till reparation. Order från landsorten expedieras mot efterkraf. Elever mottagas mot betalning. Priskurant sändes och bref besvaras mot porto.
Honourable Mention från Urmakareföreningens Exposition i London 1873.
Fem års praktik hos **kronometerfabrikör V. Kullberg.** London.

S. G. BORIN,
Packhusgränd 1,
STOCKHOLM.
Etablerad 1849.
Telefon 6179.
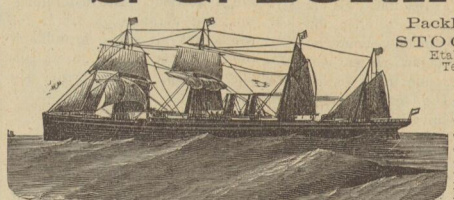
Befordrar passagerare till Nord- & Sydamerika, Kina, Japan, Australien och Nya Zeeland med Norddeutscher Lloyds förträffliga Postångare.

Palm & Stadling.
Piano- & Orgelmagasin
Malmskilnadsg. 40,
Stockholm.
Rekommenderar sitt lager af **Flyglar, Pianinos & Orglar** från de förnämsta in- och utländska fabriker. Särskildt framhållas H. Kohls *Flyglar* och *Pianinos* samt Mason & Hamlins Orglar.
Obs. Svenska orglar med 1 stämma 4 oktaver samt 1 knäforte från 115 kronor.
Lager af alla brukliga blås- och strängiustrument, såsom:
Violiner, Flöjter, Guitarrer, Klarinetter, Occarinor, Dragspel, Symphonion, Ariston, Horophoner, Zittror, Speldosor.
Violinlådor, Violinstråkar, Mek. Notställare, Piano- och Orgelstolar m. m.
Goda betalningsvilkor. Billiga priser. Illustrerad priskurant på begäran *gratis*.

Nilsson & Dahlbeck.
Skrädderi-Etablissement
38 samt lager af färdiga **Gosskläder** Regeringsgatan **38**
Stockholm.

Stockholm, David Lunds Boktryckeri 1888.

UNGDOMS-VÄNNEN.

MITT LJUS MINSKAS EJ — KRISTLIG TIDNING FÖR SVERGES UNGDOM. — DITT ORD ÄR EN LYKTA FÖR MINA FOTTER

N:o 18. Fredagen den 4 Maj. 1888.

Prenumerationspris:
Helt år 1 kr., 3/4 år 75 öre, 1/2 år 60 öre, 1/4 år 30 öre.
Postbefordringsafgift 20 öre.
Till Amerika 3: 50; Norge, Danmark och Finland 3 kr.

Redaktör och ansvarig utgifvare:
K. TH. MALMQVIST.
Brahegatan 60 Stockholm.

Annonspris: 8 öre pr petitrad.
Expedition: Palm & Stadlings bokhandel Malmskilnads gatan 40. Telef.: Bell 10 78, Allm. 57 90.
Lösnummer: 5 öre.

Unga kvinnor.

Föredrag, hållet af mrs Hatt Noble vid mötet i Dublin d. 30 sept. 1877.

Rebecka och Febe.

Vi blifva ofta af dem, som nyligen blifvit delaktiga af frälsningsnåden, tillfrågade, hvad de kunna uträtta för Gud, men är ej detta en fråga, som borde ställas Herren sjelf till besvarande?

Hur mycket af mitt lif bör vara egnadt åt Gud och hur mycket åt verlden? Jag kommer ihåg, att jag hört berättas om en ung man, hvars hjärta blef vändt till Gud och som skref till den, hvilken varit anledningen till hans omvändelse, för att fråga honom, om han gjorde orätt i att som förr jaga, fiska och skjuta. Hans vän svarade: »Vi hafva ej mer än ett enda kort lif att använda och sedan — kommer evigheten.» Den unge mannen grubblade öfver dessa ord och tänkte: »Jagt och fiske frälsar inga själar; egde jag sex eller sju lif, kunde jag kanske använda några af dem på mina nöjen, men då jag ej har mer än ett, måste jag använda det för Jesus.»

Och det är just emedan vi ej hafva mer än ett enda kort lif att lefva, som jag är så angelägen om att I, mina systrar, skolen gifva *edert* för Kristus. Hvilket ofantligt inflytande ega ej unga kvinnor, och hur illa använda de ej sina lif, i det de liksom förvara sina pund i en duk. Många längta efter att föra ett nyttigt lif, men veta ej hur de skola börja.

I Rebeckas lif finna vi *utgångspunkten*. Hon mottog en inbjudning: »Vill du fara med denne mannen?» (1 Mos. 24: 58) och hur lydde hennes svar? »Ja, jag vill med honom.» Ett helt lifs händelser blefvo följden häraf. Det medförde skilsmessa från hem, slägt och hittillsvarande lefnadssätt — och för hvems skull? För en människa som hon aldrig sett. Och hvarför detta? Emedan den trogne tjenaren å denne okändes vägnar skänkte henne så underbara skatter. Detta är första begynnelsen. Jesus beder här om hvar och en, åt hvilken han vill skänka evigt lif och dertill begåfva med frid, styrka, hvila och mycket annat. Har du fått detta eviga lif? Han väntar på ditt svar. Hvem *har* svarat:

»Jag kom till Jesus, som jag var,
Så trött af sorg och strid.
Han tog mig mildt i sitt försvar
Och skänkte mig sin frid.»

Hvem vill svara: »Jag vill med honom»? (Se ps. 45).

Tänk på det lefnadssätt som så många unga kvinnor föra! Först stiga de upp så sent som möjligt, läsa efter kaffefrukosten sina bref och tidningar och använda de återstående morgontimmarne till att gå i butiker eller läsa romaner; efter andra frukosten spelas lawn-tennis eller finnes det någon konsert eller blomsterutställning som måste besökas; så kommer eftermiddagstéet med dess altför vanliga skvaller, derefter middagen och sedan ofta teatern på kvällen.

Är det för att lefva ett sådant lif som odödliga själar komma i verlden? Är det för sådana ting som Jesus dog? Systrar, *tillfredsställer* eder detta lefnadssätt? »Den som lefver i yppighet, hon är lefvande död.» Några säga måhända: »Jag skall blifva förståndigare, när jag gifter mig,» men betänken, mina vänner, att förståndiga män, hvilkas kärlek är värd att ega och bevara, ej söka sig hustrur bland dem som endast lefva för att roa sig. Försöken att finna eder lifsuppgift och egnen eder deråt. Begynnen från sjelfva utgångspunkten: »Herre, jag vill följa dig». Låten edert lif hafva ett enda mål — det, att göra Guds vilja; hur förenklade skulle ej då våra lif blifva.

Om vi önska oss ett föredöme för kvinnor, så låtom oss läsa Ordspr. 31: 11—13. Betänken makten af hennes inflytande. Hur ofta har edert inflytande främjat det goda? Hafven I sagt: »Kom nu med oss, vi vilja göra det bästa med dig.» Ett annat kännetecken på den dygdiga kvinnan (v. 13) är hennes praktiska kunskap i olikartade göromål. Låtom oss ej förakta praktiska göromål såsom att sköta ett hus, vårda sjuka, laga mat och sy, äfvensom att spela eller måla. Alla sådana talanger skola sätta eder i stånd att, liksom Febe, vara »en hjelparinna åt många.» Det bästa slag af kristligt arbete är det, hvari de minsta delarne äro de noggrannast fullgjorda, ty i Guds ögon är ingenting obetydligt. Jesus utgaf för oss *hela* sitt lif. Har du, hvad din egen person angår, satt dig in i en verlds ställning, som är hemfallen under satans makt? Bär du på ditt hjerta odödliga själar? Bed om Jesu deltagande och kärlek. *Älska* själar! Det är verldens dragningskraft som förhindrar så många själar att vara ståndaktiga. Blicka upp i Mästarens ansigte, och ju mer vi blifva hänvända till honom, ju mer skall vårt verldsliga sinne försvagas. Säg till honom: »Tag och begagna mig» och Gud skall säkerligen använda och välsigna dig.

Emigrationen.

I.

Innan vi ge oss in på det ämne som, enligt af hvad ofvanstående rubrik framgår, kommer att blifva föremål för vår behandling i denna och ett par följande artiklar, torde, för undvikande af missförstånd såväl inom tidningens egentliga läsekrets som bland dess äldre gynnare och vänner, en anmärkning vara af nöden.

En och annan skulle möjligen eljes efter läsningen af dessa artiklar komma på den tanken, att vår mening vore att indraga Ungdomsvännen bland de s. k. *politiska* tidningarnes antal. Vi bedja derföre att på förhand få betona att detta ingalunda är afsigten. Det är dock en väsentlig skilnad mellan i egentlig mening politiska frågor och *samhällsfrågor*. Behandlingen af de förra är vanligtvis förbunden med anslutning till något organiseradt och erkändt politiskt parti. Men i de senare — i frågor, som röra t. ex. landets ekonomiska, sedliga eller religiösa intressen — måste hvarje tänkande man och kvinna bilda sig ett individuelt omdöme för att, i den mån han eller hon det kan, afhjelpa bristerna och bidraga till framåtskridande.

Det är ur denna synpunkt sedt och med afseende fästadt på, att denna tidning är afsedd för den mognare ungdomen, som redan börjat tänka öfver dylika ämnen, vi i vår mån vilja söka bidraga till utredningen af åtskilliga så att säga på dagordningen stående samhällsfrågor.

* * *

Bland de många främmande ord, som under tidernas lopp vunnit burskap i svenska språket, är det väl få hvars betydelse så väl är känd just i de allra djupaste lagren af folket som just detta: *emigration*. Du kan tala härom med den småländske »1/8-dels-bonden», som, trots idogt arbete, endast förmår afvinna sina steniga gärden en ytterst medelmåttig hafreskörd; du kan tala om samma sak till den uppsvenske torparen, hvars dagsverksskyldighet ej lemnar honom tid att, som han det önskade, sköta om sin egen lilla jordlapp; du kan nämna ordet till fjällappen, som sett sin hjord år från år minskas af vargen och snöstormarna; eller till stadens lågt aflönade fabriksarbetare — alla förstå de dig, alla lyssna de till lösenordet — namnet på hvad som kan befria dem ur deras mer eller mindre sorgliga och tryckta lefnadsomständigheter och förhjelpa dem till en mera bekymmerfri ekonomisk ställning.

Förbättrande af den ekonomiska ställningen — se der hvad som bland de många olika motiven till emigration väl måste anses som det förnämsta, det hufvudsakligen bestämmande.

Och att detta sträfvande ofta är af så djupgående och allvarlig natur, att det icke gerna kan betraktas som en af ungdomligt lättsinne framkallad hetsjagt efter »lyckan», liksom att det af de emigrerandes lefnadsomständigheter här hemma erhåller ett slags berättigande *måste erkännas*. Man måste, om man vill råda bot för det onda, se sanningen i ögonen sådan den är och ej påbörda enskilda individer hvad som är samhällets fel.

Man har velat finna grundvalen till emigrationen i bristande fosterlandskärlek. Men den uppfattningen blir ej så litet skef. Må man påminna sig att utvandrarne hufvudsakligen rekryteras ur de s. k. djupa leden, och der är icke skaldernas eller historieskrifvarnes ideela fosterlandskärlek tillfinnandes och har näppeligen någonsin varit det — något som för öfrigt är helt naturligt. »De stora minnena» och de politiska gränserna för det land, som skall omfattas med en speciel kärlek, blifva alltid för kroppsarbetaren och småbonden abstraktioner. Hvad som för dem har betydelse vid ombyte af vistelseort är mera att naturen på det nya stället påminner om den, som omgaf det gamla hemmet, än att det blir beläget inom något visst lands politiska gränser. Det är vida naturligare för sydsvensken att trifvas i en farm på Illinois eller Kansas prärier än det skulle vara för honom att öfvertaga ett norrländskt skogshemman, liksom Oregon och öfre Kalifornien säkerligen mera tilltala dalkarlens och norrlänningens hembygdskänslor än Skånes slätter.

Att klandra allmogen och den arbetande klassen för frånvaron af något, som den aldrig egt och till följd af sin utveckling och ställning i samhället ej kunnat ega, är uppenbarligen orättvist.

Men saknas fosterlandskärleken hos dessa klasser i mera ideel bemärkelse, så ersättes den i stället af något, som borde vara lika mäktigt att binda dem vid fosterjorden, derest ej tvingande omständigheter verkade i motsatt riktning — vi mena *kärleken till hemmet och familjebanden.*

Ty dessa känslor äro starkt utvecklade hos den svenske bonden och arbetaren och brytas ej af första motgång. Det är — derom kan man vara öfvertygad — först då ingen annan utväg synes möjlig, då skulderna växa honom öfver hufvudet, som småbonden beslutar sig för att lemna den torfva, han kanske odlat i 20 à 30 år och hoppades få lemna skuldfri åt äldste sonen. Den gifte fabriksarbetaren eller handtverkaren realiserar ej gerna sitt bo, som han sett tillkomma möbel efter möbel, för att få penningar till resan öfver Atlanten. Det är först då svårigheterna tillväxa, då barnskaran ökas, då inkomsterna af- i stället för tilltaga och då fattighuset börjar hägra som ett dystert hotande framtidsperspektiv, som han beslutar sig för det afgörande steget.

Just detta att ett flertal af utvandrare utgöres af personer, som man måste antaga handla med öfverläggning och på giltiga skäl, gör att man ej, som vi redan anmärkt, får betrakta denna rörelse såsom blott och bart förestafvad af ett lättsinnigt begär att »komma upp sig», att med litet arbete förtjena mycket penningar.

Nekas kan å andra sidan ej att detta begär utgör driffjedern hos en del af den emigrerande *ungdomen.* (Vi skola i en följande artikel söka påvisa hvilka sorgliga följder en utvandring föranledd af slika motiv meränd̈els för med sig). Dock må ej heller den dömas för hårdt. Den unge arbetaren, uppvuxen i ett hem, der kanske, trots sparsamhet, djupaste armod rådde, har sett sina föräldrar nära att duka under i kampen för tillvaron och vill, medan han ännu förmår, göra alt för att undvika att dela deras öde. Tvärtom skulle han vilja blifva dem en hjelp på deras ålderdom. Hvem undrar på om han med sådana föresatser kastar längtansfulla blickar mot »möjligheternas» förlofvade land — Amerika, der man fortare förvärfvar sig ekonomiskt oberoende än här.

Ännu en orsak till emigrationen, ehuru den nog ställes i bakgrunden af den ekonomiska frågan, är att arbetaren i det nya hemlandet lätt nog erhåller de medborgerliga rättigheter, han här ofta, på grund af sin ekonomiska ställning, måste sakna, och utan hvilka fosterlandskärlek i högre mening näppeligen är tänkbar.

Vi ha här i korthet antydt de vigtigaste orsakerna till den utvandring, som tär på »landets märg». Andra motiv för utvandring finnas visserligen, såsom att den brottslige genom emigration söker undgå straff, att den vanhedrade i en annan verldsdel vill börja ett nytt lif och återvinna ett hederligt namn, att svindlaren behöfver ett nytt operationsfält etc. Men utvandringar föranledda af dylika bevekelsegrunder höra ju till undantagen och lända dessutom samhället till gagn i stället för skada. Det vi hufvudsakligen ha att fästa oss vid, är hvad som kommer de samhällsnyttiga elementen att i massa lemna fosterjorden, och det är för att ännu en gång upprepa hvad vi sagt: ekonomiska svårigheter och saknad af medborgerliga rättigheter. Dermed vilja vi alldeles icke resonera bort det faktum, att obetänksamhet och lättrogenhet spela en stor rol i emigrationen. Vi få vidare tillfälle att utveckla denna sida af saken i nästkommande artikel, der vi vilja sysselsätta oss med de svårigheter emigranterna gå till mötes jemfördt med hvad de kunna vinna.

Unga-mäns-Föreningar.

Verldskonferensen för kristliga föreningarne af unga män kommer, såsom vi redan förr omnämt, att hållas i Stockholm den 15, 16, 17, 18 och 19 nästinstundande augusti. Vi äro nu i tillfälle upplysa våra läsare om det rikhaltiga och omvexlande programmet.

Onsdagen den 15 augusti.

På morgonen, utskottet för granskning af fullmakter sammanträder. Kl. 1 e. m., konferensen öpnas, helsningstal, gudstjenst. Kl. 1,45, konferensen konstituerar sig, utskottsval, de olika ländernas ombud föreställas för konferensen. Kl. 2,15, verldskomiténs berättelse för åren 1884—1888 uppläses, korta redogörelser (om högst 10 minuter) från olika länder meddelas af verldskomiténs ledamöter. Kl. 4,45, gemensam middag. Kl. 6, offentlig sammankomst.

Torsdagen den 16 augusti.

Kl. 9 f. m., ombudens namn upproras, protokollsjustering. Kl. 9,30, morgonbön. Kl. 10, föredrag öfver frågan: »*Hvad säger Bibeln till vår tids unge män*», såsom inledning till diskussion öfver följande ämne: »*Hvilka medel använda föreningarna för deras aktiva medlemmars andliga utveckling och i allmänhet de unga männens omvändelse.*» Kl. 12, uppehåll. Kl. 12,30 e. m., löpande ärenden afgöras. Kl. 1, Diskussionen fortsättes öfver samma ämne som på morgonen, och afslutas med att föredrag öfver »*De inbördes pligter som åligga Föreningars medlemmar.*» Kl. 3, gemensam middag. Kl. 5, offentliga föredrag anordnade af svenska bestyrelsen. Kl. 6,45. Aftonbön.

Fredagen den 17 augusti.

Kl. 9 f. m., ombudens namn upproras, protokollsjustering. Kl. 9,30, morgonbön. Kl. 10, diskussion öfver frågan: »*Hvilka medel böra föreningarne använda för de unge männens moraliska utveckling?* (kampen mot osedlighet, omättlighet, dålig läsning etc.)» Midd., revisionsberättelse öfver verldskomiténs förvaltning. Motioner väckas. Kl. 1 e. m., utfärd med ångbåt; gemensam middag; möte i det fria. Kl. 5, offentliga föredrag anordnade af svenska bestyrelsen.

Lördagen den 18 augusti.

Kl. 9 f. m., upprop; protokollsjustering. Kl. 9,30, morgonbön. Kl. 10, diskussion öfver »*Stiftande och anordnande af kristliga föreningar; föreningars olika former.* Kl. 12, uppehåll. Kl. 12,30 e. m., löpande ärenden afgöras. Kl. 1, diskussionen fortsättes öfver samma ämne som på morgonen. Kl. 3, gemensam middag. Kl. 5, offentliga föredrag anordnade af svenska bestyrelsen. Kl. 6,45, aftonbön.

Söndagen den 19 Augusti.

På f. m. bevistas allmänna gudstjenster. Kl. 5 e. m. Afskedssammankomst. Ämne: »*Hvilken bör den sanna lifskällan för kristl. föreningar vara?*» Kl. 7, den XI, verldskonferensen afslutas.

OBS. Följande ämnen skola behandlas inom särskilda utskott:

1. *Kristliga föreningarne och socialismen:* Den falska och den sanna socialismen; huru kunna vi hjelpa till att befordra den förra och bidraga till att hämma den senares framsteg?»

2. *Kristliga föreningars verksamhet inom icke protestantiska länder.*

3. *De olika medel som kristliga föreningar böra använda för unga mäns fysiska utveckling».*

Årsberättelse för Upsala Kristliga Ynglinglingaförenings tolfte verksamhetsår 1887—1888.

1. *Medlemmarnes antal,* som vid förra årsmötet utgjorde 34, har sedan dess ökats med 10, så att detsamma nu är 44. Under året hafva nemligen 15 nya medlemmar intagits i föreningen, hvaremot 2 blifvit utestlutna, och 3 hafva flyttat till annan ort.

2. *Styrelsen* består detta år af följande: Teol. stud. A. Karlgren, ordf., handelsbitr. F. W. Persson, v. ordf., handelsbitr. J. E. Löfgren, sekr., handelsbitr. J. Fors, kassaförv., stud. H. Brundin, bibliotek., handelsbitr. A. Lundgren och skrädd. G. Lundin.

3. *Föreningslokalen.* Föreningen förhyrde till den 1 okt. 1887 en sal i gården n:o 31 Svartbäcksgatan, men sedan dess har hon flyttat till en något större sal i gården n:o 26 vid samma gata. Lokalen har varit öppen från kl. 3 till 9 e. m. för de ynglingar och män, som derstädes velat läsa föreningens tidningar och tidskrifter. Denna lokol har äfven varit använd för föreningens

4. *Sammankomster.* Första onsdagen i hvarje månad har föreningen haft ett enskildt sammanträde, då dess angelägenhetsr behandlats. Detta har dock börjat och slutat med bön och uppläsande af något Guds ord. De öfriga onsdagarne kl 8,45 e. m. hafva bibelklasser varit anordnade, till hvilka äfven utom föreningen stående ynglingar och män varit hjertligt välkomna. Vid dessa bibelklasser har i allmänhet så tillgått, att en ledare uppläst en bibeltext och talat deröfver, hvarefter ordet varit fritt för hvar och en. Några gånger hafva dock i stället för dessa bibelklasser hållits offentliga föredrag öfver skilda ämnen. Så höll t. ex. teolog. kand. L. Bergström den 15 febr. ett föredrag öfver: »Ynglingaföreningarnes mission», och doc. K. U. Nylander skildrade den 14 mars några af sina intryck från en resa i England. Söndagarne kl. 3,30—4,30 ha offentliga uppbyggelsemöten varit anordnade. Dessa ha dock på sista tiden utbytts mot föredrag öfver något bibliskt ämne.

I likhet med verldens öfriga ynglingaföreningar höll föreningen från den 13 t. o. m. den 19 nov. offentliga bönemöten hvarje kväll. Denna bönevecka afslöts söndagen den 20 nov. af pastor B. Bolin med en predikan för ungdom å kyrkosalen vid S:t Persgatan, hvilken lokal godhetsfullt upplåts för nämda ändamål. Bland sammankomster må äfven nämnas de små fester, som några gånger hållits endast för medlemmar. Med dessa fester har föreningen velat i någon mån bereda en ersättning för familjelifvet åt de medlemmar, som deraf kunnat vara i behof.

5. *Biblioteket* består af cirka 350 band af dels religiöst, dels allmännyttigt innehåll och anlitas af både medlemmar och utom föreningen stående, såsom särskildt barnen i föreningens söndagsskolor samt några större gossar. Förutom böcker inrymmer biblioteket äfven ett parti ströskrifter.

6. *Verksamheten.* Förutom den i förra årsberättelsen omtalade söndagsskolan vid Svartbäckstull har föreningen börjat en sådan jämväl vid Vaksalatull, der omkring 50 barn undervisas. En söndagsskola för endast gossar hålles äfven å föreningslokalen. Föredrag öfver olika ämnen hafva hållits för större gossar på söndagseftermiddagarne, då i regel rätt många åhörare infunnit sig.

Besök hafva på sista tiden gjorts å fattig- och sjukhusen, då kristliga tidningar derstädas utdelats. Ströskrifter från föreningens bibliotek spridas emel'anåt af medlemmar. En bjudning för fattiga män hölls å föreningslokalen den 19 februari. Dessutom ha några barnfester hållits under året. Söndagen den 24 juli hade föreningen en utflykt till Skokloster, då flere talare å föreningens vägnar inbjödo syndare till Herren Jesus.

Om föreningarnes penningställning. Föreningarna böra af hvarje medlem upptaga en liten årsafgift. Inkomster kunna också beredas genom enskilda bidrag eller genom att framlägga saken för allmänheten på årsmötena, redogöra för hvad som blifvit gjordt, hvad man ämnar göra och hvad man för det kommande året behöfver. Låt derpå upptaga en kollekt, sedan först teckningslistor eller kort blifvit kringskickade, hvarpå hvar och en har tillfälle att anteckna med huru stor summa han vill bispringa föreningen, tiden när han vill betala den jemte sitt namn.

Andra föredraga måhända att lägga sitt bidrag i kollektbössan. Ett annat sätt är att anskaffa ett antal personer, som äro villiga att gifva 10 eller 25 öre i veckan eller månaden. Dessa bidrag böra punktligt inkasseras. Varen icke rädda för att begära hvad I behöfven. Varen visse på, att pengarne icke komma till er. I måsten sjelfve gå efter dem. Låten edra bäste och mest praktiske medlemmar gå och begära dem på ett manligt, rättframt, kristligt sätt. Verket är Herrens, och om han använder er i sin tjenst, så äro pengarne Herrens och I bören utan fruktan begära dem.

Sen till att kassan skötes af dertill kompetente personer och att ett enkelt, men säkert bokföringssätt användes, så att I icke kommen i någon penningförlägenhet. Ganska många föreningar behöfva vidkännas blott få utgifter. De hafva ingen lokal eller om de hafva en sådan

kostar den högst obetydligt. Men det finnes andra saker som behöfva deras hjelp, nämligen den inre och yttre missionen. Föreningarnas bidrag härtill äro helt och hållet frivilliga. De äro icke tvungna att gifva något; men de böra icke gifva mindre för det. Den inre missionen gagnar deras egen sak på ett mycket direkt sätt. De skörda stor vinst af alla andliga föredrag, böneöten o. d. som hållas. Nämda sträfvanden kunna blifva medel att tillföra dem mycket godt, och de borde betrakta det såsom en förmånsrätt att få gifva, så att de i sin ordning kunna hjelpa andra, och så ordna sina tillgångar, att de kunna understödja både den inre och yttre missionen.

Unga-kvinnors-Föreningar

Kort redogörelse för Unga Kvinnors förening i Åbo. Denna förening stiftades våren 1885 af fru A. M., och är delad i tvänne grenar, en finsk och en svensk. Den har arbetsmöten hvarje lördagsafton, hvilka i medeltal besökas af 20 flickor. En sjuk- och hjelpkassa är bildad, från hvilken sjuka arbeterskor få understöd af omkring 5 mark i veckan. Föreningens bibliotek, bestående af såväl finska som svenska böcker, är mycket anlitadt. Denna förening har nu prenumererat på 2 ex. af »Ungdomsvännen» för att stå i förbindelse med de svenska föreningarne. Vi hoppas att snart se denna förenings nitiska sekreterare, fröken Dühr, midt ibland oss, enär hon står i begrepp att begrepp att besöka Sverge.

Vänskapsföreningen

är namnet på en förening *af ungdom* inom baptistförsamlingen i Stora Mellösa. Unga personer, som icke tillhöra församlingen, men äro väl anskrifna, hafva ock tillträde. Föreningen firade sin årshögtid den 15 sistl. april. Pastor J. A. Jäder från Asker höll vid tillfället ett godt föredrag öfver ämnet: »Samhällssjukdomar i vår tid». Skolläraren Söderberg talade om »Den sanna vänskapen». Dessutom upplästes följande verser, som vi på begäran införa:

I, män och kvinnor, är det er mening,
Som samlats här under bön och sång,
Att fira högtid som en förening,
Som årligt skett, nu för tredje gång.
Må vi då skänka de gångna åren
Ännu en tanke; om vi i spåren
Ha' följt vår Mästare på hans stråt,
Och om till himmelen vi följts åt.

Vi få bekänna att mycket felas
Hos oss i lifvet, som vara skall.
Vi bedja Gud, att vi måtte helas
Från våra brister och många fall.
För goda möten vi Herren lofva,
Han varit med oss att vi ej sofva,
Han styrkt vårt hjärta så mången gång,
Vid dessa möten, med bön och sång.

Det varit skönt i en krets bland vänner
Få minnas på om vår bäste vän
Och fritt få säga hvad hjärtat känner
Och ej ens frukta för — lagens män. *)
Må vi då tacka vår Gud, som gifvit
En sådan frihet, att vi ej blifvit,
Som fordom störda i — eget hem,
Då vi ha tal't om vårt himlahem.

Må denna nåd, som dig Herren gifver
Och kärleken att sin Son han gaf,
Dig ständigt mana, så att du blifver
För Herren Jesus en verksam slaf.
Ej må du känna dig kraftlös mera
Att ständigt lefva till Herrens ära,
Den Gud du tjenar ge'r kraft och hopp,
Att trygg du slutar ditt lefnadslopp.

Du kanske tänker: nog vill jag verka
För Herren Jesus min Frälsare,
Men, hvart jag blickar, kan jag ej märka
En lämplig plats, att mig dit bege.
Då jag dig bjuder en söndag komma
Till söndagsskolan, ibland de fromma.
Besök densamma på slaget två,
En lämplig plats torde der du få.

O, Syskon! Hafva vi lemnat verlden
Och stält vår vandring till bättre land,
Må vi då fortsätta pilgrimsfärden,
Med ordets lykta uti vår hand.
Och stödja svaga, att de ej falla
Och värma upp dem, som äro kalla
Och dra' med oss dem vi kunna nå,
Att vi tillsammans *en* himmel få.

Vårt mål är högt, men, det måtte vara
Så mycket mer eftersträfvansvärdt.
Vi måste låta ifrån oss fara
Ju mycket af hvad vi här ha' kärt.
På inga bördor vi här må bära,
Men draga korset till Kristi ära;
Vår nästas bördor, så lär Guds ord,
Vi skola bära på denna jord

* * *

Och du, min vän, som ej ännu funnit,
Den frid som öfvergår alt förstånd;
Ej blifvit tvagen i blod som runnit
För dig såväl som för mig en gång.
O, lemna dig uti Jesu händer,
Han tager mot dig, om blott du vänder
Dig om, du finner en öppen famn.
Vänd om, vänd om, uti Jesu namn!

Om död ej ses i ditt ansigte stirra,
Så kan han lura strax bak din rygg.
Låt icke satan dig mer förvirra,
Fly nu till Jesus så är du trygg!
Du blir ej värdig för att du dröjer,
Är derför bäst, om du genast böjer
Dig ödmjukt ned invid nådens tron,
Och nåd du får genom Fadrens Son.

* * *

Må Herren sköta sin lilla skara,
Omhulda, vårda, sin klena hjord,
Och skydda, hägna, oss för all fara,
Som ständigt möter på denna jord.
Att som en örtagård vi må präla
Och Kristi härlighet städs afstråla,
En källa blifva, som vatten har,
Som ständigt flödar, men slut ej ta'r.

B—n.

*) Syftar på förra tiders konventikelplaket. *Red.*

Svar på frågor.

5. (U. V. n:o 8 för den 24 februari).

Det *rätta* eller *orätta* i tobaksbruket torde vara en samvetsfråga af sådan beskaffenhet, att den ene ej kan döma öfver den andre i det stycket. Kanske få vi äfven i det fallet ihågkomma apostelns ord: »Pröfva hvad din kropp sundt är och se hvad honom osundt är — *det gif honom icke*».

Tyvärr ha många så vant sig vid tobaksbruket, *innan* de blefvo omvända, att det är dem nästan omöjligt öfvervinna det.

Men nog vore det godt, om alla troende kunde försaka denna skadliga öfverflödsvara — *ty skadlig är tobaken*, det är ett bestyrkt faktum.

Hvad angår om det är *passande* eller *icke* passande, så kanske det blir något kinkigt *rätt* besvara en sådan fråga.

Somliga anse det högst opassande att t. ex. *tugga* snus, under det de *icke* anse det opassande att begagna snus *i näsan*. Ja, det förstås *frun-timmer*, som skola tvätta våra näsdukar, anse väl snusandet i näsan vara opassande för *frukternas* skull.

Rökandet tolereras rätt väl af somliga. Dock anse vi det *anstötligt*, om en kristen uppträder ute på gatorna och i allmäna folksamlingar med cigarr i munnen.

Men saken har en annan sida. Det är *dyrt* att röka.

6. (U. V. n:o 8 för den 24 februari).

Svaret kanske torde ligga i några af de artiklar, som varit införda i n:ris 13, 14, 16 och 17.

8. (U. V. n:o 12 för den 23 mars).

På hvad *basis* är fredsföreningen bildad? Det är hufvudfrågan. Hurudan ledning eger den? Hurudan karaktär hafva mötena? Hvad förbinda medlemmarne sig till?

Förr än dessa frågor besvarats, kan ej den insända *bestämdt* afgöras.

Fredssträfvandena i och för sig äro icke blott aktningsvärda utan dertill i högsta måtto kristliga. Men *huru* skall målet nås.

För vår del måste vi bekänna, att vi ej äro alldeles vissa på, att en allmän afväpning kan ske under människoslägtets nuvarande förhållanden.

Ej heller äro vi *vissa* på, att alla vår tids fredsföreningsrörelser äro tillräckligt nytestamentliga i sin anläggning för att kunna vinna varaktig framgång. Dermed hafva vi ej velat hvarken uttala oss gillande eller ogillande om föreningar, hvilka vi helt ytligt känna.

Pröfven alt, behållen det goda!

Insändt.

Till Sverges kvinnor.

Svenska kvinnor!

Höga, låga, gamla och unga!

Huru länge viljen I åse, huru dryckenskapen förhärjar vårt land och dess invånare, utan att i gören något för att förebygga det onda?

Nu är det hög tid för Sverges kvinnor att i sin mån bidraga till landets bästa.

»Hvad kan en kvinna göra åt det?» sägen I.

Jo, mycket. Säkert ha alla på ett eller annat sätt varit i tillfälle att, kanske bland sina närmaste, se dryckenskapens följder.

Kvinnor! Afsägen eder alt bruk af dessa drycker. Du, unga kvinna, börja nu! Säg nej för din egen del och säkert skall du kunna hindra mången ung man att falla under dryckenskapens förfärliga last. Du maka och moder, bannlys ur ditt hem detta gift, som förstör så mången lyckligt hem. Lär din son och din dotter att det är gift i bägaren, lär dem hata och afsky det, de skola en gång välsigna dig derför. Ofta hör man kvinnor klaga öfver männens dryckenskap, men gören I något sjelfva för att hindra det? Nej!

I dricken med dem i stället, beklagligt nog. Huru viljen I begära att mannen skall kunna afsäga sig det, så länge I stån med glaset i hand. Nej, kvinnor, rika och fattiga, vaknen upp! Visen att I sjelfva kunnen undvara det, och vi skola en gång skörda frukterna deraf. I som ären nykterhetsvänner, varen det uppriktigt och sant. Prediken ej nykterhet för andra, under det att I både köpen och säljen rusdrycker, ty då är det lögn och skadar mer än det gagnar. Nej, varen ärliga nykterhetskämpar både i ord och handling, och förtröttens icke.

Vårt mål är *stort*, men vår Gud är *större*, och han skall gifva oss segern. Kommen *alla* och dragen edert strå till stacken, det kan ske på många sätt. Varen välkomna till vårt arbete. Träden in i den för ett år sedan bildade »*Svenska kvinnornas nykterhetsförening*», om I önsken förena edra krafter med andra. Denna förening har sina ordinarie möten *2:dra måndagen* i hvarje månad, Brunkebergstorg n:o 2, 3 tr. upp, och *sista* torsdagen; Urvädersgränd n:o 11, n. b. kl. half 9 e. m.

John Ericson.

Kapten *John Ericson*, monitorns uppfinnare och en af de mest framstående ingeniörer i nyare tider, har nyligen ingått i sitt 86 år.

Han åtnjuter god helsa och är i besittning af oförsvagade själskrafter. Fördelen af att vid så långt framskriden ålder, ännu vara så kraftig, tillskrifver han, såsom hans egna ord angifva, »förmågan att förstå sig på och väl sköta sitt kroppsliga maskineri och tillgodose dess behof».

Den kroppskonstitution han ärft af sina härdade svenska förfäder är i första rummet en vigtig omständighet; dertill komma regelbundna vanor och daglig, fysisk öfning.

Numera går han sällan ut; men under många år företog han promenader i det fria, vanligtvis om aftonen, emedan denna tid på dagen, då han kände sig oberörd af alt buller och bråk, syntes honom mest passande och vederkvickande. Sedermera öfvergaf han likväl dessa promenader, enär han trodde sig märka, att de ej medförde samma nytta som tillförne. Nu finner man i stället en hel sal, full af gymnastikapparater, der han, liksom i de öfriga stora och med gammaldags bekvämlighet inredda rummen, får tillräcklig motion samt genom de öppna fönstren ständigt ombyte af frisk luft.

Hans dag börjar kl. 7 på morgonen, vid hvilken tid han året om stiger upp. Första timmen användes till kroppsöfningar, hvilka efterföljas af ett ljumt bad med kall dusch och en afrifning. Klockan 9 är han redo att intaga sin frukost bestående af té med mycket mjölk uti, 2 à 3 löskokta ägg och en half kaka bröd. Det sistnämnda, tillredt efter hans eget recept, är brunt, groft samt alldeles torrt, och ständigt finnes en sådan kaka liggande till torkning på kaminkransen.

Tidningar och tidskrifter, bland hvilka många af vetenskapligt innehåll, samt hans post, taga nu för en stund uppmärksamheten i anspråk. Derpå begifver han sig till sin enskilda arbetslokal i andra våningen. Med egen hand utför han de flesta af sina konstruktionsritningar och är i detta hänseende en af de skickligaste och raskaste. I det mekaniska utförandet af hvarje slags modell och experiment ådagalägger han en stadighet, parad med styrka och skicklighet i sina händer, hvilken hos hvem som helst skulle vara berömvärd, men som vid 85 år gränsar till det underbara.

Sina matematiska beräkningar gör han sjelf och vill i detta hänseende icke vara beroende af medhjelpare, något som annars är vanligt med många stora ingeniörer.

Kl. 4 intager han sin middag, bestående af vegetabilier, té och bröd samt ungefär 30 gram kött. Visserligen väges detta ej så noga, men säkert är att dess kvantitet aldrig uppgår till dubbelt. Andra måltider och annan slags föda före-

komma aldrig. För öfrigt dricker han ej till maten, måhända någon gång litet vatten. Han begagnar aldrig tobak och förtär icke vin, öl eller likör. För egen del anser han dem ej medföra något godt.

Efter middagen och innan han återvänder till arbetet, tillbringar han en eller två timmar med läsning, vanligtvis i något tekniskt vetenskapligt ämne, som har sammanhang med de forskningar och undersökningar, hvilka för tillfället sysselsätta honom.

Det arbete, som nu följer, är det förnämsta för dagen. Härtill användes aftonen, enär tankarne då komma lättare och röra sig friare samt mindre störande påverkas af yttre verldens buller och bestyr.

På slaget 11 afbryter han sitt arbete, på hvilken punkt det än befinnes. »Icke derför», säger han, »att någon förnimmelse af trötthet förspörjes, utan för att unna hjernan litet hvila före sänggåendet». Detta sker vid midnatt, då sömnen med ens infinner sig, styrkande och upplifvande, så att den flitige mannen på slaget 7 åter kan börja och fortsätta den nya dagens vigtiga värf.

(Ur »Medd. för helso- och sjukvård»).

Åtskilligt

Liten orsak, stor verkan. Vid järnvägsstationerna i Italien äro elektriska apparater anbragta, hvilka då ett tåg lemnar stationen, knäppa till sex gånger, hvilket höres på nästa station.

Banmästaren vid Carpi, nära Modena, hörde en gång att instrumentet, som förmedlade ljudet, endast lät höra sig tre gånger, hvadan han antog att någonting var i oordning på linien, och befalde genast att gifva varningssignaler.

Tåget, som var i full fart, stannade plötsligt till passagerarnes stora förvåning, och man telegraferade till stationen för att få veta varningens orsak.

Af undersökningen framgick emellertid att linien var farbar och efter långt dröjsmål fick tåget slutligen fortsätta.

Förargad öfver det ofrivilliga misstaget undersökte banmästaren den elektriska apparaten, hvarvid han fann en liten ihjelklämd råtta, som förskräckt af det för henne ovanliga ljudet trängt sig ned i ett hjul, och sålunda stannat hela apparaten, och man kan säga på samma gång äfven tåget.

På liknande sätt kunna ofta små orsaker hafva stora och ledsamma följder med sig. Genom en liten gnista kan en hel stad uppbrännas och en obetydlig bräcka kan sänka det största fartyg, samt en enda hyllad synd, låt vara liten i människors ögon, kan bringa en själ i evigt förderf.

O. C.

Brefvlåda.

A. B. St. Mellösa. Sänd 1: 60 i tioöres-märken (*sparmärken* tagas helst.)

Annonser

Augusta Pettersons Modemagasin,
37 Mästersamuelsgatan 37.
Nu inkommet för säsongen ett större parti
Damhattar
monterade och omonterade såväl enkla som eleganta till möjligast billiga priser.
37 Mästersamuelsgatan 37.

Velocipeder
af eget fabrikat hos
Per From, Stockholm
Malmskilnadsgatan 45.
OBS.! Katalog på begäran.

Stockholms Andra Söndagsskolförening håller sitt årsmöte i Betelkapellet Pingstdagarne den 20 och 21 maj, till hvilket alla skolor, som tillhöra eller önska tillhöra föreningen, hjertligen inbjudas.

De, som hafva frågor till diskussionen eller önska logis under mötet, torde derom underrätta föreningens sekreterare, bokhandlaren Aug. Palm, Malmskilnadsgatan 40, Stockholm.

☞ Skolorna torde hafva godheten i god tid utse ombud till mötet samt insamla kollekter och medlemsafgifter till föreningens kassa.

Styrelsen.

Tidningen
Nykterhetskämpen
utgifves fortfarande en gång i månaden, tryckes på fint papper, sextonsidig och illustrerad, **för endast en krona för år,** postarvodet inberäknadt.

Som **gratispremie** lemnas ett fint planschverk öfver Stockholm af ungefär samma bokhandelsvärde som tidningen.

Skrif till *Nykterhetskämpens expedition i Stockholm* och begär profnummer, och ni får sådana fraktfritt, att utdela bland bekanta.

A. & O. Schultén
STOCKHOLM,
2 Normalmstorg 2
och
7 Sturegatan 7.
Stora och välsorterade lager af
Garn-, Väfnader & Trikåvaror
i parti och detalj till billigaste
fabrikspris.
Profven sändas till landsorten franco.

Vid Herberget
för tjenstflickor, Klara Östra Kyrkogata N:o 7, erhålla yngre tjenarinnor, som för tillfället sakna anställning, nattlogis jemte kaffe på morgonen för 35 öre. Betyg skola medföras.

På samma gång man erbjuder flickorna denna billiga fristad, vill man härmed varna dem för att lemna sina platser i hemorten, i tanke att få det bättre i Stockholm, ty »att få det bättre» lyckas nästan aldrig, så vida man icke på förhand fått säkert löfte om bestämd plats.

LINA NORDWALL,
Herbergets stiftarinna.

K. F. U. K:s möten:
Norrlandsgatan 13, 2 tr.
Söndag: 6—½ 8 e. m. sång och bibelklass, ledes af intendenten Lagerkrantz.
Onsdag: 6—9 e. m. arbetsklass.
Nytorget 46. Söder.
Lördag: 7—9 e. m. arbetsklass för fabriksflickor.

C. Berg
21 Humlegårdsg. 21
Stockholm
bemedlar köp och försäljning af *stads-* och *landtegendomar* samt emotiager uppdrag till härvarande *under-* och *öfver-rätter*, ombesörjer *taxfart å egendomar, bevakningshandlingars* inlemnande, utreder *sterbhus*, förrättar *bouppteckningar* uppsätter *testamenten* samt ombesörjer *vårdsgöromål* och inkasseringar, m. m. Vänden Eder med förtroende till
C. Berg
21 Humlegårdsgatan 21.
Stockholm
Träffas: *kl. 10—12 f. m., 3—5 e. m.*
Allm. Telef. 7308.

Genom **K. F. U. K:s placeringsbyrå,** 13 Norrlandsgatan, anskaffas alla sorters tjenarinnor, biträden i hushåll och affärer samt lärarinnor. Adresser och rekommendationer till utlandet lemnas åt unga flickor, som äro rekommenderade af någon af föreningens medlemmar.

Kom ihåg
Aug. E. Halldéns
skoaffär
7 Engelbrektsgatan 7
då I behöfven nya *skodon* eller gamla *reparerade*

Välgjorda
Möbler
Bättre och enklare. Billigt pris.
Äfven mot afbetalningar.
Malmskilnadsgatan 46
7 Oxtorgsgatan 7
A. Lagerberg.
Egna tillverkningar.

I Vedhandeln
4 Observatoriegatan 4
försäljes frisk och god björk- samt al- och barrved, såväl sågad som osågad jemte antracit-, sten och träkol, engelsk och svensk kokes, hemsänd till alla delar af Stockholm.

Obs.! Äfven säljas ved-, kol- och kokspoletter.

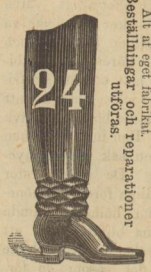

C. P. HÖGLANDER'S
Skoetablissement
(Etablerad 1870.)
24 Brunkebergstorg 24
Stockholm.
Rekommenderar mina allmänt välkända tillverkning:r.
Alt af eget fabrikat.
Beställningar och reparationer utföras.
Allm. Telef. 68 81.

EMIL LARSÉNS
skrädderiaffär
18 Brahegatan 18.
Obs! Obs!
Goda tyger. Solidt arbete.
Billigt pris.
Allm. Telef. 7116.

Å Fredrika-Bremer-Förbundets byrå,
Stockholm,
finnas kvinliga arbetssökande anmälda, såsom: lektionsgifvare, svenska och utländska lärarinnor för hem och skolor, kontors- och skrifbiträden, husföreståndarinnor, sällskap och biträden i hem, föreläserskor, gymnaster, sjuksköterskor m. fl.

S. G. BORIN,
Packhusgränd 1,
STOCKHOLM.
Etablerad 1849.
Telefon 6179.

Befordrar passagerare till Nord- & Sydamerika, Kina, Japan, Australien och Nya Zeeland med Norddeutscher Lloyds förträffliga Postångare.

Palm & Stadling.
Piano- & Orgelmagasin
Malmskilnadsg. 40,
Stockholm.
Rekommenderar sitt lager af **Flyglar, Pianinos & Orglar** från de förnämsta in- och utländska fabriker. Särskildt framhållas H. Kohls *Flyglar* och *Pianinos* samt Mason & Hamlins Orglar.
Obs. Svenska orglar med 1 stämma 4 oktaver samt 1 knäforte från 115 kronor.
Lager af alla brukliga blås- och stränginstrument, såsom:
Violiner, Flöjter, Guitarrer, Klarinetter, Occarinor, Dragspel, Symphonion, Ariston, Horophoner, Zittror, Speldosor.
Violinlådor, Violinstråkar, Mek. Notställare, Piano- och Orgelstolar m. m.
Goda betalningsvilkor. Billiga priser. Illustrerad priskurant på begäran *gratis.*

Nilsson & Dahlbeck.
Skrädderi-Etablissement
38 samt lager af färdiga **38**
Gosskläder
Regeringsgatan
Stockholm.

Stockholm, David Lunds Boktryckeri 1888.

UNGDOMS-VÄNNEN.

LITET LJUS MINSKAS EJ — KRISTLIG TIDNING FÖR SVERGES UNGDOM. — DITT ORD ÄR EN LYKTA FÖR MINA FÖTTER

N:o 19. Fredagen den 11 Maj. 1888.

Prenumerationspris:
Helt år 1 kr., 3/4 år 75 öre, 1/2 år 60 öre, 1/4 år 30 öre.
Postbefordringsafgift 20 öre.
Till Amerika 3: 50; Norge, Danmark och Finland 3 kr.

Redaktör och ansvarig utgifvare:
K. TH. MALMQVIST.
Brahegatan 60 Stockholm.

Annonspris: 8 öre pr petitrad.
Expedition: Palm & Stadlings bokhandel Malmskillnads gatan 40. Telef.: Bell 10 78, Allm. 57 90.
Lösnummer: 5 öre.

Ihärdighet.

(Med förläggarnes benägna medgifvande ur »Filt, kraft och karakter» af W. M. Thayer P. Palmqvists Aktiebolag, Stockholm. Pris 1: 50).

I.

Ihärdighet vill säga så mycket som ståndaktigt fullföljande af det man gripit sig an med. Det är den tåliga ihålligheten som ej släpper taget utan oförtrutet håller fast. Då Columbus var på väg för att uppsöka den Nya Verlden, gjorde slutligen besättningen uppror, emedan de ej sågo något tecken till land. Columbus lyckades dock öfvertala dem att gifva sig till tåls och lofvade dem att efter tre dagar skulle han vända till baka, om land till dess ej visat sig. Innan den tiden var ute, fingo de helsa den Nya Verlden. Dessa *tre dagar* som Columbus ryckte åt sig ur upprorets händer, de voro för honom och för verlden lika mycket värda som Amerikas upptäckt. Det var en ihärdighet af äkta sorten, som gjorde att resan räckte tre dagar längre. Beslutsamhet och kraft hade alt intill den stunden gjort trogen tjenst och öfvervunnit stora svårigheter; men hade icke Columbi ihärdighet kommit dem till hjelp i upprorets stund, så hade alt hvad de utträttat varit förspild möda. Ihärdigheten var det som räddade från undergång resultaten af beslutsamhet och kraft och som satte kronan på verket.

Detta exempel visar oss rätt tydligt, hvad ihärdigheten har för plats och betydelse. Det är det sega allvaret som gör slag i saken. Det är i det sega allvaret som ihärdigheten visar sin kraft. Tre dagar, eller till och med bara tre timmar eller tre minuter kunna för henne vara af största betydelse. På den tiden hinner hon kanske rädda sig undan nederlag. På den tiden vinner hon kanske seger. Eller ännu bättre, kanske den tiden räcker till för att förvandla ett nederlag till seger. General Sheridans ihärdighet vände hans slagna och retirerande armé till baka mot fienden, icke blott för att återvinna en förlorad position utan äfven för att segra öfver segervinnarne. Sheridans ryktbara ridt är ett af de mest spännande kapitel i historien. Det var ihärdighet som dervidlag vann priset.

En tilldragelse i general Grants yngre lif tjenar att närmare belysa denna egenskapens vigt och betydelse. Han var endast åtta år gammal, då han en dag i skolan under läsningen af sin lexa stötte på de orden »I can't» (jag kan inte). Han förstod icke rigtigt hvad de betydde, och han frågade sina kamrater derom, men förgäfves. Han vände sig nu till ordboken, men det hjelpte icke ändå. Ordet *cannot* (kan icke) fans der, men *I can't* kunde han icke få tag på. Han vände sig då till läraren och frågade: »Hvad betyder *I can't?* Det står icke i lexikon.» »Nej, det står icke i lexikon», svarade läraren, »och väl är det», hvarpå han fortsatte och gaf klassen en föreläsning öfver vigten af ihärdighet. Tre eller fyra år senare vardt den unge Ulysses skickad till skogs för att hemta timmer. Legdt arbetsfolk skulle möta honom der för att lasta på timret, men af någon oförmodad orsak kommo de ej. Gossen väntade en bra stund, och om han hade varit lik de fleste andra gossar, hade han vändt hem igen utan timmer. Men så gjorde icke han. Han hade kommit för att hemta timmer, och han ville ej låta någonting hindra sig derifrån. Raskt och beslutsamt grep han verket an, lassade sjelf på timret och körde det till sågverket. Trettio år senare satte han sig i sinnet att marschera på Richmond, ehuru rebellerne sökte hindra honom att komma fram. Men han gaf sig i väg mot Richmond, och till Richmond skulle han fram. Många blodiga drabbningar hade han att kämpa, förskräckliga nog för att skrämma försagda människor till baka; men hans lösen var alt jemt: »Framåt till Richmond!» Fienderne sade: »General Grant vet icke af när han kommer i klistret;» och i sjelfva verket var det en sanning, ty ihärdighet kommer icke ofta »i klistret;» den *sätter andra* fast i klistret i stället för att sjelf fastna deri. En af dess favoritsatser lyder så: »Försök aldrig en sak utan för den igenom.» Då ihärdighet griper saken an, är det bäst att motståndet rymmer fältet. Ihärdighet finner alltid utvägar eller gör sådana. Ihärdighet »som står fast intill änden», det är en sak som har stor betydelse i verldsliga ting, hvilka meningar man än må hysa derom i fråga om de andliga tingen.

I alla förhållanden är denna egenskap af nöden, ty intet sträfvande finnes som ej har sina bekymmer med sig. Att blifva *mästare* i äfven den ringaste syssla kräfver både tid, tålamod och ihärdiga bemödanden. Vi frågade en gång en skicklig skomakare huru många par han kunde halfsula på dagen. »Jag har halfsulat fyrtio par på en dag», svarade han. »Huru många pliggar fins det på en skosula?» frågade vi vidare. »Etthundrafem», sade han. Vi beräknade då antalet pliggar som han slagit in på en dag — det utgjorde åttatusen, en och en i sänder; altså *nära femtiotusen pliggar inslagna på en vecka!* Må den oförfarne tänka på ett sådant arbete, att det förelades honom på måndagsmorgonen att slå in under veckan femtiotusen pliggar en och en i sänder! Det skulle se nästan omöjligt ut. Ett tråkigt och afskräckande arbete! Men ihärdighet går dock i land dermed utan svårighet. En utmärkt musikus tillfrågades en gång huru långa studier dec behöfdes för att uppnå en sådan skicklighet, och han svarade: »Tolf timmar om dagen i tjugu års tid». Huru få äro icke de, som vilja gå in på så svåra vilkor!

Den spanske bildhuggaren Alfonzo Carlo högg en staty åt en rik man på tjugufem dagar. Då denne föreslog att betala honom efter dag, svarade Carlo: »Hvad för slag! Jag har hållit på att arbeta och studera i tjugufem år för att kunna göra den der statyen på tjugufem dagar». Hade han hållit på att arbeta bara i tjugu år, så hade han kanske icke alls varit i stånd att göra ett fint arbete. Ihärdigheten måste drifva honom att flitigt hålla i med sin öfning alla de tjugufem åren oafkortadt, för att resultatet skulle blifva utmärkt i sitt slag. Just i detta hänseende är det många taga så miste i sitt bedömande af arbetets värde. Att en kirurg får så stort honorarium för en enda timmes arbete; att en offentlig föreläsare får femtio till hundra dollars för en enda föreläsning; att en mästare i talkonsten aflönas efter femtio dollars i timmen; att en jurist begär tjugutusen dollars för handläggning af ett enda mål; att predikanter få två och tretusen dollars i lön för en eller ett par predikningar i veckan; att statsmannen betalas med åtta eller tio tusen dollars om året för några få veckors tjenstgöring; att direktören i en bank eller ett assuransbolag begär en lön på femtusen eller ända till tjugufemtusen dollars om året; att en handelsexpedit eller en bokhållare kan få ständig anställning med två, tre eller fem tusen i årlig inkomst, sådant är för många människor svårt att förstå. De tycka det är ofantlig betalning för litet arbete. De förgäta huru mycket tid och penningar det har kostat dessa män att blifva dugliga för sådana ansvarsfulla poster. Innan sådan betalning kunde komma i fråga, hade de kanske sträfvat i tungt arbete under tio, tjugu eller trettio år. Sådane män hade just den der ihärdigheten som gjorde dem dugliga för sådana vigtiga platser. Äfven för andra stod vägen öppen att arbeta sig fram till sådan ära och sådan förtjenst, men dem fattades nödig ihärdighet. Tio, tjugu eller trettio års sträng öfning — detta låg dem i vägen som ett väldigt lejon. För sådana hinder ryggade deras beslutsamhet och kraft förskräckta till baka. Och skälet hvarför de ej bekläda sådana afundsvärda platser är helt enkelt det, att de ej äro af dem förtjenta. På det hela taget handlar samhället härvidlag rätt och billigt. Det gifver ihärdigheten och dit hörande dygder rättvis lön; men feghet och lättja gifver det ingen lön. Den som gör det bästa han kan, skall aldrig behöfva gå och tigga om bröd eller vänner. Samhället skall hjelpa honom framåt så mycket det förmår, och han skall ej få skäl att beklaga sig. Vi tro att de fleste unge män icke tillbörligt uppskatta värdet af denna egenskap. Åtminstone fatta de icke rätt dess betydelse der det gäller att vinna *grundlighet* i en viss verksamhet. Det är omöjligt att vinna utmärkelse i någon kallelse den förutan. Utan ihärdighet kan ingen blifva framstående i sitt fack, vare sig han är snickare, smed, fabrikant, skollärare eller jurist. Ungdomen behöfver noga studera de stora mönster af ihärdighet som finnas i de framstående männens lif, så väl de aflidnes som de ännu lefvandes. De skola i dem finna både ett behag som fängslar och en kraft som väcker till efterföljd. Newton är ett sådant exempel: då han började sitt arbete, »De gamla folkens kronologi», beslöt han att göra det så tillförlitligt som möjligt. Först utarbetade han det med största omsorg, sedan skref han om det igen. Men ändå var han icke nöjd, och då han såg att han kunde göra ännu några väsentliga förbättringar deri, arbetade han om det på nytt. Och så höll han på och vardt icke nöjd med arbetet förr än han hade skrifvit om det *sexton gånger*. Det är en beundransvärd och storartad ihärdighet, som kan förmå en människa till sådant. Det är en dygd

som förråder ett hjeltemod. Pascals »Provinsiela bref» äro med rätta berömda, och lika berömdt är det sätt hvarpå han satte ihop dem, ty han använde tjugu dagar på hvart och ett af dem. De flesta människor skulle anse så väl dessa bref som alla andra bref värda en plats i papperskorgen, hellre än de skulle nedlägga så mycken tid på deras författande. Deras ihärdighet är alt för liten för ett sådant jettearbete. Vi kände en gång en ung man som skref sina bref till sina vänner med samma omsorg hvarmed han författade sina skrifter. Ofta nedlade han flera timmars arbete på ett enda bref, och äfven sjelfva handstilen utförde han med den allra största prydlighet. Hans bref voro rigtiga mönster i sitt slag, så att den som läste dem kunde ej annat än få den högsta föreställning om författarens sällsynta bildning och smak. Denne yngling blef en af de skarpaste och lärdaste författare innan han var trettiofem år gammal. Samma ihärdighet som gjorde hans bref till mönster af brefskrifning, gjorde att han äfven i allting annat gick lika grundligt och ihärdigt till väga. Bancroft arbetade i tjugusex år på sin »Förenta Staternas historia», och Noah Webster arbetade på sin ordbok i trettiosex år. Knappast torde historien hafva att erbjuda ett mera märkvärdigt exempel på ihärdighet, än det sist nämda. Trettiosex års trägna studier på filologiens torra fält! Att under mera än ett tredjedels sekel hålla på att samla och definiera ord! Vanliga exempel på ihärdighet sjunka ned till en obetydlighet vid jemförelse med denna entusiastiska hängifvenhet åt en enda sak.

Emigrationen.

II.

Vi sökte i föregående artikel utveckla några af de skäl, som föranleda emigrationen, och kommo dervid till den slutsats, att motiven till utvandringen i allmänhet icke äro af så dålig beskaffenhet, som en och annan möjligen är böjd att tro. Sträfvan efter medborgerliga rättigheter och ekonomiskt oberoende är ju alltid i och för sig aktningsvärd, äfven om man ej kan godkänna det medel till dessa fördelars ernående, som så många söka i emigrationen.

En samhällsrörelse som denna, måste, för att erhålla den riktiga belysningen, betraktas ur tvänne synpunkter, nämligen 1:o det ändamål den afser och 2:o beskaffenheten af det eller de medel genom hvilka ändamålet skall ernås.

Vi ha uttalat våra sympatier för ändamålet, vår medkänsla för arbetaren och småbonden, som af tvingande omständigheter drifvas att lemna fädernejorden för att på andra sidan Atlanten söka den lycka som här var så njugg med sina håfvor. Men vi kunna, trots alt detta, ej annat än i undantagsfall vara med om medlet, förnämligast på den grund att det så ofta visat sig leda till ett resultat motsatt det åsyftade.

Den egenskap, som blifvit flertalet människor tilldelad nämligen att endast minnas och räkna framgångarne, under det motgångar och svårigheter gerna glömmas eller ej tagas med i räkningen, är nu i och för sig ganska lycklig, emedan den ger en under lifvets kamp nödvändig sinnespänstighet. Emellertid har ett alt för sangviniskt åskådningssätt ofta kommit olyckor åstad, och detta gäller icke minst i fråga om emigrationen.

Förnekas kan icke att flere af våra landsmän i »den stora vestern» gjort hvad man kallar lycka samt att ännu flere tillkämpat sig en ställning jemförelsevis bättre än den, de under samma tid skulle ha ernått här hemma. Man är emellertid vid åsynen häraf alt för böjd att glömma de försakelser och umbäranden som ledde till målet, och lika litet tar man hänsyn till att dessa lyckliga varit understödda af en energi och en företagsamhetsanda, som tyvärr ej kan tagas till måttstock, då det gäller att bedöma det stora flertalet invandrares egenskaper i detta afseende.

Vidare tages ej nödig hänsyn till att de som »lyckats» *ofta* varit utrustade med ett litet grundkapital åtminstone stort nog att under första tiden skydda mot umbäranden samt varit mäktiga språket, och öfver hufvud taget egt en viss vana att sätta sig in i nya förhållanden.

Det behöfver knapt här påpekas, ty det är ett kändt och erkändt faktum, att dylika kvalifikationer bland massan af utvandrare snarare höra till undantagen än till regeln. Det stämmer ovilkorligen sinnet till sorgliga betraktelser, då man tänker på de dyra lärpengar, de sannolikt få betala derute dessa landsbygdens söner och döttrar, som ofta ej ega en knapphändig kännedom ens om det län, der de haft sitt hem, ej ha hört något annat tungomål än provinsens dialekt och kanske ej sett en svensk småstad, förr än på genomresan till deras drömmars förlofvade land. Ha de så, hvilket ofta nog är fallet, ej i Amerika slägt eller vänner, som ta hand om dem, är det nästan hemskt att tänka sig deras öde. Hjelplöst bortkomna och okunniga, som de äro, blifva de alt för lätt offer för den skara skälmar och bedragare, som har till yrke att plundra enfaldiga emigranter.

Men äfven frånsedt dylika vidrigheter, äfven under antagandet att man lätt nog kan ötvervinna de svårigheter, som obekantskap med språk, seder och bruk ställa i vägen (hvilket dock långt ifrån är fallet) visar det sig snart nog att hvarje tanke på att »skära guld med täljknifvar», som möjligen hägrade för en i det gamla hemmet, måste räknas till de krossade illusionerna. Det gäller att arbeta, arbeta hårdt och ihärdigt, spänna hvarje nerv och muskel till det yttersta. Amerikanarne kunna, liksom i fråga om företagsamhet, tjena som våra läromästare äfven då det gäller uthållighet och energi, och för mången, som kom till Amerika med tro på ett lättvunnet välstånd, har vistelsen der blifvit en helsosam om ock hård skola i arbetets svåra konst.

Men, skulle tilläfventyrs någon, som blifvit duperad af landagenternas vackra prospekt, vilja invända, jordbrukaren har dock i alla händelser utsigt att få det bättre än hemma. Tänk man får ju den ypperligaste jord för blott några dollars pr acre — en jord som bär tvänne skördar årligen!

I prospekten — ja! I verkligheten ter det sig nämligen något annorlunda. Sant är visserligen att Amerika ännu har ofantliga oupp-odlade jordområden af bördigaste och bästa beskaffenhet men der fins också stora sträckor som ej als lämpa sig för nyodling. De af järnvägsbolagen lönade agenterna som ha till uppgift att sörja för, det de järnvägen tillhöriga landområdena så fort som möjligt blifva befolkade, ta emellertid föga hänsyn till nybyggarens behof. Att få ett stycke jord beläget 15 till 20 engelska mil från järnbanan, fastän prospektet framhöll den lätthet för afsättning af åkerbruksprodukter, som bereddes genom de snabba kommunikationerna, detta är långt ifrån det värsta som kan hända utvandraren. Värre är att finna jorden redan såld till en annan och stå der med tomma händer utan förmåga att ens söka ändring eller rättvisa. Sådant har dock alt för ofta inträffat.

En annan sak, som den blifvande farmaren ej sällan uteslutit ur räkningen, är att, utom hvad som åtgår till inköp af jorden, tarfvas ett ej så litet kapital för inköp af dragare, åkerbruksredskap, lifsmedel och — boningshus, ifall nybygget är beläget på den skoglösa prärien. I det senare fallet får han sannolikt äfven vidkännas kostnaden af ett vattenuppfordringsverk.

Har nu nybyggaren medel till de nödvändiga första utgifterna och dessutom lyckligt undgår att blifva bedragen vid jordköp, är det visserligen utsigt för att han med tiden kan erhålla en ganska god ställning — om han nämligen är uthållig och sparsam. Men hur många ega de ekonomiska förutsättningarne för att början skall bli något så när lofvande. Sannolikt icke två på hvart 50-tal utvandrare».

Och dock ha nybyggarne relativt taget de bästa utsigterna. För dagakarlen och yrkesarbetaren ställer det sig ännu svårare. Det är ej så lätt att erhålla arbete i det fria Amerika, som mången tror, t. o. m. om man är skicklig och uthållig. Svårigheterna komma icke, såsom ofta hos oss, från arbetsgifvarnes utan från de infödda arbetarnes egen sida. Desse hafva, för att bevaka sina rättigheter, sammanslutit sig i föreningar så starka, att arbetsgifvarne med eller mot sin vilja måste räkna med dem och gå deras önskningar till mötes. Man har sett exempel på att blott och bart den omständigheten, att på en fabrik några utom föreningen stående personer erhållit arbete, föranledt omfattande strejker.

Men nu fordras ofta en rätt hög inträdesafgift för att blifva medlem af fackföreningen och sålunda få rätten till arbete sig tillförsäkrad. Och ej nog härmed. För att kunna vinna inträde i vissa af dessa föreningar måste man ha vistats i landet en viss tid. Det är lätt att tänka sig hvilka svårigheter detta skall medföra för den, som har få eller inga tillgångar och behöfver arbete genast.

Vi tro oss ingalunda ha öfverdrifvit vår knapphändiga skildring af de besvärligheter, hvilka utvandraren går till mötes. Många till hemorten anländande bref från dem, som misslyckats, tala ett ännu tydligare språk.

Härmed ha vi nu ej afsett att bortresonera *möjligheten* af att ta sig fram i Amerika, utan blott såsom en välbehöflig varning till i synnerhet den emigrationslystna ungdomen velat framhålla det faktum, att utsigterna att lyckas till fullo uppvägas af mötande svårigheter, om hvilka flertalet tyvärr känner alt för litet.

Unga-mäns-föreningar.

Upsala Kristna Ynglingaförening, hvars årsberättelse vi i förra numret återgåfvo, hembär i sin tryckta berättelse ett hjertligt tack till alla dem, som med gåfvor eller på annat sätt varit henne till hjälp. Från Arbetshemmet i Upsala har hon fått mottaga 100 kr. såsom hjälp till hyran. Äfven hafva flere personer välvilligt skänkt större eller mindre bidrag till inköp af ett piano, som användes vid de enskilda och offentliga sammankomsterna. Några värdefulla bidrag till biblioteket ha erhållits.

Årsberättelsen slutar med följande:

»Kasta vi en blick tillbaka på det flydda arbetsåret, så kunna vi ej annat än af hela vårt hjärta tacka vår käre himmelske Fader, som så huldt försett oss med hvad vi för vår ringa verksamhet behöft. De svårigheter i ekonomiskt hänseende, som ju alltid måste vara förknippade med ett arbete, sådant som Upsala Kristna Ynglingaförening med sina knappa resurser söker utföra, hafva nog under det gångna året varit många, men Herren har dock äfven härutinnan alltid hulpit vår kära förening.

Inbjudning till konferens mellan Sveriges kristliga föreningar af unge män.

Den af mötet den 23 Oktober 1887 tillsatta Interimstyrelsen för Förbundet mellan Sveriges kristliga föreningar af unge män har i det närmaste fullgjort sitt uppdrag. Den har sökt vinna en så vidt möjligt fullständig kännedom om de redan befintliga ynglingaföreningarne i Sverige och har till namnet lärt känna omkring 95 sådana. Af dessa hafva 62 genom insändande af statistiska uppgifter gifvit oss en värderik ledning i vårt arbete med utarbetande af förslag till stadgar. Ett sådant har kringsändts till alla oss bekanta föreningar, och till svar hafva vi erhållit 36 utlåtanden, af hvilka 15 varit obetingadt gillande, 14 företagit större eller mindre ändringar, 3 varit fullständigt afböjande och 4 uttryckt resp. föreningars önskan att intaga en afvaktande ställning. Det återstår oss nu blott att »före verldskonferensen 1888 sammankalla en konferens» af ombud för Sveriges kristliga föreningar af unge män. Och få vi härmed inbjuda *alla de föreningar af detta slag, som icke principielt ogilla de grundsatser, hvarpå det af oss utsända stadgeförslaget är bygdt, att låta sig företrädas af ett befullmägtigadt ombud för hvarje förening* vid den konferens, som v. G. kommer att hållas i Stockholm *den 27 och 28 Maj 1888* för att definitivt ordna Förbundets angelägenheter.

* * *

Program för konferensen mellan Sveriges kristliga föreningar af unga män i Betlehemskyrkan i Stockholm Söndagen den 27 maj.

Kl. 6—8 e. m. Helsning af Interimstyrelsens ordförande. Meddelande ang. Förbundets tillkomst af Red. K. Th. Malmqvist. Uppbyggelseföredrag af pastor G. E. Beskow. Föredrag om utlandets

kristliga föreningar af unge män af fil. kand. K. Fries.

Kl. 8 e. m. Gemensam aftonmåltid för ombud i kristna ynglingaföreningens lokal, 2 Brunkebergstorg.

Måndagen den 28 maj.

Kl. 10 f. m. Morgonandakt i Betlehemskyrkan.

Kl. 10,30—3 samt 5—7 e. m. Fullmaktsgranskning. Diskussion af Intenimstyrelsens stadgeförslag och formligt konstituerande af Förbundet. Val af styrelse. Uppställande af arbetsordning för Förbundet. Beslut angående nästa konferens för Sverige. Val af ombud till verldskonferensen m. m,

Kl. 7 e. m. Konferensen afslutas.

Interimstyrelsen.

F. Schulthess. *K. Fries.*
E. Barnekow. *J. M. Erikson.*
J. Hedberg. *P. From.*
N. Person.

* * *

Fullmakt kan lämpligen affattas på följande sätt:

..... ynglingaförening uppdrager härmed åt ..... att vid konferensen mellan Sveriges kristliga föreningar af unge män i Stockholm den 27 och 28 maj 1888 föra dess talan, förklarande sig nöjd med hvad ombudet i denna sin egenskap gör och låter.

..... d. ... maj 1888.

Å föreningens vägnar

....
ordförande. sekreterare.

Intet hindrar att flera föreningar representeras af samma ombud.

Åtskilligt

Se brudgummen kommer!

Då dessa skriftens ord når mina öron, kommer mitt minne ganska ofta att framställa en bild af Jesu ankomst, hvilken fantasien en gång målade för mitt inre öga.

Det var en varm sommardag 1885 då solen nått sin middagshöjd. De gröna träden reste sig så majestätiskt uppåt och i dess kronor hördes rösterna af den befjädrade sångkören, inläggande en och annan mild diskant i det strax intill liggande vattenfallets djupa toner. Jag hade lagt mig på den mjuka gräsmattan och som mitt hjärta äfven då kände Guds nåd, lyfte jag mina ögon uppåt mot det blå himlahvalfvet. Här och der syntes några moln — såsom skepp, ja stora städer — ändra plats, drifna af den osynliga vinden. Gud den store skaparen framställdes lifligt i mitt sinne.

Under det jag så låg och såg upp mot himmelen bemäktigades jag af tanken på Jesu ankomst, hvilken tanke framkallade en syn, som jag sent skall glömma.

I ett nu afstannade all verksamhet, människor och djur stodo liksom fastsmidda vid sina platser, hela jorden var inhöljd i ett mörker af sådan beskaffenhet att man ej kunde upptäcka mer än den i dunkelt grönt skimrande elden. Härpå hördes en stark röst säga: »Se brudgummen kommer».

Jag tyckte mig vara tillsammans med några af mina arbetskamrater vid »härden» men vid den starka rösten skyndade vi alla på dörren och väl utkomna på marken omgifna af det ännu rådande mörkret sågo vi uppåt, hvarvid vi tydligt kunde läsa på det kolsvarta firmamentet de med stora eldbokstäfver skrifna orden: »Se brudgummen kommer».

Några ögonblick till och ett förfärligt brak som kom jorden att darra hördes, den ena eldmassan efter den andra trängde fram i rymden samt upplyste alt.

Sist kom Jesus i en fullkomlig glans såsom en konung, den skönaste bland alla.

Till höger och venster hördes ångestrop, ty många utaf mina arbetskamrater voro ej redo.

Några med mig skulle i ett nu lemna stridernas land, men min bägare blef troligen öfverfyld, hvilket åstadkom någon skakning i min lekamen och jag vaknade från min dvala samt upptäckte mig vara kvar på jorden, ja till och med på gräsvallen.

O, denna min syn skall dock förblekna vid verkligheten af Jesu ankomst. Den stolte och karske ynglingen skall då nedslå sin blick och blygas. Den unga synderskan skall, fattad af förtviflan, höra sin dom. Den lärde och olärde, millionären såväl som tiggaren, små och stora som föraktat den enkla klara sanningen om Jesus, syndares frälsare, skola få sin plats bland hundarne trollkarlarne, horkarlarne, mördarne, afgudadyrkarne och alla som älska och göra lögnen. Deras plats skall blifva i mörkret utanför den heliga staden.

Men du och jag, om vi älska Jesus, skola tillsammans med jublets barn i himlen sjunga till hans ära, som köpte oss åt Gud med sitt blod.

Till dess vilja vi bida samt vänta att snart få höra orden: »Se brudgummen kommer».

F. G.

En säker sköld i striden.

David frågar i 119 ps.: »Huru kan en yngling bevara sin väg ren?» Han finner strax svaret: »När han håller sig efter Guds ord».

Vi framställa den frågan: »Huru kan en ung man i vår oroliga och förföriska tid blifva bevarad från att indragas i de mäktiga otrosströmningar, som synas rycka mängden med sig, och hvarmed skall en yngling skydda sig för tidsandens giftiga pilar?» Vi svara, att vi ej funnit något bättre medel att hänvisa till än det gamla, beprófvade.

Liksom Jesus, då han frestades i öknen, afvärjde frestelserna genom Guds ord, så är detta ännu en sköld för alla dem som tro på honom.

En tilldragelse, som gifver anledning så väl till allvarliga betraktelser som tillämpning af det sagda, kan anföras från ett af de tyskfranska krigen.

En afdelning franskt krigsfolk hade med storm intagit en fiendtlig fästning. Såsom belöning för sex månaders lifsfarliga strapatser tillåtos soldaterna att plundra hvad de kommo öfver, och de rusade derför in öfveralt i husen der något af värde antogs finnas.

Edelreich, en tysktalande krigare, följde de öfrigas exempel och bröt sig in i ett hus, hvars utseende förrådde välstånd och rikedom. När han trängt sig in fick han se en enka i djup sorgedrägt, omringad af fyra små barn.

Det äldsta barnet, en sexårig gosse, gick emot den fruktansvärde krigaren med en illustrerad bibel, under det han sade: »Se här, gode man, är vår dyrbaraste egendom, tag den om du blott icke gör min moder något illa.»

Soldaten, hvilken blef slagen vid anblicken af de försvarlösa, öpnade förvånad boken, hvarvid hans ögon föllo på ett lämpligt språk, hvilket rörde hans hjärta.

»Jag skall icke taga något från eder», sade han till den förskräckta modern med af rörelse dämpad röst, låt mig endast få denna bibel».

»Guds välsignelse hvile öfver er, ädelsinnade man», sade enkan under det han lemnade rummet.

Den högsinte soldaten öpnade dörrarne på vid gafvel för att förekomma misstankar och satte sig på en hvilosten i närheten, samt hindrade de roflystna kamraterna att inträngа genom att säga, att der ej fans någonting att plundra. När plunderingstiden var slut, stängde han dörren och gick till sitt kvarter.

Kort derefter öfverrumplades de af en trupp tyskar, hvilka banat sig väg genom de sönderskjutna vallarne och som öpnade en mördande eld på de oförberedda eröfrarne.

Edelreichs kamrater stupade rundt omkring honom och en väldig stöt fälde äfven honom sanslös till marken. Efter en kort stund kom han till medvetande, och då han kände med handen på bröstet, der han fått det farliga slaget, fick han känna tvänne bombskärfvor, som borrat sig in i bibeln, som han burit på sig under vakten. Boken hade tjenat såsom en sköld för honom, och utan den hade han säkert fått sätta lifvet till.

Måtte många unga män och kvinnor på samma sätt *i sina hjärtan* ständigt bära Guds ord med sig. Frestaren anfaller då man minst förmodar det, och då är det godt att ha en sådan beprófvad och säker sköld till sitt försvar.

O. C.

Om hypnotismens ofta mycket farliga följder lästes häromdagen i D. N. följande:

En hederlig och bra ung man, som bor tillsammans med sin mor i fashionabelt kvarter i Paris, öfvervar nyligen en hypnotisk soarè hos en af sina vänner. Han söfdes, och man lade en kudde vid sidan af honom. Derefter sade hypnotisören till honom, att vid hans sida satt en man, som han skulle mörda, och man stack en knif i händerna på honom. Den hypnotiserade gjorde som han blifvit befald. Han kastade sig med formligt raseri öfver kudden och skar honom i stycken. Då han derpå vaknade, var han besynnerlig till mods, och har sedan dess hela tiden inbillat sig att han mördat sin mor. Han flydde från sitt hem och fans en dag sitta gråtande på en bänk i Champs Elysées, der två poliskonstaplar gingo fram till honom. Då han fick sigte på dem, försökte han springa sin väg, men upphans och fasttogs. Först då han ställdes ansigte mot ansigte med sin mor och han blifvit fullt öfvertygad om att det var hon, återfick han småningom sitt förnuft.

"Säg åt mor, att det är Wilhelm."

Följande händelse tilldrog sig nyligen på kusten af Skotland:

En kall, stormig höstafton väcktes invånarne i byn Eveston af ett kanonskott från hafvet. Alla visste hvad det betydde. Kusten var uppfyld af klippor, hvaröfver sjön slog våldsamma bränningar, och det gick icke något år, då icke hafvet härutanför kräfde sina offer. Men byns invånare — sjömän och fiskare — voro modiga och behjärtade människor; de hade förr räddat många olyckliga och sprungo nu genast ned till stranden, då de hörde skottet.

En half mil ute från kusten hade ett skepp strandat på klipporna, räddningslöst förloradt. Besättningen hade gått till väders och klamrat sig fast i riggen för att icke spolas bort af vågorna.

Ut med räddningsbåten!

Och båten kom ut, men dess raske anförare — Hardy hette han — var icke tillstädes; han hade tidigt på morgonen gått ett ärende till presten. Det var omöjligt att invänta honom, ty hvarje minut kunde skeppet slås i spillror.

Åtta man rodde ut i den rasande stormen. De nådde vraket och fingo de stackars utmattade skeppsbrutne ned i båten. Men en blef kvar; högt uppe i masten satt han, tung och stelfrusen, och de vågade icke taga honom; båten kunde icke bära flera, stormen ökades, och de riskerade att gå under allesamman.

Då de kommo i land, hade Hardy kommit till. Han frågade, om de fått alla med sig och fick höra talas om honom i masten. — Jag vill ut efter honom! — ropade han, — gå ni med?

De ville icke, menande att det var omöjligt.

Hardy sprang ned i båten.

— Så går jag ensam. — Men i samma ögonblick kom hans gamla mor ner till stranden. Hon tiggde och bad honom att stanna qvar:

— Kom ihåg, att din far blef derute och Vilhelm.

Vilhelm var hennes yngste son, som hon icke hört något ifrån på åtta år.

— Tänk då på din mor, — sade hon.

— Än han derute — är du säker på, att icke också han har en mor?

Då teg den gamla, och fyra man sprungo i båten.

De arbetade sig fram till vraket, men det gick långsamt.

Skrofvet var redan under vattnet, då de kommo ut, och det stod hårdt åt att sätta sig i förbindelse med skeppet och få honom ned, den stelfrusne stackarn deruppe i vanterna. Hardy måste sjelf upp efter honom.

Nu var han i båten och det bar af mot land.

Då de kommo så nära, att Hardys starka röst kunde höras genom bränningarnes dån, viftade han med handen och ropade:

— Säg åt mor, att det är Vilhelm!

(Sthlms Dagbl.)

Flera prenumeranter.

Än en gång måste vi på allvar uppmana våra vänner att »slå ett slag» för vår tidning.

För hvarje vecka hafva vi stora kostnader. Endast ett varmt in-

tresse och en enig samverkan hos *alla* våra vänner — unga och gamla, på land och i stad — kan göra det möjligt för oss att i fortsättningen hålla företaget uppe.

Vår tidning är så billig, att det bör gå lätt äfven i svåra tider att skaffa prenumeranter.

En hvar, som *nu* har tidningen, bör göra en ny kraftansträngning för att skaffa *en ny prenumerant*.

Det skulle hjelpa upp saken betydligt och vi kunde arbeta med mera nit och äfven kosta på tidningen mera.

Priset från 1 april till årets slut är endast *75 öre* plus postbefordringsafgiften 20 öre. Altså 95 öre — en bra liten utgift för *en veckotidning under tre kvartal*.

I synnerhet uppmana vi ynglinga- och jungfruföreningarne i landet att sprida tidningen.

Tagen 10, eller om det ej går, 5 exemplar för att *dela ut gratis*. Det blir 9: 50 eller 4: 75 — och det kan hvarje förening skaffa, om ej annat så genom en kollekt vid något möte.

Då hafven I hvarje vecka dessa 10 eller 5 exemplar af tidningen att gratis utdela till unga män och kvinnor.

Det blir en präktig mission.

Då vi jämföra vårt lands verksamhet för ungdomen med utlandets, så bli vi rätt missmodiga.

Men detta bör verka mera nit och uthållighet hos oss en hvar.

Onda krafter verka alt djerfvare och hänsynslösare på att förstöra ungdomen, grumla dess moral och sedliga begrepp. Skola vi lägga händerna i kors under alt detta? Nej!

Bröder och systrar!

Låtom oss kämpa på alla sätt för våra unga medmänniskors räddning!

Stån oss bi i vårt maktpåliggande verk!

Bedjen framför alt för oss och vårt företag!

Kommen ihåg oss vid edra möten!

Och gören så alt hvad I kunnen för att sprida vår tidning och trygga företagets bestånd.

Litteratur

Hvarför tro vi på bibeln? En fråga framställd med särskild hänsyn till den moderna otrons inkast mot den heliga skrift och i korthet besvarad i ett föredrag af *doktor D. W. Talmage*.

Utgifven af *J. Byström*. Pris: 10 öre.

Denna lilla skrift — om 27 små sidor — är god, värd att läsas af en hvar och rekommenderas på det bästa.

I en sådan tid som vår, då så hänsynslösa angrepp göras mot bibeln, är en sådan liten lättfattlig och grundligt bevisande skrift som denna af synnerligt värde.

Vi äro redaktör Byström tacksamma för det att han på vårt språk öfverflyttat skriften och gjort henne tillgänglig för så billigt pris.

Den erhålles hos utgifvaren under adress: *Eskilstuna*. Vid partiköp lemnas god rabatt.

Sånger till guitarr för söndagsskolan och hemmet författade eller omarbetade af A. Bjurman, innehåller 20 enkla sånger och kostar 15 öre. Utgifvaren har anordnat guitarraccompagnement och melodi medelst notskrift i både siffror och bokstäfver i samband med texten. Vi tro detta blir till hjelp för en hvar som kan spela detta numera så vanliga instrument.

För vår del önska vi boken en strykande afgång.

Annonser

Å Fredrika-Bremer-Förbundets byrå,
Stockholm,
finnas kvinliga arbetssökande anmälda, såsom: lektionsgifvare, svenska och utländska lärarinnor för hem och skolor, kontors- och skrifbiträden, husföreståndarinnor, sällskap och biträden i hem, föreläserskor, gymnaster, sjuksköterskor m. fl.

I Vedhandeln
4 Observatoriegatan 4
försäljes frisk och god björk- samt al- och barrved, såväl sågad som osågad jemte antracit-, sten och träkol, engelsk och svensk kokes, hemsänd till alla delar af Stockholm.
Obs.! Äfven säljas ved-, kol- och kokspoletter.

Velocipeder
af eget fabrikat hos
Per From, Stockholm
Malmskilnadsgatan 46.
OBS.! Katalog på begäran.

A. & O. Schultén
STOCKHOLM,
2 Normalmstorg 2
och
7 Sturegatan 7.
Stora och välsorterade lager af
Garn-, Väfnader & Trikåvaror
i parti och detalj till billigaste **fabrikspris.**
Profven sändas till landsorten franco.

Vid Herberget
för tjenstflickor, Klara Östra Kyrkogata N:o 7, erhålla yngre tjenarinnor, som för tillfället sakna anställning, nattlogis jemte kaffe på morgonen för 35 öre. Betyg skola medföras.
På samma gång man erbjuder flickorna denna billiga fristad, vill man härmed varna dem för att lemna sina platser i hemorten, i tanke att få det bättre i Stockholm, ty »att få det bättre» lyckas nästan aldrig, så vida man icke på förhand fått säkert löfte om bestämd plats.
LINA NORDWALL,
Herbergets stiftarinna.

K. F. U. K:s möten:
Norrlandsgatan 13, 2 tr.
Söndag: 6—½ 8 e. m. sång och bibelklass, ledes af ***
Onsdag: 6—9 e. m. arbetsklass.
Nytorget 46. Söder.
Lördag: 7—9 e. m. arbetsklass för fabriksflickor.

C. Berg
21 Humlegårdsg. 21
Stockholm
bemedlar köp och försäljning af *stads-* och *landtegendomar* samt emottager uppdrag till härvarande *under-* och *öfver-rätter*, ombesörjer *lagfart å egendomar, bevakningshandlingars* inlemnande, utreder *sterbhus*, förrättar *bouppteckningar* uppsätter *testamenten* samt ombesörjer *vicevärdsgöromål* och inkasseringar, m. m. Vänden Eder med förtroende till
C. Berg
21 Humlegårdsgatan 21.
Stockholm
Träffas: *kl. 10—12 f. m., 3—5 e. m.*
Allm. Telef. 73 08.

Genom **K. F. U. K:s placeringsbyrå**, 13 Norrlandsgatan, anskaffas alla sorters tjenarinnor, biträden i hushåll och affärer samt lärarinnor. Adresser och rekommendationer till utlandet lemnas åt unga flickor, som äro rekommenderade af någon af föreningens medlemmar.

Kom ihåg
Aug. E. Halldéns
skoaffär
7 Engelbrektsgatan 7
då I behöfven nya *skodon* eller gamla *reparerade*

Välgjorda
Möbler
Bättre och enklare. Billigt pris.
Äfven mot afbetalningar.
Malmskilnadsgatan 46
7 Oxtorgsgatan 7
A. Lagerberg.
Egna tillverkningar.

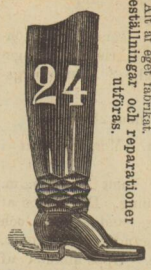

C. P. HÖGLANDER'S Skoetablissement
(Etableradt 1870.)
24 Brunkebergstorg 24
Stockholm.
Rekommenderar mina allmänt välkända tillverkningar.
Alt af eget fabrikat.
Beställningar och reparationer utföras.
Allm. Telef. 68 81.

EMIL LARSENS
Skrädderiaffär
18 Brahegatan 18.
Obs.! Goda tyger. Billigt pris. **Obs.!** Solide arbete.
Allm. Telef. 7116.

C. Victor Nyman
13 Brunkebergstorg 13,
Stockholm.
Allm. Telefon 54 93.
Lager af Vägg- Väck- och Fickur. Väl examinerade och justerade. Ur mottagas till reparation. Order från landsorten expedieras mot efterkraf. Elever mottagas mot betalning. Priskurant sändes och bref besvaras mot porto.

Honourable Mention från Urmakareföreningens Exposition i London 1873.
Fem års praktik hos **kronometerfabrikör V. Kullberg,** London.

S. G. BORIN,
Packhusgränd 1,
STOCKHOLM.
Etablerad 1849.
Telefon 8179.

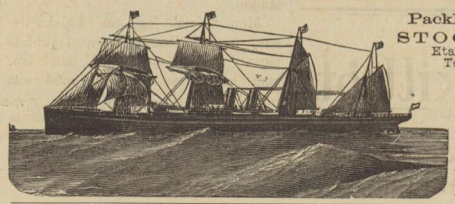

Befordrar passagerare till Nord- & Sydamerika, Kina, Japan, Australien och Nya Zeeland med Norddeutscher Lloyds förträffliga Postångare.

Palm & Stadling.
Piano- & Orgelmagasin
Malmskilnadsg. 40,
Stockholm.
Rekommenderar sitt lager af **Flyglar, Pianinos & Orglar** från de förnämsta in- och utländska fabriker. Särskildt framhållas H. Kohls *Flyglar* och *Pianinos* samt Mason & Hamlins Orglar.
Obs. Svenska orglar med 1 stämma 4 oktaver samt 1 knäforte från 115 kronor.
Lager af alla brukliga blås- och stränginstrument, såsom:
Violiner, Flöjter, Guitarrer, Klarinetter, Occarinor, Dragspel, Symphonion, Ariston, Horophoner, Zittror, Speldosor.
Violinlådor, Violinstråkar, Mek. Notställare, Piano- och Orgelstolar m. m.
Goda betalningsvilkor. Billiga priser. Illustrerad priskurant på begäran *gratis*.

Nilsson & Dahlbeck.
Skrädderi-Etablissement
38 samt lager af färdiga **Gosskläder** Regeringsgatan **38**
Stockholm.

Stockholm, David Lunds Boktryckeri 1888.

UNGDOMS-VÄNNEN.

LITET LJUS MINSKAS EJ

KRISTLIG TIDNING FÖR SVERGES UNGDOM.

DITT ORD ÄR EN LYKTA FÖR MINA FOTTER

N:o 20. Fredagen den 18 Maj. 1888.

Prenumerationspris:
Helt år 1 kr., 3/4 år 75 öre, 1/2 år 60 öre, 1/4 år 30 öre.
Postbefordringsafgift 20 öre.
Till Amerika 3: 50; Norge, Danmark och Finland 3 kr.

Redaktör och ansvarig utgifvare:
K. TH. MALMQVIST.
Brahegatan 60 Stockholm.

Annonspris: 8 öre pr petitrad.
Expedition: Palm & Stadlings bokhandel Malmskilnads gatan 40. Telef.: Bell 10 78, Allm. 57 90.
Lösnummer: 5 öre.

Två vigtiga konferenser

stunda: först konferensen den 27, 28 maj för bildande af ett Sverges allmänna förbund mellan kr. fören. af unge män, och vidare verldskonferensen 15—19 augusti. Båda skola hållas i Stockholm. Till båda ha inbjudningar utfärdats i vår tidning.

Låt oss nu yttra några tankar om dessa möten.

Hvilket är för *oss svenskar* vigtigast? Vi svara utan tvekan: *det förra*. Till den konferens, som hålles i Betlehemskyrkan härstädes den 27, 28 maj för bildande af ett Förbund, böra *alla föreningar* sålunda sända ombud.

Det är ej utan en viss ledsnad vi försport, att några föreningar intagit hvad de nu behaga kalla »en afvaktande ställning» och att andra rent af sagt *nej* ifråga om anslutning till Förbundet.

Vi kunna ej förstå, hvilka skäl som kunna föranleda ett dylikt handlingssätt som det senare eller att absolut afsäga sig all förbindelse ifråga om kristlig samverkan med andra föreningar af samma karaktär och med liknande syfte. Det måste vara något missförstånd om *syftet* med det blifvande Förbundet.

Ty hade den eller de föreningar, som sålunda rentaf vägrat, klart för sig *hvad man egentligen vill med Förbundet* (nämligen en närmare sammanslutning mellan landets kristliga ynglingaföreningar i deras sträfvanden att utöfva ett förbättrande inflytande på isynnerhet de unge männen), så kunde väl en dylik isolering från deras sida ej ifrågakommit. Vi våga altså hoppas, att de skola komma som glada, verksamma och kärleksfulla medarbetare i sinom tid. Hvad de »afvaktande» angår, så tycka vi för vår del, att man nu »afvaktat» tillräckligt länge för att kunna inse, att om »yxan skall gå, *måste* någon ovilkorligen hålla i skaftet». Vi äro dock vissa om, att de »afvaktande» snart skola komma.

Nu veta vi genom erfarenhet, huru det gestaltar sig i många föreningar, när talet blir om ombud till konferensen.

Man möter svårighet att skaffa respengar.

Vi vilja ge ett par råd.

1:o. Om det är alldeles omöjligt för en förening att ensam sända ombud, så kunna *två* närgränsande slå sig tillsammans om *ett* ombud. Då blir det billigare. Välj alltid det *bästa* ombud ni kan få. Sådana som äro djerfva att tala offentligen passa bäst. Men fins ej en sådan, som är van att uppträda offentligt, så sänd någon annan, ty ombudet kan åtminstone *rösta*, äfven om det ej eger så stor vana ifråga om deltagande i öppen diskussion.

2:o. Vädja till församlingen eller rentaf allmänheten om en *kollekt* för ombudets resa. Kanske den ej hinner upptagas *före* konferensen. Nå väl. Det är godt att få den när som helst sedan. Någon välvillig person hjelper er nog med pengar tillsvidare. Föröfrigt hafva vi sport, att kollekt skall upptagas under konferensen härstädes till hjelp åt ombuden.

3:o. De ombud, som hafva goda vänner i Stockholm, böra skrifva till dessa och i förväg anhålla om gratis logis och mat under konferens-n. Derigenom sparas kassan.

Ingen förening bör nu låta sig fattas af dådlöshetens ande. Då vinna vi aldrig någon framgång.

Bröder, låten det nu blifva allvar af för eder alla!

Låtom oss nu ändtligen få ett Förbund till stånd!

Sänden representanter från föreningarne med fullmakter enligt i förra numret infördt formulär!

Må Gud välsigna alt!

Rörande verldskonferensen, tro vi, att om ett Förbund bildas detta kan i verldskonferensen representeras genom ett par tre ombud ur den blifvande styrelsen och att altså ej föreningarne i allmänhet behöfva sända några ombud dit.

Emigrationen.

III.

Vi ha i det föregående påvisat, att emigrationen, för såvidt det gäller arbetsklassen, erhåller ett visst berättigande i för handen varande missförhållanden här hemma, under det vi samtidigt härmed framhållit, att utsigterna till förbättrade lefnadsvilkor i Amerika äro långt ifrån så stora, som man förespeglar sig.

Men det är blott undantagsvis varningar förmå uträtta något, så länge ett aldrig så svagt hopp finnes att under nya förhållanden nå, hvad man i sitt fädernesland ej har den ringaste utsigt att erhålla. Såväl i hufvudstadspressen som i landsortsbladen läser man litet emellan utdrag ur bref från utvandrare, som misslyckats, el'er får till lifs artiklar om bedrägerier af emigrantagenter, om omänsklig behandling under öfverresan etc. — och dock ökas utvandrareströmmen år ifrån år.

Denna beklagliga omständighet — ty en beklaglig omständighet är det onekligen att fosterlandet årligen mister tusentals af sina kraftigaste armar — torde f. n. till en del få skrifvas på räkningen af den för handen varande ekonomiska krisen, hvilken vårt land lika litet som andra kulturländer lyckats undgå. Men äfven om tiderna äro »dåliga» borde — förutsatt att god vilja finnes — något kunna göras för att åt fosterjorden bevara de krafter, som nu antingen tillspillogifvas eller komma en annan verldsdel till godo.

De åtgärder, som skola kunna hämma utvandrareströmmen, måste naturligtvis ha någon praktisk betydelse. Vi ha redan påvisat att varningar — om än så berättigade — ej hjelpa synnerligen mycket. Och ännu mindre hjelpa deklamationer om fosterlandskärlek och stora minnen, då verkligt behof drifver en stor del af landets söner och döttrar att å främmande ort söka resurser, som här ej stå till buds.

Då tydligen ekonomiska svårigheter utgöra den hufvudsakliga driffjädern vid utvandringen, måste helt naturligt det enda verksamma medlet att hejda densamma vara förbättrandet af den arbetande klassens ekonomiska vilkor, så att fabriksarbetaren, torparen etc. kan se sig god att här hemma ge sina barn ordentlig uppfostran och dessutom komma i åtnjutande af en någorlunda sorgfri ålderdom.

Det är sålunda från husbönders och arbetsgifvares sida botemedlet skulle komma.

Vi berörde i vår första artikel i denna fråga som hastigast småbondens och torparens svårigheter, men det fins ännu en klass jordarbetare, s. k. »statare», som ha det ännu sämre. Torparen och statkarlen sakna i allra flesta fall möjligheten att ernå en äfven i inskränktaste betydelse burgen ställning. Hur de än sträfva är det endast undantagsvis de till slut lyckas få kalla en anspråkslös stuga med tillhörande jordlapp sin. Och dock var kanske något dylikt alt hvad de begärde af lifvet.

Genom att göra dessa arbetares ställning i någon mån drägligare, genom att för dem öppna utsigten att en gång för egen del få bruka en om än aldrig så liten del af den jord de odla, skulle man säkerligen binda dem vid fosterjorden med ett band, tillräckligt starkt att ej afslitas af några emigrantagenters lockande prospekt.

Ty hvad som drifver dessa till utvandring är just det sorgliga medvetandet a't de ingenting ha att hoppas af framtiden, att icke det mest trägna arbete skall förmå att höja dem öfver det dagliga brödets nivå.

Ej synnerligen ljusare äro utsigterna för arbetaren i staden. Handtverkaren och fabriksarbetaren ha vid några och tjugo års ålder uppnått den skicklighet, som kan försäkra dem om den högsta timpenning eller veckolön, de kunna ernå. Denna är måhända tillräcklig för deras personliga behof och möjligen också tillräcklig för en mindre familj. Men den ökas ej i proportion med familjen, och framtiden, då krafterna mattas, då öga och hand ej skola göra samma tjenst som i ungdomen, hägrar skäligen mörk.

Men hade nu dessa arbetare något ljusare framtidsutsigter, voro de intresserade i arbetsgifvarens företag, kunde de med visshet hoppas att deras lifslånga, trägna verksamhet ändå hade medfört det goda, att de vore skyddade för brist och umbäranden, då deras arbetskraft var förbrukad — för visso skulle de då ej utbyta det gamla hemmet mot det osäkra hoppet om ett nytt i den fjerran vestern.

Utrymmet förbjuder oss att här mer än antydningsvis påpeka hvad som borde göras. Vi vilja endast uttala den förhoppningen, att de på dagordningen stående frågorna om obligatorisk ålderdoms- och olycksfallsförsäkring för arbetare etc. måtte inom en icke alt för aflägsen framtid lösas på ett tillfredsställande sätt. Den ljusning i arbetareklassens framtidsutsigter genomförandet af dessa förslag skulle medföra vore tvifvelsutan egnad att sätta en gräns för utvandringen.

Till slut vilja vi ännu en gång erinra om, hvad vi förut påpekat, nämligen att t. o. m. i Amerika är det endast för den *sparsamme och nyktre* arbetaren det lyckas att skapa

sig en framtid. För att förvärfva dessa egenskaper är emellertid ej en utvandring med all den dermed förenade risken nödvändig, ty de ha god marknad öfver alt, t. o. m. här hemma. Skall arbetaren med utsigt till framgång kunna göra något för att förbättra sina existensvilkor, äro de oundgängliga. Säkert skulle också mången, som nu kämpar med svårigheter derborta på andra sidan Atlanten, ej ha lemnat sin visserligen bekymmersamma men dock drägliga ställning i Sverge, om han före utvandringen till fullo insett dessa egenskapers värde.

Vår.

Det våras. Se, naturen vaknar opp
ur vinterdvalan. Sjön sin boja bryter.
Ej kölden fängslar bäckens snabba lopp.
Ej nordan längre vildt kring nejden ryter.

För solens kyssar drifvan smälter bort
och snart ur mörka mullen gräset spirar
sin gröna mantel. Flora inom kort
helt täckt med blå och hvita sippor sirar.

Hvitstammig björk re'n virkar slöja grön.
Ur furan trastens sång melodiskt klingar.
Från fältet höres lärkans morgonbön,
der hon sig höjer uppå lätta vingar.

* * *

Att väcka lif det är ju vårens art.
Hvad under vintern sof slår ut och knoppas.
Man glömmer att den sköna tiden snart
flyr bort — man njuter, gläder sig och hoppas.

Her litvets vinter sina drifvor lagt
omkring ditt hjerta — är der dödt, förfruset
låt vårsol'n minna dig: *den* vinterns makt,
bryts lätt af *kärlekssol'n* från fadershuset.

Blott den ditt frusna hjerta värma får,
snart äfven der det spirar skönt och blommar;
och vintern måste flykta för den vår,
som en gång bytas skall i evig sommar.

Jean.

Bref från Sköfde.

Härstädes har under det gångna året en stor liflaktighet på det andliga området varit rådande, synnerligast bland ungdomen. Många, hvilka lefvat i tullkomlig sorglöshet med hänsyn till evighetsfrågorna, ha blifvit väckta ur sin slummer, öfvergifvit syndens väg och beträdt den nya och lefvande väg, som genom Kristus blifvit banad till oförgänglig sällhet.

Inseende sanningen af hvad som säges i sången:

»Mången stark, som fäller mod, då han ensam är,
Skulle kämpa intill blod med Daniels lilla här».

beslöto ett 40-tal troende ynglingar från Sköfde stad och omnejd i medio af sistlidne februari månad att bilda en förening, som skulle ha till uppgift att sammanhålla i broderlig kärlek, att förkofra sig i kristlig tro och kunskap samt att understödja verksamheten för Guds rikes befrämjande. Föreningen, som antagit namnet »Sköfde kristna ynglingaförening», håller bestämda möten hvarje torsdags eftermiddag i Sköfde baptistförsamlings lokal, vid hvilka möten tiden användts till bön jemte samtal öfver någon bibeltext eller diskussion öfver något af någon föreningsmedlem framlagdt ämne.

Söndagen den 15 april firade föreningen i missionshuset en fest, i hvilken omkring 200 personer deltogo. Sedan psalmen 124 gemensamt sjungits, öppnades festen af ordf., fabrikören F. O. Lundstedt, med bön och ett tal, hvari han helsade de församlade välkomne och i korthet redogjorde för föreningens principer och syfte.

En af medlemmarne talade sedermera öfver Davids 1:sta psalm och betonade bl. a., huru jagandet efter lycka och sällhet under såväl vår som förgångna tider vore ett utmärkande drag hos mänskligheten; huru undanrödjandet af orsakerna till det mänskliga lidandet i dess olika uppenbarelseformer sysselsatt jordens visaste och mest varmhjertade män; likväl hade mänskligheten, enl. talarens åsigt, under ingen tidsålder befunnit sig i en sådan oro och ångest som under den närvarande — ett tillstånd, ur hvilket man sökte frigöra sig på en mängd olika sätt. Mången hade tillgripit rusdrycken såsom ett välkommet bedöfningsmedel; andra trodde, att om man kunde afskaffa kristendomen, skulle lifvets stig förlora sina törnen och jorden bli en lycksalighetens ö. — I motsats härtill framställde tal, med anledning af texten en skriftenlig, evangelisk och i erfarenheten lefvande kristendom såsom sällhetens grundvilkor och lifselement, något som blifvit bestyrkt af millioner människors erfarenhet.

Efter det kaffe serverats höll predikanten Ruth E. Jonsson från Dalarne ett särdeles värderikt föredrag, hvaruti framhölls den lycka, hvaraf de kommit i åtnjutande, hvilka i ungdomen öfverlemnat sig åt Herren, samt den segerlön, hvilken väntar dem, som blifva trogna till slutet.

Mellan talen och under kaffeserveringen sjöngos sånger af ynglingaföreningens sångkör samt baptistförsamlingens blandade kör, hvilket i ej ringa mån bidrog till att göra sammanvaron angenäm.

* * *

Ungefär samtidigt med ynglingaföreningen bildades härstädes äfven en jungfruförening. Eder brefskrifvare hoppas, att vi snart i Ungdomsvännen få se någon underrättelse från densamma. Ungdomsvännen har hos båda föreningarne tillvunnit sig odelad ynnest och sympati.

Axel.

Unga-mäns-Föreningar.

Karlstads kristna ynglingaförening hade söndagen den 13 maj en utmarsch till det från Karlstad c:a 7 kilometer belägna missionshuset vid Skåre och höll der ett bönemöte från kl. 2 till omkring ½6 e. m,

Ordföranden och 30 af medlemmarne samlades på uppgifvet ställe kl. 11. Marschordning intogs, guitarrer och fioler »bröstade af», hvarefter den lilla kämpatruppen satte sig i rörelse. Under sång och musik tågade vi med gladt mod och framkommo till bestämmelseorten några min. före kl. 2; vi hade likväl en stunds rast under vägen, lägrade i en stor skogspark, dervid ordföranden och en annan broder nedkallade Guds välsignelse öfver vår utflykt, och — ära vare Gud! — vi blefvo rikligt bönhörda.

Lokalen blef till trängsel fyld med åhörare. Mötet öpnades af ordföranden med bön och en kort utläggning af Ebr. 12 kap., fortsattes sedan med vitnesbörd af ynglingarne, omvexlande med sång och musik. Guds Ande var kraftigt närvarande och talade till syndare; vi fingo bedja med några stycken, som nu ville lemna sin tjenst hos satan. Pris ske Gud! Många gingo med styng i sina hjertan, och vi äro förvissade att flera af dessa ej skola få ro i synden.

Föreningen aftågade från Skåre omkring kl. ½6 och återkommo till staden kl. 7, glada och lyckliga, ty Herren hade fröjdat våra hjertan.

Det förnams allmänt bland ynglingarne en önskan att oftare söka anordna dylika utflykter; och Herren skall välsigna oss så, att det ej stannar endast vid denna önskan, utan öfvergår till verksamhet — till Hans namns förhärligande.

P. W. P—n.

Ett godt skäl. En fru, som nyligen gaf en stor gåfva till en K. F. U. M., sade: *Jag gifver eder detta, emedan I hafven räddat min son.*

Den aflidne ärkebiskopen af Canterbury sade: Unge män äro lemnade alttför mycket åt sig sjelfva. Då hemmets skrankor falla, huru vigtigt är det ej för dem att hafva en samlingsplats, sådan som denna förening erbjuder dem, hvilken med sitt blotta namn påminna om deras högsta kallelse — att vara kristna; en institution som gifver dem bistånd till att letva ett nyttigt och lyckligt lif, som lär dem att förena sig kring ett godt och heligt mål och sålunda sätter dem i stånd att undvika de tusen frestelser, som i annat fall skulle möta dem på deras väg. (Our Young Men).

M:r Moody's uppfattning. På det nyligen hållna årsmötet i Philadelphia sade D. L. Moody: »Många anse detta föreningshus öfverflödigt; frågan är, betalar det sig? Då man föreslog att inköpa Exeter Hall i London för omkr. 900,000 kr. gjorde människor invändningar; de sade, att det var öfverdådigt att betala en så enorm summa för en sådan sak. Icke långt efter dess inropande frågade jag en man, om han ansåg, att man betalt ut för mycket pengar på det. Han svarade: »Nej! För icke länge sedan var jag en obekymrad verldsmänniska. En dag gick jag uppför »the Strand», tänkande på, huru tomt och otillfredsställande det lif var, som jag lefde, då en ung man räckte mig ett tryckt inbjudningskort till ett möte för unge män i huset, och då jag ej hade något bestämdt mål för min promenad, gick jag in, och innan jag lemnade Exeter Hall, mottog jag Kristus.» Ensamt denne man har sedan dess gifvit till Herrens verk ganska mycket mera än byggnaden kostar. Det betalar sig att bygga hus. Det betalar sig i finansiellt hänseende att icke tala om moraliskt. Philadelphia borde hafva fem eller sex sådana hus.

(Our Young Men).

Från K. F. U. M:s i Berlin bibelstunder. Våra religiösa sammankomster och bibelstunder äro fortfarande rikt välsignade af Gud; på söndagsaftnarne deltaga ungefär 150 unga män deri. Derjemte hafva under de senaste tre månaderna hållits föredrag i kyrkohistoria och några missionsafnar hafva anordnats. Pastorerna Blumhardt från Bad Boll och Schrank från Marburg egnade oss också en afton af den tid, de uppehöllo sig i Berlin. Till dessa föredrag inbjödos hufvudsakligen de i Föreningens arbete deltagande medlemmarne. Vidare hafva vi haft den stora glädjen att hos oss se praktiserande läkaren D:r Ziemann från London, hvilken höll flera föredrag på föreningens lokal, i hvilka han behandlade dels religiösa dels medicinska ämnen.

(Monatlicher Anseiger).

Från Sandwichöarne. En schweizisk missionär har gjort en resa på dessa öar och berättar från Kristliga Föreningen af kinesiske män följande: Föreningen har sitt säte i Honolulu, öarnes hufvudstad, och afdelningar öfveralt. Hvarje medlem betalar 18 kr. för år till föreningen och har den fördelen att få bo i föreningens hus, då han kommer till Honolulu från någon annan plats. Medlemmarne äro villiga att göra sitt bästa för att sprida K. F. U. M:s sak bland de hedniska kineserna.

Unga-kvinnors-Föreningar

Det är med verklig glädje vi här gå att delgifva detaljerade underrättelser om K. F. U. K:s verksamhet i Skeninge, hvars första årsdag firades med en i allo lyckad fest i det rymliga missionshuset. Det var uppmuntrande att se huru många vänner den lilla föreningen hade, som täflade om att pryda salen med *Smålands* enar, granar, transparang i tonden, blomstersmyckade bord med dito välvilligt lånade vackra tekök och fin servis. Föreningen hade inbjudit för tom medlemmar och gäster, stadens fattigstuggummor, som på det hjertligaste uppassades af medlemmarne, ty många af dem voro af ålder och sjukdom ur stånd att ledigt röra sig.

Jag nämner om detta för att uppmuntra andra föreningar att genom väl lyckade årsfester väcka allmänt intresse för deras verksamhet.

Natalie.

Kristliga Föreningen af Unga Kvinnor i Skeninge hade till sin årsfest den 4 maj inbjudit sin högt värderade och älskade stiftarinna fru Andersson-Mejerhelm, och hvilken inbjudning hon till föreningens stora glädje antog. Med tacksamma hjertan till Gud för den gåfva han gifvit oss uti denna vår vän och beskyddarinna, sågo vi nu med tro och hopp upp till denne kärleksrike Fader, bedjande, att han i rikt mått ville låta sin välsignelse nedströmma öfver alla de möten, som af henne här skulle komma att hållas.

Särskildt kärt var för oss det föredrag, fru A.-M. höll på vår fest öfver ämnet: »K. F. U. K:s uppkomst, ändamål och utveckling» eller »Ett svagt folk under en mäktig konungs ledning». Hon ingaf oss både nytt mod och ny ifver genom bilden af myrorna, ty de, ehuru små och svaga, visa ändock genom uppförandet af sina stora stackar, att enighet ger styrka; derföre hafva vi nu i vår store konungs namn och kraft åter beslutat att, fastän som myrorna, ringa och små, likväl försöka draga ett strå till den stora stacken, våra medsystrars räddning, och med det löftet, att härskarornas

Gud går framför oss, vilja vi med förnyade krafter gripa verket an. Förutom detta kärnfriska föredrag höll fru A.-M. äfven trenne andra.

Ett på torsdagen den 3 maj, enskildt med föreningens medlemmar och gäster, till hvilket valdes dagens text: Rom. 2: 1—11, hvars sista ord: »hos Gud är intet anseende till personen» isynnerhet blefvo ämnet för det älskliga föredraget; och blefvo vi, som äro så ringa redskap i den store Mästarens hand, häraf mycket tröstade. Samma dag på aftonen hölls ett andra möte, hvars ämne denna gång var: »Huru böra vi bekämpa trenne af vårt lands värsta fiender?» och uppgaf fru A.-M. detta vara: »otron, okyskheten och njutningslystnaden». Säkert är, att alla de stora sanningar, som vår förenings dyrbara stiftarinna på sitt vanliga kärleksrika sätt då påpekade, grepo djupt i mångas hjertan, visst är ock, att alla de, som hörde *Ljuset* till, fingo än mera syn på, huru vigtigt det är vara klädda i hela Guds vapenrustning för att med kraft kunna kämpa emot dessa tre stora fiender. — Äfven höll fru A.-M. ett enskildt möte för mödrar öfver ämnet: »vigten af det personliga inflytandet i barnuppfostran».

Vi saknade här, före fru A.-M.:s hitkomst, en länk i vår kedja, nemligen: hedersledamöter; denna blef dock genom hennes besök inflätad, då några af stadens fruar ingingo i föreningen.

Mycket kunde ännu vara att säga, men vi hafva redan altför mycket anlitat tidningens spalter

Vi tro förvisso, att dessa dagar skola *länge* minnas och för mången blifva *evighets*minnen, och att hon på den stora dagen, då Herren kommer för att vedergälla hvar och en efter hans gerningar, skall af denne Herre, som hon så troget tjenat, få höra den kärleksfulla inbjudningen: »Du goda och trogna tjenarinna, gack in i din Herres glädje». Dertill vill vår lilla förening enhälligt svara Amen

Årsberättelse:

Det är nu några dagar öfver året, sedan vi sist hade fru Andersson-Meijerhelm här i staden, och många ibland oss hafva måhända under denna förflutna tid med glädje ihågkommit de helsosamma lärdomar, med afseende såväl på nykterhet och sedlighet som barnuppfostran, hvilka af henne påpekades. Några torde fråga: »Hvar äro frukterna af dessa föredrag»? *Vi* kunna ej uppvisa några synliga sådana, men öfvertygade äro vi dock, att de burit frukt, och en dag, då allt fördoldt skall uppenbaras i ljuset, torde hjertan finnas, i hvilka striden aflupit med det godas seger just med tillhjelp af de sanningar, som dessa föredrag innehöllo.

Dock, vi sakna ej *synliga* frukter af detta besök, ty den förening, som i dag firar sitt årsmöte, är just en sådan frukt.

Fru Andersson-Meijerhelm hade vid sitt besök här i fjol ett möte af mera enskild natur, då de unga kvinnorna fingo veta, att äfven de, ehuru svaga, kunna vara verktyg i den store Mästarens hand, för att i sin ringa mån upphjelpa samhället. Vi hörde ord sådana som dessa: »Innesluten er icke inom er sjelfva, såsom snigeln i snäckan eller kärnan i nötskalet, utan försöken att vara till hjelp, glädje och nytta för edra likar». Af dessa ord kände vi oss träffade, ty huru litet hade ej vi varit, hvad vi borde vara för våra medsystrar; men huru sfhjelpa vår försumlighet härutinnan?

Enighet ger styrka, hörde vi vidare, och genom bildande af en förening, som anslöt sig till K. F. U. K. i Stockholm (stiftad 1885), kunde målet möjligen vinnas.

Det blef oss vidare berättadt, huru en sådan förening skulle ordnas och ställas samt huru mångsidig verksamheten derinom kunde och borde vara.

Men detta är ju ej för Skeninge, tänkte vi. Här finnas inga gåfvor, och således kunna vi intet göra. Huru stort var det icke, att, just som sådana tankar behersk.de oss, blifva påminta om, att Herren ser till troheten i det lilla och med tanken härpå, grepo vi verket an.

I dag för ett år sedan voro vi samlade några få, men ack en så ringa början, endast 10, som voro hågade att börja en förening, och dock, vi vågade ej uppgifva försöket, utan upprättade då ett protokoll, som skickades till vår stiftarinna för att gillas och underskrifvas.

Vi helsades deruppe i Stockholm med glädje såsom en ny utskjutande gren af det stora trädet K. F. U. K.

Våra såväl medlemmar som gäster hafva under årets lopp ökats, så att vi nu utgöra 19 medlemmar och 8 gäster, summa 27. Af dessa hafva 3 medlemmar erhållit rekommendationskort till andra föreningar och afflyttat till skilda orter såsom Amerika, Eksjö och Norrköping,

Föreningens ordinarie möten hafva hållits 1:sta och 3:dje söndagen, samt 2:dra och 4:de onsdagen i hvarje månad Våra söndagsmöten hafva varit mest besökta och upptagits med läsning och genomgående af Föreningens gemensamma bibeltexter; diskussion öfver någon fråga af olika beskaffenhet samt bön och sång.

Mötena på onsdagarne hafva hittintills mest varit upptagna af lagning och omändring af kläder åt fattiga flickor, företrädesvis åt sådana, som äro gäster inom Föreningen, hvilka egentligen äro de, till hvilka medlemmarnes verksamhet skall sträcka sig. Vår önskan är den, att i samma mån, som krafterna inom Föreningen blifva flera kunna utom undervisning i sömnad äfven få anordna klasser i välläsning, räkning, skrifning och sång m. m.

Ett lånbibliotek, med böcker af passande innehåll, som kunna vara till tjenst för ungdomen inom Föreningen, hör också till vårt önskningsmål.

Något om våra små festtillställningar skola vi väl också nämna. Vi hade en gång i somras vårt söndagsmöte ute i Guds fria natur, och söndagen den 18 dec., hade vi en liten fest för gäster och medlemmar, hvartill användes penningar af vår föreningskassa. Utom det, att vi då så.o oss sjelfva till godo, hade vi ock den glädjen att göra en liten insamling för att dermed bereda någon glädje åt ett par fattiga till julen.

Föreningens inkomster och utgifter under året hafva varit, som här följer:

Inkomster under året:

Medlemmarnes afgifter	17: 04*)	
Gästernas dito	5: 25**)	
Gåfvor till största delen influtna genom artiklar, hvilka skänkts och sedan försålts på en bazar i Stockholm	11: 98	
Summa		34: 27

Utgifter under året:

Omkostnader för föreningens iordningställande samt för otvannämnda fest ...	13: 43	
Utlånat ur hjelpkassan	10: —	23: 43
Återstår i kassan		10: 84
Summa		34: 27

Föreningens hjelp- och lånekassa har fått tjena genom att lemna 15 kr. till lån inom Föreningen. Af dessa hafva 5 redan återbetalts, under det att 10 tillsvidare äro utlånade.

Så har nu första året af K. F. U. K:s tillvaro i Skeninge nått sitt slut, och Herren har under denna tid varit nära samt burit oss på örnavingar, och vi hafva erfarit, att hans eviga armar sträckt sig ned äfven till vår lilla, ringa förening. Vi äro ock öfvertygade, att han äfven fortfarande vill vara nära, såsom han hittintills varit, och för denna, både hans förflutna och tillkommande nåd vilja vi tacka honom.

»Tacken derföre Herren, ty han är god och hans godhet varar i evighet».

Frida Zellerolh, sekreterare. *Emelie Engström,* ordförande.

*) Deraf tillfaller $^2/_3$ hjelp- och lånekassan.

**) Alt tillfalle: hjelp- och lånekassan.

Åtskilligt

Mr. Gladstone och bibeln. Rev. J. Moffat Scott, i Fru Ladylvan-kyrkan, sade att ingenting kunde vara mera glädjande än att se en man sådan som Mr Gladstone stiga upp söndag efter söndag och läsa bibeln för församlingen i engelska kyrkan i Hawarden. Bortsedt från hans betydelse som politiker är hans snille bland de största och kraftigaste och hans karaktär en af de renaste och ädlaste. Några människor nu för tiden äro mycket böjda för att förlöjliga bibeln, men om en sådan man som Mr. Gladstone kan anse det för en stor fördel och ära att stiga upp på Herrens dag och läsa bibeln, kan det väl vara förnedrande att efterlikna honom?

(The Young Men's Christian Magasin.)

Unge män med och utan framgång. Dr. Cuyler, de amerikanske unge männens gode vän, säger: Jag har mer än under 30 år i denna verksamma stad New-York i tusende fall gifvit akt på unge mäns lif, och jag finner, att den förnämsta orsaken till framgång och motgång endast ligger i den egenskapen: ståndaktighet. Ständig framgång vinnes oftare genom ihärdighet än genom en plötslig om än så lysande lyckträff. Den, som lätt blir modfäld, som stötes tillbaka af det allra minsta hinder, kommer ständigt på efterkälken — och går under eller släpas fram på välgörenhetens sjukbår. De som förstå och praktisera Abraham Lincolns regel att »gå duktigt på» hafva vunnit den solidaste framgång.

(The Y. M. C. Magasine).

En förbannelse och en välsignelse. Två skottar emigrerade vid unga år till Kalifornien. Båda tänkte taga med sig något minne af sitt älskade fosterland. Den ene tog med sig en tistel — nationalsymbolen; den andre tog en liten svärm bin. År hafva gått. Pacifikkusten är å ena sidan förbannad med den skotska tisteln, som landtbrukarne säga det vara omöjligt att utrota. Å andra sidan äro skogarne och fälten fulla med honung, hvilhet har blifvit till en stor välsignelse för vestra sluttningen af Klippbergen. Just så för hvarje kristen ung man med sig något af tistel, plockad från den gamle människan eller honung från den nya, med hvilket han kan bringa välsignelse eller förbannelse. Huru betydelsefullt är ej vårt inflytande! Huru borde vi ej akta derpå!

(The Watchman).

Trångbröstade kristna. För 70 år sedan skilde sig baptistkyrkan i Amerika i två nästan lika stora delar; 35,000 bestämde sig för att arbeta endast för Förenta Staterna och dessa hafva nu vuxit till omkring 40,000; de öfriga 35,000 bestämde sig för att arbeta för hela verlden och i dag är deras antal omkr. 2,700,000.

(The Young Men's Cristian Magasine.)

En ministers vitnesbörd om missionsarbetes betydelse.

Följande bref från amerikanske ministern i Peking till sekreteraren vid prestbyterianska missionssällskapet talar för sig sjelft. Brefvet har varit införd t i en kinesisk tidning.

Peking den 11 maj 1887. Jag har att tacka er för ett alt för lifligt erkännande af den hjelp, vi kunnat lemna er i ert arbete, och jag måste säga, att vår konsul Seymour förtjenar detta erkännande mer än jag.

Jag har gjort det till en pligt att besöka hvarje missionsstation i Kinas alla hamnstäder. Denna inspektion har varit tillfredsställande och öfvertygat mig, att missionärerna förtjena all möjlig aktning och uppmuntran. Jag finner med dem intet annat fel, än deras alt för stora nit. Civilisationen står till dem i stor skuld. De hafva varit kinesernas uppfostrare, läkare, almoseutdelare. Öfver hela Kina hafva de skolor, högskolor och hospitaler. De voro tidigt de enda öfversättare, tolkar och skriftställare på det kinesiska språket. Dem hafva vi att tacka för våra kinisiska lexika och öfversättningar af kinesiska verk. De hafva med fulla händer spridt bibeln och utgifvit en stor mängd skolböcker på kinesiska. Handel och civilisation följa, der dessa oegennyttiga arbetare sprängt vägen. Utan att taga i betraktande alla religiösa frågor, måste mänskligheten hedra en klass, som utan betalning eller ock mot en ringa sådan, egnar sig åt *människovänliga* barmhertighetsverk.

Då jag hyser dessa åsigter, har det varit mig ett nöje att bistå missionärerna på alla de sätt, som varit förenliga med mitt offentliga embete.

Charles Denby.

Förenta Staternas minister i Kina

(Efter »Sv. Sändeb.»)

Literatur

Hafva vi religionsfrihet i Sverige? *Den svenska religionslagstiftningen betraktad med hänsyn till religionsfrihetsfrågan, af* ***J. A. Borgström,*** pris 75 öre; säljes i kommission hos herrar Palm & Stadling.

Författaren angifver i förordet sin afsigt med boken vara att *söka visa, huru långt vi i Sverge ännu stå fjerran från verklig religionsfrihet.*

Vi tro att författaren lyckats förträffligt i detta sitt syfte. Sjelfva den plan, som följts vid behandlingen af denna så vigtiga fråga, har gjort det lättare för författaren att på ett verkligt *åskådligt* och på samma gång *ytterst lättfattligt och enkelt* sätt belysa religionsfrihetsfrågan.

I allmänhet har boken den förtjensten, att den framställer högst få *personliga reflektioner* men så mycket flera kraftiga och *talande bevis.* Detta är nu en mycket *stor* förtjenst enligt vårt förmenande.

Vi anse oss med alt skäl kunna rekommendera boken för våra ärade läsare, såväl frikyrkliga som statskyrkliga.

Boken, hvars innehåll är fördeladt på XIII kapitel, omfattar 111 oktavsidor, är tryckt med vacker, lättläslig stil på ett godt, glättadt papper samt försedd med omslag. Priset synes oss vara verkligen billigt.

I trons lif finnes intet stillastående. Den som deri säger: »Nog!» hans själ är förlorad. Augustinus säger: Den, som icke älskar den falska friden, utan Guds frid, måste just för denna frids skull vaka och kämpa mot alt, som hos honom och andra ej är af Gud. Riggenback.

* * *

Det stora målet med Guds ledning med människorna är fattigdom i anden, på det att man med så mycket större glädje skall mottaga nåden, som vi få för intet. Gud är mycket större än vårt hjerta. Ju nöjdare vi äro, desto snarare och vissare komma vi till något helt.

L. Hofalker.

Sprid Ungdomsvännen!

Brefläda.

H. J. Wallin, Ullånger. Vi hafva intet att göra med »Zions Stjerna». Vi kunna väl icke hjelpa att *den* tidningen upphörde. Att vi lemnade vår tidning i stället åt dess prenumeranter var ju en välvilja från vår sida. Vi fingo ej ett enda öre för de 70 ex. vi förbundo oss att utlemna åt prenumeranter på »Zions Stjerna». Vänd Er med klagomål till den det vederbör. Om Ungdomsvännen icke kommer Er ordentligt tillhanda, så klaga hos postverket. Vi expediera nog tidningen ordentligt.

Personer, som hos oss klaga öfver att ej tidningen genom postverket kommer dem ordentligt tillhanda, böra vända sig till *Postverket* — antingen postanstalten på platsen eller der rättelse det oaktadt ej vinnes direkt till Poststyrelsen i Stockholm — ty *vi* kunna ej göra något åt saken.

Vi expediera till posten de tidningar, som genom Tidningsexpeditionen härstädes rekvireras. Mer kunna vi ej göra.

»En Ungdomsvän». Vi förstå ej, huru man kan skrifva ett så oförskämdt bref och underteckna det *»Broderligen».* Nog var det mer än obroderligt, men det får också stå för er räkning, ty det röjer en dumhet och ett öfversitteri, hvars make vi aldrig sett. Att vår tidning är bristfällig, det veta vi bättre kanske än någon annan. Men det kunde ni sagt utan att taga munnen full af otidigheter.

A. J—n. Först bör ni få upplysning om, att vi ogerna intaga anonyma skrifvelser. Uppgif derför nästa gång ert namn. För det andra ha vi ej lust att intaga edert »tobaksopus», huru pikant det än må vara. Vi medgifva, att ni skrifvit rätt bra, men vi kunna dock ej publicera det.

Annonser

Å Fredrika-Bremer-Förbundets byrå,
Stockholm,
finnas kvinliga arbetssökande anmälda, såsom: lektionsgifvare, svenska och utländska lärarinnor för hem och skolor, kontors- och skrifbiträden, husföreståndarinnor, sällskap och biträden i hem, föreläserskor, gymnaster, sjuksköterskor m. fl.

I Vedhandeln
4 Observatoriegatan 4
försäljes frisk och god björk- samt al- och barrved, såväl sågad som osågad jemte antracit-, sten och träkol, engelsk och svensk kokes, hemsänd till alla delar af Stockholm.
Obs.! Äfven säljas ved-, kol- och kokspoletter.

Vid Herberget
för tjenstflickor, Klara Östra Kyrkogata N:o 7, erhålla yngre tjenarinnor, som för tillfället sakna anställning, nattlogis jemte kaffe på morgonen för 35 öre. Betyg skola medföras.
På samma gång man erbjuder flickorna denna billiga fristad, vill man härmed varna dem för att lemna sina platser i hemorten, i tanke att få det bättre i Stockholm, ty »att få det bättre» lyckas nästan aldrig, så vida man icke på förhand fått säkert löfte om bestämd plats.
LINA NORDWALL,
Herbergets stiftarinna.

C. Berg
21 Humlegårdsg. 21
Stockholm
bemedlar köp och försäljning af *stads-* och *landtegendomar* samt emottager uppdrag till härvarande *under-* och *öfver-rätter,* ombesörjer *laggart å egendomar, bevakningshandlingars* inlemnande, utreder *sterbhus,* förrättar *bouppteckningar* uppsätter *testamenten* samt ombesörjer *vicevärdsgöromål* och inkasseringar, m. m. Vänden Eder med förtroende till
C. Berg
21 Humlegårdsgatan 21.
Stockholm
Träffas: *kl. 10—12 f. m., 3—5 e. m.*
Allm. Telef. 7308.

K. F. U. K:s möten:
Norrlandsgatan 13, 2 tr.
Söndag: 6—½ 8 e. m. sång och bibelklass, ledes af fru Andersson-Meijerhelm.
Onsdag: 6—9 e. m. arbetsklass.
Nytorget 46. Söder.
Lördag: 7—9 e. m. arbetsklass för fabriksflickor.

Velocipeder
af eget fabrikat hos
Per From, Stockholm
Malmskilnadsgatan 46.
OBS.! Katalog på begäran.

Genom **K. F. U. K:s placeringsbyrå,** 13 Norrlandsgatan, anskaffas alla sorters tjenarinnor, biträden i hushåll och affärer samt lärarinnor. Adresser och rekommendationer till utlandet lemnas åt unga flickor, som äro rekommenderade af någon af föreningens medlemmar.

Välgjorda
Möbler
Bättre och enklare. Billigt pris.
Äfven mot afbetalningar.
Malmskilnadsgatan 46
7 Oxtorgsgatan 7
A. Lagerberg.
Egna tillverkningar.

A. & O. Schultén
STOCKHOLM,
2 Normalmstorg 2
och
7 Sturegatan 7.
Stora och välsorterade lager af
Garn-, Väfnader & Trikåvaror
i parti och detalj till billigaste **fabrikspris.**
Profven sändas till landsorten franco.

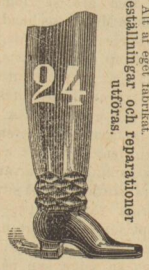

C. P. HÖGLANDER'S
Skoetablissement
(Etablerad 1870.)
24 Brunkebergstorg 24
Stockholm.
Rekommenderar mina allmänt välkända tillverkningar.
Alt af eget fabrikat.
Beställningar och reparationer utföras.
Allm. Telef. 68 81.

EMIL LARSENS
skrädderiaffär
18 Brahegatan 18.
Obs! Goda tyger. Billigt pris.
Obs! Solidt arbete.
Allm. Telef. 7116.

S. G. BORIN,
Packhusgränd 1,
STOCKHOLM.
Etablerad 1849.
Telefon 8179.

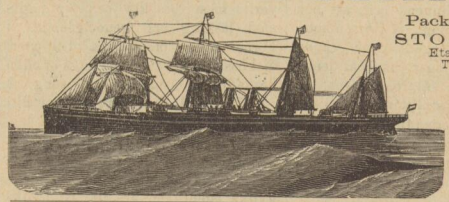

Befordrar passagerare till Nord- & Sydamerika, Kina, Japan, Australien och Nya Zeeland med Norddeutscher Lloyds förträffliga Postångare.

Palm & Stadling.
Piano- & Orgelmagasin
Malmskilnadsg. 40,
Stockholm.
Rekommenderar sitt lager af **Flyglar, Pianinos & Orglar** från de förnämsta in- och utländska fabriker. Särskildt framhållas H. Kohls *Flyglar* och *Pianinos* samt Mason & Hamlins Orglar.
Obs. Svenska orglar med 1 stämma 4 oktaver samt 1 knäforte från 115 kronor.
Lager af alla brukliga blås- och stränginstrument, såsom:
Violiner, Flöjter, Guitarrer, Klarinetter, Occarinor, Dragspel, Symphonion, Ariston, Horophoner, Zittror, Speldosor.
Violinlådor, Violinsträkar, Mek. Notställare, Piano- och Orgelstolar m. m.
Goda betalningsvilkor. Billiga priser. Illustrerad prisknrant på begäran *gratis.*

Nilsson & Dahlbeck.
Skrädderi-Etablissement
38 samt lager af färdiga **38**
Gosskläder
Regeringsgatan
Stockholm.

Stockholm, David Lunds Boktryckeri 1888.

UNGDOMS-VÄNNEN.

LITET LJUS MINSKAS ICKE — DITT ORD ÄR EN LYKTA FÖR MINA FOTTER

KRISTLIG TIDNING FÖR SVERGES UNGDOM.

N:o 21. Fredagen den 25 Maj. 1888.

Prenumerationspris: Helt år 1 kr., 3/4 år 75 öre, 1/2 år 60 öre, 1/4 år 30 öre. Postbefordringsafgift 20 öre. Till Amerika 3: 50; Norge, Danmark och Finland 3 kr.

Redaktör och ansvarig utgifvare: K. TH. MALMQVIST. *Brahegatan 60 Stockholm.*

Annonspris: 8 öre pr petitrad. Expedition: Palm & Stadlings bokhandel Malmskilnads gatan 40. Telef.: Bell 10 78, Allm. 57 90. **Lösnummer:** 5 öre.

Jobs tre döttrar.

Af *pastor J. Sisson Cooper.*

Den tåligaste bland menniskor hade nått sina lidandens slut, och bland de välsignelser, som Gud nu rikligen tilldelade honom, omtalas särskildt tre döttrar. Han hade också sju söner, men de nämnas blott i förbigående. Tydligen voro döttrarne den egentliga välsignelsen.

Här är något för våra flickor att tänka på. Visserligen böra de, liksom alla kristna, tänka ringa om sig sjelfva, men de böra ändock vara noga med afseende på sin ställning i sin faders hus. De äro eller böra vara en välsignelse.

Jemima, Kezia och Keren-happuch. Jemima betyder »dufva». Om hon var trogen sitt namn, var hon mild och kärleksfull och en verklig välsignelse som äldre syster. Huru svårt är det ej för en flicka i hennes ställning att vara det! Så länge man råder ensam i fars och mors hjerta, är det lätt att visa ett dufvolikt sinne, men när andra systrar komma till, komma orsaker till afund mot dem. Att höra andra berömmas för förträfflighet och framgång just på hennes område, att dela med sig sina nöjen och sina egodelar, att tänka på sin systers glädje och trefnad lika väl som på sin egen — det är ej lätt för en flicka att sålunda glömma sig sjelf och lefva ett lif af sjelfuppoffring.

Jemima måste hafva gjort det om hon verkligen var en »Jemima», men det fordras mycken nåd af honom, som allena kan gifva den, för att nu följa hennes exempel. Det fordras att man i sitt hjerta bär honom, som en gång kom som en dufva, och som lofvat att vara Kristi vänners hjelp.

Kezir betyder Cassia. Det var en af de ljufva dofter, som de gamle begagnade för att gifva vällukt åt sina kläder. Meningen är här liksom i 45:te psalmen, att ett heligt lif ökar Guds barns ljufliga väsen. Kezir med sina kärleksfulla ord och sitt hjertevinnande väsen hade en vänlig helsning för alla, som kommo i beröring med henne, liksom Cassian, som omgaf henne med sin fina doft. Säkerligen finnes ännu sådana som hon. Må Gud sända oss många, som i vår tid likna Kezir!

Keren-happuch betyder »ett horn med ögonsalva». »I hela landet vordo icke funna så dägeliga kvinnor som Jobs döttrar». Kanske att denna, den yngsta, särskildt stod högt i sin faders omdöme. Icke blott att hon i sig sjelf var »en syn för sjuka ögon» såsom irländarne säga, hon hade också ett förråd af dyrbar, läkande salva.

När ögon blickade sorgsna omkring sig i familjekretsen, kunde ett godt ord från dessa vackra läppar skingra molnen, när blicken stöttes af nedsmutsade kläder och husgeråd, var hon genast redo att skickligt afhjelpa skadan, när ögonlocken blifvit ömtåliga af lång gråt, var i sanning den lugnande beröringen af hennes mjuka hand en läkande salva.

Gud vare tack! Ännu finnes här och der ibland oss en Keren-happuch, en flicka, outtröttlig i att hjelpa och trösta, en flicka, hvars kärleksfulla och glada väsen, ord och handlingar sprida solsken och ej sorg omkring henne. Lycklig den fader eller moder, som på sin ålderdom har en sådan dotter vid sin bädd!

Förbundet mellan Östra Tysklands Kristliga Föreningar af unge män.

Då år 1848 de vilda svallvågorna af den franska revolutionen bröto fram öfver vårt fädernesland, öppnade sig fruktansvärda afgrunder af ondska, som hotade att uppsluka de djupa leden af vårt folk. Äfven de på sina gesällresor stadde unge handtverkarne kommo i fara härvid. På herbergena, som mångenstädes voro riktiga syndanästen, mottogos de af förförare af alla slag, som sökte hos dem utrota tron på Gud och hans ord för att bättre kunna använda dem för sina revolutionära syften. Man lärde dem, att människan icke kan lefva lycklig, förr än hon uppger hvarje tanke på himmelen och att ett bättre sakernas tillstånd på jorden skulle inträda om man afskaffade öfverhet och prester. Denna nöd gick de troende till hjärtat, och de började uttänka medel att sätta en dam mot den förhärjande strömmen, och söka rädda dem, som ännu hade öra för sanningens röst. Så uppstod *»det evangeliska sällskapet»*, som utsände ett antal lekmän med kristliga skrifter och uppdrag att hålla bibelstunder i församlingarna. Sällskapet har nu arbetat i 30 år med rik välsignelse.

Då funnos i Elberfeld, Barmen och närliggande trakt åtskilliga ynglingaföreningar, af hvilka den i Barmen nyligen firat sin 50-års fest och den i Elberfeld reder sig till att göra detsamma. Dessa sökte man sammansluta med hvarandra och bringa till insigt om betydelsen af ett gemensamt arbete. Man bildade ett förbund — till en början med 9 föreningar — och kallade det *»Rheinisch- Westfalischer Jünglingsbund»*, hvilket namn sedan, då förbundet utvidgades, förändrades till det nuvarande.

Förbundet uppställde för sig ett trefaldigt mål. I främsta rummet ville man göra medlemmarne bekanta med Guds ord och vinna dem för Herren. Man fordrade icke att den unge mannen vid sitt inträde skulle vara omvänd, utan ålade endast medlemmarne att föra ett ordentligt lefnadssätt och underkasta sig förbundets stadgar, men man arbetade på att de måtte blifva omvände. En hvarje vecka återkommande bibelstund, vanligen i samtalsform, infördes, men därjämte hade de mera religiöst intresserade medlemmarne särskilda bönestunder. I det hela skulle förbundslifvet vara prägladt af en kristlig ande. Förbundet hade till motto tagit Ps. 119: 9 *Huru kan en yngling bevara sin väg ren? När han håller sig till ditt ord.*

För det andra afsåg förbundet att vidare utbilda den kunskap, som medlemmarne inhemtat i skolan. Inga bestämmelser uppställdes dervid med afseende på ämnena. Och under det somliga föreningar fästa mindre vigt vid denna verksamhet, hafva andra lämnat ganska goda resultat i de vanliga elementarämnena, naturkunskap, musik, bokhålleri

förmådde väl ålderdomens varningar släcka den brand, som längtan tändt i ett sjuttonårigt bröst. Erik *måste* till hufvudstaden. Han *skulle* lyckas — han såväl som andra.

Och så packades hans få effekter i ett knyte. Barndomsvänner och bekanta bjödos farväl, och nu var han i moderns sällskap på väg till den i herrgårdens närhet belägna jernvägsstationen. Drömmarne började förverkligas. Han skulle resa.

Det växlades ej många ord mellan de två under vägen. Bådas hjertan voro alt för fulla, för att hvad de kände skulle kunna ge sig uttryck i ett vanligt samtal. Eriks glädje var icke så alldeles oblandad. Det förestående afskedet med modern, tanken på att han kanske på många år ej skulle återse dessa trakter, der hvarje träd, hvarje buske, hvarje klippa var honom bekant som en gammal kär lekkamrat och vän — alt detta grep honom nu, då resans ögonblick var inne, djupare än han ville visa. Han var ju *karl* och måste hålla humöret uppe.

Och så lät han än en psalmvers än en fosterländsk sång — ett minne från skoltiden — klinga genom skogen. Det lättade bröstet

Makten af ett minne.

(Skiss för Ungdomsvännen af **Jean**).

Det är strax före soluppgången. En och annan af skogens vingade sångare har redan börjat sin morgonhymn, hvari snart flere och flere instämma, tills den jublande kören blifvit fulltalig.

Det är en af dessa obeskrifligt hänförande morgnar, då våren omärkligt glider öfver i sommar, och hvilkas skönhet aldrig förgätes af den, som med mottagligt och andaktsfullt sinne förmår att läsa i naturens stora bok. På skogshöjderna i öster rodna grantopparna som af blod. En lekfull vindfläkt glider som en smekning genom de nylöfvade björkarnes ljusgröna florslöjor och bildar fantastiska figurer af kärrets dimmor. Luften är mättad af denna starka,

och främmande språk. Det har händt att en föreningsmedlem först här lärt sig att skrifva och sedan i egenhändigt bref meddelat sina föräldrar den angenäma nyheten.

Slutligen vilja föreningarna erbjuda sina medlemmar en fristad och plats för vederkvickelse, där bekantskaper skulle kunna knytas med utsigt att räcka ej blott för detta lifvet, utan äfven för det kommande. Föreningslifvet borde vara sådant, att det tilltalade de unga och droge dem bort från värdshusen. I fråga om sällskaplighet och underhållande sysselsättningar borde gränsen ej vara för trång: endast sådant borde uteslutas, som kunde vara till skada för det kristliga lifvet. Därjämte arbetade förbundet för inrättande af bättre härbergen, och denna sak har haft en så glädjande framgång, att f. n. inom förbundets område finnas 50 s. k. »Herberge zur Heimat».

I spetsen för förbundet ställdes en komité af 16 medlemmar, och ledningen af det hela öfvertogs af dess grundläggare Pastor Dürselen i Ronsdorf, hvilken ingick i sin herres hvila i juli 1887. Han kunde skiljas hädan i förvissning om, att Herren i nåd sett till det af honom påbegyndta arbetet och altigenom krönt det med rik välsignelse. Ordförande i förbundet efter Pastor Dürselen blef den 3 sept. 1873 Pastor Krummacher i Elberfeld, som i egenskap af vice ordförande redan flere år dessförinnan handhaft förbundets angelägenheter. Förbundet har vuxit så betydligt i utsträckning, att ordföranden och komitén icke längre ensamma förmå att utföra alt det behöfliga arbetet, utan sett sig nödsakade att anställa ett »kretsombud», som besöker föreningarna samt uppmuntrar och leder dem i deras arbete. För tillfället finnes t. o. m. två sådana, hvarjämte flere af de större föreningarna hafva lokalagenter.

Förbundet sönderfaller i 23 distriktförbund med hvar sin styrelse, som håller årliga distriktkonferenser med ombud från sitt distrikt, hvarjämte de enskilda föreningarna fira sina årsfester. Dessa hållas vanligen i kyrkorna, och församlingen inbjudes att stanna på den efter gudstjänsten vidtagande delen af festen. Härigenom har föreningssaken blifvit allt mera känd och vunnit fotfäste inom församlingslifvet; de flesta föreningarna hafva till ordförande pastor på stället. Bland fester intar den årligen i Barmen hållna förbundsfesten med sin generalförsamling främsta rummet. Från alla delar af förbundets område komma då gäster så talrikt, att de ibland uppgått till 1500 och knappast någon lokal förmått rymma dem.

De sista 5—6 åren hafva medfört den största tillväxten för förbundet. Dess medlemsantal uppgår nu till 15,000 och föreningarnes antal är 240; många af dessa hafva skaffat sig egna byggnader »Elberfelder», föreningen I, håller just på att bygga sig ett hus för 110—120,000 kr., hvars samlingssal skall komma att rymma 1500 personer.

Tillfrågas vi nu om resultatet af vår 30-åriga verksamhet så behöfva vi icke vara i förlägenhet om svaret. I alla våra föreningar torde finnas en liten kärntrupp af troende medlemmar, af hvilka många beteckna föreningen såsom den plats, där det nya lifvet tändts hos dem. Många hafva äfven härigenom blifvit förda till ett beslut att helga hela sitt lif åt Herrens tjänst.

Då förbundsstyrelsen för ett par år sedan gjorde en förfrågan angående arbetare, fick man till stånd en lista med 385 namn. Af dessa hafva sedermera 50 blifvit diakoner, 83 pastorer och 94 missionärer. Naturligtvis kan en sådan lista icke betecknas såsom fullständig. Under det fransk-tyska kriget gingo 50 af våra medlemmar i fält såsom frivilliga sjukvårdssoldater och gjorde förträfflig nytta. Äfven nu förbereda sig ett antal af dem till inträde på sjukvårdskursen i Duriburg.

Efter mönstret af förbundet mellan Vestra Tysklands Kristliga Föreningar af unge män hafva liknande förbund bildats för Östra, Södra Norra och Sydöstra Tyskland, Sachsen, och Elsas-Lothringen, jämte de bayerska arbetsföreningarna räkna inalles omkring 700 föreningar. Dessutom finnas i Tyskland mera än 100 metodist- och baptist-föreningar.

Dessa arbeta alla på odödliga ynglingasjälar frälsning. Måtte Herren i sin stora nåd kröna deras arbete med ständigt växande välsignelse.

Elberfeld d. 17 mars 1887.

Chr. Klug.
sekreterare i förbundet.

Drömmar.

Han sofver i moderns sköte
en blåögd, guldlockig pilt.
Och rosiga barnadrömmar
omsväfva slumrarn så mildt.

Han lyftes på hvita vingar
mot englahem i det blå
mer sköna än sagans féslott
mer underfulla också.

Han leker ta fatt med keruber;
han rider på kvällskyns rygg.
Hans stämma i englakören
sig blandar jublande trygg.

Och blicken ur modersögat
på slumrarn faller så öm,
hvar gång han småler och njuter
sin strålande barnadröm.

* * *

Men åren minnena bleka
af hvad man skönast har drömt.
Och barnets luftiga syner
har ynglingen länge glömt.

Om andra fröjder han drömmer.
Ett minne gör honom varm
af mörka, lockande ögon,
af yppig, retande barm,

ett minne af vin, som glöder
likt blod i bräddade glas,
af sprittande vals, som lockar
till yrande dans och ras.

Dock — när förtrollningen brytes,
när bägarens drägg han nått,
han fåfängt utplåna söker
den fläck, som själen har fått.

* * *

Väl sträfvar som man han sona
hvad ynglingens dårskap bröt.
Mot lögnens och mörkrets fästen
hans arm riktar stöt på stöt.

Om mänskoandens segrar,
dess kamp för kunskap och ljus
de hvärfva sig nu hans drömmar
högt upp öfver jordens grus.

Han ser sig i dem en hjelte,
befriaren för sitt folk.
Hans stämma likt åskan ljuder.
Han är ju *sanningens* tolk.

Allt högre för honom drömmen.
Hans djerfhet vill storma skyn —
till dess han med svedda vingar
likt Ikaros hamnar i dyn.

* * *

Hans kraft och vilja är bruten.
Hans svaga och darrande hand
ej farkostens färd kan hindra
mot evigheternas strand.

Nu kvällsolens sista stråle
mildt smeker de tärda drag;
och sömnens genius sakta
gjort slut på hans plågas dag.

Kring munnen det leker ett löje
så hjertevarmt och så godt
som fordom i moderns armar,
när drömmarne himlen nått.

Ja, väl! Det är samma drömmar
Ånyo han njuter dem.
De le i förklarad fägring
och vinka den trötte hem.

Sverre.

Af all den rikedom vi ega, kunna vi föra med oss till en annan verld endast den del, som vi skänka bort i denna.

Unga-kvinnors-Föreningar

Korresponderande medlemmar i kristliga föreningen af unga kvinnor behöfvas mer och mer för att på ett praktiskt sätt kunna bedrifva den sig utvidgande verksamheten. Hvarje kvinna, som har ett varmt intresse för unga kvinnors andliga och lekamliga väl, få vi härmed hjertligen inbjuda att blifva korresponderande medlem i vår förening. Årsafgiften för en sådan medlem i landsorten är 2 kronor, och ikläda de sig följande pligter: Att sätta sig in i föreningens verksamhet genom att prenumerera på »Ungdomsvännen» samt, om så önskas, få stadgar och skriftliga underrättelser dels från hufvudföreningen i Stockholm, dels från närmaste förening i landsortsstäderna. Till sådana medlemmar skickas på begäran varningar och adressböcker, som de böra sprida bland ungdomen. En k. m. bör ock samla omkring sig unga flickor, t. ex. sådana som förut varit hennes elever i hvardags- eller söndagsskolor eller ock genom att sätta sig i förbindelse med presterna samla läsflickorna till små möten, om ock endast en gång i månaden. På hvardagsaftnarne kunde man ju ha syförening och på söndagarne en lättfattlig bibelläsning. På detta vis kunde vi här i Sverige uppnå samma resultat som i Schweiz, der det finnes en liten grupp af K. F. U. K. i nästan hvarje by.

Hvarje *gren* af K. F. U. K. bör hafva en korresponderande medlem, som äfven der betalar 2 kr. till hufvudföreningen och utgör mellanlänken mellan centralföreningen i Stockholm och sin egen gren. Denna medlem skall särskildt åtaga sig adressers utdelande till resande flickor samt intressera unga kvinnor, om så behöfves, för att hjelpa till med korrespondens, med unga skyddslingar som resa inom eller utom landet. Vi känna här i Stockholm en brist i vår organisation genom det ringa samband som förefinnes mellan oss och grenarne, och det är derför vi nu vilja föreslå som ett bindande vilkor för hvarje gren att utse en korresponderande medlem. Vi hoppas att med snarast möjliga få namn

— 2 —

nästan rusande vällukt, som är skogen så egen och kommer bröstet att vidgas och hvarje nerv att spritta af lefnadslust.

Alt starkare glöda de låga molnbäddarne i öster och alt intensivare ljuder fågelsången, då plötsligt den vingade kören får en säkert opåräknad förstärkning. Det är en ren, ungdomlig tenorstämma som väcker höjdernas ekon till lif. Hög och tydlig klingar den kända morgonsalmen:

‹Din klara sol går åter upp,
jag tackar dig, min Gud‹.

Snart blir sångaren synlig på den smala, slingrande skogstigen. Det är en yngling på omkring 17 år med ett friskt, solbrändt ansigte, som upplyses af ett par trohjertade, klarblå ögon. Han är iklädd en enkel men snygg drägt af hemmaväfdt tyg och bär under armen ett knyte. Hans sällskap utgöres af en äldre allmogekvinna, och det rörande uttryck af ömhet som hennes blick antar, då den hvilar på den unge sångaren, säger alt för tydligt hvem hon är. Det är endast moderskärleken som kan blicka så.

— 3 —

Det var ej heller underligt att en vemodets slöja, trots morgonens skönhet, lägrat sig öfver modrens anlete, ej underligt att en tår då och då perlade i ögonvrån. Barnaskaran, som den sträfsamma torpareenkan haft att försörja, hade från början varit stor nog. Men nu voro ungarne allesammans flugna ur boet. Ett par söner voro gifta och hade sjelfva torp. En dotter hade tjenst på herrgården och en annan i den närbelägna staden. Erik var den siste som lemnade redet för att i hufvudstaden söka sin lycka. Han hade arbetat vid herrgården ett par somrar och lagt ihop en liten sparpenning. Nu kunde han ändtligen tillfredsställa sin brännande längtan, som han närt sedan barnaåren, att komma ut — att få se något af alt detta stora, lockande, som benämnes verlden och hvarom hans lifliga fantasi, närd genom läsningen af åtskilliga böcker, bildat sig de mest underliga föreställningar.

Modern hade ej gerna sett hans beslut. Likt alla kvinnor af hennes klass hyste hon en afgjord förskräckelse för de stora städerna — isynnerhet Stockholm, som enligt hennes åsigt var föga bättre än bibelns Sodom. Men när

på medlemmar från de olika grenarne samt årsafgiften insänd i postmärken, om så önskas, annars i postanvisning. Vi vilja ock vänligt föreslå hvarje gren att hafva ett månadsmöte, då arbeten borde förfärdigas till vår stundande försäljning före julen, ty på detta sätt kunna föreningarne inbördes hjelpa hvarandra samt få ett gemensamt missionsintresse. Vi få upplysa att alla saker, tillverkade af föreningarne, säljas på ett särskildt bord, och dels inkomsten deraf i tre delar, hvaraf en tillfaller hufvudföreningen, en svenska kvinnors mission i norra Afrika, och en delas mellan de olika föreningar som insändt saker. Önskligt vore ock att på dessa månadsmöten våra gemensamma böneämnen upptoges, hvilka äro antecknade på baksidan af vår textbok, så vi icke hade allenast ett materielt samband utan framför alt vi kände oss ett i anden.

Natalie A—n M—m.

K. F. U. K. kontor — Norrlandsgatan 13.

En kristens hämd.

En ungersk riddare hade blifvit tillfångatagen af en turkisk pascha. Turken spände honom tillsamman med en oxe för plogen och dref honom skoningslöst under piskslag till de hårdaste ansträngningar.

Riddarens högsinnade maka förvandlade sin förmögenhet och sina juveler i penningar och pantsatte deras slott; men lösesumman som begärdes, var oerhörd. Med tillhjelp af sina vänner lyckades hon dock att slutligen lösa sin man ur slafveriet och vanäran.

Sjuk och nedbruten återkom riddaren till sitt fädernesland. Snart kom dock ett nytt uppbåd till strid mot kristendomens fiender, och riddaren kunde ej förmås att längre stanna i sitt hem. Man upplyfte honom på hans stridshäst, och först då återvände färgen till hans kinder och styrkan till hans arm.

Han skyndade bort till strid och seger. Bland de fiender, han tog till fånga, hände sig, att han återfann samme pascha, som förut spänt honom för plogen.

Han lät kasta honom tillika med de öfriga i fängelse, och först efter några timmars förlopp hade han tid att der besöka sin fånge. »Vet du», sade riddaren, då han inträdde till den fångne paschan, »hvad som nu väntar dig?»

»Ja väl,» svarade turken, »en rättvis hämd väntar mig.»

»Hämden väntar dig visserligen», sade riddaren, »men en *kristens* hämd. Bibelns ord hafva lärt oss att förlåta våra fiender, att älska vår nästa, ty Gud är kärleken. Jag förlåter dig derför alt. Vänd om till ditt land, men glöm blott icke att kärleksfullt bistå hvar och en, som du der finner lida under en omänsklig och grym behandling.» Fången brast i tårar. »Aldrig kunde jag tro, att en sådan kärlek skulle finnas till. Jag förestälde mig det värsta och har derför intagit gift, som jag hade med mig, gömdt i mina kläder. Om några timmar är jag ej mera till. Jag måste nu dö, ty det är omöjligt att nu rädda mig. Men innan jag dör, vill jag komma till den tro, som medför en sådan kärlek och barmhertighet. Derutinnan uppenbarar sig något öfvernaturligt, någonting gudomligt. Hjelp mig att kunna dö i denna tro!» Hans önskan blef uppfyld. Hvt.

Arbete och helsa.

Menniskokroppen är liksom en maskin. Den behöfver bränsle — annars känner den hunger och törst; den har behof af luft, annars kväfs den, den behöfver reparation, lagning, annars tar den skada, den behöfver *hvila*, annars går den under.

Får kroppen icke tillräckligt med hvila, börjar den förr eller senare att visa en rad sjukdomstecken, som vi kunna sammanfatta under benämningen öfveransträngning. Dessa sjukdomstecken visa sig långt förr hos den, som arbetar i instängdt rum och tillika lider brist på frisk luft.

Vid tanken härpå måste man äfven erkänna det berättigade uti arbetarnes fordran på en normal arbetsdag. Men det gäller då, skrifver en vetenskaplig tidskrift, att besvara det spörsmålet, huru länge vi behöfva sofva. Det är vansinnigt att angifva ens ett medeltal; men för en vuxen, frisk man äro väl 6 till 7 timmar nog på dygnet.

Sedermera måste fordringarna ställas olika med hänsyn till normalarbetsdagens längd, om det gäller arbetaren i det fria eller arbetaren inom hus. Den förre behöfver ingen särskild tid för rörelse i frisk luft, hvilket deremot är nödvändigt för den, som arbetar inne.

För arbetare i det fria anser den ofvannämda tidskriften 10 timmars arbetsdag lämplig. Men då desse ha behof af mer föda, bör arbetstiden fördelas så, att det blir tillräckligt många och långa hvilotimmar för måltider. Den framställer derför följande förslag:

Klockan 6—8 arbetstid.
» 8—9 måltidsrast.
» 9—12 arbetstid.
» 12—2 måltidsrast.
» 2—4 arbetstid.
» 4—5 måltidsrast.
» 5—8 arbetstid.

Med 6 till 7 timmars sömn skulle arbetaren få en och annan timme öfver för andliga sysselsättningar, studier och sådant.

Annorlunda är det med arbetarne inom hus. De ha, så framt de icke skola mista helsa och kraft, behof af rörelse ute i det fria före måltiderna och dessutom någon hvila efteråt. För den senare klassens arbetare borde det önskvärda vara en normalarbetsdag på 8 timmar, indelad ungefär sålunda:

Klockan 6—7 rörelse ute.
» 7—8 måltidsrast.
» 8—12 arbetstid.
» 12—1 rörelse ute.
» 1—3 måltidsrast.
» 3—7 arbetstid.
7—8 rörelse ute.

Fordringar på en dylik normalarbetsdag äro redan framställda af de amerikanske arbetarne.

Ihärdighet.

(Med förläggarnes benägna medgifvande ur »Flit, kraft och karakter» af W. M. Thayer. P. Palmqvists Aktiebolag, Stockholm. Pris 1: 50).

II.

Det är saknaden af denna oundgängliga egenskap, som utmärker den klass af ungdom som ständigt byter om sysselsättning för att på lättare och snabbare väg vinna förmögenhet. Sällan hafva de ett godt ord att säga om den syssla, som de för tillfället egna sig åt. Andra sysselsättningar synas dem vida mera förmånliga. I skolan hafva dylika ungdomar, af båda könen, oupphörligt svårigheter att möta. Lexorna äro dem alltid »för långa» eller »för svåra». Det ena ämnet är »för torrt», det andra »för svårt» och det tredje »mindre nödigt». På landtbruket är det tör mycket »knogande» och »för liten inkomst» för så mycket hårdt arbete. Sådana menniskor beräkna altid till lägsta pris de fördelar de hafva och se sig ständigt om efter alla möjliga utvägar att komma sig fram och få det bättre; den väg som heter ihärdighet, den allena akta de sig för.

Det fins en rolig berättelse om en skolgosse, som var dum och tafatt och utan tecken till ambition. Man läste i klassen tredje kapitlet i Daniel, och några af gossarne funno det rätt svårt att uttala namnen Sadrak, Mesak och Abednego, i synnerhet den nyss nämde drönaren. Efter några dagar gaf dem läraren samma kapitel igen att läsa, för att ännu en gång få öfva dem med uttalandet af de der namnen. Det hände sig så, att den nämde gossen fick just det stycket med de svåra orden att läsa. Med ovanlig färdighet läste han texten ända tills han kom till Sadrak, Mesak och Abednego, då han tvärstannade och sade med den mest förtviflade ton, »*magistern, der kommer di der tre gubbarne igen*». Sådane elever, som vi här klandra, råka altid på någon sådan der svår »gubbe», som gör dem missnöjda och modfälda. Är det icke Sadrak eller en af hans kamrater, så är det någonting annat.

Guvernören George Briggs i Massachusetts gifver oss ett märkvärdigt exempel i detta hänseende. Han var född i denna stat år 1796; fadren var en fattig men hederlig smed

»Med seniga och grofva händer
Och med den muskelstarka arm,
Som sjelfva hårda jernet bänder.»

George älskade sina böcker och brann af längtan att få uppfostran; men fattigdomen förbjöd honom att nära sådana tankar. Det var endast några korta mellantider af skolgång, som han fick åtnjuta under några få år, och sedan var det bara att arbeta, arbeta, arbeta. Han var ej mera än tolf eller fjorton år, när han kom i lära hos en hattmakare, i hvars tjenst han stannade i tre år, lärde sig yrket, var sin husbonde till behag, visade ihärdighet och kraft och lofvade att blifva en dugtig karl. Hvarje ledigt ögonblick begagnade han att odla sitt förstånd, så att hans själ och hans muskler höllo jemna steg i utveckling framåt och uppåt. Efter slutad lärotid hos hattmakaren tillbragte han nära ett år i hemmet, hjelpte sin fader och bevistade en skola, der han gjorde märkliga framsteg. Under hela denna tid tänkte han bara på vidare uppfostran. Så småningom hade han kommit på den tanken, att han på ett eller annat sätt skulle kunna blifva duglig för den juridiska banan. Han hade nu blifvit en kristen och plägade stundom tala på religiösa sammankomster, der han hänförde åhörarne med sin naturliga vältalighet. Resultatet vardt det, att han, trots sin fattigdom och alla de hinder som stängde hans väg, beslöt att studera lagfarenhet. En äldre broder uppmuntrade honom och lofvade att hjelpa honom det lilla han kunde. Vidare berättar han sjelf i följande ord:

»Augusti 1813 lemnade jag hemmet med fem dollars på fickan, som jag förtjent på höbergningsarbete, och gaf mig ut för att studera juridik. Jag hade en broder, som bodde vid Hudson, honom besökte jag i September, och derpå kom jag med kappsäcken på ryggen till Berkshire County, utan penni ngar och främling för alla, utom några få slägtingar och vänner, de flesta lika fattiga som jag sjelf och det var tillräckligt. Min broder hjelpte mig något till år 1816, då han dog.»

Efter att hafva studerat ett år i Adams, flyttade han till Lanesborough i Berkshire County, der han studerade på ett kontor, som var byns allmänna samlingsplats, der man möttes för att prata och diskutera, höra nyheter och historier. Men så ihärdig var hans flit, att närvaron af ett dussin pratande och skrattande personer inne i rummet ej störde honom alls. »Jag har läst hundratals sidor», berättar han, »utan att det ringaste vara medveten om den lifliga konversation, som underhölls omkring mig.» Då brodern dog, miste han det lilla understöd han fått från det hållet, men detta var dock icke det värsta, ty broderns familj lemnades utan tillgångar, och George blef tvungen att så fort som möjligt tänka på att hjelpa dem. Hade han vid denna tidpunkt afbrutit sina studier, så hade ingen kunnat klandra honom för det; men de hopade svårigheterna bidrogo blott att göra honom ännu mera fast i sitt beslut. Med hastigare fart än förut, skyndade han fram mot sitt mål. Hvarje hinder trampade han under fötterna. Han förde sin plan igenom och blef antagen som advokat. Den dagen hade han kunnat med skäl säga som Julius Cæsar: »*veni, vidi, vici*», »jag kom, jag såg, jag segrade».

Huru hastigt han växte i rykte, är tillräckligt klart af den omständigheten, att han efter tolf års praktik valdes såsom den förnämste juristen och medborgaren i Berkshire att representera det elfte kongressdistriktet i Washington. I tolf års tid fylde han denna post till sina valmäns belåtenhet och blef i denna egenskap en af kongressens skickligaste och populäraste medlemmar. De följande sju åren var han såsom Massachusetts' guvernör ett föremål för allas tillgifvenhet och aktning och utöfvade en offentlig verksamhet, så vacker och storartad, att Massachusetts aldrig skall upphöra att med tillfredsställelse minnas den samma.

Guvernör Briggs' lif visar oss den stora betydelsen, ej blott af ihärdighetens dygd, utan äfven af alla de öfriga vilkor för framgång, som vi i detta arbete vidrört eller komma att vidröra. Att han hade *företagsamhet* i särdeles hög grad, är en afgjord sak. Han var, i ordets egentliga bemärkelse, hvad man kallar en »sjelfbildad man» och gjorde vida mera af sig sjelf, än hvad de bäste lärare hade kunnat göra. *Grundlighet* och *iakttagelseförmåga* utmärkte honom mer än andra, och likaså den ihärdighet, som *håller sig till ett*. Aldrig var han rädd för att arbeta; hans *flit* öfvergick till ett ordspråk. Aldrig skämdes han för sin obemärkta härkomst. Då han var guvernör, hände det en gång i Boston, att en dam i ett finare sällskap ställde till honom öppet den frågan: »Herr guvernör, törs jag fråga vid hvilken akademi ni tagit graden?» »*I en hattmakareverkstad*», svarade han genast. Hans *beslut-*

samhet var lika stor som någon af hans öfriga egenskaper, och hans *kraft* var ej mindre än hans beslutsamhet,

Talrika och underhållande äro de anekdoter, som berättas om den bestämdhet, hvarmed han ogillade advokatknep, vindrickande, dans, mode-dyrkan och andra närbeslägtade odygder. Sådan han var i hemmet i dessa hänseenden, likadan var han i Washington och i hufvudstaden i den stat der han i sju år var guvernör. En af hans egendomligheter var, att han aldrig var klädd i hvit krage. Han bar endast en svart halsduk. Några af hans vänner sökte förmå honom att kläda sig i krage, då han blef guvernör. Men alla deras förmaningar och föreställningar voro fruktlösa. Under första året af sin guvernösverksamhet skref han till en vän i Pittsburgh, sin hemort: »Tala om för P— att jag hvarken begagnar vin eller halsduk.» P— hade menat att embetsställningens tryck och sällskapslifvet i Boston skulle förmå honom att lemna sina absoluta nykterhetsgrundsatser; men så blef icke händelsen. I motsats till föregående guvernörers sedvänja och till förtret för många framstående nykterhetsfiendtliga män tog han, då han blef guvernör, sin bostad i det tarfliga Marlboroughhotellet, just, emedan det var ett nykterhetshotell.

»Hans karakter
Var sådan, att Naturen kunnat stiga upp
Och säga verlden: *detta var en man!*»

I Briggs lif förekomma många drag, som gifva bekräftelse åt de åsigter, Buxton en gång uttalade i ett bref till en ung slägting, som hade misslyckats i en täflingsexamen, der det gälde ett stipendium. Buxton skref: »Denna motgång är en pröfvosten, som skall visa halten af din karakter. Är din karakter svag, så skall missräkningen nedtrycka din ande, så att du mattas i dina bemödanden, börjar att förtvifla och blifva lat. Sådan är menniskors vanliga karakter; de reda sig rätt bra, då de hafva förlig vind, men de skrämmas af stormen. Har du åter en kraftig och manlig karakter, så skall du af detta nederlag hemta krafter på nytt. Vore du min egen son, som du icke långt ifrån är, så säge jag heldre att du haft denna motgång och sedan visade en beslutsamhet, än att alt skulle hafva gått ledigt och lätt. Jag tycker mycket om ditt bref; det vitnar om en fläkt af det okufliga mod, som är mera värdt än alt latin och grekiska och alla logaritmer i verlden. Nu gäller det alltså . . . . . Kan du nu rycka upp ditt mod för att möta förhållandena och ur detta nederlag samla material för framtida segrar, så torde förlusten af detta stipendium blifva dig en vinst för hela lifvet.»

Ungefär i samma rigtning gick också det råd Stephenson gaf en församling af arbetare i staden Leeds. »Jag står här inför eder», sade han, »som en ringa handtverkare. Jag började min bana på en lägre ståndpunkt än någon af eder här. Denna anmärkning gör jag för att uppmuntra unge handtverkare att göra som jag har gjort — att *vara ihärdige*. Den aldra ringaste bland eder har mycket fördelaktigare ställning än hvad jag hade, då jag började min bana . . . . . Civilingeniören har många svårigheter att kämpa med; men önskar en man att höja sig till större betydenhet inom sitt fack, så *får han ej se några svårigheter i sin väg*. Hindren kunna te sig för honom som svårigheter; men ingeniören måste vara beredd att *kasta dem öfver bord eller öfvervinna dem.*»

Annonser

Anna Spångbergs
modehandel
Kungsgatan 18.

A. & O. Schultén
STOCKHOLM,
2 Normalmstorg 2
och
7 Sturegatan 7.
Stora och välsorterade lager af
Garn-, Väfnader & Trikåvaror
i parti och detalj till billigaste
fabrikspris.
Profven sändas till landsorten franco.

K. F. U. K:s möten:
Norrlandsgatan 13, 2 tr.
Söndag: 6—½ 8 e. m. sång och bibelklass, ledes af fru Andersson-Meijerhelm.
Onsdag: 6—9 e. m. arbetsklass.
Nytorget 46. Söder.
Lördag: 7—9 e. m. arbetsklass för fabriksflickor.

Å Fredrika-Bremer-Förbundets byrå,
Stockholm,
finnas kvinliga arbetssökande anmälda, såsom: lektionsgifvare, svenska och utländska lärarinnor för hem och skolor, kontors- och skrifbiträden, husföreståndarinnor, sällskap och biträden i hem, föreläserskor, gymnaster, sjuksköterskor m. fl.

I Vedhandeln
4 Observatoriegatan 4
försäljes frisk och god björk- samt al- och barrved, såväl sågad som osågad jemte antracit-, sten och träkol, engelsk och svensk kokes, hemsänd till alla delar af Stockholm.
Obs.! Äfven säljas ved-, kol- och kokspoletter.

Vid Herberget
för tjenstflickor, Klara Östra Kyrkogata N:o 7, erhålla yngre tjenarinnor, som för tillfället sakna anställning, nattlogis jemte kaffe på morgonen för 35 öre. Betyg skola medföras.
På samma gång man erbjuder flickorna denna billiga fristad, vill man härmed varna dem för att lemna sina platser i hemorten, i tanke att få det bättre i Stockholm, ty »att få det bättre» lyckas nästan aldrig, så vida man icke på förhand fått säkert löfte om bestämd plats.
LINA NORDWALL,
Herbergets stiftarinna.

C. Berg
21 Humlegårdsg. 21
Stockholm
bemedlar köp och försäljning af *stads-* och *landtegendomar* samt emottager uppdrag till härvarande *under-* och *öfver-rätter*, ombesörjer *laga fart å egendomar, bevakningshandlingars* inlemnande, utreder *sterbhus*, förrättar *bouppteckningar* uppsätter *testamenten* samt ombesörjer *vicevärdsgöromål* och inkasseringar, m. m. Vänden Eder med förtroende till
C. Berg
21 Humlegårdsgatan 21.
Stockholm
Träffas: *kl. 10—12 f. m., 3—5 e. m.*
Allm. Telef. 73 08.

Velocipeder
af eget fabrikat hos
Per From, Stockholm
Malmskilnadsgatan 46.
OBS.! Katalog på begäran.

Genom **K. F. U. K:s placeringsbyrå**, 13 Norrlandsgatan, anskaffas alla sorters tjenarinnor, biträden i hushåll och affärer samt lärarinnor. Adresser och rekommendationer till utlandet lemnas åt unga flickor, som äro rekommenderade af någon af föreningens medlemmar.

Välgjorda
Möbler
Bättre och enklare. Billigt pris.
Äfven mot afbetalningar.
Malmskilnadsgatan 46
7 Oxtorgsgatan 7
A. Lagerberg.
Egna tillverkningar.

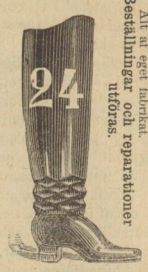

C. P. HÖGLANDER'S
Skoetablissement
24 Brunkebergstorg 24
(Etablerad 1870.)
Stockholm.
Rekommenderar mina allmänt välkända tillverkningar.
Allt af eget fabrikat.
Beställningar och reparationer utföras.
Allm. Telef. 68 81.

EMIL LARSENS
skrädderiaffär
18 Brahegatan 18.
Obs! **Obs!**
Goda tyger. Solidt arbete.
Billigt pris.
Allm. Telef. 71 16.

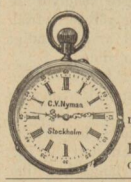

C. Victor Nyman
13 Brunkebergstorg 13,
Stockholm.
Allm. Telefon 54 93.
Lager af Vägg- Väck- och Fickur. Väl examinerade och justerade. Ur mottagas till reparation. Order från landsorten expedieras mot efterkraf. Elever mottagas mot betalning. Priskurant sändes och bref besvaras mot porto.

Honourable Mention
från
Urmakareföreningens Exposition i London 1873.
Fem års praktik
hos
kronometerfabrikör
V. Kullberg.
London.

S. G. BORIN,
Packhusgränd 1,
STOCKHOLM.
Etablerad 1849.
Telefon 8179.

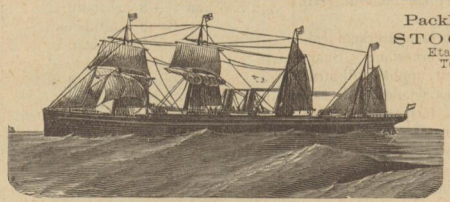

Befordrar passagerare till Nord- & Sydamerika, Kina, Japan, Australien och Nya Zeeland med Norddeutscher Lloyds förträffliga Postångare.

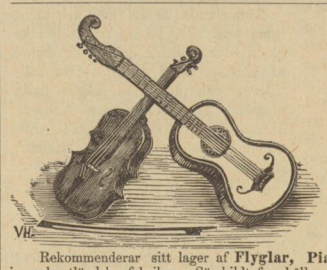

Palm & Stadling.
Piano- & Orgelmagasin
Malmskilnadsg. 40,
Stockholm.
Rekommenderar sitt lager af **Flyglar, Pianinos & Orglar** från de förnämsta in- och utländska fabriker. Särskildt framhållas H. Kohls *Flyglar* och *Pianinos* samt Mason & Hamlins Orglar.
Obs. Svenska orglar med 1 stämma 4 oktaver samt 1 knäforte från 115 kronor.
Lager af alla brukliga blås- och stränginstrument, såsom:
Violiner, Flöjter, Guitarrer, Klarinetter, Occarinor, Dragspel, Symphonion, Ariston, Horophoner, Zittror, Speldosor.
Violinlådor, Violinsträkar, Mek. Notställare, Piano- och Orgelstolar m. m.
Goda betalningsvillkor. Billiga priser. Illustrerad priskurant på begäran *gratis*.

Nilsson & Dahlbeck.
Skrädderi-Etablissement
38 samt lager af färdiga **38**
Gosskläder
Regeringsgatan
Stockholm.

Stockholm, David Lunds Boktryckeri 1888.

UNGDOMS-VÄNNEN.

MITT LJUS MINSKAS EJ. DITT ORD ÄR EN LYKTA FÖR MINA FÖTTER. KRISTLIG TIDNING FÖR SVERGES UNGDOM.

N:o 22. Fredagen den 1 Juni. 1888.

Prenumerationspris: Helt år 1 kr., 3/4 år 75 öre, 1/2 år 60 öre, 1/4 år 30 öre. Postbefordringsafgift 20 öre. Till Amerika 3: 50; Norge, Danmark och Finland 3 kr.

Redaktör och ansvarig utgifvare: K. TH. MALMQVIST. *Brahegatan 60 Stockholm.*

Annonspris: 8 öre pr petitrad. Expedition: Palm & Stadlings bokhandel Malmskilnads gatan 40. Telef.: Bell 10 78, Allm. 57 90. **Lösnummer: 5 öre.**

Förnöjsamhet.

Denna artikels rubrik utgör namnet på en bland nutidens människor visserligen sällsynt men icke dess mindre för en verklig och bestående lifslycka oundgänglig egenskap. Och just derför att denna egenskaps betydelse för resan genom lifvet i allmänhet så föga uppmärksammas, torde den vara förtjent af sitt eget kapitel.

Tidsandan i våra dagar är, som vi vid flerfaldiga tillfällen förut påpekat, präglad af en i ögonen fallande njutningslystnad, som alt mera tilltager i den mån tvifvel och otro utbreda sig bland mänskligheten. Då ej jordelifvet längre betraktas som en skola för evigheten, utan som den enda tillvaron människan eger, kommer följdriktigt mänsklighetens åtrå att utmynna i ett febrilt sträfvande efter så mycket som möjligt af *detta lifvets* goda. Men då till följd af rådande sociala och ekonomiska förhållanden, som endast långsamt kunna omdanas, flertalet ej ens lyckas nå ett relativt välstånd mycket mindre ett positivt sådant, uppstår hvad nationalekonomer och politici kalla »det allmänna missnöjet» — och denna egenskap är sannerligen mera betecknande för våra dagars människor än den gamla kristliga dygden förnöjsamhet.

Då en viss sträfvan eller en viss egenskap är utmärkande för tidsandan, så blir näppeligen någon samhällsklass eller någon ålder oberörd deraf. Följaktligen vore det alt för sangviniskt att förutsätta, det våra dagars kristne (n. b. kristne i verklig mening) skulle ha gått frie från »det allmänna missnöjet» och dess följder. Erfarenheten visar också att förnöjsamheten äfven der är stadd på retur.

Hos ungdomen har bristen på denna egenskap en ytterligare orsak i lynnets liflighet och obekantskapen med verkligheten. Man är vid dessa år alt för mycket böjd att öfverskatta sin egen kraft och de resurser som stå en till buds, hvadan man oftast sätter målet högre, än att det kan ernås. Man är vidare benägen att hoppas på lättvunna segrar öfver mötande hinder, men när så i verkligheten hindren få öfvertaget, när målet, i stället för att närma sig, flyttar sig alt längre bort och man till slut måste öfvergifva tanken på att hinna fram — ja, då sviker ofta modet, då slappas intresset för *all* verksamhet öfver hufvud taget. »Lifsuppgiften» är »förfelad». De missnöjdes leder få ytterligare en rekryt.

Detta kan, då lifsåskådningen omedvetet präglats af det nyssnämda utmärkande draget hos tidsanden t. o. m. inträffa med en ungdom, som allvarligt sträfvar att nå hvad den anser som sin bestämmelse. Att bristen på förnöjsamhet för öfrigt är orsaken till att en hel del ungdom misslyckas och kommer in på afvägar är alt för tydligt. Hur mången ung man se vi ej kasta sig in på studiebanan utan erforderlig intelligens och kunskapsbegär, eller på affärsbanan utan anlag och erfarenhet, blott derför, att han på dessa vägar hoppas nå hvad ett pligttroget och sträfsamt arbete, öfverensstämmande med hans naturliga begåfning, ej kunde skänka — ett lif i yppighet och relativ sysslolöshet.

Vi ha i det föregående kallat förnöjsamheten en kristlig dygd. Den rätta förnöjsamheten fordrar nämligen som förutsättning en sant kristlig verldsåskådning. Den kristliga förnöjsamheten är vida skild från den tröstlösa fatalism, hvilken i hvad som sker ser ett verk af ett oundvikligt öde, mot hvilket människan förgäfves kämpar. Lika litet är den slägt med den dådlösa apati, som beherskar en hel del nutidsmänniskor och som just är en af »det allmänna missnöjets» sorgliga frukter. Det har yttrats af åtskilliga moderna samhällsförbättrare att förnöjsamheten är en dygd som de högre stående i samhället, utan att tilllämpa den på sig sjelfva, predikade för mindre lyckligt lottade likar. En viss sanning torde ligga i detta påstående, men säkert är att om en sant kristlig förnöjsamhet allmänt skulle uppspira som en följd af denna »predikan», så hade den s. k. »underklassen» derigenom bifvit långt ifrån tillfogad någon otjenst.

Förnöjsamheten, om den är af rätta slaget, är nämligen långt ifrån att hämma ett sundt framåtskridande, tvärtom dess tillskyndare Grundad på en upphöjd verldsåskådning, seende i alt Guds till det bästa styrande fadershand, ingifver den ett mod och en sinnesspänstighet som bär genom lifvet och hän mot evigheten. Motgångar kunna visserligen till någon tid böja en af denna egenskap besjälad människa. Bryta henne förmå de dock aldrig. Hon skall resa sig efter hvarje nytt slag, öfvertygad om att deri fans någon mening, säker om att deri låg någon försynens afsigt, som, om den ej var till gagn för hennes timliga väl, kanske var en välbehöflig andlig upprycknng. Om också hennes plats i lifvet blir dagakarlens, fast anlag och åtrå torde ha syftat högre, skall hon ej förspilla sin tid med onyttig klagan. Hon skall efter förmåga fylla sin anspråkslösa plats och göra det med glädtigt, friskt mod, sådant endast förnöjsamheten kan ingifva.

Hur godt vore det ej om våra dagars ungdom mera insåge vigten af att förvärfva sig denna kostbara egenskap! Man skulle då bli vitne till mera allvar och mera pligttrohet i de skilda lifsuppgifterna och antalet »förfelade» sådana skulle minskas. Lefnadströtthetten skulle jagas på porten af stärkande arbete, och — icke af minsta vigt — inkomsterna skulle bättre räcka till. Vi kunna ej framställa detta önskemål bättre än genom att afsluta med Ibsens för ungdomen så tänkvärda maning:

»Kan du ej blifva hvad du skall,
så blif allvarligt hvad du kan».

— 8 —

dringen till järnvägsstationen. Men leendet och blicken, som åtföljde mottagandet af moderns bref, säga oss att det är densamme och utvisa äfven att Erik, trots den yttre förändringen, bibehållit samma rena, ogrumlade barnasjäl midt uppe i hufvudstadshvimlet.

Erik hade, i motsats till de fleste unga allmogesöner, som komma till hufvudstaden för att »söka lyckan», verkligen funnit henne, d. v. s. i mån af hans anspråk på framgång. Genast efter sin ankomst till Stockholm fick han plats som »magasinskarl» hos en af hufvudstadens största grosshandlare. Sina åligganden skötte han raskt och punktligt, och de små besparingar han lyckades åstadkomma använde han för att i aftonskolor öka sitt kunskapsförråd. Om ett par år hade han, tack vare träget arbete, kommit så långt, att han både i bokföring, korrespondens och språkliga kunskaper kunde mäta sig med hvilken som helst af grosshandlarens många kontorsbiträden.

Så sjuknade en vacker dag den gamle magasinsboksållaren, och det blef fråga om att anskaffa en vikarie. Stor blef grosshandlarens förvåning då drängen Erik anmälde sig som

— 5 —

och gaf tankarne en gladare riktning. Ja, t. o. m. skuggorna på moderns panna syntes så småningom gifva vika under det hon lyssnade till sin älsklings friska klangfulla röst, som så mången gång ackompagnerat hennes arbete vid spinnrocken under de långa vinterkvällarne.

Ändtligen voro de i skogsbrynet. Redan skymtade de stationshuset som blott genom en liten äng skiljdes från skogen. Erik ville skynda vidare, men modern höll honom tillbaka.

»Erik!» utbrast hon, och den gamla allmogekvinnans röst fick trots provinsdialekten ett uttryck af rörande högtidlighet, »jag vill be dig om en sak och det måste du lofva mig — vid stationen skulle vi kanske bli störda. Lofva mig att aldrig — hör du! *aldrig* — glömma din Gud och att aldrig deltaga i ett sällskap, som ej *han* kan välsigna! *Det* är det enda din gamla mor ber dig om. Lofva mig det säkert!»

Hon fattade Eriks båda händer och riktade på honom sina gamla tårfylda ögon med en blick, hvari all hennes kärlek, alla hennes lifsintressen tycktes hafva koncentrerat sig. Mellan trädstammarne dök en solstråle ned och

Konferensen.

Den första allmänna konferensen mellan ombud från Sverges kristliga föreningar af unga män[1]) sammanträdde i Betlehemskyrkan i söndags, den 27 maj 1888.

Pastor G. E. Beskow höll ett uppbyggelseföredrag, hvilket vi dock ej äro i tillfälle att närmare referera.

Fil. kand. K. Fries från Upsala, Interimstyrelsens sekreterare, höll ett sakrikt föredrag om organisationen i utlandet mellan de kr. föreningarne af unge män.

Fullmakterna framlemnades och en komité att granska dessa utsågs.

Gemensam supé intogs å Brunkebergsföreningens lokal.

På måndagen sammanträdde ombuden kl. 11 f. m. åter i Betlehemskyrkan.

Till ordförande valdes professor F. Schulthess, till vice ordf. pastor Hultgren, till sekreterare studeranden Gösta Englund från Upsala.

Ombud anmäldes af granskningskomitén från:

Arvika: P. M. Petterson; Eskilstuna (Elimkapellets yngl. förening): Gotfr. Karlson; D:o (Kr. yngl. f.): J. A. Törnblom; Forsberga: P. M. Petterson; Gefle: A. Abom; Göteborg, (Libanon): K. Fries; Karlstad: P. M. Petterson; Knätte, Dalarne, C. L. Vernstedt; Norra Råda, P. M. Petterson; Stockholm (Ebeneser): John Hedberg; D:o (Kristna Yngl. Förbundet, söder): J. M. Juhlin; D:o (K. F. U. M. Kungsgatan 2): P. Vendelin; D:o (Kämpen): Aug. Karlson; D:o (Ariel): C Hultgren; D:o (K. Y. F. Brunkebergstorg): A. Sjöblom; Sundbyberg: Sundqvist; Torshälla: Gotfr. Karlson; Upsala: Gösta Englund; Valbo: A. Åbom; Vesterås: O. A. Törnqvist.

Dessutom anmäldes sedan pastor Nordström såsom ombud från en förening i Norrköping och beviljades honom säte och stämma i konferensen såsom ombud, eburu han saknade formlig fullmakt.

Interimstyrelsens samtlige ledamöter samt denna tidnings redaktör beviljades rätt att deltaga i öfverläggningarne — Interimstyrelsens ledamöter jemväl i omröstningarne.

Beslöts, att ombud, hvilka representerade mer än en förening skulle ega rösträtt för alla de föreningar, hvilka af dem lagligen vid konferensen företrädde samt att Interimstyrelsens ledamöter, hvilka på samma gång voro ombud, skulle ega rösträtt både såsom ombud och styrelseledamöter.

Dock skulle detta beslut endast gälla för denna konferens. Vid blifvande konferenser deremot skulle stadgarne tillämpas äfven i fråga om rösträttens utöfning.

Beslöts att alla voteringar skulle verkställas genom upprop af föreningarnes och styrelseledamöternas namn. Val skulle förrättas genom slutna sedlar.[2])

Interimstyrelsen afgaf genom sin sekreterare berättelse öfver sin verksamhet. Vi hoppas längre fram blifva i tillfälle fullständigt införa denna, enär vi tro den ega ett visst intresse för våra föreningsmedlemmar i allmänhet.

Ett revisionsutskott tillsattes att granska räkenskaperna. Detta utskott afgaf senare på dagen sin berättelse och föreslog full ansvarsfrihet och ett tacksamt erkännande åt styrelsen, hvilket äfven beviljades.

Vår mening är densamma som den, hvilka uttrycktes af samtlige ombuden, att Interimstyrelsen och synnerligast dess nitiske sekreterare utfört ett godt arbete, hvilket kostat dess medlemmar mycken tidsuppoffring och ansträngning.

Vi begagna oss derför här af tillfället att uttrycka vår stora tillfredsställelse med styrelsens arbete och vår sanna glädje deröfver, att dess samtlige ledamöter invaldes i den nya styrelsen.

Det ärende, som naturligen skulle upptaga mesta tiden, var stadgeförslagets diskutering.

Meningsutbytet blef lifligt rörande andra paragrafen, hvilken utbyttes mot ett till konferensombuden af Interimstyrelsen ingifvet förslag, så lydande:

»Detta förbund utgör en gren af Verldsförbundet mellan kristliga föreningarne af unge män och verkar i öfverensstämmelse med detta Verldsförbunds grundlag.

Verldsförbundets grundlag är den, som i Paris 1855 antogs af der sammanträdande ombud för kristliga föreningar af unge män från olika delar af verlden, och lyder i öfversättning som följer:

De kristliga föreningarna af unge män hafva till ändamål att vara ett föreningsband mellan sådane unge män som, betraktande Jesus Kristus såsom sin Frälsare och sin Gud enligt den heliga skrift, vilja i tro och vandel vara hans lärjungar och gemensamt verka för utbredande af sin Mästares rike bland unge män.

Om denna grundsats antages och följes, föreslår konferensen vidare:

1:o att göra till regel, att ingen meningsskiljaktighet, huru djupgående den än må vara, men som afser något för föreningarnas nyss angifna syfte främmande, skall få störa det broderliga förhållandet mellan de till förbundet hörande föreningarna;

2:o att föreningsmedlemmar, stadda på resa, må erhålla ett medlemskort, som berättigar till åtnjutande af medlemsrätt i alla till förbundet hörande föreningar och innebär en rekommendation till personlig välvilja;

3:o att på förbundet tillämpa det antagna korrespondenssystemet.»

Till detta förslag fogades efter en lång diskuskussion och slutlig votering följande förklaring ur § 2 af det äldre stadgeförslaget, utgörande den s. k. Portlandsstadgan:

»och förstå vi med uttrycket Jesus Kristus såsom sin Frälsare och sin Gud enligt den heliga skrift, i likhet med alla evangeliska samfund Jesus Kristus såsom Faderns enfödde son, konungars konung och herrars herre, såsom den, i hvilken gudomens fullhet lekamligen bor och som, ehuru han sjelf icke visste af synd, blef gjord till synd för oss, i det han bar våra synder i sin kropp på trädet; såsom den ende, genom hvilken vi frälsas från evigt förderf från Herrens ansigte.»

Detta tillägg skall inflikas efter orden: »sin Mästares rike bland unge män».

Hvar och en kan altså lätt göra klart för sig § 2 lydelse.

Genom antagande af detta förslag med tillägget har konferensen — enligt vårt förmenande — från början fotat Förbundet mellan Sverges kristliga föreningar af unge män på en god och fast grundval — den heliga skrifts lära.

Dessutom har tydligen uttalats den meningen, hvilken alltid varit *vår*, att Förbundet skulle komma att bilda en gren af det stora Verldsförbundet, hvilket naturligtvis erbjuder medlemmarne de allra största fördelar. Om dessa fördelar hoppas vi herr professor F. Schultess, som är förtrogen med Verldsförbundets verksamhetssätt, skall vid lägligt tillfälle gifva nödiga och önskvärda upplysningar.

En naturlig följd af 2 §:ns ändring blef, att ingressen till § 3 fick följande förändrade lydelse: »Alla föreningar, som för sin del gilla de i förra § nämda grundsatserna, upptagas — —

§ 4 antogs oförändrad.

§ 5 ändrades så, att i st. f. »Afgår styrelseledamot — — — röstetal» insattes följande: »Suppleanter utses derjemte till ett antal motsvarande hälften af de ordinarie styrelseledamöterna. Afgår styrelseledamot under tiden mellan två konferenser inträder i hans ställe den af suppleanterna som vid konferensens val stod närmast i röstetal. För beslut fattande fordras, att minst halfva antalet af styrelseledamöterna är närvarande.»

§ 6 antogs oförändrad. Likaså § 7.

Det af Interimstyrelsen föreslagna namnet »*Förbundet mellan Sverges Kristliga Föreningar af Unge Män*» antogs.

Till styrelse för Förbundet invaldes:

Frih. Barnekow	(med 11 röster)
Fil. kand. K. Fries	» 11 »
Pastor John Hedberg	» 11 »
Ingeniör P. From	» 11 »
Redaktör Eriksson	» 10 »
Professor F. Schulthess	» 8 »
Kand. Vernstedt	» 7 »

Närmast i röstetal voro:

Fil. d:r, med. kand. Berg	(m. 4 röster)
Redaktör K. Malmqvist	» 4 »

Till suppleanter utsågos:

Löjtnant E. Melander	(med 6 röster)
Redaktör K. Malmqvist	» 5 »
Rektor Löhvén	(genom lottning)
Handl. Sjöblom	» »

De två sistnämda samt skolföreståndaren A. P. Larson och reg. int. Lagerkrantz fingo 4 röster hvardera, hvadan lottning måste afgöra.

3 röster tillföll stud. Gösta Englund.

På förslag af P. M. Petterson beslöts, att Förbundets styrelse skulle ega utse ombud vid den blifvande Verldskonferensen i Stockholm i augusti månad.

Angående platsen för nästa konferens beslöts först, att den skulle hållas i Upsala.

Detta beslut upprefs dock sedan på förslag af herr P. From och beslöts altså, att nästa konferens skall hållas i *Stockholm i juni månad 1889*.

För vår del skulle vi hellre sett, att beslutet om Upsala bibehållits, enär det är fara värdt, att en så obetydlig konferens som i fråga varande altför mycket skjutes i bakgrunden, då den skall hållas i hufvudstaden just vid en tidpunkt, då »de stora, religiösa mötena» allmänt gå af stapeln. Dock få vi väl hoppas det bästa äfven af detta beslut.

---

[1]) Vi använda hädanefter alltid detta namn i stället för »Kristliga ynglingaföreningar», hvilket förr brukats.

[2]) Sedan stadgarne diskuterats och val altså skulle anställas, förlorade de ombud, hvilka företrädde mer än *en* förening, rätten att utöfva *flera* röster. Om åtgärdens befogenhet rådde dock någon meningsskiljaktighet.

lade kring det fårade ansigtet med sitt gråa hår liksom en gloria.

Nu var det slut med Eriks »karlaktighet». Högt snyftande sjönk han till moderns bröst och upprepade mellan tårarne gång efter annan sitt löfte. Det var ett af dessa ögonblick, som efterlemna ett intryck för lifvet — ett sådant intryck, som ofta blir bestämmande för en människas hela framtidsriktning.

Länge kunde de hafva stått der så, om ej ånghvisslan från det annalkande tåget väckt dem åter till verkligheten. Det blef brådska med biljetten och instufningen i en trång tredjeklasskupé. Men långt efter sedan tåget satt sig i gång, långt efter den sista skymten af moderns gestalt i verkligheten försvunnit för hans blickar drömde Erik omkullutad i ett hörn om skogen med solguld mellan högresta stammar, om ett par ögon, som med outsäglig ömhet mötte hans, och om en kär stämma som hviskade: glöm ej din Gud!

* * *

Kvällsolen faller genom det öppna fönstret in i ett litet trefligt möbleradt vindsrum i en af Skeppsbrons ståtligaste bygnader. Vinden

fläktar lekfullt i gardinerna, och bruset från det rörliga lifvet nere på kajerna når svagt hitupp.

Men intet af alt detta förmår distrahera rummets egare, en ung man, som lutad öfver skrifbordet, fyller ark efter ark med sin prydliga handstil.

Ändtligen afbrytes hans arbetsifver af en skarp knackning på dörren. Han reser sig hastigt för att öppna.

»Erik Bergman?» frågar en utanför stående brefbärare.

»Det är jag», svarar den unge mannen, i det han ifrigt sträcker handen efter sitt bref. Ett ömt småleende leker på hans läppar och ger glans åt blicken, då han betraktar det simpla konvolutet, hvars kråkfötter svårligen varit möjliga att dechiffera för någon annan än en durkdrifven Stockholmsbrefbärare och — han sjelf.

Det skulle eljes vars tämligen svårt att i denne unge man med sin prydliga drägt, lediga hållning och käckt uppvridna mustacher igenkänna torparesonen, som en vacker morgon för sex år tillbaka i sin mors sällskap företog van-

Afgiften för Förbundets medlemmar fastställdes under första året till 25 öre och beslöts, att denna ringa kontingent skulle insändas till skattmästaren senast 2 månader efter den konferens, som bestämt dess storlek.

Beslöts, att de statistiska uppgifterna skulle från de olika till Förbundet hörande föreningarne insändas före den 1 maj hvarje år.

Till sist beslöts på förslag af kand. K. Fries, att al'a tillkännagifvanden skulle anses tillräckligt offentliggjorda, så snart de publicerats i *Ungdomsvännen*.

Frih. Barnekow afslutade konferensen med läsande af 103 Ps. och bön.

Konferensen uttalade sin tacksamhet till pastor Beskow, Betlehemskyrkans styrelse, ordföranden, prof. Schulthess samt sekreteraren, stud. Gösta Englund.

Våra egna reflektioner angående konferensen må inskränka sig till det uttalandet, att vi trodde oss kunna spåra ett verkligt intresse för den goda saken, hvilket vi hoppas må vara af en verkligt varaktig natur!

Barmhertigheten.

I gränders skymning, bland smuts och kvalm,
bland sjukdom, armod och svält,
i låga kojan med tak af halm
hon har sitt verksamhetsfält.

Hon växlar uttryck, form och gestalt,
men kommer ständigt som vän.
Hur drägten skiftar — på verkets halt
käns himlagästen igen.

Hon öpnar varligt fattigmans dörr
och mörker och köld drifver bort.
Der armodets spöken blott gästade förr,
blir glädje och ljus inom kort.

Med gåfvor lastad, hon är ej sen
att mätta hungrande små,
strö ros på kinden med hand så len
och solsken i ögonvrå.

Hon gläds hvar gång hon en fallen, arm,
ånyo upprätta får;
och modet tändes och blick blir varm,
der hoppets blommor hon sår.

Hos ensling med härjadt lefnadslopp,
djupt böjd under sorg och nöd,
hon tinar det frusna hjertat opp
vid saliga minnens glöd.

Hos plågans offer, som matt och svag
blott längtar från lifvets strid,
Hon smeker smärtan från tärda drag
och hviskar om evig frid.

Sverre.

Vi äro icke utsända att föda folket med vår egen visdoms frukter, mycket mindre med våra bekymmer, tvifvel och villrådigheter — ty desssa kunna icke utveckla dem i ett andligt och heligt lefverne — utan med hans visdom och ord, som sjelf är lifvets bröd.

Sprid Ungdomsvännen!

En tafla ur lifvet.

För några år sedan anlände till Stockholm från södra Sverge en skön, nittonårig torparedotter. Hon kom för att söka lyckan och var fast besluten att finna henne i den stora staden.

På landet kunde man icke uppskatta hennes förtjenster, hennes egenskaper, hennes värde, utan hon var och förblef Jan Perssons i Källhagen dotter.

Källhagen var ett medelmåttigt torp under prestgården.

På sommaren fick Jan Perssons Ingrid göra dagsverken i prestgården, men detta var henne motbjudande.

Af kamraterna ansågs hon för stolt och högmodig och fick härför uppbära många stickord. Man skrattade och skämtade på hennes bekostnad, så fort tillfälle gafs. Ingrid betalade med samma mynt; och på så sätt uppstod mellan henne och arbetskamraterna ett mindre godt förhållande.

Då vaknade hos henne tanken att öfvergifva fädernehemmet.

Men hvart skulle hon resa? Köpenhamn eller Stockholm? Hon valde det senare.

I Stockholm erhöll hon tjenst i ett borgerligt hus och hade det här jemförelsevis bra, men snart fann hon denna plats något enformig och utbytte den mot värdshusdiskens mera rörliga lif.

Här blef hon firad, ärad och upphöjd. Nu hade hon kommit på sin rätta plats. Nu hade hon vunnit lyckan. Man beundrade hennes vackra utseende, hennes figur, hennes hållning — alt var hos den »vackra Ingrid» så förträffligt, så utmärkt, att hon sjelf trodde alt smicker, med hvilket man dag efter dag från morgon till kväll öfverhopade henne.

Bland hennes många beundrare fans äfven en officer. Denne gaf hon företrädet. Han var ej heller sen att begagna sig af sin fördel. Hans frikostighet och hans försäkringar höllo jemna steg.

En dag föreslog han henne att flytta in i en våning, som han hade hyrt åt henne på Norrmalm. Hon antog förslaget. Hon kunde icke neka honom något, ty hon hade för länge sedan »sålt sitt eget jag».

Nu lefde hon uteslutande för honom och sin son.

Var hon lycklig?

Vi låta en sångare svara (med någon förändring):

»Här flyktar väkskap som drömbilden bort,
här är ej frid, är ej frid.
Mäniskors trohet är sviksam och kort,
här fins ej frid, fins ej frid».

* * *

Nu kommo de onda dagarne och åren nalkades, om hvilka hon sade: »de behaga mig icke».

Rosorna försvunno från den »vackra Ingrids» kinder och hennes barns fader blef likgiltig och kall mot henne, och slutligen öfvergaf han henne helt och hållet.

Nu var förtrollningen bruten, hoppet sviket och lyckan försvunnen. Detta irrbloss, som hon hela sitt lif jagade efter, slocknade och det blef för henne en evig natt.

Af den *»vackra* Ingrid» fans ej ett spår; men i en af Stockholms utkanter, i ett eländigt kyffe, bodde med sin son en kvinna, som hade sett bättre dagar, men af sorg eller någon annan orsak så ymmigt förtärde starka drycker, att det endast var en tidsfråga, när hon skulle dö till följd häraf. Nöden och armodet och bristen voro hennes dagliga gäster.

Tidigt en morgon kom sonen till denna kvinna in till grannen och berättade, att »gumman» var död.

Grannarne fingo nu veta, hvem den döda var. Hon hette Ingrid Persson och var född i en socken i södra Sverge.

Sonen visade rätt dåliga anlag och blef få år härefter dömd till fästningsarbete för stöld.

Må det tillåtas oss, med tanken fästad på denna »tafla», innan vi sluta, att få anföra följande ur Salomos Ordspråk: »Bevara framför alt annat ditt hjerta, ty derifrån går lifvet! Skilj ifrån dig munnens falskhet och låt läppars list vara fjerran ifrån dig! Må dina ögon se framåt och dina blickar riktas rakt framför dig! Gör stigen för din fot jemn, och alla dina vägar vare rätta! Tag icke af till höger eller till venster, afhåll din fot ifrån det onda»!

Pax.

1 äktenskapsfrågan

skrifver d:r *Hæren* i Helsovännen:

»Tidiga äktenskap af kärlek mellan sedligt uppfostrade människor äro välsignelserika för samhället, emedan barnen hinna stadgas och mogna under vård af föräldrar med ungdomlig hänförelse för det rätta och goda i lifvet och dymedelst erhålla den hänförelse och den sunda lifsåskådning, som höfves bärarne af naturliga evärdliga samhällsprinciper. Den gråhade fadern har oftast glömt ungdomens hänförelse och dess illusioner och kan ej förstå dem. Och likväl utgöra de ett naturligt och nödvändigt utvecklingsskede i det mänskliga lefnadsloppet. Den yngre fadern står deremot dessa närmare, förstår dem bättre och kan med erfarenhetens hämsko dämpa och leda, utan att döda dem. Hänförelsen är lifvets sol, i hvilken riktning den än må bryta sig; det är hon, som skapar den gode, den vise, den store medborgaren, den ädla, storslagna medborgarinnan. Döda hänförelsen och — der ligger en namnlös kropp utan hufvud!

Under sådana äktenskap utgår samhällets kärna med de högre tankarne, de medborgerliga dygderna, med ett ord: statens stöd, dess svärd, dess plog och hammare; en ras af intelligente, högsinte styresmän, ädelsinnade, fosterlandssälskande styrde; pligttrogne krigare, härdige bönder och arbetare; redliga handtverkare med sjelfkänsla; ärlige köpmän, sanna skalder och snillen, fördomsfrie lärde och prester med öppen blick för naturens och tidehvarfvens kraf. Endast ur det rent mänskliga kan det rent mänskliga utgå; endast ur de goda äktenskapen kan väntas räddning från den sjelfviskhet, den brist på sedlig renhet, som nu sprider så mycket ondt på jorden, trycker och eggar människorna som vilda djur emot hvarandra; endast från sedlig uppfostrans grund kan jorden åter varda människornas förlorade paradis.»

Kärlek frambringar kärlek. Den är en flamma, som utbreder sig åt alla håll. De som hafva blifvit mycket förlåtna, för hvilka mycket har gjorts och åt hvilka mycket blifvit gifvet, de skola äfven mycket älska.

Unga-kvinnors-Föreningar

Den internationella föreningen »*Unga flickors Vänner*», som är en skyddsförening för resande unga flickor, hade sin årskonferens i Paris från 1 till den 4 maj. Denna fönening stiftades för 12 år sedan i Schweiz af den nu aflidna m:me Humbert och har nu sina grenar öfver hela verlden, dels sjelfständiga, dels i förbindelse med K. F. U. K., hvilket är fallet här i Sverge. För mötena i Paris hafva kyrkor af olika denominationer öpnats. Det sista allmänna mötet hölls i en af mr Mac-All's salar. Från Stockholm hade underrättelse kommit om det lilla som gjorts för utländskor här genom franska pastorn härstädes samt fru A:n-M:m. Detta upplästes af m:me Fisch, som är en af föreningens presidenter i Frankrike. Det vore önskligt om det till nästa vinter kunde blifva mera samarbete mellan de personer som intressera sig för de unga flickor från främmande länder, hvilka vistas i vår hufvudstad. På vår lokal hafva vi redan haft glädjen logera trenne schweiziskor, som alla voro i stort behof af detta stöd.

Hushållning med tid och penningar.

(Med förläggarens benägna medgifvande ur »Flit, Kraft och Karaktär» af N. M. Thayer, P. Palmquists Aktiebolag. Pris 1: 50.)

»Tid är pengar», har man sagt. För den som vill förtjena pengar, är det visst sant att »tid är pengar». För den yngling, som är allvarligt angelägen att utveckla sig så mycket som möjligt, är tid mycket mera värd än pengar; för honom är tid det samma som bildning, karaktär, nyttig verksamhet. Vore penningen det enda goda som man kunde få fram ur tiden, så skulle slöseri med tiden ej vara det »värsta slöseri», som Franklin påstod. Men slöseri med tiden kan blifva ett bortslösande af sådant, som icke ens för penningar står till att köpa. Det kan blifva ett bortspillande af arbetslust och arbetskraft, hvarförutan hvarken penningar eller uppfostran står att vinna. Ja, att slösa bort tidens dyrbara stunder på ungdomliga dårskaper, det kan betyda det samma som att kasta bort alla utsigter till framgång. Här är det som hushållning med tiden i synnerhet blifver en pligt och kräfver ett allvarligt studium; ty såsom redan har blifvit anmärkt, det är endast ett omsorgsfullt tillvaratagande af de lediga stunderna som kan skänka oss hvad det har skänkt så många gånger förut — utmärkelse i konst eller vetenskap, litteratur eller yrke.

Hvarje ung man får alltid några lediga stunder; *lata* stunder borde aldrig någon hafva. De förre hafva blifvit kallade »tidens guldstoft». Juvelerare tillgripa hvarjehanda utvägar för att taga till vara det guldstoft som flyger omkring i deras verkstäder. På detta sättet kan en vis ekonomi bespara dem tusentals dollars årligen. Och der en dylik ekonomi får råda i fråga om att taga vara på och begagna de lediga stunderna, der blifver resultatet en hel skatt af bildning. Det kan se besynnerligt ut, men det är dock ett faktum, att många af de äldre

författarne och skriftställarne voro uppfostrade för affärslifvet. Sina litterära sysselsättningar bedrefvo de mera som ett nöje, det de i synnerhet egnade sig åt under de lediga stunder, som de kunde rycka undan från det vanliga arbetet. Bacon var en flitig och verksam jurist, då han utnämdes till Lord Chancellor; men han fann dock under sitt af så många offentliga åligganden uppfyllda lif tid och tillfälle nog att utmärka sig som författare i lagfarenhet, litteratur och metafysik. Robert Burns var landtbrukare och hade stundom litet svårt att hålla själ och kropp till samman vid arbetet, men han visade dock verlden, att på samma gång han knogade med att plöja i jorden, var han en poet af första rang. Milton var i sin förs'a mannaålder skollärare, en syssla som gaf honom mera ledighet än han hade sedan då han vardt republikens sekreterare, och än mindre vardt det då han efteråt blef sekreterare hos protektorn. Den tid han kunde egna åt vetenskapligt arbete måtte hafva varit ytterst kringskuren och knapp, men resultatet har ändå haft betydelse för verlden. Rogers, skalden, och Grote, författaren till »Greklands historia», voro bankirer. Åtskillige franske statsmän, hvilkas tid måste hafva varit fullt upptagen af offentliga ärenden, hafva dock gjort sig ett namn i litteraturen. Vi syfta på sådana som Tocqueville, Thiers, Guizot och Lamartine. Raleigh var ömsom soldat, sjöman och upptäckare. Sydney var politikus och diplomat. Dante var apotekare och sedan diplomat. Galileo var läkare, och Schiller kirurg. Ingen af dessa män hade mera än små mellanstunder för bedrifvandet af sina litterära arbeten, åtminstone icke förr än de hade lagt grundvalarne till sitt framtida rykte.

Brefläda

En ungdomsvän. A. Bjurmans sångbok kan rekvireras antingen hos utgifvaren, hvilkens adress är Kungsgatan 42, Stockholm, eller ock hos herrar Palm & Stadling, Malmskilnadsgatan 40, Stockholm.

Ungdomsvän, Medelpad. Det skulle vara trefligt, om ni ville uppge ert namn för redaktionen. Vi skulle då skrifva till er, ty ni synes vara en duktig karl och sådana tycka vi om. Men ser ni, det ser litet tvätydigt ut att skryta af huru rättfram och öppen man är och sedan ej ens våga uppge sitt namn. Anonymitet då man piskar upp folk är intet vackert. För resten bevilja vi gerna er anhållan om förlåtelse. Se ni på tidningen litet bättre, så torde ni nog finna någon bit som duger.

Literatur

Redogörelse för den nionde verldskonferensen (af kristliga föreningar af unge män) *hållen i London 1—6 augusti 1881. Öfversatt af Karl Fries, fil. kand. Pris 75 öre.*

Då den tionde konferensen nu snart skall hållas i Stockholm torde det vara af intresse för många af våra läsare att förskaffa sig denna bok, hvilken ger en inblick i denna så vidtomfattande verksamhet bland de unge männen.

75 öre kan näppeligen bättre användas. Alldenstund ingen särskild uppgift finnes å omslaget rörande distributionen, antaga vi att boken kan rekvireras genom *Kristliga föreningen af unge män, Kungsgatan 2, Stockholm.*

Annonser

Till hösten

önskar ett ensamt fruntimmer ett ljust, snyggt rum helst en trappa upp eller ock med vattenledning i förstugan eller i rummet. Svar afvaktas inom 14 dagar med utsatt pris i biljett till »Rum» å tidningskontoret 10 Hamngatan.

Anna Spångbergs
modehandel
Kungsgatan 18.

Å Fredrika-Bremer-Förbundets byrå,
Stockholm,
finnas kvinliga arbetssökande anmälda, såsom: lektionsgifvare, svenska och utländska lärarinnor för hem och skolor, kontors- och skrifbiträden, husföreståndarinnor, sällskap och biträden i hem, föreläserskor, gymnaster, sjuksköterskor m. fl.

I Vedhandeln
4 Observatoriegatan 4
försäljes frisk och god björk- samt al- och barrved, såväl sågad som osågad jemte antracit-, sten och träkol, engelsk och svensk kokes, hemsänd till alla delar af Stockholm.
Obs.! Äfven säljas ved-, kol- och kokspoletter.

Vid Herberget
för tjenstflickor, Klara Östra Kyrkogata N:o 7, erhålla yngre tjenarinnor, som för tillfället sakna anställning, nattlogis jemte kaffe på morgonen för 35 öre. Betyg skola medföras.
På samma gång man erbjuder flickorna denna billiga fristad, vill man härmed varna dem för att lemna sina platser i hemorten, i tanke att få det bättre i Stockholm, ty »att få det bättre» lyckas nästan aldrig, så vida man icke på förhand fått säkert löfte om bestämd plats.
LINA NORDWALL,
Herbergets stiftarinna.

C. Berg
21 Humlegårdsg. 21
Stockholm
bemedlar köp och försäljning af *stads-* och *landtegendomar* samt emottager uppdrag till härvarande *under-* och *öfver-rätter*, omnämnes *lagfart å egendomar, bevakningshandlingars* inlemnande, utreder *sterbhus*, förrättar *bouppteckningar* uppsätter *testamenten* samt ombesörjer *viceverdegörmål* och inkasseringar, m. m. Vänden Eder med förtroende till
C. Berg
21 Humlegårdsgatan 21.
Stockholm
Träffas: *kl. 10—12 f. m., 3—5 e. m.*
Allm. Telef. 73 08.

Velocipeder
af eget fabrikat hos
Per From, Stockholm
Malmskilnadsgatan 46.
OBS.! Katalog på begäran.

Genom **K. F. U. K:s placeringsbyrå**, 13 Norrlandsgatan, anskaffas alla sorters tjenarinnor, biträden i hushåll och affärer samt lärarinnor. Adresser och rekommendationer till utlandet lemnas åt unga flickor, som äro rekommenderade af någon af föreningens medlemmar.

Välgjorda
Möbler
Bättre och enklare. Billigt pris.
Äfven mot afbetalningar.
Malmskilnadsgatan 46
7 Oxtorgsgatan 7
A. Lagerberg.
Egna tillverkningar.

A. & O. Schultén
STOCKHOLM,
2 Norrmalmstorg 2
och
7 Sturegatan 7.
Stora och välsorterade lager af
Garn-, Väfnader & Trikåvaror
i parti och detalj till billigaste **fabrikspris.**
Profven sändas till landsorten franco.

C. P. HÖGLANDER'S Skoetablissement
(Etablerad 1870.)
24 Brunkebergstorg 24
Stockholm.
Rekommenderar mina allmänt välkända tillverkningar.
Alt af eget fabrikat.
Beställningar och reparationer utföras.

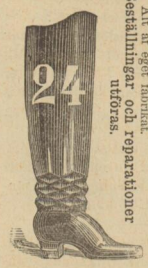

Allm. Telef. 68 81.

EMIL LARSENS
skrädderiaffär
18 Brahegatan 18.
Obs! Goda tyger. Billigt pris.
Obs! Solidt arbete.
Allm. Telef. 7116.

K. F. U. K:s möten:
Norrlandsgatan 13, 2 tr.
Söndagsmötet inställes i anledning af utflykt till Jerva der gudstjenst hålles. De som önska deltaga i utflykten torde infinna sig vid Centralstationen senast kl. 8,15 f. m.
Onsdag: 6—9 e. m. arbetsklass.
Nytorget 46. Söder.
Lördag: 7—9 e. m. arbetsklass för fabriksflickor.

S. G. BORIN,
Packhusgränd 1,
STOCKHOLM.
Etablerad 1849.
Telefon 8179.

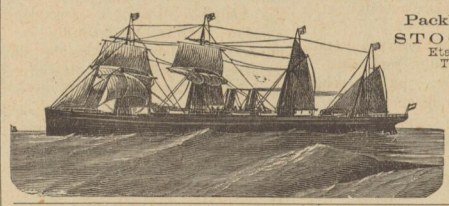

Befordrar passagerare till Nord- & Sydamerika, Kina, Japan, Australien och Nya Zeeland med Norddeutscher Lloyds förträffliga Postångare.

Palm & Stadling.
Piano- & Orgelmagasin
Malmskilnadsg. 40,
Stockholm.

Rekommenderar sitt lager af **Flyglar, Pianinos & Orglar** från de förnämsta in- och utländska fabriker. Särskildt framhållas H. Kohls *Flyglar* och *Pianinos* samt Mason & Hamlins Orglar.
Obs. Svenska orglar med 1 stämma 4 oktaver samt 1 knäforte från 115 kronor.
Lager af alla brukliga blås- och stränginstrument, såsom:
Violiner, Flöjter, Guitarrer, Klarinetter, Occarinor, Dragspel, Symphonion, Ariston, Horophoner, Zittror, Speldosor.
Violinlådor, Violinstråkar, Mek. Notställare, Piano- och Orgelstolar m. m.
Goda betalningsvilkor. Billiga priser. Illustrerad priskurant på begäran *gratis.*

Nilsson & Dahlbeck.
Skrädderi-Etablissement
38 samt lager af färdiga **38**
Gosskläder
Regeringsgatan
Stockholm.

Stockholm, David Lunds Boktryckeri 1888.

UNGDOMS-VÄNNEN.

LJUS · MINSKAS · ETT · LITET · LJUS · MINSKAS · ETT · LITET · LJUS · MINSKAS · ETT · LITET ·

med afseende på den *förut* rådande statsreligionen, *öfverflyttades* på kristendomen. Den borgerliga lagens ingripande på religionens område är sålunda ej af *kristet* ursprung utan en kvarlefva från *hedendomens dagar*. Hade kristendomen behöft verldslig myndighets stöd och skydd, skulle tvifvelsutan Kristus sjelf i detta fall ha lemnat anvisningar. Nu var detta emellertid långt ifrån hans afsigt. Må vi föröfrigt påminna oss det historiska faktum, att, då kristendomen har firat sina största och skönaste triumfer, har det varit icke med *stöd af* utan **trots** de borgerliga lagarnes stadganden i religionsfrågor.

Anse vi nu vårt första påstående i och med detta vara tillräckligt bevisadt och öfvergå till det andra i ordningen, så behöfva vi endast peka på resultatet af tillvägagående emot hr L. för att detta skall gifva oss rätt.

Hvad är det som gifvit denna medelmåttigt begåfvade yngling utan någon högre grad af vare sig kunskaper eller vältalighet en sådan prestige? Hvad är det som i meningsfränders ögon flätat martyrkronan kring hans panna? Hvad är det som öfver alt under hans »agitationsresor» gjort reklam för hans föredrag? — Hvad annat än att *motståndet* fått karaktär af *förföljelse*.

Historiens vitnesbörd och den dagliga erfarenheten hafva till en oomkullrunkelig sanning gjort den satsen, att vill man arbeta en förkunnare af något visst socialt eller religiöst system riktigt väl i händer, så bör man börja med att göra honom till martyr.

Men af detta oomtvisteliga faktum synas våra myndigheter så väl som en hel mängd enskilda ingenting vilja lära.

»Men hvad är då att göra?» frågar någon och tillägger: »Ni har ju i det föregående framhållit som hvarje sann kristens oafvisliga skyldighet att uppträda mot ett ondt, sådant som det ifrågavarande. Angif då äfven rätta sättet!»

Vi ha redan antydt detta genom att framhålla, att den kristne endast har att gent emot materialismens läror och dess anhängares exempel sätta upp sin egen lära och exemplet af sitt lif. Ur *jemförelsen* skall ovilkorligen sanningen framgå. Det är just denna strid med olika vapen mellan materialismens och kristendomens förkämpar som skaffar den förra anhängare. De klentrogne måste nödvändigt komma till den slutsatsen, att kristendomen icke kan lita på sin egen inneboende kraft, eftersom dess anhängare måste tillgripa andra försvarsåtgärder än öfvertygelsens.

Hvad de kristne kunna göra är att med alt större ifver predika evangelium, att skärpa sin vaksamhet, att arbeta för större enighet och sammanslutning inom sitt eget läger och att varna för och påvisa ihåligheten af de kristendomsfiendtliga lärosatserna. Deras verksamhet i sistnämda syfte bör dock aldrig taga sig uttryck i hätskhet mot *viss person*, utan endast vända sig mot *saken*.

Särskildt bör detta tidstecken kunna varda de kristliga föreningarne af unga män och kvinnor en maning till större lifaktighet. Rätta svaret på de materialistiska agitationerna är — *icke* att enskildt eller offentligt ge uttryck åt sitt misshag för hr Lennstrand eller hvem det nu vara må, utan att ifrigare än förut arbeta på att vinna själar för Kristus. Inför ett dylikt svar skall den skimrande såpbubblan snart brista, mängden skall finna dess ihålighet och obetingadt skänka sina sympatier åt dem, som i kampen föra de bästa och för en ädel stridsman värdigaste vapnen.

Ytterligare om "aktiva och passiva".

För någon tid sedan var frågan om aktiva och passiva medlemmar i de kristliga föreningarne af unge män föremål för en särdeles liflig, men det oaktadt mycket fridsam och sakrik diskussion i Upsala Kristliga Ynglingaförening. Inledningsvis återgafs då en liten uppsats, som tillkommit genom samarbete af ett antal af de i föreningssaken mest erfarne sekreterarne i London och som innehåller i en mycket klar och redig form grundsatserna för denna anordning. Som detta kan vara af betydelse för många af våra kära föreningar och i hvarje fall förtjänar beaktande, meddela vi uppsatsen här i öfversättning:

»En stor mängd föreningar hafva önskat fästa vid sig och draga in under sitt inflytande personer, tillhörande den talrika klass af unge män, som det är föreningarnes främste syfte att nå och gagna, men som icke lockas af uteslutande religiösa medel. Sådane unge män hafva i många fall blifvit mottagne såsom passiva medlemmar (ordet betyder närmast »anslutne», hvilket också förträffligt anger saken, men måhända är alt för främmande att kunna användas). Fördelen af att inrätta passivt medlemskap såsom fullständigt skildt från det *aktiva* (egentligen kristliga) medlemskapet består deri, att en sådan förening kommer i tillfälle att inskrifva och upptaga i en yttre, noggrant bestämd och klargjord förbindelse med sig unge män af erkändt sedlig karaktär och godt rykte, mot det att desse betala en afgift, som gifver rätt till åtnjutande af vissa fördelar, men alls icke ålägger några särskilda pligter och ansvar.

Erfarenheten har visat, att denna metod, klokt tillämpad, alls icke inverkar skadligt på föreningens kristliga karaktär och andliga verksamhet, utan att tvärtom fördelarne äro många, i det, under förutsättning att uppmärksamheten fortfarande riktas på utbildande af de egentliga medlemmarnes anliga lif och missionssinne, en stor mängd nya tillfällen erbjudas att göra bruk af olikartade krafter för föreningens högsta ändamål samt vidare införandet af unge män, hvilka ännu ej stält sig som lärjungar på Herrens sida, i ett närmare och erkändt förhållande till medlemmarne måste tjäna att uppväcka dessa till ny omsorg om deras frälsning, till bön och arbete för deras omvändelse och i allmänhet till medlemmarnes tillväxt i nåden och utveckling af föreningens andliga intressen.

Det är visst, att många unge män, som ännu icke äro vuxna de förpligtelser, som åligga en aktiv medlem, skulle vilja träda i förbindelse med en förening på de vilkor, som det passiva medlemskapet erbjuder, och sålunda själfmant ställa sig i omedelbar beröring med dess religiösa verksamhet, då de deremot i saknad af en sådan möjlighet skulle hålla sig alldeles på afstånd.

Inom hvarje verksamhetsområde är den största noggranhet och försigtighet af nöden, och man kan utsätta sig för stora faror genom öfverilade beslut, men här äro farorna större än annars, i fall en förening inrättar ett passivt medlemskap, innan föreningens hufvudsyfte — att vinna unge män för Jesus Kristus — blifvit klart insedt eller innan ett tillräckligt antal allvarliga och pålitliga kristna inträdt och fått blick för sina pligter såsom aktiva medlemmar.

Det ofta upprepade rådet, att hvarje styrelse och hvarje sekreterare noga bör studera de unge männens särskilda behof på den ifrågavarande orten och de tillfällen, som gifvas att verksamt gripa in, må här förnyas med synnerligt eftertryck. Intet är så farligt för en förening som att i alt utan vidare göra efter hvad en annan förening gör. Må man i stället noga göra sig reda för de olika omständigheter, hvari de olika föreningarne arbeta och de skilnader, som förefinnas mellan dem, äfven om de yttre förhållandena äro tämligen lika, i fråga om sättet och arten af de medel, hvaröfver de förfoga för sin verksamhet.

Följande punkter borde tagas i betraktande öfveralt, der man har för afsigt att inrätta passivt medlemskap:

1) Tillbörlig uppmärksamhet bör egnas åt frågan, om föreningen eger det mått af andlig lifskraft, som är behöfligt för att med framgång kunna upptaga passiva medlemmar och utföra det ökade arbete, som blir en följd deraf, utan skada för föreningens hufvudsyfte.

2) De unge männens särskilda behof på platsen böra noggrant undersökas, för att ett riktigt omdöme må kunna bildas om, hvilka medel som äro lämpligast att använda för att draga dem till föreningen och gifva dem den största möjliga nyttan.

3) Hvilka medel man än väljer, böra de användas med kraft och på ett sätt som står i samklang med föreningens högsta ändamål.

4) Det är af vigt att intressera de aktiva medlemmarne för frågan, på det att de må förstå sina härmed gifna nya pligter och de tillfällen, som så erbjudas dem.

5) På korten för passiva medlemmar bör tydligt, om ock i allmänna ordalag angifvas, hvilka rättigheter den passive medlemmen som sådan eger, samt den tiderymd kortet afser.

6) Det måste alltid fasthållas såsom något af den största vigt och den yttersta betydelse för föreningens sunda utveckling, att rättigheten att bestämmande inverka på föreningens angelägenheter att välja embetsmän eller att väljas till sådan är något som uteslutande tillhör de aktiva medlemmarne.»

* * *

Härefter meddelas den paragraf i stadgarne för Förbundet mellan Englands K. F. U. M., som afser denna sak och som lyder:

»IX. Hvarje ung man af sedlig karaktär kan upptagas i föreningarne såsom passiv medlem (eller ansluten), förutsatt att goda rekommendationer kunna erhållas. Föreningens styrelse eger dock rätt att för viss tid eller för alltid utesluta passiv medlem, hvars uppförande eller inflytande enligt dess åsigt menligt inverkar på föreningen.

N.B. Emedan afgift, inskrifningsålder m. m. är sådant som bör bestämmas med hänsyn till särskilda förhållanden, har man icke ansett lämpligt att härför fastställa någon

narie inkomsterna ej så obetydligt ökades. Eriks närmaste framtidsdröm var nu att i något af utlandets förnämsta handelsinstitut få utbilda sig i sitt yrke, och hans energi skulle hjelpa honom att med första realisera densamma.

Minnet af hans löfte till modern jemte hans trägna arbete hade skyddat honom för de frestelser, som eljes lätt bringa en yngling i hans ställning på fall. Hittills hade han med godt samvete kunnat lugna moderns i hennes bref ofta uttalade farhågor.

Emellertid var det icke utan att en omständighet fans, hvilken, så oskyldig den än syntes, dock kunde bli ett vapen i frestarens hand. Erik hade ej kunnat motstå begäret att, då hans tillgångar det medgåfvo, utbilda sin af naturen präktiga röst. — Det var det enda han offrade för sitt nöje. — Han var nu i besittning af en sällsynt vacker och väl skolad tenor, som gjorde honom eftersökt äfven af kamrater och bekanta, som eljes gjorde narr af hans »petighet» och »läsarefasoner».

Ett par gånger på sista tiden hade det t. o. m. händt att han, just till följd af sin begåfning som sångare, kommit med i sällskap, i

hvilka han måste tillstå för sig sjelf att det var oförenligt med hans löfte till modern att deltaga. Emellertid hade det varit honom omöjligt att neka, såvida han ej ville utsätta sig för obehag. Man fick undvika att stöta sig med folk. För öfrigt hade han ju ej deltagit i de öfrigas orgier.

Han sökte lugna sig med detta resonemang och var också på väg att lyckas, då moderns senaste bref återigen uppfriskade hans minne med afseende på det gifna löftet och i och med detsamma visade honom haltlösheten af de svepskäl, hvarmed han ville bemantla sitt handlingssätt.

Detta gjorde honom emellertid en smula retlig. Han delade ungdomens vanliga motvilja mot att inför sitt eget samvete öppet vidgå ett fel.

»Den kära gamla», mumlade han för sig sjelf, »hon är ändå bra mycket skrupulös. De här ständiga påminnelserna bevisa föga förtroende. — »Nå, nå», tillfogade han och ansigtet återfick sitt vanliga glada och lugna uttryck, »hon har då också svårt att få i sitt hufvud att hennes Erik nu är fullvuxen karl och inte

allmän regel, utan öfverlåtes det åt de olika föreningarne att fatta bestämmelser i dessa frågor.»

* * *

Vi hafva här ett samladt uttryck för en mycket stor erfarenhet inom ett land, der föreningarnes sak har uppstått och utvecklats på ett synnerligen godt och välsignelserikt sätt, der den tjenat till frälsning för tusenden och tillvunnit sig ett anseende och förtroende, som ännu utgöra aflägsna önskningsmål för oss. Dock vore det kanske icke rådligt att nu med ens vilja hos oss införa något, som visat sig så välgörande der. Äfven i detta fall gäller hvad som ofvan sades: »Intet är så farligt för en förening som att i alt, utan vidare göra efter hvad en annan förening gör»; men må vi å andra sidan icke kasta ut barnet med badvattnet, utan upptaga denna tanke till betraktande och göra deraf så mycket vi förmå, och framför alt låta oss besjälas af den missionsande, som förestafvat den!

K. F.

Vårtecken på K. F. U. K's verksamhetsfält.

Den 1:sta maj reste jag till Linköping för att på kallelse af dervarande nykterhetsförening, »Folkets väl», fira en vårfest, och tog jag då tillfället i akt att på nytt bilda en afdelning af K. F. U. K. i denna stad, ty den som bildades i fjol hade till följd af allt för stor försigtighet varit overksam. Denna gången lyckades det bättre, det lilla fröet, som i tron såddes den 2 maj, har redan burit frukt. Den nybildade föreningen, under lektorskan Ruséns ordförandeskap, har redan haft flera möten i ett af stadens skolhus, som välvilligt upplåtits af domprosten Charleville, i hvilken denna förening har en god vän och beskyddare. Den 3 och 4 maj hade jag nöjet inspektera den blomstrande föreningen i Skeninge, hvarom redan en utförlig beskrifning förut influtit i denna tidning. På uppmaning af den nyss nämda föreningen besökte jag Motala den 5 och 6, och hade jag nöjet att äfven derstädes bilda en förening, från hvilken vi hafva förnummit lifsyttringar. Det gamla minnesrika Vadstena blef styfmoderligt behandladt, enär jag endast hade tid att vistas der en dag, måndagen den 7 maj, men icke förty hade jag der ett mycket besökt möte på aftonen, och tog då äfven tillfället i akt att lägga mina åhörarinnor på hjertat vigten af en förening äfven för Vadstena. Tisdagen kl. 9 f. m. sammanträdde några damer och unga flickor för att bilda en föreuing under fru Geijers och fröken Mobeckers ledning. Det kändes ej lätt att hålla föredrag i Vadstena, enär jag hade hört att de kristna der på orten stafvade på »kvinnan tige i församlingen», men när jag väl öfvervunnit denna känsla, får jag säga till Herrens ära att det var ett bland de käraste möten jag på länge haft, och syntes det som om fördomarne mot kvinnans praktiska verksamhet i församlingen hade börjat att vika. Samma dag reste jag till Mjölby och hade der föredrag på qvällen i dervarande Good-Templarlokal. Någon förening kom ej här till stånd, men vunno vi en korresponderande medlem, som lofvade göra hvad hon kunde. Den 9;de for jag till Norrköping, der jag samma afton hade ett nykterhetsmöte hos Good Templarne. Den 10:de fick jag vara med om en verklig himmelsfärdsdag för min själ, ty morgongudstjensten bevistade jag i stadens ängelse och hörde der ett ibland de innerligaste föredrag man kan tänka sig öfver dagens härliga text. Predikanten uppmanade sina uppmärksamma åhörarinnor, (som till största delen bestodo af något mer än 100 kvinliga fångar) att »packa in» och vara redo till brudgummens ankomst. Jag tog mig friheten att taga upp denna egendomliga bild på det möte, som jag hade med fångarne kl. 4. Jag tror, Herren till pris, att denna himmelsfärdsdag blef en andlig sådan för mer än en bland fångarne. Kl. 7 samma dag hade jag nöjet att tillsammans med min man, som nyss förut hade anländt från Paris, hålla föredrag i elementarläroverkets stora festsal, som till trängsel var fyld. Jag talade öfver kvinnans inflytande i nykterhets- och sedlighetssaken med ledning af 2 Mos. 2 kap., deri vi se huru Gud använder trenne kvinnor af olika ålder och samhällsställning för att rädda och uppfostra Moses, sitt utkorade redskap. Det var ett godt sätt att genom detta möte göra vår förening, som i all tysthet verkat der i två år, känd. Hvar man såg sig om i den stora salen såg man rosetter i de svenska färgerna med de för oss betydelsefulla bokstäfverna K. F. U. K. pryda mest yngre kvinnor. En kollekt upptogs vid detta tillfälle, som blef en liten grundfond till en hjelp- och lånekassa, som saknades i föreningen. Den 11:te återkommo vi till Stockholm, och vill jag nu i all korthet föra mina läsare på en annan utflykt, som tog sin början den 29 maj, till Upland och Gestrikland. Vi besökte först det vackra Söderfors, der Dalelfven utbreder sin präktiga vattenyta samt bildar ett stort vattenfall, som drifver alla de olika smedjorna och verken, hvilka gifva arbete åt en stor del af brukets 1,500 innevånare. Vi hade tvenne möten samma afton i skolhuset, ett för barn och ett nykterhets- och sedlighetsmöte. Jag omnämde äfven der nyttan af verksamheten bland de unga kvinnorna på ett så stort bruk, der så mycken ungdom finnes, och upptogs denna sak med intresse af kyrkoherdens fru, som tillika med andra kvinnor på bruket ämnar grunda en förening. Den 30:de ångade vi i en liten kolibribåt, som maskinisten på tåget förfärdigat, upp för Dalelfven, som här liknar en sjö, ty den är 1 mil bred. Efter några timmars resa hamnade vi vid en ful, kal ås, och voro så i Hedesunda stora församling, men att uppnå skolhuset der vi skulle bo var ingen lätt sak, ty vägen var öfversvämmad, så jag måste dragas deröfver i en höskrinda af trenne välvilliga tritoner i form af pojkar, hvilka dock det kalla vårbadet ej tycktes bekomma illa. Samma afton hade vi möte i missionshuset, som var besökt af omkring 1,500 personer. Den 31 var en regnig vårdag, då den trakt vi voro på i Hedesunda med sina stenar och enbuskar tog sig särdeles ogynsamt ut. Men icke förty reste vi i hällregn till socknens blinde kyrkoherde, der vi stadnade till middag. På eftermiddagen hade vi åter igen tvenne möten samt rådplägning med flera af ortens kristliga kvinnor om bildandet af en förening derstädes, för hvilken jag skref stadgar innan min afresa den 1 juni. Detta var min tröttsammaste dag, ty jag måste resa under flera timmar på en lång, dålig skogsväg till ett ensamt beläget skolhus. Men jag ångrar visst ej denna tröttsamma färd, ty jag fick då tillfälle att se hvad en enda man kan få vara medel att uträtta till befolkningens andliga och moraliska lyftning, om han, såsom denne min vän, skolläraren, gör, bildar nykterhetsföreningar som ledas i en kristlig anda. Nu farväl, mina kära läsarinnor! Jag vågar ej trötta er längre med mitt kringflackande, utan får endast lägga eder på hjertat att bedja för de nybildade föreningarna och att vara trogna i det lilla, så att det må sägas om hvar och en af oss, »hon gjorde hvad hon kunde».

Eder vän

Natalie.

Hushållning med tid och penningar.

(Med förläggarens benägna medgifvande ur »Flit, Kraft och Karaktär» af N. M. Thayer, P. Palmquists Aktiebolag. Pris 1: 50.)

II.

Det samma gäller äfven om de framstående män, som i dessa blad redan blifvit nämda. Vi hafva redan sett, att dr Franklin var boktryckare, och att han ej hade annan tid till läsning eller studier än de stunder han kunde gripa fatt i före och efter hvarje dagsarbete och dem han kunde bespara af måltidstimmarna. »Ledighet», sade han, »är det samma som tid att göra nytta; denna ledighet vet den flitige att förskaffa sig, men aldrig den late; ty ett lif af ledighet och ett lif af lättja är två olika saker». Han kunde säga med Cicero: »Äfven mina lediga stunder hafva sysselsättning». Cicero menade, att många omkring honom kastade bort på nöjen en tid, som hade kunnat räcka till att skaffa dem lärdom och inflytande, om den brukades rätt; och han sade: »Den tid andre egna åt offentliga förevisningar och förlustelser, åt nöjen, ja, åt andlig och kroppslig hvila, den egnar jag åt studier och filosofi». Vi hafva sett huru Davy inrättade ett laboratorium uppe på vinden, och huru han efter slutadt dagsarbete der uppe började en kedja vetenskapliga undersökningar, som sedan fortsattes under hela hans minnesvärda lif; huru Cobbet lärde sig grammatik då han var soldat, sittande på kanten af sin fältbädd; huru Wilson egnade sina kvällstunder åt läsning och läste igenom hundratals arbeten under sin lärotid; och huru Lincoln lärde sig aritmetik under vinterkvällarna vid Armstrong's, inhemtade grammatik genom att ögna i boken på fristunder i Salem och studerade lagfarenhet under det han arbetade som landtmätare.

I Amos Lawrence's »dagbok» läsa vi följande anteckning: »Då jag först kom till denna stad, hyrde jag mig in hos en enka, som hade börjat att taga emot inackorderingar för att skaffa sig uppehälle. Jag var en af de första hos henne och hade kanske varit i staden i två månader, då jag kom hit; och så länge jag var kvar, var hon naturligtvis villig att gå in på de regler, som jag föreskref för de inackorderade. Den enda regel jag någonsin gjorde, var den, att efter qvällsvarden skulle alla helpensionärerne som stannade kvar i stora rummet vara tysta och stilla åtminstone för en timmes tid, så att de som önskade läsa eller studera måtte få tillfälle att vara ostörde. Följden häraf blef den, att det sällskap ynglingar som fans i vårt hus utmärkte sig framför alla andra i staden för ordentlighet och ifver att komma framåt. De få, som icke hade lust att foga sig efter den nämda regeln, gingo ut efter te, stundom till teatern, stundom till andra ställen; men de hafva *alle samman sedermera gjort bankrutt, ej blott i fråga om förmögenhet utan äfven i fråga om rykte och anseende;* hvaremot en stor del af de andra ynglingarna blefvo dugtiga karlar, och några af dem lefva ännu som en prydnad för samhället och bekläda vigtiga poster. Inflytandet af den der lilla regeln skall kanske göra sig kändt genom generationer. Och äfven på mig själf hade den samma fördelaktiga verkan som på andra.»

Det var under sin lärotid, som Douglas Jerrold plägade stiga upp med dagern för att studera sin latinska grammatika och läsa sin Shakespeare och andra författare, en eller ett par timmar innan han började sitt dagsarbete vid tryckpressen. Om kvällen efter slutadt dagsverke skänkte han åter en eller ett par timmar åt sina studier. På detta sätt gjorde han undan på en vecka mera studiearbete än tre fjerdedelar af dem som gå ordentligt och beständigt i skola. Vid sjutton års ålder hade han lärt sig Shakespeare. Då någon anförde en rad ur Shakespeare, kunde han genast fortsätta och läsa följande rad. Ofta sade han, att unge män göra sig skyldige till ett stort misstag, då de ej använda sina lediga stunder till läsning, i synnerhet till läsning af Shakespeare och bibeln.

Gideon Lee inkräktade nästan alt för mycket på hvilans timmar bara för att skaffa sig bildning. Djupt kände han huru hans ungdom hade blifvit försummad, och han beslöt derföre att så mycket som möjligt söka godtgöra denna brist. Han förskaffade sig altså ett bibliotek med nyttiga böcker, och all den tid han kunde disponera jemte skötandet af sina vidlyftiga affärer, tillbragte han bland böckerna. En gång var hans helsa så svårt angripen till följd af det trägna studerandet, att läkaren tillsade, att han icke skulle få läsa en bok på ett helt års tid. För att helt och hållet skaffa frestelsen ur vägen skickade Lee nu hela sitt bibliotek till auktionskammaren och behöll bara sin bibel. Under ett års tid läste han ingenting utom bibeln. Hans helsa vardt återställd, ett nytt bibliotek kom så småningom till samman; och få äro de affärsmän i vårt land, som varit så väl beläste och så litterärt bildade som han — och det var resultatet af en klok hushållning med tiden, som visste att bruka de lediga stunderna till odling för själen.

Vi hafva talat om Peter Brooks, som var en af Bostons förnämste köpmän, och som, sedan han vunnit förmögenhet och lemnat affärerna, var direktör för det första assuransbolag, som inrättades här i landet. I likhet med Gideon Lee egnade han åt böckerna alla lediga stunder. Edward Everett sade om honom, att bland alla personer som icke voro att räkna till egentligen lärda, fans ingen som hade bättre reda än han på vårt språks bästa litteratur. I hans lilla bibliotek funnos de mest framstående engelske författares arbeten, hvilka han under sitt lefnadslopp hade med omsorg studerat; och de bästa tidskrifter så väl som ny-

utkommande böcker af värde fingo alltid en plats på hans bord och lästes af honom i tur och ordning. Det fans ej något nyutkommet arbete af vigt, intet ämne af allmännare intresse som var föremål för tidningspressens omdömen, att icke han i hvarje fall var i stånd att med urskilning och förstånd afgifva sin mening derom. Det var på en gång öfverraskande och lärorikt att se hvilka resultat som på detta sätt kunde vinnas, genom ett träget och systematiskt användande af några få timmar för hvarje dag, och det i form af vederqvickelse efter mera ansträngande sysselsättningar.

Robert Bloomfields biograf säger: »Sitt litterära vetande synes han hafva helt och hållet förvärfvat sig under den tid han lärde sig skomakeriyrket och sedermera under den tid han reste omkring och arbetade i samma fack». En annan författare, som talar om hans framstående ställning och djupa lärdom i en senare tid, har dervid för jemförelses skull följande anmärkning om hans ungdomsår: »Jag ser framför mig en liten gosse, ej större än gossar i allmänhet vid tolf års ålder. Då jag mötte honom och hans moder vid värdshuset i London, struttade han framför oss klädd alldeles som när han kom från sin vaktgöring hos fåren och svinen, med de otympliga landttofflorna på fötterna; huru han tittade omkring sig och snafvade omkull med sina skor, som ej voro gjorda för så släta golf! Jag tycker jag ser honom då han skuttade upp igen; huru liten han var! Föga trodde jag då, att den obetydlige faderlöse gossen en dag skulle blifva känd och aktad af de lärdaste, de anseddaste, de visaste och de bäste män i riket». Men så gick det ändå; och medlet hvarigenom detta målet nåddes var ett flitigt begagnande af lediga stunder och ingenting annat.

Julius Cæsar var icke allenast en stor general utan äfven en duglig hushållare med tiden och en dugtig arbetare. Jemte sina militära och politiska arbeten beredde han sig äfven tid att skrifva sina berömda »Kommentarier». En gång, berättas det, fattade elden i hans skepp i hamnen vid Alexandria, och han vardt tvungen att hoppa i vattnet och simma i land. Sina lediga stunder ombord på fartyget hade han användt på sina kommentarier, och då han lemnade det brinnande skeppet, tog han dem med sig och förde dem säkert i land. Cæsars lif är ett af de lärorikaste man känner med hänsyn till den massa af arbete som han utförde och den stora betydelse som just de lediga stunderna hade i fråga om uppnåendet af detta resultat. Studiet af hans lif skall gifva full bekräftelse åt det omdöme vi efter flera särskilda författare anfört, nämligen att den stora skilnaden mellan människor beror icke så mycket på talanger och begåfning som fast mera på kraft och beslutsamhet — en vilja som ej gifver med sig.

Ett lif utan kärlek är ett år utan sommar.

M. Tupper.

* * *

En enda tår kan befordra oss mera härnere än egandet af all vetenskap och all hemlighet.

Saint Martin.

Annonser

Accidenstryck

utföres fermt och till moderata priser hos
J. Aug. Bratt & C:o,
Nässjö.
Särskildt bedja vi få framhålla, att vi trycka snygga och billiga visit -och medlemskort.

A. & O. Schultén

STOCKHOLM,
2 Normalmstorg 2
och
7 Sturegatan 7.
Stora och välsorterade lager af
Garn-, Väfnader & Trikåvaror
i parti och detalj till billigaste **fabrikspris.**
Profven sändas till landsorten franco.

K. F. U. K:s möten:

Norrlandsgatan 13, 2 tr.
Söndag 6—9 e. m. Börjar med bibelklass, ledes af fru Andersson-Meijerhelm.
Onsdag: 6—9 e. m. arbetsklass.

Nytorget 46. Söder.
Lördag: 7—9 e. m. arbetsklass för fabriksflickor.

Anna Spångbergs
modehandel
Kungsgatan 18.

Å Fredrika-Bremer-Förbundets byrå,
Stockholm,
finnas kvinliga arbetssökande anmälda, såsom: lektionsgifvare, svenska och utländska lärarinnor för hem och skolor, kontors- och skrifbiträden, husföreståndarinnor, sällskap och biträden i hem, föreläserskor, gymnaster, sjuksköterskor m. fl.

I Vedhandeln
4 Observatoriegatan 4
försäljes frisk och god björk- samt al- och barrved, såväl sågad som osågad jemte antracit-, sten och träkol, engelsk och svensk kokes, hemsänd till alla delar af Stockholm.
Obs.! Äfven säljas ved-, kol- och kokspoletter.

Vid Herberget
för tjenstflickor, Klara Östra Kyrkogata N:o 7, erhålla yngre tjenarinnor, som för tillfället sakna anställning, nattlogis jemte kaffe på morgonen för 35 öre. Betyg skola medföras.
På samma gång man erbjuder flickorna denna billiga fristad, vill man härmed varna dem för att lemna sina platser i hemorten, i tanke att få det bättre i Stockholm, ty »att få det bättre» lyckas nästan aldrig, så vida man icke på förhand fått säkert löfte om bestämd plats.
LINA NORDWALL,
Herbergets stiftarinna.

C. Berg
21 Humlegårdsg. 21
Stockholm
bemedlar köp och försäljning af *stads-* och *landtegendomar* samt emottager uppdrag till härvarande *under-* och *öfver-rätter*, ombesörjer *taxfart å egendomar, bevakningshandlingars* inlemnande, utreder *sterbhus*, förrättar *bouppteckningar* uppsätter *testamenten* samt ombesörjer *vicevärdsgöromål* och inkasseringar, m. m. Vänden Eder med förtroende till
C. Berg
21 Humlegårdsgatan 21.
Stockholm
Träffas: *kl. 10—12 f. m., 3—5 e. m.*
Allm. Telef. 73 08.

Velocipeder
af eget fabrikat hos
Per From, Stockholm
Malmskilnadsgatan 46.
OBS.! Katalog på begäran.

Genom **K. F. U. K:s placeringsbyrå**, 13 Norrlandsgatan, anskaffas alla sorters tjenarinnor, biträden i hushåll och affärer samt lärarinnor. Adresser och rekommendationer till utlandet lemnas åt unga flickor, som äro rekommenderade af någon af föreningens medlemmar.

Välgjorda
Möbler
Bättre och enklare. Billigt pris.
Äfven mot afbetalningar.
Malmskilnadsgatan 46
7 Oxtorgsgatan 7
A. Lagerberg.
Egna tillverkningar.

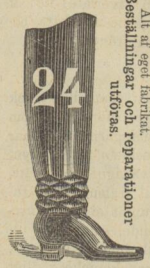

C. P. HÖGLANDERS
Skoetablissement
(Etablerad 1870.)
24 Brunkebergstorg 24
Stockholm.
Rekommenderar mina allmänt välkända tillverkningar.
Alt af eget fabrikat.
Beställningar och reparationer utföras.
Allm. Telef. 68 81.

EMIL LARSÉNS
skrädderiaffär
18 Brahegatan 18.
Obs.! Goda tyger. Obs.! Solidt arbete. Billigt pris.
Allm. Telef. 71 16.

C. Victor Nyman
13 Brunkebergstorg 13,
Stockholm.
Allm. Telefon 54 93.
Lager af Vägg- Väck- och Fickur. Väl exäminerade och justerade. Ur mottagas till reparation. Order från landsorten expedieras mot efterkraf. Elever mottagas mot betalning. Priskurant sändes och bref besvaras mot porto.

Honourable Mention
från
Urmakareföreningens Exposition i London 1873.
Fem års praktik
hos
kronometerfabrikör
V. Kullberg,
London.

S. G. BORIN,

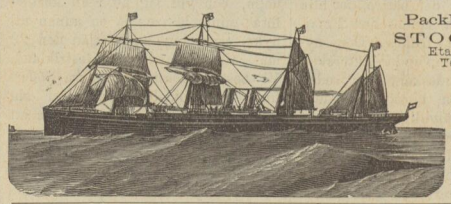

Packhusgränd 1,
STOCKHOLM.
Etablerad 1849.
Telefon 8179.
Befordrar passagerare till Nord- & Sydamerika, Kina, Japan, Australien och Nya Zeeland med Norddeutscher Lloyds förträffliga Postångare.

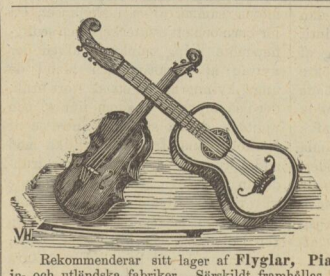

Palm & Stadling.
Piano- & Orgelmagasin
Malmskilnadsg. 40,
Stockholm.
Rekommenderar sitt lager af **Flyglar, Pianinos & Orglar** från de förnämsta in- och utländska fabriker. Särskildt framhållas H. Kohls *Flyglar* och *Pianinos* samt Mason & Hamlins Orglar.
Obs. Svenska orglar med 1 stämma 4 oktaver samt 1 knäförte från 115 kronor.
Lager af alla brukliga blås- och stränginstrument, såsom:
Violiner, Flöjter, Guitarrer, Klarinetter, Occarinor, Dragspel, Symphonion, Ariston, Horophoner, Zittror, Speldosor.
Violinlådor, Violinstråkar, Mek. Notställare, Piano- och Orgelstolar m. m.
Goda betalningsvilkor. Billiga priser. Illustrerad priskurant på begäran *gratis.*

Nilsson & Dahlbeck.
Skrädderi-Etablissement
38 samt lager af färdiga **38**
Gosskläder
Regeringsgatan
Stockholm.

Stockholm, David Lunds Boktryckeri 1888.

UNGDOMS-VÄNNEN.

KRISTLIG TIDNING FÖR SVERGES UNGDOM.

N:o 24. Fredagen den 15 Juni. 1888.

Prenumerationspris:
Helt år 1 kr., 3/4 år 75 öre, 1/2 år 60 öre, 1/4 år 30 öre.
Postbefordringsafgift 20 öre.
Till Amerika 3: 50; Norge, Danmark och Finland 3 kr.

Redaktör och ansvarig utgifvare:
K. TH. MALMQVIST.
Brahegatan 60 Stockholm.

Annonspris: 8 öre pr petitrad.
Expedition: Palm & Stadlings bokhandel Malmskilnads gatan 40. Telef.: Bell 10 78, Allm. 57 90.
Lösnummer: 5 öre.

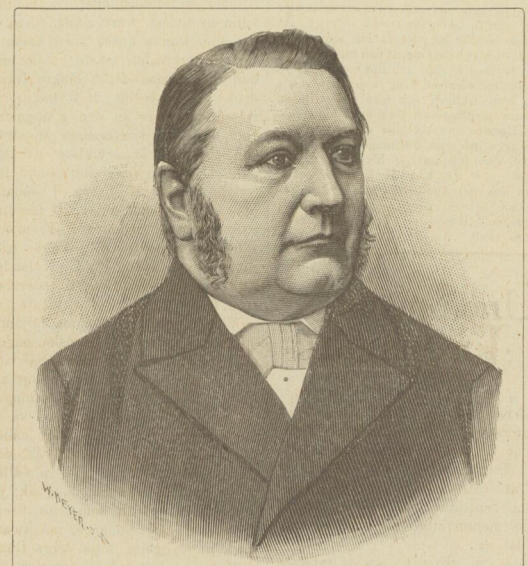

Pastor Krummacher

Enligt hvad en artikel i n:o 21 af denna tidning meddelade har »Förbundet mellan vestra Tysklands kristliga föreningar af unge män» till ordförande pastor Krummacher i Elberfeld, hvilkens porträtt vi här ofvan återgifvit.

För att gifva våra läsare tillfälle att bilda sig någon slags föreställning om denne mans arbete, begåfning och själslif, återgifva vi det tal, hvilket han nyligen höll vid sitt 25-årsjubileum.

Vi skulle mycket väl kunnat nöja oss med blott ett biografiskt utdrag derur och kanske skall en och annan anse det öfverflödigt, att återgifva hela talet, men då vi anse det vara ett verkligt profstycke af vältalighet och dertill egnadt att gifva oss en viss blick på mannens hela personlighet, så må den svaghet ursäktas oss, hvilken föranledt oss att betunga tidningens spalter med en så lång uppsats.

En annan gång, då vi blifva i tillfälle meddela porträtt, skall den dertill hörande biografien blifva kortare.

Tal af pastor Krummacher

(vid hans 25-års jubileum.)

Mina älskade, till fest församlade åhörare. Då min salig fader firade sitt 50:års jubileum såsom pastor, lade han till grund för sitt tal i kyrkan patriarken Jakobs ord: »Herre, jag är för ringa till all den barmhertighet och trohet, som du har bevisat din tjenare»; detta ord ville ock jag tillegna mig i afton då jag kan blicka tillbaka på en 25:årig verksamhet i reformerta kyrkan i Elberfeld. Stor barmhertighet och trohet har jag i mitt senare lif fått erfara; men jag erkänner mig också ovärdig till all den kärlek och vänlighet, all den ära och det erkännande, som under dessa dagar i så rikt mått kommit mig till del. Men det bör icke afhålla mig från att uttala min hjertliga tack till alla dem, som gjort denna dag till en festdag för mig. Jag tackar det ärevördiga prestbyteriet, som såväl i dag på morgonen som nu i afton helsat mig med så varma och vänliga ord; jag tackar de kära embetsbröderna, till hvilka jag står i det hjertligaste och broderligaste förhållande; jag tackar eder alla, som kommit hit i dag för att visa mig eder kärlek och tillgifvenhet. Jag skulle gerna trycka hvars och ens hand särskildt, om det låge inom möjlighetens gräns. Jag tackar min kära vän superintendenten Kirschstein och säger äfven i dag att jag räknar såsom en ära att tillhöra kretssynoden i Elberfeld, hvilken står på trons fasta grund, eger så många dugande förmågor och har en så värdig och skicklig ledare. Jag tackar de dyra lutherska embetsbröderna, som ej hafva försmått att visa sig på vår fest i dag. Och på det att alt må återföras till sitt verkliga upphof, säger jag med psalmisten: Icke oss, Herre, icke oss, utan ditt namn gif ära för din nåds och sannings skull.

Skall jag nu tala något vidare på denna festliga afton, bör jag väl meddela något ur mitt lifs historia. I allmänhet är jag ej van att tala om mig sjelf; men på en dag, som denna, vore väl ett undantag på sin plats. Jag är född i den lilla staden Langenberg i vårt grannskap; jag är altså en son af våra berg och har tillbragt nästan hela mitt lif i distriktet Düsseldorf. Min fader var en rikt välsignad evangelii budbärare, som förde många själar till Kristus, och min moder, en varm Herrens lärjunginna och derjemte begåfvad med godt förstånd. Jag tänker i dag med innerlig och tacksam kärlek på mina dyra föräldrar. Jag har njutit den stora lyckan att se dem uppnå en mycket hög ålder. Vi barn hafva med dem firat guldbröllop, ja, diamantbröllopet nalkades redan, då Herren hemkallade min älskade moder, men min kære fader lefde ännu 5 år till och dog i den höga åldern af nästan 88 år i tron på sin frälsare. Då jag var 11 år gammal, fick min fader kallelse från församlingen i Duisburg. Detta var en nådarik skickelse af Gud, ty vi voro fem bröder, hvilka alla måste lära något, och i Langenberg var skolväsendet vid denna tid föga utveckladt. Så flyttade vi då till Duisburg. Jag erinrar mig ännu i dag, att den första dag, vi tillbragte der, var min födelsedag, och att jag icke tyckte riktigt om, att man i flyttningsbråket så litet tänkte på denna för mig så vigtiga dag. Jag intogs genast i ett dervarande gymnasium; största delen af den tid jag tillbragte der, hade jag till rektor herr Eichhoff, som förut varit lärare i Elberfeld och som en längre tid på förordnande skött rektoratet vid härvarande gymnasium. Han var en mycket lärd man och skicklig pedagog, och jag är skyldig honom mycken tacksamhet, om han också i allmänhet var mera fruktad än älskad af sina lärjungar. Då jag slutat skolkursen, kom jag till universitetet och studerade i Halle och Bonn. Mina förnämste lärare i Halle voro Tholusk, Müller och Hupfeld och i Bonn Rothe, Dorner, Bleck och Krafft. I Halle lärde jag också känna fadren till min nuvarande embetsbroder Neuenhaus, hvilken var pastor och konsistorialråd derstädes; jag har ofta suttit vid denne mans fötter i kyrkan och besökt en teologisk förening, som han höll tillsammans med de unga teologerna. Naturligtvis lärde jag då ej känna den kære Johannes Neuenhaus; han var kanske då knapt född eller i alla fall ännu en liten gosse, hvilken icke kan väcka en teologie studerandes synnerliga intresse. Under min studietid i Halle har jag också kronans rock. Då hotade krig med Österrike. Den bataljon, som garnisonen i Halle bildade, hade redan ryckt ut, och så erhöll jag min militära utbildning i reserv-bataljonen i Magdeburg, men måste snart tillsammans med alla de andra studenterna återvända till Halle, hvarest då antalet ett-års-beväringar blef alt för stort. Jag har också gjort ett 6 veckor långt fälttåg såsom soldat och tillbragt mer än en natt i bivuak. Då jag slutat mina universitetstudier, kände jag mig altför omogen för att inträda i en andlig verksamhet och öfvertog derför en högre gosskola i Ruhrort, hvilken utvecklade sig ganska mycket under min ledning. Lärjungarnes antal tilltog betydligt, och då jag dessutom undervisade i en högre flickskola så var jag fullt ut sysselsatt.

Jag fann ett sådant nöje i att undervisa ungdom, att jag en längre tid allvarsamt tänkte på att säga teologien farväl och helt och hållet egna mig åt skolan. Min forne rektor sökte mycket styrka mig i denna föresats och lemnade mig alt understöd i mina filologiska studier, som jag ganska länge bedref med stor iver och stort allvar. Men en inre stämma sade mig, att jag icke var kallad till skolman utan till en Guds ords tjenare och när derför superintendenten Ball här i Elberfeld uppmanade mig att söka fängelsepredikantsysslan här, afskar jag banden, kom hit, predikade i fängelset och blef vald. Så kom jag för första gången för en längre tid till Elberfeld. Min början var blygsam nog; jag bodde vid »Feldstrasse», i det hem, som då var en tillflyktsort för frigifna straffångar, öfver hvilka jag tillsammans med en hus fader skulle hafva uppsyn. Dessutom låg det mig att på söndagarne predika på fängelset och under veckan tala med fångarne om deras själar. Tillståndet i fängelset var då mycket bedröfligt. Om en lokal för gudstjenst var icke att tala; gudstjensten hölls i en vanlig arbetssal. Enskilda celler funnos icke; öfverhufvud taget gafs intet tillfälle att tala ensam med fångarne. Jag hade då i min vård en stor mängd falskmyntare, hvilka sägo mycket mörka ut och nekade mig hvarje tillträde till deras hjertan. Motsatsen mot mina kära gossar i Ruhrort, som voro fästade vid mig med stor kärlek, var alldeles för stor för att jag icke skulle märka den. Jag var derför ofta mycket nedtryckt och fann då uppmuntran och tröst hos fängelse-sällskapets kassör, herr Jakob Neuhaus, som på ett faderligt sätt antog sig mig. Han har sedan äfven varit kyrkvärd i vår reformerta församling. Men jag var också vid denna tid en trogen och ifrig medlem af vår församling. Min egen gudstjenst höll jag redan kl. 8; sedan kunde jag kl. half 10 gå i kyrkan, mestadels besökte jag två gånger, ja mycket ofta tre gånger Guds hus. Jag sträfvade efter klarhet och visshet i mitt eget trostillstånd, som vid denna tid helt och hållet var mig obekant. Men jag skulle icke altför länge kvarblifva i en fängelsepredikants svåra ställning, för hvilken i sjelfva verket mina krafter ej räckte till. Superintendenten Ball uppdrog åt mig att vara vice pastor i Gruiten. Valet hade derssädes redan skett, men predikoplatsen måste besättas till dess den nye pastorn tillträdde. Så predikade jag för första gången i Gruiten. Men märkvärdigt nog, den nyvalde predikanten, som redan hade antagit kallelsen, tog tillbaka sitt löfte emedan andra utsigter yppade sig för honom och nu föllo Gruitenarnes ögon på mig och jag blef vald. Den 9 april 1856 vigdes jag till det heliga embetet; superintendenten Ball vigde mig och höll ett tal, som djupt grep mitt hjerta, öfver ordet: »Simon Jona son, älskar du mig?» Derefter talade min dyre fader ur djupe

af sitt hjerta och tillropade mig: »Predika ordet, håll på i tid och otid!» Vidare höllos tal af min faderlige vän superintendenten Wortmaren från Ruhrert och vår granne, pastor Eger från Schöller, hvarefter jag till slut höll min invigningspredikan. Det var en upplyftande fest, som ända hittills stannat oförgätlig i mitt minne. I församlingen i Gruiten har jag fått röna mycken kärlek och jag tänker ännu i dag med tacksamhet tillbaka på denna församling, der jag först verkade och med hvilken jag ännu står i vänlig förbindelse. Efter 1½ år fick jag kallelse till församlingen i Radevormald. Jag antog denna kallelse, emedan jag tilltrodde mig kunna fylla en större verkningskrets. I Radevormald fann jag ställningen mycket väl ordnad, en kyrklig församling med jämförelsevis mycket kristligt lif. Äfven erhöll jag här en kär embetsbroder i Daniel Müller, som ännu i dag är verksam der och som blef bekant i vidare kretsar derigenom att han ur min farfars bror, Gottfrid Daniel Krummachers' skrifter sammanställde »Dagligt Manna», som brukas mycket och kommit ut i många upplagor. Daniel Müller är en förträfflig predikant. Jag har från hans mun hört många kraftigt vitnesbörd och skulle gerna, då jag sjelf hade att predika, satt mig ned vid hans fötter i Guds hus. Under min verksamhet i Radevormald företog jag också talrika resor hit, ty här i Elberfeld, i Neumarkt, fann jag min dyra hustru, med hvilken jag sedan 27 år är förbunden. Jag har i henne en trogen maka, en öm vårdarinna och uppfostrarinna af mina barn, och den nöd, som vi tillsammans hafva lidit, har blott bundit oss fastare vid hvarandra. I fråga om sinnesbeskaffenhet äro vi mycket olika — men det är ett kapitel, som ej hör till offentligheten och hvarom jag derför ej vill tala mera. Efter 5 års verksamhet i höglandet erhöll jag kallalse hit till Elberfeld.

Jag blef i början förskräckt, då jag fick underrättelsen, men följde slutligen kallelsen i förtröstan på Herren, som är mäktig i de svaga. Min inträdespredikan höll jag öfver samma text, som sedermera min käre embetsbroder Hörnemann valde sig, öfver det ställe i Korinterbrefvet, der det heter: »Och jag var hos eder i svaghet, i frukt›n och i mycken bäfvan och jag höll icke före, att jag bland eder visste något annat än Jesus Kristus och honom korsfäst». De dyra vänner, som då för 25 år sedan helsade mig i församlingens namn, hafva nu nästan alla ingått i den himmelska församlingen. Församlingens första helsning bragte mig herr Gustav Peill, mannen med det ärliga ansigtet, som först för kort tid sedan slutat pilgrimsfärden på denna jorden. Festligheterna vid intaguingarne voro på denna tid ännu större än nu; jag helsades redan i Vohainkel, och der höllo talet af herr Wilhelm Meckel, åt hvilken jag så ofta vill egna en tanke af innerlig kärlek och tacksamhet. I min boning talade herr Friedrich Tudickarvon der Heydt, en man full af tro och innerlig kärlek till vår församling, och här i föreningens hus herr Karl Rickardt, som under många år med stor trohet och hängifvenhet tjenat församlingen i olika ämbeten. Jag inträdde då i en ganska stor krets af embetsbröder, men de jag hade då för tiden hafva nu nästan alla lemnat sitt ämbete; tre ingingo i den himmelska församlingen, alla tre utmärkte och hvar på sitt sätt högt begåfvade män: min ämbetsbroder Künsel, mannen med det varma hjertat, den smorda tungan, det upplyftande predikosättet, hvilken man väl kan i alla hela församlingens fader; min embetsbroder Schröder, en man med vidt omfattande allmänbildning och grundlig teologisk kunskap, och Geyser, som genom djupgående utläggning af skriften och sin mäktiga vältalighet vunnit ett stort inflytande inom församlingen och som äfven nu, sedan han gått ur lifvet, bibehållit det. De båda andra ämbetsbröderna finnas ännu bland de lefvandes antal: min käre ämbetsbroder Hassencamp, med hvilken jag alltid stått i ett innerligt vänskapsförhållande — han har bland annat förvärfvat sig stora förtjenster om skolväsendet — och min käre ämbetsbroder Krafft, som egentligen blott till hälften skilt sig från embetet. På predikstolen ser man sällan denne Emeritus; men den, som företar en promenad till Dorrenberg, kan ganska ofta få höra hans stämma der. Öfverhufvud taget besöker han ännu i stor trohet och kärlek såväl de friska som de sjuka medlemmarne i vår församling. Om det ej vore ärekränkande för en teologie doktor, så skulle jag säga: »min ämbetsbroder har nu blifvit vår hjelppredikant». I hvilket fall som helst understödjer han oss mycket i vårt kall, och vi, predikanter, glädja oss öfver den hjelp, som han lemnat oss, och hoppas, att han ännu länge skall utöfva sin verksamhet bland oss liksom förr. Andra hafva under tidens lopp trädt i de afgångnes ställe; jag behöfver icke nämna namnen, de äro alla närvarande här; men jag säger inför hela denna församling, att jag älskar dem alla, och att jag vet mig stå i ett innerligt kärleksförhållande till dem alla. Jag sade i korthet på predikstolen: »enighet är ej enahanda beskaffenhet», och jag tror att man kan använda dessa ord på vår krets af ämbetsbröder. Hvar och en behöfver ej hafva helt och hållet samma sätt, utan det är helsosamt att olika predikoarter komma fram. Foglarne under himmelen hafva ju också hvar och en sin särskilda sång och sin särskilda stämma; då skadar det ej, utan är snarare fördelaktigt, att predikanternas stämmor äro olika, om blott alt förkunnande genomtonas af det grund ackordet: »Jesus Kristus i går, i dag och densamme i evighet; och i ingen annan är frälsningen, ty det är icke något annat namn under himmelen bland människorna gifvet, i hvilket vi skola blifva frälsta». Och det är ju genom Guds stora barmher tighet fallet med oss alla sex.

25 år har jag nu verkat i församlingen. Arbete har icke fattats mig under denna långa tid. Huru ofta har jag ej bestigit predikstolen, huru många predikningar har jag ej hållit här och der, huru många gossar och flickor har jag ej undervisat i evangelii sanningar, huru många äkta par har jag ej sammanvigt, huru ofta har jag ej gifvit sjuka och döende människor evangelii tröst, huru ofta har jag ej vid likkistor och grafvar talat om denne ende, som äfven då stannar kvar, när människans alla tröstegrunder falla, och om frälsaren, som har sagt: »Jag är uppståndelsen och lifvet; den som tror på mig, han skall lefva om han än död blefve; och den som lefver och tror på mig, han skall aldrig dö». Ämbetet i vår församling är svårt och tillintetgörande. Man blir aldrig färdig och kommer dertigenom in i en på många sätt sysselsatt Martha-verksamhet, för hvilken Marias del får träda tillbaka, och den är dock för en predikant hufvudsaken, det enda nödvändiga och det som framför allt måste vårdas.

Men, såsom jag sade inför presbyterium i dag på morgonen: prestämbetet i vår församling har också en mycket god sida. Guds ord finner ännu en resonnansbotten i församlingen; man finner ännu bland oss många själar som älska Herren och hans uppenbarelse, många själar som höja bedjande händer för predikantens arbete och verksamhet. O, jag har fått göra många dyrbara erfarenheter här. Jag har ofta fått blygas inför mina församlingsbors fromma och heliga vandel, och huru många härliga dödsbäddar har jag ej sett och jag har också upplefvat ej så få omvändelser, som uteslutande berott på den gudomliga nådens allmakt. Så t. ex. besökte jag en gång en yngling, som jag konfirmerat. Gossen kom på sitt sjukläger till afgörande tro och alt älskligare slog hans inre lifs blomma ut. Nu kom hans sista stund, och ännu en gång bad han, att jag skulle komma till honom. Det var en lördagsafton före hufvudpredikan, vid hvilken pastorerna ej tycka om att bli störda, men jag gick genast bort till honom. Sedan jag bedt med honom, hyste han dertill den besynnerliga önskan, att alla vi, som stodo kring hans sjukläger, skulle sjunga med honom och så sjöngo vi, föräldrar, syskon och jag med rörd stämma: »När jag en gång skall skiljas, så stanna du hos mig; då jag skall döden lida, så gå du framför mig.» Och se, under sången flydde hans själ; när jag efter dess slut ville räcka honom handen till afsked, hade han redan gått öfver till härlighetens land. En annan gång hände det sig, att en man kom till afgörande sinnesändring utan mänsklig tillskyndelse. Mannen hade ända dittills alls icke bekymrat sig om Gud och hans ord; han påstod sig ej känna namnet på en enda predikant i vår församling och visste knapt, hvarest våra kyrkor voro belägna; men Herren kom öfver honom under eld och jordbäfning. Jag kallades då till honom och då jag nu predikade evangelium om den, som älskar syndare och dött för dem, då upptog han detta budskap, såsom en törstande upptar en frisk läskedryck, och det dröjde icke länge, förrän man blott hörde lof och pris öfver Guds nåd i Kristus Jesus ur hans mun. Dessa båda äro döda; men jag har ock upplefvat omvändelser af människor, som ej äro döda, utan ännu i dag pryda sin tro och sin bekännelse med en helig vandel. Det är ju sant, mina kära, verldsanden har blifvit mäktigare, mörkrets makter äro i verksamhet äfven i vår församling, men det kunna vi väl till Herrens ära säga: Det finnes ännu ett heligt frö bland oss; och vi vilja bedja Herren att han bevarar detta heliga frö. Ett af vår frälsares härligaste löften lyder så här: »Jag vill sjelf taga vård om min hjord.» O! om Herren sjelf tager vård om sin hjord, då har det ingen nöd, ty hvad han gör, har större följder, än alt det arbete som utföres af de underherdar, hvilka han tagit i sin tjenst.

Och skall jag nu till slut bekräfta det sagda med ett dubbelt ord dels med hänsyn till mig sjelf, dels med hänsyn till församlingen, så säger jag angående mig sjelf med en gammal kyrkofader: »Hvad jag har lefvat, öfverskyl du; den tid, som jag ännu skall lefva, styr du.» O! jag vet att Herren behöfver öfverskyla försummelser och underlåtenhetssynder af många slag; men jag känner också täcket, som kan och måste skyla dem; det är vår älskade frälsares förtjenst, som gör alt godt, och derför säger jag på denna festliga afton: »Hvad jag har lefvat, öfverskyl du.» Och jag fortfar äfven: »Den tid, jag ännu skall lefva, styr du.» Må Herren styra mig med sin helige Ande! Jag känner mig f. n. frisk och hoppas, att det må vara mig förunnadt att ännu en lång tid få arbeta i Herrens vingård. Är detta Herrens vilja, så beder jag med den gamle kyrkofadern: »Den tid, jag ännu skall lefva, styr du.» Må Herren styra mig med sin helige Ande! Jag känner mig f. n. frisk och hoppas, att det må vara mig förunnadt att ännu en lång tid få arbeta i Herrens vingård. Är detta Herrens vilja, så beder jag med den gamle kyrkofadern: »Den tid, jag ännu skall lefva, styr du.» Må Herren styra mig med sin helige Ande! Jag känner mig i. n. frisk och hoppas, att det må vara mig förunnadt att ännu en lång tid få arbeta i Herrens vingård. Är detta Herrens vilja, så beder jag med den gamle kyrkofadern: »Den tid, jag ännu skall lefva, styr du.» Må Herren styra mig med sin helige Ande! Jag känner mig i. n. frisk och hoppas, att det må vara mig förunnadt att ännu en lång tid få arbeta i Herrens vingård. Är detta Herrens vilja, så beder jag med den gamle kyrkofadern: »Den tid, jag ännu skall lefva, styr du.» Men till församlingen, isynnerhet mina forna lärjungar och lärjunginnor, hvilkas antal jag kan räkna i tusental — jag törs väl antaga, att ej så få af dem äro närvarande här — ropar jag: Och nu anbefaller jag eder åt Gud och hans nåds ord, som är mäktig att uppbygga eder och gifva arfvet åt eder alla, som äro helgade (tyska öfvers.). Åt Gud anbefaller jag eder, åt Gud, som verkar både vilja och gerning, åt den Store Guden, från hvilken början och slut kommer. Jag anbefaller eder åt Gud och hans nåds ord, som rikligen och från olika vitnens munnar predikas och förkunnas bland oss. Må Herren mer och mer genom sitt ord uppbygga eder på frälsningens gund, den grund, som står fast, då himmel och jord förgås, och må han då slutligen också gifva oss det himmelska arfvet, det obefläckade och oförgängliga, som förvaras i himmelen. Han gifve oss sin nåd för sitt namns skull. Amen!

Unga-mäns-Föreningar.

Förberedelserna för den elfte verldskonferensen af Kristliga Föreningarna af Unge Män skrida raskt framåt. Inbjudningscirkulär till ett antal af 3,400 hafva utfärdats till de olika centralkomitéerna för att fördelas mellan alla föreningarne i skilda länder.

Som vi tro det vara af intresse för våra svenska bröder att få något närmare reda på, hvem som har rätt att deltaga i denna konferens och de bestämmelser, som för öfrigt gälla för densamma, hafva vi derom inhemtat följande upplysningar.

Till konferensen är hvem som helst välkommen, som intresserar sig för denna sak. För erhållande af medlemskort insänder man namn och adress till »Marskalkskontoret 2 Kungsgatan, Stockholm», hvarefter man mot 5 kr. efterkraf får sig tillsändt medlemskort jämte en sedel, som berättigar att på alla statens järnvägar till pris som för enkel biljett lösa tur- och retur-biljett, gällande under fjorton dagar på alla tåg utom kurirtåg.

Medlemskortet berättigar sin innehafvare till att 1) närvara vid de offentliga sammankomsterna och gratis erhålla det tryck, som vid dessa utdelas; 2) bo fritt i enskild familj under mötesdagarne i den mån tillgång finnes, hvarvid dock är att märka, att komitén naturligen i främsta rummet måste sörja för att de utländska gästerna blifva försedda med bostad; 3) deltaga i de gemensamma middagarne mot en afgift beräknad efter 2 kr. pr dag samt i den utfärd, som är beramad till den 17:de aug. mot en afgift af 5 kr. (inklusive middag.)

Deltagare i konferensen som tillika är aktiv medlem af någon Kristlig Förening af unge män, som anslutit sig till verldsförbundet, har utom nyss angifna rättigheter äfven den att få närvara vid de enskilda sammankomsterna och der deltaga i diskussionen, men ej i besluten.

Deltagare i konferensen, som är befullmäktigadt ombud har utom ofvannämda förmåner äfven följande: 1) att erhålla medlemskort gratis; 2) att vara befriad från utgifter för måltiderna och utfärden; 3) deltaga såväl i beslut som diskussion.

Befullmäktigade ombud utses enligt följande bestämmelser: I land, der föreningarnes antal öfverstiger 100, representeras centralkomitén af 10 bland sina medlemmar; i land, der antalet af föreningar understiger 100 af 5. (Som det senare är fallet med Sverige hafva blott fem af förbundsstyrelsens 7 medlemmar såsom sådana rätt till fullmakt.) Vidare utses *ett* ombud för hvarje femtal af föreningar inom landet, som tillhöra verldsförbundet. (Då det ännu är ovisst, huru många föreningar som kunna anses hafva anslutit sig till förbundet, måste antalet ombud bestämmas först längre fram, dock enligt beslut af förbundsstyrelsen ej senare än den 1 augusti.) Den svenska konferensen uppdrog den 28 maj åt styrelsen att utse det vederbörliga antalet ombud för Sverge. Hittills hafva 4 sådana utsetts beräknadt efter 20 föreningar, nämligen ingeniör P. From och stationsskrifvaren G. Welin från Stockholm, docent K. U. Nylander från Upsala och pastor E. Osterman från Göteborg.

Vid konferensen komma följande språk att användas: svenska, engelska, tyska och franska. Så vidt möjligt är det komiténs afsigt att kunna utdela tryckta öfversättningar på tyska, franska och engelska af de offentliga föredrag, som hållas på något skandinaviskt språk, och på svenska af föredrag, som hållas på något af nyssnämda språk, på det att äfven de, som icke direkt förstå de resp. talarne, må kunna med uppbyggelse följa deras framställning. Likaledes kommer en sångbok med sånger på alla de olika språken att för ändamålet särskildt anordnas.

Till alt detta behöfves emellertid ett kraftigt understöd såväl medels bön om välsignelse öfver detta vigtiga möte som genom penningbidrag och erbjudande af gästfrihet under mötesdagarna. För att insamla penningbidrag är ett antal listor i omlopp, och tillåta vi oss fästa våra läsares uppmärksamhet på dem; anmälningar om mottagande af gäster kunna göras hos »Marskalkskontoret» 2 Kungsgatan.

Till »Kristliga föreningen för unge män» i Paris har en amerikan, mr Stokes, anslagit 1 million två hundra tusen francs (mer än 850,000 kr.) i och för uppförandet af en föreningsbygnad. Bygnaden skall uppföras i ett af de lifligaste kvarteren och inrymma gymnastiksal, fäkt- och badrum m. m. Mr Stokes, som förut betalat hela omkostnaden för föreningens agents, G. van der Bekens resa i Amerika, har ytterligare åtagit sig att betala den nu utgående hyran till dess föreningen kan flytta in i det nya huset.

Tålamod.

På din vandring genom lifvet
snafvar nog ibland din fot.
Icke alltid, det är gifvet,
framgångs solsken ler dig mot.
Godt är då om, förr'n du dragit
i den kamp dig förestod,
du som hjelp i striden tagit
reskamraten *tålamod*.

Om hvad bäst du tänkte, kände
utsatt blir för hån och spott,
om ditt drömda lifsverk lände
dig till sorg och ofärd blott —
segern skall dig sist tillfalla,
du skall resa dig som man
om, när motgångs böljor svalla,
tålamod du visa kan.

Om hvad kärast du på jorden
eget dig sviker, bär det still'!
Tålamodet, mins de orden,
ju för *alt* bör räcka till.
Låt dig den ledsagarn följa
tills du hinner dödens flod.
Lönen skall bortom dess böljor
gifvas för ditt *tålamod*.

Jean.

Ungdomsvännen

kostar: för helt år 1 krona, ¾ år 75 öre, halft år 60 öre, ¼ år 30 öre.

Postbefordringsafgiften är 60 öre.

Vid konferensen i Betlehemskyrkan i Stockholm den 28 maj beslöts, att alla meddelanden från Förbundsstyrelsen rörande föreningens angelägenheter skulle anses tillräckligt kungjorda, då de publicerats i Ungdomsvännen. Detta var helt enkelt ett uttalande af den grundsats, hvilken vi alltid önskat skulle göra sig gällande, nämligen att Ungdomsvännen framföralt är *föreningarnes* organ. Men under sådana förhållanden böra våra föreningsmedlemmar känna sig förbundna att fiitigt verka för vår tidnings spridning. Det är härtill vi åter vänligen uppmana dem.

Redaktionen.

O, att detta vore ogjordt!

Detta var en döendes sista ord. En sakta febereld hade så småningom förtärt hans krafter, der han låg på garnisonssjukhuset, och det märktes tydligt att hans lifskällor snart voro uttorkade.

Döden hade redan satt sin stämpel på detta förr så sköna anlete och hans ögon började antaga en egendomlig glans.

Det låg någonting i blicken, som förrådde en inre ångest, hvilken han förgäfves sökte dölja.

Ofta hade den gudfruktige läraren sökt att vinna hans förtroende, men alltid förgäfves. De hjertliga orden afhördes under tystnad och tillbuden att på hvad sätt som helst tjena den sjuke afvisades höfligt, men bestämdt.

Såsom ett sista försök sade läraren slutligen: »Skall jag skrifva åt dig till dina vänner, då du nu är oförmögen sjelf?» »Jag har ingen att skrifva till», var det dystra svaret. »Ingen enda? Icke ens en moder?»

»Nej!»

Bedröfvad öfver att sålunda blifva afvisad dröjde han dock kvar vid sängen en stund.

Snart märkte han en stark rörelse i den döendes ansigte. Ådrorna svälde och läpparne darrade och det syntes tydligt att en förfärlig kamp försiggick hos den döende soldaten.

Åter sporde hans deltagande vän: »Kan jag vara dig till någon tjenst?» Derpå svarade den sjuke med ett genomträngande allvar: »Kan ni omintetgöra något som är redan gjordt?»

O, hvilken bitter själsångest som fann sitt uttryck i denna för den arme mannen så betydelsefulla fråga!

»Nej», svarade läraren, »men du kanske sjelf kan göra det.»

»Jag göra; sjuk — döende, hvad kan jag göra.»

»Hvad ville du göra då?»

Med ängslig häftighet utropade den förtviflade syndaren: »Taga tillbaka. Göra om!»

Det var ett allvarligt ögonblick och under det den gudfruktige mannen i sitt hjerta bad om Guds Andes ledning, fortsatte han: »Hvar och en har nog något på sitt samvete som han önskade göra om, men det är omöjligt. Det enda hopp för dig är att Gud kan utplåna synder. Han vill förlåta dig.»

»Gud förlåta synden; jag ville icke ha förlåtelse äfven om jag kunde förlåta mig sjelf. Det har jag icke förtjenat.»

»Låt mig säga er» sade han under stark rörelse, »hvad jag gjorde en gång. Det var en gosse i vårt kompani, som plägade bedja. Jag kände mig slagen af gossens bön, men ändock ställde jag mig intill honom och svor i hans öron till dess han upphörde att bedja. Gossen föll sedan i en batalj för fiendens kulor vid min sida, och han föll under det han uttalade en af mina eder. Med den hemska eden på sina läppar kallades han inför den rättfärdiges domstol. O, att detta kunde vara ogjordt!»

Till alla framställningar om Guds fria nåd och evangelii härliga löften var blott detta dystra svar från den arme soldaten under det hans skuldbelastade själ ingick i den mörka evigheten: »O, att detta vore ogjordt.»

O. C.

En sann historia.

(Ur »Meddelande för helso- och sjukvård».)

För omkring 70 år sedan lefde i Pensylvanien en liten gosse vid namn Abram H. — Liksom alla vid den åldern ville äfven A. se sig litet omkring, och en vacker höstdag fick han åtfölja sin far till en närbelägen by, der soldaterna höllo sin sedvanliga årsexercis.

På den tiden drack nästan hvarenda en whisky, till och med barnen uppfostrades vid bruket deraf och på hvarje krog funnos stora ankare fylda dermed.

Särskildt denna öfningsdag var det godt om fyllbultar, och för öfrigt voro många andra druckna. Abrams uppmärksamhet väcktes, såsom naturligt var, häraf. När han om aftonen kommit hem, berättade han sin mor om dessa sina observationer och tillade: »Mamma, jag kommer aldrig att smaka en droppe whisky eller begagna en smula tobak så länge jag lefver.»

Modern svarade: »Jag är så innerligen glad att höra, att du vill blifva en gosse, som tänker hålla dig vid nykterheten.»

Detta var hans första nykterhetstal. Tycker du ej det var bra hållet?

Ungefär tio år derefter lemnade A., då en yngling om 17 år, sitt hem och vandrade öfver bergen ända till Pittsburg, hvilket utgör en sträcka af 200 (eng.) mil. Här fick han anställning såsom lärling hos en skyltmålare.

Bland verkstadens gesäller var det vanligt, att hvarje dag skicka en af lärgossarne för att köpa bränvin. Följaktligen sändes äfven A. i samma ärende. Två eller tre gånger uträttade han det verkligen också, men nekade omsider under förklaring, att han ansåg det vara orätt.

Följande dag, då herr Jones, (så var mästarens namn) höll på att spisa middag, kastade en af gesällerne till A. en slant med befallning att köpa whisky. Nu nekade han åter under upprepande att det vore orätt, och att han ej kunde förmås hemta något mera. Gesällen råkade i raseri, svor och bannade högt och var just i begrepp att prygla den stackars A., då herr J. inträdde och frågade, hvad det vore för oväsen. A. sade: Herr Jones, jag har kommit till Er för att lära mid måla, men ej för att göra folk till drinkare.

Jag är villig och beredd att uträtta alt som är rätt och hederligt, men jag kan och vill ej mera bära hem bränvin åt dessa människor som supa. Får jag icke stanna utan att behöfva göra det, så går jag genast min väg».

Herr J. sade intet, men ögonblicket derpå tog han bränvinskruset, slog det i bitar emot stengolfvet, samt utropade: »Hädanefter kommer ej med mitt tillstånd en enda droppe whisky in i mitt hus. Denne gosse har hållit ett nykterhetsföredrag sådant, att jag aldrig skall glömma det, och sjelf skall jag aldrig smaka ett enda grand af starka drycker».

Vigten af sannfärdighet.

»Sannfärdig man består för evigt.» *Salomo.*

En saga från den gamla tiden förtäljer oss, att sanningen en gång gick till en sjö för att bada och dervid lade sina kläder på stranden. Under badet kom lögnen till stället, fann kläderna, satte dem på sig och sprang sin väg. Häraf har talesättet om den »nakna sanningen» och »lögnen i sanningens kläder» uppstått. I verkligheten förhåller det sig äfven så, att sanning eller sannfärdighet är det nakna osminkade förhållandet, under det att lögn och osannfärdighet mer eller mindre framträder som det påklädda och sminkade. Deraf kommer det bekanta yttrandet, att tala sanning utan omsvep. Om vigten af att vara sannfärdig borde ej förefinnas mer än en tanke, det oaktadt råda derom delade åsigter. Ej så, att någon direkt påstår, att han hyllar lögnen, utan man jemkar något och vill lämpa sig efter omständigheterna, alt eftersom den tillfälliga fördelen synes vara på lögnens eller sanningens sida.

För alla människor är dock sannfärdighet af största vigt. Det gifves icke en enda, för hvilken sanning och rätt blifvit öfverflödiga. Alla behöfva sanning, ty alla äro af naturen lögnaktiga. Den i andra fall oförderfvade själen törstar derefter och kan icke lefva den förutan. Denna egenskap är en kvarlefva af »Guds afbild» bland människorna, ty Gud är sjelfva sanningen.

Utan sanning skulle jorden vara en mörk och dyster plats, der lögnen förde spiran och orättfärdigheten slipade sina vapen. Den smula af sannfärdighet, som finnes, är en stråle af ljus från honom, hvilken är ljuset. Det är detta, som upplyser dem, hvilka vilja se och varda upplysta, samt gör det möjligt för människorna att vägleda sig här i tidens mörker och förvillelser. Hvarje sannfärdig människa, hvilken älskar och gör sanningen, är att likna vid en fyrbåk, som varnar den väderdrifne för de farliga blindskären. Den åter, hvilken umgås med lögn, är ett irrbloss, som förer både sig och andra i förderf. Klart är då, att ju flera sannfärdiga det finnes, desto större är lyckan på jorden.

Det är af vigt, att hvar och en för sig är sannfärdig, ty lika litet som den orene kan blifva ren genom att endast se huru andra renas, lika liten hjelp har den ena människan af den andras sannfärdighet. Detta i första rummet inför Gud. Han fordrar sanning och upprigtighet af hvar och en personligen. Katolikernas lära, att helgonens rättfärdighet kan tillräknas andra, är en af de gröfsta villfarelser. Utan sanning i bekännelsen från syndarens eget hjerta finnes ingen nåd, ty skriften säger, att nåd och sanning mötas. Men der Herren finner sannfärdighet, der ger han förlåtelse, äfven om den felande vore störst ibland syndare. Att vara sannfärdig inför Gud är ett villkor för att kunna mottaga verklig frälsning.

Äfven i vårt förhållande till hvarandra är det nödvändigt, att hvar och en för sig är sann och upprigtig. Den enes sanning i tal och handling räknas icke heller här den andre till godo. Sannfärdigheten är sålunda en personlig sak, hvilken hvar och en, som vill vara sannfärdig, måste åt sig förvärfva och bevara som en stor och dyrbar skatt.

Vidare är det af vigt att vara sannfärdig *i alt*. Ett enda ord eller en enda handling af tvätydig beskaffenhet skämmer genast det goda förtroendet. Men sannfärdighet i *alt* vill säga mycket. Der duga inga nödlögner, svepskäl eller undanflykter. Sanning i småsaker brukar mången gång vara värre än i större. Men den, som ej är trogen i det lilla, kan ej heller vara trogen i det, som större är. Vår tids smickrande artighet är ingenting annat än modern lögn, hvilken i den »bättre verlden» blifvit alldeles oumbärlig. Skulle någon inom berörda område föra ett rent, osminkadt språk, blefve densamme snart utstött derifrån, ty sanningen är svår att höra.

De, hvilka krypa för de höga i samhället och på bekostnad af egen, sann öfvertygelse ställa sig in hos de maktegande för att vinna befordran och utmärkelser, betraktas med förakt af hvarje rättänkande, hvilken älskar sanning mer än människors gunst och ära. Om ock dessa lyckosökare i sina särskilda göromål äro mönster af sannfärdighet, hjelper detta dem föga, då de ändock till den högst bjudande måhända hafva sålt den sannfärdighet, som Gud och samvetet äskar.

Hit höra äfven svek och bedrägeri i såväl gröfre som finare form. Hela det närvarande affärslifvet är en tydligt skrifven framställning deraf. Med iakttagande af största försigtighet blir man ändock gång på gång dragen vid näsan af de fint anlagda bedrägerierna. Alt det onda, denna brist på sannfärdighet åstadkommit, är större än man vid första påseende möjligen anar. De, hvilka blifvit bedragna, — och hvem har ej det — misstänka sedan äfven ärliga människor. På så sätt får den oskyldige lida för den skyldige, hvilket är verldens gång. Den store

John Newton sade: Jag ser bland mänskligheten två högar, en stor hög elände och en liten hög lycka. Kan jag ej göra mer än flytta aldrig så litet från den förra till den senare, genom att aftorka någons tårar, har jag dermed gjort hvad jag kunnat för att fylla min lifskallelse. Huru annorlunda tänka och handla ej de, hvilka med svek och bedrägeri ruinera sina medmänniskor på deras timliga, ja, mången gång äfven eviga välfärd. Sannfärdighet i alt borde derför vara hvars och ens valspråk, hvilken vill sina medmänniskors väl.

Att vara sannfärdig är enda vägen, hvarpå verklig framgång vinnes. Lögnen har altsedan den först uttalades, med alla sina konstgrepp ej skänkt en enda verklig vinst, utan idel förluster. Hvarje lögn, falskhet och osannfärdighet, som en människa begått, måste dock förr eller senare bekännas, ty då sådden hunnit blifva skörd, kommer sanningen fram i dagen. Men en sådan sanning är en bitter sanning, isynnerhet om straff och icke nåd följer på bekännelsen.

En redbar man med godt förtroende som sannfärdig, har deri en större skatt än den rike i alla sina millioner, förvärfvade på mindre ärligt sätt. Han eger nämligen ett godt samvete, hvilket af alt här på jorden ändock är det vigtigaste.

Den sannfärdige har vidare i sanningen ett vapen och en kraft som trotsar alt. Väl må despoten föra sitt maktspråk och med mördande kanoner tillämpa detsamma, men sanningens språk öfverröstar dock krigets åskor. Der lögnen går rädd och smygande, kommer sanningen med säkra steg och högburet hufvud, äfven om lögnens väg leder till ärans höjder, under det att sanningens kan gå till fängelse och lidande. Historien och bibeln äro fulla af bevis härpå.

Af alt detta hafva vi funnit, att sannfärdighet är af största vigt och blir till rikaste välsignelse för alla. Men endast den, som lärt af honom, hvilken är full med nåd och sanning, kan vara sannfärdig inför Gud. Hvar och en som det gör, liknar den tjenaren, hvilken, ehuru hans herre dröjde, likväl vakade för att vara redo, när han omsider kom. Ty den sannfärdige samlar aldrig skuld på skuld, utan afslutar dagligen sina räkningar med både Gud och människor. För en sådan blir kallelsen att lemna »svekets verld» ett glädjebudskap, ty han vet, att Herren, den rättfärdige domaren, då skall gifva honom rättfärdighetens krona. *J. G.*

Den ensam är upplyst, som läst det som är sant, som tänkt det som är rätt, som genom läsning och tänkande afskuddat sig fördomarnes välde och skaffat sig rätta begrepp om det, som för människor är angeläget att veta.

N. v. Rosenstein.

* * *

Friden härnere finner man i det ödmjuka mottagandet af motgångarne men icke i befrielsen från att lida dem.

De la Motte Fénelon.

Under sommaren utkommer Ungdomsvännen hvarje tisdag i stället för hvarje fredag.

Brefläda.

Chas Jakobson, San Diego, Coll. Hos herrar Palm & Stadling, Malmskilnadsgatan 40, Stockholm, finnes Generalstabens karta öfver *norra* delen af Gotland, mycket utförlig, till pris på platsen af 2 kr. 25 öre. — Tack för löftet att göra något för tidningen. Om Ni vill sända den till hemmavarande slägtingar blir bäst skicka pengar till någon bekant på den ort, der dessa bo, med anhållan, att denne vill å *postanstalten* verkställa prenumerationen. Om vi nämligen skola *inom Sverge* skicka tidningen i korsband, så blir den jemt dubbelt så dyr.

Annonser

Accidenstryck
utföres fermt och till moderata priser hos
J. Aug. Bratt & C:o,
Nässjö.
Särskildt bedja vi få framhålla, att vi trycka snygga och billiga visit -och medlemskort.

Anna Spångbergs
modehandel
Kungsgatan 18.

Å Fredrika-Bremer-Förbundets byrå,
Stockholm,
finnas kvinliga arbetssökande anmälda, såsom: lektionsgifvare, svenska och utländska lärarinnor för hem och skolor, kontors- och skrifbiträden, husföreståndarinnor, sällskap och biträden i hem, föreläserskor, gymnaster, sjuksköterskor m. fl.

I Vedhandeln
4 Observatoriegatan 4
försäljes frisk och god björk- samt al- och barrved, såväl sågad som osågad jemte antracit-, sten och träkol, engelsk och svensk kokes, hemsänd till alla delar af Stockholm.
Obs.! Äfven säljas ved-, kol- och kokspoletter.

Vid Herberget
för tjenstflickor, Klara Östra Kyrkogata N:o 7, erhålla yngre tjenarinnor, som för tillfället sakna anställning, nattlogis jemte kaffe på morgonen för 35 öre. Betyg skola medföras.
På samma gång man erbjuder flickorna denna billiga fristad, vill man härmed varna dem för att lemna sina platser i hemorten, i tanke att få det bättre i Stockholm, ty »att få det bättre» lyckas nästan aldrig, så vida man icke på förhand fått säkert löfte om bestämd plats.
LINA NORDWALL,
Herbergets stiftarinna.

C. Berg
21 Humlegårdsg. 21
Stockholm
bemedlar köp och försäljning af *stads-* och *landtegendomar* samt emottager uppdrag till härvarande *under- och öfver-rätter*, ombesörjer *lagfart å egendomar*, *bevakningshandlingars* inlemnande, utreder *sterbhus*, förrättar *bouppteckningar* upprättar *testamenten* samt ombesörjer *vicevärdsgöromål* och inkasseringar, m. m. Vänden Eder med förtroende till
C. Berg
21 Humlegårdsgatan 21.
Stockholm
Träffas: *kl. 10—12 f. m., 3—5 e. m.*
Allm. Telef. 73 08.

K. F. U. K:s möten:
Norrlandsgatan 13, 2 tr.
Söndag 6—9 e. m. Börjar med bibelklass, ledes af fru Andersson-Meijerhelm.
Onsdag: 6—9 e. m. arbetsklass.
Nytorget 46. Söder.
Lördag: 7—9 e. m. arbetsklass för fabriksflickor.

Velocipeder
af eget fabrikat hos
Per From, Stockholm
Malmskilnadsgatan 46.
OBS.! Katalog på begäran.

Genom **K. F. U. K:s placeringsbyrå**, 13 Norrlandsgatan, anskaffas alla sorters tjenarinnor, biträden i hushåll och affärer samt lärarinnor. Adresser och rekommendationer till utlandet lemnas åt unga flickor, som äro rekommenderade af någon af föreningens medlemmar.

Välgjorda
Möbler
Bättre och enklare. Billigt pris.
Äfven mot afbetalningar.
Malmskilnadsgatan 46
7 Oxtorgsgatan 7
A. Lagerberg.
Egna tillverkningar.

A. & O. Schultén
STOCKHOLM,
2 Norrmalmstorg 2
och
7 Sturegatan 7.
Stora och välsorterade lager af
Garn-, Väfnader & Trikåvaror
i parti och detalj till billigaste
fabrikspris.
Profven sändas till landsorten franco.

C. P. HÖGLANDERS
Skoetablissement
(Etablerad 1870.)
24 Brunkebergstorg 24
Stockholm.
Rekommenderar mina allmänt välkända tillverkningar.
Alt af eget fabrikat.
Beställningar och reparationer utföras.
Allm. Telef. 68 81.

EMIL LARSÉNS
skrädderiaffär
18 Brahegatan 18.
Obs.! Goda tyger. Billigt pris. **Obs.!** Solidt arbete.
Allm. Telef. 71 16.

Till Amerika!
(Bremer-linien).
Generalagentur, Stockholm.
Utvandrare och **resande** befordras med **Norddeutscher Lloyds** kejserliga postångare till **New-York, Baltimore, Filadelfia** och **Boston** samt till **Australien, New Zeeland, Ost-Asien** och **Syd-Amerika.**
Närmare underrättelse hos
Grossh. *S. G. Borin,*
N:o 1 Packhusgränd, Stockholm.

Palm & Stadling.
Piano- & Orgelmagasin
Malmskilnadsg. 40,
Stockholm.
Rekommenderar sitt lager af **Flyglar, Pianinos & Orglar** från de förnämsta in- och utländska fabriker. Särskildt framhållas H. Kohls *Flyglar* och *Pianinos* samt Mason & Hamlins Orglar.
Obs. Svenska orglar med 1 stämma 4 oktaver samt 1 knäförte från 115 kronor.
Lager af alla brukliga blås- och stränginstrument, såsom:
Violiner, Flöjter, Guitarrer, Klarinetter, Occarinor, Dragspel, Symphonion, Ariston, Horophoner, Zittror, Speldosor.
Violinlådor, Violinstråkar, Mek. Notställare, Piano- och Orgelstolar m. m.
Goda betalningsvilkor. Billiga priser. Illustrerad priskurant på begäran *gratis.*

Nilsson & Dahlbeck.
Skrädderi-Etablissement
38 samt lager af färdiga **Gosskläder** Regeringsgatan **38**
Stockholm.

Stockholm, David Lunds Boktryckeri 1888.

UNGDOMS-VÄNNEN.

MITT LJUS MINSKAS EJ — KRISTLIG TIDNING FÖR SVERGES UNGDOM. — DITT ORD ÄR EN LYKTA FÖR MINA FÖTTER

N:o 25. Tisdagen den 19 Juni. 1888.

Prenumerationspris:
Helt år 1 kr., 3/4 år 75 öre, 1/2 år 60 öre, 1/4 år 30 öre.
Postbefordringsafgift 20 öre.
Till Amerika 3: 50; Norge, Danmark och Finland 3 kr.

Redaktör och ansvarig utgifvare:
K. TH. MALMQVIST.
Brahegatan 60 Stockholm.

Annonspris: 8 öre pr petitrad.
Expedition: Palm & Stadlings bokhandel Malmskilnadsgatan 40. Telef.: Bell 10 78, Allm. 57 90.
Lösnummer: 5 öre.

Lydnad.

Föreliggande ämne är så rikt och så vidtomfattande, att vi icke med denna lilla uppsats göra anspråk på att uttömma det, utan må följande blott anses som strödda tankar rörande lydnaden och dess betydelse för tiden och evigheten.

Barnet måste stå i ett lydnadsförhållande till sina föräldrar.

Så snart det kommer till en sådan ålder, att dess förstånd börjar utvecklas så är det första, som det bör lära, lydnad. Lydnaden är sjelfva grundvalen, på hvilken hela dess blifvande hus, så att säga, måste byggas. Ty utan lydnad i hemmet skall det blifva odugligt att lära lydnad i skolan och i lifvet, då det kommer ut för att pröfva egna krafter.

Ynglingen måste lyda sin husbonde, hvilken plats han än må innehafva. Han må vara dagakarl, arbetare på en verkstad eller en fabrik, skrifvare på ett kontor eller expedit i en handelsbod eller hvad som helst — han måste lyda, ty derpå beror hans framgång, hans bibehållande af platsen, ja, hans framtid.

Ingen vill hafva en person i sin tjenst, på hvilken han ej kan lita, som ej punktligt utför sina åligganden.

Förmåga och skicklighet kunna väl till en tid ersätta lydnaden, men slutligen skall denna brist icke kunna döljas, utan förr eller senare, på ett eller annat sätt, blifva straffad.

Vi kände för några år sedan en posttjensteman, som varit extra ordinarie inom verket i åtta år och hade förhoppning om befordran, men han var olydig sin förman och följden blef, att han fick afsked. Öfver ett års tid måste han lefva ett eländigt lif uppehållen endast af medmänniskors barmhertighet, tills han genom deras ytterligare hjelp blef sänd till Amerika, der han nu lär vara vaktmästare och skollärare.

Lydnaden är en af de största dygder här i lifvet och har sin stora lön med sig.

Ett utmärkande drag hos de flesta store män har varit deras lydnad för sina föräldrar och lärare eller andra, som de varit skyldige undergifvenhet. De hafva blifvit en prydnad för sin familj, för samhället och för verlden. Deras minne skall aldrig dö.

De återigen som utmärkt sig för olydnad hafva ofta slutat sitt lif inom fängelsets eller dårhusets murar och sålunda blifvit en anledning till sorg för sin närmaste.

* * *

För många år sedan erhöll en brovakt i Amerika ett telegram, hvari han meddelades, att det under dagens lopp skulle komma ett extra tåg, hvarföre han icke fick öppna jernvägsbron för något fartyg.

Många kaptener lågo öfver honom och erbjödo honom stora summor om de kunde få komma igenom, men han vägrade ståndaktigt och visade dem telegrammet. Fram på dagen kom en skeppare, med hvilken han var bekant, och denne tycktes hafva större brådska än de öfriga fartygen, som lågo och väntade på att få komma igenom bron. Efter en lång underhandling medgaf brovakten slutligen att släppa honom igenom och öppnade för den skull bron. Knapt var detta gjordt, för än en hvissling hördes af det framrusande iltåget som icke kunde stanna, utan störtade i floden.

Brovakten stod och såg på sitt verk — en följd af hans olydnad — satte fingrarne i öronen, med vildt utspärrade ögon, håret i oordning och med dödens blekhet i sitt ansigte, utstötte han ett fasans rop: »O, att jag endast hade, o, att jag endast hade»!

Såsom vansinnig blef han förd till ett dårhus i New-York och der lefde han ett tiotal af år ständigt dag efter dag, år efter år, upprepande samma ord: »O, att jag endast hade»! Han ville väl säga: O, att jag endast hade *lydt*, men vansinnet omtöcknade hans själ, innan han kunde utala detta ord.

* * *

Är lydnaden sålunda nödvändig för detta lifvet, huru mycket mera är den då icke af behofvet påkallad för det tillkommande lifvet.

Människan är af naturen ett »vredens barn», skild från Gud genom synden tillföljd af en människas olydnad, men genom lydnad för Guds bud och befallningar kan hon genom den andra människans Jesu Kristi lydnad komma i förening med Gud och sålunda blifva frälst.

Denna sanning går som en röd tråd genom både gamla och nya testamentet.

Så länge Israels barn lydde Jehovah och vandrade på hans vägar, åtnjöto de hans ynnest och välbehag och fingo löfte om välsignelse framför alla andra folk, men så snart de afveko från hans bud och rätter, blefvo de straffade på mångfaldiga sätt och stundom blef döden en följd af deras olydnad.

Noah kommer i alla tider att framstå som ett lydnadens exempel. Likaså Abraham, »som trodde Gud och detta blef honom räknadt till rättfärdighet», men denna tro och denna rättfärdighet var icke något annat än lydnadens frukter. Ty han drog icke i betänkande att offra »löftets son» Isak, ehuru, mänskligt att se, löftet just derigenom skulle blifva om intet.

Det allra största föredömet på lydnad hafva vi dock uti Jesus Kristus, »hvilken, då han var i Guds skepelse, icke aktade såsom ett rof att vara jemlik Gud, utan uttömde sig sjelf (eller gjorde sig sjelf tom) och antog en tjenares skepelse och vardt lik människor och i åthäfvor funnen såsom en människa; han ödmjukade sig sjelf och vardt lydig intill döden ja, intill korsets död.» (Fil. 2: 6—8.)

Då det uti skriften heter, att »utan tro är omöjligt täckas Gud»

— 16 —

Då Erik på söndagsmorgonen lemnade sitt rum, plågades han af hufvudvärk och allmän olust — en följd af de senare dagarnes allt för ihärdiga stillasittande och solen, som i dag brände på gator och hustak intensivare än vanligt.

Med en illa dold retlighet lät han blicken följa de talrika ångare, som en efter annan lade ut från kajen med massor af lustresande i brokiga sommartoaletter. Hur skönt att om också blott för några timmar få komma bort från stekheta gator och stinkande rännstenar, att i fulla drag få insupa skärgårdens stärkande, saltmättade luft, att få tvätta bort hufvudstadsdammet i dess svala vågor! Ja, de voro lyckliga.

Men det var ju hans eget fel, att han försakade ett dylikt nöje, då det stod honom till buds!

Han gjorde en otålig åtbörd som för att skaka bort de tankar i den riktningen, som ouppbörligt och mot hans vilja trängde sig in på honom, och tog vägen åt sitt frukostkafé.

Men ingenting der var egnadt att förbättra hans lynne. Han brände sig på kaffet, smöret

— 13 —

och tar på dig hatt och öfverrock. Sen' kila vi. Jag har lofvat kamraterna att hemta dig med våld, om så behöfs.»

»Det var nog ett tämligen obetänksamt löfte, men hvad är det fråga om?»

»Jo, ser du Åkerman har bjudit mig och Klingström och Petterson på en liten utfärd med sin kutter. Det blir festligt må du tro. Meningen är att fara ut i kväll och gå till ankars på någon liten treflig holme. Så ha vi hela söndagen på oss att sköta vårt nöje, och vi tänka inte ligga på latsidan. Hela skansen är full med mat och våtvaror. Men nu måste vi ha din tenor för att höja stämningen. En sommarnatt på sjön utan sång är som en sup utan tilltugg.»

»Hm! Jag vet inte.»

... Erik drog en smula på det. »Blir det bara ni?»

»Jo, och så flickorna, förstås.»

»Flickorna?»

»Ja lilla Amanda nere på kaféet, du vet, och Lotten Grönkvist i Anderssons modehandel. Trefliga ungar — hva?»

Erik hade att utkämpa en hård strid med

och på ett annat ställe: »Utan att en varder född på nytt, kan han icke se Guds rike» och slutligen: »Faren efter frid med alla människor och efter helgelsen, utan hvilken ingen skall se Herren», så är det alldeles säkert, att tron, nya födelsen och helgelsen måste föregås af lydnad till Gud. Ty att ändra sitt sinne och tro evangelium, hvad är det väl annat än att helt och obetingadt underkasta sig Guds vilja från början och till slut.

Endast lydnadens barn skola inkomma i himmelriket; ty »lydnad är bättre än offer».

Många skola på den stora räkenskapsdagen åberopa sina kraftiga gerningar, som de gjort i Jesu namn, och att de i detta namn profeterat och utdrifvit onda andar och ropat »Herre, Herre!» utan att likväl hafva gjort hans Faders vilja, som är i himmelen, men Jesus skall säga till dem: »Jag kände eder aldrig; gån bort ifrån mig I ogerningsmän.» (Se Mt. 7: 21—23.)

Må vi derföre en och hvar af hela vårt hjerta instämma med David, då han beder följande bön: »Ransaka mig, Gud, och känn mitt hjerta! Pröfva mig och känn mina tankar och se till om jag är stadd på en olycksväg, och led mig på den eviga vägen»! (Ps. 139: 23, 24.)

Pax.

Korrespondens.

Ynglinga- och jungfruföreningarne uti Ekeby, Nerike, firade söndagen den 10 juni sitt årsmöte.

Mötet öpnades med ett litet kort inledningstal, af skolläraren Löfberg från Pålsboda öfver Jesu ord: »Tagen på eder mitt ok och lären af mig».

Sedan allmänheten, som kommit till så stort antal kapellet bekvämt kunde rymma, och föreningarne blifvit välkomnade, upplästes årsberättelserna, hvaraf framgick, att ynglinga-föreningen nu firade sitt 6-års möte, och att verksamheten mest hade afsett deras egen uppbyggelse.

Jungfru-föreningen, hvilken firade sitt 3-årsmöte, hade förutom sina vanliga möten haft en kaffefest och en syförenings-auktion, hvilkas behållning i förening med årsafgifterna gått till den vackra summan af 175 kr. 26 öre, hvaraf 100 kr. skänkts och fördelats så, att en del tillfallit bönehusbygnaden i Ekeby, en del Elsa Borgs barnhem och en annan del till unga indiska kvinnors uppfostran. Heder åt denna lilla förening, som ej räknar mer än ett 20-tal af medlemmar, men ändå varit så uppoffrande. Gack du min läsare och gör sammaledes!

Tvänne frågor diskuterades. 1:o. »Hvad hafva vi att lära ur bibeln och af denna tidens tecken, med afseende på Jesu andra ankomst?»

2:o. Hvad hafva vi såsom förening att iakttaga för att kunna ega bestånd och tillväxa, och hvilka fordringar ligga i detta fall på hvarje enskild medlem?»

Rörande den första frågan nämdes, huru som man äfven i apostlarnes dagar väntade Kristi ankomst.

Och huru mycket mer skola vi nu ej vänta den, när så många år äro framskridna. Påpekades vår tids fasaväckande gudsförnekelse, den rådande verldslikställigheten hos de kristna i synnerhet hvad angår klädedrägt m. m. såsom tidsteckan att beakta. Är man icke färdig att förfaras när man ser alt detta? Jo, visserligen. Men Jesus har ju förutsagt att så skall komma att ske och att i den yttersta tiden skall vara mycken villfarelse.

Rörande den andra frågan, så framhölls många goda förmaningar och undervisningar, bland hvilka kunna nämnas:» Fatta ett fast beslut att följa Herren Älska dina medsystrar och dina medbröder! Gå och besök dem som äro frånvarande från mötena! Nödga dem att komma på det mitt hus må blifva fullt, som Herren säger.

Varen ej ostadige, småaktige eller klandersjuke! Hedra den som hedras bör! Sök att göra dina kamrater lyckliga så blifver du äfven sjelf lycklig. Offra gerna för Herrens sak, och låt honom segra, så kommer nog föreningen att både bestå och tillväxa.»

Festligheten höjdes mycket af den sång och musik, som den lilla sångföreningen på platsen lät höra.

Så till sist afslutades mötet af pastor C. Hallgren från St. Mellösa med några få ord till de unga, och i synnerhet jungfrurna, angående ordning.

Om ej den unga kvinnan från ungdomen vänjer sig vid ordning och skick, skall hon aldrig fullt kunna fullgöra det kall hvari hon af Gud blifvit satt till att verka.

Efter mötets slut serverades kaffe, hvarefter hvar och en vände hem, efter hvad som kunde synas lycklig och glad.

J. L—n.

Unga-kvinnors-Föreningar

Kristliga Föreningen af Unga Kvinnor, kommer, vill Gud, att under sommaren i dess lokal, 13 Norrlandsgatan, vara öppen alla dagar i likhet med under vintermånaderna. Möten hållas söndagarna kl. 6—9 e. m. samt onsdagar samma tid, och hållas dessa under ordförandens och sekreterarens bortovaro af tvänne styrelseledamöter, hvilka godhetsfullt åtagit sig detta arbete. Våra unga systrar inbjudas hjertligen att under sommaren hjelpa till att vår förening måtte kunna befordra ett godt hems skydd för de flickor, hvilka stå ensamma.

Det är meningen att föreningen ult som oftast skall göra smärre utflygter eller promenader i hufvudstadens sköna omnejd. Den första utflygten blir Midsommardagen, då medlemmarna anmodas att allmänt samlas kl. 10 f. m. å föreningens lokal, då utfärden företages till Solnaskogen, der denna dag flera kristna föreningar samlas, då tillfälle bjudes att höra Guds ord talas af flera bröder.

Vår lokal hålles under Midsommardagen stängd, men är öppen äfven de söndagar som vi göra utflygter.

De engelska lektionerna fortsättas under sommaren i föreningens lokal hvarje lördag mellan kl. 5—½ 7 e. m.

Glömmen ej att tiden är lika dyrbar såväl under sommaren som under den kulna vintern, och låtom oss under de sköna, ljusa hvilodagarne så ut kärlekens och sanningens dyrbara säd bland våra unga systrar, hvart Gud än leder våra steg under denna ferietid, så få vi omsider, om det är Guds vilja, glada och tacksamma samlas i höst för att med friska krafter taga itu med vinterns arbete!

Eder vän *Natalie.*

Egyptiska giftermål

af

M. L. Whateley (Cairo, Egypten).

Ingen moder i England, hvilken gör förberedelser för den dag, som skall se hennes dotter lyckliggjord med en make efter sitt hjertas val, kan tyckas vara så glad och hänförd, som en egyptiska på sin dotters bröllopsdag, och dock står hon i begrepp att från sina vingars skydd bortsända en ung, blott till hälften utvecklad flicka, hvilken sällan mera än tolf år gammal, stundom yngre, lemnas åt en man som hon aldrig förr sett, och hvars mor skall komma att ega en oinskränkt myndighet öfver henne. Så underligt det än kan tyckas vara under sådana förhållanden, har vanan lärt egyptiskorna att betrakta ett giftermål som höjden af lycka När en flicka som späd visas för sina slägtingar, kalla de henne redan »en brud», och innan hon ännu kan tala, säga de alltid, att de hoppas, att hon snart måtte bli gift. När hon nått den löjligt tidiga ålder, då flickorna vanligen bortgifras, söker hennes mor ett passande parti för henne genom en gammal kvinna, som har till yrke att ordna sådana saker. Denna gör genom sina vänner förfrågningar bland de män, som önska gifta sig, slägtingarne, å ömse sidor mötas och öfverväga saken tillsammans, men ett möte mellan brud och brudgum tillåtes ej, icke ens för ett ögonblick, förr än ceremonien är afslutad och föreningsbandet knutet.

Under förberedelsetiden går hela familjen i ett rus af upprymd glädje. Är den rik nog att ega slafvar, så användas dessa till en grundlig rengörning, af husgerådet, under det de ledsaga sitt arbete med prat, skratt och sång. De förråd af lifsmedel, som anskaffas för festen, äro tillräckliga för att uppehålla en familj med enkla lefnadsvanor under ett halft års tid, ja, ofta ännu längre. Alt är rörelse och glädje. Modern tyckes ej oroas af en aning om en möjlig missräkning för dottern, och dock kan hon ännu påminna sig mörka stunder i sitt eget lif, kanske till och med aga och förtryck från sin svärmoders sida, om också ej från sin mans. Nu måste alla glädja sig. Hela dagen kan man få höra dem skrika »Zaghaleet» — ett gällt strupljud, hvarmed de uttrycka glädje — under det de tvätta sina krukor och kokkärl, breda ut divaner och skura och sopa i huset. Hela karavaner af besökande komma för att lyckönska modern, och om huset tillhör den fattigare klassen, och man ej har rum att mottaga alla, utbredes en matta utanför. Under tiden pågår en ifrig kaffekokning, ty hvarje ny afdelning af besökande bjudes svart kaffe i små koppar,

Gröna, röda och hvita små flaggor svaja från rep, som man spänt tvärs öfver gatan eller vägen, och när mörkret inbryter, dithänger man också lampor. En infödd orkester, i hvilken trumman och tamburinen intaga främsta rummet, spelar med uppehåll då och då under de tre bröllopsdagarnes festligheter, ibland ännu längre. Mostrar och fastrar,

— 14 —

sig sjelf. Å ena sidan vore det nog trefligt att komma ut. En båtfärd under en nordisk försommarnatt med dess tysta, drömmande melankoli erbjuder för hvarje känsligt sinne en onämnbar tjusning, och Erik älskade naturen lika mycket nu, som under gossåren. Å andra sidan kunde han emellertid af kamratens häntydningar sluta till, att *det,* som för honom erbjöd den egentliga lockelsen, för de öfriga deltagarne skulle blifva af jemförelsevis underordnad vigt och att »nöjena» icke precis skulle blifva af den oskyldiga arten. Hans mor skulle ej gilla hans deltagande i denna utfärd. Han skulle ej med rent samvete kunna upprepa sin försäkran till den gamla, om han nu läte öfvertala sig.

»Nå, hvad dröjer du för? Det är ju sjelfklart att du kommer med.»

Hvad skulle han svara? Inte kunde han säga kamraten sina verkliga skäl. Det skulle ge anledning till för mycket hån och begabberi. Han kastade en blick på moderns bref och det liksom styrkte honom.

»Nej, vet du, jag kan inte komma,» fick han ändtligen fram.

— 15 —

»Hvad för slag? Har du inte tid? Någon gång måste du dock slå dig lös. Du blir idiot af det här stillasittandet.»

Det är inte det.»

»Hm! Jaså! Jag anar hvar skon klämmer, men jag trodde du kommit ifrån de der grillerna på sista tiden. Du är verkligen för gammal att . . . .

»För gammal att afslå hvad jag anser orätt och syndigt», afbröt Erik, som vid hånet återfick sitt mod. »Nej vet du, min gubbe lilla, *så* gammal är jag ändå inte, och hvad du behagar kalla »griller» hoppas jag med Guds hjelp aldrig växa ifrån.»

Det var mer än Eriks interlokutör tålde. Han nappade åt sig öfverrock och hatt och rusade på dörren utan ett ord till afsked. I trapporna svor han långa ramsor öfver »idioter och läsarepack.»

Men Erik satte sig lungt till sitt arbete och lät pennan som förut raskt löpa öfver det hvita papperet. Han kände sig lättare till mods än någonsin under senaste tiden och erfor i ersättning för det nöje han försakat den rena njutning, som segern öfver onda begär alltid skänker.

mor- och farmödrar, gifta systrar och kusiner komma med leende ansigten för att uttrycka sin glädje och sympati och beundra den lilla bruden i hennes stundom lånade eller hyrda ädelstenar och nya klädning, som vanligen består af rödt siden. De unga brudtärnorna äro alltid klädda i rödt eller skärt.

»Oh, lyckliga dag, lyckliga dag!» höres hvarje röst utropa, och dock veta dessa kvinnor, att den stackars lilla om några veckor kanske blifvit slagen och illa behandlad, och att hon, när hennes mor lemnat henne till hennes nya slägt, kommer till främlingar, der hon ej möter ett enda bekant ansigte. Brudgummen kanske känner sig besviken, gumman, som inledde underhandlingarne, har kanske öfverdrifvit hennes behag och goda egenskaper, — mannen blir missnöjd och svår att göra till lags, och så är hon ännu så ung! Visserligen väntar han sig i sin hustru ej en vän eller ett sällskap; om Zeynal blott kan baka godt bröd, se om hans kläder och lyda sin svärmor i allting, blir han troligen nöjd, hvarom icke, har han blott att skilja sig från henne.

Den muhamedanska lagen gör detta så lätt, att det för att med eller utan skäl upplösa ett äktenskap blott fordras, att mannen uttalar några vissa ord i närvaro af ett vitne, som måste vara en man och en muhamedan, och dock, med alt detta för ögonen gläder sig hvar och en öfver giftermålet, och offret står prydt och redo.

Naturligtvis finnes det också lyckliga äktenskap, men dessa, tror jag, utgöra undantagen och ej regeln. Från vår bostad på engelska missionens område höra vi ofta från böndernas små hus och kojor midt emot ljudet af de käpprapp, som tilldelas någon stackars kvinna, och ofta få vi göra bekantskap med mycket sorgliga förhållanden.

Ett ibland dessa var sådant, att det måste röra hvarje varmt hjerta, derpå är jag viss. En vacker ung kvinna kom för att fråga vår läkare till råds för sina ögon. Jag kunde ej upptäcka någon fläck eller rodnad, endast en frånvarande blick i de vackra, mörka ögonen, men doktor Azonrys erfarenhet sade honom genast, att hon var hopplöst blind.

»Stackars kvinna», sade han mildt, »bed om tålamod! Jag kan ingenting göra, synen är borta.»

»Ske Guds vilje», mumlade kvinnan sorgset, men undergifvet.

Jag frågade derpå den svaga, gamla kvinnan, som ledde henne, hvad mannen var, och om han var god mot sin hustru.

»Hon är frånskild; *naturligtvis* skilde han sig ifrån henne, när hon blef blind», svarade den gamla,

»Men hvaraf lefver hon då?»

»Jag ger henne en bit bröd och gör hvad jag kan».

Jag kunde ej underlåta att säga: »Vi kristna anse, att en man, när en sådan pröfning träffar hans hustru, skall visa henne desto större godhet, i stället för att drifva henne ut ur sitt hus.»

Den gamla svarade: »Iären säkerligen bättre än vi, men hvad kunna vi göra? Sådan är seden hos oss.»

Blott en framåtskridande bildning kan förändra alt detta, Den heliga skrifts kännedom är naturligtvis den enda lefvande och friska grunden. Men äfven de framsteg i odling, som den verldsliga undervisningen medför, har stora följder, och ännu större har en kristlig uppfostran. Men alt detta kan dock endast långsamt förändra ett lands långsamt förändra ett lands gamla, länge följda seder, det inses ju lätt. Det måste *först* verka på den enskildta menniskan och *sedan* på den stora hopen, och ofta kan ej detta ske förr än efter »många dagar», liksom den säd, som fallit i vattnet,

Men en stor tröst är det att finna strålar af ljus i de muhamedanska hemmens mörker, att se en bibel framtagas från sitt gömställe bakom en soffkudde, der den varit dold för de efterhängsna grannarna och frågvisa barnen, och att höra den unga hustrun säga: »Jag beder verkligen, och jag läser när jag kan, ehuru jag ofta är hindrad.»

Stackars liten! Jag tänker just nu på en kvinna, hvilken har förhinder, om hvilka en engelsk hustru ej har någon föreställning. Hon togs vid fjorton års ålder från ett gladt lif i en skola för att bortgiftas, och sedan tyckes hela hennes lifsglädje hafva vissnat, liksom en blomma, som planterats i en dyster skugga. Hennes man är nemligen mycket sträng, och han tillåter henne aldrig att gå och besöka sina vänner, hvilket somliga män någon gång samtycka till, om blott besöket sker i sällskap med modern eller svärmodern. Till och med vid de stora högtiderna, när nästan alla kvinnor få lof att gå på fester, att njuta frisk luft och se något utanför den trånga gata, der de bo, tillåtes hon ej att gå utom dörren. När hennes enda syster låg döende, var den hårdhjertade mannen likaledes döf för sin unga hustrus böner, ehuru systrarnes hus endast skildes af gatans längd. Hon pröfvas också genom att hafva sin mans andra hustru i sitt lilla hem. När jag sist besökte henne, fick jag höra, att den andra hustrun fråntagit henne hennes bibel och som hon fruktade, förstört den, ty om att begagna den kunde ej vara fråga, då hon saknade kunskap i att läsa.

»Jag vill ej ställa till oreda», sade hon, »jag har sökt efter den öfverallt, men jag törs ej fråga »

Hennes man hade ej förbjudit henne att läsa bibeln, men hon kände tydligen, att han lätt kunde blifva vänd emot henne, och att hennes säkerhet låg i att förblifva tyst och lugn.

»Ni ger mig ju en annan, eller huru?» sade hon, när jag reste mig för att afsluta mitt besök. Den stackars lilla hade slagit sina armar kring min hals, och smög sig tätt intill mig med uppriktig tillgifvenhet. Det behöfves knappast nämnas, att jag sände henne en några dagar senare.

»Nafeta», är allt icke det enda exemplet på ett frö, som visat gröna blad och äfven blommor. Några, som nu lemnat oss, visade ej blott blomman utan också »fullmogna korn i axen». Men hon föreswäfvade mig särskildt, efter som hon var en af dem, som fått lida mycket genom giftermålsseden här i landet. När jag ser hennes råe, obehaglige man, hvilken jag ibland träffar, om jag gör mitt besök i deras hem på en fredag, och blickar in i hennes bleka, sjukliga ansigte samt påminner mig, huru frisk och glad hon var i skolan, der hon om söndagsmorgnarne satt med sina kamrater och sjöng psalmer i trädgården — då har jag svårt att afhålla mig från att känna harm och ovilja.

Men vi vilja bedja för henne, att Herren måtte hjelpa och trösta henne, och för Egypten, att den kristna undervisningen måtte tillväxa, och ljuset lysa i mörkret.

Kristliga föreningars af unge män verksamhet i småstäder.

Af Verranus Morse, m. d:r fr. New-York.
Öfversättning.

Det ursprungliga ändamålet med vår verksamhet är tydligt begränsadt. Det är alltid och öfver alt det samma. Dess oföränderliga mål är att »befordra unge mäns andliga, intellektuela och sociala bästa.» Men verksamheten sjelf — sättet och medlen för uppnående af detta mål — vexlar efter de förhandenvarande omständigheterna.

Den särskilda verksamhet, för hvilken den kristliga föreningen af unge män ursprungligen var bestämd, var utan tvifvel den att uppsöka unge män, som inflytta i stora städer, och att om möjligt bringa dem under evangelii helgande och skyddande inflytande, och detta är ännu dess hufvudverksamhet i alla stora handels- och fabriksstäder, till hvilka skaror af unge män städse strömma för att få arbete. På sådana platser är dess arbetsfält tillräckligt vidsträckt för att sysselsätta alla dess arbetare, tillräckligt svårt för att taga i anspråk all dess energi och tillräckligt vigtigt för att tillfredsställa dess högsta önskningsmål. Den har icke tid att befatta sig med annan verksamhet, och den behöfves icke för annan verksamhet; ty der har hvarje välgörande företag sin egen organisation. Nykterhetssaken, stadsmissionen, bibel- och skriftspridningen, vården om de elända — alt detta handhafves af särskilda föreningar, som egna sig hvar och en uteslutande åt sin egen specialitet. Enskilda medlemmar af våra kr. föreningar af unge män kunna och böra hjelpa till på dessa öfriga arbetsfält, och förhållandet är, att de verkligen göra det, men då endast som medarbetare till dem, som hafva dessa verksamhetssorter till sin särskilda uppgift.

Men i småstäder, der det icke finnes någon rörelse, som drager till sig unge män från andra platser, och hvarest nästan hvarje ung man bor hemma och har förmånen af hemmets sällskap, uppfostran och företräden, är ingen sådan verksamhet som att uppsöka och vårda sig om främlingar af behofvet påkallad, och om detta är det enda, som våra föreningar kunna göra, så behöfvas de icke i sådana städer. Men behofvet af det, som utgör deras förklarade ändamål: befordrandet af unge mäns andliga, intellektuela och sociala bästa, är för handen öfver alt, hvarest unge män finnas; och de kristna unge männen inom de olika evangeliska kyrkosamfunden på hvarje plats kunna, om de förena sig till gemensamt arbete, tillgodose detta behof såsom ingen annan institution det kan. Sedan de slutit sig tillsamman i kristlig förening, blir deras första uppgift befordrandet af unge mäns andliga bästa, hvilket innefattar så väl deras egen tillväxt i nåden som frälsningen af dem, som ännu befinna sig utom räddningsarken, och om de under sina bemödanden i detta syfte kunna göra äfven andra än unge män godt, så är deras verksamhet så mycket mer berömvärd.

Första steget i riktning mot detta mål är föreningarnes bönemöten, hvilka samtliga medlemmarne böra bevista; om de bedja tillsammans en gång om dagen eller en gång i veckan, skola de så mycket bättre kunna arbeta tillsammans; det finnes ingen plats i hela verlden, der sektväsendets skarpa hörn så lätt bortnötas som i bönekretsen; der få de bevitna hvarandras ifver, uppriktighet och nit i samma mästares tjenst och skola så lära sig att hålla mindre på de små skiljaktigheter i tro eller form, som göra, att de tillhöra olika kyrkosamfund, och mer på tron och kärleken och mer följaktligen på det arbete, som är ett uttryck af denna tro och kärlek, som gör dem till Kristi lärjungar. Och utan dessa bönemöten kunna äfven andra slags möten inrättas i trakter, der blott få af familjerna bevista kyrkan antingen emedan de bo för aflägset eller af andra orsaker. Hvarje förening kan afskilja ett tillräckligt antal af sina medlemmar hvarje vecka för att leda dessa möten och inbjuda församlingsmedlemmar i grannskapet att bevista dem. Finnes i närheten sjukhus, fängelser eller försörjningsinrättningar, som icke hafva några gudstjenster, så kunna derstädes bönemöten hållas, ifall man lyckas utverka tillstånd dertill. Det är möjligt, att der finnas unge män, som så kunna ledas till att tänka på sina själsangelägenheter. Bibelklasser och söndagsskolor torde också kunna hållas uti dessa inrättningar äfven som på platser der ingen regulier själavård finnes.

En förening, som består af kristna af alla bekännelser, kan ofta vinna framgång på sådana ställen, då deremot en enskild kyrka skulle misslyckas. Intet särskildt kyrkosamfund skulle må hända kunna utverka tillstånd att hålla möten på en offentlig inrättning, och i trakten för öfrigt skulle bönemötena endast komma att bevistas af sådana, som hyllade den kyrka, som hölle dem.

Om det icke finnes något sällskap på platsen som kan taga bibel- och skriftspridningen om hand, så kan en kristlig förening af unge män göra det. Det kan inträffa, att man under dessa besök från hus till hus kommer i beröring med unge män, som annars skulle förblifva obekanta och oåtkomliga.

Vidare bör man hafva en bibelklass; denna bör hållas sådana dagar eller aftnar, som dertill äro mest lämpliga, och böra bevistas af medlemmar i föreningen och alla andra unge män, som man kan förmå att deltaga, särskildt sådana, som icke äro medlemmar af eller bevista någon kyrka. Man kan göra bibelns studium högst intressant till och med för sådana, som alls icke tro, att den är uppenbarad af Gud; och det kan icke heller förnekas, att bibelkunskapen till och med ibland kristna är altför knapphändig. Huru många unge män, vore de ock medlemmar af våra kyrkor eller kristna föreningar, svara, när man frågar dem om deras uppfattning af någon vers eller kapitel, svara, säger jag, som om de hade studerat stället, betraktat det ifrån alla dess synpunkter och försökt vinna en bestämd uppfattning deraf och att gifva klara skäl för denna uppfattning? Mycket ofta skall man finna blott sväfvande föreställningar, der man bort vänta verklig kunskap. Gossarne lösgöra sig ur söndagsskolans armar,

innan de lärt sig, att bibeln innehåller någonting mer än deras lexa för söndagsmorgonen. Men hopsamla dem som unge män för att studera bibeln — gif dem en lärare, som kan lägga dess rika skatter i dagen — kan utpeka dess syften och ändamål — kan uppvisa öfverensstämmelsen mellan och vigten af alla dess delar samt det helas harmoniska fullständighet — framställa, huru alt, berättelser, lefvernebeskrifningar, förebilder och heliga bruk syfta åt ett gemensamt mål — öfvertyga dem slutligen, att bibeln är Guds egen fullkomliga framställning af de bevekelsegrunder, som böra styra hvarje handling i deras lif, och hans egen osvikliga reskarta öfver den stig, som leder från jordens hastigt försvinnande lif till himmelsk odödlighet — och med Guds välsignelse skall en sådan undervisning och ett sådant studium leda derhän att många själar frälsas och en mycken het af synder öfverskylas.

Genom dessa och dylika medel och bemödanden kommer den kristna bildningen att höjas, kommer evangelium att nå många, som eljes skulle blifvit försummade och kommer föreningarnes första mål att uppnås, nämligen omvändelsen af unge män, som blifvit förda till sanningens kunskap genom den helige Andes inflytande i samverkan med kristnas personliga ansträngningar och lärdomarne af bibelklassen och bönemötet, vidare förkofran och tillväxt i själsodling samt slutligen ett kraftigare och bättre disciplineradt kristligt lif hos de unge män, som deltaga i arbetet.

Intellektuel förkotran är önskvärd i små lika väl som i stora städer, och här återigen äro de kr. föreningarne af unge män behöfliga såsom en föreningspunkt för kyrkorna. Vid anordnande af en serie föreläsningar eller konserter på en mindre plats, uppstår ofta en svårighet. Om ett kyrkosamfund tager saken om hand, kunna andra kyrkor betrakta den samma som en affär för den särskilda kyrkan och hålla sig undan, men är det en förening af unge män som gör det, så hafva alla kyrkorna samma intresse uti företaget, och hela sambället får del af behållningen. Några goda föreläsningar under vintern äro mycket nyttiga i en liten lugn stad; de uppväcka eftertanken och gifva allmänna och lärorika samtalsämnen, som möjligen kunna träda i stället för onyttiga. Föreningarne kunna underhålla ett literärt sällskap för diskussioner, uppsatser, deklamationer, recitationer och läsning — ett sådant sällskap skall under god ledning frambringa betydande resultat. Det nödvändiga studiet och efterforskandet kommer att rikta kunskapen hos dem, som deltaga i arbetena, och den praktiska öfning, som skänkes, blir af nytta för lifvet. De som höra på, få ett nöje, och en literär smak kommer att uppammas ibland alla. Under de långa vinteraftnarne kan man inrätta klasser för språk, matematik, bokhålleri, sång och hvad annat helst som är mest nyttigt; och den tid som sålunda egnas åt studier blir icke gagnlöst förspild. (Forts.)

Det gamla blifver alltid i något hänseende nytt, liksom floden alltid blifver ny, ehuru den ständigt afspeglar samma strand och samma himmel.

P. Genberg.

* * *

Första steget till storhet är att inse ofullkomligheten af alt mänskligt.

Th. Thorild.

* * *

— stridens och smärtans mystér är fullkomningens vilkor och själarnas rätt.

V. Rydberg.

Annonser

K. F. U. K:s möten:
Norrlandsgatan 13, 2 tr.
Söndag 6—9 e. m. Börjar med bibelklass.
Onsdag: 6—9 e. m. arbetsklass.
Nytorget 46. Söder.
Lördag: 7—9 e. m. arbetsklass för fabriksflickor.

A. & O. Schultén
STOCKHOLM,
2 Norrmalmstorg 2
och
7 Sturegatan 7.
Stora och välsorterade lager af
Garn-, Väfnader & Trikåvaror
i parti och detalj till billigaste **fabrikspris.**
Profven sändas till landsorten franco.

Anna Spångbergs
modehandel
Kungsgatan 18.

Å Fredrika-Bremer-Förbundets byrå,
Stockholm,
finnas kvinliga arbetssökande anmälda, såsom: lektionsgifvare, svenska och utländska lärarinnor för hem och skolor, kontors- och skrifbiträden, husföreståndarinnor, sällskap och biträden i hem, föreläserskor, gymnaster, sjuksköterskor m. fl.

I Vedhandeln
4 Observatoriegatan 4
försäljes frisk och god björk- samt al- och barrved, såväl sågad som osågad jemte antracit-, sten och träkol, engelsk och svensk kokes, hemsänd till alla delar af Stockholm.
Obs.! Äfven säljas ved-, kol- och kokspoletter.

Vid Herberget
för tjenstflickor, Klara Östra Kyrkogata N:o 7, erhålla yngre tjenarinnor, som för tillfället sakna anställning, nattlogis jemte kaffe på morgonen för 35 öre. Betyg skola medföras.
På samma gång man erbjuder flickorna denna billiga fristad, vill man härmed varna dem för att lemna sina platser i hemorten, i tanke att få det bättre i Stockholm, ty »att få det bättre» lyckas nästan aldrig, så vida man icke på förhand fått säkert löfte om bestämd plats.
LINA NORDWALL,
Herbergets stiftarinna.

C. Berg
21 Humlegårdsg. 21
Stockholm
bemedlar köp och försäljning af *stads-* och *landtegendomar* samt emottager uppdrag till härvarande *under- och öfver-rätter*, ombesörjer *lagfart å egendomar, bevakningshandlingars* inlemmande, utreder *sterbhus*, förrättar *bouppteckningar* uppsätter *testamenten* samt ombesörjer *vicevärdsgöromål* och inkasseringar, m m. Vänden Eder med förtroende till
C. Berg
21 Humlegårdsgatan 21.
Stockholm
Träffas: *kl. 10—12 f. m., 3—5 e. m.*
Allm. Telef. 73 08.

Velocipeder
af eget fabrikat hos
Per From, Stockholm
Malmskilnadsgatan 46.
OBS.! Katalog på begäran.

Genom **K. F. U. K:s placeringsbyrå**, 13 Norrlandsgatan, anskaffas alla sorters tjenarinnor, biträden i hushåll och affärer samt lärarinnor. Adresser och rekommendationer till utlandet lemnas åt unga flickor, som äro rekommenderade af någon af föreningens medlemmar.

Välgjorda
Möbler
Bättre och enklare. Billigt pris.
Äfven mot afbetalningar.
Malmskilnadsgatan 46
7 Oxtorgsgatan 7
A. Lagerberg.
Egna tillverkningar.

C. P. HÖGLANDER'S
Skoetablissement
(Etableradt 1870.)
24 Brunkebergstorg 24
Stockholm.
Rekommenderar mina allmänt välkända tillverkningar.
Alt af eget fabrikat.
Beställningar och reparationer utföras.
Allm. Telef. 68 81.

EMIL LARSÉNS
Skrädderiaffär
18 Brahegatan 18.
Obs.! Goda tyger. Solidt arbete. Billigt pris. Obs.!
Allm. Telef. 71 16.

C. Victor Nyman
13 Brunkebergstorg 13,
Stockholm.
Allm. Telefon 54 93.
Lager af Vägg- Väck- och Fickur. Väl examinerade och justerade. Ur mottagas till reparation. Order från landsorten expedieras mot efterkraf. Elever mottagas mot betalning. Priskurant sändes och bref besvaras mot porto.

Honourable Mention
från
Urmakareföreningens Exposition i London 1873.
Fem års praktik
hos
kronometerfabrikör
V. Kullberg.
London.

Till Amerika!
(Bremer-linien).
Generalagentur, Stockholm.
Utvandrare och **resande** befordras med **Norddeutscher Lloyds** kejserliga postångare till **New-York, Baltimore, Filadelfia** och **Boston** samt till **Australien, New Zeeland, Ost-Asien** och **Syd-Amerika.**
Närmare underrättelse hos
Grossh. *S. G. Borin,*
N:o 1 Packhusgränd, Stockholm.

Palm & Stadling.
Piano- & Orgelmagasin
Malmskilnadsg. 40,
Stockholm.
Rekommenderar sitt lager af **Flyglar, Pianinos & Orglar** från de förnämsta in- och utländska fabriker. Särskildt framhållas H. Kohls *Flyglar* och *Pianinos* samt Mason & Hamlins Orglar.
Obs. Svenska orglar med 1 stämma 4 oktaver samt 1 knäförte från 115 kronor.
Lager af alla brukliga blås- och stränginstrument, såsom:
Violiner, Flöjter, Guitarrer, Klarinetter, Occarinor, Dragspel, Symphonion, Ariston, Horophoner, Zittror, Speldosor.
Violinlådor, Violinsträkar, Mek. Notställare, Piano- och Orgelstolar m. m.
Goda betalningsvilkor. Billiga priser. Illustrerad priskurant på begäran *gratis.*

Nilsson & Dahlbeck.
Skrädderi-Etablissement
38 samt lager af färdiga **38**
Gosskläder
Regeringsgatan
Stockholm.

Stockholm, David Lunds Boktryckeri 1888.

UNGDOMS-VÄNNEN.

LITT LJUS MINSKAS ETT — DITT ORD ÄR EN LYKTA FÖR MINA FOTTER

KRISTLIG TIDNING FÖR SVERGES UNGDOM.

N:o 26. Tisdagen den 26 Juni. 1888.

Prenumerationspris:
Helt år 1 kr., 3/4 år 75 öre, 1/2 år 60 öre, 1/4 år 30 öre.
Postbefordringsafgift 20 öre.
Till Amerika 3: 50; Norge, Danmark och Finland 3 kr.

Redaktör och ansvarig utgifvare:
K. TH. MALMQVIST.
Brahegatan 60 Stockholm.

Annonspris: 8 öre pr petitrad.
Expedition: Palm & Stadlings bokhandel Malmskilnads gatan 40. Telef.: Bell 10 78, Allm. 57 90.
Lösnummer: 5 öre.

Hvad skall jag bli?

(Ett ord till de ynglingar, som stå i begrepp att välja lefnadsbana.)

De flesta ynglingar, hvilken samhällsklass de än må tillhöra, komma förr eller senare till den vändpunkt i deras lif, då de på allvar måste göra sig ofvanstående fråga.

Några få äro visserligen till följd af börd och förmögenhetsförhållanden befriade från hvarje tanke på en lifsuppgift, som, på samma gång den motsvarar deras anlag och begåfning, äfven är egnad att förskaffa dem nödiga existensmedel. Dessa privilegierade blifva oftast dels ansedda som lyckans utkorade skötebarn, dels föremål för afund. Huruvida en slik undantagsställning är att anse som höjden af jordisk lycka, torde dock vara tvifvel underkastadt. Visserligen äro unge män, som blifvit utrustade med bördens och rikedomens företräden, i tillfälle att i rikt mått tillgodogöra sig alla de både ädla och oädla njutningar, som detta lifvet erbjuder. Men detta är ju icke målet, dit en människa bör sträfva, ehuru det för dessa ynglingar vanligen blir så. Motgångar och svårigheter, då de ej blifva altför öfverväldigande, ha vanligen det goda med sig, att de stärka och utveckla karaktären, under det den absoluta medgången innebär stora frestelser till ett overksamt, onyttigt, ja, ofta lastbart lefnadssätt.

Flertalet är dock vanligen, som sagdt, hänvisadt till valet af en lefnadsbana, som i första rummet bör blifva ett existensmedel. De båda andra faktorerna, som böra vara bestämmande för ett dylikt val, nämligen huruvida den bana man valt motsvarar de naturliga anlagen och kan blifva till gagn för samhället i sin helhet, anses vanligen altför mycket som bisaker, ehuru de ej äro mindre vigtiga än den förstnämda.

Att i hvarje särskildt fall uppställa regler för valet af lefnadsbana är naturligtvis lika litet möjligt, som det är vår afsigt att inlåta oss på ett dylikt försök. Vår mening är endast att framställa några allmänna grundsatser, hvilka vid valet af lifsuppgift ej få lemnas obeaktade.

Vi sade att de nyssnämda synpunkterna, hvilka vid ett dylikt val böra vara de bestämmande, äro lika vigtiga. Det är derför, att de på sätt och vis sammanhänga med hvarandra. Tages t. ex. vid val af en sysselsättning *endast* hänsyn till inkomsten och ej till anlag och gagn för samhället, är det fara värdt att äfven *det*, som utgör det hufvudsakliga målet, förfelas.

Uppehålla vi oss att börja med vid den förstnämda synpunkten, nämligen lefnadsbanan såsom inkomstkälla, måste vi först fastslå den principen, att den riktiga proportionen mellan tillgång och efterfrågan måste råda inom hvarje art af sysselsättning, för att densamma skall kunna anses såsom ett säkert lefvebröd.

Nu är det ju så, att vissa arter af sysselsättning afse att frambringa nödvändighetsartiklar, som den civiliserade människan ej kan undvara, under det andra äro riktade på att tillfredsställa de andliga krafven, att bereda nöje och njutning i olika former, att uppehålla ordningen inom samhället o. s. v.

De senare arterna af sysselsättning hafva i allmänhet hittills medfört större anseende och äfven större inkomster, emedan de förutsatt en högre grad af själsodling än den, som är nödvändig för att arbeta med frambringandet af nödvändighetsartiklar. Emellertid har detta vållat att snart sagt alla unga män, för hvilka sådant varit möjligt, gjort s. k. intellektuelt arbete i en eller annan form till sin lifsuppgift, oafsedt om alldeles utpräglade anlag hänvisat dem dertill eller ej. Föräldrarne, hvilka ofta sysslat med kroppsarbete, hafva närt den helt naturliga önskan att bereda sina barn en så lycklig och betryggad framtid som möjligt. Denna deras afsigt har drifvit dem att använda gjorda besparingar för att låta någon af sönerna studera — icke aktning för vetandet och insigt om dess värde under alla lifvets förhållanden, utan för att få sonen till prest, läkare, tjensteman eller minst folkskollärare. Detta, att få sonen till herreman, kastar i föräldrarnes ögon, liksom en glans öfver familjen och utplånar i viss mån den känsla af underlägsenhet som kroppsarbetet medfört, derför att det under gångna tider ej uppskattats såsom sig bordt.

Men denna sträfvan har naturligtvis gjort, att öfveralt på de olika fälten för det intellektuela arbetet tillgången på arbetskraft vida öfverstiger efterfrågan. Pressens redogörelser och tillgänglig statistik visa i detta fall de mest ogynsamma resultat för den, som, i saknad af personlig förmögenhet, väljer någon af de intellektuela arbetsgrenarne och *måste* lefva på sina inkomster. Tjenstemannabanan är öfverbefolkad, och vanligen kan först vid långt framskriden ålder en inkomst påräknas, tillräckligt stor för att anses betryggande. Samma förhållande är det på läkare- och lärarebanan. För att hinna någon väg som literatör, konstnär, talare etc. måste man ega en alldeles ovanlig energi parad med begåfning af ej hvardagligt slag, och skulle man också lyckas vinna ett visst rykte, är det ej gifvet att inkomsterna följa dermed.

I den förtviflade kamp, som till följd af denna öfverbefolkning på dessa banor nödvändigt uppstår, måste gifvetvis ett visst antal misslyckas. Det olyckliga är att, då de inse det falska i sin ställning, inse nödvändigheten af att tillgripa någon mera praktisk sysselsättning för att kunna lefva, de vanligen ej *kunna* genomföra ett dylikt beslut. Vanor, kroppskonstitution, obekantskap med det praktiska lifvets kraf och kanske mest en falsk blygsel lägga oöfverstigliga hinder i vägen. Mången, som skulle ha blifvit en duglig jordbrukare, skomakare eller skräddare, men i stället ka-

---

— 20 —

de åter tankarne från gårdagen. — Hon, den kära gamla, hade ju ej den ringaste aning om de fordringar lifvet ställde på en ung man i hans omständigheter och visste ej hvilka offer han bragt och fortfarande skulle nödgas bringa för att hålla sitt ord till henne i helgd. Hittills hade hans arbete visserligen lagt beslag på det mesta af hans lediga tid, men han kände, att det fans ett tomrum, som ej det ensamt skulle kunna fylla. Han var ung och liflig och hade behof af kamratskap och ungdomsglädje.

Nu hade han ju ytterligare brutit med ett par kamrater för den der utfärdens skull. Han föreställde sig lifligt hvilken utläggning Börjeson skulle göra af deras samtal, hvilka försmädliga miner, som skulle möta honom på kontoret morgonen derpå.

Nog hade han kunnat vara litet försigtigare, funnit på något skäl för sitt afslag, som inte hade sårat eller gifvit honom till pris för åtlöje.

»Jag skall ta' mig till vara hädanefter» mumlade han för sig sjelf, i det han steg upp och gick hem — han hade ju intet annat val ensam, som han var.

* * *

— 17 —

befann sig i upplösningstillstånd, och äggen, föreföllo nästan altför »antika» för att befinnas aptitliga.

Återigen en ofrivillig tanke på de lustfarande vännernas präktiga matförråd, som han i går eftermiddag hörde beskrifvas i så entusiastiska ordalag.

Han lemnade kaféet smått förargad på sig sjelf. Han *visste* ju, att han handlat rätt genom att afslå sin väns inbjudning, men ändå . . . inte hade han trott att försakelsen skulle kännas så påkostande. Han erfor nästan som en samvetsförebråelse, hvar gång minnet af den försmådda förströelsen dök upp.

Måhända en promenad skulle jaga bort de ohelsosamma grillerna. Han tände en cigarr och styrde kosan mot Skeppsholmen, der han slog sig ner i en af strandbersåerna, som erbjöd någon skugga.

Puh! Det var då en ryslig hetta. Han såg på klockan. Bara half elfva. Hvad skulle han egentligen ta sig till hela långa söndagen? — Gå i kyrkan. Han drog ur fickan af sin sommarpaletå ett nummer af Aftonbladet och tittade som hastigast på predikoturerna. Nej,

stats in på det intellektuela arbetsfältet, der han ej eger de nödvändiga förutsättningarne för kampen, slutar nu ruinerad till både kropp och själ, en börda för både sig och andra.

Hvad har nu den manliga ungdomen att lära af alt detta? Helt enkelt att, ifall ej aldeles särskilda anlag kalla till beträdande af studiebanan, föredraga ett praktiskt yrke, ett som afser frambringandet af oundgängliga förnödenhetsartiklar. Äfven inom dessa yrken kan stundom råda arbetsbrist, beroende på tillfälliga kriser, men denna är dock af öfvergående art. Må ingen ung man nära den gamla men grundfalska föreställningen att vid kroppsarbetet häftar någon skam, ty sådant vitnar endast om okunnighet om de lagar, på hvilka samhällsbygnaden är baserad. Kroppsarbetaren är en lika behöflig kugge i samhällshjulet som den, hvilken sysslar med någon gren af statens administration, ja, nödvändigare. Vi kunna tänka oss möjligheten af ett samhälle utan en hel del af våra embetsverk, utan denna massa af mer eller mindre framstående politici, skriftställare, konstnärer etc.; men vi kunna icke tänka oss detsamma utan lifsmedel, kläder, hus och husgeråd, med ett ord utan de nödvändighetsartiklar som utgöra menskslighetens lifsvilkor.

Det är icke gifvet att den tillfälliga lusten för någon viss art af intellektuel sysselsättning, som utmärker en viss period af ungdomsåren, är att hänföra till verkliga anlag. Det är t. ex. icke tänkbart att alla äro skapade att blifva konstnärer, hvilka i skolåren »rita gubbar», lika litet som det är troligt att skaldegåfvan förefinnas hos en hvar yngling som älskar att uttrycka sina tankar i bunden form.

En noggrann sjelfpröfning är derför af nöden. Och endast om anlagen äro af sådan art, att de med aldeles obetvingelig makt drifva honom framåt mot ett mål som konstnär, vetenskapsman ell. dyl., bör en yngling i små omständigheter trotsa de svårigheter studiebanan erbjuder.

Att blifva till så stort gagn som möjligt för samhället i sin helhet får, som vi förut påvisat, vid valet af bana ej lemnas ur räkningen; och detta sker naturligtvis genom att placera sin arbetsförmåga just der, hvarest man har största utsigten att blifva till så stor nytta för sig sjelf och andra som möjligt.

I midsommartid.

Naturen nu offrar i festskrud så skön
sin skapare rikaste gärdar
med himmel så molnfri och skogsmantel grön
och solguld på blånande fjärdar.

En stämning af helgfrid i skapelsen rår.
Hvar blomma ett bönoffer bringar.
Från vingade sångare, hör! i hvart snår
en samstämmig lofsång det klingar.

Så sammetsmjukt böljar för spelande flägt
den gröda, som odlar'n vet skatta,
och ängarne väft utaf blomster så täckt
en färgrik och doftande matta.

O, men'ska, tag del uti skapelsens fest!
Glöm dagens bekymmer, som ängsla!
Böj knä i de' tempel naturen är prest!
Låt gruset ej tankarne fängsla!

I all denna skönhet, som möter din stig,
lär skaparens kärlek att känna,
och mins att han har i beredskap åt dig
en nåd ännu större än denna!

Jean.

Unga-mäns-Föreningar.

Om världskonferensen i Stockholm skrifves i »Monatlicher Anzeiger» i Berlin. Hvad närmast beträffar dessa världskonferenser i allmänhet, så är hufvudtanken, som ligger till grund för dem, den att åstadkomma ett gemensamt kärleksband, en bönegemenskap mellan dem, som kämpa för vår stora — af inga geografiska eller nationela gränser inskränkta — sak, och att den *enhet*, hvarom frälsaren talar i sin öfverstepresterliga förbön måtte komma till stånd. Dessutom blifver vår öfvertygelse om vigten af det arbete inom Guds rike, som fallit på vår lott, betydligt stärkt, då vi träda i personlig beröring och vänskapsförbindelser med andra, som med heligt allvar och hängifvenhet verka för samma mål, vare sig det sker i Sverige, Frankrike, England, Amerika, Ryssland eller Schweiz. »Här är icke grek eller jude, omskärelse eller oomskurenhet, barbar, skyt, träl eller fri, utan Kristus är alt och i alla».

Jämte denna andegemenskap och detta stärkande af tron medföra dessa konferenser en alldeles särskild välsignelse omedelbart på de olika arbetsområdena. Deltagarne i konferensen utbyta erfarenhet, ofta af mycket skiftande art, och få därigenom tillfälle att lära af hvarandras kunskaper och arbete utan att likväl afstå från det, som är särdeles utmärkande för den ene eller andre på grund af nationela eller lokala förhållanden. Äfven härvid gäller regeln: »pröfven alt och behållen det goda!» Den som skrifver detta (baron von Rothkirch) hade förmånen öfvervara den världskonferens, som hölls 1884, och den välsignelse och den andliga lyftning han då erhöll, har icke obetydligt bidragit att bära honom och uppfylla honom med hänförelse för vårt stora mål under den sedan dess förflutna tiden. Därför gläder han sig åt det möte, som nu ställes i utsigt och begagnar tillfället att härmed på det varmaste uppmana sina medbröder att besöka konferensen. Måtte Herren vara bland oss och låta oss återvända till vårt arbetsfält, rikstade med nya erfarenheter, med ökad tillit till Gud med afseende på detta hans heliga verk.

Fördelen af flyttbara medlemskort. I »Our young men», utgifven i Columbus Ohio, skrifves: Förra våren lemnade en af våra medlemmar mr B. E. Fox staden för att resa vester ut för sin helsa. Han erhöll ett intyg på att han var aktiv medlem af föreningen här och kom så till San Bernardino California, samt mottogs på det hjertligaste af medlemmarne i dervarande förening, som i utbyte med vårt intyg gåfvo honom medlemskort som berättigade honom till alla rättigheter inom deras förening. Då han sedermera kom till Los Angelos förfors på samma sätt med det intyg som han erhållit från föreningen i San Bernardino.

För endast några dagar sedan öfverraskades vi af att en herre, som vi knapt kunde känna igen, presenterade sig som mr B. E. Fox och framlemnade ett medlemskort från föreningen i Los Angelos. Med nöje konstaterade vi då att det representerade ett värde af 6 doll. (c:a 23 kr.) eller just den summa han erlagt till vår kassa. Han erhöll genast ett nytt kort såsom medlem af föreningen här, gällande till betalningsterminens slut. Detta var nu det fjerde kortet som under årets lopp utskrifvits för hans räkning mot samma betalning. Han kunde icke nog berömma denna metod.

Kristl. Föreningen af Unge Män i Albany N. Y. annonserade nyligen efter böcker med uppgifvande af en önskningslista och erhöll till svar 600 goda böcker för sitt bibliotek.

Verldsmänniskan säger:
För att göra *lycka* i verlden äro trenne ting at nöden, nämligen: Ett hjerta af sten, armbågar af järn, och ett samvete af kautschuk.

Den kristne säger: För att göra varaktig *nytta* i verlden äro trenne ting nödvändiga, nämligen: Ett hjerta fyldt af den kärlek, som tror alt, och fördrager alt, hoppas alt, tål alt; Ett klart omdömme, som ej omtöcknas af verldens bruk och »det passandes» dimma; en vilja, som har stål i sig, pröfvadt i den renande elden! *N.*

Unga-kvinnors-Föreningar

Lady Victoria Campbell intygade kraftigt den nytta som aflägsna och afsöndrade grenar af föreningen — såsom t. ex. de på Hebriderna — draga af sin beröring med föreningens hufvudsäte. »1. Att de ega en central myndighet och hafva att rätta sig efter vissa bestämda föreskrifter, hvilket förhindrar enskilde från att uteslutande följa sina egna åsigter och skänker arbeterskorna de förmåner som uppstå genom samverkan med andra. 2. Den obeskrifliga tröst som ligger i att veta våra hjärtan understödda af ständiga förböner; ingen, utom den som erfarit det, kan till fullo fatta hur dyrbart detta medvetande är för den ensamma, af atlantiska hafvets vågor omgifna och från all gudstjenst ofta afstängda arbeterskan. 3. Att vi utgöra ett stort systerförbund och att de gåfvor vi i socialt och intellektuelt, såväl som i andra hänseenden ega, äro afsedda att först och främst användas för Gud och dernäst till hvarandras nytta. 4. Att vi på detta sätt få kasta in vårt deltagande i den stora yttre verlden och arbeta på andra fält, i det vi lära känna och taga hänsyn till våra medarbeterskors pröfningar. 5. Sist, men icke ovigtigast, att vi, ehuru vi ropa efter fler arbeterskor till skörden, dock efter att hafva gått in i K. F. U. K. känna, att detta verk ej skall dö med oss, eller tyna bort, ifall vi för en tid nödgas lemna vår post. Nya arbeterskor hålla ständigt på att utbildas för att i en aldrig slutande kamp mot synd och sorg kunna uppfylla detta nödvändiga vilkor, att när en faller undan, en annan genast är färdig att träda in i det tomma stället». Lady Victoria tillrådde en omsorgsfull läsning af de nyombildade stadgarne för K. F. U. K. — ett råd som det vore godt att alla våra arbeterskor följde. »Jag tror, att vi skola finna denna omarbetning — så framt vi noggrant vilja följa dess föreskrifter — med framgång styra kosan mellan tvänne dagens faror; å ena sidan, att under det vi, genom att göra dygdens stig tilldragande, försöka höja och förbättra dem för hvilka vi arbeta, vi dock äro benägna för att glömma,

det var föga lockande. Erik var, som ungdomen i allmänhet, något för mycket ästetiker, då det gälde ordets förkunnare, och hörde sällan en predikan eller ett andligt föredrag som ej framfördes af en äfven i yttre måtto begåfvad talare. Men hans favoriter tyckte om att spara sig i sommarvärmen.

Hem ville han ej, hur väl han eljes trifdes i sin lilla trefliga kammare.

I dag kände han leda vid altsammans. Han kände ett oemotståndligt begär att komma bort ifrån hela härligheten, ut någonstädes långt bort på landet, lika godt hvar, der det fans björk och fur, i hvars skugga han kunde sträcka ut sig, der det fans en gräsmatta att rulla sig på, der han finge skratta, sjunga, bära sig åt som en lössläppt skolpojke. Det var naturbarnet som gjorde revolt under herremannens rock.

Om han blott hade haft en enda verklig vän att förtro sig åt, i hvars sällskap han kunnat ge luft åt de känslor, som för det mesta voro hämmade under det trägna hvardagsarbetet. Men just detta saknade han. Han var omtyckt och aktad af sina principaler, afundad af kamrater, som saknade hans kunskaper och arbetsförmåga, men vänskapen . . . ja, den hade han ännu ej mött, sådan han drömt sig den.

Var det måhända hans eget fel? Kanske! Han hade ju förutsättningar för att spela en viss rol i sällskapslifvet, och det berodde nog på honom sjelf, att han befann sig så isolerad. Men han hade ju aldrig träffat hvad han sökte. Å ena sidan fann han en hycklad gudsnådlighet, en formlig rädsla för hvarje utbrott af en sund, naturlig lifsglädje, som ej alls tilltalade hans sunda omdöme, och å andra sidan visserligen glädje men parad med en cynism och råhet, som gjorde den vederstygglig och afskräckande.

Hvarför skulle kamraterna hvarje gång de fingo honom med formligen lägga an på att visa alla sina dåliga sidor för att lära honom, »gröngölingen», hur man »lefde lifvet»? Han hade kanhända eljes bland någon af dem funnit hvad han sökte — en uppriktig vän, ty han hade hos många under arbetet upptäckt egenskaper, hvilka han värderade.

Men var han inte möjligen ändå alt för skrupulös? Nog kunde han hålla sitt löfte till modern utan denna ängsliga noggrannhet i valet, af umgänge. — Med fördubblad styrka kommo

att alt detta med framgång kan åstadkommas endast der genom, att vi förmå dem skänka hela sitt hjärta, utan förbehåll, till vår Herre och Gud. Å andra sidan ligger faran deri att vi glömma att kristendomen måste omfatta hvarje del af vår varelse, kropp, själ och ande. På samma gång som vi hålla fast vid medelpunkten i vår förening, utsträcka vi dock genom våra föreningar en välkomnande hand åt alla — ja, kasta till och med ut repet åt dem som bokstafligen hålla på att drunkna i deras egna villomeningars haf».

Kristliga föreningars af unge män verksamhet i småstäder.

Af Verranus Morse, m. dr fr. New-York.
Öfversättning.
(forts.)

I små städer behöfva föreningarne vanligtvis icke göra något direkt för att förbättra de unge männens sociala ställning, men tages likväl något steg i detta syfte så få föreningarne akta sig att icke blifva någon slags kristen klubb, som sammankommer för så kalladt oskyldigt nöje. Altså, under det man arbetar för själsodling, måste man ihågkomma, att föreningarne icke äro blott och bart literära föreningar. Och ehuru de måste sträfva att höja sedlighetstonen — ha de likväl att akta sig för att urarta till blott sedliga reformsällskap, då de dock böra vara nitiska, oförskräckta skaror af kristna arbetare, som under anförande af honom, hvars namn de bära, gå åstad att utså dyrbar säd i vårens tid — ett utsäde, som kan växa upp och skjuta grenar bortom tidens gränser och bära frukt för evigt i paradisets lustgård. Likväl måste verksamheten gestalta sig olika på olika platser för att lämpa sig efter der boende unge mäns karaktär, vanor och vilkor. I stora städer såsom London och New-York, hvarest tusentals unge män erhålla blott liten lön, inackordera sig på hotell- och spisningsinrättningar och äro nästan fullkomligt utestängda från hvarje höjande och förädlande socialt inflytande, och i mindre städer, der de bebo spiskvarter (boardinghouses ställen der man kan inackordera sig och erhålla rum, mat etc. mot ett billigt pris i ett för alt) eller hafva för vana att tillbringa sina aftnar på krogarne med kortspel och dricka — behöfva föreningarne rymliga och tilldragande föreläsningsrum-biblioteks- och läsrum, väl upplysta och trefliga, väl försedda med intressanta och nyttiga böcker och tidningar och hvad helst kan skänka nöje åt unge män och på samma gång utveckla deras själsförmögenheter, förädla deras karaktär och befordra deras andliga tillväxt. Varmhjertade kristna unge män böra vara tillstädes på dessa rum för att mottaga dem, som komma in; samtala med dem och låta dem känna, att de äro välkomna. Dessa samtal böra icke vara sådana, att man endast och allenast gör några vanliga anmärkningar och sedan vänder sig bort, som om en obehaglig pligt vore undangjord, utan fria, hjertliga, manliga och anspråkslösa, men likväl fulla af tankar och lärorika, syftande att höja den unge mannens sjelfkänsla och fästa hans uppmärksamhet på något vigtigt faktum eller idé, som kan gifva ämne till framtida eftertanke och betraktelse. Och antalet af de hemlösa »boardinghousesgäster», som kunna förmås att öfvergifva teatern, konsertsalongen och liderliga kamraters sällskap och i stället begagna sig af de tillfällen till sjelfförädling, som föreningarne erbjuda, är i visst afseende en exponent af deras framgång.

Men i en liten by, der det finnes få eller inga främlingar och de unge männen bo hemma, och hemmets inflytande är höjande och förädlande och det icke finnes några krogar eller sedeförderfvande nöjen, som kunna vilseföra dem, behöfvas inga kostsamma rum. Ett rum för styrelse-, komité- och bönemöten samt bibel- och literära klasser och en sal för föreläsningar och offentliga möten, sådana aftnar den blir behöflig — detta är tillräckligt. Ett biblioteks- och ett läsrum behöfves alls icke. Likväl kan på sådana platser med ringa penningekostnad, men med frikostigt användande af tid och kraft, mycket godt göras: och ju mera föreningarne göra i små städer, dess mindre få de att göra i stora städer, ty de unge män, som i skaror inflytta i de stora städerna, komma till största delen ifrån små landsortsstäder.

Om de komma från sina hem på landet såsom kristna och vanda att verka för Herren, så öfverflytta de naturligtvis sitt medlemsskap till församlingar och föreningar i den stad, der de bosätta sig och äro i stånd att bistå församlingen och föreningarne derstädes i stället för att öka den redan förut mycket stora mängden af sådana, som böra uppsökas och räddas från frestelsen.

Föreningarne såväl i landsorten som de stora städerna böra undvika att ställa sig som motståndare eller rivaler till kyrkorna; de böra åtnjuta presterskapets och predikanternas vänskap och förtroende och bevisa samma vänskap och förtroende tillbaka. Föreningarnes verksamhet syftar alls icke derpå att draga unge män från deras pligter mot församlingen. Tvärtom, föreningarne äro kyrkornas uppfostringsskolor, deras verksamma agenter. Ju mera verksam en ung man är inom sin förening, dess raskare och dess bättre skall han kunna arbeta inom sin församling. Föreningarne gifva ökad kraft åt kyrkorna genom att stärka kraften hos de unge män, som der redan finnas, och genom att föra i deras sköte andra, som redan blifvit vana att vara verksamma.

Vid anordnandet af föreläsningar eller möten, som de olika kyrkosamfundens pastorer eller församlingsmedlemmar kunna önska bevista, bör man söka att om möjligt afskilja sådana aftnar, som icke redan äro bestämda för deras regelbundna möten inom något af kyrkosamfunden.

Föreningarna böra låta sina planer undergå mogen ompröfning, men sedan med fasthet utföra dem. De böra taga sig tillvara för att få rykte om sig att vara påbetslade ök, som kunna användas till hvad företag som helst, man kan vilja bringa å bane. Intrigmakare äro alltid färdiga att utbasuna sina talanger och sitt arbete och att tillåta detta att utföras på föreningarnes kostnad och under deras auspicier.

Hvarje medlem inom en förening bör deltaga i dess verksamhet; ty i samma mån som medlemmarne försumma att göra sin skyldighet, i samma mån kommer naturligtvis föreningen att misslyckas i uppfyllandet af sitt ändamål. De, som låta komitén utföra alt arbete, blifva snart döda medlemmar, alldeles såsom det skulle ske i en familj, som företoge sig att öfverlemna ätandet åt komitéer — alla de af familjemedlemmarne, som icke tillhörde komitéerna, skulle snart förlora sin lifskraft.

Af det arbete, som kommit under omnämnande i detta lilla utkast eller af annat lika vigtigt, som är af egenskap att kunna — direkt eller indirekt — befordra unge mäns bästa, både deras, som äro medlemmar, och deras, som icke äro det, kan hvarje förening utvälja det, som passar för henne och som de lokala förhållandena gifva vid handen. Men när ett arbete företages för andras omedelbara bästa, bör det slags arbetet utväljas, som på samma gång är egnadt att utveckla den kristna karaktären hos de unge män, som utföra det, eller gifva dem tillfälle att nå och gagna andra unge män, som annars kunde komma att förblifva utom kretsen för deras inflytande.

Föreningarnes pligt är klar, så klar, att de, som löpa, kunna förstå den samma; endast de, som stå stilla, kunna undgå att fatta den. Om de med tålamod fullfölja det ändamål, för hvilket de blifvit organiserade, och med flit utföra det arbete, som är afsedt att uppfylla detta ändamål, så komma de slutligen att blifva en stark makt i det godas tjenst, ej allenast i storstäderna, utan i hela landet, ja i alla länder, och kyrkorna skola fröjdas åt deras välgång, och Gud skall finna behag i att hedra dem med inseglet af sitt godkännande.

Ett käril till heder.

Föredrag af mrs Tottenham vid mötet i Dublin den 30 sept.

(Insändt af K. F. U. K. i Stockholm).

Vi hafva lyssnat till och våra hjertan hafva helt visst blifvit rörda af vår ordförandes vädjan. Hjertan finnas som nu säga: »*Jag vill fara* med denne mannen» och är detta fallet, så vill Gud att vi skola vara käril, beredda till hans tjenst. I ett stort hus finnas kärl af guld och silfver, trä och ler, somliga till ett uppenbart och hedrande bruk, andra lika nödvändiga, fast mer undandolda, men alla ega de ett och samma syftemål, nämligen att tjena husbonden och användas efter hans vilja. Gud *behöfver* många käril. Hans tillförsel är *outtömlig*. I kommen ihåg huruledes i 2 Kon. 4: 6 tillflödet upphörde när krukorna togo slut. Gud säger till oss: »Gif mig ännu ett käril». Han älskar att vi *gifva oss sjelfva*. Vi känna oss för svaga, vi hafva bortslösat våra lif, hvad kunna väl vi göra? Gud kan använda alla slags käril. Kommen blott fram för Krukomakaren, han skall aldrig lemna obegagnadt ett hjerta som önskar blifva användt. Han har »magt öfver leret», han kan taga den mest osannolike — en Saulus (1 Tim. 1: 13) — och göra honom till »ett utkoradt redskap till att bära mitt namn». Må vi alla öfverlemna oss åt honom till att formas, på det vi må blifva utkorade redskap för honom.

Vi måste vara *ler*käril (2 Kor. 4: 7), på det att den öfversvinneliga kraften må vara Guds och ej af oss. *Det är innehållet i kärlet som vederkvicker*. Vi måste vara *sönderslagna* krukor (Dom. 7: 19), på det att ljuset må skina igenom. Och dock *gyllene* käril, ty konung Salomos dryckekar voro af guld och alla käril i huset också af klart guld (1 Kon. 10: 21). Ack, gör äfven *mig* till ett gyllene käril! Vi åstunda alla den höga äran att få gifva honom dricka, att till hans läppar få bringa vederkvickelse och glädje. Vi önska vara lerkäril, innehållande skatten, guldkäril, fejade och renade af guldsmeden (Ordspr. 25: 4). Vi veta att vi äro af ler, skola vi ej då »sträfva» efter att äfven få blifva guldkäril, afsedda för konungens bruk? Men både ler och guld måste *renas*, helgas och göras värdiga hans bruk. »Detta är Guds vilja, eder helgelse» (1 Tes. 4: 3). Är det icke denna inre renhet som våra hjertan behöfva? — icke befrielse från två eller tre särskilda synder, utan från synden i sin helhet. Hur ständigt bedröfva vi honom ej? Vi förifras så ofta, vi äro så ofta obeständiga, och önska dock uppriktigtigt att vara på annat sätt och att kunna förhärliga honom. Hur skola vi då uppnå detta? Låtom oss taga de stackars, bristfälliga kärilen till Krukomakaren, på det att de på nytt må blifva omformade och renade (Es. 64: 8, Mal. 3: 3). Låtom oss helt och hållet lägga vår sak i hans händer och säga till honom, såsom en stackars man nyligen sade till en läkare som skulle taga af hans ben: »Min herre, jag hyser det fullkomligaste förtroende till eder». »Skapa i mig, Gud, ett rent hjerta». »Förlåt mig mina hemliga brister». Tillägg såsom den arme spetälske: »Du kan göra mig ren», utan att äfven tillägga hans framkastade tvifvel: »Om du vill», ty vi *veta* att han vill göra det och att han skall svara: »Jag vill, var ren», och med »ren» menas här en lika fullkomlig rening som Naamans, när »hans kött kom till sig igen såsom en ung drängs kött och han vardt ren.» Kristus kan bota oss från syndens sjukdomar lika fullständigt och med ens som han botade de kroppsligen lidande under den tid han vandrade på jorden (Matt. 14: 36, Mark. 1: 31); de »blefvo helbregda». Bland hans sjuka finnas inga som *så småningom* tillfriskna. Ack, låtom oss bedja om en fullkomlig helbregdagörelse, om *själens* helsa; vi vänta att efter hand blifva botade och renade samt att så småningom, efter några veckor eller år, komma att likna Jesus och det »sker oss såsom vi tro». Låtom oss i stället tro fridens Gud om att *nu* helt och hållet kunna helga oss och behålla oss ostraffliga (1 Tess. 5: 23). Men vi skola dock *ständigt* vara i behof af blodet som renar, ty vi lefva i en syndig verld och synda af okunnighet; ingen möjlighet finnes heller att erhålla själens helsa, utom genom att förblifva i Jesus och låta hans lif (kroppens lif är uti blodet, 3 Mos. 17: 11) genomströmma hvarje själens åder och hålla den frisk, under det att vi dock med Paulus känna, att vi icke »redan äro fullkomnade» eller »ostraffliga», förrän vi stå i hans härlighets åsyn. I hans ord finna vi dagligen nya höjder att bestiga och märka hur långt ifrån vi äro att likna Kristus i hans gudomliga renhet, medan vi dock tacksamt mottaga hans ord: »Nuären I rena» (1 Joh. 15: 3). Hvilken fullkomlig frälsning är ej den han skänker. »I skolen varda rene ifrån all

eder orenhet» (Hes. 36: 25). »Frälsta ur våra ovänners hand» (Luk. 1: 74). Och dock är verkan af denna frälsning från orenhet den, att vi komma ihåg oss och fatta misshag för oss (Hes. 36: 31). Vi måste erhålla denna fullkomliga befrielse från synden, ifall vi vilja blifva heliga och för hans bruk värdiga käril, ty hur kan han med behag taga sin ständiga boning i ett orent käril? Hur kan den Helige Ande oförhindrad verka i oss och till öfverflöd uppfylla oss till arbete i hans tjenst, om vi icke blifva renade och helgade? Är det icke bevis på en underbar kärlek, att han *har* begagnat oss, ehuru vi icke förmått inse alt detta? Men nu, med synden borttagen och brända läppar (Es. 6: 7) skall han ej använda oss vida mer?

Om det tillåtes mig, att afgifva ett personligt vitnesbörd, skulle jag vill jag omtala hur jag under tre års tid varit så rädd, att denna »fullkomliga rening» skulle betyda detsamma som »syndfri fullkomlighet» (en lära som är fullkomligt stridande mot Guds ord), att jag, på samma gång som jag med glädje förtröstade på denna rening för min egen del, ej ens för mig sjelf vågade erkänna det och ändå mindre *lära* det åt andra, förrän Gud nyligen sände mig ett af sina barn, bokstafligen öfverflödande af alt hvad denna sanning varit för henne (och låtom oss vara redo att för andra öfverflöda med hvad han gifvit oss); och alt efter som hon för mig påpekade ställe efter ställe i Guds ord såsom säkra fästen för våra fötter, insåg jag, med hvilken trygghet jag, i en djupare och fullare mening än hittills, kunde våga, att både mottaga och förkunna denna välsignade sanning att »Jesu Kristi Guds Sons blod renar oss från *all* synd», på samma gång som det för mitt sinne är en obeskriflig lättnad att känna, det fullkomlig rening och syndfri fullkomlighet äro tvänne helt och hållet skilda ting.

Det är icke någonting nytt, det blef altsammans gjordt på korset, endast att vi då icke insågo det. Då blef »vår gamla människa korsfäst med honom, på det att syndens kropp måtte varda om intet» (Rom. 6: 6). Då blefvo vi begrafna med honom och haíva nu uppstått med honom, såsom *nya skapelser*. O, måtte han alltid bibehålla oss sålunda! Låtom oss tillegna oss hans död och begrafning med åtföljande befrielse från den gamla menniskan och hos oss ej erkänna något annat lif, än Kristi lif. Kristus, påfyllande kärilen och bevarande dem rena och ödmjuka. Vi, förblifvande i honom, redo att såsom käril enligt hans behag sättas åsido, tagas upp eller sättas ned igen, och, vare sig vi äro af brändt ler eller renadt guld, städse villiga att ändå ytterligare renas för att befrias från alt slagg. Torra, upp och nedvända käril, tomma på alt eget, villiga att såsom alabasterflaskan sönderbrytas, på det att den inneboende kärleken till Guds ära må strömma ut, eller att såsom de sex vattenkrukorna stå beredda att låta hans magt på oss bevisa sig. Kärilen blifva förgätna, men vinet som de innehållit blir ihågkommet och *mästaren* prisad.

Sprid Ungdomsvännen!

Kristus är

en *stor profet*, Luc. 7: 16;
en *stor konung*, Ps. 47: 3;
en *stor öfversteprest*, Ebr. 4: 14;
den *store herden*, Ebr. 13: 20.

* * *

Herren Zebaoth har

en *stor arm*, 2 Moseb. 15: 16;
en *stor magt och kraft*, 2 Moseb. 32: 11, Job. 37: 23;
en *stor barmhertighet*, 4 Mos. 14: 18, 19:
en *stor mildhet, godhet*, Ps. 103: 8, Ps. 106: 7.

* * *

Mången ung man, som ger en krona om året till missionsföreningen och två kronor till törsamlingen, anser sig dock ha råd att *röka* upp 30 à 40 kronor om året.

(Ur en predikan af pastor Vilh. Lindblom).

Annonser

Anna Spångbergs
modehandel
Kungsgatan 18.

Å Fredrika-Bremer-Förbundets byrå,
Stockholm,
finnas kvinliga arbetssökande anmälda, såsom: lektionsgifvare, svenska och utländska lärarinnor för hem och skolor, kontors- och skrifbiträden, husföreståndarinnor, sällskap och biträden i hem, föreläserskor, gymnaster, sjuksköterskor m. fl.

I Vedhandeln
4 Observatoriegatan 4
försäljes frisk och god björk- samt al- och barrved, såväl sågad som osågad jemte antracit-, sten och träkol, engelsk och svensk kokes, hemsänd till alla delar af Stockholm.
Obs.! Äfven säljas ved-, kol- och kokspoletter.

Vid Herberget
för tjenstflickor, Klara Östra Kyrkogata N:o 7, erhålla yngre tjenarinnor, som för tillfället sakna anställning, nattlogis jemte kaffe på morgonen för 35 öre. Betyg skola medföras.
På samma gång man erbjuder flickorna denna billiga fristad, vill man härmed varna dem för att lemna sina platser i hemorten, i tanke att få det bättre i Stockholm, ty »att få det bättre» lyckas nästan aldrig, så vida man icke på förhand fått säkert löfte om bestämd plats.
LINA NORDWALL,
Herbergets stiftarinna.

C. Berg
21 Humlegårdsg. 21
Stockholm
bemedlar köp och försäljning af *stads-* och *landtegendomar* samt emottager uppdrag till härvarande *under-* och *öfver-rätter*, ombesörjer *lagfart å egendomar*, *bevakningshandlingars* inlemnande, utreder *sterbhus*, förrättar *bouppteckningar* uppsätter *testamenten* samt ombesörjer *vicevärdsgöromål* och inkasseringar, m. m. Vänden Eder med förtroende till
C. Berg
21 Humlegårdsgatan 21.
Stockholm
Träffas: *kl. 10—12 f. m., 3—5 e. m.*
Allm. Telef. 73 08.

Velocipeder
af eget fabrikat hos
Per From, Stockholm
Malmskilnadsgatan 46.
OBS.! Katalog på begäran.

Genom **K. F. U. K:s placeringsbyrå**, 13 Norrlandsgatan, anskaffas alla sorters tjenarinnor, biträden i hushåll och affärer samt lärarinnor. Adresser och rekommendationer till utlandet lemnas åt unga flickor, som äro rekommenderade af någon af föreningens medlemmar.

Välgjorda
Möbler
Bättre och enklare. Billigt pris.
Äfven mot afbetalningar.
Malmskilnadsgatan 46
7 Oxtorgsgatan 7
A. Lagerberg.
Egna tillverkningar.

K. F. U. K:s möten:
Norrlandsgatan 13, 2 tr.
Söndag 6—9 e. m. Börjar med bibelklass.
Onsdag: 6—9 e. m. arbetsklass.
Nytorget 46. Söder.
Lördag: 7—9 e. m. arbetsklass för fabriksflickor.

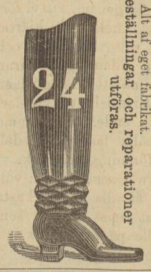

C. P. HÖGLANDERS Skoetablissement
(Etableradt 1870.)
24 Brunkebergstorg 24
Stockholm.
Rekommenderar mina allmänt välkända tillverkningar.
Alt af eget fabrikat.
Beställningar och reparationer utföras.
Allm. Telef. 68 81.

EMIL LARSÉNS
skrädderiaffär
18 Brahegatan 18.
Obs.! Obs.!
Goda tyger. Solidt arbete.
Billigt pris.
Allm. Telef. 7116.

A. & O. Schultén
STOCKHOLM,
2 Normalmstorg 2
och
7 Sturegatan 7.
Stora och välsorterade lager af
Garn-, Väfnader & Trikåvaror
i parti och detalj till billigaste **fabrikspris.**
Profven sändas till landsorten franco.

Till Amerika!
(Bremer-linien).
Generalagentur, Stockholm.
Utvandrare och **resande** befordras med **Norddeutscher Lloyds** kejserliga postångare till **New-York, Baltimore, Filadelfia** och **Boston** samt till **Australien, New Zeeland, Ost-Asien** och **Syd-Amerika.**
Närmare underrättelse hos
Grossh. *S. G. Borin,*
N:o 1 Packhusgränd, Stockholm.

Palm & Stadling.
Piano- & Orgelmagasin
Malmskilnadsg. 40,
Stockholm.
Rekommenderar sitt lager af **Flyglar, Pianinos & Orglar** från de förnämsta in- och utländska fabriker. Särskildt framhållas H. Kohls *Flyglar* och *Pianinos* samt Mason & Hamlins Orglar.
Obs. Svenska orglar med 1 stämma 4 oktaver samt 1 knäförte från 115 kronor.
Lager af alla brukliga blås- och stränginstrument, såsom:
Violiner, Flöjter, Guitarrer, Klarinetter, Occarinor, Dragspel, Symphonion, Ariston, Horophoner, Zittror, Speldosor.
Violinlådor, Violinstråkar, Mek. Notställare, Piano- och Orgelstolar m. m.
Goda betalningsvilkor. Billiga priser. Illustrerad priskurant på begäran *gratis.*

Nilsson & Dahlbeck.
38 Skrädderi-Etablissement 38
samt lager af färdiga
Gosskläder
Regeringsgatan
Stockholm.

Stockholm, David Lunds Boktryckeri 1888.

UNGDOMS-VÄNNEN.

LITET LJUS MINSKAS EJ. — KRISTLIG TIDNING FÖR SVERGES UNGDOM. — DITT ORD ÄR EN LYKTA FÖR MINA FOTTER.

N:o 27. Tisdagen den 3 Juli. 1888.

Prenumerationspris: Helt år 1 kr., 3/4 år 75 öre, 1/2 år 60 öre, 1/4 år 30 öre. Postbefordringsafgift 20 öre. Till Amerika 3: 50; Norge, Danmark och Finland 3 kr.

Redaktör och ansvarig utgifvare: K. TH. MALMQVIST. *Brahegatan 60 Stockholm.*

Annonspris: 8 öre pr petitrad. Expedition: Palm & Stadlings bokhandel Malmskilnadsgatan 40. Telef.: Bell 10 78, Allm. 57 90. **Lösnummer: 5 öre.**

Böra våra hvilodagar honom till?

(Insändt af K. F. U. K. i Stockholm).

Vid sommarens annalkande begynner våra medlemmars antal att glesna, i det att somliga begifva sig hit och andra dit för att söka nöje eller vederkvickelse. Vår egen hvilotid, om vi få någon, inträffar senare och kommer sannolikt att blifva mycket arbetsam, men hafva vi väl insett den skyldighet, som för oss ligger i att uppmana våra medlemmar till helgandet åt Herrens tjenst af dessa lediga dagar? I sanning, denna tid borde för vår afdelning vara den inflytelserikaste, eftersom den härunder sprider sig åt alla håll. De hjärtan, hvilka vid våra bibelklasser och bönemöten eldats till heligt nit, borde gå ut och tända denna eld annorstädes. Våra möten äro blott till hälften besökta, men hvad betydde väl det, om vi endast visste, att de, som lemnat oss, med fulla händer utsådde Guds sanning i landet. På oss, såsom arbetare, hvilar ansvaret af att våra medlemmar framhålla denna pligt och förmån. Till och med under vår hvilotid äro vi hans egne, men huru många fråntaga honom ej hvad som sålunda tillkommer honom. Låtom oss ej sky, hvarken offentligt i våra bibelklasser, eller enskildt när vi tillönska våra vänner »farväl», att hos dem inskärpa detta ansvar.

Sångens välsignelse.

Från engelskan af O. C.

1. »Hvilken vän vi ha i Jesus,»
sjöng ett litet barn en gång,
och en skuldbelastad kvinna
lyssnade till barnets sång.

2. Hennes lif var mörkt och dystert,
svedan stor af samvetssår,
barnets toner ljuftigt klinga:
»Han vill hjelpa och förmår.»

3. »Kom till honom, han dig frälsar,
han, som led och dog för dig,»
och den arma, hvilken lyssnar,
undrade: »Är det för mig?»

4. Syndens bördor själen tryckte,
hjertat hårdt af ångslan slår;
men den lilla sjöng: »Han lättar,
när vår bön till honom går.»

5. Med en barnslig tro den trötta
vände sig till Gud i bön;
honom bad att bördan lätta,
frälsa ifrån syndens lön.

6. Jesus var den bästa tillflykt,
han tog bort båd' synd och sorg,
och i honom gamla kvinnan
alltid fann sin fasta borg.

7. Men det glada barn, som sjungit,
litet vet, det varit med
om att frid och sällhet bringa
till ett hjerta, som så led.

Bibeln.

(Med förläggarens benägna medgifvande ur »Flit, Kraft och Karaktär» af N. M. Thayer, P. Palmquists Aktiebolag. Pris 1: 50.)

»Bibeln!» utropar en tanklös rikedomskandidat; »hvad har bibeln att göra med framgång?» Hans ord äro ett uttryck för den tanklöshet, som utmärker tusenden.

»Bibeln i affärer!» anmärkte en skarpsynt spekulationskarl, och han återupprepade sitt utrop i föraktlig ton: »Bibeln i affärer!» Jo, det är just der den behöfves. Det är der den har sin rätta plats. Utan den skall aldrig den högsta framgång kunna vinnas. De framgångsrikaste män i vårt land, inom alla det mänskliga arbetets olika områden, de vunno sitt mål just genom att följa grundsatser som voro hemtade direkt ur bibeln eller som stodo i öfverensstämmelse dermed. Detta är en bokstaflig sanning i fråga om alla de framstående personer vi i detta arbete framdragit till belysning af vårt ämne. Vare sig att de uttryckligen erkände sin skuld till bibeln i detta afseende eller ej, så vitna dock sjelfva de grundsatser, hvarefter de bedrefvo sina affärer, om rigtigheten af vår uppgift. Vi hafva meddelat de förhållningsregler, hvilka sådana män som Franklin, McDonough, Allen med flere togo sig till rättesnöre, och utan ett undantag äro de alla hemtade från bibeln. Besök de af framgången mest gynnade männen i vår tid, vare sig inom handelsverlden eller inom andra näringsgrenar, och spörj dem om den vigtigaste lefnadsregel som varit dem till hjelp i deras arbete, och hvilken denna regel än må vara, så skall du alltid finna den i full öfverenstämmelse med den heliga skrift. Du kan vara säker på, att i någondera af dessa tre källor — den mosaiska lagen, Ordspråksboken eller Kristi Bergspredikan — eller ock i dem alla tre finnes just det ställe, som gifver den sin helgd och kraft. Saken förhåller sig nämligen så, att det finnes ej någon efterföljansvärd lefnadsregel för det enskilda eller det offentliga lifvet, som icke i Guds ord finner sin högsta bekräftelse. En regel som ej håller stånd för en pröfning efter bibeln är ej värd att få rum i det mänskliga affärslifvet; den bör ej tålas inom ett civiliseradt samhälle. Ett sådant påstående är naturligtvis det samma som att uttala en fördömande dom öfver en mängd regler och sedvänjor som äro gängse i sällskapslifvet och i samhället; och det är just detta vi i föregående sidor sökt att göra. För sådana böra de unge på alt sätt taga sig till vara och visa sin afsky. Sätta de verkligen värde på en fläckfri karaktär och en ädel verksamhet, så böra de behandla motsatsen med djupaste förakt.

Att en sådan åsigt af saken står i direkt strid med de åsigter, som hysas af en mängd unge män, och äfven äldre, det veta vi väl. »Bibeln är mycket bra på sin plats», mena de, »och den platsen är på förmaksbordet, i sammankomsten och i söndagsskolan, men icke i handelsboden eller på kontoret.» »Till att ordna församlingar och kyrkosamfund duger den nog», säga de, »men att försöka ställa med verkstäder och varumagasin efter dess föreskrifter vore en galenskap.» Kanske de gå ännu ett steg längre och säga: »Det betyder ingenting hvad en människa tror, bara hon är upprigtig; bara en person lefver ordentligt, gör det ingenting till saken hvad han har för åsigter; en sak är hvad han tror, en helt annan sak är hans handlingssätt; för öfrigt fins det goda människor inom alla bekännelser och i alla samfund.» Hvarje tänkande ung man skall vid minsta eftertanke blifva öfvertygad om att en sådan

— 24 —

Det var nu visserligen hos Hanna Ström icke så alldeles helt beständt med dessa i kampen för brödet så oundgängliga egenskaper. Arbetet nere vid klappbryggan i ur och skur, utan ens tillräcklig och stärkande föda för att upplifva de hårdt medtagna krafterna, hade för länge sedan blekt kindens rosor och beröfvat de förr så starka och fylliga lemmarna deras spänstighet. Den 28-åriga kvinnan såg ut att vara närmare 40 år, der hon, ehuru synbarligen trött och utsläpad, likväl fortsatte sitt arbete med denna sega energi, som är kvinnan af folket så egen och som ofta i det tysta uträttar storverk, hvilka ej äro af mindre betydelse derför, att de sällan eller aldrig uppmärksammas och erhålla offentligt erkännande.

Regnet började falla alt häftigare, och stormen tilltog ju längre det led emot kvällen. Men detta tycktes endast ha den verkan att öka den ensamma kvinnans arbetsifver. Hennes ihärdighet belönades också med seger, ty då skymningen gjorde det omöjligt att fortsätta längre, var också hennes dryga dagsverke slut.

Karlen från tvättinrättningen, åt hvilken hon arbetade, kom med sin kärra och afhemtade

— 21 —

Söndagen hade gått fast med snigelgång; och på måndagsmorgonen, långt före kontorstid, satt Erik redan vi sitt skrifbord i färd med den på lördagskvällen afbrutna öfversättningen. Sömnen och arbetet hade återgifvit honom hans sinnesjemvigt.

Bäst han satt der öpnades dörren af hans gamla städerska, som i dag syntes mera brådskande och orolig än vanligt.

»Hvad står på, madam?» sporde Erik.

»Åh herre jemine, en sån' olycka. Ja, bokhållar'n har väl sett det, eller hur. Ni voro ju bekanta. Jag har sett honom här uppe flere gånger.»

»Hvad är det Ni säger? Om hvilken olycka talar Ni?» frågade Erik, gripen af en mörk aning.

»Se här, läs!» uppmanade gumman och räckte honom ett färskt exemplar af »Dagens Nyheter.»

Erik ryckte åt sig tidningen och hans blick flög öfver spalterna. Jo, der hade han det. Darrande af sinnesrörelse läste han:

Olyckshändelse. Bland de många lustfarande söndagsseglare, som i går afton styrde kosan hemåt, märktes

åsigt af saken är egnad att undergräfva all verklig sedlighet. Sedliga grundsatser bliva ju sålunda utan den ringaste betydelse! Det ena moralsystemet skulle vara lika så godt som det andra! Den som tror lögnen, skulle lika väl kunna vara en dygdig människa som den som tror sanningen! Vanligt sundt förnuft ryggar dock tillbaka för så orimliga läror. Den yngling som bekänner sig till dem, gifver dem dock dagligen en praktisk vederläggning. Han skänker ju hellre sitt förtroende åt den som tror på dygden än den som tror på lasten! Han gör helst affärer med den köpman eller fabrikant som är känd för moraliska grundsatser, och han visar derigenom, att hvad en människa tror, har dock något att göra med hennes handlingssätt, och det är just detta bibeln lärer.

Vi hafva nyss nämt den mosaiska lagen. Hvad beträffar allmän verldslig moral, så äro de tio budorden ett tillfredsställande uttryck för alla fordringar inom familjen och samhället, inom politiken och handelsverlden. Hvarken snillet eller fromheten kan i dem önska en förändring eller förbättring, vare sig genom att taga något ifrån eller att lägga något till. Utan afseende på hvad man tänker om inspiration för öfrigt, måste en hvar erkänna i dem en absolut fullkomlig lefnadsregel för alla människor, unga eller gamla, lärda eller olärda, bildade eller vilda, kristna eller hedningar. En framstående jurist i New-York, som bekände sig vara fritänkare, hade en vän som också var jurist, men som derjemte var en äldste i presbyterianska församlingen. Den förre mötte en gång den senare och frågade honom: »Hvilka böcker skulle ni vilja råda mig att läsa för att lära känna bevisen för kristendomens sanning?» »Läs bibeln», svarade den senare. »Ni förstår mig ej», svarade fritänkaren, »jag har lust att undersöka bibelns *sanning*. Jag ville veta hvilka böcker, som handla *om* bibeln, jag bör läsa.» »Jag förstår er alldeles», svarade vännen; »och jag påstår, att de bästa bevisen för kristendomens sanning finnas i bibeln. I, fritänkare, ären mycket okunniga i bibeln; I tron honom icke, emedan I icke veten hvad han innehåller.» »Hvar skall jag börja att läsa — skall jag börja med Nya testamentet?» »frågade fritänkaren. »Nej, börja naturligtvis med Första Mosebok», svarade hans vän. Fritänkaren köpte sig en bibel och började läsa den med uppmärksamhet. Vissa delar deraf läste han om och om igen och med särskild omsorg. Efter några veckor mötte honom vännen och frågade honom huru det gick. »Jag har hållit på att studera de tio budorden», anmärkte fritänkaren. »Nå, hvad tycker ni om dem?» frågade vännen. »Jag skall säga er min mening», svarade fritänkaren. »Jag har betraktat denna lagens inre väsen och beskaffenhet. Jag har försökt att se efter, om jag kan göra den bättre genom att lägga något dertill eller taga något derifrån. Men jag har funnit, jag kan icke. Den är *fullkomlig*.» Han tillade vidare: »Jag har tänkt på, hvarifrån var det Mose fick denna lag? Jag har läst historien; egyptierne och de kringliggande folken voro afgudadyrkare; grekerne och romarne likaså; och de visaste och bäste bland greker och romare utfärdade aldrig en sedelag lik denna. Hvarifrån fick då Mose denna lag, som i visdom och filosofi står så långt framom de mest upplysta tidehvarf? Han lefde i ett jemförelsevis barbariskt tidehvarf, och dock har han gifvit oss en lag, i hvilken alla de följande tidehvarfvens lärdom och skarpsinnighet ej kunnat upptäcka en enda brist. Hvarifrån fick han den? Han kunde ej hafva svingat sig så högt öfver sin egen tid, att han kunde hafva tänkt ut den sjelf. Jag är viss om hvarifrån han fick den. Den kom ned från himmelen.»

Denna händelse är ganska lärorik. Den kan tjena hvarje ung man till en påminnelse om att vi i den mosaiska sedelagen hafva ett fullkomligt rättesnöre som duger för alla förhållanden — på landtbruket, i fabriken och i butiken, vid pulpeten, i banken och i lagstiftande församlingen — hvar helst människan kallas af pligten. Utan afseende på den frågan, hvar Mose fick den ifrån, är den i alla händelser en lefnadsregel, som skulle, om den efterlefdes, vara till mera nytta i affärsverlden än alla lagböcker och bestämmelser som någonsin skrifvits af blott mänskliga snillen. Ja, man vågar påstå, att hvarje regel eller ordningsstadga, som af människor skulle uppfinnas i strid mot denna sedelag, skulle snart få ett snöpligt afsked från hvarje hederligt handelshus.

Unga-kvinnors-Föreningar

Mrs Halliday Douglas uppläste en liten skrift, benämd: »*Använda pund eller arbete åt alla*», med stöd af Matt. 25: 14 och följ. samt Mark 13: 34. »Åt hvar och en hans syssla». Guds afsigt med människorna har från tidernas början varit den, att de skola ega olika gåfvor och vara uppmärksamma på tillfällen att begagna dem. Härpå gifves oss ett slående bevis i de många olikartade bygnadsämnena och delarne af tabernaklet, vid hvars uppförande många jemte Gud fingo vara medverkande. Somliga färgade vädurskinn och beredde tackskinnen, andra kommo med guld. silfver, koppar och furuträ att för Guds ändamål användas. Kvinnor, som voro förfarna i att spinna, använde detta pund; guldet måste slås ut i tunna plåtar, onyxstenarne inristas och till och med tältpålarne och tågen erhålla sina särskilda tillverkare. Men en sak fordrades af dem alla — att de skulle hafva ett villigt hjerta. Och detsamma är förhållandet med arbetet för K. F. U. K. Det förnämsta vilkoret för arbeterskorna i denna del af Guds vingård är, att vi först sjelfva gifva oss åt Herren, innan vi kunna inbjuda andra att med sina olika pund handla för honom. Det har träffande blifvit sagdt, att för hvarje man eller kvinna som eger tio pund, hvilka de använda för Gud, det finnes hundrade, hvilka ej ega mer än ett och gräfva ned detta. »Nu är det vår bön till eder i dag, att I gräfven upp dessa pund och låten oss se om I ej kunnen handla med dem för Herren». Som svar på den vanliga invändningen: »Det finnes ingenting för mig att göra», erinrade mrs Douglas om de olika gåfvor och anlag, hvilka äro så välkomna för K. F. U. K. »De, hvilka äro *skickliga i nålens bruk*, kunna sy kläder åt våra sjuka medlemmar eller våra fattiga flickor.

»För du sjelf min hand, att jag
Verkar glad för dig hvar dag».

Ljufva röster äro äfven ett pund af Herren — kommen och använden dem bland våra flickor som så varmt älska musik. Ingen som eger denna gåfva kan säga, att hon intet har hvarmed hon kan tjena Gud. Att *föreläsa* eller läsa upp ur minnet är ett annat pund som blott altför ofta nedgräfves, eller, ännu värre, blott användes för verldsliga ändamål, men hvilket vi önska få se användt i vår verksamhet. Söken endast att välja sådana stycken som kunna höja och hjelpa edra åhörare, så skall han, som förlänat eder pundet, äfven gifva eder nåd att handla dermed. Så hafva vi *utdelningen af våra olika tidskrifter, bref o. d.* hvartill vi önska använda flera af våra yngre medlemmar, och vidare våra mattörsäljningsställen, inskrifningskontor och hem för tjenstefolk, hvilka behöfva handräckningar af alla slag. Må framför alt de, hvilka ega insigt i Guds ord, derur lära andra — detta är ett sätt att hjelpa, hvaraf vi på våra bibelmöten och i våra klasser äro i stort behof. Och härtill kommer slutligen det välsignade pundet — om vi så kunna kalla det — af kärleksfullt *deltagande*. Många af våra systrar hafva aldrig hört omtalas vår förening och stå ensamma i verlden med den bittra känslan af att ingen finnes som bryr sig om dem. Må då vårt blifva det ädla värfvet att uppsöka dem och att på samma gång som vi berätta dem om honom som dött för dem, kärleksfullt uppmana dem: »Kommen med oss; vi vilja göra det bästa med eder».

Till sist ett ord till dem som ega det af Gud förlänta pundet *guld och silfver*. Vi behöfva i hög grad alla sådana gåfvor, för att kunna fortsätta hvad vi anse vara Herrens verk, och vi bedja eder att lägga på minnet dessa ord: »Och detta är häfoffret, som I skolen taga af dem: guld. silfver, koppar, ty när vi, på hvad sätt som helst, främja Guds sak på jorden, gifva vi honom blott af hans eget.

»Låtom oss då se till, att vi alla så handla med våra pund, att vi en gång må få höra orden: 'Väl, du gode och trogne tjenare', från honom, som gått bort för 'en liten tid', men säkert skall komma tillbaka, vi veta ej hur snart, för att hålla räkenskap med sina tjenare».

Derefter talade mrs Gibson om glädjen att få använda våra pund för Herren. I hans tjenst borde aldrig finnas missnöjda miner, trötthet eller håglöshet, utan kraft och glädje. Vi behöfva aldrig gå ensamma till arbetet — han är alltid när oss med sin uppmuntrande kraft. Han säger icke; »gå», utan: »kom med». I sjelfva lejonkulorna och på »de leoparders berg» (H. V. 4: 8) är han med oss för att jemna svårigheterna och omskapa de hårda sinnen, för hvilka vi arbeta. Liknelsen kan med fullt skäl ega tillämpning på sådana delar af föreningens varksamhet som t. ex. vid sillfiskena, eller på miss Meredith Browns arbete bland Londons fabriksflickor. På sådant sätt få vi lära oss deltagande — intet pund kan göra gagn utan kärlek och deltagande — låtom oss då med glädje kasta oss in i arbetet för Gud på hvarje verksamhetsfält inom vår förening som står oss öppet.

Sprid Ungdomsvännen!

— 22 —

äfven en mindre kutter med ett synbarligen upprymdt sällskap ombord och som flere gånger var på väg att kantra tillföljd af den bristfälliga manövreringen. Strax utanför sjöttullen råkade den ut för en kastby, som verkligen gjorde allvar af leken. Sällskapet räddades dock af en förbipasserande ångare så när som på en ung man, hvilken, som vi sport, var kontoristen Börjeson, anställd hos firman X. Y. Z.

Det var en här af stridiga känslor, som vid genomläsningen af dessa rader stormade inpå Erik, beklämning vid tanken på kamratens sorgliga öde, ånger öfver det barnsliga knotet under gårdagen men främst en öfverväldigande tacksamhet mot försynen. Hur lätt kunde det ej i stället ha varit han. Det hängde ju på ett hår att han följt med.

Han sjönk ned på sina knän och utgjöt i en brinnande bön hvad han kände. Lättad och stärkt steg han upp. Han kände sig botad för sitt vacklande, sin tvifvelsjuka. Kanhända var det en slik försynens fingervisning han behöfde för att återvinna harmonien inom sig sjelf.

En varning.

(Bild ur lifvet, uppteckned för U. W. af *Jean.*)

Hanna Ström låg på knä vid en af Kungsholmens klappbryggor ifrigt sysselsatt med sitt arbete. Oktoberstormen vräkte Riddarfjärdens vatten i höga, grågula vågor mot stränderna, och ett nålfint, isande regn genomblötte den tarfligt klädda arbeterskans tunna drägt. Hon tycktes dock knappast märka det, ifrigt upptagen som hon var af sin sysselsättning.

Det behöfdes också att bruka all flit. Den stora korgen med tvättkläder måste vara färdig före skymningen, ifall den beräknade dagspenningen skulle erhållas. Och den *måste* hon ha, ty i huset fans för tillfället ej ens en bit bröd, och mannens aflöning skulle nog gå den vanliga vägen denna lördag lika väl som de öfriga. Men hon kunde nu en gång ingenting göra åt den saken. Föda och tak öfver hufvudet skulle ändå hvarken Ström eller barnen sakna, så länge hon hade helsa och krafter.

Frågor och svar.

9. Huru bör en ynglingaförening ställa sig till de medlemmar, hvilka endast högst sällan besöka föreningens möten — möjligen blott vid fester o. d.?

(C. Pettersson, Hörsta, Kumla.)

Det första som bör göras är väl att söka utröna *hvad orsaken är* till att medlem sålunda uteblir från mötena. Det kan bero på *bristande tid* — då är ju förhållandet ursäktligt. Det kan möjligen bero på *klen helsa* (om mötena hållas sent på kvällen efter arbetstidens slut, torde en och annan ha svårt att närvara). I så fall må detta anses som »laga förfall».

Beror uteblifvandet från mötena deremot på *kallsinnighet* för brödraumgänget, eller derpå, att *andra, verldslign* sällskaper blifvit mera angenäma, då synes oss, att föreningen bör inskrida, ty då är ej alt godt.

Men hvilka mått och steg bör då föreningen vidtaga?

Jo först bör den utse ett par sansade, gudfruktiga bröder att besöka den sålunda felande för att tala med honom, bedja med honom och uppmana honom att komma med.

Hjelper ej detta, så bör föreningen *utesluta* den medlem, som ej alls vill dela andliga nådegåfvor med föreningens öfrige medlemmar. Har uteslutning skett, bör personen i fråga derom med all vänlighet och på ett grannlaga sätt derom underrättas. På samma gång bör man säga honom, att han är välkommen åter, då Gud fått ändra hans sinne. För en sådan bör föreningen alltid innerligt bedja.

Red.

Åtskilligt

Min vän! Du är en Jesu lärjunge, men kanske har du att se tillbaka på flere år af arbete som varit, om än icke alldeles ofruktbart, dock i det närmaste utan resultat. Du är icke ansvarig för framgången i ditt arbete, men du är det för den kraft, som du har till ditt förfogande. Om Guds Ande bor i dig och kastar sina värmande strålar öfver din själ, så måste hvarje ord af dig hafva i sig mer eller mindre af helig eld. En kompassnål utan magnetism är icke mera bristfällig än ditt vitnesbörd om om Herren, ifall det icke åtföljes af den Helige Andes kraft. Denna kraft har blott en källa: Guds Ande i din själ. Du kan icke efterhärma denna kraft, om du icke ständigt står inför nådatronen till dess du begåfvats med kraft från ofvan. Betänk detta. Kan du icke erinra dig försummelser i att söka denna gemenskap med Gud på det att din själ måtte genomträngas af Kristi Ande? Har du icke gjort dig skyldig till otro, till svag och overksam bön, till dubbelhet i din själs innersta begär? Borde då ej din ånger vara djup, ditt rop om nåd och förlåtelse innerligt och allvarligt? Må vi då ock med fullvisshet tro, att all nåds och kärleks Gud vill lyssna till vår röst och besvara vår bön, förlåta vår tidigare otrohet och draga oss närmare till sig för att undfå ny kraft och hjelp och sätta oss i stånd att ånyo gripa verket an i Herrens kraft.

En berättelse för unge män.

Från engelskan.

Jag blef mycket osedlig och lastfull, sedan vi flyttat till M—, emedan jag der indrogs i ett sällskap af dåliga människor.

Först höll jag mig väl något tillbaka, ty mina bättre känslor uppreste sig mot dessa grofva synder, men jag kunde icke häller fördraga kamraternas skratt och förargliga speord och sjönk så småningom, tills jag blef den allra uslaste varelse.

O, jag blyges nu att tänka på mitt fallna tillstånd.

Jag bodde i en liten stuga tillsammans med min moder.

Mången natt, då jag kom raglande hem fann jag min dyra moder vakande för att hemvänta sin ovärdige son, och der hade hon suttit flera timmar och lyssnat efter hans ostadiga steg.

Ibland när jag vaknade om nätterna hörde jag henne sucka och bedja så innerligt för sitt fallna barn.

O, hvilken eländig varelse var jag icke. Jag förstod nog att de hjertesorger jag förorsakade henne snart skulle bringa henne ned i en förtidig graf, ty hon begynte att se så gammal och lefnadstrött ut, men detta oaktadt fortsatte jag mitt syndiga lefnadssätt tills en händelse inträffade, hvilken väckte mig till besinning.

En afton, då jag skulle gå till krogen erinrade jag mig plötsligt att jag aftonen förut supit upp alla mina pengar.

Jag kom äfven ihåg att jag sett min moder lägga några slantar i en kopp.

Jag frestades. Först försökte jag väl stå emot, men begäret efter starka drycker tog öfverhanden.

I förstugan mötte jag min moder. Jag undvek sorgfälligt att se henne i ansigtet, ty jag kände mig dömd i samvetet för en synd, som jag aldrig tillförne begått.

Hon kallade på mig. Det låg någonting i hennes röst, som berörde mitt hjerta.

»Hvad är det moder?» sade jag.

»O, Villie, stanna hemma hos mig i afton», bad hon så vänligt, samt fattade min hand i båda sina. »Drick icke något i afton; ack, tag råd af mig denna gång!»

O, huru många gånger har jag icke önskat att jag lydt henne den aftonen. Men jag blott försäkrade henne att jag icke skulle stanna ute så länge, och så gick jag.

Jag fick emellertid icke någon ro på krogen, ty hennes ord: »O, Villie, stanna hemma hos mig i afton» ringde oupphörligen i mina öron och för första gången stannade jag ej till hvad jag kallade sent. Dock slog klockan 12 i den närbelägna staden när jag nalkades hemmet.

En egendomlig känsla grep mig när jag anlände hem.

Ljuset stod i fönstret som vanligt för att vägleda vandraren. Jag gick till fönstret och blickade in. Min moder satt i sin gungstol med ögonen slutna och jag trodde hon sof. Ansigtet var ganska blekt, men det plägade ju alltid vara så.

Jag försökte att drifva all oro från mig under det jag gick omkring till dörren. Min hand darrade dock, då jag lade den på klinkan, och vid dess klickning kändes en dyster känsla genomgå mitt inre. Jag hade aldrig tillförne erfarit dylikt.

Jag inträdde. I handen höll hon samma kopp ur hvilken jag tog pengarne. Jag lade min hand på hennes axel och talade till henne. Hon rörde sig ej. Jag talade högre. Intet svar. Jag lyssnade, men det hjerta, som alltid klappat för mig så varmt, hörde jag icke längre slå. Sakta lade jag henne derpå i sängen och badade pannan med vatten. Läsaren kan föreställa sig min glädje när jag såg min dyra moder åter öppna ögonen. »O, moder», ropade jag »förlåt mig.» »O, förlåt edert vilsekomna barn.» »Ja», svarade hon så ömt.

Ett fridfullt leende upplyste hennes anlete.

»Möt mig i himmelen Villie.»

»Jag *skall* genom Guds nåd.»

Ett ögonblick till och min moders ande hade flytt till Gud som gifvit den.

Jag behöfver ju ej gifva någon längre beskrifning af den sorgliga synen. Från denna stund blef jag en förändrad man, ryckt som en brand ur elden. Icke en droppe af starka drycker har jag sedan dess smakat och genom Guds hjelp aldrig jag skall.

O. C.

Den bästa religionen.

(Ur Christian Herald.)

Ett sällskap amerikanska studenter voro för icke länge sedan ombord på ett ångfartyg.

En af dem, Mark Howell, hvilken utmärkt sig som vältalare, framställde för kamraterna sina åsigter om Gud och biblen. Han förnekade djerft Guds tillvaro och förlöjligade biblens sanningar, samt uppmanade de närstående att disputera med honom och vederlägga hvad han sagt.

Ingen af de trettio studenterna vågade upptaga utmaningen eller yttra sig emot honom, men väl hördes röster, hvilka gillade hans teori.

Den vältalande otroshjelten hade äfven en gosse till åhörare, hvilken uppmärksamt följde med der han satt bakom i ett hörn.

Gossen, hvars namn var John Morlow, kom från ett af de mindre läroverken i Ohio, hvarest han med stor möda och försakelse kämpat sig fram.

Sedan Howell utkastat stridshandsken väntade Morlow att någon af de mera försigkomna skulle upptaga den, för att försvara hvad som var så dyrbart för hans hjerta, men då alla förblefvo tysta reste han sig sakta och sade med darrande röst: »herre, jag beder att få ställa en fråga till er.»

»Mycket gerna, mitt barn,» anmärkte Howell nedlåtande. »Gif mig hundrade frågor om du vill.»

»När jag var ett litet barn,» fortsatte Morlow, »blef min moder enka samt lemnades ensam i verlden med tre små barn, utan någonting som hon kunde kalla sitt eget utom en bibel.

Genom att följa densammas anvisningar och förtrösta på Gud, sattes hon i stånd att få tak öfver hufvudet för sina små, samt försörja dem. För fem år sedan gick hon till himmelen. Hon lemnade oss i den himmelske fadrens vård och han har underbarligen hulpit oss.

Det rika testamentet af en troende moders kärlek och exemplariska föredöme har varit mig till stor välsignelse, och samme frälsare, som uppehöll henne under lifvets mödosamma färd och ledsagade henne genom dödsskuggans dal, är ock med mig. Jag har hvarken rikedom eller verldslig ära, men jag är lycklig ändå, ty jag har ett himmelskt hem och en oförgänglig rikedom. Detta har jag fått genom bibelns religion. Men vill ni nu säga mig *hvad har ateismen gifvit eder?*»

»Välan, det skulle göra mig ondt att taga från dig, min unge vän, den smula af glädje som du säger dig ega, men —

»Var god och håll er till saken,» inföll gossen. »Ni lofvade ju att svara på min fråga. Hvad har ateismen gifvit eder?»

Den stolte gudsförnekaren försökte återigen att komma från den närgångna frågan genom undvikande svar, men det ville icke lyckas rigtigt.

Studenterna, hvilka roades af Howells brydsamma belägenhet, gåfvo sina känslor luft i högljudda applåder och den förstummade fritänkaren måste lemna fältet.

Howell var ganska förargad öfver det oväntade nederlaget i kamraternas närvaro. Han kunde icke häller glömma frågan, ty den rigtigt förföljde honom långt in på natten och han kunde icke inför sitt eget samvete besvara den på ett tillfredsställande sätt.

Vid midnatt hördes det på hafvet så förfärliga ropet: »elden är lös» och alla passagerare rusade förskräckta upp på däck.

Lifräddningsbåtarne firades och man skyndade ned i dem. Den sista båten skulle just lägga ut från den brinnande ångaren, då Howell, som nu först vaknat från sin tunga sömn, kom uppspringande och ropte förtvifladt om hjelp.

»Båten är fullastad och hvarje lifbergare är upptagen,» dundrade kaptenen.

»O, Gud, då är jag förlorad, ty jag kan icke simma,» utbrast den unge mannen, omedveten att han kallade på ett väsende, hvars tillvaro han så nyligen förnekat.

»Här är min lifboj, tag den genast på er, jag kan simma,» sade en röst bakom honom. Han igenkände Morlows röst och innan han fått tid att svara hade gossen hoppat öfverbord. Några minuter senare drefvo de förtärande lågorna Howell att följa hans exempel.

Båda hunno de lyckligen stranden, och när Howell efteråt omtalade den hjeltemodiga handlingen för kamraterna, sade en af dem, hvilken var troende, men som blygts för att bekänna sin mästare, då han försmädades: »Det är Guds nåd som kan gifva en gosse ett sådant mod i farans stund.» »Då är hans religion bättre än min, ty ateismen kan icke åstadkomma sådant», invände Howell allvarligt.

Denna natts erfarenheter bragte gudsförnekaren på helt andra tankar och John Morlows frimodiga vitnesbörd om sin frälsare blef medlet till hans omvändelse. *O. C.*

Den Schweiziska kvinnoförening för sedlighet och välgörenhet höll sitt årsmöte den 12 till 15 juni i Zürick. Som det är ifrån denna verksamma kvinnoförening den internationela föreningen »unga flickors vänner» har utgått, kan det intressera denna tidnings

läsare att höra något från detta möte.

Det var med lag som Zürick blifvit vald till platsen för detta årsmöte, som kvinnorna i denna stad hade genom sitt energiska petitionerande till kantonernes myndigheter om moraliskt skydd för den unga kvinnan genom borttagandet af prostitutionsreglementet, vunnit en fullkomlig seger. Det beslöts att kvinnorna i Genéve skulle vidtaga liknande åtgärder för att få denna landets största stads myndigheter att på administrativ väg stäfja osedligheten samt skydda landets unga flickor från de moraliska faror som nu i så stor mängd lura på deras väg. Hvad som gör kvinnans arbete så fruktbärande i såväl Schweitz som England, är att alla föreningar som verka för såväl moralisk lyftning som skydd och hjelp för ungdomen samverka, och ej, som hos oss sorgligt nog är fallet, motverka den ena den andra. Under dessa mötesdagar redogjordes för såväl skyddshems- som asylers för unga flickor ur olika samhällsklasser verksamhet i alla Schweiz kantoner och i Tyskland. Rapporters från England, Holland och Sverige upplästes äfven. Under mötesdagarne höllos om kvällarne offentliga möten der landets framstående talare uppträdde sådana som herrar Jaccord, Bitter och Jeller från Mämedorf. I Schweitz är det den kristna kvinnan som satt sig i spetsen för en tidsenlig och sund utveckling af kvinnofrågan betraktad från olika sidor, och deruti bör hon vara ett exempel för oss att mera intressera oss för dagens brännande frågor.

—*N.*—

Anmälan.

Ungdomsvännen har nu sträfvat öfver sitt första halfår och har nöjet anmäla sig till förnyad prenumeration för återstående 6 månader af 1888.

Priset är från 1 juli till årets slut

endast 60 öre,

utom postarvodet, 20 öre.

Vi skola fortfarande i Ungdomsvännen bjuda våra läsare och läsarinnor på en för deras ståndpunkt passande läsning, på samma gång som vi vilja beflita oss om att låta tidningen tjena det speciela syftet att vara organ för de kristliga föreningarne af unga män och kvinnor — detta dock utan att altför mycket inkräkta på tidningens utrymme med redogörelser, som måhända ej för alla prenumeranterna kunna ega nog stort intresse.

Att tidningens utgifvande är förenadt med stora ekonomiska svårigheter, innan den hunnit tillvinna sig tillräckligt stort antal prenumeranter för att sjelf kunna uppbära sina utgifter, har föranledt Konsortiet att fatta beslut om bildande af ett Aktiebolag, som skulle öfvertaga Ungdomsvännen.

Då vi emellertid ej hafva rätt att i förtid skvallra ur skolan, begagna vi oss blott af tillfället att uppmana våra ärade prenumeranter att — då teckningslistor komma dem tillhanda — vara mycket flitiga med aktieteckningen.

Vi behöfva allas förböner och allas medverkan.

Redaktionen.

Annonser

Till följe af affärens upphörande söker en sant troende 20-årig yngling plats i handel — antingen såsom säljare eller på kontor. Goda vitsord och rekommendationer om duglighet och redbarhet i förening med villighet och flit. Svar insändes till *Red. af Ungdomsvännen, Brahegatan 60, Stockholm,* som lemnar närmare upplysningar.

A. & O. Schultén
STOCKHOLM,
2 Norrmalmstorg 2
och
7 Sturegatan 7.
Stora och välsorterade lager af
Garn-, Väfnader & Trikåvaror
i parti och detalj till billigaste
fabrikspris.
Profven sändas till landsorten franco.

K. F. U. K:s möten:
Norrlandsgatan 13, 2 tr.
Söndag 6—9 e. m. Börjar med bibelklass.
Onsdag: 6—9 e. m. arbetsklass.
Nytorget 46. Söder.
Lördag: 7—9 e. m. arbetsklass för fabriksflickor.

Anna Spångbergs
modehandel
Kungsgatan 18.

Å Fredrika-Bremer-Förbundets byrå,
Stockholm,
finnas kvinliga arbetssökande anmälda, såsom: lektionsgifvare, svenska och utländska lärarinnor för hem och skolor, kontors- och skrifbiträden, husföreståndarinnor, sällskap och biträden i hem, föreläserskor, gymnaster, sjuksköterskor m. fl.

I Vedhandeln
4 Observatoriegatan 4
försäljes frisk och god björk- samt al- och barrved, såväl sågad som osågad jemte antracit-, sten och träkol, engelsk och svensk kokes, hemsänd till alla delar af Stockholm.
Obs.! Äfven säljas ved-, kol- och kokspoletter.

Vid Herberget
för tjenstflickor, Klara Östra Kyrkogata N:o 7, erhålla yngre tjenarinnor, som för tillfället sakna anställning, nattlogis jemte kaffe på morgonen för 35 öre. Betyg skola medföras.
På samma gång man erbjuder flickorna denna billiga fristad, vill man härmed varna dem för att lemna sina platser i hemorten, i tanke att få det bättre i Stockholm, ty »att få det bättre» lyckas nästan aldrig, så vida man icke på förhand fått säkert löfte om bestämd plats.
LINA NORDWALL,
Herbergets stiftarinna.

C. Berg
21 Humlegårdsg. 21
Stockholm
bemedlar köp och försäljning af *stads-* och *landtegendomar* samt emottager uppdrag till härvarande *under-* och *öfver-rätter*, ombesörjer *lagfart å egendomar, bevakningshandlingars* inlemnande, utreder *sterfhus*, förrättar *bouppteckningar* uppsätter *testamenten* samt ombesörjer *vicevärdsgöromål* och inkasseringar, m. m. Vänden Eder med förtroende till
C. Berg
21 Humlegårdsgatan 21.
Stockholm
Träffas: *kl. 10—12 f. m., 3—5 e. m.*
Allm. Telef. 73 08.

Velocipeder
af eget fabrikat hos
Per From, Stockholm
Malmskilnadsgatan 46.
OBS.! Katalog på begäran.

Genom **K. F. U. K:s placeringsbyrå,** 13 Norrlandsgatan, anskaffas alla sorters tjenarinnor, biträden i hushåll och affärer samt lärarinnor. Adresser och rekommendationer till utlandet lemnas åt unga flickor, som äro rekommenderade af någon af föreningens medlemmar.

Välgjorda
Möbler
Bättre och enklare. Billigt pris.
Äfven mot afbetalningar.
Malmskilnadsgatan 46
7 Oxtorgsgatan 7
A. Lagerberg.
Egna tillverkningar.

C. P. HÖGLANDERS Skoetablissement
(Etablerad 1870.)
24 Brunkebergstorg 24
Stockholm.
Rekommenderar mina allmänt välkända tillverkningar.
Åt af eget fabrikat.
Beställningar och reparationer utföras.
Allm. Telef. 68 81.

EMIL LARSÉNS
skrädderiaffär
18 Brahegatan 18.
Obs.! Obs.!
Goda tyger. Solidt arbete.
Billigt pris.
Allm. Telef. 7116.

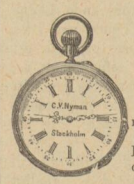

C. Victor Nyman
13 Brunkebergstorg 13,
Stockholm.
Allm. Telefon 54 93.
Lager af Vägg- Väck- och Fickur. Väl examinerade och justerade. Ur mottagas till reparation. Order från landsorten expedieras mot efterkraf. Elever mottagas mot betalning. Priskurant sändes och bref besvaras mot porto.

Honourable Mention från Urmakareföreningens Exposition i London 1873.
Fem års praktik hos **kronometerfabrikör V. Kullberg.** London.

Till Amerika!
(Bremer-linien).
Generalagentur, Stockholm.
Utvandrare och **resande** befordras med **Norddeutscher Lloyds** kejserliga postångare till **New-York, Baltimore, Filadelfia** och **Boston** samt till **Australien, New Zeeland, Ost-Asien** och **Syd-Amerika.**
Närmare underrättelse hos
Grossh. *S. G. Borin,*
N:o 1 Packhusgränd, Stockholm.

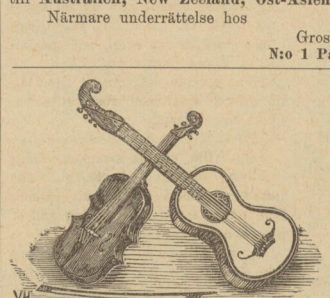

Palm & Stadling.
Piano- & Orgelmagasin
Malmskilnadsg. 40,
Stockholm.
Rekommenderar sitt lager af **Flyglar, Pianinos & Orglar** från de förnämsta in- och utländska fabriker. Särskildt framhållas H. Kohls *Flyglar* och *Pianinos* samt Mason & Hamlins Orglar.
Obs. Svenska orglar med 1 stämma 4 oktaver samt 1 knäforte från 115 kronor.
Lager af alla brukliga blås- och stränginstrument, såsom:
Violiner, Flöjter, Guitarrer, Klarinetter, Occarinor, Dragspel, Symphonion, Ariston, Horophoner, Zittror, Speldosor.
Violinlådor, Violinsträkar, Mek. Notställare, Piano- och Orgelstolar m. m.
Goda betalningsvilkor. Billiga priser. Illustrerad priskurant på begäran *gratis.*

Nilsson & Dahlbeck.
38 **Skrädderi-Etablissement** **38**
samt lager af färdiga
Gosskläder
Regeringsgatan
Stockholm.

Stockholm, David Lunds Boktryckeri 1888.

UNGDOMS-VÄNNEN.

LITET LJUS MINSKAS ETT — DITT ORD ÄR EN LYKTA FÖR MINA FOTTER

KRISTLIG TIDNING FÖR SVERGES UNGDOM.

N:o 28. Tisdagen den 10 Juli. 1888.

Prenumerationspris:
Helt år 1 kr., 3/4 år 75 öre, 1/2 år 60 öre, 1/4 år 30 öre.
Postbefordringsafgift 20 öre.
Till Amerika 3: 50; Norge, Danmark och Finland 3 kr.

Redaktör och ansvarig utgifvare:
K. TH. MALMQVIST.
Brahegatan 60 Stockholm.

Annonspris: 8 öre pr petitrad.
Expedition: Palm & Stadlings bokhandel Malmskilnads gatan 40. Telef.: Bell 10 78, Allm. 57 90.
Lösnummer: 5 öre.

Redaktör Malmqvist vistas från den 15 juli till den 15 augusti ute på resor. Alla bref till Ungdomsvännen adresseras under denna tid till *David Lunds boktryckeri, 17 södra Humlegårdsgatan, Stockholm.*

Ett ord till våra läsare.

Att arbeta upp en tidning sådan som denna till ett sådant stadium, att den ekonomiska risken är tryggad genom tidningens egen spridning, är naturligtvis ingen lätt sak. Först och främst möter man en svårighet i den misstro, som tyvärr alt för ofta är rådande mellan de olika trosbekännelsernas anhängare, och som gör, att hvarje denomination helst vill hafva *sin egen* tidning och ej alls sluta sig tillsammans i och omkring *en enda*, konfessionslös.

För det andra stöter man på den alt för vanliga *likgiltigheten* för en god saks befrämjande. Och att likgiltigheten är synnerligen stor i vårt land ifråga om uppmuntrande af den kristliga verksamheten *bland ungdom* — det är en sak, som icke vi äro de förste att med stor smärta konstatera. Nästan alla de personer, som före oss sökt ställa sig i spetsen för en mera planlagd och omfattande mission, hafva efter flere *misslyckade* försök fått draga sig tillbaka. Och deras erfarenheter äro sannerligen egnade att nedslå modet på t. o. m. den mest sangviniske.

Emellertid — ehuru vi voro varnade från flere håll för att kasta oss in i ett så riskabelt företag som utgifvandet af en tidning uteslutande för ungdomen — vågade vi detta försök. Några behjertade personer slöto en ring — en slags lifvakt — omkring oss. De sade: vi vilja göra hvad vi kunna. De ha ock gjort ganska mycket. Men nu blir frågan den: skola de och vi nödgas draga oss tillbaka? Ja, det måste nog gå så, om icke några vilja skynda till vår hjelp. För hvarje vecka kräfvas stora uppoffringar för tidningens utgifvande. Det är klart, att då några få offrat länge, så *måste* de sluta: de ha andra förpligtelser, som ligga närmare.

Vore deremot förhållandet så, att en större mängd personer med lifligt intresse deltoge i arbetet — *vi mena genom att sprida tidningen* — då fölle ej så stor tyngd på ett ringa fåtal. Utan då droges från flera håll många strån till stacken. Och resultatet blefve en lysande framgång.

Att en *kristlig* tidning är *behöflig* för vår svenska ungdom torde en hvar inse. Att den bör vara — såsom vårt blad är — fullkomligt konfessionslös är en sak, som faller af sig sjelf. Att Ungdomsvännen — äfven om den varit behäftad med många fel, hvilket vi ej ämna förneka — dock fylt ett tomrum, som förefans i vår kristliga verksamhet, innan denna tidning såg dagen, och som skulle uppstå på samma gång som tidningen upphörde, det är oemotsägligt. Sålunda: Ungdomsvännen fyller ett behof; om Ungdomsvännen upphör, så uppstår en lucka, som kanske ej så snart kan fyllas *bättre* än den *nu* fylles.

Slutsats: *Ungdomsvännen får icke upphöra.*

Det är just *vår* mening. Det är *deras* mening, som *offrat och fortfarande offra pengar för tidningens utgifvande.*

Det är *många* af våra *prenumeranters mening.*

Vi vilja altså i Herrens namn kämpa så länge som möjligt.

Konsortiet, som eger tidningen, vill kämpa.

Men hvad vilja våra ärade prenumeranter?

Läsa tidningen. Det är ej nog.

I måsten verka för tidningens vidare spridning. Vi ha uppmanat dertill vid många tillfällen, men det synes ha gifvit föga gensvar.

Nu måste det bli *allvar* af saken.

Priset på tidningen är ej högre, än att det bör kunna gå för sig att sprida den.

Endast 60 öre

från 1 juli till årets slut plus 20 öre i postarvode.

Låka med 80 öre.

För dessa 80 öre har en hvar, som på posten rekvirerar vår tidning, *ett fyrspaltigt nummer af Ungdomsvännen* ***hvarje vecka.***

Låt din granne veta om detta!

Säg honom, att Ungdomsvännen passar *för alla*, ty det gör den.

Deri finnes uppbyggelse, skildringar ur lifvet, råd och anvisningar för de unga, berättelser som äro intressanta m. m. Sådant kan hvarje människa läsa med nöje. Ju mera uppmuntran vi få röna, desto flitigare kunna vi arbeta för att få tidningens innehåll intressant.

Vi uppmana en hvar som nu har vår tidning att söka skaffa *ytterligare en prenumerant för halfåret.*

Alla som äro i tillfälle att *undvara 80 öre* uppmana vi att *skänka bort 1 ex. af Ungdomsvännen* till årets slut till någon bekant. Hvem vet, kanske kunde du på så sätt tjena en medmenniska för hennes själs allra bästa.

Ynglinga- och jungfruföreningarne bedja vi intressera sig mera för Ungdomsvännen.

Det kan ske genom flitig spridning, genom att annonsera om sina möten i tidningen (mot endast 8 öre pr petitrad) samt genom att skrifva kortare meddelanden om verksamheten.

Men ännu en sak. Det finnes ett mycket verksamt sätt att understödja tidningen. Det är att köpa aktier (hvarje aktie är bestämd till 10 kronor) i det bolag, som med snaraste afses att blifva bildadt för tidningens fortsatta utgifvande.

Skulle några af våra läsare intressera sig för detta, så rekvirera hos oss listor för aktieteckning.

Dessutom: bedjen för oss. Vi vilja ej tro annat, än att Herren skall bistå oss, så att tidningen en dag kan uppträda med all möjlig garanti bakom sig för att blifva en verklig häfstång till befrämjande i vårt land af den kristliga verksamheten bland da unga.

Stockholm i juli 1888.

Redaktionen.

Obs.!

Den nu pågående *följetongen* började i n:r 27. Den som altså prenumererar å Ungdomsvännen *från 1 juli* får följetongen *fullständig.* Då denna följetong slutar, skola vi fortsätta med en ny — *mycket underhållande.*

också Hanna, som af en tjenstkamrat blifvit öfvertalad att medfölja. Och här hade hon oförmodadt sammanträffat med Edvard Ström — lekkamraten och vännen från svunna barndomsdagar, men som hon nu ej sett på flere år. Edvard hade redan vid sjutton års ålder trättnat på att hjälpa far sin odla det lilla magra smålandstorpet och sökt »lyckan» i hufvudstaden. Väl ankommen dit hade han gett sig i murarelära och var nu välbeställd gesäll samt ansågs för en skicklig arbetare.

Hans yttre hade också undergått en förändring till hans fördel. Med sin långa starkt bygda figur sina blonda mustacher och sin fina, blå klädeskostym påminde han mer om en herreman än om den småländske torparpojken som Hanna tidigare känt. Det var icke utan att hon känt sig en smula förlägen öfver att plötsligt bli föremål för hans särskilda uppmärksamhet. Men denna känsla fick snart vika för en oblandad glädje. I den unga oerfarna landtflickans bröst började den första blyga kärleken oförmärkt spira upp på den grund som redan var lagd af mångårig barndomsvänskap. När Edvard, en smula känslosamt stämd

hennes klädkorgar. Sjelf svepte hon om sig sin tunna af regnet genomblötta sjal och gick att hemta sin knappa veckolön.

Och nu kom den stund, som för henne utgjorde den enda omvexlingen med arbetsdagarnes enformiga släp, den stund som utgjorde den enda belöningen för hennes möda. Med hvilken ifver skyndade hon ej in på magasinet i hörnet af Kungsholmstorg för att göra sina uppköp. Det blir inte mycket af hvarje slag, men hon har på förhand noggrant uträknat alt för att få det att räcka till. Större delen gick åt till bröd och potatis men litet kaffe och socker, ett par skålpund fläsk, några sillar, en kanna mjölk o. s. v. komma också med. Ström är van att få sig ett godt mål mat, då han kom hem på lördagskvällen eller rättare natten, och skulle det uteblifva, vet hon alt för väl hvad både hon och barnen hade att vänta.

Och med ej mindre ifver bär det iväg mot hemmet — ett litet kök 4 tr. upp i slutet af Handtverkaregatan. Greta, äldsta flickan, som redan är sju år, har städat upp och gjort fint till moderns hemkomst, lagt fram ved till aftonbrasan och sitter nu i en vrå och berättar för

Kryckor.

En berättelse om sträfvanden och hvila.

(Insänd af K. F. U. K. i Stockholm).

Det var verkligen en besynnerlig stad, till hvilken konungens budbärare kom, en mycket besynnerlig stad, full af besynnerliga människor. Staden sjelf var ej utan sina behag, det hade till och med ursprungligen varit en vacker gammal stad med sina underliga gator, åt hvilka husens gaflar vette. Men nu genomträngdes luften af giftiga dunster, och en ohelsosam dimma hängde öfver husen.

Men de stackars invånarne syntes fullkomligt omedvetna om eller likgiltiga för sina omgifningar. De linkade uppför den ena gatan, föllo omkull, trätte och öfverlistade hvarandra, de kröpo utför den andra, köpte, sålde och lekte — en samling af stackars krymplingar. Kanske hade detta förhållande sin grund i stadens ohelsosamma beskaffenhet, men troligare är, att det kom sig af någon ohämmad, ärftlig sjukdom, — nog af, säkert är, att ej en af den stora stadens invånare gått fri, alla voro de ofärdiga.

Men det förunderligaste var, att dessa människor voro så vana vid åsynen af vanskapade lemmar, att de ej längre ansågo sin ofärdighet för en olycka, ja, många fattade ej ens, att de alls voro krymplingar. Om alla människor kröpo omkring på händer och knän, skulle nog du och jag också göra det och till slut inbilla oss, att det var det bekvämaste sätt i verlden att förflytta sig. Just så var det också med dessa förblindade människor. När allesammans linkade fram på gatan och snafvade och föllo vid hvarje steg, så tänkte de ej så mycket på det. Kanske en och annan, som, lyckligare än de andra, gick på en jemnare trottoar eller var mera öfvad att gå på vanskapade fötter, föll några hundra gånger mindre i smutsen än grannen, och derför kände sig honom oändligt öfverlägsen och så småningom började tro, att han åtminstone ej var någon krympling.

Ja, till denna besynnerliga stad var det, som konungens sändebud kom.

Konungen hade länge sett, huru illa sakerna stodo, och ansåg staden som en skamfläck på ryktet om hans annars så vackra besittningar. Han hade derför sändt en befallning, att invånarne skulle lemna staden, ty han ämnade låta den undergå en grundlig rengöring och ombyggnad. Under tiden hade han låtit uppföra åt dem en annan ren och sund stad, till hvilken de genast skulle begifva sig.

Sändebud efter sändebud kom till den gamla staden. De talade alt mer och mer bevekande och förberedde folket på, att den utsatta flyttningstiden närmade sig sitt slut, och hvarje gång åtlyddes de af några få, hvilka begåfvo sig på väg till den nya staden. Men de flesta stannade kvar, drogo ut på tiden och glömde eller skrattade harmset åt konungens varning.

Slutligen kom ännu ett sändebud, och ännu en gång samlades folket i hopar på gatorna för att höra, hvad han hade att säga. Några kommo, emedan hos dem ännu fanns kvar ett slags vidskeplig fruktan för deras laglige beherrskare, andra gingo för sällskaps skull, åter andra af blott nyfikenhet, och några få, emedan de ej kunde undgå att höra, när de gingo förbi. I alla fall var det ju något nytt, ett samtalsämne tyckte alla om att få, och om det blott vore ett återupprepande af de förra sändebudens ord, ja, då kunde man ju säga till sin granne: »Åh, det gamla vanliga igen! Om de der uppkomlingarna våga sig hit gång på gång, så kunde de åtminstone tala om något nytt och inte den här gamla sagan, som vi alla ha hört och länge sedan slutat att tro på.»

Så kom budbäraren. Hopen samlades och lyssnade, några gjorde det åtminstone, och andra tycktes göra det, de granskade talet, de skämtade öfver det, gingo hvar och en till sitt och glömde altsammans. Blott några få gingo hem och tänkte i stillhet deröfver. Bland dessa voro några barn, ty barn hafva lättare att tro än äldre. Hvar och en af dem tog så sin väg utför de krokiga gator och smutsiga gränder, som ledde till herr Besluts bod, hvilken låg bredvid muren i stadsporten. En hel mängd folk var samlad utanför dörren, ty herr Beslut sålde kryckor, och när ett af konungens sändebud besökt staden, blefvo många altid nog upprycka för att åtminstone gå till hans bod och köpa en krycka som förberedelse till resan, äfven om de aldrig gingo ett steg längre bort, sedan de fått dem. Ja, ehuru boden var bygd vid stadsporten blott med tanken på vandrarnes bekvämlighet, så var det många af dem, som ämnat resa, som, så snart de köpt kryckan, påminte sig något, som de försummat eller glömt hemma. Och när de en gång kommit tillbaka in i hjertat af den oregelbundna staden, så förlade eller förlorade de kryckan, intrycket af sändebudets ord försvagades i vandrarens sinne, och så beslöt han att uppskjuta resan, tills han fick råd att köpa en ny krycka eller åtminstone till ett mera passande tillfälle.

Det var verkligen märkvärdigt att se, huru många förhinder de hade, och huru många uppskof de gjorde, innan de hunno till porten. Ja, många försökte till och med för att undvika den, att klättra öfver muren vid herr Besluts hus, men de förvillade sig naturligtvis eller slogo ihjäl sig vid försöket. Och dock låg rätta vägen så tydlig och klar, och de behöfde ej betala några afgifter, alt var fritt.

Sålunda kom det sig, att herr Besluts bod var öfverfull denna morgon, och det var intressant att betrakta de olika ansigten, som trängdes der. Der stod en stackars krympling, som knappast hade en kroppsdel, som ej var förvriden och obrukbar; hans ansigte var blekt och förskräckt, när han såg sig omkring, otålig att få gå. Konungens budskap hade nått honom, när han händelsevis kröp förbi i smutsen, en allvarlig varning var det, som ännu ljöd i hans öron. O, ve, han tyckte sig redan höra hofslagen, som förkunnade konungens ankomst, han tyckte sig känna lukten af brinnande hus, och han blickade vildt på en hop af de kryckor, som skulle hjelpa honom att undkomma förstörelsen. Der funnos kryckor af alla slag och storlekar, käppar, ebenholzkryckor, simpla tallkryckor, fernissade och förgylda, utskurna och enkla kryckor. Krymplingen med de förskräckta ögonen blickade från den ena till den andra. En var för liten, en för obetydlig, en för simpel. Slutligen beslöt han sig för en hög vacker krycka, hvars smala käpp var förgylld och fint utskuren. Han betalade hastigt, grep sin skatt och linkade ut. Han gick och gick, men innan han ännu hunnit till porten bräcktes kryckan under hans tyngd, och han föll omkull i dyn. Der låg han gråtande och kvidande, ingen hjelpte honom upp och sjelf brydde han sig ej om att resa sig. Hvartill skulle det väl tjäna? Slutligen kröp han tillbaka till sitt förra usla näste, mera vanför och smutsig än förut. Han kunde ju i alla fall, när konungen kom, säga honom, att han köpt en krycka och begifvit sig i väg, det vore kanske ursäkt nog, alla sade ju att konungen var så god och barmhertig. Och så förflöt tiden.

Andra fäste sig vid priset, när de köpte sina kryckor. En tjock fru lade den ena efter den andra åsido och förklarade, att hon ej hade råd att köpa den. Nej, den var för dyr och den med. Och så beslöt hon att komma igen en annan dag, när hon fick bättre tid. Det kunde väl ej vara så förfärligt brådtom, som det der tråkiga sändebudet sade; hon började nästan tro, att det varit dumt af henne att bli så uppskrämd, när så många grannar, som ju dock voro ännu mera vanföra än hon, förblifvit lugna. Hon kunde ju begagna alla sina lemmar, utom ena foten, och den blef nog bättre.

Så funnos andra, som köpte, vackra, ovanliga kryckor och gingo omkring i staden och visade sig för den beundrande eller hånande hopen. De måste åter och åter taga sin tillflykt till herr Besluts bod för att få ett nytt stöd, ty kryckor brytas lätt sönder mot ojemna gatstenar, om man ej bär dem varsamt. Och innan de stackars människorna lemnat den gamla staden, började de i sitt sjelfbedrägeri att undra, huru snart de kunna hinna till den nya.

Sålunda var det blott några få, som genom stadsporten kommo ut på landsvägen. De stackars krymplingarne släpade sig fram, de snafvade, föllo och trefvade sig för. De hade kommit ut ur den fördömda staden, de voro på landsvägen och alla hade de samma mål, den Nya Staden. Så långt var alt godt och väl. De hade också enligt befallningen gått ut genom stadsporten, der hvar och en fått ett fripass till den Nya Staden, och der deras gamla trasor fått lemna plats för de rena hvita kläder, som konungens undersåter buro.

Med stor glädje hade de fleste begifvit sig på väg, men det var så länge sedan. De släpade sig fram med vacklande steg och kastade förtviflade blickar tillbaka på den korta vägsträcka de tillryggalagt samt på sina nedsmutsade kläder.

Hvar och en hade också fått en bok, som skulle visa honom vägen på resan. Deri voro det nya hemmets läge och skönhet beskrifna jemte många af konungens önskningar och lagar, efter hvilka hans undersåtar skulle rätta sig.

När så en af de resande gick och läste i sin bok, upphans han af en annan, som helsade på honom och började samtala. Liksom mellan andra vandrare, var också här vägen, på hvilken de gingo, deras förnämsta samtalsämne. De talade också om de knaggliga stenarne, hvilka för krymplingar på kryckor voro mycket besvärliga och hindrande.

»Ja,» sade förste vandraren och satte försigtigt sin krycka framför sig vid hvarje steg, »min tröst är att vi dock skola blifva botade från denna plågsamma ofärdighet. Det står i våra böcker, att ingen vanför får komma in i den Nya Staden, och vid porten finnes en skicklig

sina yngre syskon, Edvard och Anna, om Josef i Egypten, hvilken berättelse hon på förmiddagen läst i skolan. De små lyssna uppmärksamt på äldsta syster — så uppmärksamt t. o. m., att de alldeles förgäta magens kraf.

Denna lilla aftonunderhållningen afbrytes emellertid af moderns inträde, och vid åsynen af hennes korg och mjölkflaska börja också magarne att göra sig påminda. »Mamma, ge mig en smörgås! Edvard är törstig. Snälla mamma ge mig bara ett stycke bröd, tills kvällmaten blir färdig!» ljuder det i korus. Modern tänder ljus och skyndar att tillfredställa sina älsklingar samt börjar derpå syssla i spiseln. Snart puttrar en kastrull med potatis öfver elden, under det några skifvor fläsk fräsa i en stekpanna. Det lilla köket ser helt hemtrefligt ut med sina rena gardiner och skurade golf. Möblemanget förråder visserligen fattigdom, men smuts och otrefnad, dessa fattigdomens sedvanliga följeslagare, ha ej ännu fått göra sitt inträde. De små äro, trots sina lappade drägter, rena och snygga. Den energiska kvinnans kamp mot ett oblidt öde synes på det hela taget hittills ha förts med framgång.

Nu, medan maten kokar och de små nöjda och belåtna syssla med sina smörgåsar, får verkligen modern en kort stunds ledighet, som hon dock genast vet att fylla med ett annat arbete; men medan de flitiga fingrarne syssla med lagningen af en af mannens arbetsblusar, styra tankarne ut på långfärd i det förflutna och dröja hälst och längst vid ljuspunkterna — kanske derför, att de bilda så skarp kontrast mot det närvarande.

* * *

Det var en söndagsmorgon åtta år tillbaka i tiden — en junimorgon med strålande vårsol öfver Brunsvikens blanka yta och öfver Hagaparkens nylöfvade björkar och högstammiga, mörka furor. På den lilla slätten strax nedanför skogsbrynet hade en skara ungdom lägrat sig kring några matkorgar och en rykande kaffepanna. Sällskapet bestod uteslutande af tjenstflickor och yngre handtverkare. Man var ute för att fira »gökotta» — den populära benämningen på dessa bland Stockholms arbetareklass så vanliga morgonutflykter i det gröna.

Bland sällskapets kvinliga deltagare var

läkare, som botar hvar och en, innan han insläppes.»

»Min vän», svarade den andre, hvars namn var Christopher, »har du ej sett, att det på många ställen i boken står nämt en resa, hvarvid man ej faller eller ens snafvar! Jag har fäst mig ganska mycket vid dessa yttranden, och jag börjar på att tro, att vi ha orätt i att ej vänta vårt tillfrisknande förr än vid resans slut. Annars tyckes det mig omöjligt att gå denna ojemna väg utan att falla.»

Den förste vandraren, som hette Victor vände sig häpen mot sin följeslagare.

»Du måste hafva misstagit dig», utropade han, »jag har sett det skrifvet och hört många säga, att vi skola vara ofärdiga ända till slutet.»

»Men», svarade Christopher eftertänksamt, »hvarför står det då, att vi skola behålla våra kläder lika fläckfritt rena, som konungens voro, när han gick denna väg? Hvarför skall han, som är stark och utan lyte, uppställas som förebild för sådana stackars krymplingar som vi?»

»Naturligtvis kan det ej vara meningen», svarade Victor litet häj en. »En stor del af vår vägvisarbok är ju skrifven på ett främmande språk, så att vi ej alltid förstå den fullkomligt. Men hvad den fläckfria drägten beträffar, så är det blott ett mål, som vi böra eftersträfva; konungen väntade aldrig, att vi skulle nå det. Men om vi sätta vårt mål högt, skola vi kanske komma fullkomningen närmare, än om vi satte det lägre».

»Du tror således», sade Christopher långsamt, »att vi ej skola kunna gå fullkomligt här, att vi skola stappla fram ända till slutet och blott likna konungen så mycket, som vår medfödda ofärdighet tillåter? Det är litet nog», tillade han bittert, i det han trasslade in sin fot i en törnbuske och tungt föll till marken med sina kryckor.

Victor skyndade att hjelpa honom upp, men under det han borstade dammet af hans kläder och förband hans blödande skråmor, hörde han arbetarne på de närliggande fälten skrattande göra narr af dem. »Se på de der stackarne» utropade de, »se, huru de snafva och falla! Se på deras dammiga kläder och såriga händer! Kan detta vara undersåter till den konung, som vi så mycket hört omtalas? Jo, det var just snygga undersåter, som jemt falla omkull och sedan jemra sig öfver sina nedsmutsade kläder!» När Victor hörde detta, blef han sorgsen, han hade aldrig förr vetat, huru människor betraktade deras olyckor.

»Det är en sak, som vi böra minnas», sade han, när Christopher åter beredde sig att gå vidare. »Vår vägvisarebok talar tydligt om den hjelp, som skall gifvas vandrarne; och hvem vet, kanske vi så småningom lära oss att gå bättre, dag för dag falla mindre ofta och sålunda blifva mera lika konungen.»

»Ja, kanske», svarade Christopher sorgset. »Jag måste nu sitta och hvila mig en stund, och under tiden vill jag läsa i boken och se, hvad den råder dig till. Farväl, Victor!»

(Forts.)

Auktionen.

En i sitt nittionde år nitisk predikant vid namn Rowland Hill predikade icke allenast i kyrkor och tempel, utan äfven på gator och torg för tusendetals människor.

En dag då han sålunda predikade ute i det fria fick han ett besök, som föranledde, att uppmärksamheten hos hans åhörare i betydlig mån aftog.

Det var nämligen en hoffröken Anna, som samma dag åkte ut i sin granna vagn, icke för att höra R. H., men det föll sig så. Då hon såg den stora folksamlingen, frågade hon efter anledningen, och man underrättade henne derom. Hon lät då sakta vagnen och sökte att komma så nära som möjligt den för tillfället upprestа talarestolen, hvilket också lyckades. Detta var anledningen till folkets ringa uppmärksamhet.

När predikanten upptäckt förhållandet, så tilldrog sig följande sällsamma händelse. Han säger: Mine bröder, skänken mig en stunds uppmärksamhet. Jag ämnar hålla en auktion. Sanningen att säga skall jag nu uteslutande sysselsätta mig med fröken Anna. Jag ämnar sälja henne och hennes vackra åkdon. Tre köpare hafva redan anmält sig.

Den förste är *verlden*.

— Hvad bjuder du för henne?

— Rikedom, ära och nöjen.

— Det är för litet, ty denna verldens rikedom ära och nöjen skola förgås och en ände hafva. Du får henne icke, hon är värd mera.

Den andre köparen är *djefvulen*.

— Hvad gifver du för henne?

— Alla verldens riken med dess härlighet.

— Det är också för litet, ty denna verldens riken och deras härlighet skall försvinna likt skuggan för den uppgående morgonsolens klara strålar. Hon är värd mera, du får henne altså icke,

Den tredje och siste köparen är *Herren Jesus Kristus*.

— Hvad gifver du för henne?

— Min nåd härnere, min härlighet deruppe, samt ett ovanskligt och obesmittadt arf i himlarne.

— Du får henne, dyraste Jesus, ty du har återlöst henne, du har köpt henne med ditt blod. Hon är din för tid och evighet.

Himmelen och jorden vare vitne till detta köp!

Derpå vände han sig till den i sin vagn sittande fröken Anna, i det han sade några allvarliga sanningar och deribland: Kan ni, vill ni, vågar ni neka honom eder?

Pax.

Förbundet mellan Sverges kristliga föreningar af unga män.

Generalsekreteraren i detta förbund, fil. kand. K. Fries, har i dagarne utsändt ett upprop till föreningarne i landet, åtföljdt af stadgar. Vi återgifva bådadera fullständigt.

Uppropet har följande lydelse:

Sedan den i Stockholm den 28 maj 1888 samlade konferensen af ombud från Kristliga föreningar af unge män i Sverige genom antagande af närslutna stadgar lagt en fast grund för ett förbund mellan dessa föreningar, inbjudes härmed Eder förening att, om den för sin del gillar dessa stadgar, ansluta sig till det sålunda grundade förbundet. Betydelsen af sammanslutning bör vara klar för en hvar som förstått, huru i den närvarande tiden Kristi fiender mera än någonsin rusta sig att med förenade krafter söka för sig vinna den uppväxande ungdomen. Hvilka skulle vara närmare att rädda dem undan detta förderfliga inflytande än just de bland deras jämnåriga, som i sina egna hjertan erfarit Guds frälsning i Kristus? Må vi med denna höga uppgift till mål uppstå såsom en man att kämpa Herrens strider?

Med hänsyn till den stundande verldskonferensen är det af vigt att de föreningar, som önska ansluta sig till förbundet, så snart som möjligt anmäla denna sin önskan, enär enligt styrelsebeslut blott de föreningar, som före den 1 augusti 1888 gjort sådan anmälan, tagas med vid beräkningen af det antal befullmäktigade ombud, som skola företräda Sverge.

Enligt konferensbeslut af den 28 maj detta år har hvarje förening, som ingått i förbundet, att till förbundets kassaförvaltare ingeniör P. From, 46 Malmskilnadsgatan, Stockholm, före den 1 augusti 1888 insända ett bidrag beräknadt efter (minst) 25 öre pr medlem, samt att under loppet af april månad 1889 till undertecknad (adr. Upsala) insända statistiska uppgifter.

De föreningar, som icke redan insändt sina stadgar, böra bifoga ett exemplar deraf till sin ansökan om inträde i förbundet.

Stockholm i juni 1888.

Å styrelsens vägnar
Karl Fries.
Generalsekreterare.

Stadgarne, sådane de fullständigt antogos vid allmänna konferensen den 28 maj d. å. ha följande lydelse:

§ 1.

Detta förbund afser en närmare sammanslutning mellan Sveriges kristliga föreningar af unge män till befrämjande af deras verksamhet.

§ 2.

Detta förbund är en gren af verldsförbundet mellan Kristliga Föreningarna af unge män och verkar i öfverensstämmelse med detta verldsförbunds grundlag.

Verldsförbundets grundlag är den, som i Paris 1855 antogs af der sammanträdande ombud för Kristliga föreningar af unge män från olika delar af verlden och lyder i öfversättning som följer:

»De kristliga föreningarna af unge män hafva till ändamål att vara ett föreningsband mellan sådana unge män, som, betraktande Jesus Kristus såsom sin Frälsare och sin Gud enligt den heliga skrift, vilja i tro och vandel vara hans lärjungar och gemensamt verka för utbredande af sin Mästares rike bland unge män — [och förstå vid med uttrycket »Jesus Kristus såsom sin Frälsare och sin Gud enligt den heliga skrift», i likhet med alla evangeliska samfund »Jesus Kristus såsom Faderns enfödde son, konungars konung och herrars herre, såsom den, i hvilken gudomens fullhet lekamligen bor, och som, ehuru han sjelf icke visste af synd, blef gjord till synd för oss och bar våra synder i sin kropp på trädet, såsom den ende, genom hvilken vi frälsas från evigt förderf från Herrens ansigte.»]*

Ingen meningsskiljaktighet, huru djupgående den än må vara, men som afser något för föreningarnas nyss angifna syfte främmande, skall få störa det broderliga förhållandet mellan de till förbundet hörande föreningarna.

Föreningsmedlemmar, stadda på resa, må erhålla ett medlemskort, som berättigar till åtnjutande af medlemsrätt i alla till förbundet hörande föreningar.

På förbundet tillämpas det brukliga sättet för förbindelse föreningarna emellan.»

§ 3.

Alla föreningar, som för sin del gilla de i föregående § nämda grundsatserna, upptagas i förbundet genom beslut af förbundets styrelse. Utesslutning af förening, som frångått dessa grundsatser, tillkommer den allmänna konferensen (se § 6).

§ 4.

Då ett antal föreningar önskar sammansluta sig till ett distrikt, må de tillkännagifva denna sin önskan för förbundets styrelse, som med anledning deraf fattar beslut.

§ 5.

Förbundets angelägenheter handhafvas af en styrelse, som väljes med slutna sedlar af den allmänna konferensen och är ansvarig inför denna. Antalet medlemmar, som skola väljas, bestämmes af konferensen, men bör icke understiga sju. Derjemte utses så många suppleanter som halfva antalet styrelsemedlemmar. Styrelsen utser inom sig ordförande, vice ordförande, sekreterare och kassaförvaltare. Afgår styrelseledamot eller är förhindrad under tiden mellan två konferenser, inträder i hans ställe den af suppleanterna, som vid valet erhöll största röstantalet. För besluts fattande erfordras, att minst halfva antalet af styrelsens medlemmar är närvarande.

§ 6.

Allmän konferens af ombud från föreningarna samlas på tid och ort, som af föregående konferens bestämmes, och utser konferensen sjelf åt sig ordförande och sekreterare.

Til konferens eger hvarje i förbundet inskrifven förening sända *ett* ombud för hvarje fullt 20-tal af aktiva medlemmar. Dock eger förening, hvars hela antal aktiva medlemmar vid tiden för valet icke uppgår till 20, sända ett ombud. Förbundsstyrelsens medlemmar ega deltaga i konferensens förhandlingar och beslut.

Hvarje ombud eger vid konferensen *en* röst.

Konferensen granskar genom ett revisionsutskott styrelsens förvaltning och åtgärder.

Hvarje konferens bestämmer det bidrag, som intill nästa konferens skall utgå från föreningarna till förbundets kassa, äfvensom tiden, när föreningarna böra till styrelsen insända sina årsredogörelser och statistiska uppgifter.

§ 7.

Ändring i dessa stadgar kan ske endast genom konferens-beslut med $^2/_3$ majoritet, sedan förslag inlemnats till Förbundets styrelse minst 3 månader före konferensens sammanträde. För ändring i § 2 fordras dock sådant beslut af tvänne på hvarandra följande konferenser.

* Det med [ ] betecknade stycket är såsom förklarande tillägg hemtadt ur den s. k. Portlandsstadgan af 1869, grundlagen för Amerikas kristliga föreningar af unge män.

En berättelse för barnen.

Öfversatt af O. C.

Den handlar om en liten fransk flicka, som hette Maria.

Under den tid hon lefde var all bibelläsning förbjuden i Frankrike

och det hände ofta, att den hos hvilken en bibel blef funnen brändes på ett bål.

Men Marias fader och moder hade i hemlighet en bibel ur hvilken de läste om Jesus och att han är kommen att frälsa oss från synden och evig död.

Snart märkte presterna att de icke ville lyssna till deras tal om jungfru Marias förböner eller helgonens förjenst och derför höllo de råd om att fasttaga dem och kasta dem i fängelse.

Marias fader, som viste detta, tog sin hustru och sitt barn från det fridsälla hemmet med sin vackra trädgård och doftande blomsterängar samt flydde till en aflägsen stad undan fienderna.

Medan de voro der dog Marias moder. Innan hon dog kallade hon sin lilla flicka till sig och lärde henne en vers ur biblen. Det var Joh. 3: 16. Maria glömde aldrig den versen, och det är önskvärdt att icke häller någon af oss någonsin måtte glömma den.

Så snart den lilla flickans moder var död, var fadren nödsakad att återigen flytta, och denna gång måste han taga sin tillflykt till ett ensamt förfallet ruckel tillika med två andra män, hvilka äfven älskade Jesus. Lilla Maria fick der ofta lida af både hunger och köld, ty de måste hålla sig stilla af fruktan för fienderna, och det dåliga huset kunde ej skydda dem för regnet.

Fadren tog henne ofta på sina knän och talade med henne om Jesus, huru han älskar små barn och att han vill hemta dem till sig.

En kall regnig dag hörde de ett ovanligt buller utanför, och några män kommo in, hvilka fasttogo Marias fader och de andra två männen, bakbundo deras händer samt ledde dem bort.

Lilla Maria följde efter. Hon var icke rädd för de främmande männen, ty hennes fader var ju med. I sitt hjerta bad hon Gud om hans hjelp och så följde hon efter utan fruktan.

Om aftonen kastades de i fängelse och Maria sof fridfullt i sin faders armar. När morgonen inbröt väckte han henne hvarvid hon förvånad utbrast: »O, fader! hvar är jag? Jag drömde jag var långt borta på en mycket skön plats och jag såg moder der, men jag talade icke till henne, emedan Jesus var äfven der, och jag ville blott se på honom, ty han såg så mycket god ut. Fader, kommer han ej snart och hemtar oss till sig?» »Maria,» svarade fadern, »jag tror han snart tager mig, men du torde lemnas kvar så länge. Derpå tog han fram sin lilla bibel, gaf den åt henne och sade: Göm den väl, ty i den kunna vi läsa om Jesus och hvad han vill vi skola göra. Deras samtal afbröts nu genom ankomsten af några soldater, hvilka ledde dem till torget.

En stor mängd människor voro der församlade och i midten var en afstängd plats, i hvilken tre pålar voro neddrifna. Marias fader och hans två följeslagare fastbundos vid dessa pålar. Derefter hopades bränsle omkring dem, hvilket antändes och snart voro martyrerna i eld och rök. Maria, hvilken under tiden med bäfvan och förvåning åsett altsammans, sprang nu fram till elden och uppgaf ett förtvifladt skri. Hon ville bana sig väg till sin fader, men en grym soldat tog fast henne och frågade: »Är du ock en kättare!» »Jag vet icke hvad en kättare är,» sade barnet, »men om min pappa är kättare, då är äfven jag det, ty jag älskar Jesus och jag vet att han älskar mig.»

»Bränn henne», utropade hela hopen, »kasta den lilla kätterskan i elden.»

Många händer fattade henne och hon kastades midt uti lågorna. Efter några minuter hade hennes ande flytt för att för evigt blifva hos Jesus, hvilken hon så mycket älskade. Ja, Maria var hemma nu; hennes lif hade icke varit långt, endast sju korta år, dock fick äfven hon erfara verldens fiendskap mot Kristus.

Annonser

Till följe af affärens upphörande söker en sant troende 20-årig yngling plats i handel — antingen såsom säljare eller på kontor. Goda vitsord och rekommendationer om duglighet och redbarhet i förening med villighet och flit. Svar insändes till *Red. af Ungdomsvännen, Brahegatan 60, Stockholm,* som lemnar närmare upplysningar.

Anna Spångbergs
modehandel
Kungsgatan 18.

Å Fredrika-Bremer-Förbundets byrå,
Stockholm,
finnas kvinliga arbetssökande anmälda, såsom: lektionsgifvare, svenska och utländska lärarinnor för hem och skolor, kontors- och skrifbiträden, husföreståndarinnor, sällskap och biträden i hem, föreläserskor, gymnaster, sjuksköterskor m. fl.

I Vedhandeln
4 Observatoriegatan 4
försäljes frisk och god björk- samt al- och barrved, såväl sågad som osågad jemte antracit-, sten och träkol, engelsk och svensk kokes, hemsänd till alla delar af Stockholm.
Obs.! Äfven säljas ved-, kol- och kokspoletter.

Vid Herberget
för tjenstflickor, Klara Östra Kyrkogata N:o 7, erhålla yngre tjenarinnor, som för tillfället sakna anställning, nattlogis jemte kaffe på morgonen för 35 öre. Betyg skola medföras.
På samma gång man erbjuder flickorna denna billiga fristad, vill man härmed varna dem för att lemna sina platser i hemorten, i tanke att få det bättre i Stockholm, ty »att få det bättre» lyckas nästan aldrig, så vida man icke på förhand fått säkert löfte om bestämd plats.
LINA NORDWALL,
Herbergets stiftarinna.

C. Berg
21 Humlegårdsg. 21
Stockholm
bemedlar köp och försäljning af *stads-* och *landtegendomar* samt emottager uppdrag till härvarande *under-* och *öfver-rätter*, ombesörjer *lagfart å egendomar, bevakningshandlingars* inlemnande, utreder *sterbhus*, förrättar *bouppteckningar* upprättar *testamenten* samt ombesörjer *vicevärdsgöromål* och inkasseringar, m. m. Vänden Eder med förtroende till
C. Berg
21 Humlegårdsgatan 21.
Stockholm
Träffas: *kl. 10—12 f. m., 3—5 e. m.*
Allm. Telef. 73 08.

Velocipeder
af eget fabrikat hos
Per From, Stockholm
Malmskilnadsgatan 46.
OBS.! Katalog på begäran.

Genom **K. F. U. K:s placeringsbyrå**, 13 Norrlandsgatan, anskaffas alla sorters tjenarinnor, biträden i hushåll och affärer samt lärarinnor. Adresser och rekommendationer till utlandet lemnas åt unga flickor, som äro rekommenderade af någon af föreningens medlemmar.

Välgjorda
Möbler
Bättre och enklare. Billigt pris.
Äfven mot afbetalningar. **46**
Malmskilnadsgatan
7 Oxtorgsgatan 7
A. Lagerberg.
Egna tillverkningar.

A. & O. Schultén
STOCKHOLM,
2 Normalmstorg 2
och
7 Sturegatan 7.
Stora och välsorterade lager af
Garn-, Väfnader & Trikåvaror
i parti och detalj till billigaste **fabrikspris.**
Profven sändas till landsorten franco.

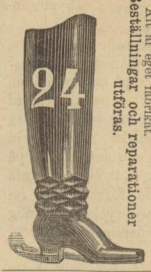

C. P. HÖGLANDERS Skoetablissement
(Etablerad 1870.)
24 Brunkebergstorg 24
Stockholm.
Rekommenderar mina allmänt väl kända tillverkning:r.
Alt af eget fabrikat.
Beställningar och reparationer utföras.
Allm. Telef. 68 81.

EMIL LARSENS
skrädderiaffär
18 Brahegatan 18.
Obs.! **Obs.!**
Goda tyger. Solidt arbete.
Billigt pris.
Allm. Telef. 71 16.

K. F. U. K:s möten:
Norrlandsgatan 13, 2 tr.
Söndag 6—9 e. m. Börjar med bibelklass.
Onsdag: 6—9 e. m. arbetsklass.
Nytorget 46. Söder.
Lördag: 7—9 e. m. arbetsklass för fabriksflickor.

Till Amerika!
(Bremer-linien).
Generalagentur, Stockholm.
Utvandrare och **resande** befordras med **Norddeutscher Lloyds** kejserliga postångare till **New-York, Baltimore, Filadelfia** och **Boston** samt till **Australien, New Zeeland, Ost-Asien** och **Syd-Amerika.**
Närmare underrättelse hos
Grossh. *S. G. Borin,*
N:o 1 Packhusgränd, Stockholm.

Palm & Stadling.
Piano- & Orgelmagasin
Malmskilnadsg. 40,
Stockholm.
Rekommenderar sitt lager af **Flyglar, Pianinos & Orglar** från de förnämsta in- och utländska fabriker. Särskildt framhållas H. Kohls *Flyglar* och *Pianinos* samt Mason & Hamlins Orglar.
Obs. Svenska orglar med 1 stämma 4 oktaver samt 1 knäforte från 115 kronor.
Lager af alla brukliga blås- och stränginstrument, såsom:
Violiner, Flöjter, Guitarrer, Klarinetter, Occarinor, Dragspel, Symphonion, Ariston, Horophoner, Zittror, Speldosor.
Violinlådor, Violinstråkar, Mek. Notställare, Piano- och Orgelstolar m. m.
Goda betalningsvilkor. Billiga priser. Illustrerad priskurant på begäran *gratis.*

Nilsson & Dahlbeck.
38 **Skrädderi-Etablissement** **38**
samt lager af färdiga
Gosskläder
Regeringsgatan
Stockholm.

Stockholm, David Lunds Boktryckeri 1888.

UNGDOMS-VÄNNEN.

KRISTLIG TIDNING FÖR SVERGES UNGDOM.

N:o 29. Tisdagen den 17 Juli. 1888.

Prenumerationspris:
Helt år 1 kr., 3/4 år 75 öre, 1/2 år 60 öre, 1/4 år 30 öre.
Postbefordringsafgift 20 öre.
Till Amerika 3: 50; Norge, Danmark och Finland 3 kr.

Redaktör och ansvarig utgifvare:
K. TH. MALMQVIST.
Brahegatan 60 Stockholm.

Annonspris: 8 öre pr petitrad.
Expedition: Palm & Stadlings bokhandel Malmskilnads gatan 40. Telef.: Bell 10 78, Allm. 57 90.
Lösnummer: 5 öre.

Bibeln.

(Med förläggarens benägna medgifvande ur »Flit, Kraft och Karaktär» af N. M. Thayer, P. Palmquists Aktiebolag. Pris 1: 50.)

II.

Samma anmärkningar gälla äfven om Herrens bergspredikan, och det till och med om vi tillämpa den uteslutande på lifvets verldsliga angelägenheter, utan någon tanke på det stora härefter, det andra lifvet, dit dess gudomlige upphofsman hänvisar. Äfven många andra delar af bibeln äro i lika mån värda vår uppmärksamhet och vår betraktelse såsom innehållande praktiska visdomsregler blott och bart för detta lifvet; men utrymmet tillåter oss ej att vara utförliga. Det är några andra omständigheter vi här önska påpeka.

Vi hafva i föregående kapitel talat om vigten af att bilda sig sjelf, uppodla sin själ och förvärfva sig de förståndets och hjertats egenskaper, utan hvilka ingen framgång är att vinna, såsom den enhet i syftemål som håller sig till ett, en vaken iakttagelseförmåga, flit, ihärdighet, ärlighet och dermed beslägtade dygder. Här vilja vi lägga de unga på hjertat att vända sig till bibeln såsom en bok, hvilken är synnerligen egnad att hjelpa hvarje ung man att blifva »sin egen lyckas smed». Många af de unge betrakta bibeln som en bok, som endast duger till gudsfruktan och till söndagsläsning. De tänka aldrig på honom såsom en hjelp till själsodling och förståndsutveckling, såsom ett medel att inhemta kunskaper och vinna bildning. Men det är just i detta hänseende vi här vilja rekommendera bibeln till deras uppmärksamhet. Utan att här vilja inlåta oss på det religiösa området i egentlig bemärkelse, vilja vi rekommendera bibeln hos hvarje ung man blott och bart ur synpunkten af dess historia, dess literära värde och dess allmänt bildande kraft, blott och bart för dess öfverlägsna snille, dess sköna språk och dess upphöjda tanker. Att fästa deras uppmärksamhet på bibeln och förmå dem att studera honom just såsom »ett alster af inspireradt snille och klassisk smak; att egna sig åt dess utforskande såsom ett vidsträkt kunskapsfält, en grufva af visdom, ett mönster af vältalighet, ett mästerstycke af poesi, en källa af omätlig kraft, en lärobok utan like», detta är vårt syftemål i detta kapitel.

Först ett ord om bibeln såsom en *historia*. Bibeln är den enda bok, som gifver oss någon tillförlitlig berättelse om verldens äldsta tider. Att dessa berättelser äro fullkomligt att lita på, har tillräckligt ådagalagts af vetenskapsmännens forskningar i österlandet. Om den saken är intet tvifvel. Den kommer till oss, såsom någon har sagt, »lastad med de rika förråden af forntida orientalisk visdom — en samlad skatt från de första fyrtio seklen af människoslägtets historia.» Bibelns äldsta böcker äro också »de äldsta monument af skrifvet språk, som nu finnas i verlden». Ingen ung man är väl bekant med verldens historia, om han icke är hemmastadd uti *denna* historia. John Quincy Adams gaf denna sanning ett träffande uttryck, då han sade: »Det är icke så mycket en heder att vara bekant dermed, som det är en skam att vara okunnig derom».

Så kommer dess *literära* värde. De lärdaste män i alla tider äro öfverens derom, att bibeln, betraktad som ett literärt alster, står högst på listan, och detta både med hänsyn till dess tankar och stil, dess prosa och poesi, dess historia och biografi. I detta hänseende skrifver hr Adams, som vi förut hafva citerat, följande ord: »Genom det gripande i sina berättelser; genom sitt framhållande af tilldragelser som tala direkt till hjertat; genom sina målande skildringar af seder och karaktärer; genom sitt urval af omständigheter, som tjena till att teckna de olika personernas individualitet; genom sitt rika, präktiga och upphöjda bildspråk; genom sin ovederläggliga och slående bevisning och sin oemotståndliga kraft att öfvertyga, står denna bok alldeles enstaka, så att ingen bok i verlden är så förtjent af att flitigt studeras och djupt begrundas som just bibeln». Och William Jones afgifver följande omdöme: »Regelmessigt och uppmärksamt har jag läst bibeln, och min mening är den, att denna bok, äfven utan afseende på dess gudomliga ursprung, har att bjuda på mera verklig upphöjdhet i stil, mera utsökt skönhet, mera opartisk historia, mera finesser i poesi och vältalighet och mera ädel moral, än hvad som kunde inom samma ringa omfång föras till samman från alla andra böcker, som i något tidehvarf blifvit författade.» Sir Matthew Hale säger: »Det fins ingen bok, som i fråga om upphöjd visdom, nyttig undervisning och allmänt gagn kan jemföras med bibeln». Den store amerikanske juristen och talaren, Fisher Ames, rekommenderade bibeln såsom en förträfflig lärobok, väl värd att studeras af talare, och han säger derom: »Jag går så långt, att jag vågar påstå, att aldrig har någon blifvit och aldrig kommer någon att blifva en verklig vältalare utan att på samma gång vara en flitig bibebelläsare och en varm beundrare af denna bokens sköna och upphöjda språk». Daniel Webster rekommenderade bibelns studium både för vältalare och skalder, och om Jobs bok fälde han det yttrandet: »Den är det mest storartade epos som finnes i hela den mänskliga literaturen.» Adam Clarke, bibelkommentariernas författare, sade en gång: »Våra bibelöfversättare hafva icke blott gifvit oss en mönsteröfversättning, utan de hafva gjort sin öfversättning till det förnämsta mönstret för vårt språk». Bibeln räknas för närvarande af de lärdaste män i verlden till de arbeten, som man kallar *klassiska*. »Bibeln», säger dr Halsey, »är en klassisk bok af allra högsta anseende i alla frågor som röra uppfostran, snille och smak; inom lärdomens verld intager den samma framstående rum inom Guds församling . . . Den är ett klassiskt arbete fullt ut så mycket som Homerus eller Virgilius, Xenofon eller Cicero, Milton eller Addison. Den fyller en plats inom den antika och den moderna literaturen, som ingen grekisk eller

var värd — om icke förr så efter hennes död, och då skulle han nog stadga sig och blifva en öm fader för de moderlösa små.

* * *

Den unga arbetarehustruns tankar, som en kort stund rört sig kring det »fordom» vi nyss i korta drag antydt, rycktes åter tillbaka till det närvarande af tunga steg i förstugan. Dörren öpnades och en manlig skepnad visade sig på tröskeln. Det var Ström.

Han var en kraftfull och stätlig karl om några och trettio år. Arbetet och utsväfningarne i förening hade ej ännu förmått bryta ned denna jättekropp. Han skulle till det yttre ha varit typen för en präktig arbetare, om ej kroglifvet på hans ursprungligen vackra ansigte satt den vanliga prägeln af slöhet och brutalitet.

Han besvarade knappt hustruns vänliga helsning, men hans mun drog sig till ett belåtet grin då han såg förberedelserna i spiseln.

»Det var bra», framkastade han ändtligen, »att du har kvällsmaten i ordning, så får jag äta en bit innan jag går. Ta fram en ren skjorta och ge mig lite tvättvatten, så får jag snygga upp mig en smula!»

af den tämligen ymnigt inmundigade »svenska nektar'n», började tala om deras gemensamma barndomsminnen och bland annat nämde sin i de första ynglingaåren närda plan att fara ut i verlden och förtjena mycket pengar och sedan komma tillbaka och köpa fars torp för att sedan gifta sig med lilla Hanna, tog hon det för rena allvaret. Och hur det nu gick hade de två, innan de lemnade den vackra platsen, vexlat löften om tro för lifvet.

Trots Edvard Ströms redan vid den tiden i dåliga kamraters sällskap betänkligt utvecklade lättsinne, var det verkligen allvar med hans tycke för Hanna och redan samma års höst vigdes de. Han var ju en duktig arbetare i sina bästa år och hade ingenting att vänta på, menade han.

Hanna var lycklig. Några andra garantier för framtida sällhet än Edvards kärlek egde hon icke och ansåg sig ej heller behöfva det. Att hennes man då och då tog sig ett glas — kanske t. o. m. en och annan gång »litet mera än han tålde» — fäste hon sig icke vid. På denna tid var de allra senaste årens kraftiga nykterhetverksamhet bland de arbetande

romersk författare någonsin fylt eller kan fylla. Den har gjort för alla de civiliserade folkens literatur hvad ingen grekisk eller romersk bok någonsin kunde hafva gjort».

På samma gång bibeln erbjuder oss de bästa mönster i literatur, har den också lemnat stoffet för de upphöjdaste skaldestycken i nyare tider. Det var från Mose som Milton lånade ämnet för sitt »Förlorade Paradis». Shakespeare och Byron hemtade från bibeln några af sina skönaste ämnen. Att *Macbeths* gestalt är lånad från Ahab och *Lady Macbeths* från Isebel, att Byron lånade idén till sin *Apostrophe to Rome as the Niobe of Nations* från Jeremias Klagovisor öfver Jerusalem och till sitt *Ode to Napoleon* från Esaias klagosång öfver den babyloniske konungens fall, är något som af ingen bestrides. Och sammalunda hafva alla de mest begåfvade bland skalderna från bibeln fått inspiration till sina ädlaste alster.

Bland förflutna tiders lysande författare intager kanske Walter Scott det förnämsta rummet i den lärda verlden, och hvilka höga tankar han hyste om bibelns literära värde är allmänt bekant. Ibland de många karaktärer, som tecknats af hans mästarehand, utmärker sig i synnerhet *Rebecka* i *Ivanhoe* — det var en gestalt han lånat från bibeln. Djup var den beundran han egnade bibeln såsom ett äkta snilleverk, och djup var den vördnad han egnade honom såsom en andlig läromästare och vägvisare. Då han låg på sin dödsbädd i Abbotsford, omgifven af de högsta literära utmärkelser, bad han en af uppvaktningen att läsa något för honom. »Hvilken bok skall jag läsa?» frågade denne. »Hvarföre gör ni mig en sådan fråga?» svarade Walter Scott, »det fins nu bara en bok; tag fram bibeln.»

Det samma gäller äfven om de bäste målare: sina skönaste ämnen — de ämnen, som förvärfvat dem det högsta beröm — hafva de lånat från bibeln. Vi behöfva blott nämna sådana mästerstycken som *Syndafloden* af Trumbull, *Mose på Nilen* af Rembrandt, *Mose slående klippan* af Poussin, *Belsazars gästabud* af Martin, *Mose mottagande lagen, Pauli skeppsbrott, Kristus förkastad* och *Döden på den hvita hästen* af West, *Nattvarden* af Da Vinci, *Kristus i örtagården* af Guido, *Uppståndelsen* af Rubens, *Kristi förklaring* och *Madonnan med barnet* af Rafael — alle samman mästerstycken, som lånat sina ämnen från bibeln!

Den blifvande Verldskonferensen i Stockholm

(15—20 augusti).

Ehuru vi redan förut i ett par nummer meddelat rätt fullständiga uppgifter om denna storartade konferens mellan ombud från de kristliga föreningarne af unge män i nästan alla verldens länder, anse vi dock nödvändigt att dels för besvarande af förfrågningar och dels för att så mycket som möjligt på förhand gifva våra samtlige läsare en föreställning om det historiska förloppet af konferensen, sådant det enligt program är bestämdt, meddela nedanstående upplysningar, hvilka godhetsfullt lemnats oss från *Marskalkskontoret, Kungsgatan 2, Stockholm.*

Vi kunna indela konferensens sammanträden i *enskilda*, d. v. s. sådana som uteslutande bevistas af *deltagare*, och *offentliga*, till hvilka äfven *åhörare* hafva tillträde. De *enskilda* sammanträdena (*sessionerna*) hållas *Kungsgatan 2*. De *offentliga* (*mest föredrag*) i Blasieholmskyrkan.

Deltagare i konferensen är *hvar och en som löst eller gratis erhållit medlemskort*. Hvar och en medlem af *någon till Verldsförbundet hörande förening af unga män* har rätt att mot *5 kronor* lösa medlemskort.

Gratis utdelas medlemskort till:

1:o) *Ombud från de olika länderna, utsedda af resp. centralstyrelser.*

Tills dato äro *4 ombud* valda för *Sverge*, men skulle före den 1 nästinstundande augusti (se nr 28 af denna tidning 3:dje sid. 3:dje sp. 8:e och följ. rad.) flere föreningar anmäla sig för tillslutning till det i Stockholm den 28 maj d. å. bildade förbundet, så blir antalet af *svenska* ombud större, hvilket vore mycket önskvärdt och skulle betydligt hedra våra föreningar, hvarför vi begagna oss af tillfället att göra vederbörande en vänlig påstötning att ej försumma sig.

2:o. *Alla personer i Stockholm, hvilka mottaga konferensen besökande gäster.*

Rätt att deltaga i *diskussionen* tillkommer hvarje deltagare, som är medlem af någon till Verldsförbundet hörande förening. Diskussionen föres på franska, tyska och engelska. Om någon önskar yttra sig på annat språk, bör han skaffa sig tolk bland mötesdeltagarne, utan att dock den föreskrifna tiden öfverskrides.

Rätt att deltaga i *besluten* tillkommer endast *befullmäktigade ombud.*

Just derför borde Sverge ha mer än 4 ombud. Ty med så få blir det klent representeradt. *)

Utom den förmånen för *deltagare, som löst medlemskort med 5 kronor*, som består i att få *deltaga i de enskilda förhandlingarne* (inclusive middagar, utfärder och alt dylikt, naturligtvis mot betalning), ha äfven sådana deltagare att påräkna *gratis logis* i Stockholm, *så långt utrymmet medgifver*, afgiftsfri upphemtning från järnväg eller ångbåt af sina resefekter samt 50 % nedsättning i biljettpriset å Statens järnvägar för *tur- och returbiljetter. Utlänningar* få 50 % nedsättning äfven på *enkla* biljetter. Men *vi svenskar* måste lösa *tur- och retur* om det skall gå.

Hvad angår gratisfraktningen af reseffekter, så må vi nämna, att Marskalkskontoret i Stockholm anstält stadsbud — *försedda med ett blågult band om venstra armen*, hvilka stå till tjenst dermed.

Äfven möta vid tåg och ångbåtar medlemmar vid Stockholmsföreningar — *försedda med blågul rosett* — för att ledsaga deltagare till ort och ställe. Medlemskort bör för dessa uppvisas.

Åhörare vid konferensens offentliga möten är en hvar, som antingen löser biljett i ett för alt med *1 krona* eller ock med *50 öref för hvarje gång.*

*) Utom de fyra ombuden representeras äfven Sverge af 5 ledamöter i förbundsstyrelsen samt prof. Schulthess såsom Verldsförbundets ombud i Sverge.

Den historiska gången.

Onsdagen den 15 augusti.

Kl. 10 f. m. öppnas konferensen i *Blasieholmskyrkan* af *professor Rudin*, Upsala. Derefter helsningstal af *baron G. af Ugglas* samt ett kort tal af *biskop G. von Schéele.*

Kl. 11,30 öppnas det enskilda sammanträdet å lokalen, *Kungsgatan 2.*

Först väljes »*Konferensens Byrå*», hvarmed menas ordf., sekr. samt några andra personer, till hvilkas gemensamma förvaltning och afgörande ärenden, som måste under konferensen handläggas, hänskjutas.

Efter detta val, som naturligtvis förrättas af de befullmäktigade ombuden, föredrages *Verldskomiténs berättelse.* Huru vida den *uppläses* eller blott *tryckt utdelas* är oss ej bekant.

Kl. 5—6,45 e. m. offentligt möte i *Blasieholmskyrkan.* Vid detta sammanträde hållas korta tal af:

Pastor G. Tophel, Gèneve (eller ock prof. E. Barde, d:o).
Pastor Krummacher, Elberfeld.
Någon *norsk* talare.
Georg Williams, London.
Pastor G. Beskow, Stockholm, afslutar mötet med aftonbön.

Kl. 7,15 anordnas å lokalen *Kungsgatan 2* för deltagarne i konferensen.

En familjeafton,

hvarvid så tillgår, att de olika ländernas representanter inhysas i hvar sina särskilda smårum, från hvilka de göra visiter hos hvarandra, dricka the, samspråka o. s. v. *Riktigt familjärt och hemtreftigt!*

Torsdagen den 16 augusti

Kungsgatan 2

Kl. 9,30 f. m. Morgonbön af *pastor Osterman från Göteborg.*

Derefter diskussion öfver ämnet: »*Hvad säger bibeln till vår tids unge män?*»

Frågan inledes med två korta föredrag af *mr Titton från London* och *pastor Ross från Bern.*

Sjelfva diskussionen, baserad på deras referat, rör sig sedan egentligen omkring frågan: »*Hvilka medel böra föreningarne använda för sina medlemmars* **andliga** *utveckling?*»

I denna diskussion yttra sig representanter från *Tyskland, Holland* och *Amerika.*

Efter diskussionen hålles frukostrast till kl. 12,30. Lunch serveras i konferenslokalen mot 1 kr. *Ombuden* få kostnadsfritt.

12,30 fortsättes diskussionen, som afslutas med föredrag af herrar *Ould från Glasgow* och *John Jaques från Gèneve* öfver ämnet: »*Föreningsmedlemmarnes inbördes pligter*».

Middagsrast hålles till kl. 5 e. m. Middagarne äro alltid kostnadsfria för *ombud.* Öfriga deltagare betala *2 kr.*

Aftonmötet i *Blasieholmskyrkan* börjar kl. 5 med föredrag af herr *E. Frommel från Berlin* och fortsätter med föredrag af herrar *Noskyns från England, biskop Schosboe från Danmark* och *Charles Fermaud från Gèneve.*

Mötet afslutas med aftonbön af *pastor J. C. Bring.*

Fredagen den 17 augusti

Kungsgatan 2.

Kl. 9,30 f. m. Morgonbön af *pastor F. Johansson från Stockholm.*

Derefter inleder *lektor Nils Lövgren från Upsala* frågan: »*Hvilka medel böra föreningarne använda för sina medlemmars* **sedliga** *utveckling?*»

Efter slutad diskussion öfver denna fråga föredrages *revisionsberättelsen* och fattas deraf föranledda beslut.

Kl. 1 e. m. anträdes en

Utfärd

med ångbåtar. Färden tages rundt *Lidingö* genom *Rindö sund* förbi *Vaxholm* till *Geijersholm*, der middag

klasserna ej ännu påbörjad. Hvarken flertalet arbetare eller deras hustrur tänkte på, att det låg något egentligt syndigt eller farligt i rusdrycksbruket, oaktadt de dagligen hade tillfälle att se de sorgliga följderna. Ja, det fans (och finnes möjligen än i dag) mången dugtig arbetarehustru, som utan att sjelf kanske ha smakat rusdryck, likväl skulle ha ansett det för skam att ha en man som »inte var karl att kunna ta och tåla vid en sup.»

Ett par år gingo för det unga paret med tämligen ogrumlad lycka. Hanna förstod att göra det lilla hemmet trefligt och angenämt, och det egde för Edvard något tilldragande vid jemförelsen med de otrefliga utskänkningslokalerna, så länge det ännu hade nyhetens behag.

Men så småningom återvunno de gamla kamraterna och de gamla vanorna sitt herravälde. Hanna försökte väl, då det började gå för långt, med en och annan föreställning och varning fast utan verkan. Ström var nu en gång så van vid att hans hustru visade honom tillgifvenhet och i alt gick hans önskningar till mötes, att han betraktade detta förhållande såsom någonting sjelfklart, som ej *kunde* vara annorlunda. Att hustrun hade rätt att i gengäld fordra någonting från hans sida eller öfverhufvud taget att hysa en egen mening om hans görande och låtande föll honom ej ett ögonblick in. Han var för öfrigt i det fallet ej något undantag, ty dylika omedvetet sjelfviska naturer äro långt ifrån sällsynta.

Det föll emellertid Hanna lika litet in att klaga som att förtvifla. Hon hade ej minsta slägttycke med dessa moderna romanhjeltinnor, som, då deras illusioner (kanske med afseende på mannens förmögenhet) blifvit krossade, söka tröst i kloralflaskan och morfinsprutan. Allmogekvinnans kärnsunda, handlingskraftiga natur brytes vanligen ej af första motgång. För öfrigt hade hon ju lofvat att vara sin man en trofast ledsagarinna genom lifvet, och det löftet ämnade hon hålla, oafsedt hur han betedde sig. Dessutom hade hon ju de små att lefva för.

Hon tog med ifver fatt på det arbete, som stod att få, och lyckades, som vi redan sett, att, tack vare sin ihärdighet, hålla den egentliga nöden på afstånd. Ännu hade hon ej uppgifvit alt hopp på en förändring till det bättre. *Någon gång* skulle väl Edvard inse hvad hon

intages och en serie föredrag hållas af talare ur 14 olika nationer om sådant som är af vigt för verksamheten genom de kr. föreningarne af unge män bland unge män.

Hvarje talare uppträder *utan tolk.*

Följande äro utsedde att tala:

Baron von Oertzen fr. Hamburg; mr Walker fr. Sidney, Australien; pastor Emil Durald från Brüssel; rev. Jordan fr. Kanada; pastor Poulsén fr. Nykjöbing, Danmark; pastor Back fr. Lyon; herr Verloop fr. Amsterdam; pastor David fr. Italien; pastor K. M. Eckhoff fr. Kristiania; mr Robert Burn fr. London; pastor Ruchterschell fr. Petersburg; pastor Albricias fr. Barcelona*; professor Barde från Genève; Alador de Szilassy, Staczia-Utcza 10, Budapest, samt fil. kand. K. Fries, Upsala.

Efter föredragens slut hålles aftonbön af kyrkoherden Nils Sandblad fr. Göteborg.

Ombord sjungas så väl på bort- som hemresan sånger på olika språk.

Lördagen den 18 augusti

Kungsgatan 2.

Kl. 9,30 f. m. Morgonbön af pastor Kolmodin.

Kl. 10 f. m. föredrag öfver ämnet: »*Föreningarnes uppkomst och organisation*». Talare yttra sig från Amerika, Danmark och Australien.

Till kl. 12,30 hålles frukostrast.

Till kl. 1 afgöras löpande ärenden.

Kl. 1—3 e. m. fortsättes med diskussion om föreningarnes organisation.

I *Blasieholmskyrkan.*

Kl. 5 e. m. föredrag af följande talare:

Pastor Ruchterschell fr. Petersburg; pastor E. de Pressensé fr. Paris; mr Richard Morse fr. New-York.

Efter föredragens slut hålles aftonbön pastor J. Montelius fr. Stockholm.

Söndag inga sammanträden.

Måndagen den 20 augusti

Kungsgatan 2.

Kl. 9,30 f. m. Morgonbön af pastor Leuvgren fr. Stockholm.

Kl. 10 f. m. Afskedssammankomst med föredrag öfver ämnet: »*Hvilken är föreningarnes sanna lifskälla?*» af pastor Baumgartner fr. Bern, professor Waage fr. Kristiania och pastor Osborne fr. Irland.

Afslutningstalet hålles af biskop Beckman från Skara.

Utom hvad vi nu omnämt behandlas på *torsdagen* inom särskilda sektioner följande ämnen:

1:o. Den sanna och falska socialismen; huru böra föreningarne medverka till den förras främjande och motarbeta den senare? Referenter: Major Scheibert fr. Tyskland och någon talare från Italien.

2:o. De kristliga föreningarnes af unga män arbete i icke protestantiska länder.

Referenter: från Frankrike, Ryssland och Belgien.

3:o. Hvilka medel böra föreningarne använda för sina medlemmars *fysiska* utveckling?

Referenter: från Amerika, d:r E. W. Wretlind fr. Stockholm och m:r Paton fr. London.

I samband med denna frågas behandling sker en *uppvisning i gymnastik*, ledd af kapten Hejdeman. Denna uppvisning inledes af ett föredrag om gymnastiken af professor Törngren.

Vi hafva nu lemnat våra läsare en totalbild af konferensen sådan den enligt programmet är bestämd. Vi hoppas blifva i tillfälle att efter konferensens slut lemna ett utförligt referat om densamma, dervid vi naturligtvis framföralt vilja beflita oss om att återge det hufvudsakliga af de mest intressanta talen. Vi hafva erhållit välvilligt löfte om en pulpet för vår räkning under hela konferensen och torde sålunda blifva i tillfälle att rätt noggrant följa med förhandlingarne.

Att yttra sig om denna Verldskonferens' stora betydelse för den kristliga verksamheten bland unga män är något svårt, innan man varit i tillfälle att närmare granska sjelfva innebörden af förhandlingarne. Dock är det vår innerliga önskan att äfven vårt lands föreningar måtte komma att skörda stor fördel deraf. Må vi alla bedja Gud derom.

* Så vida han till den tiden blir lösgifven ur fängelset, hvari han nu hålles fången för uppträdande mot katolska kyrkan.

Unga-mäns-Föreningar.

Kristliga föreningen af unge män i Berlin har för afsigt att bygga ett eget föreningshus. Tomten till deras förra lokal har inköpts af regeringen för byggande af ett läroverkshus. Med anledning häraf uppsades den våning, der föreningen under sin femåriga tillvaro utfört sin välsignelserika verksamhet. Den ursprungliga planen att hyra en annan våning måste öfvergifvas, enär inga lägenheter, som ens tillnärmelsevis motsvarade föreningens behof, funnos att tillgå i stadens medelpunkt, hvarest föreningen i och för sin verksamhet nödvändigt måste hafva sin lokal. Man har derför inköpt en egen tomt, som kostar 360,000 kr. Den bygnad, som nu står der, skall rifvas, och kostnaden för det nya huset beräknas till 450,000 kr. Fem medlemmar i föreningens rådgifvande utskott, grefve Bernstorff, grefve Waldersee, professor Miller, byggmästare Schwartzkopf och grefve Harrach hafva i öfvertygelse, att detta var en lifsfråga för föreningen, förklarat sig beredda att inköpa den ifrågavarande tomten, 34 Wilhelmstrasse, i sitt namn för föreningens räkning.

(Jünglingsbote.)

Kryckor.

En berättelse om sträfvanden och hvila.

(Insänd af K. F. U. K. i Stockholm).

Kap. 2.

Med dessa ord skildes de båda vännerna, och Victor fortsatte ensam sin väg. En stund vandrade han lätt, marken var jemn och god och han var mycket försigtig. Men plötsligt förde honom en kröknings af vägen in på en mängd små lösa stenar. Ögonblickligen slant hans krycka, och blott genom en kraftig ansträngning räddade han sig från att falla. Det dröjde några minuter innan han kunde återhemta sig nog för att taga upp sin krycka, och äfven då stod han och såg missmodig framför sig. Det var en svårare vägsträcka än någon, som han hittils hade tillryggalagt. Hvarje gång han försökte att få fäste för sin krycka bland stenarne, rullade dessa undan, så att den slant och kastade honom till marken.

»Ack», utropade han bedröfvad, »jag kan ju ej ens stå här, mycket mindre gå! Hvad skall väl blifva af mig?»

I detta ögonblick kom en högväxt främling gående och stannade när han såg stackars Victors nödställda belägenhet.

»Kære vän», sade den senare hastigt, »är det möjligt för dig, efter som du går vägen fram, och dröja litet och hjelpa mig öfver denna vägsträcka?»

»Ja visst», svarade främlingen och kom fram till honom.

»Jag är den ledsagare, som är bestämd att hjelpa vandrare på väg till Staden. Jag skall bistå dig på hvad sätt du önskar.»

»Oh, detta är i sanning godt att höra!» utropade Victor gladt. »Boken är då i alla fall sann. Tillåter du, att jag stödjer mig på dig öfver dessa stenar? Min krycka duger till ingenting här, den ökar blott faran af ett fall.»

Ledsagaren kom genast närmare och uppmuntrade Victor att stödja sig på honom. Victor lydde. Med ena handen hårdt fattande Ledsagarens arm, grep han kryckan med den andra och gick modigt framåt. Vägen var ojemn, och ehuru Ledsagaren räddade honom från att falla, vacklade och snafvade han ofta nog för att altjemt känna sig förskräckt. Men i samma ögonblick de uppnådde en jemn och slät vägsträcka, utropade Victor gladt: »Tack, gode Ledsagare, du har i sanning räddat mig från förtviflan; men nu vill jag ej längre besvära dig, denna bit åtminstone kan jag gå ensam. Men,» tillade han tvekande, »vill du hjelpa mig igen, om jag behöfver det?»

»Ja visst», svarade Ledsagaren, »jag är färdig att hjelpa dig, när helst du ropar mig. Jag skall ej vara långt borta.»

»Och se», sade Victor, ännu mera tacksamt, »se på mina kläder! Jag faller så ofta, att de redan äro alldeles nedsölade. Mannen vid porten tillsade mig att bibehålla dem rena. Hvad skall göra?»

»Ser du ej strömmen», svarade Ledsagaren, »som hela tiden rinner vid vägkanten? Tvätta dina kläder deri, och de skola blifva hvita som snö.»

Victor skred nu framåt. Ibland var han tvungen att bedja Ledsagaren lyfta honom öfver en ovanligt hög sten, ibland måste han hvila på honom med hela sig tygnd under hela sträckor, men så snart det var möjligt, linkade han fram på sina vanskapade fötter.

En dag kände han sig dock så modfäld öfver vägens svårigheter och öfver de beständiga tvättningar, som behöfdes efter upprepade fall. Hans ögon och fötter voro trötta på att förgäfves söka undfly faran, och hopp et hade nästan slocknat ut och försvunnit, när en annan vandrare upphann honom, och Victor igenkände Felix, en bekant från den gamla staden.

»Ah, kamrat, är det du?» utropade han, »Skall du också till den Nya Staden? Du måtte hafva gått fort för att ha hunnit upp mig».

Felix stannade och såg ned på honom med ett slags beskyddande medlidande.

»Jaså, det är du, stackars Victor», sade han. »Ja, jag skall till Staden, och snart skall jag vara der! Men du kommer nog aldrig dit, du som haltar och snafvar så».

»Jag hoppas i alla fall», afbröt Victor honom hastigt, »att hinna dit någon dag. Jag vet, att det kan tyckas, som om vi krymplingar ej kunde taga oss fram, men jag hoppas dock någon dag —»

»Du har verkligen mycket klena utsigter, skulle jag tro» fortsatte Felix bestämdt. »Säg, är din ofärdighet botad?»

»Botad? Nej, naturligtvis inte», utropade Victor. »Det väntar jag mig ej förr, än jag uppnår Stadens portar. Då hoppas jag, att läkaren måtte finna på något botemedel, men nu — nu är det en omöjlighet.»

»Visst inte», svarade Felix lugnt. »Jag är redan botad. För konungen är allting möjligt, och jag upprepar, att jag redan är botad. Jag väntar verkligen ej att falla och smutsa ner mina kläder mera. Men ni, stackars krymplingar, linka ännu, och det ser ut, som skulle ni aldrig komma fram, under det att jag — ja, jag är inte det minsta rädd. Jag är botad, fullkomligt frisk! Jag är räddad, räddad! Farväl!»

Med dessa ord svingade Felix sin käpp i luften och gick vidare.

Victor såg efter honom till hälften harmset, hälften afundsamt Var det sant? Men huru kunde någon säga, att ingen annan än han kunde nå Staden? »Jag tror ej heller att han är botad», sade han för sig sjelf. »Jag ser ju honom just nu befläcka sina kläder. Visserligen går han fortare och med mera sjelfförtroende än vi andra, men han begagnar dock ännu sina kryckor. Ja, han söker bedraga mig eller också har han bedragit sig sjelf.»

Men Felix gick vidare, öfver klippor, genom dy och på klippiga stigar. Och föll han aldrig? Ack, jo, andra sågo hans fall tydligt nog, och hans förkrympta fötter och hvita drägt blefvo alt mer och mer nedsölade och smutsiga, men Felix märkte det ej. »Ja, det var då ej ett fall», mumlade han då och då, men vanligen var han alt för upptagen af att granska de andra och se på deras brister för att kunna märka sina egna.

Men Victor såg altsammans tydligt nog. »Detta kan jag ej kalla för fullkomning», tänkte han och kände sig mera försonad med sin egen stapplande gång.

Hvad gjorde då Christopher under tiden?

En lång stund satt han vid vägkanten och läste i sin bok, och sedan gjorde han hvad Victor rådt honom till, han påkallade Ledsagarens hjelp, när vägen förskräckte honom. Men Christopher var svag och blef snart så trött, att han ej visste, huru han skulle kunna gå vidare. Åter och åter föll han, och det tycktes honom, som om han blott reste sig för att åter falla. Slutligen kom ett bedröfligt felsteg och ett tungt fall, och stackars Christopher låg hjelplös på vägen. Det fans intet hopp, han kunde ej ens resa sig sjelf. Då hörde han Led-

sagaren hviska uppmuntrande och medlidsamma ord i hans öra.

»Kære vän», mumlade Christopher, »hjelp mig! Jag kan ej göra någonting sjelf, hjelp mig, hjelp mig!»

»Hvad skall jag göra för dig?» frågade Ledsagaren.

»Oh», sade Christopher bedjande, »jag kan ej gå, jag kan ej ens stappla fram längre. Vill du leda mig till Staden och aldrig låta mig lemna dig, jag kan ej göra någonting af mig sjelf».

»Gerna», svarade Ledsagaren, »min styrka är din. Men en sak först — du måste kasta bort dina kryckor, kasta bort dem helt och hållet och förlita dig uteslutande på mig».

Christopher studsade och såg oroligt på den långa vägen, men derpå blickade han upp på Ledsagaren och log. »Ja», utropade han »de hafva varit mig till föga nytta, och på svåra ställen till ingen nytta alls — och hädanefter skall du altjemt blifva min styrka».

Och han reste sig och kastade bort sina slitna kryckor. Han sträckte ut sin hand mot Ledsagaren, som slog sin starka arm omkring honom och hastigt förde honom framåt på den dammiga vägen.

Först var Christopher lugnad och tröstad öfver att få färdas så bekvämt, förut hade ju alt sett så svårt ut. Men efter en stund blef han rädd för de stora stenar och klippor, bland hvilka Ledsagaren förde honom. Christopher höll andan och vaktade ängsligt på hvarje steg. Han ryste vid tanken på, att de kunde falla, och Ledsagaren, som kände honom darra, såg leende på honom. »Är du rädd?» frågade han.

»Vägen ser så knagglig ut», svarade Christopher tvekande.

»Ja», svarade Ledsagaren, »det är den också, men hyser du ej förtröstan till mig? Om du gör det, så lofvar jag dig, att du ej skall slinta; är du nöjd då?»

»Ja, ja,» utropade Christopher, »jag förtröstar på dig, det gör jag i sanning, förlåt mig min fruktan!»

»Hvarför», sade Ledsagaren lugnt, »trycker du dig då så oroligt intill mig? Hvarför ser du så ängsligt på dessa farliga klippor? Hvad behöfver du frukta, om du tror på mig?» (Forts.)

Brefläda.

Hj. Vester, Filipstad. Rättighet till *gratis* medlemskort tillkommer blott de af Styrelsen utsedda *ombuden*, men en hvar som *mot 5 kr. löser* medlemskort erhåller 50 % nedsättning å *tur- och returbiljett* å Statens järnvägar samt fritt logis i Stockholm, så långt utrymmet medgifver. Se vidare vår artikel i dagens nummer om »*Den blifvande Verldskonferensen*».

Helsa på oss, om Ni kommer till Stockholm!

Medlemskort kan Ni rekvirera å *Marskalkskontoret, Kungsgatan 2, Stockholm.*

I. G. Eder annons kostar 75 öre per gång. Hoppas Herren skall hjelpa i den saken. — Beskrifningen om den der utfärden funno vi vara af så uteslutande lokalt intresse, att vi ej intogo den. Välkommen en annan gång med någon liten bit.

Annonser

A. & O. Schultén
STOCKHOLM,
2 Normalmstorg 2
och
7 Sturegatan 7.
Stora och välsorterade lager af
Garn-, Väfnader & Trikåvaror
i parti och detalj till billigaste
fabrikspris.
Profven sändas till landsorten franco.

K. F. U. K:s möten:
Norrlandsgatan 13, 2 tr.
Söndag 6—9 e. m. Börjar med bibelklass.
Onsdag: 6—9 e. m. arbetsklass.
Nytorget 46. Söder.
Lördag: 7—9 e. m. arbetsklass för fabriksflickor.

Till följe af affärens upphörande söker en sant troende 20-årig yngling plats i handel — antingen såsom säljare eller på kontor. Goda vitsord och rekommendationer om duglighet och redbarhet i förening med villighet och flit. Svar insändes till *Red. af Ungdomsvännen, Brahegatan 60, Stockholm,* som lemnar närmare upplysningar.

Anna Spångbergs
modehandel
Kungsgatan 18.

A Fredrika-Bremer-Förbundets byrå,
Stockholm,
finnas kvinliga arbetssökande anmälda, såsom: lektionsgifvare, svenska och utländska lärarinnor för hem och skolor, kontors- och skrifbiträden, husföreståndarinnor, sällskap och biträden i hem, föreläserskor, gymnaster, sjuksköterskor m. fl.

I Vedhandeln
4 Observatoriegatan 4
försäljes frisk och god björk- samt al- och barrved, såväl sågad som osågad jemte antracit-, sten och träkol, engelsk och svensk kokes, hemsänd till alla delar af Stockholm.
Obs.! Äfven säljas ved-, kol- och kokspoletter.

Vid Herberget
för tjenstflickor, Klara Östra Kyrkogata N:o 7, erhålla yngre tjenarinnor, som för tillfället sakna anställning, nattlogis jemte kaffe på morgonen för 35 öre. Betyg skola medföras.
På samma gång man erbjuder flickorna denna billiga fristad, vill man härmed varna dem för att lemna sina platser i hemorten, i tanke att få det bättre i Stockholm, ty »att få det bättre» lyckas nästan aldrig, så vida man icke på förhand fått säkert löfte om bestämd plats.
LINA NORDWALL,
Herbergets stiftarinna.

C. Berg
21 Humlegårdsg. 21
Stockholm
bemedlar köp och försäljning af *stads-* och *landtegendomar* samt emottager uppdrag till härvarande *under-* och *öfver-rätter*, ombesörjer *lagfart å egendomar, bevalnings-handlingars* inlemnande, utreder *sterbhus*, förrättar *bouppteckningar* uppsätter *testamenten* samt ombesörjer *vicevärdsgöromål* och inkasseringar, m. m. Vänden Eder med förtroende till
C. Berg
21 Humlegårdsgatan 21.
Stockholm
Träffas: *kl. 10—12 f. m., 3—5 e. m.*
Allm. Telef. 73 08.

Velocipeder
af eget fabrikat hos
Per From, Stockholm
Malmskilnadsgatan 46.
OBS.! Katalog på begäran.

Genom **K. F. U. K:s placeringsbyrå**, 13 Norrlandsgatan, anskaffas alla sorters tjenarinnor, biträden i hushåll och affärer samt lärarinnor. Adresser och rekommendationer till utlandet lemnas åt unga flickor, som äro rekommenderade af någon af föreningens medlemmar.

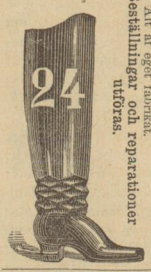

C. P. HÖGLANDERS Skoetablissement
(Etablerad 1870.)
24 Brunkebergstorg 24
Stockholm.
Rekommenderar mina allmänt välkända tillverkningar.
Allt af eget fabrikat.
Beställningar och reparationer utföras.
Allm. Telef. 68 81.

Välgjorda
Möbler
Bättre och enklare. Billigt pris.
Äfven mot afbetalningar.
Malmskilnadsgatan 46
7 Oxtorgsgatan 7
A. Lagerberg.
Egna tillverkningar.

EMIL LARSENS
skrädderiaffär
18 Brahegatan 18.
Obs.! Obs.!
Goda tyger. Solidt arbete.
Billigt pris.
Allm. Telef. 71 16.

C. Victor Nyman
13 Brunkebergstorg 13,
Stockholm.
Allm. Telefon 54 93.
Lager af Vägg- Väck- och Fickur. Väl examinerade och justerade. Ur mottagas till reparation. Order från landsorten expedieras mot efterkraf. Elever mottagas mot betalning. Priskurant sändes och bref besvaras mot porto.

Honourable Mention
från
Urmakareföreningens Exposition i London 1873.
Fem års praktik
hos
kronometerfabrikör
V. Kullberg.
London.

Till Amerika!
(Bremer-linien).
Generalagentur, Stockholm.
Utvandrare och **resande** befordras med **Norddeutscher Lloyds** serliga postångare till **New-York, Baltimore, Filadelfia** och **Boston** till **Australien, New Zeeland, Ost-Asien** och **Syd-Amerika.**
Närmare underrättelse hos
Grossh. *S. G. Borin,*
N:o 1 Packhusgränd, Stockholm.

Palm & Stadling.
Piano- & Orgelmagasin
Malmskilnadsg. 40,
Stockholm.
Rekommenderar sitt lager af **Flyglar, Pianinos & Orglar** från de förnämsta in- och utländska fabriker. Särskildt framhållas H. Kohls *Flyglar* och *Pianinos* samt Mason & Hamlins Orglar.
Obs. Svenska orglar med 1 stämma 4 oktaver samt 1 knäförte från 115 kronor.
Lager af alla brukliga blås- och stränginstrument, såsom:
Violiner, Flöjter, Guitarrer, Klarinetter, Occarinor, Dragspel, Symphonion, Ariston, Horophoner, Zittror, Speldosor.
Violinlådor, Violinstråkar, Mek. Notställare, Piano- och Orgelstolar m. m.
Goda betalningsvilkor. Billiga priser. Illustrerad prislista på begäran *gratis.*

Nilsson & Dahlbeck.
38 **Skrädderi-Etablissement** **38**
samt lager af färdiga
Gosskläder
Regeringsgatan
Stockholm.

Stockholm, David Lunds Boktryckeri 1888.

UNGDOMS-VÄNNEN.

KRISTLIG TIDNING FÖR SVERGES UNGDOM.

N:o 30. Tisdagen den 24 Juli. 1888.

Prenumerationspris:
Helt år 1 kr., 3/4 år 75 öre, 1/2 år 60 öre, 1/4 år 30 öre.
Postbefordringsafgift 20 öre.
Till Amerika 3: 50; Norge, Danmark och Finland 3 kr.

Redaktör och ansvarig utgifvare:
K. TH. MALMQVIST.
Brahegatan 60 Stockholm.

Annonspris: 8 öre pr petitrad.
Expedition: Palm & Stadlings bokhandel Malmskilnads gatan 40. Telef.: Bell 10 78, Allm. 57 90.
Lösnummer: 5 öre.

Bibeln.

(Med förläggarens benägna medgifvande ur »Flit, Kraft och Karaktär» af N. M. Thayer, P. Palmquists Aktiebolag. Pris 1: 50.)

III.

Är det fråga om *biografi*, så fins ingen bok i verlden, som erbjuder oss så rika tillfällen till karaktärstudier som bibeln. Huru karaktärer eller exempel kunna tjena de unga såsom rika källor till undervisning och välgörande kraft, hafva vi redan nämt. I detta hänseende har bibeln ej sin like. I vexlande mångfald och i slående naturtrohet intaga dess karaktärsmålningar främsta rummet: vi se i den teckningar af alla de olika slags karaktärer, som finnas i vår verld, höga och låga, rika och fattiga, lärda och olärda, ädla och oädla, män och kvinnor. Somlige voro konungar som David och Salomo; somlige voro lärde som Mose och Paulus; andre åter olärde som Andreas och Petrus; somlige gode som Josef och Samuel; andre åter onde som Absalom och Amnon; och så vidare: regenter och undersåtar, doktorer och jurister, prester och statsmän, lagstiftare, herdar, åkerbrukare, fiskare och tältmakare. Huru de lefde och verkade, hvarföre somlige af dem hade framgång och andra icke, alt detta får man der veta med visshet.

I bibeln hafva vi att söka den verkliga källan till all väl ordnad *regering* och all verklig *medborgerlig frihet*. Såsom dr Spring säger: »Hela den borgerliga och judiciella författningen öfver alt i Nya England så väl som i de stater, der afkomlingar från Nya England först slogo sig ned, vitnar på det allra tydligaste om, att de hvilka uppsatte dem voro väl förtrogna med bibeln och i hufvudsak erkände de af Gud genom Mose gifna rättsbestämmelserna såsom bindande och reglerande för alla deras rättsförhandlingar». Den förut omnämde store statsmannen Fisher Ames sade en gång: »Ingen duger till lagkarl, som icke är grundligt hemma i Moses lagar», och denna åsigt delas af alla utmärkta jurister öfver alt i verlden. En anmärkning, som ofta gjorts af Amerikas förnämsta statsmän är den, att »Bibeln är vår *frihets* urkund». Läran om alla människors medfödda frihet och jemlikhet är en lära, som vi fått af bibeln. Den grundläggande tanken i våra fria amerikanska institutioner — nemligen att *deras fortfarande giltighet beror på folkets karaktär* — är i grund och botten en biblisk grundsats. Dessutom möta oss i detta sammanhang några klart framstående sakförhållanden, som väl må behjertas; t. ex. detta, att just de människor, hvilka varit bibelns ståndaktigaste vänner, såsom lollardarne i England, Luthers anhängare i Tyskland, Knox och hans vänner i Skottland och puritanerne i Nya England, hafva alltid varit de trognaste vänner af borgerlig frihet, drifvande den läran, att »motstånd mot tyranner är lydnad mot Gud», beredvillige att för den strida och för den gifva sitt lif. Aldrig har det funnits ett fritt land, i ordets sanna bemärkelse, der bibeln ej funnits eller ej varit erkänd. Vi läsa aldrig om någon fri stat eller fri styrelse före den judiska republiken. I de länder, som lyda under hednisk, muhammedansk eller kristendomsfiendtlig regering, finnes nu för tiden ingen borgerlig frihet. Det folk som bäst känner sin bibel och håller honom i högsta ära, det folket känner också bäst sina egna rättigheter och sina styresmäns ansvarigheter. Der bibeln har största inflytande på folkets hjertan, der är också den borgerliga friheten renast, starkast och med största hänförelse försvarad. Dessa sanningar äro så klara, att ingen ung man med intelligens kan förneka dem. Att motsäga dem skulle skada antingen hans förstånd eller hans hjerta eller ock bådadera.

Det *inflytande* bibeln utöfvat i verlden är rent af underbart. Lika tydligt som vattendragets fåra genom ett öde land kan spåras af grönskan vid dess stränder, lika tydligt utmärkt är bibelns färd genom historien: under dess lifgifvande och omskapande kraft är det »öknen och ödemarken blomstrar som en lilja». Förslafvade, barbariska stammar blifva genom kristendomen civiliserade folk. Förståndet väckes upp till ädel verksamhet; skolor springa fram såsom genom ett trollslag och sprida sin välsignelse till det växande slägtet; lärdomen drifves fram af dess inspirerande kraft att öppna sina rika förråd; uppfinningsförmågan lyssnar till dess mägtiga väckelserop och frambringar sina skapelser; upptäcktshågen rör på sig, vågar sig ut och gör hundrafaldiga rön; och konster och vetenskaper komma att ställa sig såsom villiga tjenare under dess mägtiga spira, redo att tjena såsom medel för människoslägtets utveckling och verldens frälsning. Der bibeln får magt öfver människors hjertan, får deras lif ett ädlare syfte och ett rikare innehåll; penningar, gåfvor och inflytande läggas på offeraltaret; barnkrubbor, sjukhus och hem för de fattiga och olyckliga resas upp; kyrkor och bönehus byggas på berg och i dal; missionärer gå ut till de mörka länderna med salighetens glada budskap; med ett ord, öfver alt der denna himmelska kraft gör sig känd, der ser man gudsfruktan och sedlighet växa upp och breda ut sig till välsignelse för vårt slägte och till prydnad för vår jord.

Detta är den bibel, som är oumbärlig för hvarje ung man, som på allvar vill komma så långt som möjligt fram; den bok som alla goda och sanna människor i hvarje land och hvarje tidehvarf skänkt sitt bifall, men som de onda sätta sig emot; den bok som upprepade gånger blifvit bränd och bannlyst, fördömd och begrafven af fritänkare och tyranner, men likväl ständigt blifvit alt mera läst och alt högre aktad än förut, den bok som Voltarie förklarade att han skulle drifva bort från jordens yta — ehuru den tryckpress han satte upp för att trycka sina smädelser sedermera blef använd just till bibelns tryckning och spridning vida omkring! —; den bok som Tom Paine profeterade skulle vara utrotad inom femtio år, men som nu i stället mångfald igas af bibelsällskapen till ett an

---

— 36 —

heter. Den trasiga sjal, hon svept om hufvud och axlar, förmådde endast ofullständigt skyla klädningens brister, de grå hårtestarne hängde oordnade kring ett rynkigt, infallet ansigte, blåblekt af köld, de röda, rinnande ögonen stirrade uttrycklöst framför sig, och litet emellan skakades hela gestalten af ett våldsamt hostanfall.

Ström kände sig kusligt stämd vid den obehagliga synen och nyktrade nästan alldeles till. En känsla, för hvilken han ej kunde göra sig reda, dref honom att tilltala den gamla.

»Hvarför står ni här ute i regnet, stackars gumma?» sporde han i det han sökte göra sin röst så vänlig som möjligt.

»Hvad a . . . an . . . går det er!» kom svaret osäkert och stapplande. Det hördes tydligen att den beklagansvärda var drucken.

Nu närmade sig en poliskonstapel med afmätta steg. Han skulle nog sörja för att den stackars varelsen fick husrum — men hurudant? Det finnes omständigheter i lifvet, som nästan i ett slag kunna väcka en djupt sjunken människas bättre känslor till lif; i synnerhet blir det fallet då hon plötsligt ställes ansigte mot ansigte med ett olycksöde, fram-

— 33 —

Hanna gaf honom tigande det begärda. Han gjorde i hast sin toalett och slog sig så ned vid bordet der han med god aptit tog för sig af hvad som var frukten af hustruns veckoarbete.

Efter slutad måltid påtog han utan ett ord till förklaring bästa rocken och hatten samt stod just i begrepp att aflägsna sig, då Hanna bröt tystnaden.

»Kommer du snart igen?»

»Hvad har du med det att göra?»

»Jag skulle behöfva litet pengar till ved. Vi ha bara ett par brasor kvar.»

»Så der ja! Kunde jag inte tro du skulle börja med den visan. Du tror visst att jag skär guld med täljknifvar.»

»Men det är ju bra länge sedan du köpte någon. Jag har intet velat säga dig så länge jag hade pengar, men den här veckan kan jag inte skaffa så att det räcker!»

»Åh, låt mig slippa ditt evinnerliga gnäll!» röt Ström i det han slog igen dörren efter sig så att möblerna i det lilla rummet skakade.

Hanna hade ej väntat något annat. Samma scen hade utspelats mellan de två otaliga gånger

tal af milliontals exemplar årligen; den bok, på hvars utarbetande Gud använde sexton hundra år, ehuru han skapade verlden på sex dagar; den bok, som har blifvit öfversatt på nära två hundra språk, och om hvilken den vaknade människoanden skrifvit tiotusentals volymer; detta är den bok, som vi påstå är mägtig att mera än alla andra böcker lyfta mänskligheten till den högsta utveckling och högsta framgång, äfven om den intet annat vore än ett verk af naturligt snille.

Du lefver i ett kristligt land — ett land som har bibeln att tacka för sin storhet och sin ära. Behandla då icke med liknöjd försummelse denna bok, så full af nyttig undervisning och moralisk kraft! Vägra den icke ett framstående rum i ditt sträfvande efter framgång! Stäng icke ut den från din mänskliga verksamhet, derföre att den är af gudomligt ursprung! Vänd dig icke med föraktbort från dess förmaningar och dess löften! Drif icke gyckel med dess heliga ord, då det blottar dina svagheter eller bestraffar dina fel! Den skall leíva längre än alla sina fienders liknöjdhet, gyckel och motstånd; och då *undergång* blir slutet för hvarje ung man, som gäckas med dess myndighet, skall den dock fortfarande förblifva böckernas bok. Det var den ytliga och häcklande hopen, som yttrade sig med liknöjdhet eller förakt om förslaget att återuppbygga Eddystones fyrbåk, då den af en rasande storm hade begrafvits i hafvets djup. »Ett öfverdådigt företag!» utropade somlige. »En vild fantasi af en svärmare!» sade andre. »Första svårare storm skall slunga den i djupet». »Omöjligt!» Men arkitekten skred till verket, utan att bry sig om vare sig de okunnigas gyckel eller de förståndigas olycksprofetior. Vid en väldig klippa i hafsbottnen nitade han fast med jern och cement de första ofantliga stenblocken af bygnadens grundval; och vid dessa fogade han fast andra block, och så vidare, stenblock på stenblock, hvarf på hvarf, alt högre och högre, med bultar och cement, till dess bygnaden slutligen stod färdig. Det likgiltiga föraktet, de otrogna olycksprofetiorna och det grinande gycklet hafva länge sedan gått sin kos, men fyrbåken står der, trotsande böljor och storm, ett vårdtorn för seglaren och en talande sinnebild af bibelns förblifvande storhet!

Ett ord för dagen. Mer än en föreningssekreterare torde hafva anledning att instämma i följande, som läses i en af de mer än 200 tidningar som i utlandet föra vår saks talan.

I »Our Young Men» organ för föreningen i Amsterdam N. Y. heter det nemligen: »Vi beklaga mycket, att vi se oss tvungna fästa våra *aktiva* medlemmars uppmärksamhet på det förhållandet, att endast helt få äro närvarande vid våra bibelmötten om söndagsaftnarne. I kunnen ingalunda mera upphöra att arbeta för Mästaren, derför att det är varmt, än I kunnen af det skälet upphöra att äta. Vår själafiende tager sig ingalunda ledigt under sommarmånaderna, utan fördubblar snarare sina ansträngningar vid den tiden. Det kan väl icke vara meningen, att I viljen uppgifva striden? Jesus sade till honom; »Ingen som sätter sin hand till plogen och ser tillbaka är bekväm för Guds rike». Derför uppmana vi eder i Hans namn att taga på Guds hela vapenrustning, på det att I mån kunna motstå i den onda dagen.

Föreningarna i Danmark utveckla sig, de äro nu 72 till antalet och man hoppas snart nå upp till 80. De hafva anstält ett särskildt reseombud herr V. Lind, hvilken anmälts såsom deltagare i konferensen i Stockholm.

I Prag, hufvudstaden i Böhmen, finnes en K. F. U. M., som egt bestånd i två år. Oaktadt den är så jemförelsevis ny, räknar den redan 76 aktiva medlemmar, 95 understödjande och 21 hedersledamöter. Det stora hinder, som står i vägen för dess utveckling, är katolicismen. Våra vänner hafva angripits af en klerikal tidning på ett groft och lögnaktigt sätt. Motståndarne, som förfoga öfver stora tillgångar, hafva grundat en katolsk förening, för hvilken de inköpt ett stort hus. De protestantiska vännerna inse tydligt, huru vigtig en lokal skulle vara för dem och hafva begynt samla en fond för att skaffa en sådan. Under året hafva de utgifvit några uppsatser, bland andra en broschyr emot dryckenskapen liksom två nummer af en föreningstidning alt på tschecciska (Böhmens språk).

(Journal des Unions Chrétiennes de Jeunes Gens).

Inhemtande af allmännyttiga kunskaper i de Kristna Ynglingaföreningarne.

Klasser för bibringande af nyttiga kunskaper kunna med skäl anses böra utgöra en afdelning af den Kr. Y. F. ens verksamhet. De bereda de unge männen bildning, bättre affärsskicklighet, oberoende, ett vidsträcktare inflytande, ett större anseende.

De göra, att den lediga tiden blir nyttigt använd; de rikta sinnet på sådant som förädlar ock afleder hågen från förnedrande sysselsättningar och nöjen. De tillföra oss och bringa under vårt inflytande sådane unge män, som vi måhända på intet annat sätt skulle nå

De skaffa oss erkännande af kommunen till och med ofta när vår verksamhet i öfrigt icke medför denna verkan. Det kan hända, att man ej vill veta af vårt arbete för Guds rikes utbredande och stadfästande, det kan hända, att man visar sig likgiltig för vårt läsrum och bibliotek, men knappast lär man kunna värja sig för tanken på det praktiska i en klass af unge män, som på så sätt kunna tillbringa sina lediga aftnar med bokhålleri, handelsräkning eller fysiologi (läran om kroppslifvet).

Hvad beträffar valet af ämnen, så kan härför ingen allmän regel gifvas. Vi måste lära känna förhållandena och behofven på den plats vi befinna oss och sedan söka lämpa oss derefter. Ofta måste vi hålla oss inom de gränser, som utstakas af de torftiga resurser, som stå till vårt förfogande.

I stora föreningar i Amerika har man förnämligast lagt an på moderna språk. Men vi anse, att, utom hvad möjligtvis beträffar tyskan (eller engelskan) detta icke är fullt ändamålsenligt annat än i stora hufvud- och handelsstäder.

I åtskilliga engelska föreningar meddelas undervisning i naturvetenskaperna. I sammanhang härmed företagas ofta färder ut i det fria, ett angenämt sätt att bereda nytta och nöje på samma gång.

Vi vilja åt våra föreningar först och främst rekommendera sådana ämnen, som äro mest praktiska för flertalet af unge män: merkantila och mekaniska studier; skönskrifning, bokhålleri, handelsräkning, modellritning, tillämpad matematik. Fysiologi jemte korta föredrag i helsolära, vore någonting ypperligt. Undervisning i vokalmusik (sång) torde kunna medföra både nytta och nöje. Stenografi skulle vara en praktisk sak, äfvensom telegrafi på platser, der tillfälle dertill gifves. Önskas större omvexling, kan man använda hvilka som helst af de praktiska vetenskaperna. Historia samt deklamationsöfningar äro nyttiga. En klass i svensk grammatik, med öfning att författa, läsning och kritik, skulle vara intressant och makalöst praktisk. Nationalekonomi, statslära, kommunalförfattningar med öfning i dithörande bruk vore bra äfvensom fysisk och handels-geografi m. m. Fältet i fråga är så vidsträckt, att det behöfves urskilning och omdöme för att här göra urval.

I omedelbart och fullt beroende af föreningen bör tillsättas en »Komité för allmännyttiga kunskaper», hvilken har inseende öfver klasserna i de olika ämnena. Dessa böra, om möjligt, hållas i föreningens lokal, hvarvid dock intet hinder får läggas i vägen för det regelbundna begagnandet af läsrum eller bibliotek. De tider på dagen böra naturligtvis väljas, som mest passa för de unge männen: något senare på aftonen, om så behöfves, för att tillmötesgå kontoristerna i handels- och affärshusen, eller ännu senare på kvällen för att icke komma i kolli-

Unga-mäns-Föreningar.

Den stundande Verldskonferensen i Stockholm har i utlandet omfattats med långt lifligare intresse än man vågat hoppas. Alla hitkommande nummer af föreningarnas organ hafva spaltlånga redogörelser för förberedelserna dertill, åtföljda af entusiastiska uppmaningar: mot norden, mot norden. Och dessa uppmaningar äro icke förgäfves. Till marskalkskontoret ingå ständigt anmälningar. Tills dato hafva medlemskort utlemnats till 198 engelsktalande, hvaraf komma på England 116, på Amerika 76, på Australien 6; till 45 tysktalande, hvaraf 6 ryssar och 4 holländare, till 15 franskta-lande och till 102 skandinaver, hvaraf 28 danskar och 14 norrmän.

Som största delen af utländingarne äro befullmäktigade ombud, hvilka enligt bruket vid tidigare konferenser hafva att påräkna kostnadsfri bostad under mötesdagarne d. 15—20 aug., kunna vi icke underlåta att ånyo lägga våra i Stockholm boende vänner på hjärtat att göra bruk af det tillfälle, som sålunda erbjuder sig, att på samma gång följa det apostoliska budet om herbergerandet af bröder och att lära känna trossyskon från de mest skilda delar af verlden, hvilka hvar på sitt håll kämpa i samma strid som vi mot gemensamma fiender i samma Mästares tjenst.

— 34 —

förut. Men ändå darrade två tunga tårar under hennes ögonlock, då hon lyssnade till mannens hastiga steg utför trapporna. *Detta* var för öfrigt inte det värsta — det skulle komma senare vid hemkomsten från krogen.

* * *

Ute blåste en stickande nordostlig storm som hotade att släcka gaslyktorna. Regnade gjorde det också som om en ny syndaflod varit i antågande, men Ström aktade föga derpå der han med brådskande steg styrde kosan mot den välkända krogen ej långt från Kungsholmskyrkan. Han skulle träffa sina goda vänner Andersson och Bergkvist, med hvilka han kommit öfverens om en riktig »skojfrisk» kväll.

Men vännerna hade ej varit påpassliga och då Ström väntat en god stund tog han för gifvit att han skulle få sitta der ensam. Det ruskiga vädret hade tydligen verkat afkylande så väl på vänskapen som på spritbegäret. Ström sökte dränka förargelsen i några duktiga sångfösare men det ville inte riktigt lyckas. Aldrig hade han funnit lokalen så otreflig som just i kväll, då han ändock särskildt gått ut för att

— 35 —

ha roligt. Golfvet var nedsöladt med gatsmuts och luften genompyrd med en obehaglig genomträngande lukt af våta kläder, brännvin och dålig tobak. Gaslågorna, till hälften nedskrufvade, upplyste endast nödtorftigt det stora rummet.

Till slut blef det outhärdligt. Han ryckte till sig hatten, kastade några mynt på disken och gick ut. Mekaniskt vände han sina steg mot hemmet.

Hunnen till hörnet af Kungsholms torg kom han af en tillfällighet att kasta en blick till venster och upptäckte då i det fladdrande lyktskenet en varelse, som sökte skydda sig mot det nedströmmande regnet genom att trycka sig emot en husvägg. Att döma af hvad han kunde urskilja i den osäkra belysningen tycktes det vara en kvinna. Men hvarför stod hon här på gatan i ett dylikt »herrans väder»? Var det måhända en stackars hemlös som ej kunde bereda sig ett torftigt tak öfver hufvudet denna ovädersnatt? En känsla midt emellan nyfikenhet och medlidande dref honom att närma sig varelsen i hörnet för att undersöka förhållandet.

Mycket riktigt — det var en äldre kvinna, som det tycktes i de mest torftiga omständig-

sion med ordinarie församlings- eller föreningsmöten. Läraren bör ega god, så vidt möjligt är, kristlig karaktär.

Undervisningsmetoderna kunna vexla ifrån begagnandet af läroböcker med lexläsning till det muntliga föredraget med anmärkningar och spetsiga frågor, eller möjligtvis helt enkelt föreläsning. I alla händelser måste der vara system. Man bör så mycket som möjligt påyrka, att undervisningen regelbundet och punktligt bevistas och alltid söka upprätthålla god ordning. Man bör söka att förena det lärorika och nyttiga med det angenäma och roande. Man bör söka göra klasserna tilldragande och omtyckta. Detta är en sak, som i hög grad beror på dem, som undervisa. Somliga lärare hafva den egenskapen, att intet ämne, som af dem behandlas, blir tort och tråkigt. Motsatsen till ett sådant förhållande känna vi väl till litet hvar af egen erfarenhet. En klass kan hållas från en till tre gånger i veckan allt efter ämnets beskaffenhet och de lokala omständigheterna. Undervisningen bör icke meddelas gratis. Icke-medlemmar böra erlägga åtminstone en liten afgift — dess bättre skola de uppskatta de fördelar, som erbjudas. Undantag härifrån, som möjligen kunna medgifvas, böra aftalas med komitén.

Nu frågas: hvilka skola bevista klasserna? Först och främst unge män, sedan troligtvis sådana äldre gossar, som icke haft förmånen att få gå i skolan. Många torde begagna sig af tillfället, andra måste uppsökas. Unga bokhållare och handtverkare, som icke fått njuta fullständig uppfostran, bör man på allt sätt uppmuntra att deltaga. Stor urskilning och grannlagenhet blir härvidlag stundom af nöden. Å andra sidan vore det väl, om undervisningen i konst och vetenskap kunde vara af halt och beskaffenhet att locka till sig och intressera de mest finbildade bland stadens unge män. Alt sken af att undervisningen vore ett kristligt barmhertighetsverk, bör undvikas. En trasskola torde kunna falla inom området för de Kr. Y. F. ens verksamhet, men denna bör icke stå i den ringaste beröring med våra klasser. I de flesta föreningar i Amerika äro alla medlemmar berättigade att deltaga i klassen.

Stora och förmögna föreningar kunna löna lärare, äro kanske till och med i stånd att använda utmärkta lärarekrafter mot fast arvode, men i allmänhet måste vi anlita sparsammare metoder. Ofta torde vi kunna påträffa personer med nödiga kunskaper och med tillräckligt god tid, som af intresse för föreningen eller för unge män, vilja egna en eller två aftnar i veckan åt detta arbete. En läkare kanske vill öfvertaga en klass i fysiologi, någon annan bildad person en klass i naturvetenskap eller historia. En erfaren bokhållare i en bank eller grosshandelsfirma vill kanske egna en timme två gånger i veckan till undervisning i sin bransch. Det bör icke vara någon svårighet att bland våra egna unge män finna sådana, som ega vilja och förmåga att biträda i något af de svenska ämnena.

Stundom kan åt undervisare beredas delvis ersättning. En plan, som en förening (i Amerika) använde, gick bra. En räkenskapsförare i en bank, en kännare, som också egde erfarenhet som lärare, öfvertog en klass i bokhålleri emot förmån att få undervisa ett antal enskilda elever i förbindelse med föreningsklassen. Detta förskaffade föreningen en god undervisare och läraren en vacker lön för sin möda. Samma plan torde vara verkställbar på andra platser.

Vi fasthålla till slut, att klasser för inhemtande af allmännyttiga kunskaper i förbindelse med våra föreningar, äro berättigade, önskvärda och fullkomligt möjliga att inrätta. Nästan hvarje förening torde kunna tillgodogöra sig sådana klasser i någon af deras många olika former.

(Insändt.)

Vårt lif.

Hvad är vårt lif? En flyktig dröm på jorden
Ifrån vår vagga till vår stilla graf,
Hvars drömbild ingen verklighet är vorden;
Den sjunker ned i tidens djupa haf.
Inristadt står, bland farorna och nöden:
Här råder döden.

Ack! tiden vet ej någon ro och hvila,
Den ilar hän med blixtens snabba fart,
Och vi med den ock måste rastlöst ila,
En okänd evighet att skåda klart:
Ty liksom skuggan i ett nu försvinner,
Vårt lif förrinner.

Se, lilla barnet huru det framträder
Så blygt och oskuldsfullt i modrens famn,
Och huru än sig modershjertat gläder:
Med ömhet hviskande, sin älsklings namn,
Hon snart dock bruten ser sin veka stängel
Af dödens engel.

Du står i dag i lifvets sköna fägring
Och helsans rosor blomstra på din kind,
I morgon kanske, lik den falska hägring,
Din skönhet bryts af dödens kalla vind:
Du stum och bleknad ligger der på båren
I ungdomsåren.

Du nöjets barn, som tror, att endast lifvet
Beror af stöt och knöje, glans och prakt,
Vet dock att alt hvad skaparen dig gifvit
Att återtaga det, han ock har makt;
Ty döden lurar äfven under glansen
Och fröjdedansen.

Min vän: Du hjeltemodigt kämpat striden
På ärans slagfält; kanske många år!
Du tänker: än ej någon tid förliden,
Med mäktig hand jag segrar skörda får,
Men märk, det lif, hvarpå ditt hopp du fötar,
Dock döden hotar!

Af jord du kommen är, så säger skriften,
Till jord du varda skall också en dag;
Hvart du än går din vandring bär till griften,
Ty icke bryter *du* den högstes lag.
En själ, som bär odödlighetens prägel,
Du likväl äger.

Hvar har för den du hamn och fristad funnit
Då evighetens portar öppna sig,
När nådatiden med ditt lif förrunnit,
Och domsbasunens ljud hörs kalla dig?
Bered dig derför: »Barn af synd och smärta,»
Gif Gud ditt hjerta!

Då kan du trygg i alla lifvets öden,
Blott vandra vid hans hand, som alt förmår;
Han ömt dig leda skall: Ja, ock i döden,
Då ingen jordisk vän din nöd förstår!
Han skall dig bära ifrån verldens hvimmel
Hem till sin himmel.

Der skall vår själ en evig glädje andas,
Ty brustna äro alla jordens band!
Der skall vår lofsång ej med klagan blandas
Som ofta sker i dödlighetens land!
Ty öfver himlens perleport står skrifvet:
Här råder lifvet.

H—a.

Huru många söndagar? Mången af oss har kanske aldrig tänkt efter huru många söndagar han fått upplefva i sitt lif. Efter som på sju dagar kommer en söndag så hafva vi för hvart sjunde lefnadsår haft ett helt år af söndagar. Det gör för en 21-åring 3, och för en 35-åring 5 hela år af söndagar. En 70-åring har alltså fulla tio år af idel söndagar. Huru hafva vi nu användt dessa särskilda nådedagar? Huru många söndagar skola på den sista stora dagen höja sin röst och anklaga oss för att icke trognare och ifrigare hafva användt denna sjundedelen af vårt lif, dessa år af söndagar för vår egen och vår nästas frälsning, ja, kanske säga oss att vi missbrukat och vanhelgat dem.

(Monatlicher Anzeiger, Berlin).

Förtro dig åt din Gud i allt, men sök ock att blifva honom lydig i allt.

* * *

Den som betraktar sig som en Guds förvaltare, skall snart finna tusen sätt att använda de anförtrodda gåfvorna. Långt ifrån att frestas att rufva på dem såsom en skatt, skall han snarare känna dem såsom en fordran eller skuld, den han har att betala sin Gud.

* * *

Den som ödmjukt förblifver i sanningen, han skall ock af sanningens egen magt blifva bevarad, helgad och fulländad.

* * *

Just deri ligger roten till vår skuld, att vi låta det, som möter oss, gå oss förbi utan frukt.

* * *

Farligast är verlden, då hon påtager sig skenet af fromhet och andlighet.

W. Rudin.

Kryckor.

En berättelse om sträfvanden och hvila.

(Insänd af K. F. U. K. i Stockholm).

(Forts. fr. föreg. n:r.

Christopher teg ett ögonblick, derpå sade han med en suck af lättnad: »Jag förlitar mig på dig, men o, det är för skönt för att kunna tros!»

Hädanefter vandrade Christopher försigtigt men utan fruktan för farliga ställen. Han kände så tydligt Ledsagarens förmåga att hålla honom uppe, att han började se sig omkring och njuta af det sköna landskap, som de gingo igenom. Nu kom han också i tillfälle att tala till sina reskamrater, och han var sjelf så lycklig, att han var ängslig att alla skulle få veta hemligheten af hans lycka. Många lärde också mera af hans glada fridfulla ansigte än af några ord, och ofta uppmuntrades de derigenom att söka och mottaga den hjelp, som Ledsagaren var villig att lemna alla, som begärde den.

Till slut upphunno de Victor, som förvånad såg upp på Christopher.

»Christopher!» utropade han, »Är det möjligt? Skall också du gå om mig, du, som förr kröp fram så långsamt! Tror äfven du på en villa?»

»En villa?» upprepade Christopher. »Nej, Victor, men på en härlig verklighet! Det är i sanning en lycka att få gå dag efter dag utan att frukta ett fall eller ängslas för någonting».

»Jag säger dig, att det är en villa», utbrast Victor häftigt. »Jag har redan sett en, som påstod sig gå utan att slinta, och vi sågo honom hela tiden halka och vackla för hvarje steg. Jag upprepar, att meningen blott var, att vi skulle försöka att gå så stadigt vi kunna på dessa vanskapade fötter».

»Tyckes det dig då ej underligt», frågade Christopher, »att konungen skulle hafva befalt oss, stackars krymplingar, att bibehålla våra kläder hvita, om det är alldeles nödvändigt att falla på vägen?»

»Nödvändigt?» upprepade Victor osäkert. »Jag sade ej nödvändigt, men vi falla alla och skola alltid komma att göra det, huru mycket vi än försöka att låta bli. Ingen har någonsin gått denna väg utan att falla.»

»Utom Ledsagaren,» sade Christopher lugnt.

»Ja, det förstås,» svarade Victor, »men med honom är det helt olika. Han är ej lytt som vi; och hvad de hvita kläderna beträffar, så är det omöjligt att behålla dem rena.»

»Huru förklarar du då de orden i boken?»

»Jag gör ej anspråk på att förstå alt», svarade Victor otåligt. »Det kan ej vara meningen 'alldeles hvita', utan så hvita vi kunna. Det kan ej betyda, att vi ej skola vackla eller falla».

»Hvarför ej?» frågade Christopher. »Äro vi ej tillsagda att bedja vår Ledsagare om allting, och det skall gifvas oss. Vet du ej, att han är mägtig och villig att göra mera för oss, än vi någonsin kunna bedja eller tänka?»

»Ja», utropade Victor, »det är just, hvad Felix sade! Han bad att blifva helbregdagjord, och trodde också att han blef det, och så gick han vidare och snafvade mer än någonsin. Hans kläder voro svarta af dy, och dock trodde han ej, att de altjemt behöfde tvättas.»

»O,» svarade Christopher hastigt, »men hvar står det att vårt lyte skall botas? Hvar fann han det utlofvadt? Tvärtom står det åter och åter, att vi skola vara ofärdiga ända till slutet. Men om du ser efter, skall du finna lika många om ej flera löften att bevara oss från att falla eller ens vackla.»

»Bevara oss», upprepade Victor långsamt, »huru är det möjligt? Det förstår jag alls inte.»

»Men», sade Chtistopher, »tror du ej, att vår Ledsagare *kan* göra allting för oss? Du tror ju, att det är möjligt för honom?»

»Ja, naturligtvis, det tyckes blott lika omöjligt, att jag med dessa hjelplösa, vanskapade fötter skulle kunna bevaras från att falla och smutsa min klädnad».

»O», utropade Christopher ifrigt, »försök honom, försök honom blott! Lägg altjemt din hand i hans, låt hans starka arm hvila omkring dig, och jag är säker på, att du ej längre skall behöfva kryckorna, dina goda föresatser, ty så länge du förblifver i denna ställning och sålunda uppehålles af honom, kan du gå utan att vackla eller falla».

»Utan att göra någonting sjelf?» frågade Victor förvånad. »Jag tycker, att det knappast kan vara rätt, ehuru jag nog tror, att jag förlitat mig för mycket på mina kryckor och för litet stödt mig på Ledsagaren. Ja, kanske alt skulle vara bättre, om jag kunde besluta mig för att kasta bort dem helt och hållet, men det vill jag ej göra ännu.

Jag tycker mest om att sjelf få välja min väg, så mycket jag kan, och för öfrigt förlita mig på Ledsagaren».

»Äfven jag», svarade Christopher sorgset, »försökte det, men jag insåg, att mina försök blott tjenade till att hindra mitt framåtskridande. Jag fann, att det var vid mina försök att gå sjelf, som jag fallit de sista hundra gångerna, och att jag gått framåt, så snart jag låtit Ledsagaren uppehålla mig. Hvartill tjena då våra egna bemödanden?»

Här var vägen temligen jemn och Victor tyckte om att sjelf afgöra, på hvilken sida han ville gå, ja, han ville ibland klättra uppför en liten ganska brant gångstig, som många fotsteg nött upp vid vägkanten. Det var ju intet ondt deri, visst inte, — men han var ofärdig och kunde lätt falla och andra, som följde hans exempel, men ej voro lika raska som han, kunde göra så med.

Victor vände sig hastigt om och sade: »Det tjenar ingenting till! Jag kan ej hysa nog förtroende för honom! Om jag kastade bort mina kryckor nu, skulle jag önska dem åter i morgon. Resan är lång, jag kan ej förtrösta på honom så långt i förväg; jag är ej säker på mig sjelf.»

»Men», sade Christopher lugnt, »tänk då ej på morgondagen. Du tror ju, att han kan hjelpa dig öfver nästa sten, eller hur? Kasta blott bort dina kryckor och förtrösta fullkomligt på honom för nästa steg och så för nästa, alt efter som det kommer. Han hjelper dig stund för stund, om du blott sålunda förtror dig åt honom».

Victor såg fortfarande blott halft öfvertygad ut och frågade hastigt: »Har *du* aldrig önskat, att få dina kryckor tillbaka?»

»Christopher svarade: »De som en gång hafva helt förtrott sig åt Ledsagarens vård, kunna aldrig tillfredsställas af någon mindre fullödig glädje. Blott vid hans arm finnes fullkomlig säkerhet för oss, stackars krymplingar, under det att kryckorna blott göra vår ofärdighet märkbarare. O, om jag blott kunde öfvertala dig att försöka sjelf och se huru härligt det är att i full förtröstan på Ledsagaren uppehållas minut efter minut! Ack, om du blott ville kasta bort din krycka nu och förtro dig åt honom! Försök ej att göra dig kryckor af hvarje gammal käpp, som kommer i din väg! Smärtar det ej honom att se, att du ej vågar förlita dig på honom allena? Och när du känner, att du verkligen ej kan göra någonting sjelf, och när du tror, att han eger vilja och förmåga att göra alt för dig, hvarför förlitar du dig ej då i alting på honom, på det att din väg, i stället för att vara en kedja af lidanden och misslyckade försök, måtte blifva idel fröjd och glädje!»

Christopher gick vidare och närmade sig Staden mer och mer för hvarje dag. Ledd och uppehållen af den store Ledsagaren, kände han, att han i sanning gick »från kraft till kraft».

Alexis.

Frågor.

Begäres vänligen om plats för införandet af följande fråga i Eler tidning.

»Hvad kan orsaken vara att de äldre inom somliga församlingar så litet uppmuntra ungdomsföreningarnes verksamhet.

Kan det vara stridande emot Guds ord, att inom församlingen finnas sådana föreningar af unga män och kvinnor, som hafva till sitt mål att verka för församlingens och Herrens sak, eller finna vi något stöd i Guds ord derför? *G. B—t.*»

Brefläda.

C. F. Giös, Måläng. N:o 2 och 4 finnas att tillgå. Var god och reklamera dem vid postkontoret.

N:o 1 kan icke sändas förr än redaktören återkommer från sin resa.

Annonser

OBS.!

Kristliga Föreningen af Unga Kvinnor anordnar en utflygt Söndagen d. 29 juli. Medlemmar och gäster, som önska medfölja, böra anmäla sig å föreningens lokal innan den 27 dennes. Alla inbjudas vänligen.

K. F. U. K:s möten:

Norrlandsgatan 13, 2 tr.
Söndag 6—9 e. m. Börjar med bibelklass.
Onsdag: 6—9 e. m. arbetsklass.

Nytorget 46. Söder.
Lördag: 7—9 e. m. arbetsklass för fabriksflickor.

Till följe af affärens upphörande söker en sant troende 20-årig yngling plats i handel — antingen såsom säljare eller på kontor. Goda vitsord och rekommendationer om duglighet och redbarhet i förening med villighet och flit. Svar insändes till *Red. af Ungdomsvännen, Brahegatan 60, Stockholm,* som lemnar närmare upplysningar.

Å Fredrika-Bremer-Förbundets byrå, Stockholm,

finnas kvinliga arbetssökande anmälda, såsom: lektionsgifvare, svenska och utländska lärarinnor för hem och skolor, kontors- och skrifbiträden, husföreståndarinnor, sällskap och biträden i hem, föreläserskor, gymnaster, sjuksköterskor m. fl.

Vid Herberget

för tjenstflickor, Klara Östra Kyrkogata N:o 7, erhålla yngre tjenarinnor, som för tillfället sakna anställning, nattlogis jemte kaffe på morgonen för 35 öre. Betyg skola medföras.

På samma gång man erbjuder flickorna denna billiga fristad, vill man härmed varna dem för att lemna sina platser i hemorten, i tanke att få det bättre i Stockholm, ty »att få det bättre» lyckas nästan aldrig, så vida man icke på förhand fått säkert löfte om bestämd plats.

LINA NORDWALL,
Herbergets stiftarinna.

C. Berg
21 Humlegårdsg. 21
Stockholm
bemedlar köp och försäljning af *stads-* och *landtegendomar* samt emottager uppdrag till härvarande *under-* och *öfver-rätter*, ombesörjer *lagfart å egendomar, bevakningshandlingars* inlemnande, utreder *sterbhus*, förrättar *boupptecknings* uppsätter *testamenten* samt ombesörjer *vicevärdsgöromål* och inkasseringar, m. m. Vänden Eder med förtroende till
C. Berg
21 Humlegårdsgatan 21.
Stockholm
Träffas: *kl. 10—12 f. m., 3—5 e. m.*
Allm. Telef. 7308.

Velocipeder

af eget fabrikat hos
Per From, Stockholm
Malmskilnadsgatan 46.
OBS.! Katalog på begäran.

Genom **K. F. U. K:s placeringsbyrå**, 13 Norrlandsgatan, anskaffas alla sorters tjenarinnor, biträden i hushåll och affärer samt lärarinnor. Adresser och rekommendationer till utlandet lemnas åt unga flickor, som äro rekommenderade af någon af föreningens medlemmar.

Välgjorda
Möbler
Bättre och enklare. Billigt pris.
Äfven mot afbetalningar.
Malmskilnadsgatan 46
7 Oxtorgsgatan 7
A. Lagerberg.
Egna tillverkningar.

A. & O. Schultén
STOCKHOLM,
2 Normalmstorg 2
och
7 Sturegatan 7.
Stora och välsorterade lager af
Garn-, Väfnader & Trikåvaror
i parti och detalj till billigaste **fabrikspris.**
Profven sändas till landsorten franco.

C. P. HÖGLANDER'S
Skoetablissement
(Etablerad 1870.)
24 Brunkebergstorg 24
Stockholm.
Rekommenderar mina allmänt väl kända tillverkningar.
Alt af eget fabrikat.
Beställningar och reparationer utföras.
Allm. Telef. 68 81.

EMIL LARSENS
skrädderiaffär
18 Brahegatan 18.
Obs.! Goda tyger. Billigt pris. Obs.! Solidt arbete.
Allm. Telef. 7116.

I Vedhandeln

4 Observatoriegatan 4
försäljes frisk och god björk- samt al- och barrved, såväl sågad som osågad jemte antracit-, sten och träkol, engelsk och svensk kokes, hemsänd till alla delar af Stockholm.
Obs.! Äfven säljas ved-, kol- och kokspoletter.

Till Amerika!

(Bremer-linien).
Generalagentur, Stockholm.
Utvandrare och **resande** befordras med **Norddeutscher Lloyds** kejserliga postångare till **New-York, Baltimore, Filadelfia** och **Boston** samt till **Australien, New Zeeland, Ost-Asien** och **Syd-Amerika.**
Närmare underrättelse hos
Grossh. *S. G. Borin,*
N:o 1 Packhusgränd, Stockholm.

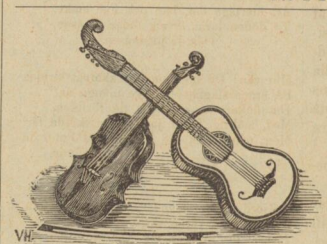

Palm & Stadling.

Piano- & Orgelmagasin
Malmskilnadsg. 40,
Stockholm.
Rekommenderar sitt lager af **Flyglar, Pianinos & Orglar** från de förnämsta in- och utländska fabriker. Särskildt framhållas H. Kohls *Flyglar* och *Pianinos* samt Mason & Hamlins Orglar.
Obs. Svenska orglar med 1 stämma 4 oktaver samt 1 knäforte från 115 kronor.
Lager af alla brukliga blås- och stränginstrument, såsom:
Violiner, Flöjter, Guitarrer, Klarinetter, Occarinor, Dragspel, Symphonion, Ariston, Horophoner, Zittror, Speldosor.
Violinlådor, Violinstråkar, Mek. Notställare, Piano- och Orgelstolar m. m.
Goda betalningsvillkor. Billiga priser. Illustrerad priskurant på begäran *gratis.*

Nilsson & Dahlbeck.

38 **Skrädderi-Etablissement** **38**
samt lager af färdiga
Gosskläder
Regeringsgatan
Stockholm.

Stockholm, David Lunds Boktryckeri 1888.

UNGDOMS-VÄNNEN.

LJUS · MINSKAS · EJ · MITT · — KRISTLIG TIDNING FÖR SVERGES UNGDOM. — DITT · GOD · ÄR · EN · LYKTA · FÖR · MINA · FÖTTER

N:o 31. Tisdagen den 31 Juli. 1888.

Prenumerationspris:
Helt år 1 kr., 3/4 år 75 öre, 1/2 år 60 öre, 1/4 år 30 öre.
Postbefordringsafgift 20 öre.
Till Amerika 3: 50; Norge, Danmark och Finland 3 kr.

Redaktör och ansvarig utgifvare:
K. TH. MALMQVIST.
Brahegatan 60 Stockholm.

Annonspris: 8 öre pr petitrad.
Expedition: Palm & Stadlings bokhandel Malmskilnads gatan 40. Telef.: Bell 10 78, Allm. 57 90.
Lösnummer: 5 öre.

Faror, som hota en yngling ute i verlden.

(Med förläggarnes benägna medgifvande ur »Ynglingen borta från hemmet» af J. A. James. P. Palmkvists aktiebolag. Pris 1 kr.)

För att kunna undvika dessa, måste du noga känna, hvilka de äro och hvar de ligga. Okunnighet i detta afseende skulle sjelf vara en af de förnämsta faror. I många fall innebär sjelfva kunskapen om farorna en utväg att undvika dem. Tag derför i noggrannt öfvervägande följande anvisningar:

I.

Den omständigheten, *att du är skild från dina föräldrars tillsyn, förmaningar och efterhållning*, utgör en fara för dig att falla i det onda.

Medgifvas måste, att hemmet sjelft någon gång är ett ställe af faror för sederna och religionen. I några hem se och höra de unga ganska litet, som icke är egnadt att utöfva en menlig inverkan på dem. Föräldrarnes exempel befrämjar synd, och nästan allting, som säges eller göres, är af beskaffenhet att frambringa intryck, ogynnsamma för fromheten och till och med för goda seder. Der det så förhåller sig, är flyttning från hemmet en välgärning, och de äro icke få, som haft skäl att vara tacksamma, för det de från sådana irreligiösa hus blifvit förflyttade till familjer, inom hvilka Gud varit fruktad och religion utöfvad. Om detta är förhållandet med dig, gläd dig då öfver Försynens skickelse, hvilken räddat dig undan en sådan öfverhängande fara och planterat dig i en jordmån, mera gynsam för odlandet af en sann fromhet. Lyckliga yngling, som sålunda blifvit ryckt utur förderfvets strömhvirvel i hemmet och ute i verlden förd till frälsningens väg. O, värdera dina förmåner och begagna dig af din gynsamma belägenhet.

Mången ung man, som, då han lemnade hemmet begrät den nödvändighet, som dref honom att aflägsna sig från sin barndoms omgifningar och tryggheten under sina föräldrars vingar, har vid mera framskridna år betraktat denna tidpunkt såsom det lyckligaste skifte i sitt lif, på grund deraf, att han dervid aflägsnades från uppträden, som inneburo en moralisk fara, och blef förd till kännedom af nådens medel och det eviga lifvets väg; och vid en blick tillbaka på Försynens vägar, på sina egna känslor och på sin okunnighet om hvad som förestod honom, har han utropat: »Du leder de blinda på den väg, som de icke veta; och förer dem på de stigar, som de icke känna; du sätter mörkret för dem till ett ljus och det oslätt är till jemnhet».

Detta är emellertid icke tillämpligt på alla familjer. Om några föräldrar finnas, som icke vårda sig om sina barns religiösa eller ens moraliska karaktär, som hvarken gifva dem goda exempel eller meddela dem några förhållningsreglor eller pålägga dem några hämmande band, utan som tillåta dem ett otygladt tillfredsställande af sina lidelser, och en opåtalt hängifvenhet åt synden, så finnas många andra, som handla på ett visare och bättre sätt. I de flesta fall äro föräldrarne redliga och ärbara, i många äro de fromma; och under det de förra äro angelägna att afhålla sina söner från lasten och förmå dem till dygd; gå de sednare längre och söka uppfostra dem i Herrans fruktan. Mången, som läser dessa sidor, torde känna detta af egen erfarenhet. Du har blifvit uppfödd i stränga seder. Dina föräldrar hafva varit angelägna att bilda din karaktär på en riktig grundval. Du har länge varit förtrolig med anvisningens, förmaningens och varningens röst. Du har varit ett ständigt föremål för en omsorg, som du hvarken kan vara okunnig om eller missförstå. Så ofta du blef sedd i sällskap med en okänd person eller med en yngling af tvetydig karaktär, ställde man till dig frågor och varningar. Om du kom hem med en bok, blef den granskad. Om du dröjde ute en afton längre än vanligt, såg du en moders oroliga öga riktadt på dig och hörde en faders röst säga: »Min son, hvarföre kommer du så sent? Hvar har du varit?» Korteligen, du kände dig omgärdad af en beständig tillsyn och under trycket af en aldrig slappad efterhållning. Teatern och andra ohelgande ställen voro strängt förbjudna, och du kände i sjelfva verket föga böjelse att besöka till och med grannskapet kring dessa lastens nästen. Morgon och afton hörde du Skriften föreläsas och böner höjas till Gud och höjas för *dig*. Med sådana exempel för ögonen, under en sådan ledning och midt ibland sådana uppträden, hade du ingen läglighet och kände ingen benägenhet att öfverlemna dig åt lasten. Stundom tyckte du kanhända att efterhållningen var för sträng och att omvårdnaden var för småaktig, men du sade då: »Det är altsammans för mitt bästa», och du underkastade dig såväl det ena som det andra.

Alt detta är nu förbi; du har lemnat eller är i begrepp att lemna hemmet. Det ögonblick har nu kommit eller är redan förgånget, då de armar, som stödde din kroppshydda i den späda åldern, slötos om din hals och tryckte dig till det bröst som närt dig, under det en moders stammande röst utropade: »farväl, min gosse», och en fader, alltid öm, men nu ömmare än någonsin, så länge som möjligt förlängde det sorgliga afskedet och sade: »min son, jag kan nu icke längre vaka öfver dig. Gud, som i sitt visa råd nu aflägsnar dig från din faders hus, vare din beskyddare och bevare dig från denna syndfulla verlds eländen. Kom ihåg, att om än mitt öga icke kan se dig, kan hans det och gör det alltid. Frukta Honom!»

Och så är du då, unge man, nu der, hvarest föräldrahjertat bäfvade tillbaka för att låta dig komma, midt bland denna onda verldens försåt och faror, hvarest din faders tillsyn icke kan nå dig, ej heller din moders tårfulla öga skåda dig. Måhända befinner du dig i ett hus, der ej någon bön frambäres eller icke ens religionens yttre form iakttages; hvarest du är öfverlemnad åt dig sjelf, och man föga eller intet bekymrar sig om dina moraliska eller religiösa grundsatser, och hvarest, förutsatt att du flitigt och hederligt tjenar dem, hos hvilka du är anställd, du efter eget behag kan

den gamla vanliga, men alltid lika sorgliga om hur mannen, förledd af kamrater, började dricka och försumma sina pligter, om hur nöden började inträda i det förr så trefna hemmet, om hur hennes lille gosse sjuknade och dog af fuktförgiftning i en osund lägenhet. På Ström verkade hvarje episod af den mörka skildringen som ett piskslag i ansigtet. Det var ju med sitt eget lif han ställdes öga mot öga.

»Efter gossens död», så slöt hon sin berättelse, »blef Nyström, så hette min man, ännu värre att dricka än förr. Det var för att döfva samvetetskvalen som han sade åt mig på sitt sista. Ja, det dröjde inte länge förr än jag fick följa också honom till grafven. En dag fick jag bud efter mig till Maria sjukhus. Der låg han med afbruten rygg och spräckt hufvudskål. Han var plåtslagare och hade i fyllan och villan rasat ner från taket på ett femvåningshus, der han arbetade. Han dog, sedan han haft sans tillräckligt länge för att bedja om förlåtelse och taga afsked af mig. Så stod jag der ensam utan någon att lefva för. För att skaffa mig det nödvändigaste måste jag ta' itu med ett hårdt arbete, som öfversteg mina

kalladt af samma orsak som bragt henne sjelf på fall. Så gick det nu med Ström. Han hade nästan ögonblickligen fattat sitt beslut.

»Följ med mig, gumma!» hviskade han i det han grep hennes arm. »Jag vill er ju intet ondt. Ni ska' få värma er och torka kläderna hemma hos mig. Skynda er innan polisen kommer!»

Ordet »polis» tycktes göra slag i saken. Den gamla lät sig föras med. Vid en ofrivillig rörelse framkallad af kölden, föll en kvartersbutelj, som hon dolt under sin trasiga sjal i gatan, där den krossades med ett klingande ljud. Den skarpa spritlukten skvallrade alt för tydligt om dess innehåll, och Ström erfor för första gången en känsla af afsky för den dryck, som rykt honom från sina pligter som fader och make.

* * *

Hanna hade för länge sedan dukat af kvällsbordet och fört de små till sängs och var nu sysselsatt med lagningen af diverse klädesplagg. Alt emellanåt kastade hon en blick i det på bordet framför henne liggande nya

välja sällskap, förströelser och offentliga samlingsplatser. Men om du också är i en gynsammare belägenhet och din lott blifvit att vistas i ett religiöst hus, hvad är i alla fall en husbondes handledning i jemförelse med en faders, eller en matmoders omvårdnad i jemförelse med en moders? Borta från hemmet skall en yngling med lastbara böjelser, äfven i en för dygden på det högsta förmånlig yttre ställning, finna lägliga tillfällen att tillfredsställa sina onda anlag. Hans ondskefulla hjerta glädes öfver föräldrarnes frånvaro och tager sig af denna frånvaron anledning att synda. Alltid och beständigt skall denna hviskning låta förnimma sig inifrån: »Min fader är icke här och kan följaktligen icke se det; min moder får icke veta det; jag står icke längre under tillsyn, jag har inga band på mig mera; jag kan gå hvart mig lyster, sällskapa med hvem jag behagar och fruktar hvarken näpst eller förebråelser.» O, unge man, betänk, hvilken gränslös låghet, som ligger i ett sådant uppförande! Borde du icke förakta dig sjelf, om du på ett sådant sätt, lika lågt som elakt, kan draga fördel af en faders frånvaro, för att göra det, som du vet skulle framkalla hans strängaste förkastelsedom och tillföga honom den bittraste sorg, om han vore närvarande. Likväl finnas många, som äro så låga och elaka och som hafva lemnat sina föräldrar för att förderfva sig för evigt. Handla, unge man, så, som du skulle handla, ifall du visste, att din faders öga hvilade på dig. (Forts.)

Ynglingaföreningar på uppvaktning hos påfven.

Trettio ordförande för katolska föreningar af unge handtverkare i Tyskland hafva rest till Rom för att åt påfven öfverlämna en helsningsskrifvelse äfvensom en penningegåfva (s. k. peterspenning), som insamlats inom föreningarna.

Om audiensen hos påfven berättar en tysk katolsk tidning:

»På morgonen den 19 april tågade vi från Campo santo (det heliga torget) till Vatikanen (som bekant påfvens palats). Den lilla tyska föreningen af unge handtverkare, som fins i staden, öppnade processionen, anförd af sin ordförande Monsignore Dr de Waal. Tre fanor, som de medförde, väckte allmänt uppseende och satte den italienska polisen i rörelse, fastän vi förklarade att vi vore deras bästa bundsförvandter. Då lade de fingret på näsan och menade, att det nog vore godt och väl — nämligen med bundsförvandtskapet — men att vi likväl måste rulla ihop dem — nämligen fanorna. De rullades emellertid ånyo upp vid ingången till Vatikanen och erhöllo vederbörlig salut af påfvens schweisergarde, och så fladdrade de framför oss då vi gingo uppför de stora marmortrapporna och öfver den hel. Damasus' gård och följde oss till och med upp i den sal, der plats anvisades ordförandena och andra deputerade och öfriga medlemmar.

Tyvärr måste undertecknad skilja sig från sina kamrater för att med biskop Gruscha passera ytterligare två salar närmare den helige fadrens privata rum. Här fick man liksom förut vänta oändligt länge, och många heta svettdroppar torde tillrat utför kinderna på våra ordförande och gesäller. Biskopen fick gå in i ännu en sal längre än vi; vi ville följa med, men de påfliga gardisterna fälde sina sablar och tillsade oss att blifva kvar på de oss anvisade platserna, hvarest vi också mödo- och vördsamt höllo ut. Denna väntan saknade emellertid icke sitt intresse; vi betraktade den härliga salen med sitt praktfulla tak och sina gobelinstapeter och detta under en oafbruten defilering af biskopar, prelater, kammarherrar med gyllene kedjor, furstar och grefvar åtföljda af sina gemåler, ofta äfven af sina barn. Hela strömmen hade den helige faderns rum till mål. Här kommer prinsessan Den och Den med ett dyrbart handarbete, en biskop bär en med pärlor smyckad börs, späckad med mynt — kanske gick också den der presten förbi, som nedlade en million francs för påfvens fötter? Lärde män buro prydligt inbundna böcker — kanske deras egna arbeten, tidningsmän skickade in sina blad i påfvens gemak, för att han måtte välsigna dem och de sedan kunna trycka i sammanhang med titeln: »Välsignadt af den helige fadern Leo XIII».

En viss oro, som hastigt förspordes, gaf till känna, att påfven just trädde ut ur sitt rum för att gifva den stora audiensen för belgierna. (Den stackars heliga fadern hade redan i två hela timmar gifvit den ena audiensen efter den andra; huru trött måtte han ej ha varit!) Drabanterna drogo sina sablar, prelaterna ordnade sig till procession, och i ett nu stod påfven framför oss. Vi böjde knä, och vår generalpräses riktade några ord till honom med så oförfärad och klar röst, att hela tåget stannade. Biskop Gruscha, de båda ordförandena Schiffer från Budapest och Ruschek från Raab, som buro adressen äfvensom Monsignore de Waal knäböjde bredvid oss. Vi sade den helige fadern, hvilka vi voro och hvad vårt ärende var samt uppvecklade därpå den härliga adressen. Leo XIII såg ned på oss med stor mildhet och välvilja och uttalade ord af tacksamhet och uppmuntran, hvaraf man kunde förstå, att han sin vana likmätigt hade läst den redogörelse på latin, som vi hade tillställt honom. Han betecknade vår förening, hvilken stiftats af en from prest, såsom ett godt verk, hvarpå han såg med välbehag, han uttalade den förhoppningen, att det gencm Guds nåd måtte lyckas oss att trots alla svårigheter i dessa tider föra den oss anförtrodda Guds hjord på goda beten. Med en blick på adressen anmärkte han, att den var ett verkligt konstverk — *eximia arte depicta*. Derpå räckte vi honom konvolutet med vår peterspenning, nära nog 15,000 lire (=10,500 kr.), insamlade bland de till största delen fattige unge handtverkarne. *Obolus pauperum* — de fattiges skärf — sade vi, då vi öfverlemnade det. Påfven lade sin hand välsignande på vårt hufvud och gaf oss fullmakt att välsigna alla våra föreningar, deras medlemmar och understödjare, hvilken fullmakt han sedan utvidgade derhän, att vi skulle kunna tilldela våra medlemmar en påflig välsignelse, hvarmed fullständig absolution (syndaförlåtelse) var förenad för dem, som åtnjutit de heliga sakramenten.

Det var för oss ett oförgätligt ögonblick, då vi knäböjde inför den store Leo. Sådana stunder upplefver man förvisso ej ofta. Vi skulle önskat, att alla, som voro oss kära, varit der vid vår sida.

Nu besteg den hel. fadern en liten bärstol, och processionen fortsatte. Två salar längre bort stodo de våra, hvilkas fanor reste sig högt öfver dem. Länge hade de, inklämda bland pilgrimer af alla nationaliteter, stått och väntat der. Då den hel. fadern visade sig, bröt ett stormande jubel ut; somliga bådo om en välsignelse för sjuka eller döende, andra kunde icke få fram ett ord, utan endast gräto; andra åter räckte sig fram för att kyssa påfvens hand; andra slutligen sträckte mot honom krucifix och radband för att få dem välsignade. Det hela såg ut nästan, som då Frälsaren, hvars ståthållare den hel. fadern är, var omgifven af folkskarorna.

Nu gälde det för oss att få processionen att stanna, på det den hel. fadern måtte välsigna ordförandena i föreningarna. Uppehållet syntes icke riktigt behaga de violetta herrarne, som endast med svårighet tillåtit oss att erhålla audiens. De ville framåt, men vi ropade högt: »Här helige fader stå de trettio ordförandena i gesällföreningen, som du känner till, Välsigna dem!» Än en gång uttalade han några uppmuntrande och välsignande ord. En hedersledamot från Schweiz var nog lycklig att få kyssa påfvens hand; han skall aldrig glömma denna stund.

Man bar nu den hel. fadern vidare genom många salar till den stora audiensen för belgierna, till hvilka han oaktadt sin naturligtvis stora trötthet höll ett af sina glänsande tal». (Jünglingsbote).

Unga-mäns-Föreningar.

De uppmaningar till att visa gästfrihet mot våra snart anländande vänner vid verldskonferensen, som varit synliga i vår tidning liksom i åskilliga andra, — glädjande att säga — i åtskilliga andra, hafva icke varit utan verkan i det att 55 personer anmält sig vilja mottaga tillsammans 122 gäster. Det är förnämligast fransmän och tyskar som blifvit placerade. De engelsktalande, hvilka vi dock äro skyldiga så mycket just i fråga om ynglingasaken och som äfven kommit i så aktningsbjudande antal, vänta ännu till stor del på att röna samma hjertliga mottagande. Det är af vigt att bostadsfrågan ordnas snarast möjligt, emedan listor för olika ändamål måste uppgöras öfver konferensens edlemmarnes adresser under vistelsen här. Vi hoppas derför, att de, som ämna erbjuda sig, icke uppskjuta med anmälningen till de sista dagarne. Likaså är det i hög grad önskligt, att de Stockholmsbor, som helt säkert i stort antal tänka lösa medlemskort till konferensen, göra detta så tidigt, att icke marskalkskontoret måtte onödigt öfverhopas med arbete dagarne innan konferensens öppnande. Ett annat skäl att snarast möjligt anmäla sig är att vid de förberedelser, som måste vidtagas för utfärden, man måste veta huru många deltagare som kunna påräknas, enär naturligtvis endast medlemmar af konferensen kunna erhålla tillträde.

Den trettionde allmänna konferensen af K. F. U. M. i Belgien har, såsom vanligt, hållits pingstdagen och annandag pingst. Detta

testamentet. Sorgen och motgångarne hade under senare tiden lärt henne att söka den tröst, som erbjudes i bibelordet, och aftnar sådana som denna tillbragte hon ofta midt emellan läsning och arbete medan hon väntade på mannen.

Hon ryckte till då hon hörde de välkända tunga stegen i trappan — men hvem kunde han ha i sällskap? Hon fick ej tid att reflektera deröfver förr än mannen visade sig på tröskeln skjutande framför sig sin besynnerliga följeslagarinna.

»Vill du vara snäll och värma litet kaffe» började Ström, utan att ge Hanna tid till några frågor. »Jag träffade gumstackarn ute på gatan. Hon har inte tak öfver hufvudet för natten och jag tyckte det var synd att hon skulle råka ut för polisen.»

Hanna blef alt mer förvånad, men lät det ej märkas, utan satte fram en stol åt sin gäst och hjelpte henne af med sjalen och de genomblöta skohasorna. En brasa var snart tänd och kaffet påsatt.

Den gamle, som förut viljelöst fogat sig i hvad man gjorde med henne, kryade upp sig efter att ha inmundigat en kopp af den värmande drycken.

»Gud välsigne er båda för hvad ni gjort med mig gamla fattiga stackare!» utbrast hon, i det tårarne hejdlöst bröto fram ur de svaga ögonen. Men det lättade henne synbarligen. Man lät henne gråta ut.

»Det är snart slut med mig», återtog hon efter en stund. »Sorger och arbete ha tagit för mycket på bröstet och — brännvinet har gjort resten. Men man måste ju göra något för att glömma eländet.»

Åter en stunds tystnad. Hvarken Ström eller Hanna hade mod att göra henne en förebråelse eller en fråga.

»Jag har varit murerihandtlangerska på sista tiden, till jag blef för sjuk att arbeta,» började hon ånyo. »Men också jag har sett bättre dagar. Jag har haft ett hem som ni, en duktig och bra man och en liten gosse, en riktig liten guds engel. Nu är det för länge sedan förbi altsammans. Och hvems är skulden? — Brännvinets, det förbannade brännvinets!»

Hon uttalade de sista orden med ett uttryck af hat så lidelsefullt, att det djupt uppskakade de båda åhörarne.

Och så började hon sin historia. Det var

år var turen hos den stora fabriksstaden Charleroi att mottaga konferensen. Verksamheten är stadd i utveckling såsom man kunde finna af det stora antalet närvarande: 29 befullmäktigade ombud för olika föreningar emot 16 förlidet år. I det hela deltogo 150 föreningsmedlemmar i firandet at denna fest. Det ämne, som tilldrog sig den största uppmärksamheten, var frågan om, huru man bäst skall kunna sörja för medlemmar i krigstjänst.

(Journal des Un. Chr. d. J. G.)

* * *

Man beräknar att det i Berlin fins 300,000 ogifte unge män. Hvarje år tillkomma omkring 60,000 mot 45,000 som lemna staden; den årliga ökningen är således 15,000. Här är således ett vidsträckt arbetsfält för de kristliga föreningarna af unge män. De gripa också, Gud vare ära, verket an med stor ifver. Man kan få en föreställning om de ansträngningar, som kräfvas af föreningens vänner, då man får veta, att tomten till den nya byggnad, som man beslutat uppföra, kostar 400,000 mark (omkr. 360,000 kr.) och att kostnadsförslaget för sjelfva huset slutar på 500,000 mark (450,000 kr.). Bland de 5 personer, hvilka, enligt vårt meddelande i ett föregående nummer, inköpt tomten, märkes general von Waldersee, öfver hvilken Tysklands liberala (d. v. s. judiska och otrogna) press utgjuter all sin galla. Han är en varm kristen och ett af de förnämsta stöden för föreningen.

(Journal des Un. Chr. d. J. G.)

* * *

I Spanien är, som vi veta, protestantismen utsatt för hätska förföljelser från katolikernas sida. En af de senaste kraftåtgärderna i detta afseende är att den om K. F. U. M.'s sak i Spanien högt förtjente Fr. Albricias blifvit dömd till 7 dagars fängelse, 18 kr. böter och ersättande af rättegångskostnaderna. Han har vädjat till högsta domstolen i Madrid. Likväl har saken sjelf att glädja sig åt framgång. En förening har nyligen grundats i Puerto de Santa Maria nära Cadiz och en annan i Valparaiso (Chile). Hr Albricias är bland dem, som anmälts till den stundande verldskonferensen, och det är att hoppas, att ofvan anförda rättegång ej måtte lägga hinder i vägen för hans personliga närvaro här.

(Journal des Un. Chr. d. J. G.)

I nyss citerade tidning läses följande upprop: De waadtländska föreningarnas ombud till verldskonferensen i Stockholm skulle gerna se, om han finge dit medföra några gåfvor till de brandskadade i Sverige. Bidrag, huru små som helst, böra före den 5 augusti insändas till hr Mignot, bokförläggare i Lausanne, eller hr J. Caille i Chesailles rue Oron.

Bekännelse och godtgörelse.

En ung man, som var anställd på en förtroendepost i en stor affär, blef omvänd. Man hade icke misstänkt honom för någon oärlighet, men då och då hade han under någon förevändning undansnillat små summor, som tillhörde hans principaler, till dess det hela, så vidt han kunde erinra sig, uppgick till 30 dollars (114 kr.)

Efter hans omvändelse låg denna sak tungt på hans samvete. Han visste ej rätt hvad han skulle göra. Han hade ej nog penningar att genast kunna återbetala belopppet och hade han än haft det, så skulle en bekännelse af brottet kunnat leda till hans fängslande och afskedande. Hvad skulle han nu göra? Kunde han utsätta sig för ett sådant blottställande och det just nu, då han begynt ett nytt lif? Men synden måste bekännas och den begångna förbrytelsen åter godtgöras. Då fattade han det modiga beslutet att hvad än följden blefve aflägga en fullständig bekännelse och derigenom befria sitt samvete från den pinsamma tyngden.

Han skref en enkel och rättfram framställning af hela saken, lade till de beräkade 30 doll. ytterligare 20 för räntor och event. felräkningar samt bad sina principaler att göra afdrag för den nämda summan å hans månadsaflöning. Men för att saken skulle göras grundligt och Satan ej mer måtte kunna förebrå honom denna synd öfverlemnade han skrifvelsen till den at principalerna som ej var omvänd, emedan han tänkte, att den andre, som var en kristen måhända kunde tysta ned saken utan att nämna derom för kompanjonen. Så gjorde han sin pligt och hans samvete blef lugnadt.

Principalen mottog papperet och häpnade öfver dess innehåll; men i stället för att afskeda den unge mannen eller låta häkta honom, berömde han hans öppenhet och anbudet om återbetalning men förklarade sig vilja afstå från anspråken på den sistnämda.

Så välsignade Gud sin unge tjänare, som velat lyda honom, hvilka faror det än kunde medföra. Detta var blott begynnelsen till en fortsatt rik välsignelse, ty det så modigt begynta nya lifvet utvecklade sig hos den unge mannen till stor karaktärsstyrka och trogen hängifvenhet åt Herrens sak.

(The Watchman).

Hvad skola vi göra för de flickor, som hafva godt om tid?

af Miss M. Gollock.

(Insändt af K. F. U. K. i Stockholm).

Denna fråga är äfven ett medgifvande. Under det den visar mot en bättre framtid, tyder den äfven på ett ofruktbart förflutet. Vår förening har ej arbetat så, som den skulle kunnat bland unga damer. Här och der se vi visserligen exempel på Guds välsignelse, men under det vi hafva gjort stora framsteg bland andra samhällsklasser, hafva de bildade familjernas döttrar i allmänhet blifvit försummade. Det tyckes, som skulle vi behöfva erkänna vårt personliga ansvar gent emot dem, innan vi få tala om sättet, huru de skulle kunna vinnas. Mordekais förebråelse mot Ester faller oss då i tankarna: »Förty om du denna gången tiger stilla, så kommer hjelp och undsättning åt judarne från ett annat håll, men du och din faders hus skola förgås, *men hvem vet om du ej för denna tidens skull har kommit till riket?*» Och vi böra, såsom kristna kvinnor, handla så, som hon gjorde till svar härpå, vi böra gå till konungen för vårt folks skull

Skola vi då först kasta en blick på lifvet, sådant som det vanligtvis ter sig för en flicka, när hon först blir medveten om, att hon har god tid? Den noggranna uppsigten i skolan är öfver, hennes uppfostran kallas »afslutad» och steget mellan skolrummet och verlden säges hafva fört henne »ut». Hon är i sina egna och verldens ögon färdig att ställas ansigte mot ansigte med lifvet, hon har blifvit uppfostrad att tro det. En flicka med lugn natur, som sålunda drifvit in på afvägen, flyter nog utan mål med strömmen, men en flicka med ett entusiastiskt, högstämdt sinne deremot kastar sig, ifrig att kämpa och segra, bekymmerslöst ut i det djupaste vattnet i den tron, att hon eger kraft att möta hvarje våg.

Hafva vi någonsin gjort klart för oss den känsla af egen lifskraft, som en flicka erfar i detta ögonblick. Den öfversvallande styrka, som medvetandet om hennes frihet framkallar hos en frisk, entusiastisk flicka, missförstås ofta betydligt af dem, som längtar efter hennes själ. Jag tror, att om man just vid denna tid af deras lif visade unga flickor mera tålig och ihärdig sympati, skulle ej det fruktansvärda svalg finnas, hvilket nu skiljer dem från kristliga arbetare.

För hvarje handling gifves alltid en beredelsestund. Så finnes också för den unga flickan en kort tidsrymd mellan lexorna och hvad hon kallar lifvet. Denna uppehållsstund är af utomordentlig betydelse för henne. Verlden erbjuder sig då så frestande att taga hennes gåfvor, hennes uppfostran, hennes förfining, alt hvad hon är och har i sin tjenst mot ett pris, som just nu förefaller henne högt. Detta är just den tidpunkt, då man bör begära hennes trohet för Jesu Kristi sak. Hvarför skola våra unga flickor komma till Kristus, först när de äro trötta, utslitna och sorgsna? Hvarför kunna vi ej för honom fordra deras ungdoms glada friskhet, deras första kärleks styrka? I hvarje ung flickas hjerta finnes en sträng åtminstone, hvilken vi kunna vidröra, och det är denna: »*Jesus kan tillfredsställa dig*». Verlden har mycket att bjuda dig, den är färdig att begagna sig af alla dina gåfvor, men Jesus, hvars fader gaf dig dem, har oändligt mycket bättre bruk för dem.» På oss, såsom Kristi budbärare, hvilar ansvaret att framställa denna hans fordran.

Det finnes, tror jag, en punkt, från hvilken vi böra utgå för att föra unga flickor, hvilkas skygga, längtande hjertslag vi känna, till Kristus, och det är denna: att Jesus sjelf, icke så mycket som Kristus, men som Jesus, den personliga Frälsaren, *tillfredsställer alt.* Detta måste tagas i sin fullaste, bokstafliga mening och vi böra kraftigt och på samma gång ömt för de unga framställa, huru tomma alla verldens fröjder äro, jemförda med dem, som Jesus skänker. Det tyckes, som om vi, när vi hafva haft att göra med unga damer, hafva varit alt för rädda för, att deras förra förhållanden skulle återtaga för mycket af sin dragningskraft; vi hafva ej hyst nog förtroende för Kristi alt besegrande kärlek. När i ett hjerta alla andra mäktiga herrar hafva blifvit afsatta, måste vi tro, att Jesus vill herska deri och utesluta alla forna begär.

Låtom oss nu gå rakt på vårt ämne och fråga oss sjelfva: »Är mitt hjerta fullt af en brinnande kärlek till de högsta samhällslagrens unga flickor?» Det är ej nog att älska dem som en klass af menniskor, vi måste älska hvarje själ bland dem för sig. Vi behöfva vara uppfylda af vår Mästares ande, och om honom har det blifvit sagdt: »Jesus älskar alla, som om alla vore en, och hvar och en, som om denne ende vore alla». Vi måste försöka att vara sådana, att kraften och innerligheten af hans kärlek till de unga måtte uppenbaras genom oss. Huru väl känner ej vingårdsarbetaren, som ser ett rum fullt af tanklösa flickor, behofvet af denna kärlek, som aldrig svalnar. Der har man att möta fienden i hans mest tilldragande form, och det är knappast möjligt att någonsin under sitt kristliga arbete finna sig mera smärtsamt berörd, än när man ser rad efter rad af fri-ka, behagliga flickor, älskliga och älskvärda i sitt sätt och uppträdande, och dock vet, att mörkrets furste kan triumferande säga om dem: »De äro mina».

Kristna kunna tappert brottas med lifvets större frestelser, men de unga damerna hos oss äro utsatta för mera förslagna fiender, hvilka försåtligt nog synas till det yttre alldeles oskadliga. Och vi, komma vi dem till hjelp? Vi hafva låtit skrämma oss af det som utvärtes är och hafva arbetat utan att tro på segern. Nej, detta *får* ej fortfara, de unga flickorna *måste* vinnas för Jesus. Der äro de — der äro vi — här är Han. Detta är den ställning, som de tre partierna intaga, och liksom det är genom Honom, som hvarje själ skall frälsas, så är det ock genom Honom, som de och vi skola dragas till hvarandra, till dess vi äro förenade i Honom.

När vi begynna en verklig mission — vi kalla det dock ej en mission — bland unga damer, skola vi kanske först tänka på arbetarne. Hurudana de böra vara, skall afgöras mellan dem och Gud, och derom ega vi ingen rätt att döma, men jag skulle vilja allvarligt säga dem: Sök ej att leda ett arbete bland unga flickor förr, än du har kommit till klarhet med hvad som fordras derför, och öfverlemnat hela ditt lif och alla dina sträfvanden åt Kristus, att de måtte renas af Honom».

Flickor, som hafva haft erfarenhet af ett verldsligt lif, äro i hög grad skarpsynta och vana att anse sina omgifningar mer eller mindre bedrägliga och overkliga, och äfven en kristen göra de till föremål för samma omsorgsfulla granskning. Och då böra de få en osviklig trohet mot Kristus, ty de lägga märken till klädedrägt, sätt och ord, till hvarje den minsta handling, och om den, som företagit sig att leda och föra dem, visar obeständighet eller tvekan, lägger hon med visshet en snara för dem, som söka Kristus.

(Forts.)

Åtskilligt

Hvad vill det säga att vara måttlighetssupare? Och hvarför skall du vara det? När du uppfostrar dina barn, då lär du dem ju icke att ljuga måttligt, att stjäla måttligt, att bedraga måttligt; hvarför skall du då lära dem att supa måttligt? Och hvarför gör du det sjelf?

I last och synd finnes ingen måttlighet. Och rusdrycksbegäret *är* en last, en synd, äfven om det inskränker sig till ett glas vin eller öl vid måltiderna.

* * *

Rusdryckerna gömma sig liksom de falska vännerna under en fager mantel, de komma för att lifva oss i bekymret, för att vara glada med oss i glädjen. Och mången tror sig i dem hafva verkliga vänner, eftersom de hjelpt till att förströ och uppmuntra honom i mången mörk stund. Men han räknar icke de bittra stunder, som komma *sedan*, som de falska vännerna lemnat kvar efter sig.

* * *

Det begär efter rusmedel, som under den nyare tiden öfvergått till ett nära nog trängande behof, har gifvit anledning till det påstående att rusdryckerna äro oumbärliga och att människans instinkt drifver henne att uppsöka dem. Man tyckes dock dervid bortglömma de orsaker, som väckt detta behof till lif och som i århundraden på ett sådant sätt ständigt underhållit det samma, att det numera kräfves energiska åtgärder och en stark viljekraft för att slita sig ur den kretsgång, i hvilken samhällena och individerna befinna sig. Ett dylikt behof, framkalladt af ett onaturligt lefnadssätt och alstrande ett ännu onaturligare, kan man väl icke med skäl anse för en yttring af människans sjelfbevarelsedrift, bättre kunde man kalla det en omedveten *förstörelsedrift*.

* * *

Ett vigtigt medel för framsteg i gudaktighet är *vaksamhet*. Huru omgifvas vi icke ständigt af inflytanden som äro skadliga för vår tillväxt i nåden! Om vi skola kunna gå framåt måste vi ständigt hålla ögon och öron öppna. Vi måste alltid se inåt och utåt med ett bestämdt mål framför oss. Vi måste noga undersöka hvarje tvifvelaktigt föremål, som möter oss, i Guds ords ljus. Huru ofta öfvervinnas vi ej af frestaren just genom brist på vaksamhet och bön! Huru uppmärksamma måste vi ej oaflåtligen vara för att hålla den store fienden fjärran från vår själ. Vår frälsares ord till lärjungarne i Getsemane bör ihågkommas och åtlydas af alla som vilja vandra i hans spår. »Waken och bedjen att I icke fallen i frestelse». Vi måste alltid stå på vakt mot det *första* angreppet af satan, hvarje seger som han vinner öfver oss ökar hans välde och minskar vår motståndskraft. Låtom oss framför alt vara känsliga för den helige Andes rörelser och maningar, eljes skola vi gå miste om hans hjelp. Likaså må vi liksom stå på utkik efter tillfällen att göra godt, de gifva, om de användas, ökad styrka åt vår kristliga karaktär. Vaksamhet är ock af nöden för att kunna uppfatta de vinkar som Gud gifver oss; om vi följa dem, så blifver vår tro stärkt och vi mera beredda för himlen. Må vi altså ständigt vaka, ty äfven djefvulen vakar ständigt på tillfällen att skada oss och bringa oss på fall. Men äfven Gud, all verldens domare, vakar och följer med kärleksfull blick våra strider och vår kamp för helgelse.

(The Watchman.)

Sprid Ungdomsvännen!

Annonser

Ett väckelserop till de unga

af J. W. Hjertström. Pris 20 öre. Vid partirekvisition hos författaren, adress *Nyköping*, lemnas hög rabatt. Frimärken tagas i likvid.

»En allvarlig varning för de afvägar och snaror, som hota de unga med förderf och undergång, samt en innerlig inbjudning till ynglingar och jungfrur att lemna sig åt Jesus.» *Hemlandsvännen.*

»Det är med glädje vi anmäla denna lilla skrift, som, genom väl utförda, tilltalande skildringar ur lifvets verklighet, vill vara ett väckelserop till de unga att söka sin Frälsare.» *Veckoposten.*

I Vedhandeln

4 Observatoriegatan 4

försäljes frisk och god björk- samt al- och barrved, såväl sågad som osågad jemte antracit-, sten och träkol, engelsk och svensk kokes, hemsänd till alla delar af Stockholm.

Obs.! Äfven säljas ved-, kol- och koksporletter.

A. & O. Schultén

STOCKHOLM,
2 Normalmstorg 2
och
7 Sturegatan 7.
Stora och välsorterade lager af
Garn-, Väfnader & Trikåvaror
i parti och detalj till billigaste
fabrikspris.
Profven sändas till landsorten franco.

K. F. U. K:s möten:

Norrlandsgatan 13, 2 tr.
Söndag 6—9 e. m. Börjar med bibelklass.
Onsdag: 6—9 e. m. arbetsklass.
Nytorget 46. Söder.
Lördag: 7—9 e. m. arbetsklass för fabriksflickor.

Till följe af affärens upphörande söker en sant troende 20-årig yngling plats i handel — antingen såsom säljare eller på kontor. Goda vitsord och rekommendationer om duglighet och redbarhet i förening med villighet och flit. Svar insändes till *Red. af Ungdomsvännen, Brahegatan 60, Stockholm*, som lemnar närmare upplysningar.

Å Fredrika-Bremer-Förbundets byrå,

Stockholm,
finnas kvinliga arbetssökande anmälda, såsom: lektionsgifvare, svenska och utländska lärarinnor för hem och skolor, kontors- och skrifbiträden, husföreståndarinnor, sällskap och biträden i hem, föreläserskor, gymnaster, sjuksköterskor m. fl.

Vid Herberget

för tjenstflickor, Klara Östra Kyrkogata N:o 7, erhålla yngre tjenarinnor, som för tillfället sakna anställning, nattlogis jemte kaffe på morgonen för 35 öre. Betyg skola medföras.

På samma gång man erbjuder flickorna denna billiga fristad, vill man härmed varna dem för att lemna sina platser i hemorten, i tanke att få det bättre i Stockholm, ty »att få det bättre» lyckas nästan aldrig, så vida man icke på förhand fått säkert löfte om bestämd plats.

LINA NORDWALL,
Herbergets stiftarinna.

C. Berg
21 Humlegårdsg. 21
Stockholm
bemedlar köp och försäljning af *stads-* och *landtegendomar* samt emottager uppdrag till härvarande *under- och öfver-rätter*, ombesörjer *lagfart å egendomar, bevakningshandlingars* inlemnande, utreder *sterbhus*, förrättar *bouppteckningar* uppsätter *testamenten* samt ombesörjer *vicevärdsgöromål* och inkasseringar, m. m. Vänden Eder med förtroende till
C. Berg
21 Humlegårdsgatan 21.
Stockholm
Träffas: *kl. 10—12 f. m., 3—5 e. m.*
Allm. Telef. 73 08.

Velocipeder

af eget fabrikat hos
Per From, Stockholm
Malmskilnadsgatan 46.
OBS.! Katalog på begäran.

Genom **K. F. U. K:s placeringsbyrå**, 13 Norrlandsgatan, anskaffas alla sorters tjenarinnor, biträden i hushåll och affärer samt lärarinnor. Adresser och rekommendationer till utlandet lemnas åt unga flickor, som äro rekommenderade af någon af föreningens medlemmar.

Välgjorda
Möbler
Bättre och enklare. Billigt pris.
Äfven mot afbetalningar.
Malmskilnadsgatan 46
7 Oxtorgsgatan 7
A. Lagerberg.
Egna tillverkningar.

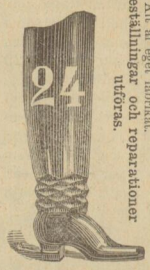

C. P. HÖGLANDERS
Skoetablissement
(Etablerad 1870.)
24 Brunkebergstorg 24
Stockholm.
Rekommenderar mina allmänt välkända tillverkningar.
Alt af eget fabrikat.
Beställningar och reparationer utföras.
Allm. Telef. 68 81.

EMIL LARSENS
skrädderiaffär
18 Brahegatan 18.
Obs.! Goda tyger. Solidt arbete. Billigt pris.
Obs.!
Allm. Telef. 7116.

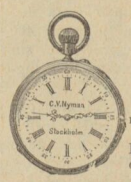

C. Victor Nyman
13 Brunkebergstorg 13,
Stockholm.
Allm. Telefon 54 93.
Lager af Vägg- Väck- och Fickur. Väl examinerade och justerade. Ur mottagas till reparation. Order från landsorten expedieras mot efterkraf. Elever mottagas mot betalning. Priskurant sändes och bref besvaras mot porto.

Honourable Mention
från
Urmakareföreningens Exposition i London 1873.
Fem års praktik
hos
kronometerfabrikör
V. Kullberg.
London.

Till Amerika!

(Bremer-linien).
Generalagentur, Stockholm.
Utvandrare och **resande** befordras med **Norddeutscher Lloyds** kejserliga postångare till **New-York, Baltimore, Filadelfia** och **Boston** samt till **Australien, New Zeeland, Ost-Asien** och **Syd-Amerika.**
Närmare underrättelse hos
Grossh. *S. G. Borin,*
N:o 1 Packhusgränd, Stockholm.

Palm & Stadling.

Piano- & Orgelmagasin
Malmskilnadsg. 40,
Stockholm.
Rekommenderar sitt lager af **Flyglar, Pianinos & Orglar** från de förnämsta in- och utländska fabriker. Särskildt framhållas H. Kohls *Flyglar* och *Pianinos* samt Mason & Hamlins Orglar.
Obs. Svenska orglar med 1 stämma 4 oktaver samt 1 knäforte från 115 kronor.
Lager af alla brukliga blås- och stränginstrument, såsom:
Violiner, Flöjter, Guitarrer, Klarinetter, Occarinor, Dragspel, Symphonion, Ariston, Horophoner, Zittror, Speldosor.
Violinlådor, Violinsträkar, Mek. Notställare, Piano- och Orgelstolar m. m.
Goda betalningsvilkor. Billiga priser. Illustrerad priskurant på begäran *gratis.*

Nilsson & Dahlbeck.

38 **Skrädderi-Etablissement** **38**
samt lager af färdiga
Gossklädder
Regeringsgatan
Stockholm.

Stockholm, David Lunds Boktryckeri 1888.

UNGDOMS-VÄNNEN.

MITT LJUS MINSKAS EJ

DITT ORD ÄR EN LYKTA FÖR MINA FOTTER

KRISTLIG TIDNING FÖR SVERGES UNGDOM.

N:o 32. Tisdagen den 7 Augusti. 1888.

Prenumerationspris:
Helt år 1 kr., 3/4 år 75 öre, 1/2 år 60 öre, 1/4 år 30 öre.
Postbefordringsafgift 20 öre.
Till Amerika 3: 50; Norge, Danmark och Finland 3 kr.

Redaktör och ansvarig utgifvare:
K. TH. MALMQVIST.
Brahegatan 60 Stockholm.

Annonspris: 8 öre pr petitrad.
Expedition: Palm & Stadlings bokhandel Malmskilnads gatan 40. Telef.: Bell 10 78, Allm. 57 90.
Lösnummer: 5 öre.

Faror, som hota en yngling ute i verlden.

(Med förläggarnes benägna medgifvande ur »Ynglingen borta från hemmet» af J. A. James. P. Palmkvists aktiebolag. Pris 1 kr.)

II.

Din fara förstoras *genom den anda af sjelfständighet och sjelfförtroende, parad, såsom naturligtvis måste vara förhållandet, med mycken okunnighet och oerfarenhet, som unga män gerna antaga, när de lemna sin faders hus och begifva sig ut i verlden.*

»Nu är det förbi med min fars välde; mina föräldrar äro icke till hands, för att antingen rådfrågas eller lydas, och äfven om de vore det, är det tid, att jag börjar tänka och handla för mig sjelf. Jag är en ung *man*, och icke längre barn. Jag är i stånd att döma, urskilja och afgöra hvad som är rätt eller orätt. Jag har den rättigheten, hvaraf jag ock vill begagna mig, att bilda mig mitt eget omdöme i sedligt afseende, att välja mina egna mönster å karaktärens vägnar, och att sjelf uppgöra planerna för mitt handlingssätt. Hvem tillkommer det att blanda sig i mina angeläegenheter?» Sådana äro sannolikt dina tankar, och du styrkes i dem af många bland din omgifning, som låta förstå, att du icke alltid behöfver gå i ledband, utan nu bör yrka på din frihet och handla såsom en man. Må så vara, men huru många hafva ej begagnat och missbrukat denna frihet för de brottsligaste och mest olycksbringande ändamål. Det har blifvit en frihet att förstöra alla de dygdiga vanor, som blifvit meddelade i hemmet, att uppryckа alla de grundsatser, som med sådan flit blifvit inplanterade af föräldrars ömma omtanka, och att öfverlemna sig åt alla de dåliga vanor, hvaremot de ända från gosseåren hört varningens röst. Många unga män hafva knapt kommit utur tvånget under sina föräldrar och blifvit sina egna herrar, förrän de ilat åstad till hvarje förlustelseplats, deltagit i alla slags lastbara tidsfördrif, invigt sig i alla orättfärdighetens mysterier, och med omättlig nyfikenhet att lära känna saker, som det är en lycka att vara okunnig om, ingått gemenskap med mörkrets ofruktbara verk. Tvåfaldt lyckliga hade de varit, om de betänkt, att en oafhängighet, som frigör från föräldrars uppsigt och handledning, är fromhetens, redlighetens och lyckans bane, och har, hvarhelst den blifvit tillvällad, förstört mången en gång hoppgifvande yngling både för denna och den andra verlden. Vis är den unga man och lycklig skall han efter all sannolikhet blifva, som, oaktadt han lemnat sin faders hus och till och med uppnått en mognare ålder, känner det vara på samma gång en förmån och en pligt att blicka upp till sina föräldrar såsom sina rådgifvare, sina tröstare, och i vissa hänseenden sina ledare; som låter hemmets hämmande band följa honom ute i verlden, och som midt ibland lifvets farliga förvecklingar med tacksamhet mottager en klok och erfaren faders kärleksfulla tjenster såsom sin ungdoms ledare.

Ett slags oberoende finnes, hvarom hvarje yngling, med känsla för hvad han är skyldig sig sjelf såväl som sina föräldrar, bör bemöda sig. Jag menar oberoendet i penningväg. Det är en ädel och vacker sjelfkänsla, som förestafvar den önskan att kunna uppehålla sig sjelf. Åtskillige unga män hafva nedsatt sig i allas aktning, som känt dem, genom att fortfarande tära på sina föräldrars sträfsamhet och ofta ganska inskränkta tillgångar, då dessa föräldrars kärlek för sina barn gjort dem villiga att utstå hvarje möda och underkasta sig alla möjliga försakelser för deras skull. Jag vet intet beteende, som är mera lågsinnadt och grymt än den ynglings, som sålunda drager fördel af föräldrakärlekens styrka, som fortfarande tvingar sin fader till ett släpsamt lif och afpressar honom hans sista riksdaler, för att underhålla sig sjelf i sysslolöshet, eller för att vinna medel att fortsätta ett öfverflödigt och utsväfvande lefnadssätt. Min unga vän, visa med afsky ifrån dig tanken på att lefva af din faders anletes svett, af kraften och saften utaf hans kött och blod, hans ben och muskler. Var flitig och sparsam, så att du så snart som möjligt i detta hänseende kan blifva din egen herre och din egen försörjare.

III.

Den mängd lockelser till lasten, hvaraf hvarje ställe men i synnerhet hufvudstaden och stora landsortsstäder öfverflöda, äfvensom lätt heten att där hålla saker dolda, äro en källa till stor fara.

Främst i detta hänseende måste ställas teatern, som der framträder med alla sina mäktigaste retelser och förderfligaste tjusningskrafter. Man kan icke tala för strängt eller för illa om den skadliga böjelsen för scenens njutningar, ej heller för allvarsamt eller med för mycken värma, då det gäller att varna ynglingar för att komma inom dess trollkrets. Det är i synnerhet och mer än allting annat den breda vägen och den vida porten, som leder till förderfvet. Det är fåfängt att tala om hvad skådespelet och scenen i sedelärarnes händer kunna blifva. Jag talar ej om skådespelshusen i inbillningens land utan om sådana som nu finnas och äro förhanden i våra länder och som du, min läsare, skall påträffa, ifall du går till något sådant.

Hvad beträffar hufvudinnehållet af det vanliga slaget af dramatiska föreställningar, så är detsamma från början till slut egnadt att förderfva det unga sinnet, genom att lägga an på dess antändligaste, mäktigaste och farligaste passioner. Sorgespelet, om än förskönadt genom allehanda vackra och väl sagda saker samt en och annan tanke af högre lyftning, är vanligen egnadt att alstra högmod, äregirighet och hämdlystnad, under det lustspelet, det slag deraf åtminstone, som är mest lämpadt efter den allmänna smaken och derföre mest efterfrågadt, är en skola för ränker, kärlekshandel och sjelfsvåld. Det är emellertid icke blott det i skådespelet behandlade ämnet som är förderfligt, utan dertill kommer dess framställning på scenen med alla teaterns tillbehör. Icke allenast är den meddelade lärdomen i sig sjelf dålig, utan äfven läraren och lärjungarna äro dåliga. Det är

— 44 —

Bessie,» sade hon med en ansträngning, för att återvinna sitt lugn, »men ändå sedan i går kväll har jag nästan varit utom mig. Så snart som pappa gick ut i morgse kom jag genast till dig. Jag kunde inte återhålla mig längre. Det var så förfärligt att inte hafva någon som jag kunde tala med om saken.»

»Men hvad är det då för någonting förskräckligt?» frågade Bessie, med ett vänligt leende. »Låt oss taga vidundret i betraktande. Kanske det inte ser så farligt ut vid dagsljus.»

Edna såg upp. »Det är verkligen ingenting att skratta åt, Bessie, denna gången är det intet foster af min inbillning. Och i det hon fortsatte mycket långsamt som om hvarje ord kostade en ansträngning tillade hon: »Pappa tänker gifta om sig.»

»Nej verkligen,» utbrast Bessie, som oaktadt sin sjelfbeherskning och sitt nyktra förstånd för en gångs skull blef synbarligen öfverraskad. »Och med hvem?»

»Ack, det är just det värsta,» suckade Edna. »Jag hoppas att jag inte är sjelfvisk, Bessie; jag vill verkligen inte missunna pappa hans lycka och vet mer än väl, att jag endast

— 41 —

krafter. Kamraterna drucko för att hålla sig uppe och jag började på samma sätt. Bränvinet hade ju tagit ifrån mig make och barn, och då kunde jag gerna sjelf gå samma väg.»

Hon tystnade och gick, biträdd af Hanna, till hvila på en i hast ordnad bädd. Ström lofvade att påföljande dag styra om att hon blef intagen å sjukhuset. Lugnad af detta löfte och de välvilliga omsorgerna inslumrade hon snart.

De båda makarne sutto en god stund tigande vid hvarandras sida. Ingen kom sig för att bryta tystnaden.

Ändtligen tycktes Ström få en idé. Ur olika fickor plockade han fram resten af sin veckoaflöning. En del hade gått till betalning af under veckan gjord krogskuld och till nya varor på kvällen, men ännu hade han 8 kronor kvar, och de räckte alltid ett stycke.

Han lade dem utan ett ord i Hannas hand. Hon såg upp med en blick, hvari förvåningen blandades med glädje och uppväckt lifshopp.

Mannen mötte hennes blick med ett uttryck så varmt och innerligt som hon mindes det från deras äktenskaps första lyckliga dagar.

dåliga tänkesätt som kalla till sin hjelp alla möjliga medel att ännu mer förvärra desamma, det är lasten, förordad till det bästa af musikens, målarekonstens, arkitekturens och vältalighetens förenade behag, samt prunkande med alt hvad kvinlig skönhet har tjusande och praktfull klädedrägt bländande. Tänk på åskådarne. Att många bland dem äro hederliga, dygdiga och aktningsvärda medlemmar i samhället, medgifver jag gerna, men om huru stor del af dem kan ej motsatsen sägas. Finnes någonstädes en sådan samling af lastbara menniskor, en sådan hopad massa af last, som på teatern? Är det ej här som de liderliga träffas, för att hålla sina brottsliga samkväm. Är ej ruckläreu, af hvad grad och slag som helst, säker att här träffa sin stallbroder? Är ej teatern det ställe skökan företrädesvis besöker, är den ej samlingsplatsen för dessa eländiga varelser, hvilkas väg förer ned till dödens kamrar och förderfvets afgrund, och som der svärma omkring i korridorerna och trängas på bänkarne?

(Forts.)

Förkränk ej ditt samvete!

Bland alla de laster, som, så att säga, följt i civilisationens fotspår och till ej ringa grad hämmat människoslägtets sedliga utveckling torde knappast någon till sin karaktär varit farligare och mera olycksbringande än supseden.

Öfveralt der denna trängt sig fram har den medfört andlig och kroppslig död, mörker och förtviflan, lik som äfven fattigdomen och nöden, brottet och eländet varit dess ständiga och trogna ledsagare.

Trots dessa sorgliga förhållanden, hvilka omöjligt kunnat förblifva obemärkta för den tänkande och för sina medmänniskors väl ömmande individen, har denna sed dock sedan långliga tider tillbaka icke endast tolererats, utan äfven omhuldats och försvarats af nationernas främsta vetenskaps- och statsmän; ja, t. o. m. Guds ords förkunnare, som i kyrkan lärde oss bedja: »Inled oss icke uti frestelse», tvekade icke att genom ord och handlingar förleda oss att smaka på den dryck, som i sig gömmer den argaste af alla frestare.

Bränvinets historia inom Sverge lemnar oss härpå talrika bevis.

Att vi i dag återigen beröra detta ämne har sin orsak deri, att denna sed, eller rättare osed, ännu till en viss grad finner ett stöd inom de kristna församlingarne, ett stöd, hvilket blifver så mycket farligare som man från detta håll borde vänta sig ett noggrannare iakttagande af pligtens bud samt en mera öppen blick för denna plägseds innebörd än hos den ofta tanklösa hopen, som utan öfvervägande hängifver sig åt ögonblickets ingifvelser.

Vi vilja icke härmed hafva sagt, att de kristna med afseende på rusdryckerna hängifva sig åt någon omättlighet eller att öfver hufvud taget våra kristliga församlingar tolerera någon sådan, långt derifrån, vi kunna tvärtom med glädje konstatera att den absoluta nykterheten i allmähet finner alt större tillslutning och att de kristna på många håll med ifver deltaga i den nu pågående nykterhetsrörelsen.

Det är derför icke mot omättligheten vi nu ämna rikta vårt angrepp, utan mot den vrånga uppfattningen, som tyvärr altför ofta gör sig gällande, då fråga blir om det rättmätiga i begagnandet af vin eller öl vid måltiderna.

Så betydelselös denna sed än kan förefalla, ligger nämligen deri en sådan sjelfviskhet, en sådan glömska af våra kristliga pligter, en sådan försummelse af våra rent samhälleliga skyldigheter, att vi omöjligt längre kunna försvara att genom vår tystnad indirekt medverka till denna seds upprätthållande.

Hvari sjelfviskheten består torde vara obehöfligt påpeka. Det har blifvit för många en vana, ja t. o. m. en kär vana att vid bordet tömma vin- eller ölglaset. Det bekommer dem väl, de inbilla sig att det underlättar matsmältningen eller att aptiten ökas, de känna sig stärkta och mera välmående och för att ej behöfva försaka detta sluta de sina ögon för alt det elände, som möter dem så snart de sätta foten öfver husets tröskel, tillstoppa sina öron för de skri, som ljuda från mången förtviflad moder, hvilken för rusdryckernas skull ser sig och de sina nekade det alra nödtorftigaste. De låtsa sig icke höra de förbannelser, som sväfva på ynglingens läppar, då han lär sig inse att fadern, som genom sin måttlighet påsatte supseden dygdens prägel, gjorde honom till en drinkare, förlorad till kropp och själ, de bort glömma, att hvad som är tillåtet för den ena äfven bör vara det för den andra och att der vin ej kan anskaffas, detsamma skadelöst bör kunna ersättas af annan billigare dryck, t. ex. bränvinet, hvars verkningar på kroppen och dess funktioner äro enahanda.

För alt detta äro de döfva och blinda, och när samvetet någon gång börjar tala, då nedtysta de det med svaret, att Herren, vår Gud, ej förbjudit vindrickandet — liksom han i sin allgodhet och visdom kunnat tillåta oss begagna berusande drycker, hvilka förfäat och förderfvat millioner människor samt mera hämmat Kristi rikes utbredande på jorden än *någon* annan last. Nej, mina kristna vänner, låtom oss icke ur bibeln hemta stöd för våra dåliga vanor, det skulle vara att vanhelga den, och detta kan väl icke vara eder afsigt.

I Pauli Epistel till de Romare säges oss i öfrigt tydligen huru vi böra handla: »Godt är dig, att du äter icke kött eller dricker vin, ej heller något, der din broder stöter sig på eller förargas eller försvagas.»

Borde denna maning icke vara tillräcklig för att bringa hvarje kristen att afstå från begagnandet af en sådan dryck som våra nutida sprithaltiga viner — ej att jemföra med den rena ojästa drufsaft, som i bibeln tillåtes — hvilka förargat och försvagat så mången broder.

Borde icke vår kristliga kärlek mana oss till att upphöra med denna dåliga vana, hvars nytta för oss sjelfva dock är fullkomligt illusorisk, ty om »din broder varder bedröfvad öfver din mat, så vandrar du allaredan icke efter kärleken. Förderfva icke med din mat den, som Kristus hafver lidit döden för.»

För den, som uppriktigt vill tjena Kristus, uppställer sig sålunda endast *en* fråga till besvarande och på detta svar beror det, huruvida han bör fortsätta med vin- och öldrickandet eller ej, ty »honom är det icke godt, som äter med sitt samveres förkränkelse.»

Och huru skall detta svar månne blifva? Ställ dig en afton utanför en krog, och du skall häpna öfver den mängd af eländige, hvilka der hafva sitt tillhåll. Du skall rysa vid tanken på all den bedröfvelse, all den sorg och jämmer, som dessa skola sprida omkring sig i sina fattiga hem. Läs i tidningarne om brottslingarnes sorgliga sjelfbekännelser inför domarebordet, och du skall finna, att rusdryckerna varit den sten, hvaröfver de fallit. Undersök orsaken till, att den eller den unge mannen, som i hemmet åtnjöt den bästa och mest kärleksfulla uppfostran, blef en förlorad drinkare, och du skall kanhända finna att han endast följde det exempel, som gafs honom af den »måttlige» fadern. Granska orsakerna till all den timliga nöd som finnes, och du skall snart lära dig inse, att rusdryckerna varit den förherskande.

Med ett dylikt svar på din fråga torde den vägen du bör vandra ej blifva dig oviss. Ty genom att använda vin och öl, om än så måttligt, tillhör du deras antal som gifver stöd åt superiet; du föregår med det dåliga exemplet och gifver näring åt den nesliga rusdryckshandteringen, du leder din broder i frestelse och utlägger stötestenar på hans väg, du adlar rusdryckerna och beröfvar lasten sin udd och hvad som rör dig närmast, du inplantar hos dina barn orätta uppfattningar och begrepp; ty efter hvad barnet iakttager bildas dess lyckliga eller förderfliga grundsatser. Barnasinnet är vekt för hvarje intryck, ondt eller godt, undfly derför alt som för detsamma kan blifva en skadlig frukt och ihågkom de ord, som Jesus en gång talade, då han skådade in i barnaögat:

»Ve dem som komma barnen förargelse åstad. Det vore dem bättre att en kvarnsten vore hängd om deras hals och de kastades i hafvet än att de skulle förarga en af dessa små.»

Gelo.

Unga-mäns-föreningar.

Mr *George Williams*, grundläggaren af de Kristliga föreningarna för unge män, hade i går en mottagning i Exeter Hall till ära för amerikanska och andra delegerade till Stockholmskonferensen. Salen var präktigt dekorerad med flaggor, tropiska växter och blommor, och borden voro rikt försedda med förfriskningar. En timme förflöt på det angenämaste under munterhet och lifligt samtal, hvarefter ett förberedande konferensmöte tog sin början, naturligtvis inledt med bön.

Mr Williams påvisade utvecklingen af det sällskap, som han för närmare ett halft århundrade sedan stiftade i sällskap med några andra unge män i ett varumagasin i City, och framhöll, att de Kristliga föreningarna för unge män icke på något sätt motverkade de skilda kyrkorna i deras arbete, utan i stället med all makt sökte hjelpa dem. Mr *George Hall* från Toronto lemnade sedan några uppgifter om de kristliga ynglingarnes storartade arbete i norra Amerika, mr *Fairfax* från Sydney talade om verksamheten i Australien, hr *Shamala*, en infödd japanes, berättade, att i Tokio funnes en blomstrande gren af de Kristliga föreningarna för unge män, som redan varit till stor välsignelse. Mr *Dunkan West* lemnade upplysningar om de mycket verksamma skotska föreningarna, och mr *Hind Smith* anförde,

— 42 —

»Ja, det är inte mycket, kära gumman min,» fick han ändtligen fram, »men det skall bli mer hädanefter. I morgon kommer »blå bandet» på rocken. Du skall få se att din Edvard kan hålla ord, fast han hittils varit en stackare.

Hanna sprang upp och slingrade armarna kring hans hals och för första gången på flere år möttes deras läppar i en lång och innerlig kyss.

Men på sin torftiga bådd i det lilla rummets ena hörn slumrade den gamla så sött och med ett sådant uttryck af frid öfver de härjade dragen, som om hon i drömmen haft medvetande om, att hennes dystra lefnadssaga varit medlet att återgifva en förvillad make åt sin familj.

EDNA RUSSELL.

En berättelse om pröfning och seger.

(Öfversättning för Ungdomsvännen genom K. F. U. K.)

KAP. 1.

»Bessie, jag kan icke uthärda det, jag känner att jag inte *kan* det!» Och Edna gömde ansigtet i sina händer för att dölja de darrande läpparna och tårfylda ögonen.

Bessie drog henne mildt intill sig. »Berätta mig altsammans, kära Edna,» sade hon lugnande, »hvad är det som du inte kan uthärda? Du har ju inte talat om det ringaste för mig, sedan du för en liten stund kom in som en hvirfvelvind, som Jack skulle säga. Tänk bara, du har ju inte sagt så mycket som god morgon till mig en gång.»

Edna lyfte upp hufvudet. »Förlåt mig,

att de irländska föreningarna under de senast gångna fyra åren fördubblats till antalet.

De föregående talarne voro samtlige lekmän. Ordföranden ansåg lämpligt att uppfordra några af de närvarande prestmännen att yttra sig. Rev. *Newman Hall*, en af engelska metodistkyrkans yppersta män, begärde då ordet och höll ett varmhjertadt och vältaligt anförande om betydelsen af ynglingaföreningarna, hvilka han ansåg bland annat verka mycket godt genom att bidraga till nedrifvandet af de skrankor, som skilde de olika kristna kyrkorna från hvarandra. Rev. *Dickson*, tillhörande engelska statskyrkan, instämde i den föregående talarens åsigter om fördelen af ett närmande af kyrkorna och hoppades, att rörelsen bland unge män skulle verka hän mot främjandet af »true catholicism» — en helig allmännelig kyrka. (N. D. A.)

Unga-kvinnors-Föreningar

Söndagen d. 29 juli hade Kristliga Föreningen af Unga Kvinnor anordnat en utflykt till Haga.

Kl. 10 f. m. samlades föreningens medlemmar, gäster och ungdomsgrenen vid Haga grindar, vår bestämda mötesplats, derifrån vi något öfver kl. 10 tågade af till »Finnstugan», der vi skulle tillbringa dagen.

När vi framkommo dit, funno vi ett mycket trefligt kaffebord iordningställdt af våra snälla värdinnor, hvilka välkomnade oss på det hjertligaste.

Sedan vi vid bordet tillfredsställt våra timliga behof, behöfde vi äfven vederkvickelse för våra själar, hvarför en medlem, fröken S—g, uppläste Davids 103 sköna psalm, hvari alt tyckes lofva Herren. Vår syster ville särskildt påpeka att vi, som »kristliga föreningen af unga kvinnor», hade mycket att lofva Herren för. För det första derför, att Gud hade frälst våra själar ifrån synden, och försatt oss uppå den fasta klippan Kristus, och sedan derför att han intill närvarande stund hade bevarat oss ifrån alt ondt, både till kropp och själ. Sedan några sånger afsjungits, och vi fått anbefalla denna dagen i Guds händer samt bedit om hans välsignelse, marscherade vi till Haga ruiner, för att taga dessa i skärskådande.

Kl. ½ 4 intogs gemensam middag. Derefter skildes vi åt på en stund, somliga för att gå till kyrkogården, der kära anhöriga hvilade, andra åter för att taga sig en promenad, under det »ungdomsgrenen» på bästa sätt anlitade en gunga, hvilken välvilligt blifvit ställd till vårt förfogande.

Kl. ½ 6 samlades vi åter för att gemensamt dricka kaffe. Derefter läste fröken S—g ur 5 Mosebok 32 kap., hvarvid hon särskildt lade vigt på de sköna verserna:

»Han fann honom i öde land, i vilda, ödsliga öknen, han omhuldade honom, han vårdade sig om honom, han bevarade honom som sin ögonsten.»

»Såsom en örn väcker upp sitt bo, sväfvar öfver sina ungar, breder ut sina fjädrar, tager dem, bär dem på sina vingar, så ledde Herren honom, han allena och ingen främmande gud jemte honom.»

Vi tillämpade detta på oss, att Herren funnit oss i vilda öknen, att han frälst oss och bevarat oss såsom sin ögonsten. Och likasom örnen breder ut sina vingar öfver sina ungar, likaså gör Herren, han bevarar oss under sina vingars skugga.

Sedan åter några sånger afsjungits och vi tackat Gud för den välsignelse han tilldelat oss denna sköna dag och för alt det goda vi åtnjutit både till kropp och själ, var nu tiden rätt långt framskriden, hvarför vi måste tänka på hemfärden.

Tacksamma mot Gud, gingo vi, hvar och en, hem, glada i hoppet att en gång få vara med i den skaran, som aldrig behöfver skiljas åt, utan för evigt får lofva Lammet, som med sitt blod igenlöst oss åt Gud.

L. E.

Råd med afseende på K. Y. F:s organisation och verksamhet.

Utarbetade af »Verktällande komitén för de K. Y. F:a i Förenta staterna och de Britiska provinserna».

(Införes af oss till hjelp för många inom Sverge som stå i begrepp att anordna verksamhet bland de unga männen.)

Enligt beslut, som fattades vid konferensen i Montreal, erhöll ifrågavarande komité i uppdrag att utarbeta en följd af råd och anvisningar med afseende på K. Y. F:s organisation och verksamhet till bruk för dem, som äro sysselsatta med att bilda dylika föreningar.

Det är knappast möjligt att nöjaktigt besvara alla frågor, som kunna uppstå, innan en Förening upprättas. Invändningar och svårigheter, många af dem betydelselösa och allesammans lätt undanröjda af dem, som äro fullt förtrogna med vår verksamhet, kunna göras af försagda och oerfarna vänner till en sådan rörelse eller af sådana, som äro afgjorda motståndare dertill. Det tillhör emellertid komitén att efter bästa förmåga efterkomma konferensens uppdrag; men detta efterkommande kan endast visas genom några allmänna anmärkningar.

I.

Beträffande förberedelser, innan Föreningen bildas.

1. Den K. Y. F:n är hvarken en ersättning för eller likställd med *Kristi församling*. Den afser *att biträda* församlingen, men är densamma *underordnad*, och dess verksamhet är af församlingens Hufvud så högeligen välsignad, att man icke längre kan ifrågasätta ändamålsenligheten och lämpligheten af dess fortsättande.

2. Den är uttryckligen och i sträng mening en *kristlig inrättning*. Dess ursprungliga ändamål bör städse ihågkommas af dem, som ämna blifva medlemmar deraf, nämligen att omvända till Kristus de unge män, som kunna bringas under dess inflytande, hvilka icke känna och älska Honom, och att stärka och utveckla det andliga lifvet hos dem som älska Hans sak, uti alla kristliga krafter och nådegåfvor.

Unge mäns höjande och förkofran i intellektuelt hänseende äro ändamål af helt underordnad, men likväl stor vigt.

3. Enär dessa Föreningar äro strängt kristliga — kristliga i ordets evangeliska mening — bör man icke göra något försök att dölja förhållandet. Man bör oförskräckt bekänna: »Den som icke ärar Sonen, han ärar icke Fadren, som har sändt Honom.»

4. Ifrig bön bör kännetecknа hvarje sammankomst, som hålles af dem, hvilka ämna dela den föreslagna Föreningens fördelar och verksamhet. »*Utan mig kunnen I intet göra.*»

5. Några af de unge männen på platsen, medlemmar af de olika evangeliska kyrkosamfunden, böra öfverenskomma om hufvudpunkterna af planen och undersöka, huruvida det låter sig göra att försöka grunda föreningen.

6. Innan saken definitivt afgöres, bör man rådföra sig med pastorerna inom de närmaste församlingarna äfvensom med de ledande männen och kvinnorna på platsen och om möjligt försäkra sig om deras beredvilliga samverkan. Men somligas vägran att önska framgång och Guds välsignelse eller till och med deras afgjorda opposition böri cke afskräcka från det fattade beslutet, sedan det en gång blifvit tydliggjordt att man har framför sig ett oskördadt fält, der arbetarnes lior med fördel kunna användas.

7. Alla evangeliska denominationer böra vara representerade vid de förberedande sammankomsterna. Alt sektväsende, ja blotta skenet af sådant, bör med sorgfällighet undvikas. Att beständigt hålla sina sammanträden i en och samma församlingslokal kan i många fall vara klandervärdt.

8. En skrifvelse bör uppsättas, hvilken framställer Föreningens syfte, och undertecknas af alla, som vilja deltaga i verksamheten, men endast af medlemmar af evangeliska kyrkor.

9. De, som underteckna denna skrift, böra utarbeta och antaga stadgar. Inga andra hafva rätt att deröfver höras. Stadgarne böra göras så fullständiga och noggrannaa som möjligt, ty erfarenheten har visat, att alla senare förslag att förbättra de samma utfalla olyckligt. Att noggrant uppmärksamma denna anvisning är oundgängligen nödvändigt — det är ett vilkor, som afgör den föreslagna Föreningens framtida välfärd och framgång. Vårdslöshet i detta afseende har varit anledning till mången Förenings skeppsbrott. Ett förslag sill stadgar åtföljer dessa råd; det är i det väsentliga de stadgar, som allmänt begagnas och omfattar, enligt komiténs tanke, allt hvad som kan vara att önska.

10. Laga om möjligt, att några af de förberedande sammanträdena bevistas af personer, som äro förtrogna med ifrågavarande Föreningars historia och verksamhet, och som på ett enkelt och familjärt sätt kunna framställa dessa saker.

11. Man bör akta sig för att låta ett slags personer obehörigt framstå — pratmakare, hvilka det finnes godt om i hvarje kommun och som äro färdiga att genast omfatta hvarje ny rörelse och hålla med, så länge de tycka, att den befordrar deras popularitet eller tillfredsställer deras fåfänga, under det att de icke vilja underkasta sig någon af de uppoffringar, som äro nödvändiga för dess verkliga framgång.

12. Man bör se till, att man icke ingår på någon slags denominationelt stadgande eller lärosats. Man bör fasthålla vid en evangelisk kristendoms kardinalläror, ty uti dem allena finnes den enhet, som kan tjena till gemensamt underlag för Föreningens planer, öfverläggningar och arbete utåt.

13. Till de olika befattningarna inom Föreningen böra väljas unge män, som veta att förskaffa sig samhällets aktning och förtroende. De böra ega en lefvande gudsfruktan, ett gladt sätt, ett varmt hjerta och vara sådana, att de med glädtighet och raskhet uppfylla de mödosamma pligter, som medfölja de olika posterna; personer, fallna för skryt, böra icke tolereras.

14. Man bör undvika allt sken af politiska agitationer; allt bör försiggå öppet och ärligt.

14. Dessa Föreningar äro permanenta; man förutsätter, att de skola ega både fast och lös egendom. De böra derför författningsenligt inkorporeras.*) I flere af staterna finnas allmänna författningar, som tillåta konstituerandet af dylika korporationer genom att inför myndigheterna förete ett certifikat. I sådana fall är saken lätt.

16. Man bör med den yttersta sorgfällighet vaka öfver, att dessa Föreningar alltid stå uteslutande under kontroll af verkliga kristna; det bör i stadgarne ej finnas någon bestämmelse som gynnar eller tillåter något annat.

*) D. v. s. utverka sig stadfästelse och rättighet att i pekuniära angelägenheter handla som *en person*.

Hvad skola vi göra för de flickor, som hafva godt om tid?

af Miss M. Gollock.

(Insändt af K. F. U. K. i Stockholm).

(Forts.)

Det arbete bland unga flickor af de bildade klasserna, hvarom jag vet mest, började, emedan vi funno, att de ej ville komma till de ordinarie bibelläsningarne i vår Föreningsgren. Vi voro klart medvetna om hvad de behöfde, men vi visste ej, huru vi skulle kunna nå dem. Gud hade så lagt oss dem på hjertat, att äfven om vi ej varit villiga, skulle Kristi kärlek tvungit oss att söka vinna dem. Till de medel, som redan gagnat vår gren af K. F. U. K. lade vi äfven nya klasser, för hvilkas besökande det ej var nödvändigt att vara medlem af Föreningen. En sällskapsafton arrangerades af tre unga flickor i Föreningens lokal, och dertill inbjödo vi alla unga damer bland våra bekanta. Efter téet, när all stelhet försvunnit, utvecklade vi våra planer. Vi föreslogo anordnandet af »klasser för ömsesidig undervisning för unga damer». Vi tänkte nämligen, att om alla möttes i och för gemensamma studier, så skulle mången flicka, som annars ej bekymrade sig om Föreningens syften, lättare dragas dit, än om frågan uppenbarligen gälde att mottaga undervisning. Dessa klasser skulle sammanträda hvarje vecka; första timmen skulle egnas att studera literatur, historia eller annat nyttigt ämne, och den sista halftimmen, under hvilken allå måste stanna kvar, skulle anslås till bibelläsning. Läsekurserna, både verldsliga och andliga, voro på förhand uppgjorda, och alla medlemmarne försågos med tryckta program.

Genast från början blefvo dessa klasser mycket omtyckta och hafva under aderton månader blifvit alt talrikare besökta. Alla arbetarne

voro unga och endast på de s. k. tillträdesfria dagarne en gång i månaden, då medlemmarne sjelfva valde diskussionsämnena och vi drucko té med dem på eftermiddagen, kunde äldre vänner komma dit. På dessa dagar medförde också medlemmarne ofta sina mödrar. Ett bönemöte hölls före klassen, och då alla medlemmarne voro af samma ålder, tro vi, att den ordning, som alltid rådde, upprätthölls genom Kristi myndighet såsom ett svar på våra böner.

Dock kunna vi bestämdt säga, att för arbetet bland bildade unga flickor sådana klasser ej äro tillräckliga. När man för dessa flickor ordnar klasser, som äro dels literära dels bibliska, följer man blott samma grundtanke, som när man tågar genom gatorna med trummor och fanor för att draga en människohop till missionssalen. Men äfven om flickor komma till sådana klasser blott för att förvärfva sig kunskaper eller för att lysa med dem de ega, hafva vi ej anledning till fruktan, ty äfven der kan evangelium nå dem med sin fängslande magt och Kristus lägga beslag på deras hjertan. Vi behöfva sannerligen förstå, att kristna ej böra vara likgiltiga för de gåfvor Gud gifvit dem, ty dessa gåfvor kunna, helgade åt Honom bringa Honom ära.

Vi hafva jemte dessa studieklasser veckomöten för flickor med samtal och bön, äfvensom särskilda månadtliga bibelläsningsstunder för unga damer med glada helsningar ur evangelium. Dessa klasser och möten utfylla hvarandra ömsesidigt, och de allvarligaste liksom de mest bekymmerslösa flickor dragas till vårt arbete. Detta arbetes frukt har blifvit en fortsatt välsignelse. Nu verkar redan en stor mängd unga damer, hvilka helgat sitt lif åt Kristus, modigt mot sitt förra lefnadssätt. De hafva förenat sig under detta namn: »En trupp, hvars hjerta Gud rört». Och med hjertan brinnande genom hans beröring sträfvar den ädelsinnade lilla truppen framåt, på det att äfven andra hjertan måtte blifva upptända.

Flickor tycka om, att man begär deras hjelp och frågar dem om deras tanke, och när så klassen bildas särskildt för dem och de genast uppmanas att hjelpa till med arbetet, dragas de vanligen till oss, ty känslan af att ega något att styra är mycket dyrbar för dem.

Det är en sida af den gudomliga frihet evangelium eger, att det, ehuru sanningen om Kristus alltid är densamma, dock kan lika ärorikt lämpas efter alla olika platser och på alla människors olika ställningar. Paulus predikade på olika sätt i Athen och i Efesus och Kristus sjelf sade: »Låtom oss ej gifva dem anstöt!» Sammalunda bör ock vi, när vi upptaga arbetet bland unga damer, komma i hog de fördomar, som alstrats af deras uppfostran, och ej såra eller förvåna dem genom uttryck, talesätt eller sånger, som kunna vara så främmande och nya för dem, att de blott derigenom verka frånstötande.

Och för att ej sluta med svårigheterna, låtom oss tänka på hvilket rörande bevis på Jesu dragningskraft det är, när Han segrar i ett ungt hjerta och förer det öfver från alt, hvad verlden har att gifva, på sin sida. När vi se en förhärdad syndare omvänd, eller de djupast sjunkna människor upprättade, tacka vi Gud för Försoningens kraft. Men när vi se en sann kvinnas skönhet, begåfning, ömhet och blygsamma kraft, böra vi då ej låta vår röst höras, till dess de alla hafva vunnits för Jesus?

Hans är den vinnande kraften och kraften att vinna. Konungens tjenare ega blott att säga till konungen: »Vi äro redo att göra *hvadhelst* vår Herre och konung befaller», och att sprida Hans budskap. »Konungen begär *din* skönhet, till dess konungens dotter är invärtes altigenom skön.»

Konsortiet

för tidningen Ungdomsvännen

uppmanas härmed vänligen att *snarast möjligt* till Kassören Herr C. P. Höglander, Brunkebergstorg N:o 24 fullgöra 4:de inbetalningen; äfvensä torde de som ännu stå i skuld för hela det af dem tecknade beloppet ofördröjligen infria sina förbindelser.

Annonser

Hvar erhållas de billigaste Visit- & Gratulationskorten?

Svar: hos *Edv. Pålson, Föllinge.*

25 st. fina blomsterkort med pressade blommor **50** öre, d:o d:o med lösblommor **75** öre, **15** d:o d:o, extrafina **75** öre, **10** st. finfina mekaniska dragkort **1:** 20. Å korten tryckes hvilken text (eller namn) som önskas till 60 öre.

Agenter antagas mot hög förtjenst, prof-sortiment mot 1 kr. i frimärken.

Högaktningsfullt
Edv. Pålson,
Föllinge.

Ett väckelserop till de unga

af J. W. Hjertström. Pris 20 öre. Vid partirekvisition hos författaren, adress *Nyköping*, lemnas hög rabatt. Frimärken tagas i likvid.

»En allvarlig varning för de afvägar och snaror, som hota de unga med förderf och undergång, samt en innerlig inbjudning till ynglingar och jungfrur att lemna sig åt Jesus.» *Hemlandsvännen.*

»Det är med glädje vi anmäla denna lilla skrift, som, genom vil utförda, tilltalande, skildringar ur lifvets verklighet, vill vara ett väckelserop till de unga att söka sin Frälsare.» *Veckoposten.*

Å Fredrika-Bremer-Förbundets byrå,

Stockholm,

finnas kvinliga arbetssökande anmälda, såsom: lektionsgifvare, svenska och utländska lärarinnor för hem och skolor, kontors- och skrifbiträden, husföreståndarinnor, sällskap och biträden i hem, föreläserskor, gymnaster, sjuksköterskor m. fl.

Vid Herberget

för tjenstflickor, Klara Östra Kyrkogata N:o 7, erhålla yngre tjenarinnor, som för tillfället sakna anställning, nattlogis jemte kaffe på morgonen för 35 öre. Betyg skola medföras.

På samma gång man erbjuder flickorna denna billiga fristad, vill man härmed varna dem för att lemna sina platser i hemorten, i tanke att få det bättre i Stockholm, ty »att få det bättre» lyckas nästan aldrig, så vida man icke på förhand fått säkert löfte om bestämd plats.

LINA NORDWALL,
Herbergets stiftarinna.

C. Berg
21 Humlegårdsg. 21
Stockholm

bemedlar köp och försäljning af *stads-* och *landtegendomar* samt emottager uppdrag till härvarande *under-* och *öfver-rätter*, ombesörjer *lagfart å egendomar, bevakningshandlingars* inlemnande, utreder *sterbhus*, förrättar *bouppteckningar*, uppsätter *testamenten* samt ombesörjer *vicevärdsgöromål* och inkasseringar, m. m. Vänden Eder med förtroende till

C. Berg
21 Humlegårdsgatan 21.
Stockholm
Träffas: *kl. 10—12 f. m., 3—5 e. m.*
Allm. Telef. 73 08.

Genom **K. F. U. K:s placeringsbyrå**, 13 Norrlandsgatan, anskaffas alla sorters tjenarinnor, biträden i hushåll och affärer samt lärarinnor. Adresser och rekommendationer till utlandet lemnas åt unga flickor, som äro rekommenderade af någon af föreningens medlemmar.

Välgjorda
Möbler
Bättre och enklare. Billigt pris.
Äfven mot afbetalningar.
Malmskilnadsgatan 46
7 Oxtorgsgatan 7
A. Lagerberg.
Egna tillverkningar.

I Vedhandeln

4 Observatoriegatan 4

försäljes frisk och god björk- samt al- och barrved, såväl sågad som osågad jemte antracit-, sten och träkol, engelsk och svensk kokes, hemsänd till alla delar af Stockholm.

Obs.! Äfven säljas ved-, kol- och kokspoletter.

Ynglingaföreningen
KÄMPEN
anordnar ett möte Söndagen d. 19 Aug. kl. 4 e. m. i Solnaskogen. Flere engelska bröder komma att tala genom tolk.

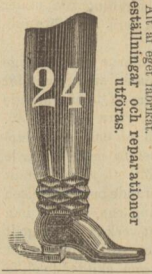

C. P. HÖGLANDERS
Skoetablissement
(Etableradt 1870.)
24 Brunkebergstorg 24
Stockholm.
Rekommenderar mina allmänt välkända tillverkningar.
Alt af eget fabrikat.
Beställningar och reparationer utföras.
Allm. Telef. 68 81.

EMIL LARSENS
Skrädderiaffär
18 Brahegatan 18.
Obs.! Obs.!
Goda tyger. Solidt arbete.
Billigt pris.
Allm. Telef. 71 16.

A. & O. Schultén
STOCKHOLM,
2 Normalmstorg 2
och
7 Sturegatan 7.
Stora och välsorterade lager af
Garn-, Väfnader & Trikåvaror
i parti och detalj till billigaste **fabrikspris.**
Profven sändas till landsorten franco.

Till Amerika!

(Bremer-linien).

Generalagentur, Stockholm.

Utvandrare och **resande** befordras med **Norddeutscher Lloyds** kejserliga postångare till **New-York, Baltimore, Filadelfia** och **Boston** samt till **Australien, New Zeeland, Ost-Asien** och **Syd-Amerika.**

Närmare underrättelse hos

Grossh. *S. G. Borin,*
N:o 1 Packhusgränd, Stockholm.

Palm & Stadling.

Piano- & Orgelmagasin

Malmskilnadsg. 40,
Stockholm.

Rekommenderar sitt lager af **Flyglar, Pianinos & Orglar** från de förnämsta in- och utländska fabriker. Särskildt framhållas H. Kohls *Flyglar* och *Pianinos* samt Mason & Hamlins Orglar.

Obs. Svenska orglar med 1 stämma 4 oktaver samt 1 knäforte från 115 kronor.

Lager af alla brukliga blås- och stränginstrument, såsom:
Violiner, Flöjter, Guitarrer, Klarinetter, Occarinor, Dragspel, Symphonion, Ariston, Horophoner, Zittror, Speldosor.
Violinlådor, Violinsträkar, Mek. Notställare, Piano- och Orgelstolar m. m.
Goda betalningsvilkor. Billiga priser. Illustrerad priskurant på begäran *gratis.*

Nilsson & Dahlbeck.

38 **Skrädderi-Etablissement** **38**

samt lager af färdiga
Gossklädder
Regeringsgatan
Stockholm.

Stockholm, David Lunds Boktryckeri 1888.

UNGDOMS-VÄNNEN.

MITT LJUS MINSKAS EJ — KRISTLIG TIDNING FÖR SVERGES UNGDOM. — DITT ORD ÄR EN LYKTA FÖR MINA FÖTTER

N:o 33. Torsdagen den 16 Augusti. 1888.

Prenumerationspris:
Helt år 1 kr., 3/4 år 75 öre, 1/2 år 60 öre, 1/4 år 30 öre.
Postbefordringsafgift 20 öre.
Till Amerika 3: 50; Norge, Danmark och Finland 3 kr.

Redaktör och ansvarig utgifvare:
K. TH. MALMQVIST.
Brahegatan 60 Stockholm.

Annonspris: 8 öre pr petitrad.
Expedition: Palm & Stadlings bokhandel Malmskilnads gatan 40. Telef.: Bell 10 78, Allm. 57 90.
Lösnummer: 5 öre.

Faror, som hota en yngling ute i verlden.

(Med förläggarnes benägna medgifvande ur »Ynglingen borta från hemmet» af J. A. James. P. Palmkvists aktiebolag. Pris 1 kr.)

Ehuru de onda ting hvarför teaterbesökandet utsätter dig, äro både många och stora, skulle det icke vara svårt att uppräkna dem. Det är kostsamt och kan sålunda lätt bringa din ärlighet i fara. Det förleder till andra kostsamma synder, såsom dryckenskap och otukt, som, utom det att de i sig sjelfva äro ett ondt, medtaga frukterna af din flit. Det är ett säkert medel att föra dig i dåligt sällskap. Det alstrar en feberaktig inbillningskraft och förstör den rätta jemnvigten i karaktären. Det uppjagar passionerna till en onaturlig höjd, och ingifver sålunda afsmak för dessa värdiga och allvarliga saker i lifvet, hvilka ej hafva några andra tilldragande egenskaper än sin enkelhet och stora vigt. Det gifver näring åt låga och djuriska begär, och alstrar ett ständigt jägtande efter utvägar att tillfredsställa dem. Det icke blott förhärdar hjertat emot religionen, så att en på skådespel begifven menniska aldrig blifver religiös, förr än han kan förmås att afstå från dessa nöjen, utan det förlöser småningom samvetet, tills det slutligen blifver känslolöst för hvad som är redligt och godt. De ohelsosamma böjelser och okufliga lustar, som det framkallar, äro ofta en makt, som tvingar till ett lättsinnigt uppförande och det till den grad, att en yngling, som besöker skådespelshuset, nästan oundvikligt faller för skökans läppar, ty »de äro en honungskaka, och hennes hals är halare än olja; men framdeles bäsk som malört och skarp som ett tveeggadt svärd. Hennes fötter löpa ned till döden, hennes gångar få helvetet.» Följande intyg om teaterns sedeförderfliga inflytande på grund af den mängd dåliga kvinnor, som besöka den, afgifves af en Boston-korrespondent till New-York Observer för den 29 Juni 1839:

»Tremont-teatern befinner sig i stort bryderi. Den visar sig vara en affär som icke bär sig, och ingen utväg synes vara för handen att göra den indrägtig. Den byggdes i den tillkännagifna afsigten att höja aktningen för den dramatiska konsten, och jag tror, att föreståndaren ärligt gjort sitt bästa för att tillfredsställa på samma gång deras anspråk, som tycka om teatern, och deras, som tycka om goda seder. För åtskilliga år sedan afstod han från utskänkningen af rusgifvande drycker, i betraktande hvaraf han gjorde ansökning om och erhöll tillstånd att hålla sin teater utan att erlägga den vanliga afgiften. Sedan försökte han att genomföra en annan reform, i det han på ett grannlaga sätt lät tillkännagifva, att intet fruntimmer medgafs tillträde till någon plats inom teatern, såvida hon ej var i sällskap med en herre, och utestängdes alltså härigenom alla fruntimmer, i hvilkas sällskap ingen herre ville blifva sedd. Detta var nödvändigt, emedan så många personer af båda könen vägrade besöka en förlustelseplats, hvarest det var kändt, att dylika fruntimmer plägade utgöra en del af sällskapet, men förlusten af dessa fruntimmers hägn äfvensom af deras, som afhöllo sig från teatern, då dessa blefvo utestängda, var mer, än föreståndarens börs kunde tåla vid, och efter några veckors förlopp fick den gifna föreskriften förfalla. Nyligen har en utredning af sällskapets penningställning egt rum, och af en redogörelse derför som blifvit offentliggjord, inhemtas, att äfven om föreståndaren hade bygnaden skuldfri, skulle inkomsterna icke på långt när förslå till utgifternas betäckande.»

Tusentals unga män hafva måst räkna början af sin olyckliga ställning både i denna och den andra verlden från den ödesdigra afton, då de tvärtemot föräldrars afstyrkande råd och samvetets föreställningar första gången satte sin hittills oförderfvade sedlighet inom teaterns murar. Låt alltså en allvarlig, öm och enträgen uppmaning förmå dig att afstå från denna väg till förderfvet. Om du ej vill taga mitt intyg för godt, så lyssna till det som lemnas af andra, hvilka på grund af egen erfarenhet äro mera befogade att afgifva vittnesmål i detta hänseende. Det förtäljes om sir Matthew Hale, en af de största och mest rättskaffens domare, som någonsin sutit på ett domsäte, »att han gjorde utomordentliga framsteg i skolan och till en viss tid äfven vid universitetet i Oxford, men då en skådespelartrupp kom dit, förföll han så, genom att åse dess föreställningar, att han nästan helt och hållet åsidosatte sina studier. Derigenom satte han icke allenast bort mycken tid, utan han fann äfven att hans hufvud dervid fylldes af en mängd tomma inbillningsfoster, och då han sedermera kom till förnimmelse af den menliga verkan deraf, beslöt han, efter att hafva kommit till London, att aldrig mer se ett skådespel, och detta beslut vidblef han ståndaktigt.» Augustinus, den namnkunnige kyrkofadern, bekänner med ädel upprigtighet, att det var i teatern, som han insöp det gift som så förderfvade hans hjerta och nedsölade hans lif under hans tidigare år. »Det finnes ingen del af teaterverlden», säger en annan, »hvarmed jag är obekant, och det är min personliga och fullständiga kännedom af denna verld, som påtvingar mig den öfvertygelsen, att om en ny Hesekiel uppstode och en engel ännu en gång nedstege för att visa honom alt större och större styggelser i detta land, skulle han till sist och såsom de förskräckligaste afgudakamrar för den förvånade och af harm betagna profeten afslöja en London-teaters orättfärdighet.» »Då jag en dag var ute och gick,» säger en amerikansk predikant, »för att taga mig min vanliga rörelse, for en herre förbi mig i sin vagn och inbjöd mig att åka med honom. Han är en rik och framstående man samt af en upphöjd och from karaktär. Han kom till staden, medan han ännu var ung, utan att ega vänner eller penningar, eller ett ansedt namn eller några yttre medel af hvad slag som helst till beredande af sin fortkomst. Kort efter det jag tagit plats vid hans sida i vagnen, körde tvenne unga män af ett lättsinnigt utseende med cigarrer i munnen i vild fart förbi oss uti en schäs. »Der», sade han,

---

— 50 —

inte vidare på saken och vid tået var pappa alldeles som vanligt, utom kanske något tystare. Efteråt tillbringade han största delen af aftonen med att skrifva bref i biblioteket och det var bara en liten stund före söndags som han kom in till mig och talade om det.»

»Talade om hvad?» frågade Bessie.

»Ack, Bessie, jag kan inte stå ut med att upprepa det och jag blef verkligen så häpen och förvirrad, att jag inte rätt vet hvad han sade, men jag tror det var någonting om att han funnit en kvinna som samtyckt till att dela och förljufva hans tillvaro — hans *ensliga* tillvaro, mins jag han sade — och som skulle blifva en vän och mor för mig. Jag kände mig så bedöfvad, att jag inte var i stånd att fatta hvad han sade och han fortsatte att tala om hur han ansett klokast att inte nämna någonting om saken till mig förrän den vore afgjord, men att den naturligtvis inte kunde vara någon öfverraskning för mig, eftersom jag nödvändigt måste hafva lagt märke till de många bref han erhållit från fru James.»

»Och du?» sade Bessie mildt.

»Jag vet inte hvad jag sade, utom att jag

— 47 —

varit honom ett ledsamt sällskap, så mycket jag än försökt göra det trefligt för honom, ty det har jag verkligen. Men detta har kommit så oväntadt, du vet, det är inte mer än tre år sedan mamma dog,» och den ifriga stämman tystnade hastigt.

Hvem som än kunnat glömma denna moder, så var det åtminstone tydligt att hennes barn ej gjort det.

»Och om det blifvit af medan jag ännu var i skolan och pappa ensam hemma, så skulle jag ej blifvit så förvånad. Men att det skulle ske just nu, då jag så nyss kommit hem för alltid och hade så många planer att göra honom lycklig och vara honom en nyttig och kärleksfull dotter — o, det är hårdt.»

»Jag vet att det måste kännas så, min älskling,» sade Bessie och kysste den fina kinden som såg helt rörande ut genom sin ovanliga blekhet och jemte de mörka ringarna kring ögonen vittnande om att den förflutna natten varit alt annat än vederkvickande. »Men du glömmer, du har ännu inte sagt namnet.»

Det är fru James, enkan, du vet, som bor vid Gordon square.»

»ila tvenne ynglingar brådstörtadt mot förderfvet.» Denna tilldragelse gaf oss anledning att tala om, huru unga män göra af med penningar och förstöra sig. Han anmärkte, att de flesta unga män som kommo för att bosätta sig i Boston (i Amerika) på samma tid som han, redan blifvit förstörda. Jag sade honom att det deltagande jag kände för dem föranledde mig att fråga, huru det kom sig att *han* undgått detta öde, och hvad orsaken var att det gått så väl för honom i lifvet. Han svarade, att när han kom till staden, uppställde han för sig några reglor, dem han orubbligt följde. Några bland dessa voro: Att han alltid skulle bivista den offentliga gudstjensten på söndagen; att han aldrig skulle läsa lösaktiga och otrogna skrifter ej heller besöka möten, hålla na af fritänkare; att han skulle egna en del af sin tid åt någon gagnelig läsning; att han icke skulle besöka förfriskningslokaler utom för att intaga den föda, han nödvändigt behöfde; att han alltid skulle vara flitig och trogen i sitt kall, hur mörkt och nedslående det än måtte se ut för honom; att han icke skulle umgås eller roa sig i sällskap med några personer, som han icke kände såsom karaktärsfasta och dygdiga människor, och att han aldrig skulle besöka *teatern*, förrän han blifvit fyrtiofem år, en ålder vid hvilken han trodde sig skola vara oåtkomlig för all skada från detta håll. Långt innan han uppnådde denna ålder, blef han en gudfruktig man, och följaktligen eger han nu tillgång till högre nöjen, än som kan beredas af teatern — ett ställe, som han aldrig besökte. En annan yngling, som kom till staden vid samma tid och från samma ort som han, fick anställning i ett hus hvarest funnos några unga män, som plägade besöka teatern. Af dessa öfvertalades han att gå dit för en enda gång, sedan skedde detta alt oftare, och han blef löslig i sina grundsatser och seder. Det ena orätta steget ledde till det andra, slutligen föll han hufvudstupa i förderfvet och fann en vanfrejdad graf. Och så, anmärkte han, hade det gått med många, som kommit ut i verlden och börjat sin bana samtidigt med honom.

Jag behöfver icke efter det sagda tillägga något, om icke en uppmaning till eder att aldrig göra, såsom några hafva gjort till sitt eget förderf, eller att gå dit *en enda* gång, för att sjelfva döma. Smaka icke giftet, för att utröna, huru du tycker om det, och för att bilda dig ett omdöme om dess förtärande kraft. Rör icke vid ormens gadd, för att genom egen undersökning utröna huru skarp dess tand är. Detta är saker, som det är säkrare och lättare att bedöma på grund af andras intyg; och en sky af vittnen kan betyga och betygar verkligen, att af alla vägar till undergång är ingen mera förförande eller mera rakt ledande till målet, än *teatern*.

Men utom teatern, huru många andra slag af dåliga och förderfliga nöjen gifves det icke. Behöfver jag väl nämna *spelhuseu*, beräknade för personer af knappare vilkor, hvarest retelser till låga begär och spel-lustans trollkraft underhålles till men för alt sinnesallvar och för ett flitigt lif. Är det nödigt att tala om de så kallade *divanerna* eller rum hvarest unga män träffas för att röka cigarrer, detta i sednare tider uppfunna medel att förderfva de ungas sinnen och förstöra deras karaktä ? Det kan synas småaktigt, men jag vet, det är icke så, att säga, att den första cigarr en yngling tager mellan sina läppar, kan blifva och har ofta blifvit hans första steg på lastens bana. En cigarr är, hvad unga personer beträffar, en sinnebild af ett narraktigt väsende, vräkighet och inbilskhet. Jag kände en yngling, han var dock son af en prestman — hvilken blef till den grad begifven på denna njutning, att det bidrog till att förstöra hans lekamliga ställning såväl som hans karaktär. Hans inkomster voro begränsade, och han var en gång i nära fyrahundra kronors skuld för cigarrer hos tobakshandlaren, i hvars lokal han plägade sammanträffa med åtskilliga unga män, lika lätjefulla som han sjelf, för att hängifva sig åt det nöje tobaksrökning skänkte honom. Jag hörde talas om ett annat fall, som man försäkrade mig vara en nogsamt bekant sak i staden Liverpool, och som rörde en person, hvilken visserligen hade någon förmögenhet, men också dagligen på cigarrer förtärde nära tjugo kronor. Detta var emellertid icke att undra öfver, alldenstund han bestänkte cigarrerna med rosaessens innan han rökte dem. Jag känner alltid smärta och oro öfver hvarje ung man bland mina bekanta, som jag ser öfverlemna sig åt denna vana. Den leder ofta till andra och vida värre saker.

Vidare förekomma de *nattliga orgierna på utflygter i det gröna*, dessa lustresor, som äro ett rigtigt lockbete för sabbatsbrottet, medelst hvilka millioner i tidens lopp fångas i satans snaror, som beständigt ligger på lur för att snärja och fånga själar. »Hvad ondt kan det vara deri,» säger man, »om vi efter att hela veckan hafva varit inspärrade på en trång gata och bundna vid ett träget arbete, en vacker sommardag fara ut för att njuta af det klara solskenet, den friska luften och naturens behag? Säkert är vår Skapare icke så hård, att han förvägrar oss så oskyldiga och helsosamma vederkvickelser.» Och sålunda blifver sabbatsbrottet, som är en kränkning af Guds lagar, försvaradt och ursäktadt med åberopande af hans godhet. Utan tvifvel finnes det intet som mera allmänt verkar förstörande för all gudsfruktan och framkallar oredlighet, än försummelse af den allmänna gudstjensten och sabbatens ohelgande. Låt någon, i stället för att helga denna dag åt andaktsöfningar, egna den åt nöjet, och hans karaktär skall i och med detsamma ligga öppen för syndens ohejdade infall.

Råd med afseende på K. Y. F:s organisation och verksamhet.

Utarbetade af »Verktällande komitén för de K. Y. F:a i Förenta staterna och de Britiska provinserna».

(Införes af oss till hjelp för många inom Sverge som stå i begrepp att anordna verksamhet bland de unga männen.)

II.

Föreningens skötande etc.

Åtskilliga anvisningar beträffande Föreningens skötande och verksamhet torde nu meddelas.

1. *Skuld* bör undvikas; man bör aldrig öfverskrida tillgångarne och ej ingå några förbindelser på grund af obestämda löften. Alla köp böra göras med pengar i hand, eller ock full säkerhet lemnas. En betydlig del af de upplösta Föreningarne hafva misslyckats af ett skäl som kan nämnas i få ord: skuldsättning vid tiden för Föreningens bildande. Att skynda långsamt är det enda säkra och ärliga sättet.

2. Skaffen om möjligt ett *läsrum och ett bibliotek*. I mindre städer, der någon vill tillgodose detta behof, bör man anordna saken så trefligt, att alla de, som vilja begagna sig af de fördelar, läsrummet och biblioteket erbjuda, blifva ständige besökare. I enlighet med de grundsatser, Föreningen offentligen förklarar sig hylla, och såsom det anstår kristna, bör det hela erhålla en i bästa bemärkelse frisinnad och populär prägel. På somliga platser torde det befinnas lämpligt att medgifva *fritt* tillträde till Föreningens lokal och *fritt* begagnande af der befintliga böcker och tidningar.

3. Söken så mycket som möjligt att befrämja och naturligtvis då äfven kontrollera alla vanliga medel för populär bildning och förströelse på eder plats. Sörjen för de bästa föredrag, föreläsande ur de bästa arbeten, de bästa konserter, och edra sällskapsmöten böra intaga ett framstående rum bland de nöjen, platsen har att bjuda på.

4. Eder lokal bör vara hufvudkvarteret för de människovänliga rörelserna på eder plats. Hållen, om möjligt, ett rum, som lätt kan afsättas för sådana ändamål. Om prestmän önska passande lokal för möten och konferenser, så varen redo att bistå dem.

5. Anordnen en diskussionsförening, som bör skötas efter frisinnade grundsatser. Den bör vara en inbjudande plats för alla, som tycka om detta slags öfning såsom bildningsmedel eller rekreation. På mötena bör alt tilgå i strängaste öfverensstämmelse med parlamentslagen. Tillsen att sanningen kommer att segra på diskussionerna. Diskussionsföreningen bör vara en skola, der unge män få lära sig hvad som är sant. Varen icke rädda att benandla dagens frågor; men tillåten icke att diskussionsföreningen blir en arena för gräl om politiska eller denominationela frågor.

6 På många platser kan det vara önskvärdt att hålla en vecko-sångklass för unge män.

7. Bilden om möjligt fria klasser för inhämtande af kunskap i särskilda ämnen sådana som äro mest nyttiga för unge män. I åtskilliga fall kan det dock vara lämpligt att bilda klasser, der man betalar.

8. Såsom tillägg till de regelbundna föreläsningarna för betalning (paid and paying lectures, sådana der föreläsaren är betald och åhörarne erlägga afgift), bör man om möjligt hafva fria familjära föreläsningar på lokalen. Dessa fordra icke mycken formell förberedelse å föreläsarnes sida och böra helt och hållet hafva karaktär af samtal. När det så låter sig göra, bör man söka anskaffa framstående affärs- och yrkesmän, som tala öfver sina specialiteter.

9. Gören de regelbundna mötena i eder förening glada och hemtrefliga. Det skrifna föredraget (the essay) — om möjligt utarbetadt af någon bland medlemmarne — bör vara kort, lärorikt och sundt samt utan alt slags effektsökeri. Den på föredraget följande diskussionen bör vara enkel, praktisk och följdriktig; den bör vara en fri konversation, icke en debatt. Varen hjertliga, helsen hvarandra med glädje; om

»Fru James», upprepade Bessie, »men du känner henne så litet.»

»Nästan inte alls,» sade Edna, med någon ifver,» och det jag känner af henne, tycker jag inte om. Jag hoppas det inte är fördom, men från första början har der hos henne funnits någonting som jag inte kan förlika mig med. Jag vet att hon anses vara mycket angenäm och älskvärd och att hon gör hvad man kallar en mycket god figur i sällskapslifvet, men det fins någonting i hennes flytande konversationsförmåga, ständiga leende och sjelfva frasandet af hennes präktiga sidenklädning som pinar mig. Du vet, att jag inte ofta råkar henne, men när det *har* händt, särskildt den sista tiden, har hon alltid visat sig så vänlig mot mig. Jag undrade nog hvad det kunde betyda, men förstod aldrig orsaken och o!» — med en frambrytande snyftning — »att nu tänka sig att hon skall intaga min mors plats.»

»Stackars barn», sade Bessie, deltagande, »och hur fick du veta det?»

»Pappa talade sjelf om det för mig i går kväll,» svarade Edna. »Du vet att han på de sista två eller tre månaderna fått en mängd

bref från fru James. Jag har lärt mig känna hennes stil, den är lätt att skilja från andras, så full af slängar och grannlåter, alldeles som hon sjelf, tycker jag. Du tänker nog att jag är mycket bitter, Bessie.» tillfogade hon med ett smärtsamt leende.

»Nåväl, dessa bref brukade komma flera gånger i veckan — tjocka, parfymerade bref! Jag inbillade mig alltid att de handlade om affärer, fast jag visst aldrig hörde någonting om att pappa hade med hennes affärer att göra. Men i går eftermiddag då jag satt vid brasan och läste — du mins hur fult väder det var, alldeles omöjligt att gå ut — och just funderade på om jag kunde hinna renskrifva mina anteckningar från sista föreläsningen om sjukvård i fält, före téet, hörde jag pappas portnyckel och han kom hem en hel halftimme tidigare än han brukar. Jag gick ut i salen för att möta honom, men det var knapt han märkte mig, så upptagen var han af sina bref. Han såg igenom dem som lågo på bordet och tog upp ett från fru James, hvarefter han gick in i biblioteket och stängde dörren efter sig.

Jag blef visst litet förvånad, men tänkte

en och annan är tafatt eller känner sig främmande och förlägen, så söken framföralt att göra dem glada och låta dem känna, som om de vore hemma. De äldsta och förståndigaste medlammarne böra betänka, att mötet icke egentligen hålles så mycket för deras gagn, som fastmer för att gifva dem tillfälle att gagna andra. Det är en plats för dem att verka uti och icke blott för bara nöje.

10. Låten så vidt möjligt inga ärenden förekomma vid månadsmötet. Deras behandling bör öfverlemnas åt Styrelsen och Föreningskomitéerna. Korta rapporter böra lemnas af de senare vid de reguliära mötena.

De, som icke äro medlemmar af eder Förening, önska veta hvad som göres och arbetssätten, men de vilja icke höra planen diskuteras.

11. Bibelklassen är af stor vigt. Söken få till lärare den bäste, I kunnen finna. Han behöfver icke vara den lärdaste på platsen. Han måste vara en man med hjerta, lifligt, varmt deltagande och en sådan, som älskar unge män. Han måste förstå deras vägar och tänkesätt, deras frestelser och äregiriga sträfvanden. Han måste vara hjärtlig och fri i sitt sätt, och i hans hjärta bör framsvälla samma känslor, som kommo Frälsaren, när Han såg på en ung man, att älska honom. Han måste vara villig att vara både lärare och lärjunge, icke begifven på mycket tal och icke blindt fasthängande vid sina egna meningar och angelägen att undervisa om sanningen fastmer än att lära teorier. Han bör söka utvisa sättet att erhålla en klar kännedom af den förevarande texten, så att medlemmarne i hans klass ledes att snarare tänka och efterforska på egen hand än att af honom vänta sig en fullständig utveckling af något ställe. Han bör ihågkomma, att de fleste unge män äro ifrige att få lära sig något — det behöfves blott att dem anvisas den rätta vägen. Ändamålet med hans undervisning är att göra vägen till Kristus, såsom syndares Frälsare, enkel.

12. En hufvudverksamhet är Föreningsbönemötet och åt det bören I egna edra bästa bemödanden. Gören det till en plats, der alla känna sig obehindrade att tala eller bedja. Dessa tillfällen böra vara »enhetsbönemöten» (Union Prayer Meetings = bönemöten, som afse de kristnes enhet) i ordets fullaste bemärkelse. Intet uppläsande af långa kapitel i bibeln, intet sjungande af långa sånger, inga långa böner och inga långtråkiga förmaningar böra förekomma.

13. Edert stora arbete är att frälsa unge mäns själar — social- och intellektuel bildning äro saker af underordnad betydelse. Allt hvad af föreningen företages, bör syfta åt det stora hufvudmålet. Medlemmarne måste personligen bemöda sig att att nå dem af deras klass, som icke älska Frälsaren. De böra förmås att besöka eder lokal; och der bör alt, som omgifver den, vara egnadt att gifva dem lust att stanna kvar och på samma gång afse att leda dem till det nya lifvet.

14. Men man kan och bör icke söka afhålla desse unge män från förbindelser med församlingen, lika litet som I söken draga de kristne unge männen från deras tjenst i församlingen, sedan deras namn blifvit inskrifna. Snarare tillkommer det eder att skicka dem, I kunnen nå, till något arbetsfält tillhörande församlingen. I bören genast ställa dem under några kyrkomyndigheters skydd och vård. Detta skall icke minska eder styrka, utan öka den samma.

15. Det torde vara många, som önska en verksamhet utom den, som närmast kräfves inom Föreningens särskilda branch. Detta torde oftast vara förhållandet i mindre städer, der proportionen af unge män är mindre än i fabriksstäderna. Låten sådana hålla söndagsskolor, familjebönemöten i staden och på landet, utdela skrifter och offentligen förkunna ordet.

16. Man bör låta hvarje medlem hafva något att göra och således skaffa nytta med alla de krafter, som stå Föreningen till buds. Föreningen måste för att hafva framgång utgöra en organiserad verksamhet, som icke har rum för lättingar och slarfvar. Gifven den rätte mannen hans rätta plats; men gören eder förvissade, att hvar och en har någon plats sig anvisad. Föreningen i sin helhet bör i vissa afseenden utgöra en skola, der unge män uppfostras till den vidsträcktaste och bästa kristna verksamhet på alla områden. Derför bör man icke lemna någon möda ospard för att gifva medlemmarne tillfällen till verksamhet och förmå dem att begagna dessa tillfällen.

17. Sedan Föreningen blifvit fullständigt organiserad, men ej förr, bör man sammankalla ett offentligt möte, på hvilket Föreningens sak ur dess allmänna synpunkter bör af kompetente talare framställas. På detta sätt lär allmänheten att känna eder och blir intresserad för eder Förening och dess verksamhet. Vid detta möte bör den inflytelserikaste personen inom Föreningen framlägga fullständiga och praktiska planer för det arbete, hvaråt I söken egna eder. Dessa planer böra vara sådana, att de tillgodose verkliga behof hos de unge männen inom edert samhälle och upptaga ett fält, som ej förr varit odladt. Visen, att I åsyften verkligt arbete!

Unga-mäns-Föreningar.

Verldskonferensen

mellan ombud från de kristliga föreningarne af unga män i alla länder öppnas härstädes i dag. Något referat öfver förhandlingar kunna vi naturligtvis ej meddela förrän i nästa nummer. Så mycket är redan förut i denna tidning nämt, att en hvar af våra läsare försår det intresset för denna konferens är ovanligt stort både inom vårt eget land och i andra länder. I går rådde vid vårt besök å marskalksksontoret en stor brådska med att ombesörja alla de utländska besökarnes ordentliga introducering i deras tillfälliga hemvist.

Gästfriheten hos stockholmarne är storartad. Alla anordningarne äro oöfverträffliga. Utländingarne prisa redan med hög röst de storartade uppoffringar som gjorts för trefnaden.

Prinsessan Eugenie har skänkt 100 kr. till bestridande af en del omkostnader för konferensen.

Direktör Köhler har inbjudit alla deltagare i konferensen att gratis begagna baden i Stockholms stads bad- och siminrättning under de dagar konferensen är samlad. Om torsdag kl. 5 e. m. anställes simuppvisning inför konferensens medlemmar.

Tidningarne synas lemna konferensen stor uppmärksamhet.

Vi önska nu, att Guds rika välsignelse må hvila öfver denna den elfte Verldskonferensen af kristliga föreningar af unge män.

En dag på landet.

(fr. Upsala Kr. Ynglinga Förening.)

»Så underlig rubrik» hör jag någon broder eller syster utropa vid läsandet af orden: »En dag på landet», Upsala är ju en stad och dertill en rätt stor stad, så ingalunda kan väl *den* hänföras till något ställe på landet.» Rätt så! min ärade läsare, men understundom händer det likväl, att stadsbon skakar stadsdammet af sig och beger sig ut för att inandas den sköna, uppfriskande landtluften och njuta af landtlifvets behag.

Så äfven med vår kära Y. F. förliden söndag den 5 dennes. Vi hade förhyrt den trefliga ångbåten »Norman» och stälde kosan till det natursköna Vijk, beläget omkring 2 mil sydost från Upsala. Förutom medlemmar af Föreningen hade ett rätt stort antal passagerare följt med på utfärden.

Vädret lofvade att bli vackert; ett löfte som uppfyldes i önskligaste mått. Det var en härlig dag.

När klockan var något öfver 10 på f. m, lade vi till vid Vijk. Många både bekanta och obekanta voro oss till möte för att välkomna oss.

Sedan vi rastat en stund skulle predikan hållas. Fabrikör Lindström talade med värme öfver dagens högmessotext, som återfinnes i Matt. 11: 20- -24. Han lade oss allvarligen på hjärtat att icke förslösa Guds nåd fåfängt, utan tillvarataga Herrens många och sköna bevis på sin kärlek till oss. Den som upphörligen lyssnar till Herrens ord, men icke ställer sig under detsammas inflytande, han ådrager sig större straff än den, som sparsamt är i tillfälle att få höra lifvets sanningar förkunnas. Dessutom blefvo vi erinrade om att älska Herren rent af hela sitt hjärta, så att Han blefve mer och mer oumbärlig för oss.

Efter Fabrikör Lindström talade Theol. Kand. L. Bergström öfver Dav. 19 Psalm. Han utvecklade i sitt föredrag, rikt på djupa tankar all den storhet som Herren utvecklar i naturen. Alt talar om Guds godhet och omtanke om oss ovärdiga människor. Större än alla naturens under ställer likväl psalmisten Herrens ord. Ur denna aldrig försinnande källa kunna vi hemta full vederkvickelse för vår själ, endast Guds ord kan tillfredsställa själens innersta fördolda trängtan. Måtte vi ständigt hålla oss i hennes närhet, ty annars försmäkta vi snart i denna torra öken.

Nu var kl. 1 och sedan musiken uppspelat och vi sjungit den friska sången »Tänk en sådan vän som Jesus» hölls middagsrast till kr. 4.

Under tiden togo vi det vackra Vijks slott med sina sevärdheter i beträktande. Stället eges af en Baron C. von Essen. Den väl vårdade parken och den sköna allén voro i sanning värda att tagas i närmare skärskådande.

Kl. 4 e, m. höll Kontraktsprosten Fr, Sandberg i Vester Åker en skön och lärorik predikan öfver dagens aftonsångstext, som finnes anteckned i Ebr. 3: 12—19. Öfver denna allvarliga text talade Prosten omkuing en timmes tid, dervid han förnämligast rigtade sitt tal till de unga. Han talade om det naturliga hjärtat. som är ondt och otroget -- ja, det farligaste af alt en människa kan ega. Men han visade oss äfven på den milde Frälsaren, som kom hit för att bringa oss frälsning och räddning från detta illfundiga hjärta. För människan är det naturligt att lefva i synd! derföre behöfdes något öfvernaturligt att rädda henne. Det behöfdes mera än mänsklig kraft att draga en syndfull människa upp ur det elände, hvari hon kommit, och denna kraft eger Jesus. O, kommen till Honom och I skolen få frid i Er själ, — en frid som verlden icke kan gifva!

Sedan Prosten en stund talat i bevekande ordalag till de ännu i sina synder vandrande och bjudit dem komma till Jesus i dag, så påpekade han Guds stora långmodighet. Sjelf hade Prosten lefvat i förening med Herren i öfver 30 år och han kunde derför af egen erfarenhet intyga att Herren är trofast. Mången tröttnar på vägen hem, men, Gud vare lof, många hålla sig fast vid Herren och säkert är, att så länge som detta behof finnes skola de icke löpa af vägen och fara vilse. Sedan han dessutom uppmuntrat oss att icke förtröttnas, utan behålla tron och hoppet stadigt, afslutades föredraget med en innerlig bön. hvarefter Ps. 66 sjöngs och de främmande spredo sig omkring i parken, glade, och efter hvad som syntes, belåtna med sin dag.

När kl. var 7 på e. m. afgick båten hem till Upsala. Många vänner hade infunnit sig vid stranden för att bringa oss farväl. Länge och ihållande fortforo deras täta viftningar. Kl. 9 voro vi hemma och alla skildes vi åt med den innerligaste önskan och bön till Gud, att Han ville välsigna denna dagen och alt det Guds ord, som under den samma blifvit förkunnadt.

v. Ordf.

Åtskilligt

Juridiska seminariet i Falköping, hvilket innehafves af magistratssekreteraren jur. och fil. kand. Olof Hemming, har i dagarne utsändt sin 3-års-berättelse, omfattande vinterkursen 1887—88, hvaraf framgår, att skolan under året varit besökt af 12 elever. Kursen, som fortgått från 15 okt. 1887 till 1 april detta år med 4 timmars daglig undervisning, 2 timmar på morgonen och 2 på eftermiddagen, hade omfattat strafflagen, lagfarts- och tecknings-lagarne, expropriationslagen, handelsbalken, kontraktslära, familjrätt, arfsrätt, vexellagen m. m.

På grund af lokala svårigheter med afseende å lämpliga bostäder, inackorderingar och »matställen» för lärjungarne, kommer seminariet att d. 15 nästa okt. förflytta sin verksamhet till Göteborg, der skolans föreståndare träffas från och med d. 1:a s. m. å »Grand Hôtel Haglund».

Priset är för hel kurs 250 kr., hvaraf 150 kr. erläggas vid kursens början d. 15 okt. och 100 kr. d. 15 januari.

I den öfvertygelsen att något juridiskt vetande bör utgöra ett icke ovigtigt moment jemväl i den allmänna bildningen samt att ett dy-

likt vetande, praktiskt och åskådligt meddeladt och inhemtadt, för mången ställning i lifvet tjenar till gagn och befordran, vilja vi på det varmaste rekommendera denna undervisningsanstalt.

För aspiranter till vissa landtstatstjenster torde den isynnerhet vara af oväderlig nytta, då de under vetenskaplig ledning lättare och hastigare vinna insigt i förekommande göromål än om de uteslutande hänvisas till sjelfstudium och aktgifvande på praktiken.

Möten vid middagstiden. I öfverensstämmelse med en allmänt uttalad önskan har enligt ett i Edinburghs K. F. U. M. (Skotland) uppsatt anslag möten anordnats för handelsmän vid 12-tiden på dagen, då de hafva någon liten stunds ledighet.

(The Young Men's Christian Magazine.)

Den flamländska och holländska K. F. U. M. i Antwerpen, som nu ägt bestånd i tre år och som räknar 22 medlemmar, rigtar till sina vänner en bön om penninguderstöd för att kunna hyra en bättre lokal än den *vindskupa*, där de nu hålla sina möten.

(The Y. M. Christian Magazine.)

Litteratur

Ett väckelserop till de unga.

Denna lilla skrift, omfattande 24 oktavsidor och författad af pastor J. W. Hjertström i Nyköping, är af den beskaffenhet, att den borde sättas i händerna på hvarje ung man. För vår del hafva vi med största nöje genomläst skriften, som är affattad i lättläst form och på ett välvårdadt språk.

Den bästa rekommendation vi kunna gifva boken är den, att vi uppmana alla våra läsare: *Köp den;* men ej blott för egen del — utan köp äfven ett 10-tal exemplar att dela ut till din omgifning!

Priset är verkligen billigt (blott 20 öre), då man ser på det goda papperet, det utmärkta trycket och det fina omslaget. Vi hänvisa vidare till annonsen i vår tidning om denna bok.

Konsortiet

för tidningen Ungdomsvännen

uppmanas härmed vänligen att *snarast möjligt* till Kassören Herr C. P. Höglander, Brunkebergstorg N:o 24 fullgöra 4:de inbetalningen; äfvensä torde de som ännu stå i skuld för hela det af dem tecknade beloppet ofördröjligen infria sina förbindelser.

På grund af hopade göromål har detta nummer försenats två dagar. Vi bedja om öfverseende dermed. Nästa nummer hoppas vi kunna utsända i rätt tid,

Brefvlåda.

Ariel. Tack! likvid bekommen. Referatet emotses.

Sammanträde.

Obs.! Medlemmarne i konsortiet för Ungdomsvännens utgifvande kallas härmed ovilkorligen att mangrant sammanträda å K. F. U. K:s lokal, Norrlandsgatan 13, 2 tr. **Måndagen** den 20 dennes.

En vigtig fråga!

Stockholm den 13 augusti 1888.

O. J. Engstrand.
Ordförande.

Annonser

Välgjorda
Möbler
Bättre och enklare. Billigt pris.
Äfven mot afbetalningar.
Malmskilnadsgatan 46
7 Oxtorgsgatan 7
A. Lagerberg.
Egna tillverkningar.

A. & O. Schultén
STOCKHOLM,
2 Normalmstorg 2
och
7 Sturegatan 7.
Stora och välsorterade lager af
Garn-, Väfnader & Trikåvaror
i parti och detalj till billigaste
fabrikspris.
Profven sändas till landsorten franco.

Ett väckelserop till de unga
af J. W. Hjertström. Pris 20 öre. Vid partirekvisition hos författaren, adress *Nyköping*, lemnas hög rabatt. Frimärken tagas i likvid.
»En allvarlig varning för de afvägar och snaror, som hota de unga med förderf och undergång, samt en innerlig inbjudning till ynglingar och jungfrur att lemna sig åt Jesus.» *Hemlandsvännen.*
»Det är med glädje vi anmäla denna lilla skrift, som, genom väl utförda, tilltalande skildringar ur lifvets verklighet, vill vara ett väckelserop till de unga att söka sin Frälsare.» *Veckoposten.*

Genom **K. F. U. K:s placeringsbyrå**, 13 Norrlandsgatan, anskaffas alla sorters tjenarinnor, biträden i hushåll och affärer samt lärarinnor. Adresser och rekommendationer till utlandet lemnas åt unga flickor, som äro rekommenderade af någon af föreningens medlemmar.

Vid Herberget
för tjenstflickor, Klara Östra Kyrkogata N:o 7, erhålla yngre tjenarinnor, som för tillfället sakna anställning, nattlogis jemte kaffe på morgonen för 35 öre. Betyg skola medföras.
På samma gång man erbjuder flickorna denna billiga fristad, vill man härmed varna dem för att lemna sina platser i hemorten, i tanke att få det bättre i Stockholm, ty »att få det bättre» lyckas nästan aldrig, så vida man icke på förhand fått säkert löfte om bestämd plats.
LINA NORDWALL,
Herbergets stiftarinna.

C. Berg
23 Artillerigatan 23
Stockholm
bemedlar köp och försäljning af *stads-* och *landtegendomar* samt emottager uppdrag till härvarande *under-* och *öfver-rätter*, ombesörjer *lagfart å egendomar*, *bevakningshandlingars* inlemnande, utreder *sterbhus*, förrättar *bouppteckningar* uppsätter *testamenten* samt ombesörjer *vicevärdsgöromål* och inkasseringar, m. m. Vänden Eder med förtroende till
C. Berg
23 Artillerigatan 23
Stockholm
Träffas: kl. 10—12 f. m., 3—5 e. m.
Allm. Telef. 73 08.

Å Fredrika-Bremer-Förbundets byrå,
Stockholm,
finnas kvinliga arbetssökande anmälda, såsom: lektionsgifvare, svenska och utländska lärarinnor för hem och skolor, kontors- och skrifbiträden, husföreståndarinnor, sällskap och biträden i hem, föreläserskor, gymnaster, sjuksköterskor m. fl.

I Vedhandeln
4 Observatoriegatan 4
försäljes frisk och god björk- samt al- och barrved, såväl sågad som osågad jemte antracit-, sten och träkol, engelsk och svensk kokes, hemsänd till alla delar af Stockholm.
Obs.! Äfven säljas ved-, kol- och kokspoletter.

K. F. U. K:s möten:
Norrlandsgatan 13, 2 tr.
Söndag 6—9 e. m. Börjar med bibelklass.
Onsdag: 6—9 e. m. arbetsklass.
Nytorget 46. Söder.
Lördag: 7—9 e. m. arbetsklass för fabriksflickor.

C. P. HÖGLANDERS Skoetablissement
(Etablerad 1870.)
24 Brunkebergstorg 24
Stockholm.
Rekommenderar mina allmänt välkända tillverkningar.
Allt af eget fabrikat.
Beställningar och reparationer utföras.
Allm. Telef. 68 81.

EMIL LARSENS skrädderiaffär
18 Brahegatan 18.
Obs.! Goda tyger. Obs.! Solidt arbete. Billigt pris.
Allm. Telef. 7116.

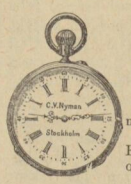

C. Victor Nyman
13 Brunkebergstorg 13,
Stockholm.
Allm. Telefon 54 93.
Lager af Vägg- Väck- och Fickur. Väl examinerade och justerade. Ur mottagas till reparation.
Order från landsorten expedieras mot efterkraf.
Elever mottagas mot betalning. Priskurant sändes och bref besvaras mot porto.

Honourable Mention
från
Urmakareföreningens Exposition i London 1873.
Fem års praktik
hos
kronometerfabrikör
V. Kullberg.
London.

Till Amerika!
(Bremer-linien).
Generalagentur, Stockholm.
Utvandrare och **resande** befordras med **Norddeutscher Lloyds** kejserliga postångare till **New-York, Baltimore, Filadelfia** och **Boston** samt till **Australien, New Zeeland, Ost-Asien** och **Syd-Amerika.**
Närmare underrättelse hos
Grossh. *S. G. Borin,*
N:o 1 Packhusgränd, Stockholm.

Palm & Stadling.
Piano- & Orgelmagasin
Malmskilnadsg. 40,
Stockholm.
Rekommenderar sitt lager af **Flyglar, Pianinos & Orglar** från de förnämsta in- och utländska fabriker. Särskildt framhållas H. Kohls *Flyglar* och *Pianinos* samt Mason & Hamlins Orglar.
Obs. Svenska orglar med 1 stämma 4 oktaver samt 1 knäforte från 115 kronor.
Lager af alla brukliga blås- och stränginstrument, såsom:
Violiner, Flöjter, Guitarrer, Klarinetter, Occarinor, Dragspel, Symphonion, Ariston, Horophoner, Zittror, Speldosor.
Violinlådor, Violinstråkar, Mek. Notställare, Piano- och Orgelstolar m. m.
Goda betalningsvilkor. Billiga priser. Illustrerad priskurant på begäran *gratis.*

Nilsson & Dahlbeck.
38 **Skrädderi-Etablissement** **38**
samt lager af färdiga
Gosskläder
Regeringsgatan
Stockholm.

Stockholm, David Lunds Boktryckeri 1888.

UNGDOMS-VÄNNEN.

LITT·LJUS·MINSKAS·EJ — KRISTLIG TIDNING FÖR SVERGES UNGDOM. — DITT ORD·ÄR·EN·LYKTA·FÖR·MINA·FOTTER

N:o 34. Onsdagen den 22 Augusti. 1888.

Prenumerationspris:
Helt år 1 kr., 3/4 år 75 öre, 1/2 år 60 öre, 1/4 år 30 öre.
Postbefordringsafgift 20 öre.
Till Amerika 3: 50; Norge, Danmark och Finland 3 kr.

Redaktör och ansvarig utgifvare:
K. TH. MALMQVIST.
Brahegatan 60 Stockholm.

Annonspris: 8 öre pr petitrad.
Expedition: Palm & Stadlings bokhandel Malmskilnads gatan 40. Telef.: Bell 10 78, Allm. 57 90.
Lösnummer: 5 öre.

Verldskonferensen,

som räknade bortåt ett tusental deltagare, öpnades i Blasieholmskyrkan, som sedan hela tiden användes såväl för offentliga föredrag som för diskussioner, i onsdags kl. 10 f. m.

Först utförde herr Alb. Lindström på den utmärkta orgeln J. Lemmeus »Marche pontificale». Derefter ledde professor Rudin fr. Upsala i bön. Så sjöngs gemensamt »Hela verlden fröjdes Herren», hvarefter professor Rudin höll inledningsföredrag öfver 1 Tess. 1: 23. (Detta goda föredrag skola vi en annan gång utförligt återgifva.) Sedan prof. R. slutat och psalmen »Kom Helge Ande, gör själen from» afsjungits, helsade f. d. öfverståthållaren G. af Ugglas konferensbesökarne välkomna med följande ord:

Det är, m. h., på uppdrag af organisationskomitén för detta möte, som jag har äran helsa eder välkomna.

Först efter mycken tvekan vågade vi här i Stockholm lyssna till centralkomiténs för de kristliga föreningarne för unga män, genom dess sekreterare hr Charles Fermaud, till oss framställda önskan att den 11:e verldskonferensen af dessa föreningar skulle hållas här. Den rörelse, som fått ett uttryck i dessa föreningar och som, enligt hvad redogörelserna för de föregående konferenserna nogsamt ange, uti många länder i Europa, likasom i Amerika och äfven i andra verldsdelar nått en förvånande utveckling och på ett alldeles särskildt sätt välsignadt dess ädla arbete att bland de unga inom samhället befrämja en sann och lefvande gudsfruktan — denna rörelse är i vårt land ännu så ny, har ännu åstadkommit så föga, som kunde vara af intresse för de framstående och erfarna män, hvars besök vid en sådan konferens man hade att motse, att vår tvekan bör förefalla helt naturlig. Men uti centralkomiténs nyssnämnda önskan låg å den andra sidan för oss svenskar den stora fördelen att kunna tillgodogöra oss en rik och stor erfarenhet, och då konferensens sammanträde i Sverige skulle kunna åt våra unga föreningar gifva en helsosam väckelse, läto vi vår tvekan fara, helst som af en internationel konferens, sådan som denna, många goda och nyttiga lärdomar alltid stå att vinna.

För oss är det en ära, likasom en glädje att så många, äfven långväga främlingar, gjort sig mödan att besöka vårt land för att deltaga i denna konferens. Vi våga antaga att för mången driffjedern härtill varit att något lära känna vårt land, och det ligger oss om hjertat att I härifrån mågen medföra ett godt och angenämt intryck.

Vårt aflägsna läge har vållat att kännedomen om Sverige och dess förhållanden för ännu ganska kort tid sedan var ringa inom många andra länder. Tack vare förbättrade samfärdsmedel är nu sådant i väsendtlig grad ändradt, och jag hoppas att under de dagar, som Ni komma att vistas bland oss, förhållandena i vårt land för många af Eder skola framstå i en sannare dager, och att Ni skola förnimma att Sverige och dess folk, om också litet vid jemförelsemed de stora kulturländerna och deras folk, icke behöfver blygas för den insats de gjort i det allmänna civilisatoriska arbetet, vare sig att detta arbete gällt bevarande och upprätthållande af en sann och lefvande trosfrihet, eller andra höga för den mänskliga utvecklingen och bildningen vigtiga mål. I skolen vidare förnimma, hoppas jag, att vi svenskar äro ett fritt och ett lyckligt folk, ett folk som icke berörts af de politiska stormar, som skakat öfriga länder, ett folk, som haft den sällsporda lyckan att under en mer än 70-årig yttre fred ha fått tänka endast på sin egen inre utveckling och förkofran. Man säger, och kanske icke utan alt skäl, att en så långvarig lycka kan medföra den faran att man i tron på dess fortfarande bestånd icke tillräckligt odlar och stärker de krafter, som erfordras då allvarsamma pröfningar påkomma. Och till dessa krafter hör ju ovedersägligen i första rummet en sann och lefvande gudsfruktan, som blåser en frisk vind in i människohjertat och låter detta frimodigt och förtröstansfullt söka den rätta kraften, der den står att finna och *med* denna möta hvarje skickelse i lifvet?

Måtte nu, m. h., en sådan kraft genom denna konferens vinna i styrka; då blir resultatet af densamma glädjande och välsignelserikt. Och måtte särskildt en frisk, lifgifvande anda derifrån komma våra unga svenska föreningar till del. Med denna förhoppning önskar jag Eder alla välkomna, och ber särskildt att få rikta en sådan välkomsthelsning till mr Georges Williams, stiftaren af dessa föreningar, till mr Tophel, centralkomiténs president, och till dess sekreterare mr Charles Fermaud.

Då herr Ugglas talat, sjöngo studenter en välkomstsång på rimmad hebreiska, hvilken i öfversättning hade följande lydelse:

»Högt ärade och älskade Bröder,
Som kommit i dag till oss
Hit från alla delar af vår jord;
Vi välkomna af hjertat Eder i Guds namn.
Halleluj-jah!

Högt ärade och älskade Bröder!
O, att vär Gud åt Eder gåfve
Mycken glädje och fröjd hos oss!
Vi välkomna etc.
Halleluj-jah!

Högt ärade och älskade Bröder!
Sände Gud sin Ande från höjden,
Att han må föra oss alla i evighet och frid!
Vi välkomna etc.
Halleluj-jah!»

Efter denna sång uppläste biskop Schéele det tal, hvarmed konferensen skulle öpnas. Han slutade detta sitt tal med helsningar på de olika språken till fransmän, engelsmän och tyskar samt på svenska till »sina bröder af den höga Nord».

Derefter valdes *mötesbestyrelsen*, bestående af 14 personer ur olika nationer (deribland 3 svenskar); *internationela centralkomitén*, bestående af 3 personer (deribland 1 svensk) samt *fullmaktskomitén* af 5 personer (deribland 1 svensk).

Ett helsningstelegram afsändes till *konungen*. Det hade följande lydelse:

»H. M:t konungen
Kristiania.

Kristliga ynglingaföreningarnas elfte verldskonferens anhåller få i djupaste underdånighet betyga E. M:t sin djupa vördnad och varma hängifvenhet. (Namn)».

* * *

Frukost intogs i lokalen Kungsgatan 2.

Derefter sammanträdde åter konferensen i Blasieholmskyrkan, då *Verldskomiténs berättelse* öfver förvaltningen 1884—88 upplästes. (Vi skola i ett kommande nummer införa något derur.).

Rapporter afgåfvos vidare från olika länders föreningar:

För Tyskland af hr Ch. Klug, Elberfeld; för England af mr Mills; för Amerika af mr R. C. Morse; för Belgien af mr Durand; för Spanien af don Francisco Albricias, Barcelona; för Schweiz af m:r Joanot; för Holland af mynheer Daamen, ordförande i de holländska kristliga ynglingaföreningarna; för Frankrike af pastor Bach, Lyon; för Tyskland af grefve Bernstorff, Berlin; för Norge af pastor Eckhoff; för Ryssland af hr Rukteschell; för Italien af signor Riccardo, Davio (med tolk); för Danmark af hr Poulsen och för Sverige af pastor Leuwgren.

Ur dessa rapporter meddela vi blott, att antalet ledamöter i de kr. fören. af unge män i olika länder i maj d. å. utgjorde 267,052. Ett rätt vackert antal. Föreningarnes antal var 3,785.

* * *

— 54 —

bäst af alt satt fru Craven sjelf der i en låg rörstol med sin stickning i handen samt med ögon som vänligt blickade fram bakom glasögonen och hela ansigtet strålande af det ljus »som hvarken beströlat jord eller haf», helgelsens ljus, det insegel hvarmed Gud måhända tecknar de sina.

Bessie lemnade snart rummet för att se till en del hushållsgöromål, hvilka hon i anledning af Ednas ankomst mäst uppskjuta och efter en stund tog fru Craven upp en af de andaktsböcker som hon alltid hade liggande bredvid sig på sitt bord.

Edna låg en stund och tänkte, men så småningom utöfvade hvilan och stillheten sin verkan på henne och hon föll i sömn.

Det var eftermiddag då hon helt plötsligt vaknade. »Hvar är jag?» var hennes första tanke, hvarefter hon blef medveten om att hon befann sig ensam och att rullgardinerna blifvit nedfälda för att mildra dagern.

En lätt knackning hördes på dörren och Rachel, den nätta husjungfrun, trädde in.

»Jag skulle helsa från fröken att hon gått ut att promenera. Det var så vackert i

— 51 —

var mycket förvånad och bedröfvad, att jag inte tyckte om fru James och att hon aldrig skulle kunna blifva mig en vän, mycket mindre en mor. Jag brast ut i gråt och pappa steg upp och med sade det litet hånfulla tonfallet i rösten som han brukar när han är mycket missnöjd: 'I kristne, kunnen knappast vänta eder att vinna anhängare till eder religion, Edna, så länge som I visen en sådan sjelfviskhet och brist på allmän kärlek.' Det tjenade ingenting till att sitta uppe längre och så gick jag till sängs.»

»För att sofva?»

»Nej jag kunde inte sofva, Bessie. »Jag försökte bedja, men jag vet inte hur det kom sig, mitt hjärta kändes som en sten och Gud så långt, långt borta. Pappas ord ljödo ständigt i mina öron. Jag måste fråga mig om jag verkligen varit sjelfvisk och kärlekslös och sedan kom jag att tänka på hur ofta min egen älskade mor bedit för pappa och undrade om jag genom mina besinningslösa ord lagt en stötesten i hans väg. Och ändå sedan dess har jag varit så olycklig.»

»Och i morgse?» frågade Bessie.

»I morgse var pappa mycket kall och

På eftermiddagen höll pastor *G. Tophel* ett offentligt föredrag öfver Efes. 4: 3—7. Vi skola framdeles låta såväl detta som andra föredrag successivt inflyta i Ungdomsvännen.

Efter herr Tophel talade pastor Krummacher från Elberfeld, pastor Söholt från Norge, m:r Geo. Williams från London och pastor Beskow från Stockholm.

* * *

Senare på aftonen egde det bebådade

aftonsamkvämet

rum i lokalen Kungsgatan 2. Som värdar vid detta samkväm fungerade pastorerne Kaiser (tysk), Case (engelsman), Ostermann (fransman) och Westman (svensk). Samkväret beskrifves af deltagare såsom angenämt. Vi voro tyvärr förhindrade bevista detsamma.

* * *

Torsdagens förhandlingar

öpnades i Blasieholmskyrkan kl. 9 f. m. Efter morgonandakt på flere tungomål upplästes ett svarstelegram från konungen.

Det hade följande lydelse:

»Tackande för konferensens uttalande besvarar jag det med en hjertlig önskan om Guds välsignelse öfver konferensens förhandlingar Jag beklagar ej kunna bevista den.

Oscar.»

Nu skreds till diskussion öfver den första frågan:

»*Hvilka medel böra föreningarne använda för sina aktiva medlemmars andliga utveckling?*»

M:r J. Herbert Trittons från London inledande föredrag till diskussionen upplästes af annan person och utveckladе ämnet: »*Hvad säger bibeln om vår tids unge män?*»

Efter upplåsande häraf talade *pastor Roos från Bern* öfver samma ämne.

Efter dessa båda talare yttrade sig i frågan bland andra grefve Bernstorff, professor Barde, hr v. Schlümbach, m:r Mills, pastor Krummacher m. fl.

Alla dessa framhöllo *bibeln* såsom det bästa medel mot otro, synd och nöd. Bibeln riktar ynglingens blick bortom tidens gräns mot evigheten. Den blicken gör en sann yngling. Men bibeln måste icke blott *läsas*, den behöfver *smältas*. Studier och samtal med erfarne män underlätta detta arbete.

Diskussionen öfver detta ämne upptogs efter frukosten kl. 1. Bland dem som då yttrade sig märktes hr Albricias från Spanien, af hvilken vi ega ett bref i svensk öfversättning om hans arbete i detta mörka land och hvilket bref vi på annat ställe i dagens nummer intaga.

Afslutandet af det mycket utförliga och lifliga tankeutbytet bestod i ett par föredrag om »föreningsmedlemmarnes inbördes pligter.»

På e. m. höllos offentliga föredrag, för hvilka vi sedermera något redogöra.

* * *

Fredagens förhandlingar

började med andaktsstund under pastor Häggströms från Norrköping ledning.

Derefter upptogs till diskussion andra frågan:

»*Hvilka medel böra föreningarna använda för sina medlemmars sedliga utveckling?*»

Under diskussionen af denna fråga, som inleddes af lektor Lövgren från Upsala, påpekades vigten af att vara *måttlig* i allting. Särskildt kom dryckenskapen på tal. Många tal. betonade fördelen för unga män af att blifva *absolutister*.

Sedan diskussionen slutat afgåfvos redogörelser för de kristl. ynglingaföreningarne i Amerika.

Af dessa redogörelser fick man veta, att ett särskildt institut är upprättadt för bildande af generalsekreterare. Deras antal har också fördubblats på de fyra sista åren, hvilket bevisar den enorma framgången af föreningarnes sak. Men denna framgång beror just derpå, att de verkligt lefvande kristna understödja verksamheten med kraft. Medlemmarnes antal i Amerikas 868 föreningar uppgår f. n. till 108,000. De hus som af föreningar egas representera ett värde af 6 mill. dollars. Sannerligen storartadt!

På middagen företogs den beramade *utfärden till Skärgården*.

* * *

Lördagens förhandlingar

inleddes med morgonbön, hvarefter diskussion vidtog öfver den tredje frågan så lydande: »Grundande och organisering af kristliga föreningar af unge män.»

I öfverläggningen deltogo bland andra Mr R. C. Morse, Amerika, Pastor H. F. Poulsen, Danmark, Mr David Walker från Sidney, Australien, Mr Rob. Burns från London, Öfverjägmästaren von Rothkirsch, Berlin, Prof. Gladstone, London, m. fl.

Sedan de tre förstnämnda, hvilka äfven under diskussionen tjenstgjorde som referenter, i korta ord skildrat förhållandena inom de olika landen, de representerade, utspann sig ett längre meningsutbyte mellan Öfverjägmästaren von Rothkirsch och Professor Gladstone, hvilkas åsigter om sättet för organiserandet i icke ringa grad afveko från hvarandra.

Von Rothkirsch varnade sålunda för att medgifva altför gamla personer tillträde till föreningarna, emedan de äldre och yngre medlemmarne ofta hade svårt vid att förstå hvarandra. I detta afseende hyllade han den åsigten att: »Lika barn leka bäst.»

Deremot fann han klass-skilnad t. ex. mellan bildade och obildade, rika och fattiga för alldeles oriktig och i strid med nutidens sociala sträfvanden.

I olikhet med Pastor Poulsen ansåg han vidare att man ej borde vänta med föreningens bildande tills behofvet gjorde sig gällande; behofvet fanns redan öfveralt. Ordningen vid organiserandet bör vara 1:o en man, 2:o en förening, 3:o ett hus.

Prof. Gladstone medgaf att sjelfva principen att förena alla unga män utan att taga hänsyn till deras olika yrken eller samhällsställning vore riktig, men trodde han ej att det i praktiken vore att rekommendera. Hvar och en borde verka i den krets och på det sätt, som öfverensstämde med hans anlag och personliga begåfningar.

Sedan diskussionen afslutats uppmanades de tre enda deltagarne, som voro närvarande vid den första verldskonferensen i Paris 1855, att framträda. Dessa voro hr Williams, Prof. Gladstone från England och hr Bards från Genève.

När de tillträdt tribunen uppstämde hela församlingen sången: »Blessed be the tie, that binds.»

Härefter återupptogs den i Fredags påbörjade, men då ej afslutade *sedlighetsfrågan*, hvilken inleddes med ett föredrag af Pastor Henry A. Buchtel, Denver, Colorado, om protestanternas styrka och inflytande i Förenta staterna och om kristliga ynglingaföreningarnes förhållande till kyrkans verksamhet.

Bland öfriga talare kunna vi nämna Biskop v. Schéele, Pastor Fr. von Schlümbach och Pastor Henri Bach, Lyon.

Pastor v. Schlümbach framhöll såväl på engelska som tyska språket det förvända i den nutida ungdomens lifsuppfattning och beklagade det eviga jägtande efter nöjen och sällskapslifvets tomma njutningar, som numera gjorde sig gällande och undanträngde den sanna lifsåskådningen, som borde vara baserad på kristendomen. Pastor Henri Bach, påpekade i sin tur nödvändigheten af att visa hjelpsamhet mot värnlösa unga män och kvinnor, isynnerhet mot främlingar. Efter föredragets slut utfördes från orgelläktaren af framstående sångare den engelska sången »Nearer my god to thee,» hvarefter aftonbön förrättades af pastor K. J. Montelius.

* * *

Kongressen öfvergick härpå till behandling af utlåtandet från utskottet för pröfning af verldkomiténs berättelse och antogos de flesta af de förslsg, hvilka utskottet framstält.

Vid val af verldskomité utsågos till medlemmar i verkställande utskottet samma personer som hittills nemligen: ordf. Pastor Tophel, vice ordf. mr Lucien Rochat och generalsekreterare mr Charles Fermaud, alla i Genève.

Som representant för England valdes jemte föreningarnes ärevördige stiftare mr Geo. Williams London, mr Edm. Kennedy, London. För Frankrike utsågs Pastor Henri Back, Lyon; för Sverige, Prof. F. Schulthess, Stockholm; för Norge Prof. P. Waage, Kristiania; för Danmark, Biskop V. Schousboe, Aalborg, de båda sistnämda äfven till korresponderande medlemmar.

* * *

På aftonen hölls föredrag af Prof. L. M. Törngren om »principerna för den fysiska utveckling»; hvilket föredrag sedermera illustrerades genom en uppvisning i den å Athenäum belägna gymnastiksalen af en del medlemmar tillhörande härvarande kristliga föreningar af unge män.

Öfningarne, som togo sin början med fristående rörelser och apparelj-gymnastik afslutades med velocipedåkning och belönades med stormande bifall.

* * *

Söndagen begagnades under förmiddagen till bevistandet af gudstjensten i de olika kyrkorna. På eftermiddagen hölls föredrag i Blasieholmskyrkan af Pastor Rud. Vyss, Warem, Schweiz, Prof. P. Vaage, Kristiania, mr W. A. Southwell, Melbourne samt Biskop von Scheéle. Aftonbön förrättades af Prof. Barde.

* * *

Efter konferensens slut gaf hr F. Albricias i franska kyrkan en framställning af protestanternas strider i Spanien, dervid han med värme skildrade den djupa okunnighet hvari folket är försänkt samt presternas motstånd. Dessa senare söka rycka barnen ur de evangeliska skolorna.

Omkring 3,000 personer bekänna sig nu till den evangeliska tron och i 130 evang. skolor undervisas omkring 1,000 barn.

Som bevis på de förföljelser, för hvilka protestanterna ständigt voro

---

missnöjd. Han måste hafva sett på mitt ansigte och mina ögon att jag gråtit, men såg inte alls ut som om han fäste sig dervid. Just som han steg upp från bordet, sade han: 'Jag önskar att du skrifver till fru James, Edna. Jag skulle vara ledsen om jag måste tro, att min dotter helt och hållet vore likgiltig för sin fars lycka!' Jag kunde ingenting svara, det kändes alldeles som om någonting steg upp i halsen på mig. Ack Bessie hjälp mig! Du vet att jag vill göra det som är rätt, säg mig hvad jag skall göra!» och hon lutade sitt tårdränkta ansigte mot vännens skuldra.

Ednas tårar flöto fritt, den sorg, som hon hitills sökt återhålla, fick nu ohejdadt lopp. Efter en stund blef hon lugnare.

Då tog Bessie till ordet. »Ack Kristus täcktes icke sig sjelf,» sade hon med en mild, men klar röst. »Kommer du ihåg, käraste, att detta är vårt minnesspråk för det nya året?»

Flickan ryste.

»Du fryser. Edna? Jag har alltför länge låtit dig vara i detta kalla rummet. Det ligger alldeles mot norr och jag har alltid sagt mamma, att det är omöjligt att begagna annat-

än midt i sommarn. Men kom in i hvardagsrummet, der är soligt och du måste få någonting att äta.»

Edna smålog svagt, men gjorde ingen invändning och fann sig inom några minuter bekvämt sittande i den vackra soffan i fru Cravens rum, med en kopp chokolad, ett nykokt ägg och några läckra smörgåsar framför sig.

Hur kommer det sig att somliga rum ega en sådan förmåga att framkalla trefnad och hemkänsla, under det att andra, som dock kunna vara utrustade med vida större lyx, helt och hållet sakna denna egenskap?

Fru Cravens rum var ett af de förra slaget. Det var ej stort, men ljust och luftigt, vettande mot söder. Den fina, grönblå färgen på tapeterna bröt behagligt af mot cretonnemönstret på möblerna, hvari blekröda törnrosor voro frikostigt strödda på svart botten. Elden sprakade muntert i kakelugnen, här och där sågos i små nätta glas och vaser tidiga violbuketter, hvilka spredo sitt ljufva doft i rummet och ovilkorligen framkallade tanken på soliga gräsvallar och ljumma gräsfläktar. Och

utsatta, anförde talaren sig sjelf, som för närvarande hade icke mindre än 4 rättegångar på halsen, och som vid hemkomsten till Spanien hotades af fängelse och böter. Med anledning häraf och på förslag af Pastor Bach från Lyon upptogs en kollekt till betäckande af nämda böter hvilken inbragte omkring 250 frcs.

* * *

Måndagens sammanträde öppnades kl. 9 f. m. med namnupprop och protokollsjustering hvarefter Pastor A. Leuwgren höll en kort betraktelse öfver Galat. v. 25 samt nedkallade Guds välsignelse öfver föreningarnes framtid.

Då konferensens förhandlingar härmed voro afslutade uppsteg Biskop von Saheéle på talarestolen och uttalade i ett längre anförande några varningens och förmaningens ord till de unga samt slutade med att på de tre verldsspråken framföra afskedshelsningar till de främmande gästerna, hvilka helsningar besvarades af de olika ländernas representanter, med tack för den visade gästvänligheten.

Sedan Biskop Scheele derefter för rättat en kort bön och nedkallat Guds välsignelse öfver konferensen, åtskildes deltagarne och var sålunda denna *de kristliga föreningars för unge män elfte verldskonferens* afslutad.

Måtte frukterna af detta möte och de dervid hållna öfverläggningar snart gifva sig tillkänna i ett kraftigt uppblomstrande af de kristliga föreningarne och af en välsignelserik verksamhet bland det uppväxande slägtet! *)

* Vi hafva endast denna gång hunnit att i korta drag och så att säga mera ytligt beröra konferensen och dess förhandlingar. I ett kommande nummer skola vi ingå i närmare detaljer.

Red.

Charles Fermaud,

generalsekreterare i de kristliga föreningarnes för unga män internationella komité.

Vi anse det vara ett slags passande apropos för dagen att lemna några små biografiska anteckningar om denne man, som nu under konferensen besökt vårt land och vår stad.

Charles Clement Fermaud är född i Lyon den 17 juni 1855. Han är son till numera aflidna Hippolyte Fermaud, som var köpman i Montpellier i Frankrike och Louise Fermaud, född Cordis från Genève i Schwitz.

Charles Fermaud är den äldste af sju syskon; han tillbragte de första åren af sitt lif i Lyon, der han tog studentexamen, men vid faderns plötsliga död 1870 flyttade familjen till Schweitz. Den äldste sonen lemnade likväl snart detta land och begaf sig till Tyskland, der han uppehöll sig en tid som elev vid en läroanstalt, hvarefter han i England fick anställning vid ett enskildt läroverk.

År 1874 återvände Fermaud till Genève och tillbragte 4 år på en bank der på platsen. Han hade der en vacker framtid för sig. Dragen emellertid till sin moders fädernesland, sökte och erhöll han Schweitzersk medborgarrätt, sedan han först uppfyldt sina beväringsskyldigheter i Frankrike. År 1876 vardt han medlem af den kristliga föreningen för unga män i Genève, hvars president han inom kort blef, och det var i denna egenskap som han 1878 organiserade de kristliga föreningarnes för unga män i Genève 8:de allmänna konferens i denna stad och på grund af hans nit för denna sak, i förening med hons praktiska duglighet fick han mottaga en kallelse från den internationella centralkommité, som bildat sig på nämda konferens, att tjäna såsom en förenande länk mellan dylika föreningar i skilda länder och verldsdelar.

Fermaud lemnade sålunda affärsbanan för att egna sig åt ett arbete, som han älskade och för hvilket han tycktes vara »the right man in the right place» (rätta mannen på rätta stället). För att bereda sig till det arbete, som väntade honom, företog han en resa till Förenta Staterna, ett land, hvarest blomstrande, lifskraftiga föreningar af unga kristna förekomma i mängd. Efter en 3 månaders vistelse i Amerika, återvände han till Schweitz, hvarest han gifte sig och företog derpå sin långa föreningsresa tvärs igenom Europa. I egenskap af generalsekreterare besökte han de kristliga föreningarne i England, Tyskland, Österrike, Belgien, Spanien, Frankrike, Holland, Italien, Sverge, Norge, Danmark, Schweitz och Ryssland.

Under sin nioåriga verksamhet har han deltagit i allmänna konferenser i Genève, London och Berlin samt i en mängd konferenser inom Schwitziskt område: Han har hållit en hel del föredrag på fem språk, nämligen engelska, tyska, italienska spanska och franska, hvilka han talar, åtminstone en del, flytande, och genomrest sträckor, som räkna 10 tusentals kilometer. Hans verksamhet består i att grundlägga, utveckla underhålla och återupprätta kristliga föreningar af unga män.

Fermaud är fader till två barn, och är bosatt i Genève. Han tjenar sitt sjelfvalda fosterland som officer vid ett fältmätningsregemente och tillhör den evangeliskt reformerta kyrkan i Genève.

Sprid Ungdomsvännen!

Bref från Spanien.

Från hufvudledaren för ynglingaföreningarne i Spanien F. Albricias ingick för någon tid sedan till redaktionen för »Jünglings-Bote» följande intressanta skrifvelse, hvilken vi här taga oss friheten att i öfversättning återgifva.

— — — — — — — — — — —

I början af Juli a. p. var jag i Madrid för att intressera några på poltikens område högst framstående personer för en vän i Rubi, som fallit offer för religiös förföjelse och på falsk angifvelse blifvit dömd till 3 månaders fängelse.

Under tiden hade min hustru blifvit af domaren vid underrätten i Parassa kallad för att vitna i den mot mig anhängiggjorda kriminalprocessen. Vid min återkomst inställde jag mig hos domaren, der man meddelade mig att en för sina carlistiska ideer bekant advokat erhållit ett anonymt bref, skrifvit med rödt bläck och försedt med teckningar af dolkar och sablar, i hvilket bref han hotades med döden, såvida han ej försatte den fångne, för hvilken jag intresserade mig, i frihet. Sedan jag afgifvit mina förklaringar förbjöd mig domaren att utan hans tillstånd ändra vistelseort. Efter några veckors förlopp blef jag åter kallad att inställa mig — denna gång tillsammans med min kollega, en ung schweitzer, som arbetade hos mig.

Efter ett samtal med sin konsul tillrådde denna honom att så fort sig göra lät, lemna Spanien, emedan han utaf det som förefallit tått det intryck att det här gälde en religiös förföljelse. Efter mycken strid och sedan jag lyckats öfvertala honom, lemnade min vän Spanien och inställde jag mig ånyo hos domaren. Här erför jag att löjtnanten för borgaregardet, för tillfället i Rubi, vitnat det han egde bevis på att jag skulle hafva skrifvit ett annat anonymt bref till Chefen för landtvärnet, hvilken jag äfven hotat med döden samt att min kamrat likaledes haft del i komplotten. För jemförelses skull måste jag deponera ett prof på min handstil. Jag protesterade på det kraftigaste emot en dylik beskyllning samt afgaf den förklaring att det hela enligt min åsigt endast vore en plan, uppgjord af våra motståndare för att utränga mig från den evangeliska verksamheten, inom hvilken Herren stält mig. Först senare fick jag klart för mig hvad motståndarne afsågo med denna plan. Genom att anklaga mig för att hafva hotat en *militärperson*, finge krigsrätten beifra saken och på grund af egendomligheterna vid den spanska krigsrättens förfaringssätt kunde målet utdragas i åratal, utan att den anklagade eller hans försvarare finge den ringaste kännedom om sakernas ställning; på så sätt kunde mina fiender hafva den tillfredsställelsen att se mig i fängelse på, hvem vet, huru lång tid, anklagad för ett gement brott utan att deras beteende finge det ringaste sken af religiös förföljelse. Generalen i disriktet Catalonien ville dock ej upptaga målet; kanhända genomskådade han anklagarnes orättfärdighet.

Hur många resor och huru mycket penninggar har icke alt detta redan kostat mig och hvilken ångest har icke min hustru varit underkastad; Härmed är dock icke alt sagt. Jemte handhafvandet af den evangeliska skolan i Rubi (20 elever), söndagsskolan och den af mellan 35—40 personer besökta gudstjensten, går jag hvarje vecka till Sabadeu, en liten plats, omkring 12 kilometer härifrån med ca 20,000 invånare, der vi hafva en liten församling. Från tid till annan låter jag i kaffehusen och å gatorna utdela prospekter jemte upprop, i hvilka jag för att lägga beslag på publikens uppmärksamhet talar om Washington, Lincoln, Livingstone, Matamoras m. fl.; för en månad sedan offentliggjorde jag en skrift med titel:

»Hvad är fastandet?» Nästa torsdag skall jag tala öfver ämnet: »Är öronbikten en apostolisk handling?»

Vid tiden för sammankomsten visade sig polischefen och förklarade i kretsföreståndarens och domarens namn församlingen upplöst och stängde dörrarne. Jag gick till kretsföreståndaren, hvilken sade mig, att han icke egde någon kännedom om att ett evangeliskt kapell existerade. Jag svarade honom, att jag dock vid ett tillfälle hade meddelat honom om invigningen, hvilket han emellertid icke ville medgifva, utan fordrade en ny anmälan. Olyckligtvis var prospektet, som man utdelat, icke försedt med tryckort; kapellets vaktmästare häktades och jag erhöll en tredje anklagelse på grund af boktryckarens försumlighet.

För några dagar sedan kommo fem personer, åtföljda af domaren, för att hos mig anställa husvisitation efter de prospekt, på hvilka nämda möte var utlyst. Om boktryckaren är illasinnad kan denna sak leda till mycket obehag för mig. Jag tror dock att han, ehuru likgiltig i religiöst hänseende, skall tala sanning.

Från Sabadeu tillskrifver mig en vän, att det ryktet ginge bland de katolska, att man skulle hålla mig i häktet under hela ransakningen, hvilken kunde räcka månader, ja hela år; sjelf, om jag sedermera blefve frigifven, skulle dock sanningens fiender känna sig rätt tillfredsställda.

De: Evige lefver dock och styr alt och har hittills ej tillåtit att jag fallit i fiendens händer.

Tack käre broder för edert bref! Ni känner nu min ställning, och beder jag eder att förmå de kristna hos eder komma oss till hjelp.

Måtte Herren välsigna och hjelpa eder i edert arbete!

En kristlig helsning från eder hängifna

F. Albricias.

På branten.

Ett blad ur en ung flickas historia.

— Surr — surr — surr! ljödo de outtröttliga symaskinerna i fru Whartons syatelier.

»Charlotte Wills,» sade en barsk röst, »tag och kasta öfver dessa sömmarne, men skynda dig, ty jag behöfver kjolen genast!»

En flicka med klara ögon och ett behagligt leende reste sig från sin plats för att taga mot arbetet och återvände, i det hon tillkastade sin närmaste granne en munter anmärkning. Lottie var afgjordt gunstlingen hos flickorna och äfven hos fru Wharton, hur sträng och sträf denna än tycktes vara.

När tecknet att upphöra med arbetet denna afton ljöd, skyndade sig Lottie ändå mer än vanligt att fullgöra det åliggande hon fått sig uppdraget, nemligen att bringa det fullskräpade rummet något så när i ordning, och gjorde endast ett uppehåll för att säga till några af kamraterna, som väntade för att få sällskap med henne på hemvägen:

»Jag måste skynda mig hem i kväll, flickor; mor var så dålig när jag gick från henne i morgse.»

En liten stunds promenad förde snart Lottie till ett hus på en af stadens smågator och hon klättrade skyndsamt uppför alla de branta trapporna till vindsvåningen.

»Är du sämre, mor?» frågade hon ömt, i det hon lutade sig ned öfver bädden, der en kvinna, oroligt kastande sig af och an, låg utsträckt.

»Jag känner mig verkligen sjuk,» svarade denna. »Jag har nog öfveransträngt mig med det myckna arbetet och hur jag skall orka med hela den högen,» tillade hon, pekande på ett bylte, »kan jag inte förstå. Åh, hvad det gör ondt!»

Lotties behändiga fingrar tände skyndsamt på en brasa och gjorde det så bekvämt som möjligt för den sjuka. Det dröjde länge innan hon denna afton kunde somna. Hennes tankar sysselsatte sig ifrigt med hur det skulle blifva ställdt för dem, i händelse hennes stackars mor blefve oförmögen till arbete. »Ack, om endast min lärotid vore slut,» suckade hon, »jag kan ju inte förtjena ett öre på ännu sex månader.»

Tre veckor förgingo — veckor, fulla af oro och bekymmer för Lottie och af svårt, men tåligt buret lidande för fru Wills. Alt sedan man-

nens och fadrens död hade de haft svårighet att draga sig fram och följaktligen funnos inga besparingar att nu i nödens stund tillgå. All den stolthet som fans i Lotties natur reste sig, när hennes mor efter några dagars förlopp föreslog, att de skulle sälja ett par af de få möblerna de hade kvar, för att skaffa sig föda och bränsle, och nu återstod intet mer som kunde undvaras. Fru Wills motsatte sig bestämdt att ådraga sig en skuld, som hon sannolikt aldrig skulle blifva i stånd att betala, och just samma dag hade läkaren vändt sig till Lottie och sagt:

»Jag kan ingenting vidare göra för er mor, såvida ni ej kan skaffa henne mer närande föda; öfveransträngning och brist på näring är orsaken till hennes sjukdom.»

Lottie förmådde ej uthärda längre, utan brast i tårar och rusade ned för trapporna på gatan. Hon hade ej gått långt, förrän en hand lades på hennes axel.

»Nej, se Lottie! Hvem skulle trott få se dig gråta? Hvad står på?»

Den talande var en flicka, några år äldre än Lottie och liksom hon sysselsatt vid en syatelier. Ehuru Kate Ransom ofta visat henne vänlighet, fans det någonting i hennes ansigte som gjorde, att Lottie aldrig kunnat fatta riktigt förtroende till henne. Men i hennes nuvarande sinnesstämning var alt deltagande välkommet och Kate visade sig mycket deltagande, under det hon lyssnade till Lotties bekymmer.

»Sannerligen jag kan förstå hvad du skall göra,» sade hon slutligen, när din bror är för ung att kunna förtjena något och du sjelf hela dagen måste arbeta för fru Wharton. Tänk, Lottie, hvad *hon* skulle kunna göra för er, om hon ville. Hon samlar in en mass pengar och det bara genom er, flickor.»

»*Hon!*» afbröt Lottie. Jag skulle inte vilja begära någonting af henne, om —»

»Nej, naturligtvis inte,» sade den andra, »och om du än gjorde det, skulle det tjena till bra litet; hon är den snålaste människa på många mil rundt, med undantag af fru Crespi, som jag syr hos. Men tänk bara Lottie, hur de tvinga oss till arbete för att sjelfva bli rika. Alla flickorna säga du är skicklig och ändå får du aldrig ett öre.»

»Om sex månader,» började Lottie.

»Ja bevars, det vet jag visst,» invände Kate, »men hvad säger du om de två och ett halft år som du redan gått och trälat för henne? Hon är *skyldig dig* en vacker summa, det kan du lita på, och den skulle nog jag låta henne betala.»

Detta var ett nytt sätt att betrakta saken, som icke så litet förbryllade Lottie, och hon frågade undrande:

»Hur menar du?»

»Åh, det tjenar till ingenting att tala om för dig, du skulle i alla fall inte göra det. Men om min mor hölle på att dö af svält — *dö*, Lottie! så vet jag nog hvad *jag* skulle göra, isynnerhet om det fans någon som voro skyldig mig pengar för mitt arbete, såsom fru Wharton är skyldig dig.»

»Men jag håller ju på att lära hos henne, vet du ju,» sade Lottie. »Om en tid får jag förtjena sjelf.»

»Dumheter! Du kan lika bra som någon annan flicka der och har redan kunnat det flera månader, du hjelper henne för rakt ingenting. Men om du är nöjd dermed, så har jag ingenting med saken att skaffa,» fortsatte Kate, litet hånfullt.

(Forts.)

Obs.

För att blifva i tillfälle bereda våra läsare nöjet att i detta nummer få en så klar öfverblick öfver verldskonferensens förhandlingar som möjligt, hafva vi, ehuru ogerna afvikande från den bestämda tiden för tidningens utgifvande, beslutit att för denna gång fördröja tryckningen till onsdagen. Red.

Breflåda.

Karlstads Kristna Y. F. Tidningen bör reklameras på postkontoret, om den ej kommer eder tillhanda.

E. Bertil Berglund. Omnämda följetong börjar i N:o 21. Lösnummer af tidningen kostar 5 öre. Boken erhålles hos Palm & Stadling, härstädes.

Annonser

Välgjorda
Möbler
Bättre och enklare. Billigt pris.
Äfven mot afbetalningar.
Malmskilnadsgatan 46
7 Oxtorgsgatan 7
A. Lagerberg.
Egna tillverkningar.

Ett väckelserop till de unga
af J. W. Hjertström. Pris 20 öre. Vid partirekvisition hos författaren, adress *Nyköping*, lemnas hög rabatt. Frimärken tagas i likvid.

»En allvarlig varning för de afvägar och snaror, som hota de unga med förderf och undergång, samt en innerlig inbjudning till ynglingar och jungfrur att lemna sig åt Jesus.» *Hemlandsvännen.*

»Det är med glädje vi anmäla denna lilla skrift, som, genom väl utförda, tilltalande skildringar ur lifvets verklighet, vill vara ett väckelserop till de unga att söka sin Frälsare.» *Veckoposten.*

Vid Herberget
för tjenstflickor, Klara Östra Kyrkogata N:o 7, erhålla yngre tjenarinnor, som för tillfället sakna anställning, nattlogis jemte kaffe på morgonen för 35 öre. Betyg skola medföras.

På samma gång man erbjuder flickorna denna billiga fristad, vill man härmed varna dem för att lemna sina platser i hemorten, i tanke att få det bättre i Stockholm, ty »att få det bättre» lyckas nästan aldrig, så vida man icke på förhand fått säkert löfte om bestämd plats.

LINA NORDWALL,
Herbergets stiftarinna.

C. Berg
23 Artillerigatan 23
Stockholm
bemedlar köp och försäljning af *stads-* och *landtegendomar* samt emottager uppdrag till härvarande *under-* och *öfver-rätter*, ombesörjer *lagfart å egendomar*, *bevakningshandlingars* inlemnande, utreder *sterbhus*, förrättar *bouppteckningar* uppsätter *testamenten* samt ombesörjer *vicevärdsgöromål* och inkasseringar, m. m. Vänden Eder med förtroende till
C. Berg
23 Artillerigatan 23
Stockholm
Träffas: *kl. 10—12 f. m., 3—5 e. m.*
Allm. Telef. 75 08.

Å Fredrika-Bremer-Förbundets byrå,
Stockholm,
finnas kvinliga arbetssökande anmälda, såsom: lektionsgifvare, svenska och utländska lärarinnor för hem och skolor, kontors- och skrifbiträden, husföreståndarinnor, sällskap och biträden i hem, föreläserskor, gymnaster, sjuksköterskor m. fl.

I Vedhandeln
4 Observatoriegatan 4
försäljes frisk och god björk- samt al- och barrved, såväl sågad som osågad jemte antracit-, sten och träkol, engelsk och svensk kokes, hemsänd till alla delar af Stockholm.
Obs.! Äfven säljas ved-, kol- och kokspoletter.

K. F. U. K:s möten:
Norrlandsgatan 13, 2 tr.
Söndag 6—9 e. m. Börjar med bibelklass.
Onsdag: 6—9 e. m. arbetsklass.
Nytorget 46. Söder.
Lördag: 7—9 e. m. arbetsklass för fabriksflickor.

Genom **K. F. U. K:s placeringsbyrå**, 13 Norrlandsgatan, anskaffas alla sorters tjenarinnor, biträden i hushåll och affärer samt lärarinnor. Adresser och rekommendationer till utlandet lemnas åt unga flickor, som äro rekommenderade af någon af föreningens medlemmar.

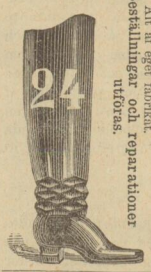

C. P. HÖGLANDERS
Skoetablissement
(Etableradt 1870.)
24 Brunkebergstorg 24
Stockholm.
Rekommenderar mina allmänt välkända tillverkningar.
Alt af eget fabrikat.
Beställningar och reparationer utföras.
Allm. Telef. 68 81.

EMIL LARSENS
skrädderiaffär
18 Brahegatan 18.
Obs.! Obs.!
Goda tygen. Solidt arbete.
Billigt pris.
Allm. Telef. 7116.

A. & O. Schultén
STOCKHOLM,
2 Normalmstorg 2
och
7 Sturegatan 7.
Stora och välsorterade lager af
Garn-, Väfnader & Trikåvaror
i parti och detalj till billigaste **fabrikspris.**
Profven sändas till landsorten franco.

Till Amerika!
(Bremer-linien).
Generalagentur, Stockholm.
Utvandrare och **resande** befordras med **Norddeutscher Lloyds** kejserliga postångare till **New-York, Baltimore, Filadelfia** och **Boston** samt till **Australien, New Zeeland, Ost-Asien** och **Syd-Amerika.**
Närmare underrättelse hos
Grossh. *S. G. Borin,*
N:o 1 Packhusgränd, Stockholm.

Palm & Stadling.
Piano- & Orgelmagasin
Malmskilnadsg. 40,
Stockholm.
Rekommenderar sitt lager af **Flyglar, Pianinos & Orglar** från de förnämsta in- och utländska fabriker. Särskildt framhållas H. Kohls *Flyglar* och *Pianinos* samt Mason & Hamlins Orglar.
Obs. Svenska orglar med 1 stämma 4 oktaver samt 1 knäforte från 115 kronor.
Lager af alla brukliga blås- och stränginstrument, såsom:
Violiner, Flöjter, Guitarrer, Klarinetter, Occarinor, Dragspel, Symphonion, Ariston, Horophoner, Zittror, Speldosor.
Violinlådor, Violinsträkar, Mek. Notställare, Piano- och Orgelstolar m. m.
Goda betalningsvilkor. Billiga priser. Illustrerad priskurant på begäran *gratis.*

Nilsson & Dahlbeck.
38 Skrädderi-Etablissement 38
samt lager af färdiga
Gosskläder
Regeringsgatan
Stockholm.

Stockholm, David Lunds Boktryckeri 1888.

UNGDOMS-VÄNNEN.

MITT LJUS MINSKAS EJ — KRISTLIG TIDNING FÖR SVERGES UNGDOM. — DITT ORD ÄR EN LYKTA FÖR MINA FOTTER

N:o 35. Tisdagen den 28 Augusti. 1888.

Prenumerationspris:
Helt år 1 kr., 3/4 år 75 öre, 1/2 år 60 öre, 1/4 år 30 öre.
Postbefordringsafgift 20 öre.
Till Amerika 3: 50; Norge, Danmark och Finland 3 kr.

Redaktör och ansvarig utgifvare:
K. TH. MALMQVIST.
Brahegatan 60 Stockholm.

Annonspris: 8 öre pr petitrad.
Expedition: Palm & Stadlings bokhandel Malmskilnads gatan 40. Telef.: Bell 10 78, Allm. 57 90.
Lösnummer: 5 öre.

Predikan

vid begynnelsen af

Elfte Verldskonferensen af Kristliga föreningarna af unga män

i Stockholm den 15 Augusti 1888

af Professor *W. Rudin.*

Då man har att tala till människor i något betydelsefullt ögonblick, t. ex. vid ett afsked, hvarvid man tror sig se någon för sista gången, eller då man träffar någon för första och kanske tillika sista gången, såsom säkert fallet är med mig och många af dessa unge män, i hvilkas krets jag i detta ögonblick är ställd, då söker man gerna finna ett omfattande ord, som säger mycket, ja, säger om möjligt *allt* hvad ett hjerta kan säga ett annat. Ett sådant tillfälle synes mig detta gudstjenstliga ögonblick vara, då vi, Guds återlösta, samlas och mötas från olika verldens trakter inför vår Guds ansigte. Det är då icke ett fåfänglighetens ögonblick», då det gäller att lysa med ett fyrverkeri och förnöjas af ett sådant, för att så strax se det slockna och förgäta det och kanske skynda till ett annat dylikt fåfänglighetens ögonblick. Nej, m. å., mina dyra vänner, församlade från fosterlandet och många andra land, det är ett »*evighetens* ögonblick», då vi om möjligt må tala till hvarandra med evighetens eftertryck och höra med evighetens besinning. Derför söker jag nu efter ett omfattande evighetsord, hvari jag i korthet kan säga mycket, ja, om möjligt allt hvad mitt hjerta ville säga eder.

Ett sådant ord, och dertill det passande ordet, är icke alltid lätt att finna. Men skall man finna det, så skall det vara någon af den gudomliga Andens ord i den heliga skrift. Ty såsom denna bok är märklig deri, att den innehåller alt hvad vi någonsin kunna åstunda i denna verld för våra högsta och djupaste behof, så är den ock märkvärdig deri, att den är full af små, korta ord, som dock äro idel storheter, ord, i hvilka hela skriftens rikedom och fullhet afspeglar sig. De likna, dessa små kärnord i skriften, regndroppar, i hvilka, trots deras litenhet, ljusets alla färger bryta sig, lika så väl som i det stora hafvet.

Ett sådant ord, passande, såsom mig synes, för detta ögonblick, har jag trott mig finna i den helsning, hvarmed apostelen Paulus afslutar sitt första bref till den unga, nybildade församlingen i Tessalonika. Det är sålunda ett heligt afskedsord, ett sista ord af en Guds tjenare och en faderlig vän, till en samling af unga, för hans hjerta djupt dyrbara kristne. Detta ord må blifva min helsning till eder, dyra vänner, här församlade: *Fridens Gud sjelf helge eder till hela eder varelse, att hela eder ande, själ och kropp må varda behållna ostraffliga vid vår Herre Jesu Kristi tillkommelse.* 1 Tess. 5: 23.

Det måste ju vara af högsta vigt för en ung människa, som, såsom det heter, »har lifvet framför sig», att klart fatta i sigte *sitt lifs mål.* Men detta mål kan ju icke ligga blott inom en jordisk framtid, som skall försvinna lika så väl som den flydda tid, som ligger bakom oss, utan det måste tillhöra en tillvaro, som icke försvinner, vår *förblifvande* tillvaro; och denna heter *evigheten.* Men mot evigheten skynda vi ju alla, unga som gamla. Denna långa framtid hafva vi alla framför oss. Och så äro vi då alla i viss mening unga. Och dermed är vårt egentliga mål oss gemensamt, vårt »evighetsmål». Och hvad heter detta? Aposteln utsäger det i våra textord. Det heter *helighet.* Men på samma gång påminner han, att detta icke kan eller får vara en *självförvärfvad,* blott mänsklig helighet, utan en »*af Gud gifven*». Ty han säger ju: »*Fridens Gud sjelf* helge eder». Och dock gör han *oss* på samma gång medansvariga för, att vi verkligen vinna denna helighet. Huru skulle han eljes kunna tala om en »ostrafflighet» — hvilket naturligen ock innebär möjligheten af en straffbarhet — vid Kristi tillkommelse, i sammanhang med vår fullbordade eller icke fullbordade helgelse? Vi måste altså fritt mottaga och använda den nåd till helgelse, som Gud gifver oss, och lemna den rum att utgestalta sig i vår varelse. *Nåd* och *fritt mottagande af nåd* — se der hvad som behöfves till denna helgelse, något som vår luterska kyrka särskildt önskar att framhålla.

Så fasthållen då detta såsom edert lifs högsta mål: Gud, den Helige, vår »helige Fader», eller, såsom han här kallas, »fridens Gud», d. v. s. den eviga kärlekens, hvilans och sällhetens Gud, han vill sjelf genom sin helige Sons Jesu Kristi uppenbarelse i verlden och med sin Helige Andes kraft fullkomligt helga eder. Så mån då också I begära ingenting mindre än detta, nöja eder med ingenting mindre, eftersträfva ingenting mindre.

Men denna vår fullkomliga helgelse är något *outsägligt stort,* större än vi kunna fatta. Den är derföre icke frukt endast af något ögonblicks verk eller hastigt beslut, vore det ock ett beslut att »helt öfverlemna sig åt Jesus». Detta kan vara en skön utgångspunkt, men är icke helgandet sjelft. Det är *ett lifs* verk och uppgift; eller det är *Guds verk i oss under hela vårt lif.* Och detta verk kräfver något vida mer, än vi sjelfva förstå eller i början ens vilja medgifva, äfven då vi öfverlemnat oss åt Gud. Jesu första lärjungar hade väl slutit sig till Frälsaren, älskade och följde honom. De väntade ock att en gång få »regera med honom». Men huru annorlunda uppfattade de icke hans rike, än det i verkligheten var, och huru svår blef icke deras genomgång, huru måste de icke likasom *dö* från sitt eget, innan de lärde förstå detta. Så är det med oss och helgelsen. Vi kunna önska och vilja blifva helgade, utan att ännu förstå sjelfva det innersta väsendet af detta verk, hvilket är detsamma som att *Gud skall för oss och i oss blifva alt i alt.* För att det skall komma dertill måste vi *dö* från oss sjelfva och så lemna rum för en ny skapelse af »Kristus i oss», hvad vill icke detta säga! Hans eget lif och väsen i oss! Hvilken renhet och upphöjdhet i *vårt* hela väsen måste icke detta innebära, hvilken sanning och trofasthet, hvilken kärlek och uppoffring, hvilket obetingadt förlitande på Gud och vän-

»Jag har helsat på Bessie Craven, pappa.»

»Åh, jaså,» sade han likgiltigt och lät ämnet falla. Cravens voro ej bland hans favoriter. »Mycket aktningsvärda människor», brukade han något föraktligt säga om dem.

Slutligen reste sig herr Russel och tog tidningen för att gå in i biblioteket. Nu erbjöd sig ett tillfälle för Edna. Hon måste ej låta det gå sig ur händerna.

»Pappa», sade hon med darrande röst, men fram måste det, »jag har skrifvit till fru James.»

Herr Russell studsade något, men vände sig hastigt om och kysste henne. »Tack för det, Edna,» var allt hvad han svarade, men orden ljödo som musik i hennes öron. Hennes beredvilliga undergifvenhet hade rört honom och han hade en känsla af hur mycket den måste hafva kostat henne, ty han visste hur innerligt hon varit fästad vid sin mor. Om ej hans stolthet varit i vägen, skulle han mähända tagit tillbaka sina orättvisa ord från föregående afton, men Edna behöfde det icke; hans vänliga blick och milda ord voro mer än tillräckliga och hon gick denna afton till sängs

eftermiddag, att hon trodde det skulle göra frun godt att få litet frisk luft. Hon hoppades fröken skulle stanna tills hon kom tillbaka.»

»Tack Rachel,» sade Edna,» men jag tror jag får går hem nu. Jag känner mig så mycket bättre. Jag måste sofvit flera timmar, jag rigtigt skäms att hafva varit så lat.» Och med en blick i spegeln tillade hon: »Så slarfvig jag ser ut! Jag får lof att gå upp och snygga mig litet och på samma gång skrifva några ord till fröken Craven.»

»Kära Bessei,» skref hon, »tack så hjertligt för det ordet: Och Kristus täcktes icke sig sjelf! Jag går nu hem, emedan jag önskar skrifva till fru James. Tusen tack för alt ditt och den goda fru Cravens deltagande. Din tillgifna Edna.»

Alt sedan samtalet med Bessie hade denna tanke så småningom mognat till beslut hos Edna och hon var nu ifrig att utföra den.

Det blef ingen lätt sak. Månget ark måste ofullbordadt läggas åsido, mången suck undslapp hennes läppar, innan den lilla biljetten blef afslutad, hvari fru James tillönskades lycka

tan på hans stund, hvilken ödmjukhet och lydaktighet, hvilket tålamod i lidandet, hvilket offrande af vår egen vilja och våra egna tankar, af egen ära och fördel! I sanning alt detta är nådens, icke den egna naturens verk.

Och *hvilken vidd* har icke detta verk! »*Hela vår varelse*» måste blifva helgad. Och hvilken rik, mångfaldig och underbar varelse hafva vi icke: en trefaldighet af ande, själ och kropp, inflätade i hvarandra, och hvardera med en mångfald af krafter i sig. Man har stundom kallat menniskan en »maskin», och vissa lärda i våra dagar tyckas företrädesvis älska denna benämning på henne. Vi minnas ju detta från en fransysk lärd *) härstammande uttryck: »l'homme de machine». Nåväl, låtom oss taga fasta på och för vårt ändamål göra oss till gode denna synbart föga hedrande benämning. En maskin är ju icke sitt eget verk; den är en annans skapelse och tillika ett konstverk, ofta ett snillets verk, och derjemte afsedd för och tjenande högre förnuftiga ändamål, dens, som gjort den, eller andras, som likna honom. Så är ock människan. Låtom oss t. ex. för en stund använda denna benämning på oss: »ett lokomotiv». Men hvilket underbart lokomotiv! Föreställen oss dock ett lokomotiv, som jemte det vanliga lokomotivets konstrika sammansättning äfven har egenskapen att i sig sjelf förena förmågan hos både sin förare och eldare, förmågan att sjelf uttänka och hitta alla möjliga vägar, att kunna gå både på landsvägar och gångstigar, att hoppa öfver tufvor, stenar och diken, att kunna sjelf på förhand omtala hvart det ämnar gå och efteråt beskrifva sin resa, ja att sjelf kunna telegrafera från en station till den andra o. s. v. Och nu till råga på allt: detta lokomotiv, denna maskin har förmåga att beundra och prisa — icke sig sjelf, utan — honom, som har gjort den; ty maskinen är ju alls icke sitt eget verk. Nåväl, m. å. Vi hafva ju icke gripit denna skenbart fantastiska skildring ur luften. Den tillhör icke fantasiens utan den rama verklighetens verld. Sådana maskiner vandra i tusental omkring bland oss, de snudda vid hvarandra i hvarje ögonblick, utan att stöta tillsammans. Och de äro icke långt borta från oss. Vi kunna här begagna ett fransyskt uttryck: »cette machine c'est moi». Och vi hafva ju icke sagt för mycket om dess märkvärdighet, utan snarare för litet. Särskildt hafva vi ingenting talat om dess förunderliga förmåga att *välja* mellan ondt och godt, att använda hela sin inneboende förmåga att skada och förderfva eller att gagna och tjena andra maskiner. — Så se då, o menniska, en gång din storhet och underbara daning och — *tillbed din skapare.*

Men nu, hela denna omätliga rika och mångfaldiga varelse skall blifva *helgad*, genomträngd af Gud, så att alt deri tjenar honom och hans ändamål, under det på samma gång alt i denna varelse tjenar hvartannat, dock så att det högre deri herskar, det lägre tjenar och på detta sätt blifver ett tempel deri Gud tillbedes.

(Forts.)

*) En af de fransyska encyklopedisterna, friherre von Holbach.

Hindren för de Kristliga Föreningarnas af Unge Män utveckling.

Föredrag af Past. Theodore Monod vid Paris-föreningens årsfest 1888.

Då jag ser rundt omkring mig, huru alla människor fara till landet, och huru till och med min portvakt förargar sig öfver att vara tvungen att stanna i staden, och då jag så ser trots den lockande blå himlen och det vackra vädret unge män samlas för att gemensamt tala om föreningens angelägenheter, känner jag mig rent ut sagdt, rörd . . .

. . . Men en sak som man sagt mig är: fatta er kort! Jag vill derför inskränka mig till det minsta möjliga.

I gifven redan sjelfva ett godt exempel genom att välja det föreliggande ämnet. Ni har ju kommit ett godt stycke på väg, Ni gör framsteg och dock i stället för att lyckönska hvarandra till de vunna resultaten och till dem, som väntas, så säger Ni: visa oss de hinder, som vi kunna komma att möta! Det är det rätta sättet. Jag skall inskränka mig till att uppställa frågan så här: Hvad är det som hindrar den eller den föreningen att göra framsteg?

Jag har på nära håll följt denna Eder förening i Paris, men jag har blifvit mycket förvånad öfver den förändring, som på kort tid inträdt. Jag minns mycket väl, hurusom för några år sedan man sade: Jaha Kristliga Föreningen? Montmartregatan, är det inte så? de hafva ett rum ju? . . . Och så förestälde man sig några unge män, som kommo tillsammans om tisdagarne för att läsa bibeln, och man hade det intrycket, att unge män, hvilkas familjer bodde i Paris, voro mycket sällsynta i föreningen.

Och nu har Ni bland Edra aktiva medlemmar ett ganska vackert antal unge män, som hafva sina familjer i Paris — se der något betydelsefullt. Om det blott vore fråga om att samla unge män, som ha sina hem i Paris, så vore det hela icke mycket nödvändigt, och å andra sidan kan jag icke rätt föreställa mig en förening, bestående blott af ensamstående unge män. De skulle komma att känna sig ännu mer ensamma och öfvergifna, och om de icke der påträffade jämnårige, som ville föra dem omkring i den stora staden, skulle de lära känna den på ett sätt, som gjorde, att det varit bättre, om de aldrig lärt känna den. De måste träffa jämnåriga, som känna Paris och som jemte ett godt råd och ett godt föredöme äfven bjuda dem ett hjertligt mottagande. Ni har gjort det och Ni gör det, föreningens sammankomster bära vittne derom.

Nuväl låtom oss taga i betraktande de största hinder, som kunna möta Eder — jag fäster mig nu icke vid de yttre hindren; dessa kunna nog vara många, men de äro icke oöfvervinneliga — det gäller att tränga in på området för den unge mannens sedliga lif. Det största hindret är det absoluta lugnet. När man icke gör framsteg, så går man i stället bakåt, tröttnar och lemnar altsammans. Detta hinder har Ni redan öfvervunnit, men det fins en annan fara — det fins stormar, sällningstider, svåra ögonblick, men detta är dock icke den största faran. Om blott alla matroserna om bord arbeta väl tillsamman, så besegrar man stormarna, faran uppstår, då man icke håller rätt tillsamman; denna fara nämner jag blott i förbigående, ty jag tror, att Ni hittills varit bevarade derför och att Ni alltid skall undgå den, om Ni blott inser, att det är en fara och Ni bekämpar de första rörelserna af det inbördes dömandets ande; detta är ett svårt hinder, äfven om det är fördoldt.

Ett annat svårt hinder, ser jag i diskussionerna, dessa, som ju äro nödvändiga, böra aldrig urarta till personliga ordbyten. Så snart det börjar röra sig kring personer, blir man häftig och bitter, och stundom händer det med föreningar såsom det händt med kyrkosamfund, att de blifva splittrade och ödelagda på detta sätt.

Vidare hafva vi diskussioner om former, lagar, reglementen. Det kan vara mycket nyttigt och gagnande, men jag vill blott påminna Eder om en sak: Genom att vilja med all makt rida på uttryck, kan man komma derhän, att man gör våld på lagens anda. Det fins nästan ingen stadga i verlden, som icke måste tagas med hvad jag skulle vilja kalla ett korn sand d. v. s. en smula sundt förstånd och hjärta.

Vi hafva ytterligare diskussioner af grundsatser. Dervid måste vi först komma på det klara med, hvad som menas med en grundsats. Jag mins en herre, som vid bordet sade: »Hvad, Ni öppnar Ert ägg i den tjocka ändan? jag öppnar dem alltid i den smala, det är en grundsats som jag har.»

Det var icke någon grundsats, utan helt enkelt en vana. Det fins folk, som i hvart ögonblick tala om sina grundsatser, under det att de i sjelfva verket utbreda sig öfver sina vanor, sådant hvilar icke på en allvarlig öfvertygelse. Man måste lära sig att offra mången gång sina s. k. grundsatser, som vid närmare granskning visa sig vara endast sedvänjor, beroende på lynne, temperament m. m. Man måste hafva mycken vidhjärtenhet och mycket tålamod, man måste grundligt undersöka frågan, innan man uttalar sig och — innan man hinner öfvertyga sig, att man kan begå misstag, hvilket ej alltid är så lätt att medgifva.

En gammal professor i England sade en gång med den allvarligaste min åt sina kringstående elever: »Mina herrar, vi äro icke ofelbara, icke ens de yngste bland oss». Det var bra sagdt, ty det händer ofta, då man är ung, att man kastar sig öfver en fråga, men när man närmare undersökt den, finner man, att de, som man ansåg vara så enkla, icke äro det mera än man sjelf, ofta mindre. Med ett ord: man behöfver vara prydd med ödmjukhet, det är en af de första reglerna för att vinna framgång i diskussioner. Inbilskhet är ett mycket obehagligt fel, och med den följer böjelsen att prata för mycket.

Alla de fel, som kunna vidlåda den enskilda unge mannen, äro lika många hinder för föreningarnas utveckling, och som de frigöra sig derifrån, skola de hafva lättare att vinna framgång. Det finnes en gyllene medelväg mellan att tala för mycket och vara alt för tystlåten.

(Forts.)

Svar på Frågor.

(Insändt.)

Det är visst icke första gången en sådan fråga som den i n:r 30 af Ungdomsvännen blifvit framställd: *hvarför de äldre medlemmarne inom församlingen så litet uppmuntra ungdomsföreningarnes verksamhet.* Ins., som äfven tillhör ynglingaf:n, har

— 56 —

i sitt nya lif och försäkrades om att i Edna finna en god dotter.

»En tafatt, outvecklad flicka,» tänkte fru James, i det hon vårdslöst lade papperet ifrån sig, »men det är ju helt naturligt, hon har ju ännu knappast varit ute något i sällskapslifvet.»

Men det oaktadt var dock ej den lilla biljetten fåfängt skrifven, till och med i afseende på fru James. Den rörde henne mer än hon sjelf var medveten om och i sitt hjerta erfor hon en maning, som knappast var stark nog för att kallas ett beslut att vara god mot Edna. Och hvad Edna sjelf angick var det en sannskyldig seger. Mången med trumpetstötar och hurrande folkmassor firad triumf har ej varit föranledd af en så stor seger som den hvilken hon denna dag vann öfver sig sjelf.

Det var med någon oro som Edna motsåg sin fars hemkomst. Ehuru hon var enda barnet, hade der aldrig mellan dem funnits den förtroendefulla kärlek som borde ega rum mellan fader och barn. Herr Russell var en alt igenom verldsligt sinnad man, framgångsrik, tillfredsställd med sig sjelf och sin omgifning, samt

— 57 —

helt och hållet upptagen af penningeförvärf. Han hade alltid varit en välvillig fader, angelägen om att hans dotter skulle vara väl klädd och få en vårdad uppfostran samt i fråga om handpenningar ända till öfverdrift frikostig, men den kärlek och likstämmighet som flickan längtade efter var han ur stånd att skänka. Han var okunnig om den hjertehunger som kan finnas till midt under yttre lycka. Många förhållanden, som Edna under moderns lifstid ej kunnat fullt förstå, hade på sista tiden klarnat för henne. Sedan hon sjelf begynt vandra på »den smala vägen», hade hon till någon del insett arten af hennes mors pröfningar och af de svårigheter hvilka så ofta kastat sina skuggor öfver denna moders sinne. Frågan »Kunna ock två vandra tillhopa, utan de draga öfverens med hvarannan?» är ännu i dag lika omöjlig att besvara, som när den först framställdes.

Herr Russells ansigte bar samma kalla, stränga uttryck när han kom in till téet som det haft vid frukosten. Han tilltalade knappast sin dotter, utom för att fråga henne hur hon tillbringat sin dag.

gjordt samma erfarenhet, men för sin del lärt sig inse att denna, så att säga, afvoghet emot vår verksamhet, icke alltid härleder sig *utestutande* från de äldres sida; de älska oss yngre, de vilja icke undvara vårt umgänge och derför tycka de, att vi gerna kunna bedrifva vår verksamhet tillsammans med dem; låt vara att detta innebär någon liten del af egoism, så få vi likväl akta oss för att ständigt tolka detta såsom elakhet, hvilket ledsamt nog har varit fallet; såsom unga och oerfarna gå vi nog icke alltid så visligt tillväga som vi borde, utan ställa oss kanske smått despotiska emot våra äldre bröder, hvilket visst icke bidrager till att utjemna misshälligheterna, utan snarare gör att de äldre visa sig liknöjda för våra intressen. Inväntas kan, att de äldre borde hafva mera fördragsamhet än de unga, men från den sidan få vi icke heller taga saken, ty såsom kristna skola vi förekomma hvarandra uti hedersbevisningar. Deremot har jag sett en del äldre bröder ringakta våra möten, emedan de för mycket bära prägeln af ungdomlighet och obetydlighet, så att der intet finnes att lära o. dyl. Äfven hos en del bröder bland de äldre ligger ännu kvar den gamla »farfarfars metoden»; de tycka, att verlden bör kunna reda sig utan sådana der föreningar, »ty det var aldrig brukligt uti min barn- eller ungdom och inte i min fars heller.» Mot sådana der fördomar, mina unga bröder och systar, hafva vi intet annat att göra än bedja Gud att Han gifver oss sin nåd, så att vi uti vår vandel och vårt umgänge kunna visa att våra ungdomsföreningar icke äro utan frukt.

För att vinna de äldre på vår sida, måste vi vidare beflita oss på att vara dem så tillmötesgående som möjligt samt försöka att icke hålla våra möten på samma gång som församlingen o. s. v.

Ett annat sätt, hvarpå vi kunna ådagalägga vårt odelade intresse för församlingen och visa att våra mera enskilda sträfvanden ej draga oss från det gemensamma arbetet och de skyldigheter, som der åligga oss, vore att genom bidrag från ynglinga- och jungfruföreningarne stärka församlingens ekonomi. Isynnerhet bruka jungfruför:ne vara tapprast uti att samla medel; de äro också mera uppmuntrade af äldre syskon, än hvad ynglingaför:ne i allmänhet äro.

Beträffande frågan: om ynglingaföreningar m. m. äro bibelenliga, vill jag endast påpeka, att en ynglinga- eller jungfruförening icke är detsamma som en guds församling, och bör den lika litet som syföreningar, mödraföreningar m. fl. grupper inom församlingen betraktas ur biblisk synpunkt, ehuru det nog torde hända att man i detta som i så många andra fall skall kunna på ett eller annat sätt hemta*) något stöd ur bibeln. Men jag, för min del, skiljer mig icke från ynglingaföreningen fastän *ordet* icke står i bibeln.

Ferdinand.

*) Såvida, hvilket vi i öfrigt äro öfvertygade om, ynglinga- och jungfruföreningarne motsvara deras ändamål att bland medlemmarne befästa och styrka den kristna tron och i deras hjertan inplanta känslan af moralitet samt att skydda och stödja den unga, oerfarne brodern och systern, då uppfylla de i *gemensamhet* helt enkelt de pligter och skyldigheter, som hvila på hvarje *enskild* medlem af ett kristligt samhälle och hvilka icke på ett, utan på flera ställen omtalas i bibeln. Ynglinga- och jungfruföreningarne, ehuru icke direkt omnämda i bibeln, böra sålunda anses som delar af den kristna församlingen, lemmar af en och samma lekamen, hvilka hvar för sig hafva sin uppgift att fylla.

Red.

På branten.

Ett blad ur en ung flickas historia.

(Forts. fr. föreg. n:r).

»Men jag kan ju inte gå och säga henne alt detta?»

»Det skulle heller inte göra någon nytta, men om du vill vara förnuftig, så skall jag lära dig ett bättre sätt,» sade Kate, i det hon stack sin arm under Lotties. »Är det inte du som har att göra i ordning i arbetsrummet om kvällarne? Nå, då ligger der ju ofta kvar en mängd stycken af ett och annat, och det är lätt att smyga sig till en bit. Jag skulle kunna tala om för dig hvar du kunde få bra betalt för dem och —»

»Kate Ransom! Du vill ju ha mig att *stjäla!*» utbrast Lottie och släppte full af ovilja hennes arm.

»En sådan gås du är! Det är ju inte alls att stjäla,» invände den andra, »det är ju endast att taga betalt för en skuld, som din snåla gamla fru Wharton inte vill erkänna. Tänk bara, Lottie, på alt hvad du kunde ha förtjenat på det sista halfåret, om du inte måst vara kvar i lära, hvilket du aldrig borde behöft, så bra som du arbetar.»

»Det vet jag inte; men ack, Kate, det är ju *syndigt!* Hur kan du föreslå någonting sådant?» sade den förvirrade Lottie.

»Nå, så gör som du vill; tycker du bättre om att se dem dö för dina dumma betänkligheters skull, så gerna för mig. Kom bara ihåg, om det går derhän, att jag kunde lärt dig ett sätt att undvika det,» och Kate aflägsnade sig med ett hånfullt skratt, under det att Lottie med ogillande ögon stirrade efter henne.

På uppmaning af en kamrat hade Lottie några gånger bevistat en bibelklass, som hölls i en närbelägen missionssal, men de sista söndagarne hade hon föredragit att i stället göra en spatsertur om eftermiddagarne. Hade hon vetat det intresse som fröken Graham fattat för henne, skulle hon kunnat fråga sin lärarinna till råds om någon utväg, men som sakerna nu stodo, kände hon sig helt och hållet utan vänner.

Följande dag föreföll Lottie oerhördt lång, och hon var just med tungt hjerta på väg hem, då Kate Ransom plötsligt sprang fram ur en portgång, der hon synbarligen inväntat henne, och fattande tag i Lottie, drog henne med sig till en närstående lykta.

»Ser du,» sade hon triumferande och visade fram ett glänsande guldmynt, »detta är mitt och kunde varit ditt.» Och hon stod i begrepp att skynda bort igen, då Lottie grep henne i armen och hest hviskade:

»Säg mig, hvar du fått det!»

Hennes fresterska betraktade henne skarpt och sade långsamt:» Nå ja, om du verkligen *ämnar* bli förnuftig, så skall jag visa dig. Kom med bara!»

Kate skyndade nedför en gränd och förde den stackars tveksamma Lottie genom en del smågator, tilldess de kommo fram till ett litet, mycket smutsigt och illa upplyst klädstånd.

»Titta genom den der gluggen mellan kläderna och det andra skräpet,» sade Kate, »der är Nat Ferries, han köper allting. Men du får lof att se upp med honom, annars lurar han dig.»

Lottie följde uppmaningen och såg, framåtlutad öfver disken, en liten mager man med gråsprängdt skägg och skarpa, vesslelika ögon, hvilka blickade fram ur ett ansigte som såg så obehagligt listigt ut, att Lottie ryste.

»Inte särdeles vacker, eller hur?» sade hennes följeslagerska, i det hon drog henne bort från fönstret, »men det kan just vara detsamma, han är så mycket nyttigare i stället. Ser du, här är ginaste vägen för dig att gå hem; nu får jag säga godnatt.»

Lottie kunde knappt få ett ord till svar öfver sina läppar och Kate försvann i en port straxt bredvid.

Följande afton, när timman slog att upphöra med arbetet, reste sig Lottie med flämtande andedrägt och blossande kinder för att fullgöra sitt vanliga åliggande. Frestelsen hade anfallit henne i hennes lifs svagaste ögonblick och ehuru hon ej på hela dagen kunnat förjaga den ur sina tankar, spratt hon likväl till som träffad af en stöt, när hon på golfvet märkte ett stycke dyrbart brokadtyg, som troligtvis glidit ned bakom en af hennes kamraters stol och af denna ej bemärkts vid hopsamlandet af de öfverblifna tygstyckena till en färdiggjord drägt. Skulle hon taga det? Liksom med afsigt var det ju lagdt på hennes väg. Förstulet såg hon sig omkring; fru Wharton höll på att tala med en af syflickorna i förstugan, hon var ensam. Snabbt som tanken ryckte Lottie till sig brokadstycket och stack det innanför sin långa kappa, satte brådskande på sig hatten och skyndade ut ur arbetsrummet, i det hon knappast gaf sig tid att stanna för att besvara fru Whartons sedvanliga godnatt.

Under det hon med snabba steg gick gatan framåt, föreföll det henne som om hvarje mötande borde kunna upptäcka stölden och hennes uppskrämda inbillning kom henne att för hvarje steg hon hörde bakom sig, tro det skola åtföljas af ett hejdande tag i skuldran.

»Jag måste göra mig af med tyget,» sade hon till sig sjelf, och vikande af på en af de gator, genom hvilka Kate föregående afton fört henne, befann hon sig snart utanför Natanael Ferries lilla bod. Hon kunde ej förmå sig att genast inträda, utan vandrade obeslutsam upp och ned framför dörren några minuter. I det hon för sjette gången gick förbi fönstret, märkte hon vid en blick ditin, att Nats skarpa ögon voro fästade på henne och kännande, att hon skulle förlora allt sitt mod, ifall hon ännu dröjde en minut, steg hon in och drog fram brokadstycket, hvilket hon lade på disken, i det hon skyggt frågade:

»Hur mycket skulle ni vilja gifva mig för detta?»

Nat betraktade henne forskande och som han på hennes blossande ansigte och nedslagna ögon kunde märka, att han hade att göra med en nybörjerska i yrket, rättade han sitt tillvägagående derefter.

»Hvem har sagt er, att jag köper sådant?» frågade han barskt. »Det är inte gamla kläder.»

»Jag trodde,» stammade Lottie — »jag trodde ni gjorde det,» och hon tog upp sitt tygstycke, i tanke att alt här vore slut. Men den gamle ockraren hade med ett ögonkast bedömt varans dyrbarhet och var på intet sätt angelägen om att gå miste om tillfället att få det för billigt pris, hvarför han sträckte fram sina långa, knotiga fingrar, i det han upprepade:

»Hvem har sagt er det, frågar jag?»

»Det har Kate Ransom gjort, men om ni —»

»Gif hit det,» afbröt Nat. »Åh, olämplig längd, högst olämplig! Vet ni väl, att ni utsätter er för att bli tagen af polisen, genom att bedja mig köpa detta?»

Lottie stod tyst, gripen af en häftig förskräckelse. Åmnade denne förfärlige man tillkalla en poliskonstapel och öfverlemna henne åt honom? Ack, hvad hon önskade att hon aldrig rört tyget!

»Ja,» fortsatte Nat, »det skulle vara den enklaste sak i verlden, att lemna er åt polisen, men om ni förstår att hålla mun på er, så tänker jag nog jag kan gifva er detta för ert stycke,» och Nat kastade 3 kr. på den smutsiga disken och gick in i en sidokammare med brokadtyget i sin hand.

Lottie samlade långsamt ihop penningarne och lemnade butiken; hon insåg mycket väl, att mannen dragit fördel af hennes hjelplöshet och att tyget var värdt fyra gånger den summan som hon erhållit, men hon hade ingenting annat att göra, än att tigande stoppa penningarne i fickan. Om hon gjorde invändningar, skulle han kanske tillkalla polisen och då — Lottie ryste vid denna tanke. Hon viste ej, att Natanael Ferries hellre skulle vilja punga ut med hela innehållet i sin penningelåda, än för ett enda ögonblick utsätta sig sjelf eller sin butik för polisens blick.

Men hur skulle hon för sin mor kunna förklara åtkomsten af sina så plötsligt erhållna penningar? I sanning, själarnes store frestare var i denna stund helt nära Lottie. För några månader sedan hade hon sytt en barnklädning och fru Midligan hade derför gifvit henne två kronor. Hvarför skulle hon ej kunna uppgifva, att hon erhållit mer arbete af samma slag och genom att några kvällar stanna ute en timme längre göra denna uppgift sannolik?

Ehuru hon för knappt en timme sedan så våldsamt nedtystat sitt samvete, hade det ej upphört att varna henne och hviskade nu: »Det skulle vara en lögn». Men hvar och en som varit ute för detsamma vet, att första steget på en orätt väg ovilkorligen drager andra med sig, och Lottie mumlade förtviflad: »Hvad gör det till saken? Har jag fallit så djupt, att jag blifvit en — (hon kunde ej förmå sig att uttala ordet *tjuf*), så betyder det ingenting hvad jag säger. I alla händelser skall mor ingenting få veta, ty det skulle krossa hennes hjerta.»

Efter att på hemvägen i en bod hafva gjort åtskilliga förnödenhetsinköp, inträdde Lottie i sitt hem och tvang sig att för modren säga den osanning, som hon känt sig nödsakad att uppfinna. Stackars barn, hon måste skyndsamt vända sig bort för att dölja sina tårar, då modren ömt sade:

»Lottie, mitt barn, du har alltid varit min tröst; du skall få se att vi ännu skola kunna draga oss fram.»

Det var med en alt annat än angenäm känsla som Lottie följande morgon trädde in i syateliern,

men alting fortgick der som vanligt; synbarligen hade brokadstycket ej saknats och det var med en suck af obeskriflig lättnad som Lottie satt sig ned till sitt arbete.

För att vara följdriktig i den berättelse hon afgifvit för sin mor, hade hon en timme att drifva bort på gatorna, innan hon kunde gå hem, och såsom hon till hälften väntade sig, kände hon ännu en gång Kate Ransoms hand på sin arm.

»Nå?» frågade Kate.

»Nå?» upprepade Lottie, dystert. »Du ser minsann bedröflig ut; har du inte försökt ännu?»

»Jo, det har jag.»

»Och ville han inte taga det?»

»Jo, han tog det, men, ack Kate, det är inte det som plågar mig — åh, jag önskar jag aldrig hade rört det, jag kan aldrig bli lycklig mer — åh, hvad skall jag göra?» och Lottie brast ut i tårar.

»Slidder, sladder», sade den andra, förtretad »ingen får ju reda på det, om du inte sjelf går och talar om det. Nat tiger som muren för sin egen skull, det kan du lita på. Var nu inte en sådan gås.»

»Men Kate, det är inte bara det, jag är en — en *tjuf*», snyftade Lottie, »jag kan aldrig mer se en menniska i ansigtet.»

»Hvem skall få reda på det, om du inte sjelf går och talar om det?» upprepade Kate otåligt. »Lottie,» fortfor hon, allvarsamt,» jag kan gerna erkänna för dig, att jag tänkte ungefär på samma sätt, när jag började, men bevare mig, det gick snart öfver — man kan så gerna bli hängd för ett får som för ett lam, tycker jag, och nu skulle jag verkligen inte kunna upphöra; ingen som har litet förstånd kan stå ut med att lefva, utan att få se någonting af lifvet, och om inte fru Crespi vill ge mig tillräckligt för att jag då och då kan gå på teatern så får hon skylla sig sjelf.»

Stackars Lottie, hur förändradt syntes ej lifvet henne sedan i går!

Nästa dag var en söndag och Lottie vaknade med en känsla af lättnad vid tanken på att hon i dag åtminstone ej genom vistandet i syateliern skulle behöfva påminnas om sin synd, ej heller vore det sannolikt att hon skulle råka Kate Ransom, ty hon kände flickan tillräckligt för att veta, att hon vanligtvis använde den dagen till någon utflykt. »Och dertill inte i alltför hyggligt sällskap, är jag rädd, »sade Lottie för sig sjelf.

»Kära barn, hvad du är blek,» sade hennes moder några timmar senare, »jag är rädd att ditt qvällsarbete anstränger dig för mycket.» Gå ut en stund och tag dig en skön promenad.»

Lottie lydde, glad att slippa ut. Hon gick utan att tänka på hvart hon styrde sina steg, till dess hon slutligen väcktes ur sina grubblerier genom en röst bakom sig som ropade:» Lottie, Lottie!» Hon vände sig om och kände igen flickan som uppmanat henne att vara med i bibelklassen.

»Ack, Lottie, jag har haft ett uppdrag, till dig hela veckan, som jag glömt att framföra. Fröken Graham är så ledsen för du inte varit i klassen på så länge och jag kunde inte säga henne gatan der du bor, annars hade hon sökt upp dig.»

»Fröken Graham?» sade den förvånade Lottie.

»Ja, det ville hon, jag borde sagt dig det förr, men nu är jag just på väg, du kommer väl med eller hur?»

»Nej tack, inte i dag,» sade Lottie.

»Åh jo, hvarför inte?

»Bed mig inte om det, jag kan inte.»

»Men fröken Graham önskar råka dig.»

(Forts.)

Annonser

A. & O. Schultén
STOCKHOLM,
2 Normalmstorg 2
och
7 Sturegatan 7.
Stora och välsorterade lager af
Garn-, Väfnader & Trikåvaror
i parti och detalj till billigaste **fabrikspris.**
Profven sändas till landsorten franco.

Å Fredrika-Bremer-Förbundets byrå,
Stockholm,
finnas kvinliga arbetssökande anmälda, såsom: lektionsgifvare, svenska och utländska lärarinnor för hem och skolor, kontors- och skrifbiträden, husföreståndarinnor, sällskap och biträden i hem, föreläserskor, gymnaster, sjuksköterskor m. fl.

Välgjorda
Möbler
Bättre och enklare. Billigt pris.
Äfven mot afbetalningar.
Malmskilnadsgatan 46
7 Oxtorgsgatan 7
A. Lagerberg.
Egna tillverkningar.

Ett väckelserop till de unga
af J. W. Hjertström. Pris 20 öre. Vid partirekvisition hos författaren, adress *Nyköping*, lemnas hög rabatt. Frimärken tagas i likvid.
»En allvarlig varning för de afvägar och snaror, som hota de unga med förderf och undergång, samt en innerlig inbjudning till ynglingar och jungfrur att lemna sig åt Jesus.» *Hemlandsvännen.*
»Det är med glädje vi anmäla denna lilla skrift, som, genom väl utförda, tilltalande skildringar ur lifvets verklighet, vill vara ett väckelserop till de unga att söka sin Frälsare.» *Veckoposten.*

Vid Herberget
för tjenstflickor, Klara Östra Kyrkogata N:o 7, erhålla yngre tjenarinnor, som för tillfället sakna anställning, nattlogis jemte kaffe på morgonen för 35 öre. Betyg skola medföras.
På samma gång man erbjuder flickorna denna billiga fristad, vill man härmed varna dem för att lemna sina platser i hemorten, i tanke att få det bättre i Stockholm, ty »att få det bättre» lyckas nästan aldrig, så vida man icke på förhand fått säkert löfte om bestämd plats.
LINA NORDWALL,
Herbergets stiftarinna.

C. Berg
23 Artillerigatan 23
Stockholm
bemedlar köp och försäljning af *stads-* och *landtegendomar* samt emottager uppdrag till härvarande *under- och öfver-rätter*, ombesörjer *lagfart å egendomar, bevakningshandlingars* inlemnande, utreder *sterbhus*, förrättar *bouppteckningar* uppsätter *testamenten* samt ombesörjer *vicevärdsgöromål* och inkasseringar, m. m. Vänden Eder med förtroende till
C. Berg
23 Artillerigatan 23
Stockholm
Träffas: *kl. 10—12 f. m., 3—5 e. m.*
Allm. Telef. 73 08.

I Vedhandeln
4 Observatoriegatan 4
försäljes frisk och god björk- samt al- och barrved, såväl sågad som osågad jemte antracit-, sten och träkol, engelsk och svensk kokes, hemsänd till alla delar af Stockholm.
Obs.! Äfven säljas ved-, kol- och kokspoletter.

K. F. U. K:s möten:
Norrlandsgatan 13, 2 tr.
Söndag 6—9 e. m. Börjar med bibelklass.
Onsdag: 6—9 e. m. arbetsklass.
Nytorget 46. Söder.
Lördag: 7—9 e. m. arbetsklass för fabriksflickor.

Genom **K. F. U. K:s placeringsbyrå**, 13 Norrlandsgatan, anskaffas alla sorters tjenarinnor, biträden i hushåll och affärer samt lärarinnor. Adresser och rekommendationer till utlandet lemnas åt unga flickor, som äro rekommenderade af någon af föreningens medlemmar.

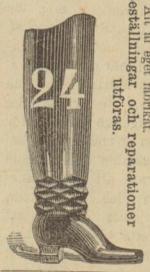

C. P. HÖGLANDERS Skoetablissement
(Etablerad 1870.)
24 Brunkebergstorg 24
Stockholm.
Rekommenderar mina allmänt väl kända tillverkningar.
Allt af eget fabrikat.
Beställningar och reparationer utföras.
Allm. Telef. 68 81.

EMIL LARSENS
skrädderiaffär
18 Brahegatan 18.
Obs.! Goda tygen. Billigt pris. **Obs.!** Solidt arbete.
Allm. Telef. 71 16.

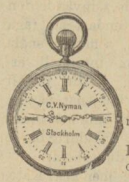

C. Victor Nyman
13 Brunkebergstorg 13,
Stockholm.
Allm. Telefon 54 93.
Lager af Vägg- Väck- och Fickur. Väl exaministerade och justerade. Ur mottagas till reparation. Order från landsorten expedieras mot efterkraf. Elever mottagas mot betalning. Priskurant sändes och bref besvaras mot porto.

Honourable Mention från Urmakareföreningens Exposition i London 1878.
Fem års praktik hos **kronometerfabrikör V. Kullberg.** London.

Till Amerika!
(Bremer-linien).
Generalagentur, Stockholm.
Utvandrare och **resande** befordras med **Norddeutscher Lloyds** kejserliga postångare till **New-York, Baltimore, Filadelfia** och **Boston** samt till **Australien, New Zeeland, Ost-Asien** och **Syd-Amerika.**
Närmare underrättelse hos
Grossh. *S. G. Borin,*
N:o 1 Packhusgränd, Stockholm.

Palm & Stadling.
Piano- & Orgelmagasin
Malmskilnadsg. 40,
Stockholm.
Rekommenderar sitt lager af **Flyglar, Pianinos & Orglar** från de förnämsta in- och utländska fabriker. Särskildt framhållas H. Kohls *Flyglar* och *Pianinos* samt Mason & Hamlins Orglar.
Obs. Svenska orglar med 1 stämma 4 oktaver samt 1 knäforte från 115 kronor.
Lager af alla brukliga blås- och stränginstrument, såsom:
Violiner, Flöjter, Guitarrer, Klarinetter, Occarinor, Dragspel, Symphonion, Ariston, Horophoner, Zittror, Speldosor.
Violinlådor, Violinsträkar, Mek. Notställare, Piano- och Orgelstolar m. m.
Goda betalningsvilkor. Billiga priser. Illustrerad priskurant på begäran *gratis.*

Nilsson & Dahlbeck.
38 **Skrädderi-Etablissement** **38**
samt lager af färdiga
Gosskläder
Regeringsgatan
Stockholm.

Stockholm, David Lunds Boktryckeri 1888.

UNGDOMS-VÄNNEN.

MITT LJUS MINSKAS EJ · DITT ORD ÄR EN LYKTA FÖR MINA FOTTER

KRISTLIG TIDNING FÖR SVERGES UNGDOM.

N:o 36. Tisdagen den 4 September. 1888.

Prenumerationspris: Helt år 1 kr., 3/4 år 75 öre, 1/2 år 60 öre, 1/4 år 30 öre. Postbefordringsafgift 20 öre. Till Amerika 3: 50; Norge, Danmark och Finland 3 kr.

Ansvarig utgifvare: *K. Th, Malmqvist Stockholm.*

Annonspris: 8 öre pr petitrad. Expedition: Palm & Stadlings bokhandel Malmskilnads gatan 40. Telef.: Bell 10 78, Allm. 57 90. **Lösnummer: 5 öre.**

Till våra läsare!

På grund af vissa förhållanden har undertecknad från och med detta nummer och tills vidare hinner ordnas, öfvertagit *redigeringen* af Ungdomsvännen. Jag hoppas blifva i tillfälle att fortfarande, så länge ansvaret hvilar på mig, förse tidningen med sådant innehåll, som öfverensstämmer med hennes en gång fastställda och hittills följda plan.

Stockholm den 1 Sept. 1888.

O. J. Engstrand.

Obs. Alla meddelanden rörande tidningen sändas alltså tillsvidare under min adress: *Folkungagatan 14, 2 tr., Stockholm.*

Predikan

vid Elfte Verldskonferensen.

af Professor *W. Rudin.*

(Forts. fr. föreg. n:r).

Och på samma gång skall detta tempel sjelft vara en sten, en »lefvande sten,» i ett ännu större tempel, bestående af otaliga sådana stenar, lefvande genomskinliga, genomträngda af guds ljus, lif och kärlek. Ja, af *Guds kärlek.* Ty »du skall *älska,* o människa, Herren din Gud af alt ditt hjerta och din nästa såsom dig sjelf.» Se der din helighet!

Så måste då framför alt *anden* blifva helgad af Gud, åt Gud och i Gud. »Anden» — det är icke lätt att säga hvad han är. Det vare här nog sagdt, att han är det innersta djupet af vår varelse, det gudomliga, det konungsliga deri. Genom anden är människan herskare öfver denna verld. Men denna ande måste vi nu i djup underdånighet gifva åt Gud. Detta är »*trons* mysterium,» nämligen »andetrons;» ty det finnes ock en tro af köttslig art, sådan som de judiska fariseernas tro. Genom denna »andetro» sker en »rättfärdiggörelse i anden,» en »ny födelse i anden» och lemnas rum för ett »Guds inneboende i anden.» Så blifver människan, den syndiga människan, ett »barn af Gud» och på samma gång en tjenare, en »vasall» åt Gud. Dermed begynner nu en »*tillbedjan* af Gud i ande och sanning,» an »andebön» och en prestlig tjenst i anden.»*)

Se detta är »andens helgelse.» Och utan denna är alt vårt tjenande af Hud ett *utanverk,* som väl kan hafva sin betydelse till en tid, såsom en förberedelse till något högre, men som dock, derest det stannar dervid, blifver en väsenlös skugga, en osanning. Till och med våra gudstjenster, möten och konferenser blifva intet utan denna Guds tillbedjan och tjenst i vår ande. (Matt. 15: 8).

Stannom nu ett ögonblick, m. å., och frågom oss sjelfva: Har Gud, fridens Gud, fått hela vår ande i besittning? Hafva vi gifvit honom vår ande? Ja, hafva vi ens någonsin riktigt fått rätt på anden i oss, så att vi kunnat gifva bort den? Veta vi om en verklig inre tillbedjan i vår ande, stunder af andebön inför Gud? Och veta vi om en andeström, som ur vårt innersta djup framväller och befruktande genomgår hela vårt lif? Joh. 7: 38 f.

Men vår ande, hvilken, såsom vi hafva kallat honom, är en »vasall» åt den store Guden, alla konungars konung, är ju på samma gång sjelf en konung i oss. Och han herskar öfver två riken: själ och kropp, och bär alltså en dubbelkrona. Nåväl, dessa riken skola genom anden, sjelf helgad af Gud, helgas åt honom.

Först skall då *själen* helgas. Vår »själ» — hvilket underbart rike, icke mindre underbart derför, att vi hafva själen till en viss grad gemensam med en mängd andra olika slag af besjälade varelser. Men *människosjälen* är dock något alldeles särskildt underbart. Hvilket brokigt lif är hon icke, hvilket haf af krafter. Der är i henne en hel verld af bilder och tankar, begär och viljanden, känslor, minnen och förhoppningar. Dessa äro liksom invånare i själens rike, hvar på sitt sätt sjelfständiga. Men de skola nu alla ställas under andens ovilkorliga lydnad, d. v. s. den sjelf af Gud beherrskade och bebodda andens. Och anden skall sjelf lära sig förstå att taga detta herravälde i besittning. Han får icke, såsom en svag konung, tillåta själslifvet att gå sin egen väg, icke släppa en enda af dess rörelser lös på egen hand. Anden skall vara med i alt. Se, detta är »själens helgelse.»

Detta är nu visserligen lätt sagdt, men det är svårt att förverkliga. Själslifvet vill gerna likna en republik i människan, hvarvid i sjelfva verket alt vill regera hvart för sig. Men deraf blir endast en förstörd varelse. Och vilja vi icke blifva detta, så måste vi åtminstone till en början fasthålla såsom vårt oryggliga *mål,* att anden skall beherrska hela vår själ, vår tanke-, vilje- och känsloverld. Och då skall alt väl gå. Gripom oss derför med frimodighet an med detta såsom vår skönaste lifsuppgift. I unge veten ju hvad det är att gripa sig an med en uppgift, ett studium, ett handtverk, en konst. Det ser svårt ut; men man fattar sin uppgift i sigte, man tager i tu med sin sak, och när man börjar i ungdomen och är ihärdig, så går det dock, ett steg efter det andra, och innan man vet, är man en sjelfständig man, mästare, lärare eller konstnär. Skulle det nu icke vara värdt att göra så med den högsta af alla uppgifter: att blifva en andlig menniska, en medlem af Guds rike? Skulle det nu icke vara värdt att göra så med den högsta af alla uppgifter: att blifva en andlig människa, en medlem af Guds rike? Skulle det icke vara skönt att få börja med det i ungdomen? O, lären eder att se såsom något stort och ärofullt att genom anden gifva eder unga själ åt Gud, att få den ordnad, lydaktiggjord, genomträngd af anden. Haten godtycket, regellösheten, högfärden i eder egen varelse, älsken lydnaden, saktmodet, barnasinnet.

Och nu, sägen eder sjelfva, unge vänner, söken I detta slags inre storhet, och söken I det så, att de som umgås med eder och se in i edert hvardagslif finna edert själslif, edert tal, skick och väsen andeligt, helgadt af anden? Veten, mer än alla andeliga ord och åthäfvor, mer

*) Man jemföre här Gal. 5: 5; 1 Joh. 5: 1; Joh. 14: 17, 23; 4: 24; Rom. 1: 9.

En lång rad af festligheter följde på deras hemkomst. Fru Russell fann sig aldrig så väl som i sällskapslifvet och förvånades öfver Ednas ringa håg derför. »Du har då de besynnerligaste åsigter jag hört, för att vara en ung flicka,» sade hon. »Jag kan inte förstå hvar du fått dem ifrån. Det är mig obegripligt att någon kan föredraga att sitta hemma och sofva i stället för att gå på en rolig bal.»

»Jag sof inte,» svarade Edna, leende. »jag läste »

Men fru Russell skakade på hufvudet. »Det är rent af onaturligt. Om du vore min dotter, skulle jag inte vilja höra talas om, att du hölle dig undan på det sättet, men din far tillåter dig ju att i den saken följa din egen smak. Med sådana idéer kan du aldrig tänka dig att blifva bemärkt i verlden.»

Men kristna äro ej kallade att göra sig bemärkta i verlden,» sade Edna blygt, »utan att — »

»Prat,» afbröt fru Russell. »Har du sådana åsigter, så behåll dem åtminstone för dig sjelf.»

Edna drog sig tillbaka i sin tystnad. Hon

med hjertat fullt af tacksamhet. Hon höll på att genom egen erfarenhet inhemta den lärdom som så många före henne fått lära sig, nemligen att det är knotandet mot Guds vilja som ådrager lidande och icke undergifvenheten för densamma.

KAP. 2

Tiden som löper framåt, utan hänsyn till våra tårar eller våra leenden, medförde snart den dag, som af Edna med blandad fruktan och förväntan motsågs, nemligen hennes faders andra bröllopsdag. Kanske var det lyckligt för henne, att hon hade så fullt upp med sysselsättning. Fru James var en dam med modern smak och många voro de förändringar, som hon önskade få gjorda i våningen. Det var smärtsmt för Edna, att se de rum, hvilka genom de många minnen hvarmed de voro förbundna med modern voro henne så kära, kriti-

än alla andeliga skrifter I utdelen, mer än alla gåfvor I gifven för andeliga ändamål talar *en helig umgängelse i anden*.

Och nu kommer ordningen till andens andra rike: *kroppen*. Ty en »människokropp» är också ett rike, en verld af under. Gån till anatomen eller fysiologen, och han skall beskrifva eder denna underverld, med sin hufvudstad, sina befallande embetsmän och sina tjenare, sina vägar, floder och kanaler, sin medelpunkt för näringen, ja, till och med sin pöbel och sina kringvandrande fribytare. Eller gån till den gamle Sokrates, och I skolen få höra honom beundrande prisa människokroppens daning. Men äfven detta rike vill gerna vara sjelfständigt och om möjligt herrska öfver både själ och ande. Men huru beklagansvärd är icke en människa, om hvilken man måste säga något sådant som att hon är endast »kropp» t. ex. att »hon har buken till sin gud!»

Så måste då kroppslifvet besjälas af anden, den förnyade anden. Detta är »kroppens helgelse.» Den heliga skrift är ytterst allvarlig i sina fordringar på denna helgelse. »Utgifven *eder kropp* till ett offer åt Gud,» säger en apostel. Och åter: »Öfverlemnen icke *edra lemmar* såsom orättfärdighetens redskap åt synden, utan öfverlemnen eder sjelfva åt Gud och *edra lemmar* såsom rättfärdighetens redskap åt Gud. Ja, mina älskade, icke blott våra tankar, begär och känslor, utan vår tunga, hand och fot, vår klädsel, vår gång, vårt kroppsarbete, vårt könslif, alt skall vara Guds genom att vara andeligt. Våra lemmar äro »Kristi lemmar,» vår kropp »den Helige Andes tempel.» Så skall den då icke prydas med påfågelfjädrarna af fåfänglighetens prydnad eller gödas såsom ett slagtedjur, men icke heller misshandlas lik en åkarehäst under en gudlös kusks händer, utan den skall hållas i ära, tukt, öfning (på grekiska heter detta ord: »gymnastik»*) och vård, för att tjena de högsta ändamål, blifva ett dugligt andens verktyg. Så skall det minsta i vårt lif få sin helgd. »Hvad I nu gören, äten eller dricken, så gören alt till Guds äro.» Ja, detta är kroppens helgelse.

Veten i nu af detta stora arbete, unge vänner, som heter »kroppens helgande? Speglar sig så anden i hela edert lif? Eller är detta åtminstone *edert mål?* Sen, just beskaffenheten af edert kroppsliga lif är det rätta *profvet* på hvad edert lif duger till. För länge sedan hörde jag en predikant säga i en predikan, hållen inför prester: »Vi hafva såsom en uppgift att i vår kristliga åskådning återvinna en rätt uppskattning af kroppsligheten.» Jag förstod då detta uttryck icke rätt; *nu* förstår jag det och gläder mig att få uttala detsamma. Och särskildt ville jag säga, att vi *protestanter* hafva något, ja *mycket* att i denna del återvinna. Vi äro ofta alt för »andeliga,» »abstrakta,» fulla af höga ord och vackra tankar; vi behöfva *kroppslighet, verklighet* i vår religion och moralitet. (Forts.)

*) Jfr 1 Tim. 4: 7 (grundtexten).

Korta, kärnfulla meddelanden rörande de kristliga ungdomsföreningarnes verksamhet, samt andra smärre uppsatser emottagas med nöje af redaktionen.

Hvad säger bibeln till vår tids unge män?

Föredrag af Kyrkoherde *Roos* (Bern).

Hvad den helige Guden i sitt sannfärdiga ord betygar såsom nödvändigt till undervisning, till bestraffning, till upprättelse, till tuktan i rättfärdighet (2 Tim. 3: 16), det gäller *alla* människor i *alla* tider; men alldeles särskildt gäller det *de unga*, som ännu icke blifvit befästade i sanningen och derför äro mottagligare för frestelser, och bör isynnerhet iakttagas och behjärtas i dessa våra yttersta tider, då frestelserna för hvarje dag växa, tills de under Antikrist uppnå sin högsta grad. (Matt. 24: 24; 2 Tess. 2: 9, 10.)

I anseende till tidens knapphet måste vi inskränka oss till att endast gifva några hufvuddrag.

Framför alt bör ungdomen enligt Salomos ordspråk fly den gudlösa sköknan, denna verldens falska, köttsliga vishet, som störtar sina bedårade öfver i förderfvets graf, men deremot med all flit och uppoffring söka den sanna, gudomliga visheten, som är dyrbarare än alla verldens skatter.

Vägen till att ernå denna högsta klenod är gudsfruktan, som är vishetens begynnelse (Ps. 111: 10; Ordspr. 1: 7); vidare ett flitigt forskande i Guds ord i förbindelse med trogen bön om ljus från ofvan och en stadig vandel i den sanning, som man lärt känna.

Det gäller att med alt allvar försaka verlden med dess fåfängliga lust och söka Guds rikes verkliga skatter och fröjder, som äro oss i Kristo förvärfvade och beredda och af nåd skänkas de trogna (2 Tim. 2: 22; 1 Joh. 2: 15.)

Det kräfver en ständig alivarlig troskamp (1 Tim. 6: 12), hvartill hvarje kristen är satt, nemligen att strida mot det egna köttet (1 Kor. 9: 27), mot hela den i det onda stadda verlden och mot dess furstar: satan och hans här (Ef. 6: 12). Då behöfves det att dagligen öfva sig i bruket af den andliga vapenrustningen (Ef. 6: 13—17) och att i medvetandet om den egna kraftens van, makt ikläda sig den kraft från ofvanom som är mägtig i de svaga och som erbjudes oss genom nåden i Kristus (2 Kor. 12: 9; 2 Tim. 2: 1; Es. 40: 31).

Såsom Jesu lärjungar hafva de unga kristna lika väl som de gamle det heliga kallet att vara behjelpliga vid byggandet af Guds rike, och detta genom trons bön, kärlekens tjenst och ett öppet bekännande af Herren inför verlden. Men skall denna bekännelse verka kraftigt, så måste den åtföljas af en helig vandel i Jesu efterföljd. Honom, den ende Mästaren, skola vi alla, särskildt de unge, följa i ödmjuk lydnad för alla af Gud fastställda ordningar, såsom föräldrar, lärare, öfverhet m, m. (Luc. 2: 51; 1 Petr. 5: 5), i ödmjukhet och saktmod mot alla människor (Matt 11: 29), i tjenande kärlek mot bröderna (Joh. 13: 14), i förlåtande kärlek mot fiender (Matt. 5: 44: Luc. 23: 34), i ständig hörsamhet för Faderns vilja, intill döden. Att i alla stycken likna honom, vår högtlofvade Frälsare, att varda en afbild af hans dygder, ett återsken af hans härlighet i denna onda verldens mörker, detta är vår höga kallelse såsom Jesu lärjungar och att oaflåtligen sträfva efter denna kallelse, detta mål, liksom den helige aposteln Paulus, med en helgad viljas hela energi i Jesu uppståndelses kraft, till ära för hans namn och till välsignelse för verlden, det är att lefva i anden och i sanningen, hvaremot lifvet efter denna verldens sätt, i sjelfviskhet och köttslig lusta, är idel fåfänglighet, bedrägeri och fördert.

O, att dock de Kristliga Föreningarna af Unge Män måtte känna denna sin höga kallelse, fatta den i tron, vandra deri! Om de derför få lida smälek och hat från de blinda verldsmänniskorna, så är ju detta den största ära, som kan vederfaras oss från verldens sida och en underpant på evig härlighet på Jesu Kristi dag (Matt. 5: 10—12).

Fysisk utveckling

En redogörelse af *Luther Gulick*.

Den gren af de amerikanska föreningarnas verksamhet, som afser att främja unge mäns utveckling i fysiskt afseende, har att uppvisa en anmärkningsvärd utveckling under de senaste fyra åren.

1884 var det 83 föreningar, som egnade uppmärksamhet åt denna sak. 1888 äro de 287, 1884 var det 68 föreningar, som hade särskilda gymnastiksalär; 1888 äro de 237. 1884 voro sex personer anställda för detta ändamål: 1888 äro de 83.

Det är af vigt att lägga märke till, hurusom ökningen af föreningar, hvilka egnade uppmärksamhet åt kroppsöfningar, under åren 1884—86 var 48, hvaremot den för åren 1886—88 uppgick till 156; med andra ord, under de två första åren var det en tillökning af 57 %, under de två senare en ytterligare tillöknirg af 119 %,

Dessa siffror angifva den stora qvantitativa tillväxt, som egt rum, men kunna icke bära vitne om den qvalitativa förbättringen.

Denna verksamhet har allt bestämdare erhållit en praktisk och pedagogisk gestalt. Instruktörerna uppställa nu såsom mål konsten att bygga upp kroppen och göra den stark, och inlärandet af gymnastiska konstgrepp underordnas fullständigt denna synpunkt. Dessa lärares första pligt är att bygga upp deras kroppar.

För att kunna detta måste de vara i stånd att välja sådana rörelser, som äro mest gagneliga for hvart särskildt fall. Detta förutsätter å deras sida en grundlig kunskap i anatomi, fysiologi och hygien samt noggrann insigt i de olika rörelsernas verkningar äfvensom personlig färdighet i gymnastik. De upptaga till sin den åsigt, som för mer än 200 år sedan framställdes af den moderna gymnastikens fader, Fredrich Ludwig Jahn, nämligen att första vilkoret för att vara en duglig gymnastikinstruktör är att vara kunnig i anatomi och fysiologi.

I den mån antalet gymnastikinstruktörer i de K. F. U. M. i Amerika vuxit, har äfven gymnastiksalarne börjas besökas af alt större skaror af unge män. Ty antalet af dem, som besjälas af en önskan eller besitta förmågan att nå mästerskap i gymnastisk konst, är alltid jemförelsevis litet och innefattar i regeln icke de mer begåfvade unge männen. Men behofvet af att hafva en sund och stark kropp inses af hvarje förståndig ung man, och det är faktiskt flere, som dragas till de amerikanska föreningarna af gymnastiken än af någon annan yttre förmån.

Men det yttersta målet i hvarje gren af föreningarnes verksamhet — jemväl den som afser den fysiska utvecklingen — är att föra de unga till Kristus. För den skull läggas

serade och dömde samt derefter öfverlemnade åt tapetserarен och hans biträden. Fru James öfversåg våningen med ett kritiskt öga. »Möblerna voro goda», sade hon med en lätt axelryckning, onekligen ganska goda, men förskräckligt smaklösa. De der tapeterna till exempel skulle göra mig rent af sjuk och ingen som har en gnista af smak skulle kunna tåla gardinerna der borta.»

Sålunda blef huset omändradt från källare till vind och det var endast Ednas rum som på hennes allvarliga begäran lemnades orördt. »Du är en dåraktig flicka, Edna,» sade fru James då denna fråga bragtes å bane,» jag skulle kunna förvandla ditt rum till en rigtig liten juvel, men om du föredrager det i dess nuvarande gammalmodiga, för att inte säga barbariska skick, så förmodar jag det får vara så.»

Edna var förtjust öfver att ha drifvit igenom sin vilja och några möbler vid hvilka särskilda minnen af modern voro fästade — hennes skrifbord och den länstol, hvari hon så ofta suttit med sin lilla dotter på en pall vid sina fötter — blefvo räddade undan klädesmäklarens händer.

Slutligen var alt färdigt och bröllopsdagen kom. Enligt sin fars önskan skulle Edna öfvervara akten. Hon skulle gerna velat vara frånvarande och fru Craven hade bjudit henne till sig, men herr Russells lugna: »Jag skulle tycka om att du vore med» var tillräckligt. Hon tvekade ej längre, hur mycket det än kunde kosta henne sjelf, skulle hon foga sig efter hans önskan. Han hade på sista tiden blifvit mycket vänligare, ibland verkligt öm mot henne och hvarken med ord eller handling ville hon uppresa en skiljemur mellan dem.

Herr och fru Russell tillbringade smekmånaden på kontinenten och Edna erhöll flera långa bref från sin far, hvari han på sitt eget omständiga sätt meddelade henne intressanta skildringar af de ställen de besökte och människor de kommo i beröring med. En eller par gånger voro i brefven äfven inneslutna några rader från fru Russell. Synbarligen fann hon ej lika stort nöje i att resa som hennes man; »hon vore ej ledsen öfver att vara hemma igen,» skref hon, »bekvämlighet var ett ord som nästan var okändt utom England och undantagandes i Paris voro butikerna ingenting att se.»

motsvarande vigt vid att anskaffa instruktörer, hvilka icke blott erhållit en grundlig vetenskaplig utbildning, utan hvilkas högsta motiv i all deras verksamhet är andligt. Vid sidan af de så beskaffade instruktörerna står en gymnastikkomité, sammansatt af personer, hvilka äro skickliga såväl i kroppsöfningar som i andlig verksamhet. I många fall står en särskild bibelklass för dem, som arbeta med gymnastiken, under ledning af instruktören. Om gymnastiken handhafves på sådant sätt, är den en mäktig faktor i föreningarnas verksamhet.

Vid institutet i Springfied för utbildande af sekreterare i K. F. U. M. anordnades sistlidet år en undervisningskurs i gymnastik, afsedd att meddela praktisk insigt i och för den nyss angifna verksamheten. Den fullständiga kursen varar i två år. Men en sommartermin om fem veckor hölls förra året och pågår just nu. Derunder meddelas ett sammandrag af den fullständiga kursen, ämnadt att utgöra underlag till enskildt stadium för sådana, som redan ega någon erfarenhet i gymnastik.

Jag torde icke kunna på bättre sätt gifva en föreställning om vår metod, än genom att följa en ny medlem i hans första beröring med föreningens gymnastik.

Sedan han erhållit sitt medlemskort, föres han till gymnastiksalen och presenteras för instruktören. Denne öfverenskommer med honom om någon för dem båda lämplig tidpunkt för en undersökning af hans kroppskonstitution, hvarförutan han icke får deltaga i öfningarna på gymnastiksalen.

När han återkommer på utsatt tid, föres han in i instruktörens enskilda rum och undersökes noggrant ej blott med afseende på muskulaturens styrka och storlek, utan, hvad som är vigtigare, hjertverksamheten och lungornas beskaffenhet. Han får äfven besvara sådana frågor, som afse att utröna, huruvida det finnes någon ärftlig sjukdom i hans slägt. Han får redogöra för sitt helsotillstånd, för huru pass mycken kroppsrörelse han har såväl i sin dagliga sysselsättning som på sina lediga stunder, huru många timmar han sofver om dygnet, huruvida han använder tobak och spirituosa eller icke, och om så är fallet, i huru stor utsträckning; till sist bestämmes hans muskelstyrka. Sedan instruktören upptecknat alt detta i en för ändamålet afsedd bok, gifver han de förhållningsregler, han anser lämpliga, hvilka äfven upptecknas för att tjena till ledning vid en kommande undersökning. Den del af undersökningen, som är af vigt för personen sjelf, upptecknas jemte de gifna förhållningsreglerna i en liten anteckningsbok för hans egen del.

Sedan undersökningen afslutats, erhåller han nyckeln till det klädfack, der han skall förvara sin gymnastikdräkt. Iklädd denna föreställes han af instruktören för någon medlem af gymnastikkomitén, som efter att hafva tagit kännedom om hans förhållningsregler visar honom, hvar och huru de olika rörelserna skola tagas, samt presenterar honom för några af de mera framstående medlemmarne.

Gymnastikkomitén, som består af sådana, som äro duktiga gymnaster, utöfvar stort inflytande, och efter som en hvar af dess medlemmar är en allvarlig kristen, som tager vara på hvarje tillfälle att göra godt i ordets vidsträcktaste bemärkelse, så är liksom sjelfva luften genomträngd af deras inflytande. I den mån de blifva bekanta med de nykomna, utöfva de alt sitt inflytande för att verka upplyftande, och så äro dessa ett medel att vinna många för Kristus såväl på de möten, hvari de deltaga, som genom personlig umgängelse.

Ordföranden i gymnastikkomitén vid Chicago-föreningen utgör ett godt exempel på hvad som kan åstadkommas på detta sätt. Han har under de sex senaste månaderna varit ett medel att vinna 22 unge män för Herren.

Men gymnastiken är blott en del af de amerikanska föreningarnas medel för att befordra fysisk utveckling.

År 1884 hade 23 föreningar att omtala åtskilliga olika slag af kroppsöfning, såsom bollslagning, fotvandringar, rodd, simning och kägelspel. Antalet sådana föreningar har nu ökats till 119, och af alt att döma synes en ännu starkare tillväxt förestå. De större föreningarna skynda att förskaffa sig öfningsfält för sina medlemmar, och många af de mindre, som icke kunna underhålla egen gymnastiksal, deltaga med lif och lust i de olika slagen af kroppsöfning.

Intresset för denna nya sysselsättning under sommarmånaderna har efterträdt en overksamhet, som förut plägade råda vid den årstiden. En del föreningar vinna redan under denna årstid lika många nya medlemmar som under någon annan. Der det finnes särskild gymnastikinstruktör, öfvervakar han jemväl dessa öfningar under ledning af en för detta ändamål tillsatt komité.

En sund uppfattning i fråga om kroppens vård och iakttagande af ett sedligt lefnadssätt bibringas inom många amerikanska föreningar genom rättframma uttalanden från kristliga läkare.

Hindren för de Kristliga Föreningarnas af Unge Män utveckling.

Föredrag af Past. Theodore Monod vid Paris-föreningens årsfest 1888.

(Forts. fr. föreg. n:r.)

En annan brist är en öfverdrifven blyghet, ett barnsligt sätt att tänka, tala och känna. Ibland hafva allvarlige unge män något i sitt sätt, som förefaller verldsmänniskorna såsom brist på intelligens. De tänka derom som så: Om det är på det sättet, som de kristna tycka och tala, så är det bättre att hålla sig i från dem.

Jag tror, att det der beror på en vana, en slags falsk tradition. Vi hafva ibland oss unge män, som äro förträffliga, men som skulle vara ännu förträffligare, om de vore något mera vakna och hade något mera manligt i sitt sätt; detta skulle ingalunda minska deras verkliga ödmjukhet. Och vidare; jag skulle icke vilja se de unge taga upp denna afskyvärda ton af hånfullhet, »den ofruktbara och grälsjuka ironien» såsom en skald säger. Att skratta är en god sak, men att hånle åt alt, att nedsätta alt, att öfveralt uppsöka den punkt eller sida, der man kan finna något att anmärka; en sådan ande skulle ensam vara nog att snart föra till undergång. Denna oupphörliga hånfullhet är dödsbringande.

Det fanns en gång i Schweiz ett literärt sällskap, der denna ande under någon tid herrskat, men inom sällskapet fanns en ung man, som hade nog mod att högt säga sina kamrater: »Det måste bli ett slut på detta». De andra gåfvo honom rätt, och den som invört den skadliga vanan, måste draga sig tillbaka. Sällskapet deremot, som sväfvat i fara, började åter vinna styrka.

Och för öfrigt; liksom man icke bör vara bland dem, som håna alt, lika litet bör man vara bland dem, som frukta hånet. Det skulle härvid ännu kunna finnas en fråga att afgöra nämligen: hvad som verkligen är löjevärdt. Jag mins mig hafva läst i ett gammalt nummer af en tidning, *Les Archives du Christianisme*, som min fader redigerade, följande ord: våra motståndare säga, att vi äro excentriska, men först måste man då veta, hvar centrum förlägges». Må vi aldrig vara rädda för att kallas excentriska, då vi äro Guds tillbedjare och Jesu Kristi tjenare! Hvad beträffar afsigtlig excentricitet, så må ni icke sysselsätta er med den annat än för så vidt det gäller att undvika den. Frukten icke, om verlden finner er besynnerliga, man skall alltid hafva något att anmärka emot er, och det är då bättre att njuta af Guds barns förtroende än att verlden skulle säga om er: det är en förträfflig karl, han delar våra åsigter. Det är då bättre att man hör sägas om er: det är en konstig karl, man känner sig så besynnerlig i hans sällskap. Den unge man, som bestämmer sig för att lefva så, att menniskorna icke finna något underligt hos honom, kan vara viss att han icke vandrar samvetsgrant i Jesu efterföljd.

Häromdagen varnade man eder för kyrkliga strider. Med dem hafven I intet att göra. Må vi gerna gemensamt studera de religiösa frågorna; deri ligger intet ondt, men hvad som synes mig sorgligt är, att man sätter de Kristliga Föreningarna af Unga Män i motsats till kyrkan och att man tror dem skada hennes verksamhet. Om så vore, skulle jag öppet säga: föreningarna äro ett ondt. Men det finnes intet skäl till att så skulle vara. Man bör söka att icke sätta föreningen framför kyrkan; tvärtom, den som älskar sin kyrka af hela sitt hjärta, han är just den, som bringar föreningen det största tillskottet af kraft.

Jag tror, att för närvarande en fråga står på dagordningen, nemligen om sådana föreningar som särskildt tillhöra det ena eller andra kyrkosamfundet.

I de länder, der det finnes många föreningar och många kyrkosamfund och der föreningarna äro kyrkliga så, att de olika församlingarna hafva sina olika föreningar och dessa sinsimellan bilda ett förbund (såsom fallet är i Skottland), så är det godt att dessa föreningar besöka hvarandra och arbeta i samma ande. Jag vill råda eder att icke gå utöfver denna organisation; det skulle vara att utsätta sig för tvister, som kunde blifva både häftiga och pinsamma.

Jag säger eder som ären här i Paris uti lyckliga omständigheter — ty här i Paris ser man icke dessa slitningar mellan olika samfund — dragen nytta af denna ställning för att lära känna, älska och högakta de samfund, som I icke sjelfva tillhören och låten en sådan ande vinna insteg i edra föreningar. Dermed skolen I hafva gjort mycket för kyrkans bästa.

Hvad som är farligt, det är en ande af indifferentism (likgiltighet för troslärans innehåll) och otro. Det sista hinder, som jag vill påpeka för eder, är bristen på en fast biblisk tro. Det finnes många unge män — liksom många äldre — hvilka sakna denna tro; de veta icke rätt noga hvad som är Jesu Kristi och hans apostlars lära. Om i viljen, att eder förening skall hafva framgång så begynnen med att förvissa eder, om I hafven en fast tro, om I tron, att Gud älskar eder, att han gifvit eder sin Son, att I i Jesus Kristus ären rättfärdiga inför Gud och att man i Jesus Kristus finner alt, som behöfves för att dö synden och lefva rättfärdigheten. Det är på dessa stora fakta, som eder uppbyggelse förnämligast bör grunda sig. Det stora ämnet är ständigt detta: vårt förhållande till Gud. Huru kan en ung man vandra sin väg rakt fram, bevara sig sjelf ren och öfva ett godt inflytande på sin omgifning, om ej just genom det, som är eder medelpunkt: att söka Guds rike och hans rättfärdighet, hvarvid allt annat skall gifvas eder dessutom? Om jag skulle gifva eder ett valspråk, skulle det vara detta från bibeln hemtade: »tron som är verksam genom kärlek». Först tro, sedan verksamhet. Detta ord »verksamhet» återkommer ofta i edra redogörelser. Att vara verksam, (aktiv) betyder utan tvifvel att vara verkande. Jag är glad att höra, att det finnes så många aktiva medlemmar, man borde kalla dem verkande medlemmar — hvarför skulle de vara der om ej för att arbeta? Jag kommer ihåg ett ord af den gamle Professor Montaubon: En ung student, uppfyld af goda föresatser och färdig att göra upp arbetsplaner med papper och lineal kom och frågade honom: »Hvilken är den bästa arbetsmetoden? »Den bästa metoden», svarade professorn, »är — att arbeta». Det är fullkomligt sant. Fråga dem af edra medlemmar, som gjort mest för föreningen, huru de hafva burit sig åt. De hafva arbetat, de hafva gifvit af sin tid, sin kraft, af alt. De hafva arbetat. Gören likadant, varen verksamme, varen ihärdiga, tagen till valspråk ett ord af Hoche: »Res, non verba» Icke ord, utan handlingar.

Om eder verksamhet behöfver utsträckas, nåväl, så skall jag lyckönska er dertill. Förblifven i godt förhållande till andra föreningar, de hafva hittills varit förträffliga; lycka till god fortsättning! Den lilla föreningen i Sainte Antoine, som jag mycket älskar och hvaraf jag sjelf är hedersledamot — passiv nemligen — gläder oss med sitt arbete. De hafva haft en liten motgång idag, man hade glömt deras namn på programmet, men de skola få en ersättning, ity att vi skola hålla vårt halfårsmöte hos dem. Bibehållen äfven ett godt förhållande till främmande föreningar; om I viljen, skall jag bringa dem en helsning ifrån eder då jag nu står i begrepp att anträda en resa. (Lifligt bifall.)

På branten.

Ett blad ur en ung flickas historia.

(Forts. fr. föreg. n:r).

»Det skulle hon inte göra om hon kände mig bättre,» sade Lottie, dystert.

»Så du pratar, hur är det fatt med dig? »Ack, der kommer hon,

jag skall springa bort och säga till henne.» Och innan Lottie fått tid att komma undan, närmade sig henne fröken Graham med ett leende.

»Ämnar du dig till vår klass, Lottie? sade hon. »Det var rigtigt roligt, jag har så länge velat träffa dig, men inte vetat hvar du fans.»

Och fröken Graham fortfor så vänligt att språka, att, när de inom några minuter befunno sig framför porten till missionssalen, Lottie ej kunde komma sig för med någon förevändning att ej inträda.

Undervisningstimman var slut, men Lottie hade varit så försänkt i sina mörka tankar, att hon uppfattat högst litet af dess innehåll.

»Nu, flickor, skola vi sjunga en sång, innan vi skiljas,» sade fröken Graham, »jag skulle vilja I sjöngen en af mina gamla favoriter i dag.» Och hon läste upp första versen.

Hvilka voro väl dessa ord? Lottie blickade hastigt upp, när hon hörde dem;

»Och se, från synder, sorg och skam,
Jag flyr, o Jesu till ditt namn.»

Ack, detta var just hvad Lottie önskade — hennes börda af »synder, sorg och skam» syntes henne för tung att bära; gafs då verkligen någon räddning från alt detta? Tårarna rullade ned för hennes kinder och när de föllo på knä för att bedja, kunde Lottie ej återhålla sig längre, utan lutade hufvudet mot bänken och utbröt i högljudda, bittra snyftningar.

Fröken Graham gaf stilla de andra flickorna ett teckenatt lemna rummet och föll på knä bredvid Lottie, i det hon lade sin arm omkring henne och sade:

»Seså, mitt barn, berätta mig nu altsammans.»

»Uppmuntrad af det milda deltagandet i hennes röst, framsnyftade Lottie så småningom sin sorgliga berättelse och ömt, men fast utpekade fröken Graham för henne den enda rätta väg hon hade att följa — afläggandet af en fullständig bekännelse för sin mor och fru Wharton.

* * *

»Ack mor, mor, jag trodde aldrig mer jag skulle kunna bli lycklig,» sade Lottie; »hvad det är ljufligt att känna Jesus såsom sin egen frälsare. Jag kan inte en gång känna mig rädd för att gå till fru Wharton i morgon, så stor är min glädje öfver att ega *honom* till min.

»Uti ditt dyra namn mig skänkes
Förlåtelse och frid och himlen.»

»Ack, mor, det är nästan för härligt for att kunna vara sant.»

* * *

Låtom oss nu kasta en blick in i fru Whartons enskilda rum påföljande morgon. Frukosten står uppdukad på bordet, fröken Graham sitter i en länstol och framför tru Wharton står Lottie, blek och ångerfull.

»Mitt barn,» sade fru Wharton, »jag skulle hafva varit en vän för dig, om jag vetat hvad jag nu vet. Din lärotid är slut från och med i lördags. För din skull skall jag göra ett undantag, som jag aldrig förr gjort.»

»Hur *kan* jag tacka er fru Wharton!»

»Tacka honom, som är din frälsare, Lottie;» sade fröken Graham, »tacka honom med ditt trogna, ärliga arbete. Håll dig fast intill honom, så skall du slippa undan mycken frestelse och synd.»

Man förspiller tiden ej blott genom att göra ingenting eller genom att göra det onda, utan också derigenom att man gör något annat än man borde göra, låt vara att det är godt.

F. S. de la Motte Fénelon.

Literatur

Baptistsamfundets Hednamissioner af E. Lund. Pris 92 öre.

Vi hade tillfälle på sin tid anmäla första delen af detta utmärkta arbete. Det är nu med stort nöje vi anmäla andra delen, omfattande missionshistoriska och biografiska skildringar från *bakre Indien*.

Detta häfte omfattar 360 sidor, är till det yttre utmärkt fint.

Det erbjuder ett så fängslande innehåll och är så väl skrifvet, att vi blott kunna gifva hvarje vår läsare det rådet: *köp, läs.*

Häftet kan rekvireras genom »*Evangeliska Traktatsällskapet*», *Stockholm.*

Annonser

Välgjorda
Möbler
Bättre och enklare. Billigt pris.
Äfven mot afbetalningar.
Malmskilnadsgatan 46
7 Oxtorgsgatan 7
A. Lagerberg.
Egna tillverkningar.

Ett väckelserop till de unga
af J. W. Hjertström. Pris 20 öre. Vid partirekvisition hos författaren, adress *Nyköping*, lemnas hög rabatt. Frimärken tagas i likvid.

»En allvarlig varning för de afvägar och snaror, som hota de unga med förderf och undergång, samt en innerlig inbjudning till ynglingar och jungfrur att lemna sig åt Jesus.» *Hemlandsvännen.*

»Det är med glädje vi anmäla denna lilla skrift, som, genom väl utförda, tilltalande skildringar ur lifvets verklighet, vill vara ett väckelserop till de unga att söka sin Frälsare.» *Veckoposten.*

Vid Herberget
för tjenstflickor, Klara Östra Kyrkogata N:o 7, erhålla yngre tjenarinnor, som för tillfället sakna anställning, nattlogis jemte kaffe på morgonen för 35 öre. Betyg skola medföras.

På samma gång man erbjuder flickorna denna billiga fristad, vill man härmed varna dem för att lemna sina platser i hemorten, i tanke att få det bättre i Stockholm, ty »att få det bättre» lyckas nästan aldrig, så vida man icke på förhand fått säkert löfte om bestämd plats.

LINA NORDWALL,
Herbergets stiftarinna.

C. Berg
23 Artillerigatan 23
Stockholm
bemedlar köp och försäljning af *stads-* och *landtegendomar* samt emottager uppdrag till härvarande *under-* och *öfver-rätter*, ombesörjer *lagfart å egendomar*, *bevakningshandlingars* inlemnande, utreder *sterbhus*, förrättar *bouppteckningar* uppsätter *testamenten* samt ombesörjer *vicevärdegöromål* och inkasseringar, m. m. Vänden Eder med förtroende till
C. Berg
23 Artillerigatan 23
Stockholm
Träffas: *kl. 10—12 f. m., 3—5 e. m.*
Allm. Telef. 7308.

I Vedhandeln
4 Observatoriegatan 4
försäljes frisk och god björk- samt al- och barrved, såväl sågad som osågad jemte antracit-, sten och träkol, engelsk och svensk kokes, hemsänd till alla delar af Stockholm.
Obs.! Äfven säljas ved-, kol- och kokspoletter.

K. F. U. K:s möten:
Norrlandsgatan 13, 2 tr.
Söndag 6—9 e. m. Börjar med bibelklass.
Onsdag: 6—9 e. m. arbetsklass.
Nytorget 46. Söder.
Lördag: 7—9 e. m. arbetsklass för fabriksflickor.

Genom **K. F. U. K:s placeringsbyrå**, 13 Norrlandsgatan, anskaffas alla sorters tjenarinnor, biträden i hushåll och affärer samt lärarinnor. Adresser och rekommendationer till utlandet lemnas åt unga flickor, som äro rekommenderade af någon af föreningens medlemmar.

A. & O. Schultén
STOCKHOLM,
2 Norrmalmstorg 2
och
7 Sturegatan 7.
Stora och välsorterade lager af
Garn-, Väfnader & Trikåvaror
i parti och detalj till billigaste **fabrikspris.**
Profven sändas till landsorten franco.

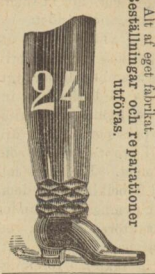

C. P. HÖGLANDER'S Skoetablissement
(Etablerad 1870.)
24 Brunkebergstorg 24
Stockholm.
Rekommenderar mina allmänt välkända tillverkningar.
Alt af eget fabrikat.
Beställningar och reparationer utföras.
Allm. Telef. 68 81.

EMIL LARSENS
skrädderiaffär
18 Brahegatan 18.
Obs.! **Obs.!**
Goda tyger. Solidt arbete.
Billigt pris.
Allm. Telef. 7116.

Å Fredrika-Bremer-Förbundets byrå,
Stockholm,
finnas kvinliga arbetssökande anmälda, såsom: lektionsgifvare, svenska och utländska lärarinnor för hem och skolor, kontors- och skrifbiträden, husföreståndarinnor, sällskap och biträden i hem, föreläserskor, gymnaster, sjuksköterskor m. fl.

Till Amerika!
(Bremer-linien).
Generalagentur, Stockholm.
Utvandrare och **resande** befordras med **Norddeutscher Lloyds** kejserliga postångare till **New-York, Baltimore, Filadelfia** och **Boston** samt till **Australien, New Zeeland, Ost-Asien** och **Syd-Amerika.**
Närmare underrättelse hos
Grossh. *S. G. Borin,*
N:o 1 Packhusgränd, Stockholm.

Palm & Stadling.
Piano- & Orgelmagasin
Malmskilnadsg. 40,
Stockholm.
Rekommenderar sitt lager af **Flyglar, Pianinos & Orglar** från de förnämsta in- och utländska fabriker. Särskildt framhållas H. Kohls *Flyglar* och *Pianinos* samt Mason & Hamlins Orglar.
Obs. Svenska orglar med 1 stämma 4 oktaver samt 1 knäforte från 115 kronor.
Lager af alla brukliga blås- och stränginstrument, såsom:
Violiner, Flöjter, Guitarrer, Klarinetter, Occarinor, Dragspel, Symphonion, Ariston, Horophoner, Zittror, Speldosor.
Violinlådor, Violinstråkar, Mek. Notställare, Piano- och Orgelstolar m. m.
Goda betalningsvilkor. Billiga priser. Illustrerad priskurant på begäran *gratis.*

Nilsson & Dahlbeck.
38 **Skrädderi-Etablissement** **38**
samt lager af färdiga
Gosskläder
Regeringsgatan
Stockholm.

Stockholm, David Lunds Boktryckeri 1888.

UNGDOMS-VÄNNEN.

LITET · LJUS · MINSKAS · EJ

DITT · ORD · ÄR · EN · LYKTA · FÖR · MINA · FOTTER

KRISTLIG TIDNING FÖR SVERGES UNGDOM.

N:o 37. Tisdagen den 11 September. 1888.

Prenumerationspris:
Helt år 1 kr., 3/4 år 75 öre, 1/2 år 60 öre, 1/4 år 30 öre.
Postbefordringsafgift 20 öre.
Till Amerika 3: 50; Norge, Danmark och Finland 3 kr.

Ansvarig utgifvare:
K. Th, Malmqvist Stockholm.

Annonspris: 8 öre pr petitrad.
Expedition: Palm & Stadlings bokhandel Malmskilnads gatan 40. Telef.: Bell 10 78, Allm. 57 90.
Lösnummer: 5 öre.

Anmälan.

Ett nytt kvartal — årets sista — tillstundar. Ungdomsvännen har altså ej så lång tid kvar till 1888 års slut. Men den önskade gerna att under dessa tre sista månaderna af året få göra sig känd — den hoppas *väl* känd! — i månget nytt hem för att sedan till 1889 vara en oumbärlig och oersättlig gäst en gång i veckan. Vi skola beflita oss om att göra tidningen god. Vi skola ock beflita oss om att bibehålla den i sådan anda, att den motsvarar sitt syfte, nämligen att vara *ungdomens* och *föreningarnas* organ.

Pris till årets slut: Endast — märk väl! —

Endast 30 öre
utom postarvodet.

Stockholm i Sept. 1888.

Redaktionen.

Tro och otro.

af

Kyrkoherden E. Hoskyns.
(London.)

Mina bröder, då jag inbjöds att bevista denna verldskonferens och att der tala öfver något ämne, trodde jag mig böra välja ett sådant, som kunde beröra en hvar, hvilken nation han månde tillhöra. Då jag hade full frihet att välja, stannade jag inför detta såsom sannolikt varande af allmänt intresse.

Hvarhelst det finnes tro, der finnes äfven otro. Här är helt säkert intet ombud vare sig från land eller stad, som ej varit utsatt för angrepp mot vår tro i en eller annan form. I vissa länder sker det mera öppet än i andra; i somliga äro angreppen grofva och råa, i andra, blandade med förfining och bildning, men öfverallt är det i grunden det samma, och de innebära en bestämd uppmaning till Kristi stora församling på jorden att vid hvarje steg sätta sig till motvärn mot den antikristiska ande, som Herren, vår Konung, förutsade skulle komma.

Och har jag väl orätt om jag säger, att detta ämne är af särskild vigt för de unga?

Nu väl, i allmänhet pläga otrons apostlar gifva sig sken af att vara mera skarpsinnige än de troende. De taga till offensiven, under det vi stå på defensiven; de föra stora ord om fria tankar och frihet och anklaga oss för inskränkthet och okunnighet. Då de tala, taga de på sig en ton af visshet och tvärsäkerhet, som kommer mången ung man att hastigt draga den slutsatsen, att talaren har något slags skäl för sina påståenden; åhöraren förbryllas genom skenbart kraftiga motskäl eller oförsynt förmätenhet, hvilka icke hålla stånd inför den obetydligaste granskning.

Man känner lätt igen den klass af otrogna, som jag åsyftar — icke den ärlige tviflaren, som söker efter sanningen, utan den lättsinnige förnekaren och fräcke bespottaren, den ene söker undvika frågan, den andre känner redan svaret på förhand. Kristendomens historia erbjuder för denne inga svårigheter — det är altsammans en dikt, ett bedrägeri, en dröm, ett påfund för att lägga människor i bojor — sådana öfva stort inflytande i dålig riktning. Väpnade med några få skäl emot Skriften, hvilka de ständigt föra till torgs, tycka de om att ständigt lysa med sin inbillade öfverlägsenhet. Det är anmärkningsvärdt, huru ofta denna ande går hand i hand med missnöje, osedlighet, upproriskhet och de värsta former af socialism.

Men, mina vänner, utgången af det hela blifver dock under Guds ledning icke till seger för det onda. Fiendernas organisation framkallar å vår sida organisation. Enheten hos otron kommer ropet från församlingens öfverhufvud »mina barn, varen ett!» att ljuda klarare och klarare. Vi måste granska vår vapenrustning; vi måste tillse, huruvida några af skälen mot kristendomen icke bero på en oriktig framställning af kristendomen genom de kristne. Låtom oss vara trogna vår kallelse, och vi skola icke hafva någon orsak till fruktan och förstämdhet.

Jag skulle för den skull vilja kraftigt anbefalla läsning af enkla framställningar af kristna apologeter. Jag säger icke, att de äro nödvändiga för vårt eget andliga väl, men de äro en betydande hjelp, då det gäller att afvärja de otrons pilar, som måhända äro oskadliga för oss, men kunna vara doppade i dödande gift för en broder, hvars vårdare vi äro.

I dag är det icke min afsigt att ingå på några djupsinniga utredningar, utan helt enkelt att framhålla de skäl, som ligga nära till hands för hvarje ung man, huru upptagen han än må vara af dagligt arbete och ur stånd att sjelfständigt studera — och derjemte vill jag äfven taga till offensiven genom att gå in på fiendens område och visa, huru ofruktbart det land är, hvarmed han skryter, och ådagalägga, att han står svarslös inför mänskligheten stora lifsfrågor.

Jag påstår, att man, genom att gå ur vägen för dessa frågor eller derpå gifva lättsinniga svar, gå förlustig anspråken på intelligens och förslafvar tanken samt flyr undan sann forskning.

Nu väl, midt ibland alt, som är tvifvelaktigt, finnes *ett*, som är visst, nemligen att *vi lefva* — och vi lefva i en underbar verld, rik på skönhet och öfverväldigande storhet. Sant är, att i en sådan trakt som Östra London har man svårt att tala om, vare sig lif eller naturskönhet, men här i denna omgifning äro slika tankar fjärran. Är det då underligt, att en sådan fråga som denna tränger sig öfver våra läppar: »hvad är lifvet?»

Här lemnar oss otron med all sin skrymtsamhet och sjelftillräcklighet fulikomligt i sticket.

Frågan besvaras på olika sätt: dels med blind, oförnuftig likgiltighet så: »vi lefva, men det är intet intresse för oss att känna lifvets ursprung eller dess mål,» dels bjuder oss materialismen, som säges kunna göra reda för alt, att söka efter naturliga orsaker, Naturen — med stort N — gör det eller det, utan att vi få veta eller behöfva göra oss reda för, hvem denna Naturen är, Vi finna, hurusom vi steg för steg komma att intaga en ohållbar ställning, i det vi kasta bort den gamla satsen »ex nihilo fit» (af intet kommer intet) och i dess ställe sätta af intet kommer alt möjligt.»

Eller ock svarar otron: »vi hysa det lifligaste intresse för denna fråga. men vi äro agnostiker.» Det har riktigt sagts, att man gerna kunde anskaffa den grekiska benämningen

— 66 —

»Jag måste hemta gossen först,» ropade Edna, i det hon hastigt som tanken ryckte till sig två filtar ur sin säng och kastade ned den ena genom fönstret, hvarefter hon doppade den andra i sitt badkar, som redan stod fyldt med vatten för morgonen. I nästa ögonblick hade hon svept den tätt omkring sig och skyndade djerft till trappan som ledde till Willies rum. En fasansfull syn mötte hennes blick och för en kort stund svek henne modet. »O, min Gud, hjelp mig!» stönade hon. Hela trappan stod i lågor. Hundratals giriga flammor sköto upp från alla håll, brände henne med sin heta andedrägt och voro färdiga att sluka henne, under det att tjocka rökmoln vältrade sig fram från det fallande trävirket. Lyckligtvis var Willies rum helt nära hennes eget. Gossen låg som död, synbarligen döfvad af den inträngande röken. Hon ryckte honom till sig, känslolös för hans tyngd. Säkerligen beskyddade henne den Gud som höll sin hand utsträckt öfver sina tjenare i den brinnande ugnen. Oskadd af de hvåsande flammorna och de nedfallande bränderna, lyckades hon med sin hjelplösa börda uppnå sitt rum. Med uppbjudande af sina sista krafter

— 63 —

kunde ej hoppas att genom ord inverka på styfmodern, altså måste det blifva hennes sträfvan att i sitt lif framhålla Kristus och månget brinnande bönerop uppsteg från hennes hjärta om att hon måtte befinnas trogen samt få nåd att pryda den lära hon bekände.

Det föreföll henne som om hennes fader emellanåt vore trött på den hvirfvel af förströelser, hvari han genom sitt andra giftermål blifvit indragen, men fru Russell deremot öfverlemnade sig deråt af alt sitt hjärta. Under sitt enkestånd hade hon sett sig nödsakad att lefva i en jemförelsevis stor tillbakadragenhet och tycktes nu förtjust öfver att återigen få framträda i verlden. Hennes tvänne barn voro nästan helt och hållet lemnade i tjenarens händer. Den äldste, lille Willie, hade med sina allvarliga ögon och öppna panna genast vunnit Ednas hjärta. Han var en liten klen varelse, något förbisedd af modren, som ej bryddе sig om att dölja det företräde hon hyste för sitt yngsta barn, den muntra, leende, rosiga May, med friska läppar och glänsande svarta ögon. Barnen tillätos alla dagar komma in till desserten vid den sena middag som efterträdt den före fru Rus-

agnostiker (en som icke vet) och i stället använda det latinska »ignorant,» ett namn, som man i allmänhet icke finner så smickrande.

Men för visso hafva vi rätt att i det sunda förnuftets namn protestera mot, att man går ur vägen för en sådan fråga. Människan är alt för underbar, alt för underbart skapad för att låta sig nöja på sådant sätt. Hon har intet emot att få höra, det hon utvecklats från en apa från en atom, men att få höra, det hon jemte hela jorden kommit ur intet, det är att begära alt för mycket. Vetenskapen, den sanna vetenskapen, säga vi, kommer till vår hjelp, låter oss bättre förstå naturens under och kan fylla ut luckorna i människans tillväxt och utveckling, men detta utgör blott ett bevis för hvad vi såsom troende hafva påstått, nemligen att för sådana verkningar måste sökas motsvarande orsaker. Låt vara att de troende hafva begått stora misstag i fråga om hvad man kallar vetenskapliga fakta — det hafva äfven vetenskapsmännen sjelfva gjort, — så är det dock att märka, att vi och endast vi hafva att gifva ett svar på frågan »hvad är lif?»

Vi påstå, att vi tillgodose förnuftet och den allmänna regeln att gå utom sig sjelf och materien för att finna en tillräcklig grund.

Hvad är otrons ställning gent emot detta behof, som finnes nedlagt hos människan. Det är icke nog att påvisa för människan, huru underbara de gåfvor äro, som hon eger, eller de förmåner, som bjudas af civilisation och kultur — nej, hon kan hafva alt detta och dock hungra och törsta efter något okändt. Detta behof är icke uppkommet genom att slå mynt af människans fruktan och känslor — det är allmänneligt. Jag säger icke, att hvarje individ är medveten derom, men att i hvarje del af verlden människor af hvarje folk i hvarje grad af själsutveckling bära vitne om ett kraf på idealet. Det är som vore mänskligheten öfveralt medveten om en tidigare högre ställning, dit man sträfvar att återkomma.

Öfver detta underbara väsen sväfva syndens och okunnighetens moln — människan, som skryter öfver sin höga ställning, befinnes vara en slaf, ur stånd att nå målet för sin utveckling — blommorna öppna och sluta sina kalkar i lydnad för naturen och den store Laggifvarens ordning och uppfylla sin bestämmelse, under det människan, hundrafaldt mera begäfvad, är uppfyld af elände och bedröfvelse och ständigt sjunkande i förtviflans dy, okunnig om målet för sin utveckling — och erbjuder sålunda midt ibland skönhet och storhet bilden af förnedring och förödmjukande bristfullhet.

Hvad har nu otron att säga om dessa fakta, sorgliga fakta, som icke äro några inbillningsfoster? Kan den hjelpa oss eller har den någon ljus hoppets stråle, som är oss okänd? Gå och genomleta den otrognes förråd af verktyg — der finnas blott yxor, ingen murslef. Han rifver ned, men han bygger icke upp. Han krossar, men han helar ej. Hvar är det hopp, hvarmed han skulle lifva verlden? — Det finnes ej. Sant är att vi från otrogna läppar höra sköna satser uttalas, vi läsa förträffliga framställningar af dem, som bjuda oss stå upp och gå; vi se bland dem mången skön lifsgerning, som bringar mer än en kristen på skam, men hvilka äro dessa och hvarifrån komma dessa skrifter? De äro män och kvinnor, födda och uppfödda i köttet af kristlig civilisation, genomträngda af kristliga idéer, de kommo till oss nakna och fingo kläder, fattiga och fingo våra dyrbarheter; sedan gå de åstad och säga, att de sjelfva gjorde sina kläder och prydde sig med sina egna ädelstenar.

Jag trotsar hvarje ateist eller sekularist eller positivist att uppvisa en enda ny dygd, som icke klart ligger uttryckt i kristendomens lära.

Vi vilja nu betrakta otron i dess förhållande till historien om den kristna kyrkans tillväxt. Vi hafva icke rätt att dölja detta sanningens vitnesbörd. För 1800 år sedan förkunnade Jesus Kristus evangelium om riket. Senapskornet såddes ut, men han förutsade, att detta korn skulle växa till ett träd, under hvars grenar foglarne skulle finna skydd och hvila. Med fullkomlig visshet förutsade han, att alla folk skulle samlas kring honom och bjöd sin lilla skara att gå åstad. Och nu, sedan 18 århundradens historia skrifvits, begära vi af de otrogne en förnuftig förklaring till den kristna religionens ställning. Vi begära icke ett hånleende till svar, vi begära, vi fordra allvarliga ord. Emot all sannolikhet har den lilla kristna skaran i Jerusalem vuxit till den betydelse, som kristendomen i dag har; förföljelse och död, inbördes strid och hat, afvikelser från den ursprungliga läran och författningen, angrepp utifrån och förfall i det inre och dock — den kristna tron gör framsteg. (Forts.)

Predikan

vid Elfte Verldskonferensen.

af Professor *W. Rudin.*

(Forts. fr. föreg. n:r).

Vi hafva nu talat om vår helgelses stora uppgift. Vi kunde nu ock tala ett ord om våra *faror*, särskildt ungdomens faror i dessa afseenden. Men vi måste nöja oss med att blott antyda, att det finnes godt om sådana, gröfre och finare faror, godt om »köttsliga begärelser, som föra krig mot själen,» godt om förförelser till »ögonens begärelse,» t. ex. förvillande tankebilder och tjusande känslohägringar, godt om falsk andlighet, som »har gudaktighetens sken, men saknar dess kraft,» godt om ett all märg utsugande partiväsen. Och alt detta gestaltar sig olika efter olika länder, stånd och förhållanden.

Låten mig kort sammanfatta min varning för alt detta i apostelens ord: »Du, Guds människa, fly sådant och far efter rättfärdighet, gudaktighet, tro, kärlek, tålamod, saktmodighet. Kämpa trons goda kamp, fatta det eviga lifvet. 1 Tim. 6: 11.

Ja, fridens Gud sjelf helge eder till hela eder varelse; Så är apostelens *önskan* och *bön* för sina kära församlingar. Men det är ock målet för *deras egen väg*. Och derför måste det ock blifva *deras* hjärteönskan, deras dagliga bön och deras lifsgerning. Och så med eder, älskade unge. Alt detta naturligen under den förutsättning, att I icke ännu först behöfven genomgå den första omvändelsen, att I ären »kristliga ynglingar,» d. v. s. sådana som genom tron på Kristus hafva blifvit uttagne från verlden, försonade med Gud, delaktige af rättfärdiggörelsens nåd och af hoppet om ett evigt lif. I hafven då i edert hjärta upptagit detta Kristi ord: »Förblifven i mig, så bären I mycken frukt. Såsom grenen icke kan bära frukt af sig sjelf, med mindre hon förblifver i vinträdet, så kunnen icke heller I, med mindre I förblifven i mig.» Joh. 15: 4. Så gören då detta apostelens ord till *eder dagliga bön: »Fridens Gud sjelf* helga mig till hela min varelse, till ande, själ och kropp.» Och må denna bön blifva i eder såsom ett pulsslag, som drifver hela edert lifshjul.

Men fästom ännu ett ögonblick till sist vår uppmärksamhet vid det märkliga slutet af apostelens ord: »Att hela eder ande, själ ock kropp må varda *behållna ostraffliga* vid vår Herre Jesu Kristi tillkommelse.»

Vi tillmäta oss nu visst icke att förstå, ännu mindre att här utlägga vidden och djupet af dessa ord. Visst är att de gripa vidt och djupt. De beröra både tid och evighet. Det är klart, att de antyda en djupgående *pröfning*, som en gång skall ega rum, af människans hela varelse inför kristus vid hans ankomst, en pröfning af hvad vår varelse duger till. Vi skola »sållas,» på det att alt som möjligen är oäkta i vårt väsen må afskiljas. Det säges oss härvid, att alt som är helgadt i oss vid denna pröfning icke kan beröras af någon dom, men att alt som icke är helgadt måste på ett eller annat sätt träffas af domen. Det säges oss, att en människa får taga med sig in i Guds hvila och härlighet hela det lifsområde, som blifvit helgadt i och genom henne, och som hon sålunda verkligen tillvunnit sig såsom sin egendom. Men också icke mer. Och derför kan hon »lida en förlust» på mycket, om än hon icke lider förlust på alt. Hon kan ingå »fattig» i Guds rike. Jfr. 3 Petr. 1: 11. Det är tydligt — vi upprepa det ännu en gång — att apostelen i detta sitt ord talar till sådana, hos hvilka han förutsätter, att den första stora *frälsningen* från syndens och satans magt fått ega rum. Denna frälsning beror först och sist på *tron* och *trons bevarande*. Genom tron får människan en grundläggande delaktighet i Kristi helighet. Hon hör till »Guds helige och älskade.» Men »ostraffligheten till ande, själ och kropp» beror, säger apostelen oss, på *det fortgående helgandet i tron*. Icke sant, vår käre Luther talar då med rätta i sin förklaring till vår tredje trosartikel om detta, såsom om *två lika väsentliga* Andens nådeverk: »*helgad* och *behållen* i en rätt tro?»

Så har jag då, mina dyre åhörare och deltagare i denna fest, som man gifvit namnet »verldskonferensen» — i sanning ett namn med stora anspråk just på deltagarne — i detta hastigt flyende ögonblick talat till eder om vårt gemensamma, höga evighetsmål. Och jag har gjort det, icke blott under trycket af det medvetande, att jag talar till en »verldskonferens,» utan under hvad jag ville kalla »evighetens högtryck,» medvetande af den ansvarighet, som hvilar öfver en evangelii predikare. Så vare då, om vi aldrig mer se hvarandra i denna verld, mitt ord, eller heldre apostelens ord, för eder såsom en röst från evigheten, ett välsignelsens, maningens och kraftens ord, som blifve eder en följeslagare på eder väg!

Och med detta ord har jag ock velat anslå hvad som måste vara *grundtonen i edert möte*, om det skall göra skäl för sitt namn: »en verldskonferens af kristlige unge män.»

Det måste då vara något af himmelens helighetskrafter deri. Blifve det så! Må Gud sjelf med sin Helige Ande vara öfver och ibland eder. Vare tomma ord, andeligt sjelsvåld kärlekstom enträgenhet fjerran från

sells tid såsom tillräcklig ansedda tésupén. Det var intressant att gifva akt på de båda barnens olika uppförande. Så barn May var, försökte hon likväl ögonskenligen att ådraga sig middagssällskapets uppmärksamhet, under det att Willie smög sig till Ednas sida och tycktes helt belåten om han kunde få sticka sin lilla hand i hennes.

»Jag kan inte förstå hvad du gör med Willie, Edna,» sade fru Russell en dag, »hans förtjusning för dig är rent af löjlig. Härom dagen då du låg i hufvudvärk, ville jag taga honom ut att åka med mig. Men tror du han ville göra någonting annat än stå utanför din dörr. Det sätt hvarpå han bad mig få stanna hemma, derför att syster Edna var sjuk och kanske kunde behöfva någonting, skulle nästan varit rörande om det icke varit så komiskt. Du måste rigtigt ha förtrollat honom.»

Ett gladt leende flög öfver Ednas drag, men hon svarade ej. Hur skulle hon för Willies mor kunnat gjort tydligt att kärleken är den talisman, den underbara nyckel, som öppnar alla hjärtan?

Men en förändring förestod. Det var en

afton i juni, nästan ett år sedan herr Russells giftermål. Han och hans hustru hade rest ut på en middagbjudning hos några vänner på landet och ämnade till följe af det långa afståndet ej återvända förrän följande morgon. Plötsligt ljöd midt i den nattliga stillheten ett rop som väckte Edna ur hennes sömn och fylde henne med fasa. Det var ropet: Eld! Att rusa upp ur sängen, kasta på sig nattrock och tofflor samt springa fram till fönstret var ett ögonblicks verk. Den förskräckta flickan stirrade vildt ut i natten. »Ack, fröken Edna,» ropade en bekant röst och Sara, barnjungfrun vred förtviflad sina händer, »trappan brinner, vi kunna inte komma ut.»

»Äro barnen räddade?» flämtade Edna.

»Fröken May är här nere hos oss.» Och Edna blef varse det förskrämda barnet som bittert gråtande hakade sig fast vid sin sköterskas kjolar. »Jag och de andra fingo ned henne för kökstrappan, men ack, lille herr Willie ligger ännu i sin säng.»

Ni måste hoppa ned, fröken,» ropade en polisman. »Kasta ut ett täcke till oss, så skola vi taga emot er.»

eder samvaro, lika så visst som verldens sus och dus. Begären en *andelig* umgängelse, söken hos hvarandra och gifven hvarandra något af »Helig Ande.» Då skola vi förvisso i den inbördes umgängelsen få känna icke blott *rättfärdighet*, utan *frid fröjd* i *den Helige Ande*..

Men Dig, Guds Heliga ande, bedje vi:

Heliga Anda! Sanningens Anda!
Kom att oss ledsaga.
Låt oss ej falla eller oss förvilla,
Men till målet draga.
I trones ljus, förtröstande och stilla.
Vishet, o Herre! Gif af höjden.

Heliga Anda! Kraftens Anda!
Kom att oss upplifva,
Må kärlek bo i våra hjertan inne,
Och dess trukter blifva
En kristlig dygd, ett himmelskt mod och sinne.
Helighet, Herre! Gif oss af höjden.

Heliga Anda! Glädjens Anda!
Kom att oss hugsvala:
Låt hoppets röst, bland lefvernets bekymmer,
Till vår ande tala;
Och gif oss frid, när lifvets afton skymmer.
Salighet, Herre; Gif oss af höjden.

Unga-mäns-Föreningar.

K. F. U. M. i Storbritannien och Irland.

Som bevis på den stora nåd, som hvilat öfver föreningarnes arbete inom ofvannämda länder, återgifva vi här ur den senaste årsberättelsen för 1888 följande siffror:

Antalet föreningar i:

	1881.	1884.	1888.
England	187.	212.	293.
Irland	18.	23.	61.
Skotland	130.	206.	251.

Ökningen under de första 4 åren var sålunda tills.: 164, under de 7 åren, 270. Antalet kända medlemmar af 552 bland dessa föreningar är för närvarande 60,905.

Siffror nyligen inkomna från England och Irland gifva följande resultat för det löpande året:

49	fören.	arbeta i egna bygnader, af hvilka 42 st. tills. ha ett värde af pd 225,785; kr. 4,064,130.
219	»	anv. att 309 bibelkl. håll. hvar v.
209	»	» 385 bönem. » »
206	»	» bibliotek.
207	»	» läsrum.
118	»	» klass. f. skolunderv.
42	»	» gymnastiksalar.
134	»	» miss.-förs. utförda af medl. utom deras egna bygnader.

Det erkännes att den heliga Andes verk endast helt ofullkomligt kan beskrifvas eller analyseras af blotta numeriska kalkyler, men den anförda tillväxten på alla områden står i så direkt förhållande till föreningarnes *missionsartade* karaktär och den *missionär-ande*, hvilken hvilar öfver deras medlemmar, att man endast har orsak till den djupaste tacksamhet mot Gud för den välsignelse och framgång, han låtit komma deras ansträngningar till del.

Föreningarne hafva visst icke öfvergifvit sina principer eller sitt mål att blifva bekanta bland allmänheten, men de hafva försökt att göra sig ännu nyttigare, genom att rätta sig efter de unge männens olika behof och omständigheter och genom att utvidga området för sin verksamhet och begagna sig af hvarje lagligt medel för att söka utbreda Återlösarens rike bland dem.

Det första medlet för dettas utförande är föreningsmedlemmarnes i Kristi tjenst och i Kristi anda helgade lif uti det *hvardagliga lifvet*.

I andra rummet kommer bland de medel, de brittiska föreningarne använda för att befordra unge mäns andliga väl, de klasser, hvilka hållas för unge män ensamt, för läsning af den Heliga Skrift, för gemensam bön, ömsesidig uppmuntran och för flitig tillbedjan. Dessa möten ledas af föreningsarbetarne sjelfva, af kommitémedlemmarne, af sekreterarne m. fl. och de kristna presternas hjelp anlitas så mycket som möjligt för hållandet af särskilda tal till de unge män, som samlats för att mottaga andlig undervisning passande för deras särskilda frestelser och behof.

Många års erfarenhet inom England, Irland och Skotland (och likså inom de engelska kolonierna) visar tydligt, att det är af allra största vigt för de Kristliga Ynglingaföreningarne, att unge män samlas för att bedja, läsa och höra Guds heliga ord, vare sig de mötas i stora skaror eller blott 2 eller 3 tillsammans. Detta är nu så klart fastställdt, att alla andra sätt, hvilka nytjas af föreningarna, af oss anses mindre väl valda, så vida de ej gå ut på att föra unge män under inflytande af de medel, hvilka af Gud direkt anvisats för deras andliga väckelse, stärkande och höjande.

Speciela anordningar af och till, såsom af hemtrefliga och glada sällskapsaftnar med lätta förfriskningar och musik, hafva ofta varit ett medel att draga till föreningen ett stort antal unge män, som hållit sig fjerran från religiösa ting. Inbjudningar till dessa aftnar hafva i tur utfärdats af de unge män, hvilka tillhört ett visst yrke eller en viss sysselsättning, på det vi skulle kunna draga nytta af medlemmarnes kåranda. Vid dessa tillfällen anstränga sig komitéerna och medlemmarne att för de inbjudna gästerna framställa föreningarnes arbete i dess vackraste, gladaste och mest inbjudande dager och hafva på så sätt ofta lyckats vinna först åt föreningen och sedan åt Kristus de, som varit närvarande.

Föreningarne hafva utan att afvika från sina ursprungliga grundsatser, i många fall haft samarbete med de sociala rörelser, hvilka representeras af Nykterhetsföreningarna, Hvita Korsets föreningar, Sällskapen för spridande af god literatur, Föreningen för Sabbatens helighållande etc. Möten för män endast, afsedda att framhålla vigten af kyskhet, hafva hållits alt oftare likaväl som Medicinska samtal, då dryckenskapens följder och de ohelsosamma verkningarne af brott mot helsolagarne framhållits.

Etthundraaderton föreningar anmäla klasser för skolundervisning, der studierna förenat stenografi, franska, tyska och andra ämnen nödvändiga för en vanlig bokhållares uppfostran, med konst och vetenskap, med högre studier i matematik, de klassiska författarne, handelsrätt, handelsgeografi, etc.

Nio hem för hvila och rekreation för unge män arbeta nu i olika delar af Storbritannien.

Ur mer än 300 årsberättelser från de engelska föreningarne under den förflutna månaden, tala 115 föreningar om uppenbar andlig välsignelse åtföljande deras arbete under det förflutna året.

Ej mindre än 48 arbetare hafva sändts ut på missionsfältet under året, medan 18 hafva börjat studier med afsigt att egna sina lif åt missionen och 21 hafva egnat sig åt den kristna prestens kall.

Unga-kvinnors-Föreningar

K. F. U. K. i Motala, hvilken i början af maj månad detta år bildades af fru Andersson-Mejerhelm, har, för att saken ej skulle dö bort, under sommaren fortsatt sina symöten, oaktadt många af medlemmarne af en eller annan orsak, då varit borta. Nu då hösten tillstundar och alla förskingrade medlemmar åter blifvit samlade upptages arbetet i alla verksamhetsgrenar. Den lilla nybildade föreningen består redan af 36 medlemmar och 36 gäster, tillsammans utgörande 72 personer. De aktiva medlemmarne arbeta med lif och lust för den goda sakens befrämjande med hopp till Gud, att han, som med välbehag ser till hvarje godt verk, äfven nu skall gifva kraft åt dem, som i denna lilla förening vilja gå hans ärenden. Lördagen den 25 aug. hade föreningen en af sina arbetsaftnar och fick då glädjen emottaga sin stiftarinna, som på genomresa till Köpenhamn stannade öfver en dag i Motala. Fru Andersson-Mejerhelm talade då en kort stund öfver Davids 32 psalm och en frisk nådesvind genomströmmade vår lilla förening. Söndagen höll hon ett offentligt föredrag i Luterska Missionshuset öfver Nehemia bok. Det stora missionshuset var fyldt af uppmärksamma åhörare och hvar och en kände sig styrkt och lifvad till nya sträfvanden för de stora sanningar hon då framstälde. Efter föredragets slut hölls ett enskildt möte för medlemmar, gäster och alla som intresserade sig för saken. Den praktiska delen af verksamheten framhölls då hufvudsakligen jemte förmaningar och råd huru föreningen med bästa välsignelse bör arbeta både i andligt och materielt hänseende. En sångförening afsjöng några sånger, hvarefter föredraget afslutades med bön och nedkallande af Herrens välsignelse. Det hela var godt och på ett förnimbart sätt kändes att Herren ännu besöker sitt folk och skänker frid och kraft åt de sina.

En kinesisk predikants liknelse.

Hvem kan ensamt återlösa?

En dag föll en man i en djup graf och nedsjönk till halsen i den smutsiga dyn. Ur stånd att ens röra sig, skrek han förtviflad om hjelp.

Tillfälligtvis gick just Confucius förbi, hörde nödropet, ilade till och ropade ned till den olycklige: »Min stackars medbroder, det gör mig riktigt ondt om dig; men huru har du också kunnat vara så oförståndig att falla dit ned! Jag vill gifva dig det goda rådet: 'Om du någonsin skulle komma upp igen ur denna förskräckliga afgrund, så akta dig väl för att du icke åter faller dit'.

Under tiden kom äfven en Buddhistprest till och riktade till den fallne följande ord: »Stackars vän, det smärtar mig mycket att se dig i denna ställning, dock tror jag att om du kunde komma mig tvåtredjedelar eller endast hälften närmare, skulle jag kunna få tag i dig och hjelpa dig upp.» — Dock förgäfves bemödade sig den hjelplöse att klättra upp åt väggarne, han kom icke ur sitt förtviflade läge.

Slutligen närmade sig Herren Jesus, hörde jämmerropen, steg raskt ner i djupet, räckte den olycklige sin starka, räddande frälsarehand och ledde honom gladt upp. Men då såg han på den fallne med ögon, hvarur kärleken lyste och talade: »Min son, gack bort i frid och synda icke mera!»

Väl den, som i kroppslig och andlig nöd anropar den lefvande Guds son om hjelp med de orden: »Herre Jesus, du Davids son, förbarma dig öfver mig!» Väl den som utväljer honom till förare och ledstjerna på lifvets väg; väl den, som äfven, när människokraft och människovisdom visa sig vanmäktiga, gladt och full af förtröstan kan säga: »Mitt hopp hvilar i Kristo!»

(Jünglings-Bote.)

(Insändt.)

Protest

mot de utbragta skålarne vid elfte verldskonferensen af Kristliga föreningar af unge män i Stockholm den 17 aug. 1888.

Med mycken glädje hafva nykterhetsvännerna i Karlskoga, Värmland, tagit del af verldskonferensens förhandlingar i Stockholm under nyss förflutna dagar och hysa djupt intresse för dess ädla syftemål. Vi glädjas ock mycket deråt, att h. m:t konungen behagat uttrycka samt visa sitt hjärtliga intresse för denna konferens. Men då vi i några af våra tidningar läst det af mötespresidenten, biskopen von Schéele, föreslagna, af konferensen antagna och med förstnämdes samt flera utländske mäns underskrifter, deribland äfven verldsförbundets ordförande, Tophel, försedda, till h. m:t konungen ställda telegram af innehåll, att »på flere jordens språk underdåniga skålar för dd. mm. konungen och drottningen af Sverge och Norge utbragts»; hafva vi, såväl öfver det åberopade utbringandet af skålarne, hvilka naturligtvis ock vid tillfället druckos, som äfven denna handlings offentliggörande i telegram till konungen, känt oss på det djupaste sårade. Af åtminstone de »aktive» medlemmarne i konferensen af »Kristliga föreningar af unge män», hvilka föreningar enligt sina antagna stadgar hafva till ändamål att vara ett föreningsband mellan sådana unge män, som, betraktande Jesus Kristus såsom sin frälsare och Gud enligt den heliga skrift, vilja i tro och vandel vara hans lärjungar och gemensamt verka för utbredandet af sin Mästares rike bland unge män», väntar hela landets folk att se ett i alla afseenden mönstergilt föredöme i ord och gerningar. Man väntar sålunda, att konferensens aktiva medlemmar skola kunna och verkligen också vilja säga till alla: »Blifven våra efterföljare, såsom vi äro Kristi», och att alla derefter böra kunna säga: »Vi vilja göra, såsom desse göra». Men på det sättet har konferensen genom sina skålar på ett kraftigt sätt gifvit

stadga och helgd åt den för vårt och andra lands folk olycksbringande hedniska skål- och supseden.

Oss synes det varit konferensen värdigt, om icke för samvetets så dock för kärlekens och exemplets skull samt för den nöd och de många faror, som såväl samhällena som den enskilde för närvarande lida för dryckenskapens skull, högst behöfligt att vid detta tillfälle följa Pauli råd: »Det är rätt att icke dricka vin eller göra något, hvaraf din broder tager anstöt eller förargelse eller varder svag» (Rom. 14: 21). Men konferensen och särskildt dess president, biskop von Schéele, har icke tagit hänsyn till detta råd, och på det sättet med sina skålar icke allenast väckt anstöt och förargelse hos bröder, utan ock dermed gjort det i vårt och andra civiliserade land pågående nykterhetsarbetet icke ringa skada.

Med anledning häraf är det som vi, då vi ock äro öfvertygade, att verldskonferensen kunnat på annat sätt än genom utbragta skålar bringa h. m:t konungen sitt underdåniga tack för hans välönskningar, härmed *på det lifligaste protestera mot de af verldskonferensen utbragta skålarne.*

Vi bedja ock på samma gång hjertligt, att de för nykterhetsarbetet intresserade tidningarne och föreningarne ville på lämpligt sätt med oss instämma i denna protest, helst genom att i sina spalter intaga densamma.

Karlskoga kyrkoby den 23 aug. 1888.

Å nykterhetsvännernas i Karlskoga vägnar:

Joh. Lindholm, Skolföreståndare. *Joh. Dahlin,* Kakelugnsmakare.
And. Linderberg, Modellsnickare. *Salomon Johansson,* Kamrerare.
A. G. Jonsson, Gjutare. *C. A. Andersson,* Pastor i M. E. kyrkan.

K. O. Andersson.
Församlingsföreståndare.

På samma gång som vi intaga ofvanstående protest, hvilken ju i hufvudsak berör de utbragta skålarna samt det sätt hvarpå telegrammet till konungen affattades, få vi påpeka, att nämda skålar utbragtes vid en middag å Hotell Rydberg, der icke andra dryckesvaror funnos tillgängliga än vatten och svagdricka. De druckos således icke i vin utan i *vatten.*

Detta faktum torde dock icke på något sätt göra protesten onödig eller ens försvaga dess kraft, emedan vid den sedermera å Drottningholm hållna festen åtskilliga skålar utbragtes, dessa dock i skummande champagne.

Mot detta tillvägagående kunna vi ej underlåta utala vårt högsta ogillande.

Vindrickandet och skåltalen vid Drottningholmsfesten utgjorde ett alt annat än värdigt slut på en konferens, hvars hufvudsakliga syfte varit att sporra de kristne unge männen till ännu kraftigare verksamhet i Kristi tjenst, och utplånade till icke ringa del de goda lärdomar, som der uttalades.

Genom hyllandet af denna om hedendom och mörker vitnande supsed, har man förlänat en viss helgd åt vindrickandet, man har gifvit det ett sken af berättigande och genom exemplets makt kanhända störtat mången yngling ned i det djup, hvarur man just söker rädda honom.

Ord och handling stämma här föga öfverens. Kraftiga nykterhetsord uttalades vid konferensen och den absoluta nykterhetens sak försvarades varmt och innerligt af mötesdeltagarne, och sedan visade man i handling huru litet orden voro värda.

Nej, låtom oss i alt hvad vi företaga oss, ständigt ihågkomma att ord äro utan betydelse, så snart icke våra handlingar påsätta dem sanningens prägel och låtom oss framför alt icke förbise den absoluta nykterhetens betydelse.

Vinglaset och dess innehåll har under årens lopp öfverlemnat tusenden af våra medbröder åt synd och förderf, och tillslutit deras hjärtan för Guds varnande röst. Kyrkorna stå tomma under det man från krogarna hör glasens klang.

Vinet är en farlig motståndare till hvarje samt kristlig verksamhet.

Gelo.

Annonser

Välgjorda
Möbler
Bättre och enklare. Billigt pris.
Äfven mot afbetalningar.
Malmskilnadsgatan 46
7 Oxtorgsgatan 7
A. Lagerberg.
Egna tillverkningar.

A. & O. Schultén
STOCKHOLM,
2 Normalmstorg 2
och
7 Sturegatan 7.
Stora och välsorterade lager af
Garn-, Väfnader & Trikåvaror
i parti och detalj till billigaste **fabrikspris.**
Profven sändas till landsorten franco.

Å Fredrika-Bremer-Förbundets byrå,
Stockholm,
finnas kvinliga arbetssökande anmälda, såsom: lektionsgifvare, svenska och utländska lärarinnor för hem och skolor, kontors- och skrifbiträden, husföreståndarinnor, sällskap och biträden i hem, föreläserskor, gymnaster, sjuksköterskor m. fl.

Vid Herberget
för tjenstflickor, Klara Östra Kyrkogata N:o 7, erhålla yngre tjenarinnor, som för tillfället sakna anställning, nattlogis jemte kaffe på morgonen för 35 öre. Betyg skola medföras.
På samma gång man erbjuder flickorna denna billiga fristad, vill man härmed varna dem för att lemna sina platser i hemorten, i tanke att få det bättre i Stockholm, ty »att få det bättre» lyckas nästan aldrig, så vida man icke på förhand fått säkert löfte om bestämd plats.
LINA NORDWALL,
Herbergets stiftarinna.

C. Berg
23 Artillerigatan 23
Stockholm
bemedlar köp och försäljning af *stads-* och *landtegendomar* samt emottager uppdrag till härvarande *under-* och *öfver-rätter,* ombesörjer *lagfart å egendomar, bevakningshandlingars* inlemnande, utreder *sterbhus,* förrättar *bouppteckningar* uppsätter *testamenten* samt ombesörjer *vicevärdesföremål* och inkasseringar, m. m. Vänden Eder med förtroende till
C. Berg
23 Artillerigatan 23
Stockholm
Träffas: *kl. 10—12 f. m., 3—5 e. m.*
Allm. Telef. 73 08.

I Vedhandeln
4 Observatoriegatan 4
försäljes frisk och god björk- samt al- och barrved, såväl sågad som osågad jemte antracit-, sten och träkol, engelsk och svensk kokes, hemsänd till alla delar af Stockholm.
Obs.! Äfven säljas ved-, kol- och kokspoletter.

K. F. U. K:s möten:
Norrlandsgatan 13, 2 tr.
Söndag 6—9 e. m. Börjar med bibelklass.
Onsdag: 6—9 e. m. arbetsklass.
Nytorget 46. Söder.
Lördag: 7—9 e. m. arbetsklass för fabriksflickor.

Genom **K. F. U. K:s placeringsbyrå,** 13 Norrlandsgatan, anskaffas alla sorters tjenarinnor, biträden i hushåll och affärer samt lärarinnor. Adresser och rekommendationer till utlandet lemnas åt unga flickor, som äro rekommenderade af någon af föreningens medlemmar.

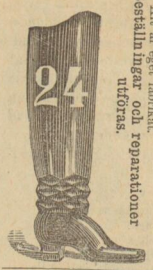

C. P. HÖGLANDERS Skoetablissement
(Etableradt 1870.)
24 Brunkebergstorg 24
Stockholm.
Rekommenderar mina allmänt väl kända tillverkningar.
Alt af eget fabrikat.
Beställningar och reparationer utföras.
Allm. Telef. 68 81.

EMIL LARSENS skrädderiaffär
18 Brahegatan 18.
Obs.! Goda tyger. Billigt pris. Obs.! Solidt arbete.
Allm. Telef. 71 16.

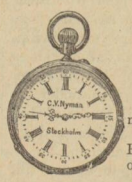

C. Victor Nyman
13 Brunkebergstorg 13,
Stockholm.
Allm. Telefon 54 93.
Lager af Vägg- Väck- och Fickur. Väl exaministerade och justerade. Ur mottagas till reparation. Order från landsorten expedieras mot efterkraf. Elever mottagas mot betalning. Priskurant sändes och bref besvaras mot porto.
Honourable Mention från Urmakareföreningens Exposition i London 1873.
Fem års praktik hos **kronometerfabrikör V. Kullberg,** London.

Till Amerika!
(Bremer-linien).
Generalagentur, Stockholm.
Utvandrare och **resande** befordras med **Norddeutscher Lloyds** kejserliga postångare till **New-York, Baltimore, Filadelfia** och **Boston** samt till **Australien, New Zeeland, Ost-Asien** och **Syd-Amerika.**
Närmare underrättelse hos
Grossh. *S. G. Borin,*
N:o 1 Packhusgränd, Stockholm.

Palm & Stadling.
Piano- & Orgelmagasin
Malmskilnadsg. 40,
Stockholm.
Rekommenderar sitt lager af **Flyglar, Pianinos & Orglar** från de förnämsta in- och utländska fabriker. Särskildt framhållas H. Kohls *Flyglar* och *Pianinos* samt Mason & Hamlins Orglar.
Obs. Svenska orglar med 1 stämma 4 oktaver samt 1 knäförte från 115 kronor.
Lager af alla brukliga blås- och stränginstrument, såsom:
Violiner, Flöjter, Guitarrer, Klarinetter, Occarinor, Dragspel, Symphonion, Ariston, Horophoner, Zittror, Speldosor.
Violinlådor, Violinsträkar, Mek. Notställare, Piano- och Orgelstolar m. m.
Goda betalningsvilkor. Billiga priser. Illustrerad priskurant på begäran *gratis.*

Nilsson & Dahlbeck.
38 **Skrädderi-Etablissement** **38**
samt lager af färdiga
Gosskläder
Regeringsgatan
Stockholm.

Stockholm, David Lunds Boktryckeri 1888.

UNGDOMS-VÄNNEN.

KRISTLIG TIDNING FÖR SVERGES UNGDOM.

DITT ORD ÄR EN LYKTA FÖR MINA FOTTER

MITT LJUS MINSKAS EJ

N:o 38. Tisdagen den 18 September. 1888.

Prenumerationspris:
Helt år 1 kr., 3/4 år 75 öre, 1/2 år 60 öre, 1/4 år 30 öre.
Postbefordringsafgift 20 öre.
Till Amerika 3: 50; Norge, Danmark och Finland 3 kr.

Ansvarig utgifvare:
K. Th. Malmqvist Stockholm.

Annonspris: 8 öre pr petitrad.
Expedition: Palm & Stadlings bokhandel Malmskilnads gatan 40. Telef.: Bell 10 78, Allm. 57 90.
Lösnummer: 5 öre.

Anmälan.

Ett nytt kvartal — årets sista — tillstundar. Ungdomsvännen har altså ej så lång tid kvar till 1888 års slut. Men den önskade gerna att under dessa tre sista månaderna af året få göra sig känd — den hoppas *väl* känd! — i månget nytt hem för att sedan till 1889 vara en oumbärlig och oersättlig gäst en gång i veckan. Vi skola beflita oss om att göra tidningen god. Vi skola ock beflita oss om att bibehålla den i sådan anda, att den motsvarar sitt syfte, nämligen att vara *ungdomens* och *föreningarnas* organ.

Pris till årets slut: Endast — märk väl! —

Endast 30 öre

utom postarvodet.

Stockholm i Sept. 1888.

Redaktionen.

Tro och otro.

af

Kyrkoherden E. Hoskyns.

(London.)

(Forts.)

Om det tillåtes mig att hemta ett exempel från England och den engelska kyrkan, — hvad är väl den otrognes ställning gent emot en sådan samling af 150 biskopar från alla verldens delar, som man nyligen såg der. Vi hörde dem tala, och den röda tråd, som gick igenom deras tal, var glädje öfver vunna segrar, tillförsigt till framtiden och meddelanden om ständig framgång. Hvem kunde stå oberörd, då processionen gick fram med ärkebiskopen af Canterbury och strax bredvid honom biskop Crowther, som en gång var en liten slafgosse i Afrika. Der voro vidare representanter för Kina, Japan, Indien, Australien, Kanada, Förenta Staterna och Afrika, alla i tron bärande framåt vår Konungs banér.

Och på samma sätt, om ock i mindre skala, dock lika verkligt, är en samling sådan som denna i dag en utmaning till de otrogna Vi uppmana dem att med oss uppleta denna rörelses historia och svara, om icke dock till sist vi äro tvungna att erkänna, att vår högtlofvade Herre är Vägen, Sanningen och Lifvet.

»Om vi på en verldskarta utmärka alla de länder, som hafva att uppvisa den högsta kulturen, den finaste bildningen, den största utvecklingen af det, som tjenar till yttre välbefinnande, lycka och makt, så skola vi finna dem vara de kristna länderna,» skrifver en författare. »Det kristliga tänkandet, det kristliga bruket och det kristliga samhället är det största och förnämsta tänkande bruk och samhälle på denna jord. Det är från kristendomen, som kraft och inflytande utstråla, icke till och in i den samma, som de flöda.» Gladstone.

Om derför, mina bröder, om vi kunna hänvisa till historien såsom vi verkligen kunna och trots de svåra felen å de kristnes sida peka på kristendomens underbara tillväxt i förbindelse med utveckling på det sedliga och intellektuela området, skola vi väl då endast stå på defensiven, när de otrogna angripa vår tro? De fresta oss, men med hvilken lockmat? — Tomma skrytsamma ord — ord, ord och bakom dessa ord en öken, så ofruktbar som Sahara, der ingen ros kan blomstra, ty intet lifvets frö finnes der.

Och detta leder mig till den sista stora frågan — »*hvad är döden?*,» en fråga, mot hvilken vi måste ställa oss ansigte mot ansigte — det vore oförnuftigt att icke göra det.

Å ena sidan se vi människan, konstrikt och underbart skapad, begåfvad med förstånd, vilja och känsla, människan i stånd att styra och leda, utrustad med gåfvor, som snart sagdt äro obegränsade och dock underkastad dödens hemska välde. »Är detta alt?» ropar mannen full af kraft, rik på planer, »är detta alt?» Att dö, att blifva utplånad från jorden — o, grymma vidunder, död, som slår till marken de bygnader, som timrats af den underbart skapade människan! Vi komma till gudsförnekaren i vår förtviflan; om han icke kan hjelpa oss, när det gäller lifvet, så måste han väl kunna gifva ett svar åt en verld af döende människor, hvarest hvarje hem från norr till söder, från öster till vester den ena eller andra stunden bringar något älskadt offer åt detta bittra öde.

Men detta orakel är stumt, fullkomligt stumt - - intet svar, ej ens en gnista af ljus. Hedningarna hafva något svar, men den från kristendomen utgående ateisten har intet. Visserligen få vi höra ett så kalladt »hoppets evangelium,» i det man ber oss betänka den vinst, som kommande slägten skola få af våra goda handlingar; Vi skola lefva i framtidsfolkets tacksamhet och förbättrade vilkor — detta är det glada budskapet. O, hvilket ömkligt gäckeri att så kläda ett litet fåtal i den öfvermodiga sjelftillräcklighetens mantel — men hvilket evangelium för kristendomens förkunnare att frambära inför en fallen och förkrossad märsklighet!

Eller vi komma i beröring med den mannen, som icke ville gifva något svar, han är såsom han säger e: »ignorant» eller söker måhända skydd bakom ett stort »Kanske.» Men kunna vi väl låta oss nöja härmed? Det var i sanning ett sorgligt svar, som Darwin gaf den unge tyske sanningssökaren angående det kommande lifvet: »jag har icke haft tid att taga frågan i öfvervägande och tvekar för den skull att uttala min åsigt.»

Man må säga hvad man vill — hvad är den logiska följden af en sådan otro? Hvad är följden af att begränsa människans lif till det lilla området, som tillhör den materiella verlden?

Oundvikligen öppnas dermed dörren för girighet, afundsjuka och hat. Tiden är kort — »låtom oss äta och dricka och göra oss glada» och kunna vi icke vara glada, då växer missnöjet till svart, hopplös förtviflan, och till sist lefver eller dör den vansinnige eller sjelfmördaren såsom ett vitnesbörd om otrons olycksbringande lära. För icke länge sedan tog man till öfverläggningsämne i en diskussionsförening i London följande fråga: »Är sjelfmord tillåtligt?» En jurist började sitt tal på följande sätt: »Tagande för gifvet, mina herrar, att vi hafva tagit afsked af den gamla sagan om kristendomen» etc. Vid omröstningen var det en mycket betydande minoritet, som uttalade

igenkänna vi vår gamla vän Edna och den kraftfulle, skäggige mannen vid hennes sida är ingen annan än Bessies bror Jack och Ednas man. När hans lifs dröm slutligen närmade sig sin uppfyllelse och han egde frihet att gå ut och arbeta för sin Herre bland hedningarne, ansåg han ingen vara så passande att dela hans lott som Bessies goda vän Edna.

De gångna åren hade verkat en förändring hos fru Russel. Hon hade kommit till den erfarenhet, att verlden aldrig helt kan tillfredställa hjertat, som är skapadt till hvila i Gud ensam och sålunda vandrar äfven hon, om än med stapplande steg, på rättfärdighetens väg.

»Jag kan inte förstå hur vi skola kunna undvara dig, Edna,» sade hon, »men om du och din man verkligen hafva fattat ert beslut att resa, så vill jag visst inte vara den, som håller er tillbaka. Och Willie kan inte tala om någonting annat, än att en dag få komma ut och arbeta tillsammans med er.»

kastade hon ned honom i täcket, som hölls utspändt nedanför fönstret. Det var ett förfärligt ögonblick och hvilken obeskriflig känsla af lättnad genomfor henne ej, när hon såg honom lyckligt uppfångas. »Gud ske lof!» ljöd från många läppar. »Hoppa nu sjelf,» ropades enstämmigt från den församlade mängden, »det fins ingen tid att förlora.» Hon var blott altför väl medveten derom, ty redan såg hon lågorna tränga in genom dörren. Ett ögonblick tvekade Edna, alting tycktes gå rundt för hennes ögon. »Skynda, skynda!» ropade folkmassan. Hon hoppade eller snarare föll och blef lyckligen mottagen. Men i fallet kom hennes hufvud att stöta mot ett framskjutande utsprång, och det var en blödande, medvetslös och nästan liflös börda, som några starka män med brutna stämmor och tårar af medlidande i ögonen buro in i ett angränsande hus.

Då herr och fru Russell några timmar senare anlände, låg Edna så betänkligt sjuk, att läkarne endast vågade gifva ett svagt hopp om hennes vederfående.

»O, mitt barn, mitt barn!» klagade herr Russell. Aldrig hade Edna varit honom så kär

sig för sjelfmordets berättigande. Det måste så vara, och deraf kommer det växande antalet sjelfmord, ty för den olycklige är detta det enda tillfredställande svaret, om den otrogne får vara hans lärare.

Mina bröder, jag behöfver icke hänvisa till vår trosbekännelse för att finna det svar, som vi kunna gifva åt de uttröttade, de sorgsna, de förtviflade, ja, än mer, hvilket svar vi hafva att gifva de friske, de intelligente. Här är icke ett benrangel som ständigt följer vid ens sida, ej ett bårtäcke, som kväfver hvarje ansträngning. Vi införa i verlden kärlekens evangelium, men framför alt hoppets, det ljusa, lifvande, uppfriskande hoppets. Vi säga till de rike: »Älsken de fattige, ty de äro edra bröder, rufven icke öfver edra skatter, ty detta lifvet är icke alt.» Till de fattiga säga vi: »Trots edra lidanden, låten ej modet falla, ty framför eder ligger lifvet och skatter, dyrbarare än guld och ädla stenar.» Till de sjuka och lidande säga vi: »Detta är icke edert slut! I skolen, om icke i dag, så dock i morgon stå upp och gå.» Till de sörjande säga vi: »Han är icke död, han sofver.» »Salige äro de döde som i Herranom dö.»

En kristen kan icke vara pessimist. För honom hafva de sista orden i Kor. 15 kapitel en djup betydelse: »Varen faste, orubblige, öfverflödande i Herrens verk alltid, vetande, att edert arbete icke är fåfängt i Herren.»

Sätt detta emot Schopenhauers ord: »den mänskliga tillvarons slut är lidande.» »Människans lif är en strid för tillvaron i visshet om att blifva besegrad, en resa, på hvilken hvarje sjöman har säker utsigt att lida skeppsbrott. Det är människans högre grad af kunskap, som gör hennes lif mera rikt på lidande än djurens. Då vi taga i betraktande det lidande, som utstås på denna planet, finna vi, att månen, som saknar alt lif, är att föredraga framför jorden. Vänj dig vid att betrakta denna verld såsom en straffkoloni. Verlden och i följd deraf människan äro sådana, att de icke borde vara till. Man borde icke tilltala sin nästa såsom »min herre». utan såsom »min olyckskamrat.» Då man betraktar lifvet från synpunkten af dess objektiva värde, är det minst sagdt tvifvelaktigt huruvida det är att föredraga framför förintelse; och jag skulle till och med vilja säga, att om erfarenhet och eftertanke finge göra sin röst hörd, så skulle de afgifva sitt votum till förmån för förintelsen. Människans lif svänger likt en pendel mellan lidande och trötthet.»

Kan någonsin helvetet vara mera fruktansvärdt än en jord, uppfyld med män och och kvinnor, som tänka så om lifvet? Huru olika den hänförde hjeltes lära, som trotsade hvarje fara och förföljelse för det hopp, som låg framför honom! Huru storartadt är icke det segervissa utropet: »du död, hvar är din udd, du dödsrike, hvar är din seger?» då apostelen ser bortom grafven hän mot det himmelska Jerusalems portar Detta är den ande, som har skapat hjeltar, lifvat till framåtskridande, skänkt den svaga styrka och uppmuntrat syndaren till kamp — och skulle vi kasta bort detta hopp på uppmaning af sådana, som icke hafva något att sätta i dess ställe.

Jag skulle vilja sluta detta ämne med att anföra en liten enkel historia, så rörande och så nyttig, som framställer den stora frågan kort och klart inför den otrogne och af honom begär ett hastigt svar.

Ett litet ensamt barn, högt älskadt af fader och moder, låg döende. Modern var en troende kvinna, men fadern var fritänkare. Fadern låg på knä med barnets hand i sin, afvaktande slutet, men innan den lilla flickan dog, vände hon sig om och sade till sin fader: »Far, mamma säger, att när jag dör skall jag komma till himmelen, men pappa säger ju, att det icke finnes någon himmel. Hvilken skall jag tro?» Var det underligt, att fadern brast ut i en djup suck, sägande: »Mitt barn, tro din mor!»

Mina bröder, I som ären förenade genom ett gemensamt hopp, troende på samma Herre, väntande samma stora dag, när Konungen skall komma, huru mycket hafven I ej till uppmuntran, som kan fylla hjärtat med förtröstan! Språk och hemvist må kunna vara mycket olika, men vi äro stridskamrater i samma stora Kristi här. Vi intaga en i många afseenden fördelaktig ställning, skola vi uppgifva den? Fienderna i dalen äro talrika, men de hafva intet bestämdt syfte, intet gemensamt hopp. De kunna icke gifva något svar på mänsklighetens frågor, och när Morgonstjernan uppgår, skola de försvinna såsom moln för solen.

Vi säga till de otrogna: om I kunnen visa oss en bättre Gud, ett högre ideal för lif och sedlighet, om I med bortseende från kristendomen kunnen ådagalägga ett framåtskridande i folkens lif och tänkande, då vilja vi stanna och eftertänka. Om I kunnen visa oss lagar, bättre än de, som äro grundade på tron på Gud, om I kunnen framvisa något folks lagsamling, der pligten mot nästan står på en högre ståndpunkt, om I kunnen visa oss ett hemlif, mera högt och rent än det, som finnes i ett sant kristligt hem, om I kunnen uppvisa en kraft öfverlägsen den Helige Andes i att omskapa hjärtan af sten till hjärtan, mäktiga de högsta och renasta känslor, om I kunnen framte ett system, mera lämpadt att lägga band på människans vilda lidelser, att upprätta de fallna och stärka de svage — då vilja vi höra och dömma. Men till dess, tills I hafven något att erbjuda, bedja vi eder lemna oss i ro, såvida I icke kommen för att läsa, höra och lära. I veten intet om lifvet; genom eder materialism läggen I hämsko på tanke och handling. Människor begära bröd, och I gifven dem en sten, hopplöshetens och förtviflans skarpt skärande flinta. Om i än afvisen vårt medlidande, så hafva vi dock medlidande med eder, om I än förakten vår kärlek, så älska vi eder dock för Kristi skull och önska, att I dock måtten »smaka och se, huru ljuflig Herren är.»

Mina vänner, såsom engelsman tackar jag eder, att I inbjudit mig att deltaga i denna konferens. Då jag står här i dag inför en sådan åhöreareskara och i detta land, tränga sig många tankar på mitt sinne. Ty vi engelsmän känna oss hemma här: i våra ådror flyter anglernas, göternas, danernas, de gamla vikingarnas och de modige nordmännens blod. Vi bläddra några blad tillbaka i historiens bok och påminna oss, huru som vi i dessa råhetens gamla tider satte ut våra farkoster och frågade föga efter, huru vi handlade, blott vi bragte tillbaka till vårt hem något byte; vi påminna oss, huru vi kämpade med Nordsjöns vågor och trängde fram ända till Britannien och såsom vilda sjöröfvare härjade dess kuster och till sist gjorde infall och togo den lilla ön i besittning. Det var ett hemskt skådespel; vi plundrade och mördade de kristne. Men det var underliga fiender vi mötte; de afvärjde våra svärdslag och spjutstygn med korset; vårt hat dränktes i deras kärlek, till dess de togo oss till fånga och vi nedlade våra vapen inför deras konung, Jesus Kristus.

Vi återvända så i dag, sägande med den mannen, som mötte den samaritanska kvinnan: »Vi hafva sjelfva hört och veta, att denne är förvisso verldens Frälsare, Kristus.» Ja mina bröder, det är denna kunskap, som midt under striden sätter oss i stånd att liksom apostlarna fordom brista ut i psalmens ord: »Hvarför larma hedningarne och tänka fåfänglighet? Konungarne på jorden resa sig upp, och furstarna rådslå tillsammans emot Herren och hans Smorde. — Han som bor i himmelen ler. Herren bespottar dem.»

Fordom förenades vi om att röfva och plundra: det var i okunnighetens tider. I dag förenas vi för att tacka och prisa vår Gud, som kallat oss till sin församling och sitt rike. Låtom oss vara trogna mot vår kallelse, och segern skall blifva vår — i tron vänta vi en fullare uppenbarelse af Gud för människan. Vi underskatta icke svårigheten att tro; vi hafva medkänsla för dem, som söka efter sanning, men vi förklara, att svårigheten att tro är ett intet i jemförelse med den oöfvervinnerliga svårigheten i tron.

Aftonbön

af

Hofpredikanten *J. C. Bring*

vid Verldskonferensen d. 16 aug. 88.

Herrens mildhet är det, att ännu icke är ute med oss; Hans barmhertighet hafver ännu icke ände; utan hon är hvar morgon ny, och din trohet är stor.

Sålunda talar Jeremias i tredje kapitlet af klagovisorna 22 o. 23 v. Och borde icke vi af alt vårt hjärta göra dessa hans ord till våra och detta hvarje ny dag, som vi genomlefvat?

Det kunde vara ute med oss och vore det redan för länge sedan om icke Herrens mildhet varit, som gör, *att han icke handlar med oss efter våra synder och icke vedergäller oss efter våra missgerningar.* Detta är Herrens mildhet. Och att hon utträttat så stora ting med oss, beror derpå, att *Hans barmhertighet hafver ännu icke ände.* Han förbarmar sig öfver oss, ty han känner huru svaga vi äro. En gång skall dock detta hans barmhertiga tålamod hafva en ände. Så mycket mer är det för oss af nöden att akta på hans mildhet och icke mottaga henne förgäfves.

Hon är hvar morgon ny. Milheten, om hon eljest skall vara mildhet, måste hvar morgon vara ny; ty, vore hon icke detta, toge Gud våra handlingar, våra synder i betraktande, så att han derefter skulle handla med oss, då blefve oss ingen ny dag gifven, ännu mindre komme oss nya nådebevis till del. Hvarje dag är i sig sjelf ett bevis för att Herrens barmhertighet hvar morgon är ny. Ett sådant bevis på Herrens mildhet är ju äfven denna dag. Vi äro emellertid nu en gång så vana vid att mottaga gåfvan af den ena dagen efter den andra, att vi knappast tänka på att den är en gåfva. Och dock, hvad innebär icke detta: en nådedag? För redan

som nu. Vid åsynen af hennes bleka ansigte som såg ännu spöklikare ut genom de vanställande förbanden, bad den stolte mannen ur djupet af sin själ: »O Gud, gör med mig hvad du vill, endast skona mitt barn!»

Och hans bön blef hörd. Det var en lång och envis sjukdom, men ungdom och en stark kropp voro Ednas bundsförvandter, och ehuru de som älskade henne mer än en gång måste darra för hennes lif återvände likväl till slut helsan. Herr Russell glömde aldrig den känsla af glädje han erfor, när, efter långa veckor af medvetslöshet, Edna kände igen honom.

Den oro han erfarit hade ej lemnat honom oberörd, förorna i hans ansigte hade blifvit djupare och håret gråsprängt. Men alt var förgätet vid hänryckningen att ännu en gång få höra sitt barns sakta hviskning: »Pappa!» Han måste skyndsamt vända sig bort för att dölja de tårar af glädje och tacksamhet, som fylde hans ögon, ty i hennes nuvarande svaga tillstånd fruktade han hvarje uppskakning.

Efter denna dag gick hennes tillfrisknande hastigt framåt, och en dag, då hon blifvit nog stark för att bära det, rågade han hennes glädje-

mått genom att omtala för henne, att denna tid af ängslan och ovisshet för honom varit ett medel till andlig välsignelse. »Jag befann mig på den breda vägen som leder till förtappelse,» sade han, »och Gud har begagnat sig af denna prófning, för att draga mig till sig. När du låg mellan lif och död, kände jag, såsom jag aldrig förr gjort det, min ytterliga maktlöshet och att all kraft kommer från honom ensam; med Guds hjelp skall jag hädanefter lefva såsom en, den der blifvit uppväckt från de döda.»

Ednas tacksamhet kan lätt tänkas. Och när en eftermiddag lille Willie kom in och i det han smög sig tätt intill henne med många kyssar och smekord kallade henne sin egen käraste syster Edna som räddat hans lif, egde hon inga ord att uttrycka sin glädje och lycka. Med psalmisten kunde hon i sanning säga: »Lofva Herren, min själ, och alt det i mig är, hans heliga namn.»

* * *

Fyra år senare stod ett ungt nygift par på däcket af en fjerran styrande ångare. I den enas behagliga gestalt och fina, rena drag

mången har det i evigheten blifvit häpnadsväckande klart huru dyrbar hvarje dag var, som han försummade. Må vi akta derpå, medan vi ännu hafva några nådedagar kvar, medan det ännu heter: i dag. Herrens mildhet är något fullt och helt, som hvarje dag samlar hans fullhet och hvarje ögonblick af dagen bjuder oss densamma till förlåtelse för våra synder, till helbregdagörelse från alla våra skröpligheter, helande, helgande och renande. Hon utgjuter sig välsignande öfver oss, öfver vårt lif, öfver vårt kall, öfver våra verk och företag, så länge hon får visa sig som hon vill. Hon är ny, så att hon bevisar sin rikedom, sin makt på ett sätt, som vore deraf intet taget, ehuru tusende dagligen af hennes rikedoms fullhet tagit nåd för nåd och ehuru hon på tusenden bevisa sin makt. Deraf kommer det, att vi äfven i dag emottaga samma välgerningar, hvaraf vi redan njutit så många andra dagar. Äro icke alla dessa timliga gåfvor, hvilka höra till det dagliga brödet: helsa, hus och hem o. s. v., äro de icke som otaliga strålar, hvilka utgå från nådessolen? Äro de icke som ett haf af ljus, hvilket utströmmar från nådekällan derofvan? Och när någon, nedtryckt af sina synder, icke vet om han vågar tro eller ens hoppas på nåd, då borde ju endast det, att en ny nådedag blifvit honom gifven och att han med denna ånyo får emottaga alla dessa timliga välgerningar, vara honom ett tecken att *när Herren är nåd, och mycken förlossning när Honom* (Ps. 130: 7). Ty hvarför har du eljest mottagit alla dessa gåfvor? Har du förtjent dem? Nej, det erkänner du sjelf af hela ditt hjärta. Men vitnar icke alt detta om *nåd?* Vitnar det icke om att Herren vill visa dig nåd?

Men, mina älskade, om nu Herrens nåd verkligen är ny hvar morgon, hvad följer då deraf? Hvad har detta att betyda? Huru skola vi då mottaga hvarje dag? Detta äro vigtiga frågor, vigtiga, såvida Herrens nåd är oss vigtig.

Herrens nåd är i och för sig ny: är hon äfven ny för oss? Är det något nytt för oss att Herren bevisar nåd? Flyr vårt hjärta ständigt med nya begär, med ny längtan till denna nåd? Tvätta vi oss i nådens öppna brunn rena från alla våra synder och erhålla ny syndaförlåtelse, så att vi, sedan vi framträdt inför Herren, och för honom bekänt alt, äfven kunna anse oss på nytt rentvagna så att vi kunna börja hvarje dag som de, hvilkas föregående synder Herren icke längre vill ihågkomma? Och är denna förlåtelse för oss på så sätt något nytt att den ånyo verkar i oss ett nytt sinne och ny vilja att vandra Herren till behag, att undfly synden och göra rättfärdighet? Är alt detta hos oss nytt och friskt och lefvande och verksamt? Eller har det blifvit gammalt och vanligt, utan lif och kraft?

Och när Herren af ny nåd äfven bevisar oss otaliga nya välgerningar, är och blifver äfven alt detta nytt? Är det för dig något nytt, att du i dag haft helsa och krafter? Är det för dig något nytt att du haft hus och hem? Är det något nytt — äfven det — att Gud låtit sin sol uppgå öfver dig? Eller är det så gammalt och vanligt, att du knappast tänker derpå? Vi fråga. *Oss* behöfver du ej svara. Men ett svar måste du dock gifva. Du gifver det genom det sätt hvarpå du *tackar*. Tacksamheten är ditt vitne. Ny nåd medför ny tacksamhet, der hon för ett hjärta visar sig vara ny. Huru tackar du? Är din tacksamhet i ord och handling ny?

Inför dessa frågor måste vi af blygsel nedslå våra ögon. Ty huru frambära vi väl vårt tack? Men detta bevisar allra bäst, att Herrens nåd hvarje morgon är ny, då han låter sin nådessol uppgå öfver så otacksamma varelser, som vi äro. Hans mildhet är det, att ännu det icke är ute med oss. Och sålunda måste vi äfven med profeten tillägga ordet: *Din trohet är stor.* Ty är det icke *trohet* att mot sådana stackars varelser, som vi äro, bevisa en sådan nåd, som Herren bevisar? Och är icke denna trohet stor?

Så tacka vi dig, Herre Gud, att det icke är ute med oss, att din barmhertighet ännu icke hafver ände, utan att den äfven i dag varit ny öfver oss.

Vi tacka dig för nåden af ny förlåtelse, för nåden af ny helgelse och för alla dina nådesbevis till lif och själ. Och vi bedje dig: Låt din nåd ånyo utgjuta sig öfver oss, öfver alt ditt folk på jorden, öfver all öfverhet, alla elända, öfver alt vårt arbete och öfver vår församling! Se i nåd, isynnerhet till dessa unge män, att de ej må gå förlorade. Frälsa dem och bevara dem! Och låt din trohet, som är så stor, göra oss trogna din nåd!

Vår fader, som är i himlarne — — —. Herran välsigne och bevare oss — — —.

Förbundet
mellan Sverges Kristliga Föreningar af Unge Män.
I förbundet inträdda föreningar.

Den inbjudning att biträda förbundet, som utsändes till alla kända föreningar i slutet af juni månad, har tills dato besvarats af 25 föreningar. Att antalet icke är större kan bero på många orsaker. Åtskilliga föreningar kunna icke utan stor svårighet sammanträda för fattande af ett sådant beslut under sommaren. Andra äro betänksamma och vilja afvakta hvad andra göra, innan de gripa sig an själfva, andra åter betrakta måhända förbundet med en viss misstro eller likgiltighet. Till dessa senare skulle jag vilja ställa en vänlig uppmaning. Det är väl att hoppas, att om icke föreningssaken såsom sådan och betydelsen af en kraftig samverkan för dess främjande ifrån början stått klar för Eder, den verldskonferens, som nyligen hållits i vårt lands hufvudstad må hafva värmt Edra hjärtan och låtit Eder känna vigten af det verk, som sysselsätter oss. Jag antar således, att I hållen Eder tillbaka från förbundet, emedan I icke ären öfvertygade att detta skall medföra den nytta, som åsyftas eller emedan I ansen det arbeta efter mindre lämpliga grunder. Då vill jag bedja Eder på det hjärtligaste: sägen oss i hvad mån I skullen önska det ena eller andra gjordt på annat sätt, uttalen Edra betänkligheter i bref till undertecknad, (2 Kungsgatan, Stockholm) och jag är viss på, att icke så litet till ömsesidig båtnad däraf skulle kunna följa.

Må vi framför alt, hvilket tillvägagångssätt vi än följa, alltid besjälas af ett rent uppsåt att vilja med försakande af oss sjelfva tjena Herren i ödmjuk lydnad för hans anvisningar.

De föreningar, som hittills inträdt i förbundet äro:

Arbrå Kristliga Ynglingaförening. Ordf. A. G. Johansson, sekr. L. Eriksson.

Arvika K. Y. F. Ordf. K. F. Lindqvist, sekr. J. P. Sandström.

Börje församlings fria kristliga ynglingaförbund. Ordf. P. Holmgren, sekr. A. Gustafsson.

Föreningen Salem i Degerfors. Ordf. A. W. Gullberg, sekr. C. A. Östling.

Eskilstuna K. Y. F. Ordf. J. A. Törnblom, sekr. J. W. Fintling.

Elimskapellets Y. F. i Eskilstuna. Ordf. K. J. Karlsson, sekr. A. Lorenzson.

Filipstads K. Y. F. V. ordf. L. Andersson, sekr. Hj. Vester.

Forshaga K. Y. F. Ordf. O. P. Edström, sekr J. H. Forselius.

Gefle K. Y. F. Ordf. A. Åbom, sekr. L. J. A. Källberg.

Fören. Libanon i Göteborg. Ordf. N. Persson, sekr. H. Holmberg.

Kalmar K. F. U. M. Ordf. M. Fors, sekr. G. Landin.

Karlstads K. Y. F. Ordf. A. Löfgren, sekr. O. W. Pettersson.

Kimsta K. Y. F. Ordf. C. J. Andersson, sekr. A. G. Pettersson.

Knätte K. Y. F. Ordf. L. J. Stenlund, sekr. Cl. Larsson.

Nyköpings K. F. U. M. Ordf. Mart. Andersson, sekr. L. Hallsten.

Oskarshamns K. Y. F. Ordf. E. Slätt, sekr. O. Löfgren.

Norra Råda K. Y. F. Ordf. N. Johnsson.

Stockholms K. Y. F. Ordf. P. From, sekr. G. Stockman.

Det Kristliga Ynglingaförbundet i Stockholm. Ordf. C. G. Berg, sekr. A. W. Schoultz.

Kungsholms K. Y. F. i Stockholm. Ordf. S. A. Dybeck, sekr. J. H. Landfeldt.

Sundsvalls K. Y. F. Ordf. C. Andersson, sekr. C. W. Wiklund.

Upsala K. Y. F. Ordf. A. Karlgren, sekr. J. E. Löfgren.

Valbo K. Y. F. Ordf. A. P. Lötman, sekr. E. Hanson.

Vesterås K. Y. F. Ordf. J. E. Nyqvist.

Stockholm i sept. *K. Fries.*

Ombyte af ordf. i förbundet.

Vid sitt senaste sammanträde erhöll Styrelsen för förbundet följande skrifvelse:

Till Styrelsen för Förbundet mellan Sverges K. F. U. M.

Enligt det beslut jag meddelade svenska konferensen af K. F. U. M. sistlidne maj månad, nemligen att icke antaga någon befattning inom föreningarne längre än till Verldskonferensen, får jag nu äran meddela Eder, att då jag nu uppfylt mitt värf, jag icke längre kan kvarstå i Styrelsen.

I det jag frambär mina varmaste tacksägelser för all den välvilja och det förtroende, som städse visats mig, och i den förhoppningen, att Herren må välsigna Edra sträfvanden till Hans ära, tecknar jag

Eder i Kristo förbundne
F. Schulthess.

Till svar härpå aflät Styrelsen följande skrifvelse:

Herr professor F. Schulthess!

Styrelsen för Förbundet mellan Sverges K. F. U. M. som tagit kännedom om Ed ledamotskapet i varda befriad från ledamotskapet i denna styrelse, har icke kunnat annat än respektera Edra skäl och således — om än med känslor af saknad — bevilja Eder anhållan.

Härvid är det för Styrelsen ett behof att uttala sin uppriktigaste tacksamhet till Eder, Hr Professor, såväl för den utmärkta humanitet och finkänslighet Ni städse lagt i dagen under den tid Ni såsom ordförande ledt Styrelsens arbeten, som för de storartade uppoffringar af tid, penningar och krafter, som ni under en lång följd af år gjort för att främja de Kristliga Föreningarnas af unge Män sak i vårt land. Den tacksamhetsskuld, hvari vi och vårt land stå till Eder, är icke lätt gäldad, men helt säkert skall Ni räkna det för Eder bästa belöning, om denna sak vinner rätt kraftig tillväxt hos oss och når sitt höga mål: unge mäns frälsning för tid och evighet.

För att Styrelsen i sin mån må kunna med större framgång verka i denna riktning hoppas hon alt framgent få påräkna en kraftig hjelp af Eder rika erfarenhet och Edert varma intresse.

E. Barnekow. *J. M. Erikson.*
J. Hedberg. *P. From.*
K. Fries. *C. L. Wernstedt.*

Till Prof. Schulthess' efterträdare såsom Förbundets ordförande har Styrelsen utsett Baron E. Barnekow och till vice ordförande i dennes ställe Pastor J. M. Erikson, hvarjemte första styrelsesuppleanten Löjtnant E. Melander inkallats.

Råttan.

Österländsk fabel.

En gammal råtta, som i en tom kornbod studerade filosofien och en gång i sin hungersnöd anställde många betraktelser öfver gudarnes väsende, beslöt ändtligen att erkänna solen för det högsta, emedan hon lyser, uppvärmer, framlockar blommor och bringar frukter till mognad, uppmuntrar de friska och vederkvicker de sjuka.

Solen hörde råttornas bön och sade vänligt: »Arma kräk, jag är ett skapadt ting liksom du. En dimma, ett moln, som vältrar sig framför mig, äro mäktiga nog att fördunkla mitt ljus och undandraga jorden min värma.»

»Solen har rätt», tänkte råttan, »jag lät blända mig af hennes glans. Det är rätteligen molnet som min dyrkan bör helgas.»

»Jag?» sade molnet. »Du bedrar dig. Jag är blott ett väsen bildadt af dunter, som uppstiga från er jord. Vinden leker med mig, ger mig efter behag än den ena, än den andra gestalten, och stormen förstör mig helt och hållet.»

»Så måste jag» funderade råttan, »erkänna stormvinden för det mäktigaste väsendet, emedan han herrskar öfver molnen, som fördunkla solen.»

»Mig?» brummade stormvinden. »Ja, jag herrskar öfver dimman och molnet, men förgäfves tjuter jag emot denna mur, som gör åtlöje af min makt.»

Deröfver förundrade sig råttan. »Hvad? Denna mur, som är mig så nära, denna mur, som betäcker min boning — är han så stark och så mäktig? Välan, blifve han då föremålet för min dyrkan!»

»Ack,» suckade muren, »vet du då ej att du sjelf och dina bröder sedan århundraden nedgräft mina

grundfästen? Ser du ej att jag redan nalkas min undergång?»

Så talade han och störtade brakande tillsammans.

Full af förvåning, kröp nu råttan omkring mellan ruinerna; och då hon var för kortsynt att upptäcka alla skapade väsens sammanhang, så råkade hon ej sällan i frestelse att tillbedja sig sjelf eller alls ingenting.

Se med vis omtanke på dina egna göromål, och blanda dig icke utan nyttig afsigt i andras.

Unga-kvinnors-Föreningar

Resebref

till alla medlemmar af K. F. U. K. från Haparanda till Ystad.

Af *Natalie*.

Kære vänner!

Det ser nu nästan ut som om den önskan, hvilken uttalades på ett möte i våras å vår lokal, då en korresponderande medlem från Öfver-Kalix inskrefs, att vårt föreningsnät skulle komma att sträcka sig från vårt lands nordligaste till dess sydligaste spets, nu börjar nå sin fullbordan. Men jag vill låta mina dagboksanteckningar visa eder, huru många lyckor knutits i vårt skyddsnät under eder ordförandes sommarferier. Under sommarens lopp var jag med om ett höstmöte, som *Lindes* K. F. U. K. höll, och så hade jag gläd en besöka en liten men lifskraftig gren i *Gunelby*, bildad af en af de första medlemmarne i moderföreningen i hufvudstaden.

I juli besökte jag det skönt belägna *Smedjebacken* och vann i kyrkoherdens derstädes fru en intresserad korresponderande medlem. Den 25 augusti anträdde jag resan till Danmark och anlände samma dag till *Motala*, der jag genast besökte sy-mötet, som der i maj bildade grenen af K. F. U. K., höll tal i missionshuset. Det var en glädje att se alla dessa unga flickor med vårt föreningsmärke glada och tacksamma för sina möten.

Dagen derpå, som var en söndag, hade jag glädjen besöka en liten landskyrka, der Guds ord förkunnades i anda och kraft för en uppmärksam åhörareskara. Kl. 4 e. m. talade jag på ett allmänt möte i missionshuset i Motala och kl. 6 hade vi ett kärt lärarinnemöte. Senare på aftonen hämtades jag af en barndomsvän till hennes vackra egendom, belägen strax bredvid staden. Jag återvände till stationshuset, der jag åtnjöt ett gästfritt mottagande i det härligaste månsken. Måndagen den 27 fick jag bryta upp i den arla morgonstunden för att hinna fram till *Malmö* samma kväll. På vägen fick jag ressällskap med en bekant från Stockholm. Vi tillbringade natten tillsammans i Malmö och fortsatte tisdagsmorgon med båt till *Köpenhamn*. Der tog jag in i den enda beboeliga del, som finnes kvar af Christiansborgs slott och som utgjort mitt *danska* hem sedan 8 år tillbaka.

Kl. 10 f. m. samma dag började det nordiska sedlighetsmötet, så jag hade ingen tid att förlora om jag ville bevista det.

Hela förmiddagen upptogs af förhandlingar, hvilka mest rörde sig om ordnandet af tidvis återkommande sedlighetsmöten, som skulle afhållas i ettdera af de tre nordiska rikena, samt om önskvärdheten af en nordisk tidskrift för behandlandet af moraliska frågor. En komité utsågs, sammansatt af tvänne medlemmar från hvarje land.

Kl. 8 e. m. hade möteskomitén ordnat ett stort möte i »Indre missionens» stora sal i *Betesda*, der prosten Kahl och eder brefskrifvarinna talade.

Dagen derpå, eller den 29 aug., började den *Internationela Federationen* sina möten. Det märktes, att utlänningen anser Danmark aflägset, ty kontinenten var ej så väl representerad som på de öfriga. Jag har haft nöjet besöka fyra dylika möten. De mest ledande personerna der voro mrs Butler, prof. Stuart från Cambridge och Humbert från Neuchâtel m. fl.

Jag skall ej uppehålla mig längre vid federationsmötet, ifall det måhända ej tillräckligt intresserar mina unga vänner. Dock vill jag säga, att det stora fredagsmötet var så intressant, att jag hjärtligen önskade, det många af våra äldre medlemmar varit närvarande.

Der fick man höra prof. Stuart, som på ett klart sätt belyste sedlighetsfrågan; pastor Holdt från Bergen, som kastade ett poetiskt skimmer öfver den alvarliga frågan, och till sist mrs Butler, som talade såsom en moder, hvilken vill skydda sina barn för det onda.

Jag hoppas snart att få fortsätta min brefskrifning öfver de möten, jag tillsammans med m:me la Comtesse de Precorbin hållit i flera städer.

Annonser

Välgjorda

Möbler

Bättre och enklare. Billigt pris.
Äfven mot afbetalningar.
Malmskilnadsgatan 46
7 Oxtorgsgatan 7
A. Lagerberg.
Egna tillverkningar.

Vid Herberget

för tjenstflickor, Klara Östra Kyrkogata N:o 7, erhålla yngre tjenarinnor, som för tillfället sakna anställning, nattlogis jemte kaffe på morgonen för 35 öre. Betyg skola medföras.

På samma gång man erbjuder flickorna denna billiga fristad, vill man härmed varna dem för att lemna sina platser i hemorten, i tanke att få det bättre i Stockholm, ty »att få det bättre» lyckas nästan aldrig, så vida man icke på förhand fått säkert löfte om bestånd plats.

LINA NORDWALL,
Herbergets stiftarinna.

C. Berg
23 Artillerigatan 23
Stockholm
bemedlar köp och försäljning af *stads-* och *landtegendomar* samt emottager uppdrag till härvarande *under-* och *öfver-rätter*, ombesörjer *lagfart* å *egendomar*, *bevakningshandlingars* inlemnande, utreder *sterbhus*, förrättar *bouppteckningar* uppsätter *testamenten* samt ombesörjer *vicevärdsgöromål* och inkasseringar, m. m. Vänden Eder med förtroende till
C. Berg
23 Artillerigatan 23
Stockholm
Träffas: *kl. 10—12 f. m., 3—5 e. m.*
Allm. Telef. 73 08.

I Vedhandeln

4 Observatoriegatan 4

försäljes frisk och god björk- samt al- och barrved, såväl sågad som osågad jemte antracit-, sten och träkol, engelsk och svensk kokes, hemsänd till alla delar af Stockholm.

Obs.! Äfven säljas ved-, kol- och kokspoletter.

K. F. U. K:s möten:

Norrlandsgatan 13, 2 tr.

Söndag 6—9 e. m. Börjar med bibelklass.
Onsdag: 6—9 e. m. arbetsklass.

Nytorget 46. Söder.

Lördag: 7—9 e. m. arbetsklass för fabriksflickor.

Genom **K. F. U. K:s placeringsbyrå**, 13 Norrlandsgatan, anskaffas alla sorters tjenarinnor, biträden i hushåll och affärer samt lärarinnor. Adresser och rekommendationer till utlandet lemnas åt unga flickor, som äro rekommenderade af någon af föreningens medlemmar.

A. & O. Schultén

STOCKHOLM,
2 Normalmstorg 2
och
7 Sturegatan 7.
Stora och välsorterade lager af
Garn-, Väfnader & Trikåvaror
i parti och detalj till billigaste **fabrikspris.**
Profven sändas till landsorten franco.

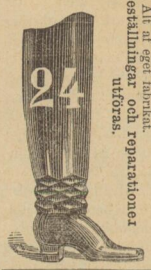

C. P. HÖGLANDER'S Skoetablissement
(Etableradt 1870.)
24 Brunkebergstorg 24
Stockholm.
Rekommenderar mina allmänt väl kända tillverkningar.
Allt af eget fabrikat.
Beställningar och reparationer utföras.
Allm. Telef. 68 81.

EMIL LARSENS
skrädderiaffär
18 Brahegatan 18.
Obs.! Obs.!
Goda tyger. Solidt arbete.
Billigt pris.
Allm. Telef. 71 16.

Å Fredrika-Bremer-Förbundets byrå,

Stockholm,

finnas kvinliga arbetssökande anmälda, såsom: lektionsgifvare, svenska och utländska lärarinnor för hem och skolor, kontors- och skrifbiträden, husföreståndarinnor, sällskap och biträden i hem, föreläserskor, gymnaster, sjuksköterskor m. fl.

Till Amerika!

(Bremer-linien).

Generalagentur, Stockholm.

Utvandrare och **resande** befordras med **Norddeutscher Lloyds** kejserliga postångare till **New-York, Baltimore, Filadelfia** och **Boston** samt till **Australien, New Zealand, Ost-Asien** och **Syd-Amerika.**

Närmare underrättelse hos
Grossh. *S. G. Borin,*
N:o 1 Packhusgränd, Stockholm.

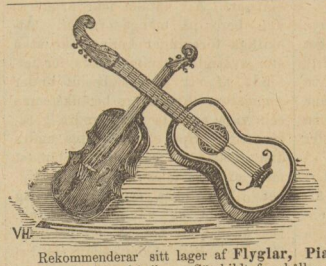

Palm & Stadling.

Piano- & Orgelmagasin

Malmskilnadsg. 40,
Stockholm.

Obs. Svenska orglar med 1 stämma 4 oktaver samt 1 knäforte från 115 kronor.

Rekommenderar sitt lager af **Flyglar, Pianinos & Orglar** från de förnämsta in- och utländska fabriker. Särskildt framhållas H. Kohls *Flyglar* och *Pianinos* samt Mason & Hamlins Orglar.

Lager af alla brukliga blås- och stränginstrument, såsom:
Violiner, Flöjter, Guitarrer, Klarinetter, Occarinor, Dragspel, Symphonion, Ariston, Horophoner, Zittror, Speldosor.
Violinlådor, Violinstråkar, Mek. Notställare, Piano- och Orgelstolar m. m.
Goda betalningsvilkor. Billiga priser. Illustrerad priskurant på begäran *gratis.*

Nilsson & Dahlbeck.

38 **Skrädderi-Etablissement** **38**

samt lager af färdiga
Gosskläder
Regeringsgatan
Stockholm.

Stockholm, David Lunds Boktryckeri 1888.

UNGDOMS-VÄNNEN.

MITT LJUS MINSKAS EJ. — DITT ORD ÄR EN LYKTA FÖR MINA FÖTTER. — KRISTLIG TIDNING FÖR SVERGES UNGDOM.

N:o 39. Tisdagen den 25 September. 1888.

Prenumerationspris: Helt år 1 kr., 3/4 år 75 öre, 1/2 år 60 öre, 1/4 år 30 öre. Postbefordringsafgift 20 öre. Till Amerika 3: 50; Norge, Danmark och Finland 3 kr.

Ansvarig utgifvare: *K. Th. Malmqvist Stockholm.*

Annonspris: 8 öre pr petitrad. Expedition: Palm & Stadlings bokhandel Malmskilnads gatan 40. Telef.: Bell 10 78, Allm. 57 90. **Lösnummer:** 5 öre.

Anmälan.

Ett nytt kvartal — årets sista — tillstundar. Ungdomsvännen har alltså ej så lång tid kvar till 1888 års slut. Men den önskade gerna att under dessa tre sista månaderna af året få göra sig känd — den hoppas *väl* känd! — i månget nytt hem för att sedan till 1889 vara en oumbärlig och oersättlig gäst en gång i veckan. Vi skola beflita oss om att göra tidningen god. Vi skola ock beflita oss om att bibehålla den i sådan anda, att den motsvarar sitt syfte, nämligen att vara *ungdomens* och *föreningarnas* organ.

Pris till årets slut: Endast — märk väl! —

Endast 30 öre

utom postarvodet.

Stockholm i Sept. 1888.

Redaktionen.

Grundprinciper

för

verksamheten inom K. F. U. M.

af *Joh. Söholt*, Drammen, Norge.

»*Efter din seger skall ditt folk välviljeligen offra dig i helig prydnad*», är det icke så, dyra vänner; är det icke som om vi, under dessa dagar, då så många af Guds folk från de mest skilda länder samlats här för att verka för Kristus, är det icke som om vi sågo fullbordandet af de profetiska orden i den 110:de psalmen. Som Guds folk mötas vi här, och det är en Herrens strid vi kämpa. Det är dock icke direkt för arbete och strid vi äro samlade här. Arbetet och striden eger snarare rum bland hvardagslifvets besvärligheter på de olika poster, der vår Herre ställt oss. Här äro vi samlade för att uthvila oss efter mödorna och för att hemta kraft till fortsatt arbete och strid. Här är det tämligen lätt att sämjas, då hvar och en synas besjälad af samma kärlek till samma arbete. Svårare är det att stå fast på våra olika poster, der vi ständigt hafva att kämpa mot svårigheter och motgångar, emedan antalet af dem, som hafva viljan och förmågan att understödja och hjelpa oss, endast är ringa.

Det är för att styrka oss emot faran att blifva vankelmodiga och nedslagna, som vi hafva infunnit oss här. »*Han skall dricka af bäcken på vägen, derföre skall han upphäfva hufvudet*».

Sålunda talar David i samma psalm om vår Ledare i striden och i arbetet. Vår välsignade Mästare sökte alltid under arbetet nya krafter för att full af glädje kunna fortsätta striden, och detta är just hvad vi sjelfva i ännu högre grad behöfva. Bäcken, från hvilken vi hemta ny kraft för fortsatt segerrik kamp, är Guds uppenbarade ord. Detta ord gifver oss jemte segerns kraft, äfven de rätta principer, hvilka böra besjäla oss i vår verksamhet för den sak, som här bragt oss tillsammans. Dessa principer måste oupphörligen väckas till lif inom oss, om saken skall hafva framgång; de kunna hänföras under följande tvenne grupper: *synd* och *nåd*; jag har i en af sistlidne söndagens texter funnit ett uttryck för dem i de apostoliska orden (Rom. 6: 23): »*Ty syndens lön är döden; men Guds gåfva är det eviga lifvet genom Kristus Jesus, vår Herre*».

Död och lif äro de stridande krafter, som framträda på lifvets väg. Att skydda sig för, kämpa emot och besegra döden, att värna, bevara och gynna lifvet, detta är det förnämsta föremålet för hvarje mänsklig sträfvan. Om den verkliga betydelsen af lif och död råder stor okunnighet. Detta är i verkligheten den hemlighet, inför hvilken det mänskliga förståndet står redlöst. Vi upphöra med tänkandet och grubblandet och rikta helre våra blickar på mänskligheten, och hvad är det väl vårt öga der möter? Jo, den tyranniska döden, öfveralt spridande sorg och ve omkring sig. Men vi, som hafva funnit sanningen i Guds uppenbarade ord, vi hafva i detta förklaringen på hemligheten af lif och död. Död är syndens lön; följ ditt köttsliga sinne, vänd dig bort ifrån den väg, som Gud utpekat för dig i den heliga skriften, öfverträd Hans befallningar, blif en syndens tjenare, följ dess lustar, gör dess vilja, och död blifver följden. Synden belönar sina tjenare med död, död i hvarje form: »förty på hvad dag du deraf äter», på hvad dag du öfverträder Guds heliga befallningar, »skall du döden dö.» Adam och Eva dogo äfven på den dagen. Detta är en grundlag i Guds anordningar, men vi kunde äfven säga i samma mening, att döden är följden af hvarje synd. Så snart en person öfverträder Guds föreskrifter, eller utstakar för sig ett lefnadslopp utan Gud, förlorar han sin frid och glädje, sin renhet och helighet; den andliga dödens förfärliga makter hafva redan bemäktigat sig denna person.

Synden betalar alltid sina tjenare ögonblickligen, och lönen är alltid död. Men hvad är det väl som bringar människorna att följa i de orena lustarnas ledband? Du torde lätt kunna inse att du, genom att ständigt lyda syndens och lastens befallningar, bringar elände öfver dig, och dock fortsätter du på samma sätt. Hvilken makt kan väl *detta* vara, som med en sådan väldig kraft bemäktigat sig dig, att du måste fortsätta på din mörka, olyckliga bana, ehuru du erkänner att du endast derigenom ökar ditt lidande.

Detta är död i andlig mening, det är straffet som följer brottet; det är den lön synden gifver dig för dina tjenster. Äfven vi, som tro på Guds uppenbarade ord, tveka att rätteligen erkänna detta; vi medgifva naturligtvis att synden och syndens tjenst nedkallar öfver syndaren Guds vrede och evigt straff, men det förgiftande, förstörande och i andlig mening dödande inflytande, som synden redan här utöfvar på sina tjenare, omedelbart efter sedan synden blifvit begången — detta erkännes ej så villigt, och äfven att hvarje synd, hvem som än begått den, alltid i sina verkningar är dödande, besmittar oss och således medför sin egen lön — detta äro vi ej så beredvilliga att tillstå. Äfven Guds barn äro i behof af att få sin syn skärpt i detta afseende.

Den slutliga lönen, som syndens tjenare skola skörda, är döden, hvad

skap en lärdom för dig. Tag henne an till förbättring! Är du bättrad, så är han din vän.

Irrar han sig — ty äfven den tänkande och urskiljande mannen kan öfverraskas och bedragas — så har du tillfälle att utveckla din karaktär och beröfva honom hans fördom. Den tänkande mannen hör och låter öfvertyga sig.

Var redlig, min son! Hör det gudomliga budet: »Frukta Gud och räds för ingen!» eller säg med poeten: »Je crains Dieu, cher Abner, et n'ai pas d'autre crainte! Efterlef så den sublimaste af alla läror: Välsigna dina fiender och älska din nästa som dig sjelf!

Om fiender.

Ur en gammal mans bref till sin son.

Har jag gjutit bekymmer i ditt bröst, i det jag varnade dig för vänner? Jag vill lugna dig, min son, och visa dig en källa af lycka, der du icke väntade annat än sorg.

I verlden skall man säga dig ganska mycket om dina fiender och derigenom söka förskräcka dig. Frukta icke! Fiender äro himlens största välgerning, så länge du är en redlig man.

Gå med dygdens öppna panna dina fiender till mötes — de skola icke skada dig. Men vakta dig i stora verlden att med varmt hjärta möta »vänner», om du ej kan vara lastfull. Jag vill en annan gång vidare förklara dig detta.

Guds ord kallar den andra döden. Behöfva vi skildra den i all sin gräslighet och fasa?

Evig skilsmessa från lif och frälsning i Gud, ingen sällhet i detta lifvet, i stället sorg och dödsångest: »Ormen som icke dör», och det pinsamma medvetandet om, att lönen är väl förtjent. O, kära vänner huru klappa icke våra hjärtan vid blotta tanken på detta elände! Borde vi icke med fruktan och vämjelse vända oss bort från all synd? O, ja, synd verkar nationernas olycka såväl som individens.

Det finnes många i våra dagar, som bemärka att nationerna äro olyckliga; de se i hvarje gren af samhället det elände, hvaraf det nödställda folket, af alla åldrar, lider; de hafva ett öppet öra för det förtviflans skri, som ljuder från en olycklig generation, men de vilja ej se roten till det onda.

Det är icke synden, icke människornas dåliga handlingar, icke lösslitandet från Gud, hvari man finner felet, det är regeringen, de sociala förhållandena, lagarna m. m., hvilka äro klandervärda. Liksom man redan vid bedömandet af sjukdomsorsakerna begår ett stort misstag, så måste äfven botemedlen blifva orätta. Kære vänner, har icke Gud uppenbarat för oss orsaken till nöden? Se vi icke att eländet inom oss och nöden omkring oss har sin rot i synden? Jo, så är det; men hvad vi sålunda hafva erkänt, böra vi icke förneka; vi måste äfven i vårt arbete för Guds rike, bland andra fasthålla vid de grundsatser, som vi hafva erkänt med afseende på oss sjelfva. (Forts.)

Lånadt.

Fru Anderson-Meijerhelm uppträdde nyligen i *Wexiö*. Smålandsposten för den 11 dennes lemnar ett utförligt referat öfver hennes föredrag äfvensom öfver Comtesse de Precorbins, hvilken var henne följaktig och uppträdde samtidigt. Vi låna ur tidningen följande:

Nykterhet och sedlighet.

Efter afsjungandet af de två första verserna af »Vår Gud är oss en väldig borg», hvars sista vers sjöngs efter föredragets slut, vände sig fru A.-M. i en kort, varm bön till renhetens källa om nåd och kraft i striden mot de inre fiender till vår lycka, som hota att förderfva vårt fosterland, hvarefter upplästes 19:de och följande verser af 2 Konungab. 2 kap., deri det talas om profeten Elias besök i Jericho; huru man der sade att stadens läge var godt, men vattnet dåligt, så att många dogo deraf, och huru då profeten genom att kasta salt i källan, renade vattnet, som led af »mara» eller bitterhet, en sorts litsfarligt gift.

Sådana marakällor finnas nu öfveralt i stora och små samhällen, och deras upprinnelse kunde vara mångahanda: medfödda lustar och begär, ett knorriskt, med det närvarande missnöjdt, njutningslystet sinne samt oförstånd eller elakhet hos makar, hvilka genom oförsigtighet, häftighet och otrefnad gjorde hemmets lilla verld till en marakälla i st. f., såsom den borde vara en ljuf oas, der den trötte familjefadern skulle hemta hvila och vederkvickelse efter ansträngningarna i det yttre lifvets, det mödosamma arbetets brännande ökensand; och kom här en sann och osökt utveckling af huru sådana hem lätt blifva upprinnelsen till såväl dryckenskap som försyndelser mot sjette budet genom de usla glädjesurrogat, den af otrefnaden från sin husliga härd fördrifne tillgriper, altid inifrån sporrad af lustar, de der dock ofta med ett soligt, fridfullt hem knnnat förblifva slumrande.

Och grunden till de olyckliga hemmen, hjertådern till de förderfliga marakällorna, den danas redan i barndomen genom en ytlig och flärdfull uppfostran, genom lättsinne och falska motiv vid äktenskapsbandens knytande, genom den *dubbla* moral, som för den fallna kvinnan har sjette budets dom tillreds och stenarna färdiga, men för hemmansegaresonen, som förfört och öfvergifvit den fattiga tjensteflickan, för vällustingen ur de högre klasserna, som i decennier sölat sig i lasten, villigt öppnar aktade hem och rena jungfruers armar, blott den yttre, den ekonomiska ställningen är sådan, att den »fallne mannen» är hvad man kallar »ett godt parti», Och så, då man skall njuta af hemmets, af äktenskapets, af kärlekens glädje, förvånas man att finna den vara — en marakälla, förgiftad af det föregående syndiga lifvet, af den för mannen så bekväma dubbla moralen.

Till det inre, det ofta blott af makarna sjelfve kända outsägliga ve, som blefve följden af ett sedeslöst lif, komme de yttre följderna, det försvagade i sin lifsrot angripna slägtet, de kroppsligen och andligen ofärdiga små, som, sjelfve utan skuld, få lida genom följderna af föräldrarnes ondska, de stackars tärda, vanskapliga, lidande varelser, som från plågans läger, t. ex. från Eugeniahemmets bäddar, i ofta oartikulerade låten tyckas vilja ropa ut: »Sägen till alt Sverges folk: Akten eder, akten eder! Här är ett skönt land, men här är dåligt vatten, här äro osedlighetens marakällor, som förgifta blodet och sarga hjertat!»

Kvinnan, modern, de unga flickorna måste vakna upp, de måste lära sig skilnaden emellan »ovetenhet» och hjertats renhet,» de måste förstå, att den rätta renheten är den, som medveten om det onda, ser det modigt i ansigtet, behåller hjerta och lif obefläckade, har *en* moral för kvinna och man, inser att den tid omsider är förbi, då kvinnorna gingo som viljelösa dockor genom lifvet.

I Finland, der förel. rest mycket, var det ganska vanligt, att äldre, i det onda sorgligt erfarna herrar, som uti tygellöst lif inne i Ryssland förstört själens kraft och kroppens märg, reste dit och förlofvade och gifte sig med unga, vackra, friska finska flickor, som, för att »bli försörjda», »vinna enställning» eller rädda ruinerade föräldrar, höllo till godo med de äldre, syndiga herrarna, som sedan reste tillbaka till Ryssland och fortsatte sitt usla lif, men naturligtvis tyckte det var litet trefligare och fraichare när de fått en ung, vacker fru i huset.

När fru A.-M. haft det förut omnämda flickmötet i Finland, hade en del unga studenter, som väntat utanför föreläsningssalen för att hemta damerna, leende sport henne: »Nå, när tänker ni komma och tala för oss?» Då hade fru A.-M. svarat: »Ni ser så skälmaktiga ut, så för er vill jag visst inte tala.» Studenterna hade då försäkrat att de voro inte på långt när så skälmaktiga som de sågo ut »Ja», sade då fru A.-M. »vill ni låta bli att vara skälmaktiga, så skall jag komma och tala för er, om 25 studenter skriftligen kalla mig.»

Efter någon tid kom en kallelse undertecknad af 25 studenter, och fru A.-M. skref jakande ett svar till en af dem, hvilkens namn hon på måfå tog ur samlingen. Denne var en 17-årig teknolog, ock när fru A.-M. kom, hade modet svikit de öfrige 24 och der var bara den stackars teknologen kvar att ta emot henne. Salen var emellertid öfverfyld af 500 leende studentynglingar, inför hvilkas glada uppsyn fru A.-M. sjelf förklarar, att hon kände sig lite enkel, alldenstund hon inte är van att låta drifva med sig.

Hon var emellertid lite förlägen för inledningen inför detta ovanliga auditorium, och då hennes sekreterare, en något döf, men antagligen för öfrigt hygglig herre, frågade henne om hon ville ha upp gasen, så svarade hon jakande för att vinna ett par sekunders tid. Olyckan ville emellertid att den döfve sekreteraren i stället fick fatt i vattenkranen, en intensiv duschning begynte, och der stod nu fru A.-M. som en riktig Afrodite midt i alt det våta, medan den beskedlige sekreteraren helt snusförnuftigt höll upp sin tändsticka mot vattenstrålen, naturligtvis utan resultat, alldenstund vatten, dess öfriga goda egenskaper oförringade, har en afgjord obenägenhet att låta antända sig.

Ingen må förtänka de 500 studentynglingarna att deras leende nu förbyttes i en någorlunda frisk skrattkör, och fru A.-M. förtänkte dem det icke heller, men efter en stund då kranen var tillskrufvad, och munterheten kunde anses ha nått ett passande omfång, dunka fru A.-M. i bordet och äskade ljud samt lyckades vinna sina åhörares aktningsfulla uppmärksamhet och lifliga bifall, hvarefter hon ofta talat för Finlands studenter och alltid af dem omfattats med den varmaste tillgifvenhet.*)

Efter att ha uttalat sin afgjorda motvilja för alt hvad som vanligen går under namn af »kvinnoemancipation» uppmanade dock fru A.-M. alla kvinnor, att så till vida intressera sig sjelfve och söka intressera de mera likgiltige af sina män för fosterlandets angelägenheter, för hvad som sker och underlåtes i landet, att de t. ex. verkade för insättande i riksdagen af för nykterhet och sedlighet nitälskande män, hvarjemte erinrades om de många andra områden, på hvilka goda kvinnor kunna på ett verksamt, blygsamt och *kvinligt* sätt stödja mannen i hans arbete och äfven indirekt i allmänna angelägenheter verka till gagn för land och folk.

Efter en redogörelse för föreningsväsendets utveckling och verksamhet i det *godas* tjenst i en tid då *onda* magter sammansluta sig kanske krattigare än någonsin, berättade fru A.-M. en del intressanta erfarenheter från sina resor, bland hvilka vi särskildt fäste oss vid, att hon i Belgien sett ammorna sitta på gatorna mad kaffekopp och konjaksglas framför sig samt, emellan det de togo sig sina jamare för egen

*) Vi få särskilt anhålla, det våra läsare i ofvanstående framställning icke skola söka något som helst försök att förlöjliga fru A.-M. Hon berättade sjelf denna och åtskilliga andra anekdoter på samma muntra sätt.

Sm. Postens anm.

Vi äro i tillfälle upplysa att saken vann så stort intresse, att vid sitt nästa besök i Finland blef fru A.-M. kallad af rektorn att tala vid Universitetet och blef följden häraf ett bildande af en större sedlighetsförening. Red. af U. W.

Hvem är nu att föredraga — fienden, emot hvilken min dygd skyddar mig, eller vännen, som, blott om jag törnedrar mig, kan blifva min vän? Hör först ett loftal öfver mänskliga naturen. Så illa sinnad är ingen att han skadar, om ej skadan bringar honom vinst. Tigern anfaller endast när han är hungrig. Ormen stingar endast den, som trampar honom. Skadar dig en fiende, så är det derföre att du står honom i vägen. Fruktar du honom ej, så uppstår en täflingsstrid er emellan. Mät dina krafter, bruka dem, mät klokhet, men, framför alt, vik ej ett steg från rättskaffensheten!

Två fiender, min son, äro för oss farliga och göra för oss våra fiender farliga. Utan desse skulle vi vara oöfvervinnelige. Skall jag nämna dem för dig — passion och svaghet. Den, som bestormas af passioner, regeras eller fjättras af svagheter, den måste ej anklaga sina fiender, utan sig sjelf, om det går honom illa. Den, som är fri från passioner och vaktar sig att vara svag, han befaller öfver sina fiender: han skall finna att hvarje fiendtligt anfall mot honom är ett vanmäktigt försök, som han med tillhjälp af sundt förstånd skall kunna afböja.

Blandar intrigen sitt listiga spel i fiendskapen, framtränger förtalet sitt aldrig rodnande ansigte, upphöjer dumheten sin höga stämma för att öfverskrika klokheten, stampar våldet med foten och svänger den hotande gisseln — alt detta, min son, har jag erfarit — så står dock den redlige trygg. Hvad förmår den smilande intrigen med sitt mångtungade språk mot den redliges öppna väsende, som endast håller sig vid sanning och dygd? Hvad kan förtalet uträtta mot den, som med hvarje handling kan svara: »Du ljuger!» Och dumheten och våldet, dessa äro fruktansvärda blott för slafvar. Hvad behöfver den vise emot dem mera än vara försigtig och fri?

Ännu en lära, yngling, af den erfarne gubben: Högakta de människor, som veta att vara fiender! I stora verlden vet man det icke. Högakta dem, säger jag, ty de vredgas ej som barnen, om man ej i alt eftergifver dem. Ej heller stillas de som barnen, om man vet att smickra deras vilja. De äro fiender, emedan de tänka och urskilja. Högakta den man, som tänker och urskiljer!

Är en sådan din fiende, så blir hans fiend-

räkning, sticka tummarna i konjaksglasen och gifva smättingarna att slicka, på det de måtta falla i sömn medan vårdarinnorna underhöllo sig med någon manlig bekant, helst i uniform.

Slutligen berörde förel. den ännu ganska allmänna föreställningen, att kvinnan för det hon gudskelof i vårt land i allmänhet icke sjelf vore hemfallen åt dryckenskap, ej hade något med nykterhetsarbetet att skaffa eller borde direkt ingripa deri. Jo, så visst det goda hemmets glädje, frid och lycka, så visst drinkarehemmets elände och nöd, bittra tårar och bleka kinder, våldsamma uppträden och utmerglade barn rörde henne, så rörde henne ock kampen mot det onda, försöken att täppa den marakälla, som gjorde land och folk så outsägligt mycket ondt.

Efter föredragets slut framlades för insamlande af underskrifter en petition i nykterhetsafseende från alla verldens kvinnor till dess regenter och representantförsamlingar, hvilken petition af en kvinna, som reser genom alla verldsdelar, ända in i Stilla hafvets öar, skulle kringföras. Ingen borde anse sitt namn för ringa. Det vore måhända blott en »nolla», men som, satt på det rätta stället, kunde vara af stor betydelse, helst *här*, der det vore frågan om att samla de många blyga, anspråkslösa nollorna på rätt sida om Guds egen stora heliga enhet.

Unga-mäns-föreningar.

Kristliga föreningen af unge män

hade i söndags e. m. anordnat ett talrikt besökt möte i Blasieholmskyrkan, hvartill allmänheten inbjudits.

Andaktstunden inleddes med en psalm, hvarefter pastor G. E. Beskow med anknytning till orden i Esaias 40 kap. 30, 31 v höll ett föredrag, deri han framhöll, huru de flesta ynglingar under en tid af sin uppväxt hoppas att kunna genom egna krafter bryta sig en väg genom lifvet, men huru de förr eller senare märka, att ungdomsmodet och ungdomskraften icke ensamt förslå i lifvets stormar, utan att de måste söka kraft af Herren Jesus. Tal. erinrade om de sköna stunder den nyligen hållna verldskonferens erbjudit, och af hvilken hufvudintrycken hufvudintrycket vore, att här funnos en skara unge män, hvilka vore beredda att högt lyfta sanningens banér till sin egen och sina bröders andliga båtnad.

Anförandet slöt med nedkallande af den högstes välsignelse öfver aftonens förhandlingar. Härpå sjöngos de två första verserna af »Vår Gud är en väldig borg».

Därefter skildrade föreningens sekreterare kand. *K. Fries* de många frestelser städerna, särskildt hufvudstaden, lägga i de ungas väg, hvilka till alt större antal i våra dagar dragas till de olika verksamhetscentra, samt angaf de medel föreningen använder för att nå sitt mål, att rigta de ungas blick på Guds rike. Dessa medel vore dels erbjudande af tillfälle till kamratlikt umgänge, pregladt af en frisk, kristlig anda; på föreningens lokal, Kungsgatan nr 2 erbjödes öfning i lefvande språk, åhörande af föreläsningar, deltagande i diskussioner, utöfvande af musik, gymnastik m. m., samt framför allt deltagande i andaktsöfningar, till hvilket alt allmänheten hjärtligen inbjudes. Anmälningar om inträde i föreningen kunna ställas till någon af medlemmarne i styrelsen, hvars ordförande som bekant är prof. F. Schulthess, Kungsgatan nr 2.

Sedan därefter de två sista verserna af ps. 124 sjungits, talade slutligen pastor *P. Kaiser* med lednin af dagens ur Efeserbrefvets 4 kap. 1 vers hemtade text. Han skildrade i varma och upphöjda ordalag Pauli stora verk för mänsklighetens andliga omgestaltning. Hufvudpunkten i den föreliggande episteln vore orden: »der skall vara en ande och en kropp», och kunde vi blott vinna ungdomen, då hade vi framtiden i våra händer, och då kunde vi äfven hoppas på, att dessa apostelns ord en gång skulle blifva en verklighet.

Sedan föredraget afslutats med en bön samt Fader vår och välsignelsen lästs, afslöts mötet med afsjungandet af en psalm. (St. D.)

Unga-kvinnors-föreningar

Resebref

till alla medlemmar af K. F. U. K. från Haparanda till Ystad.

Af *Natalie.*

Forts. fr. n:o 38.

Taliskulle Nora den 20 sept. 1888.

Den 4:de d:s lemnade jag »Kongens by», som danskarna kalla sin hufvudstad i sällskap med M:rs Butler, M:lle la Comtesse de Précorbin, M:lle Humbert och Fröken Wälhawen, för att tillsammans med dessa damer hålla ett möte för fruntimmer i Malmö. För detta ändamål hade Landshöfdingen välvilligt upplåtit en ny präktig sal i Hushållningssällskapets hus. Mötet var rätt väl besökt, och intresset lifligare än jag hade vågat hoppas, som tiden för annonseringen var kort. Det var ett för svenska förhållanden ovanligt möte, emedan de fem talarinnor, hvilka uppträdde, representerade sex olika länder. Englands i sedlighetsfrågan mest framstående representant, M:rs Butler talade först, sedan brefskrifvarinnan, som var tolk, presenterat de olika ländernas representanter. Huru skönt kändes det ej att denna gång vara omgifven af varmhjertade kvinnor från olika länder, hvilke alla länge arbetat i och för denna vigtiga sak, för hvilken jag så ofta fått stå allena på talarestolen, då jag först började mina rundresor kring landsorten. M:rs Butler talade på sitt vanliga innerliga sätt, som kommer modershjärtats innersta strängar att vibrera af ömt medlidande för ungdomens faror, och af helig förtrytelse öfver den dubbla moral, som förblindar så mången, annars rätt tänkande persons omdöme när det är fråga om sedlighetsbrott, ty då blir ej man och kvinna likställd för Guds lag. Efter detta varma föredrag talade M:lle de Précorbin som är fransysk, men född och uppväxt i Spanien, och således representerade båda dessa länder; hon påpekade det skefva i att så olika uppfostra gossar och flickor. Då viljekraft och bestämdhet ansåges med skäl för goda karaktärsdrag hos en man, framhölls det ibland som det högsta beröm om en flicka: »att hon är så snäll, att hon har ingen vilja alls.» Men om någon behöfver att veta hvad han vill, så är det väl den ensamma unga kvinna, då hon kastas ut i frestelsernas stormar, om hon ej skall stranda på något förädiskt underskär. Efter detta praktiska föredrag talade M:lle Humbert från Schweitz om den stora nytta som föreningen: »Unga flickors vän» (L'amie de la jeune fille) har uträttat i de 24 länder, der dess 3,000 medlemmar nu verka. Talarinnans aflidna moder var en af de damer, som för åtta år sedan i Genève började denna då mycket ringa förening. M:lle Humbert uppmanade Malmö fruntimmer att ingå i denna förening, hvilket gjorde, att jag hade osökt anledning att uppmana de närvarande att bilda en gren af K. F. U. K., emedan vår förening i sig innesluter den Schweitziska föreningens verksamhet att skydda resande unga kvinnor. Detta lifliga möte afslutades af Fröken Wälhawen från Kristiania, som ställde en varmhjertad uppmaning till Sveriges kvinnor, att »verka, ty natten kommer!»

Sedan vi ledsagat trenne af talarinnorna till ångbåten, som skulle föra dem åter till Danmark, och hört deras förtjusning öfver den vänlighet de rönt under sitt korta besök i Sverige, återvände jag och min spanska reskamrat till hotellet. Dagen derpå hade jag glädjen att straxt på morgonen få besök af fem unga flickor, som ville blifva medlemmar af K. F. U. K. Och sedan vi rådgjort om saken, öfverlemnades en grens bildande i Malmö åt en liten komité. En af dess medlemmar skulle just fara till England och fick genast af mig adresser till »hem», som stå i förbindelse med vår verksamhet; när hon om en kort tid hoppades vara åter i Malmö, skulle komiténs arbete börja. Den 5:te reste vi till Ystad trakten, för att njuta hvila och vederkvickelse på en af Skånes många ståtliga slott, dit jag vänligen blifvit inbjuden af en slägting. Här råkade vi också en af vår förenings varmaste vänner, som äfven söker sprida denna tidning. Apropos vår lilla tidning, så prenumererade Kronprinsessan af Danmark på den, då jag hade nöjet att för henne presentera M:rs Butler. Jag nämner det som en uppmuntran för vår nitiske redaktör. En af de ljufligaste stunderna under de angenäma dagar vi fingo passera i det älskliga hem, omgifna af en liflig ungdomsskara — ty sju af de nio barnen voro hemma — var, då vi hade en bibelläsning med familjen och den stora tjenstepersonalen. Den 7:de på e. m. reste vi till Ystad, der vi samma afton hade ett möte för fruntimmer i elementarläroverkets för flickor vackra lokal. Resultatet af detta möte blef, att en gren af K. F. U. K. nu är under bildning der. Tidigt på morgonen den 8:de reste vi till Vexiö, der vi möttes af Major R. med fru, hos hvilka vi bodde och som emottogo oss främlingar, som gamla vänner, men se der *en* af de *många* outsägligt stora förmåner en kristen eger, att hvarje kristens hem är ock hans hem under de korta påhelsningar vi der få göra, medan vi äro stadda på ökenfärden. Samma afton hade jag ett nykter- och sedlighetsmöte i goodtemplarnes lokal. Der fick jag göra bekantskap med den, för sin lediga, men ibland så skarpa penna, allmänt kända »Sigurd.» Denne referent imponerade alt för mycket på mig, så att jag hade svårt att hålla tankarna tillsammans, helst som jag var trött och förkyld. Detta anmärktes också med fog i det utmärkta referat, som den fruktade kritikern gaf den »Allbekanta sedlighetsentusiasten» som han behagar kalla mig. På söndagen hade jag kl. 3 möte för flickor, men herrarne hade intagit läktarna. Efter detta möte bildades förening, som med medlemmar och gäster genast uppgick till omkring 50. Kl. 6 talade M:lle Précorbin och jag om federationens uppkomst och verksamhet. Den kan liknas vid en brandsignal, som rätt obehagligt ljuder i den sofvandes öra, men för hvilken den, som väckt af dess ljud kunnat rädda sitt hus, dock är innerligt tacksam. Det var med verklig saknad vi måndagen den 10 lemnade den lilla vackra staden Wexiö, der vi njutit så mycken välvilja, för att fortstätta färden till Jönköping. Oaktadt det ej är så lång väg mellan dessa Smålands städer, kommo vi ej fram förr än efter kl. 8 på kvällen. Och det var under väntan vid tvänne stationer jag skref mitt förra resebref, hvilket må gälla som en ursäkt för alla de fel, som deruti insmugit sig. De flesta äro dock korrekturfel, och må det tillåtas mig att korrigera de mest förvillande: Der det står *Gunnelby* skall det vara *Gusselby.* Angående Motala är det alt för vidlyftig rättelse, som borde göras, så det redan sagda må få gälla som en ursäkt. Prosten *Kahl* skall vara *Wahl,* en man som i Danmark är väl bekant för sitt varma deltagande för sanningens befrämjande på olika områden. Som mitt bref redan blifvit alt för långt må det tillåtas mig att sluta det i nästa nummer af vår tidning. Således au revoir!

Rusdryckernas syndaregister.

(Ett uttalande af en tysk läkare.)

En framstående tysk vetenskapsman, professor G. Bunge i Basel, har nyligen anfört nya bevis för att starka drycker, *äfven om de njutas måttligt,* försvaga både den fysiska och moraliska motståndskraften. Han påstår, att dessa drycker hvarken utöfva någon skyddande eller stärkande inverkan på organismen. Till och med vid strängt kroppsarbete böra spritdryckerna, enligt hans åsigt, ersättas af närande föda. Alkoholen är icke något näringsmedel, icke en gång ett värmemedel. Den alstrar visserligen värme undar sin förbränning i kroppen, men samtidigt förlorar denna en ännu större kvantitet värme genom transpiration, hvilket för öfrigt framgår deraf, att kroppens temperatur sjunker. Alkoholens verkningar, hvilka i allmänhet framställas såsom upplifvande, kunna med fullt skäl beteknas såsom raka motsatsen eller såsom förlamande. De fysiska verkningarna gifva sig till känna genom förslappad omdömesförmåga och förslappad viljekraft. Gestikulationen blifver visserligen under förtärandet lifligare, hjärtat slår fortare, och man känner sig fri från trötthet och matthet, hvilket i början invaggar en i den falska tron, att man fått nya krafter.

Det skadliga vid äfven ett måttligt bruk af starka drycker har ådaga-

lagts genom de talrika experiment, hvilka i England och Amerika anställts vid truppernas förplägning. Det har visat sig att soldaterna, så väl i krigs- som fredstid, i alla klimat, i värme, regn och köld, bäst stå ut med srora ansträngningar, om de helt och hållet afhålla sig från starka drycker.

Professor Bunge beklagar, att de flesta människors föda är för litet välsmakande, men han anser, att en betydlig ändring skulle kunna vinnas härutinnan, om man sparade utgifterna för starka drycker. Det är alför kändt, att missbruket af dessa drycker förorsakar sjukdom, fattigdom, brott och själsförvirring. En stor del äktenskapliga skilsmessor liksom sjelfmord (i England 30 och i Ryssland 40 procent af hela antalet sådana) äro följder af dryckenskap. »I Nordamerikas förenade stater», berättar minister Everett, »har bruket af spirituosa under åren 1860—1870 vållat nationen en direkt utgift af 11 milliarder (elfva tusen milloner) och en indirekt af 2,200 millioner kronor, ödelagt 300,000 människolif, skickat 100,000 barn till fattighusen och minst 150,000 männniskor till fängelser och tvångsarbetsinrättningar, gjort minst 2,000 personer till sjelfmördare, förorsakat en förlust genom elsvådor af nära 40 millioner kronor, gjort 200,000 kvinnor till enkor och omkring en million barn faderlösa.» För de flesta af Europas stater skulle en liknande sammanställning utvisa ännu ogynsammare siffror, tillägger Bunge, och man får dessutom icke glömma, att det endast är den minsta delen af detta elände, som statistikens tabeller känna till.

Måttlighetsföreningarna kunna, enligt den tyske vetenskapsmannens åsigt, intet uträtta i kampen mot dryckenskapen; det enda verksamma medlet äro de absoluta återhållsamhetsföreningarna, hvilka redan i sex af Nordamerikas förenade stater ha lyckats genomdrifva ett fullständigt förbud mot försäljning af spirituösa drycker. I England äro de rena absolutisternas antal redan fem millioner, bland hvilka märkes en förening af läkare med 350 medlemmar och ett eget organ: »The medical temperance journal». Vårt eget land räknar omkring 60,000 absoluta nykterhetsvänner, medan Danmark har 30,000 och Schweiz 5,000. D. N.

Är det en lycka att ärfva millioner?

Denna fråga har den amerikanske millionären Crooker i Förenta staterna besvarat nekande.

Crooker, som nyligen afled efterlemnade nära 40,000,000 kr, af hvilka hans tre söner ej få ärfva ett öre. »De äro», säger han i sitt testamente, »fullkomligt i stånd att sörja för sig själfva, och därtill har jag uppfostrat dem, ej till att vara en rik mans söner. Detta är den värsta ställning som finnes i verlden». Hr. Crooker tyckes till och med betvifla att han har rättighet att efterlemna sin förmögenhet åt sönerna, och därför har han testamenterat den samma helt och hållet åt sin dotter, hvilken är gift med en fransk hertig. (D. N.)

Matiné

gifves nästa söndag kl. 2 e. m. i Adolf Fredriks kyrka till förmån för föräldralösa barns hem.

Biljetter till densamma säljas i de flesta boklådor i staden.

Vi ha blifvit ombedda att nämna detta.

Annonser

Hvar erhållas de billigaste Visit- & Gratulationskorten?

Svar: hos *Edv. Pålson Föllinge.*

25 st. fina blomsterkort med pressade blommor **50** öre, d:o d:o med lösblommor **75** öre, **15** d:o d:o, extrafina **75** öre, **10** st. finfina mekaniska dragkort **1: 20.** Å korten tryckas gratis hvilken text (eller namn, som önskas ej öfverstigande 60 bokstäfver.

Agenter antagas mot hög förtjenst, protsortiment mot 1 kr. i frimärken.

Högaktningsfullt
Edv. Pålson
Föllinge.

A. & O. Schultén

STOCKHOLM,
2 Normalmstorg 2
och
7 Sturegatan 7.
Stora och välsorterade lager af
Garn-, Väfnader & Trikåvaror
i parti och detalj till billigaste **fabrikspris.**
Profven sändas till landsorten franco.

Å Fredrika-Bremer-Förbundets byrå,
Stockholm,
finnas kvinliga arbetssökande anmälda, såsom: lektionsgifvare, svenska och utländska lärarinnor för hem och skolor, kontors- och skrifbiträden, husföreståndarinnor, sällskap och biträden i hem, föreläserskor, gymnaster, sjuksköterskor m. fl.

Välgjorda
Möbler
Bättre och enklare. Billigt pris.
Äfven mot afbetalningar.
Malmskilnadsgatan 46
7 Oxtorgsgatan 7
A. Lagerberg.
Egna tillverkningar.

Vid Herberget

för tjenstflickor, Klara Östra Kyrkogata N:o 7, erhålla yngre tjenarinnor, som för tillfället sakna anställning, nattlogis jemte kaffe på morgonen för 35 öre. Betyg skola medföras.

På samma gång man erbjuder flickorna denna billiga fristad, vill man härmed varna dem för att lemna sina platser i hemorten, i tanke att få det bättre i Stockholm, ty »att få det bättre» lyckas nästan aldrig, så vida man icke på förhand fått säkert löfte om bestämd plats.

LINA NORDWALL,
Herbergets stiftarinna.

C. Berg
23 Artillerigatan 23
Stockholm
bemedlar köp och försäljning af *stads- och landtegendomar* samt emottager uppdrag till härvarande *under- och öfver-rätter*, ombesörjer *lagfart å egendomar, bevakningshandlingars* inlemnande, utreder *sterbhus*, förrättar *bouppteckningar* uppsätter *testamenten* samt ombesörjer *vicevärdsgöromål* och inkasseringar, m. m. Vänden Eder med förtroende till
C. Berg
23 Artillerigatan 23
Stockholm
Träffas: *kl. 10—12 f. m., 3—5 e. m.*
Allm. Telef. 73 08.

I Vedhandeln

4 Observatoriegatan 4

försäljes frisk och god björk- samt al- och barrved, såväl sågad som osågad jemte antracit-, sten och träkol, engelsk och svensk kokes, hemsänd till alla delar af Stockholm.

Obs.! Äfven säljas ved-, kol- och kokspoletter.

K. F. U. K:s möten:

Norrlandsgatan 13, 2 tr.
Söndag 6—9 e. m. Börjar med bibelklass.
Onsdag: 6—9 e. m. arbetsklass.
Nytorget 46. Söder.
Lördag: 7—9 e. m. arbetsklass för fabriksflickor.

Genom **K. F. U. K:s placeringsbyrå**, 13 Norrlandsgatan, anskaffas alla sorters tjenarinnor, biträden i hushåll och affärer samt lärarinnor. Adresser och rekommendationer till utlandet lemnas åt unga flickor, som äro rekommenderade af någon at föreningens medlemmar.

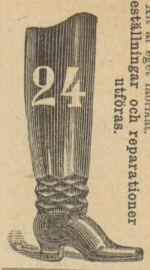

C. P. HÖGLANDER'S Skoetablissement
(Etablerad 1870.)
24 Brunkebergstorg 24
Stockholm.
Rekommenderar mina allmänt väl kända tillverkningar.
Alt af eget fabrikat.
Beställningar och reparationer utföras.
Allm. Telef. 68 81.

EMIL LARSENS
skrädderiaffär
18 Brahegatan 18.
Obs.! **Obs.!**
Goda tyger. Solidt arbete.
Billigt pris.
Allm. Telef. 7116.

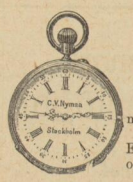

C. Victor Nyman
13 Brunkebergstorg 13,
Stockholm.
Allm. Telefon 54 93.
Lager af Vägg- Väck- och Fickur. Väl examinerade och justerade. Ur mottagas till reparation. Order från landsorten expedieras mot efterkraf. Elever mottagas mot betalning. Priskurant sändes och bref besvaras mot porto.

Honourable Mention från Urmakareföreningens Exposition i London 1873.
Fem års praktik hos **kronometerfabrikör V. Kullberg.** London.

Till Amerika!

(Bremer-linien).
Generalagentur, Stockholm.

Utvandrare och **resande** befordras med **Norddeutscher Lloyds** kejserliga postångare till **New-York, Baltimore, Filadelfia** och **Boston** samt till **Australien, New Zeeland, Ost-Asien** och **Syd-Amerika.**

Närmare underrättelse hos
Grossh. *S. G. Borin,*
N:o 1 Packhusgränd, Stockholm.

Palm & Stadling.

Piano- & Orgelmagasin

Malmskilnadsg. 40,
Stockholm.

Rekommenderar sitt lager af **Flyglar, Pianinos & Orglar** från de förnämsta in- och utländska fabriker. Särskildt framhållas H. Kohls *Flyglar* och *Pianinos* samt Mason & Hamlins Orglar.

Obs. Svenska orglar med 1 stämma 4 oktaver samt 1 knäforte från 115 kronor.

Lager af alla brukliga blås- och stränginstrument, såsom:
Violiner, Flöjter, Guitarrer, Klarinetter, Occarinor, Dragspel, Symphonion, Ariston, Horophoner, Zittror, Speldosor.
Violinlådor, Violinsträkar, Mek. Notställare, Piano- och Orgelstolar m. m.
Goda betalningsvilkor. Billiga priser. Illustrerad priskurant på begäran *gratis.*

Nilsson & Dahlbeck.

38 **Skrädderi-Etablissement** **38**
samt lager af färdiga
Gosskläder
Regeringsgatan
Stockholm.

Stockholm, David Lunds Boktryckeri 1888.

UNGDOMS-VÄNNEN.

MITT LJUS MINSKAS EJ — KRISTLIG TIDNING FÖR SVERGES UNGDOM. — DITT ORD ÄR EN LYKTA FÖR MINA FOTTER

N:o 40. Tisdagen den 2 Oktober. 1888.

Prenumerationspris: Helt år 1 kr., 3/4 år 75 öre, 1/2 år 60 öre, 1/4 år 30 öre. Postbefordringsafgift 20 öre. Till Amerika 3: 50; Norge, Danmark och Finland 3 kr.

Ansvarig utgifvare: *K. Th. Malmqvist Stockholm.*

Annonspris: 8 öre pr petitrad. Expedition: Palm & Stadlings bokhandel Malmskilnads gatan 40. Telef.: Bell 10 78, Allm. 57 90. **Lösnummer: 5 öre.**

Vi påpeka vår i dagens nummer påbegynta följetong »Knapphålsdrottningen.»

För uppbyggelse.

Syndens tjenst — en dålig tjenst.

(Profbit ur »Den förlorade sonen») Af *Pax.*

Och han längtade efter att få fylla sin buk med de fruktskidor, som svinen åto, men ingen gaf honom.

Vi lägga märke till, att först blef det en stor hungersnöd i landet, och så begynte han lida brist och slutligen erhöll han platt ingenting att lifnära sig med.

Hungerns tärande kval hade helt och hållet förändrat hans tänkesätt, böjt hans sinne och gjort honom ödmjuk och anspråkslös. Han *längtade* icke efter de stora, dukade bordet, fullsatta af dyrbara rätter, eller efter de mångåriga vinerna, utan att få mätta sig med fruktskidorna af det s. k. Johannisbrödet, en vanlig föda för kreatur och det fattigaste folket i Syrien och Egypten.

Syndens och satans tjenst är en dålig tjenst, ty lönen motsvarar icke troheten. Ju trognare människorna äro i denna tjenst, ju sämre blir lönen. Ja, syndens lön är döden.

Men någon torde invända: Ja, det är ju helt naturligt, att, då en ung och cerfaren yngling får en större summa penningar och får resa utrikes på egen hand, resultatet måste blifva sådant. Det ligger i öppen dag, att då alla tillgångar äro slut, så förestår ingenting annat än nöd och armod, hunger och elände, i synnerhet i ett främmande land. Vi kunna ju *tills vidare* medgifva rigtigheten af denna anmärkning.

Konung Nebukadnezar besteg år 604 före Kristus Babylons tron och innehade den omkring 43 år. Han intog alla fasta städer i Juda och förstörde Jerusalem efter ett och ett halft års belägring. Han intog vidare det öfvermodiga Tyrus efter en trettonårig belägring, sedermera Egypten (Jer. 46, Hes. 29) och utsträckte sitt välde ända till östra Persien och norra Afrikas vestligare kuster. Sedan han hade gjort dessa eröfringar, riktade han sin uppmärksamhet på rikets inre utveckling och på att pryda dess stolta hufvudstad. Han bygde ett nytt palats och anlade de beryktade »hängande trädgårdarne». — Stadens ett hundra portar voro alla af koppar (se Es. 45: 2). — Dessutom bygde eller förnyade Nebukadnezar en mängd andra städer i hela riket, anlade vägar, gräfde kanaler och mera dylikt. - - Hans storhet och framgång målas för oss i Daniels bok. Mot slutet af sin regering blef han för sitt högmod af Herren straffad med den under namnet *lykantropi* kända galenskap, hvarvid den sjuke inbillar sig vara ett djur och så beter sig. Och han vardt utdrifven ifrån människor och åt gräs såsom oxar, och af himmelens dagg fuktades hans kropp, till dess hans hår växte såsom örnfjädrar och hans naglar såsom fågelklor (Dan. 4: 30). Men då han ödmjukade sig inför Herren och gaf honom äran, så återfick han sitt förstånd och sitt rike och ännu större makt än tilllförene (Dan. 4: 31—34). Han dog öfver åttio år gammal.

Af denna korta skildring af konung Nebukadnezars historia framgår dock: 1:o) hans storhet, 2:o) hans fall, 3:o) hans upprättelse. Att han har en viss likhet med den förlorade sonen, torde hvar och en inse. Vi vilja icke fästa oss vid första punkten, ty derutinnan voro de olika på grund af samhällsställning, men deras fall var mycket lika, med den skilnaden, att konungens var djupare, liksom också hans storhet var större.

Den yttersta orsaken till bådas fall var synden. Hos den förre slöseri och lättja; hos den senare: högmod och sjefförgudning. Den ene önskade i främmande land att få äta frukten af ett visst träd för att dermed stilla sin hunger. Den andre var konung i eget land och hade mat i öfverflöd, men åt gräs som en oxe.

Vi sade förut, att syndens och satans tjenst är en dålig tjenst, men vi hörde någon förneka oss rättigheten att anföra den förlorade sonens historia som ett bevis för denna sats. Vi framstälde då en konung, som hade alla de förutsättningar, som fattades hos den förlorade sonen, men äfven han fick en dålig lön, ja vi kunna säga: en förfärlig lön. Ifrån att vara den högste i det stora verldsriket, blef han den lägste. Ifrån att hafva varit den rikaste, blef han den fattigaste, från den mäktigaste, den svagaste, från att ega mycket förstånd, blef honom fråntaget alt. Han stäldes under de oskäliga djuren.

Det finnes så kallade stormakter i verlden. England, Ryssland och Tyskland äro sådana stormakter. Man har äfven sagt, att huset Rotschild (ett verldsbekant bankirhus) samt tidningspressen kunna räknas till verldens stormakter. Månne icke äfven *synden* kan och bör betraktas som en stormakt? Vi tro det.

Våra verldsförbättrare må förneka dess betydelse så mycket de förmå, ett faktum är likväl, att hon herskar tyranniskt och har alt för många under sin spira. De må tala aldrig så mycket om det sköna, det goda, det nyttiga och dess makt, synden är mäktigare. Bibeln, historien och erfarenheten intyga det med tusende och åter tusende exempel.

Skeptikerna (de tviflande), som berömma sig af att ingenting tro, de tro alt för mycket. De onda andarna tro också, men de bäfva.

Då nu synden är af en så olycksbringande beskaffenhet hvad hafva vi då att göra? Att tjena den fortfarande troget och flitigt? Nej! Vi skola fly synden och alt det som ondt synes och fara efter rättfärdighet. Ja, men synden är en stormakt, säger du, användande våra ord. Det är sant. I verlden är hon en stormakt, och så länge du älskar verlden och de ting, som äro i verlden, så kommer du att stå under hennes väldes spira; men om du öfvergifver verlden och dess väsende, så kommer du under Jesu Kristi makt, och han är den starkaste och

— 78 —

hvila sig några timmar i min säng. Klädd som hon var, hade hon kastat omkull sig på en gammal kista; hon höll ihop ögonen, men sof ej, utan hörde alt, och jag hade ej mod att ännu mera öka hennes smärta genom att i hennes närvaro säga hennes man, att han aldrig skulle blifva frisk här på jorden, utan att han måste bereda sig på sin hädanfärd! Och ändå vore det ett riktigt barmhertigsverk, om någon ville vända hans tankar åt det hållet. Nästa vår kommer gräset att växa på hans graf.

— Tycker ni att jag bör gå till honom? — Ack ja, gör det! Så snart jag fick se eder, tänkte jag: Det minsta jag kan göra, då jag sjelf saknade mod att tala, är att uppmana någon annan att fullgöra den pligt jag försummat. Att stå på grafvens brädd och likväl endast ha sinne för denna verld, det är betänkligt.

Jag begaf mig ofördröjligen till den döende. Madam Johnson öpnade dörren för mig. Stackars kvinna! Hon såg nästan lika sjuk ut som hennes man. Sorg, försakelser och bekymmer af alla slag hade gjort henne gammal i förtid. Men jag insåg nog, att det nu ej

Knapphålsdrottningen.

(Öfversättning för Ungdomsvännen.)

Då jag en afton gick utför knapphålsgatan, såg jag en arbeterska sitta utanför dörren till sin bostad.

Likgiltiga blickar skulle icke hos henne kunnat upptäcka annat än förnöjsamhet och rastlös arbetsifver, men vid första ögonkastet märkte jag, som förr sett henne vid många tillfällen, omisskänneliga tecken till en ovanlig trötthet. Hennes röda och uppsvälda ögonlock voro sänkta, och hon såg nedslagen ut samt förde nålen på ett ojämt och nervöst sätt, som vitnade om mattighet.

— Jag fruktar, yttrade jag, sedan jag besvarat hennes vänliga helsning, att ni öfveranstränger er! Ni ser alldeles medtagen ut. Ni borde hushålla med edra krafter, i synner-

har all makt i himlar och på jord. Tro på honom, så blifver du frälst.

Han är en fullkomlig frälsare och kan sålunda frälsa dig från syndens makt och herravälde. Det finnes intet annat namn under himmelen människorna gifvet, i hvilket de kunna blifva frälsta, saliga och lyckliga för tiden och för evigheten, än Jesu Kristi namn.

Kristus vår försvarare.

(Öfvers. af K. A. J.)

(Af Hugh Latimer, biskop af Worcester; född i Thurcaston 1470; led martyrdöden i Oxford 1555.)

Våra synder kunna ej hindra oss eller draga oss bort från bön; ty de äro borta, de äro ej synder, de kunna ej skada oss. Hela skriften både nya och gamla testamentet, bär vitnesbörd, att då Kristus dog »bar han våra synder.» Alldeles som om jag vore någon skyldig etthundra pund;*) dagen är kommen då han skall hafva sina penningar. Jag har inga, och emedan jag saknar sådana, kastas jag i fängelse. I en sådan nöd kommer en god vän och säger: »Var vid godt mod; jag skall betala dina skulder,» och utan dröjsmål betalar han hela summan och sätter mig i frihet. En sådan vän är vår frälsare. Han har betalat vår skuld och satt oss i frihet, eljes skulle vi hafva varit fördömda i evigt fängelse och mörker i en verld förutan ända. Derför, ehuru våra synder fördöma oss, skola de likväl icke längre göra det eller skada oss, då vi andraga Kristus till rättfärdigande och tro på honom. Ty den helige Johannes säger: »Vi hafva en försvarare hos Fadern, Jesus Kristus, den rättfärdig är.» Gif akt att han säger *en* försvarare; han talar i ental ej i flertal.

Vi hafva en försvarare ej många; hvarken helgon eller någon annan, endast honom; och ingen annan, hvarken såsom medlare eller försonare. Han allena är nog; ty endast han har utfört det, må han få alt priset, ty endast han är godtgörelsen för hela verldens synder. Alla som tro på honom äro således rena från all sin syndaorenlighet. Ty den helige Johannes döparen säger: »Se Guds lam, som borttager verldens synd» (Joh. 1: 29). Kallar djäfvulen dig från bönen? Kristus kallar dig dit igen; ty så är det skrifvet: »För den skull uppenbarades Guds son, att han skulle nederslå djefvulens gerningar.» (1 Joh. 3).

(Svenska Sändebudet.)

*) Ett pund sterling motsvarar ungefär 18 kronor.

Unga-mäns-Föreningar.

Kristliga Föreningens af Unge Män verksamhet i Stockholm under åren 1884—1888.*) Sedan de bemödanden, som under hösten 1884 gjorts af professor F. Schulthess, regementsintendenten J. Lagercrantz och pastor Joh. Bach, så småningom vunnit gehör och krönts med framgång, invigdes Kristliga Föreningen af Unge Män i Stockholm söndagen den 9 november 1884 med en enkel festlighet i dess dåvarande lokal, Södra Humlegårdsgatan 13. Tal höllos vid tillfället på svenska, tyska, franska och engelska; och många för saken varmt intresserade herrar och damer hade tillständeskommit.

Altifrån Föreningens stiftelse har dess *Bibelklass* fortgått tisdagsaftnar, med ämnen enligt särskildt, förut uppgjordt program. Bland de ämnen, som varit under behandling, må vi nämna: »Umgänge med Guds fiender,» »Den sanna glädjen,» »Tungans synder,» »Bönen i anden och sanningen,» »Trohet i kallelsen,» »Dömen icke,» »Kyskhet,» »En kristens frihet,» »Jeremias som profet och människa,» »Jakobs historia,» »Fasthet,» »Partiväsen,» »Försakelsen af verlden» m. fl. m. fl. — alla enligt stöd af vissa angifna bibelställen. Bibelklassen tillgår på det sätt, att »inledaren,» efter en gemensam sång, håller en kortare orienterande inledning, hvarpå det egentliga samtalet vidtager. Sedan detta gemenligen af inledaren afslutats med en sammanfattning utaf det sagda, hålles bön och gemensam sång afsjunges. — »Inledarens» uppgift är att — utom sjelfva inledningen — vaka öfver att inga religiösa tvistefrågor bringas in i samtalet. Som inledare hafva de flesta här bosatte, på det kristliga området mera framskjutne män — såväl prester som lekmän — fungerat. Styresman för Bibelklassen i sin helhet är pastor A. Leuwgren. — Medelantalet deltagare har på ett glädjande sätt vuxit med åren, — och torde det allmänna omdöme kunna fällas om denna gren — det egentligen centrala — i Föreningens verksamhet, att den varit präglad af okonstlad enkelhet och ett allvarligt försök att intränga i bibelordet, samt att genom Guds nåd och välsignelse ett samstämmigt, broderligt sinnelag städse kunnat vidmakthållas på de oss så kära vordna tisdagsaftnarne.

Föredrag hafva hållits till ett antal af 45. Bland dessa torde särskildt böra nämnas: »Lachende und Weinende Philosophen» af kyrkoherden P. Kaiser; »Bacillerna» af doktor H. Berg; »Penningen och dess skötande» af öfverste-löjtnant v. Koch; »Den kristnes ålderdom» af numera framlidne öfverdirektör F. Berg, »Frihet och auktoritet» af professor W. Rudin; »Jerusalems förstöring under Titus» af löjtnanten vid generalstaben E. Melander; »Dödlighet bland barn i Stockholm,» statistiskt föredrag af G. Sundbärg; »Inblick i Psaltaren» af kyrkoherden P. Sundblad; »Urreligionen» af biskop K. G. von Schéele; »Ur Jesper Svedbergs lif» af docenten Tottie; »Betydelsen af Jesu död» af professor J. Ekman; »Statskyrkans betydelse för religionsfriheten i vårt land» af pastor A. Leuwgren; »Missionsföredrag» af kyrkoherden Ch. Strömberg; »Monoteismen bland de vilda folken» af kandidat G. Hogner; »Ungdomens sedliga uppfostran» och »En dag i Pompeji» af doktor L. Ribbing; »Nutidens missionsväsen» af kandidat K. Fries; »Kyskhetsbudets betydelse för samhället och individen» af doktor E. W. Wretlind; »Välläsning» af lektor N. T. Ödman; »Nutidens partibildningar» af lektor S. Almqvist; »Huru böra vi studera vår bibel?» af teologie assistenten doktor C. R. Martin m. fl.

Föredragen hafva varit dels med dels utan inträdesafgift, i senare fallet vanligen i förening med en s. k. *månadsfest*, dervid, jämte föredraget, musik — såväl vokal som instrumental — exekverats samt efter detta en gemensam enkel thésupé intagits. I dessa månadsfester — hvarvid blott théet betalas — deltaga vanligen, förutom medlemmarne, äfven deras anhöriga och vänner. — Medlemmarne hafva, utom vid några få tillfällen, fritt tillträde till samtliga föredrag.

Föreningens kurser i främmande lefvande språk hafva under de gångna åren stått under ledning af herrar pastor F. Bach, professor F. Schulthess och past. E. Ostermann i franska, pastor F. Krage i tyska samt öfverstelöjtnant R. von Koch och pastor F. Case i engelska. Undervisning meddelas hufvudsakligen i konversationsform och har pågått en gång i veckan under vintermånaderna — I gymnastik med fäktning har, alltsedan föreningen hösten 1885 flyttades öfver till sin nuvarande lokal, lektioner pågått under månaderna oktober—maj 3 gånger i veckan under ledning af kapten G. W. v. Heideman.

I stenografi gaf kandidat E. Huldin under åren 1884 och 1885 undervisning åt medlemmarne, och är Föreningens styrelse betänkt på att nästkommande läsår ånyo upptaga denna sak.

I samsång ha under herrar S. Laurin och A. Edgrens ledning öfningar pågått.

Till samtliga nu nämda kurser och öfningar ega Föreningens medlemmar kostnadsfritt tillträde.

Diskussioner öfver allmänna ämnen hafva under den gångna vintern pågått 1 à 2 gånger i månaden. Den 5 april detta år anordnade Föreningen ett för allmänheten tillgängligt diskussionsmöte, dervid »Den enskilda välgörenheten» behandlades af redaktör E. Beckman, pastor J. Heilman från Upsala m. fl.

Fattiginbjudningar, hvartill medel insamlats bland Föreningens medlemmar hafva anordnats en gång under vintern 1886—87, denna gång för barn, och fem gånger för såväl barn som äldre under sistförflutna, stränga vinter. — Förutom bespisningen, som vanligen bestått af kaffe, fläsk och bruna bönor samt gröt och mjölk, ha vi underhållit våra gäster med musik och läsning samt till dem riktat för tillfället lämpade, kortare religiösa tal m. m. Våra gäster ha vi bekommit dels från Fattigherbergena härstädes, dels genom församlingsdiakonissor. Sedan Föreningens styrelse utsett en särskild komité att handhafva fattigbjudningarne, ha vi anledning hoppas, att denna sak, som redan välsignelsebringande återverkat på Föreningen, skall under kommande år altmera utvecklas till gagn och glädje för många.

Föreningens *årshögtid* plägar firas den andra söndagen i november med en gemensam fest, dervid bl. a. årsberättelsen uppläses.

Föreningens *styrelse* består af 16 personer, hvilka, valda för tre år, ega att, vid inträffande ledigheter, sjelfva tillsätta dessa.

Löpande ärenden behandlas af ett Verkställande Utskott bestående af Ordför., Sekreterare och Kassaförvaltaren. Behandlingen af frågan om en framtida Föreningsbygnad är öfverlemnad åt en särskild Bygnadskomité.

Biblioteket, hvilket literatören H. Kindberg handhar, består af cirka 400 volymer på 10 språk. *Tidningar* finnas till ett antal af öfver 100 på 8 språk.

Antalet inskrifna medlemmar utgör f. n. 276 st. Af dessa har dock en del på grund af förändrad vistelseort, dödsfall m. m. utträdt. De finitiva antalet medlemmar är 221 med en medelålder af 28 år. För

*) Rapport aflemnad inför Verldskonferensen.

het med edra ögon, som äro så oumbärliga för edert arbete.

— Jag är verkligen litet trött i dag, men det är af öfveransträngning. Jag inser alt för väl, huru ovärderliga synen och helsan äro, för att jag skulle misshushålla med någondera; mina ögon äro också lika goda som de någonsin varit. Det är endast brist på sömn som gör, att jag är en smula klen i dag; men Gud bevare mig från att klaga öfver så litet! Jag har tvärt om stor anledning att vara tacksam, då jag jämför min lott med så många andras, som äro mycket bättre än jag, den stackars fru Johnson t. ex. Hon är beklagansvärd, om någon är det! —

Jag erinrade mig, att Johnson var den yngste af ett par män, hvilka jag förut sett syssla med knapphålssömnad — ett föga manligt arbete — då jag besökte knapphålsgatan.

— Är Johnson sämre? frågade jag.

— Ja, han är så sjuk han kan vara, men tycks ej sjelf ha en aning derom. Han tror, att det endast är svaghet han lider af, och säger, att han snart skulle repa sig, om han kunde få resa till sitt barndomshem i Herefordshire och andas hemlandsluft. Ack, Johnson kommer aldrig att lemna sitt rum, förrän man bär honom till kyrkogården, och det dröjer nog ej länge. — Då man tänker på hans sorgliga belägenhet och på hans plågor, kan man ej annat än önska, att han snart för alltid måtte blifva förlossad derifrån, om han blott vore beredd att dö. — — Han har alltid lefvat som en rättskaffens människa; men ni vet ju, att äfven de bästa behöfva beredelse så väl som andra, äfven de behöfva Frälsarens hand till stöd, då de skola vandra genom den mörka dalen. Jag vakade hos Johnson i natt; hans hustru var så medtagen, att jag tvingande henne att lemna sin plats vid sjuklingen åt mig, för att hon skulle kunna få en smula hvila. Jag hade så gerna velat tala uppriktigt med Johnson, uppmana honom att tänka på himlen och anbefalla sig åt Jesus; men så snart hostan lemnade honom i fred för ett ögonblick, började han tala om sina planer, om hvad han skulle göra, då han blefve bättre, så att jag förlorade modet och visste ej hvad jag skulle börja med. Dessutom var hans hustru inne; jag hade ej kunnat öfvertala henne att gå i mitt rum och

eningens s. k. aktiva medlemmar, eller de, hvilka utse Styrelsens medlemmar, äro 42. Passiva medlemmar inväljas af Styrelsen, och fordras härför inga andra kvalifikationer, än att vara väl känd och betala stadgade afgifter (f. n. 10 kr. pr år.)

Och med detta är den korta öfversigten slutad. Vi kunna ingalunda visa på några i yttre afseenden stora och lysande resultat. Tvärtom. Men vi ha icke desto mindre under de gångna åren i rikt mått fått njuta af Guds välsignelse inom den trånga krets vi arbetat. Är det hans vilja att arbetsfältet vidgas, må vi då med glädje gripa verket an, vetande att hans är kraften, och må vi gå med blicken städse riktad på den gamla, orubbliga sanningen: *om Herren icke bygger huset, då arbeta de förfängt som derpå bygga.*

En kristlig ynglingaförening under namnet »*Klippan*» bildades i Möljesta söndagen d. 5 aug. De som ingingo såsom medlemmar i föreningen voro de flesta sådana som utgått ur en annan äldre förening.

Anledningen var att vi bodde så skilda, hvaraf en stor svårighet uppstod för oss att kunna komma tillsammans till våra möten.

Föreningens ändamål är att söka uppbygga och uppmuntra hvarandra, samt i någon mån kunna nå den stora mängden af unga, som ännu icke lemnat sina hjertan åt Jesus, med ett frälsningens evangelium.

Medlemmarnes antal är ännu ringa men vi tro likväl att Gud skall välsigna sitt verk.

J. E.

Unge mäns kristliga förening i Göteborg hade i går åtta dagar sedan på aftonen sammanträde för att utse styrelse, som den 1 oktober afföste den tillfälliga styrelse, hvilken tillsattes i början af innevarande år; och valdes till ordförande pastor Ed. Osterman samt till öfriga styrelseledamöter prosten C. Adam, majoren J. Bratt, kaptenen O. Lindström, ingeniören J. Gonell, kassören C. A. Johansson och bokhållaren F. W. Audersson, berättar G. W.

Unga-kvinnors-Föreningar

Resebref

till alla medlemmar af K. F. U. K. från Haparanda till Ystad.

Af *Natalie.*

Forts. fr. n:o 39.

Stockholm den 29 sept. 1888.

Detta långa resebref måste nu slutas i min lugna vinterbostad hemma i gamla Stockholm. Hvarje gång jag kommer hem från en resa och skall i tankarna genomgå dess minnen, så känner jag mig innerligt tacksam mot Gud, som gifvit mig ett eget hem. Och den gamla sanningen blir ny för mig: »borta är bra, men hemma är bäst.»

Dock vi återvända nu i tankarna till Jönköping.

När jag sist skref till eder hade vi den 10 dennes lemnat det för oss så angenäma Wexiö, för Jönköping. Dit anlände vi på kvällen. Der mottogos vi af en gammal bekant till mig, som förde oss till sitt hem. Tisdagen den 11 på f. m. reste vi med vår väninna till det vackert belägna Wilhelmsro för att hvila oss till aftonens tvänne möten i Victoriasalen. Det första, som rörde sig mera direkt om federationens arbete, var mycket litet besökt. Aftonens möte, der vi talade om nyttan af föreningar till unga kvinnors skydd, var något talrikare. Dagen derpå höllo vi ett nykterhetsmöte. Skulle jag döma af åhörarnes antal, kunde jag komma till den, som jag sedan hörde, origtiga slutsatsen, att man i Jönköping har föga inträsse för nykterhetssaken. Felet lär ha varit att mötet dels blef sent annonseradt och dels att det hölls på en lokal, som allmänheten ej så gerna besökte. Det är dock stor skada att den vackra salen i det präktiga Victoriahuset i allmänhet ej är mera besökt. Tänk om vår förening hade sådana utmärkta lokaler, som den nybildade grenen af K. F. U. K. i Jönköping har sig kostnadsfritt upplåten af Fru R., då skulle vi kunna göra våra möten mera kända utan att behöfva frukta att ej ens kunna rymma alla de inskrifna medlemmarna, om de verkligen på en gång infunne sig.

Den 13 hade vi sammanträde för att ordna den omorganiserade verksamheten för fabriksflickor. Ty sy-möten för fabriksarbetskor ha redan fortgått i 10 år i denna stad, men nu var meningen att ordna arbetet så, att medlemmarna sjelfva underhöllo det, som i alla andra grenar af vår förening.

Kl. $^1/_2$ 7 hade Comtessen och jag möte i elementarläroverkets stora sal, och fingo vi då glädja oss åt en talrik och intresserad publik. Jag hade då nöjet att tolka min reskamrats lifligaste och intressantaste föredrag under denna rundresa. Hon berättade bland annat af stort intresse om huru arbetsklassens mödrar i Genua hade kommit och bedt Fru Butler tala för dem om »mannen från Nazaret.» Efter detta varma mötes slut hade kvinnorna sjelfva föreslagit att samla en kollekt till förmon för arbetet för deras olyckliga systrar, och under den rörelse, som då uppstod, kommo mödrarna med sina barn fram till M:lle la Comtesse de Précorbin och båda henne kyssa deras små älskling ar. Tänken eder hvilket svårt göra, äfven för en barnavän, hon då fick, när hon skulle kyssa mellan 2 à 300 småttingar!

Samma afton kl. 8 var Victoriasalen fullpackad till största delen af ungdom. Vi fingo då tillsammans hämta dyrbara lärdomar ur Ruts bok.

Fredagen den 14 reste vi till Linköping. Samma afton hade vi möte med föreningen der, som tycks växa och arbeta med kraft, vattnad af Guds nåd och kärlek. Jag har märkt under vissa besök i de olika föreningarna att det största hindret för detta arbete i kärleken bland de unga, är partisinnet. Det bästa medlet till tillväxt är när alt sker i kärleken, och när hvar och en har det sinnet att räkna den andra yppare än sig. Vårt kära möte i Linköping inleddes af en af ortens prester, Lektor von E. Fröken de Precorbin talade sedan om sina erfarenheter under arbetet bland ungdom i Italien, Spanien och Australien. Sedan vi i en närgränsande skolsal druckit tée, afslutade jag mötet med en kort betraktelse öfver den härliga profetian i E. 35. Jag nämner denna text, som en af vår föreningsmedlemmar skref en liten god vers öfver, hvilken tillika med en helsning till min kamrat sjöngs af skolbarn, då vi på söndagsmorgon talade i en af stadens folkskolor. Med denna versifierade helsning från de kära vännerna i Linköping vill jag afsluta mitt resebref. Dock vill jag i förbigående nämna att söndags middag reste fröken Precorbin med båt till Stockholm, och jag till Wadstena, för att uppmuntra vår svaga gren derstädes, som kämpar under många svårigheter. Men vi ha några varmhjertade syskon äfven der, och till dem, som till alla våra medlemmar må uppmuntringssången klinga från Linköping.

Joh. 14: 27.

Guds frid! Guds frid! Den helsning
Dig följe hvarje tid!
I dödees stund, i glädjens dag,
När styrka gifs, när du är svag,
Dock lika fast det blir dervid:
Gud gifva vill sin frid.
E. 35.
Ännu de länge räcka må
Din öknevandrings dar!
Och grönskande oaser stå
I vägen, der du skall framgå,
Och blifva sjö, frisk, djup och klar
Der ökenhägring var!

Med en innerlig helsning till alla föreningarna förblifver jag eder alltid tillgifna vän *Natalie.*

Stockholmsflickan på landet.

Fröken Phetterzohn blef nitton år och då, hvad hände? Jo, mot hennes kusins, löjtnant van Tast, spådomar blef hon förlofvad. Förlofvad, mina damer, med posessionaten Herman Plog. Ja, det låter nog egendomligt, då fröken Phetterzohn var en elegant stockholmska och herr Plog var en »grundlig landtbrukare från sjelfva östergötland,» men så der går det ibland. Plogen hade varit uppe i Stockholm för att af någon vetenskapsman blifva presenterad för potatis-skalbaggen, som han icke kände, men fruktade hade innästlat sig i hans åkrar, men blef i stället introducerad hos grosshandlare Phetterzohn och lärde der känna den andra hälften af sitt eget jag, som han hittills saknat. Plogen var känd för en stadgad vandel och ett oerhördt lugn, som t. o. m. mången skåning kunde afundas honom, men fröken Phetterzohns blixtrande ögon förvredo hjernan på honom, så att hans lugna besinning öfvergaf honom. Hade han blott ett ögonblick tänkt efter huru fröken P. skulle taga sig ut i mejeriet med gamla Anna Brita, så är det troligt att han äfven kommit att i öfrigt efterfråga sin tilltänktas praktiska duglighet, men nu, som sagt var, glömde han i sin förtjusning alt annat än de der ögonen och så rusade han åstad och friade. Fröken Phetterzohn tyckte att hennes Plog såg ståtlig och gammaldags-hederlig ut och så uppgjordes partiet.

En vecka dröjde Herman Plog i Stockholm under oafbrutet festande, men slutligen slet han sig bokstafligen lös och ilade till sitt hem för att hålla utkik på den fruktade och hatade potatisskalbaggen.

Emellertid, sedan Herman rest, kom herr Phetterzohn att tänka på att hans flicka ju icke visste ett grand huru ett lanthushåll skulle skötas. »Ida», sade han derför en dag till sin kära flicka, »vet du något om landthushållning»? »Ack ja, kära pappa», svarade Ida, »jag vet ganska mycket. Jag kan lägga in gurkor och jan kan sylta in en gris och jag kan — — — — —»

»Hvad i all verlden säger du? Sylta in en gris! Hvad menar du med det»? »Jo grissylta vet väl pappa; man ta'r och lägger grisen i en kruka och slår ättika på honom och då blir det utmärkt god grissylta, som är så godt, ja, det är sant, det skall visst vara lagerbärsblad på honom också och — — — — —».

»Nej min kära flicka, det der är nog inte riktigt, det tror jag mig kunna säga, men vet du hvad! Jag skall skrifva till min gamla vän och skolkamrat kyrkoherden i Släphamra och be' att du får vara hos honom en tid och lära dig hushålla en smula. Du förstår, min flicka, att Herman är en duktig landtbrukare och han vill nog att hans lilla hustru inte är bortkommen i hushållet».

Sagdt och gjordt. Brefvet skrefs och svaret uttöll favorabelt, hvarpå fröken Ida afpolletterades till närmaste järnvägsstation intill Släphamra der farbror Konservander mötte i egen person och förde Ida till sitt gamla trefliga boställe. Ida blef på det hjertligaste emottagen af tante Beata och hennes båda flickor och redan följande dag började Ida sätta sig in i hushållsangelägenheterna.

Iklädd ett stort modernt köksförkläde med röda ränder nedtill, trippade hon så beställsamt efter tante från köket till ladugården, från ladugården till visthusboden o. s. v. och såg och hörde alt hvad tante gjorde och sade med det allra lifligaste intresse. Också dröjde det ej länge förr än Ida ansåg sig kunna nog för att sköta saken på egen hand och så skref hon hem till »kära far», att nu var hon »fullärd». Nu blef bröllopet utsatt och en vacker dag »förenades de unga 2 till 1»! Med berättigad stolthet förde Herman sin Ida i triumf till sitt nyreparerade hem och — — — — — ja, jag kanske borde nämna att andra veckan sedan de väl kommit sig i ordning, införskrefs på godset en duglig hushållerska och sedan gick det förträffligt och Herman skryter mycket öfver sin lilla hustrus hushållsduglighet. Jag helsade på dem förra månaden och fick den allra delikataste grissylta till frukost då jag for. *Harry Gorm.*

Pröfva dem, åt hvilka du förtror dig, men låt icke ogrundadt misstroende tillsluta ditt hjerta för ömheten.

* * *

Då du pröfvat en människas redlighet, så värda den i ditt bröst som en högst dyrbar skatt, som ett smycke af största värde.

Brefläda.

E. Thulander, Karlskoga.

Ja. Utom N:r 1, som utgick redan under första halfvåret, finnes alla nummer från årets början att få, och äro vi eder tacksamma, om ni kan skaffa oss några nya prenumeranter.

Red. af U. W.

Spid Ungdomsvännen.

Jag skall komma tillbaka.

»Jag skall komma tillbaka och taga eder till mig, på det att hvarest jag är, där skolen ock I vara». Joh. 14: 3.

Ofvanstående ord innebära ett löfte och om han, som uttalade dem, viste hvad han sade, sade hvad han menade och var i stånd att hålla hvad han lofvat, då finnes intet skäl att betvifla dessa ord. Frågan blir då endast: hvad innefattas i detta löfte? Värdet af ett löfte beror först på dens sannfärdighet, som afgifvit det, och sedan på värdet af de ting, som utlofvats. Dessa ord äro Jesu af Nazareth ord, och då sannfärdigheten af hans karaktär är höjd öfver alt tvifvel och hans makt icke heller kan ifrågasättas, så fins alt skäl att tro och förtrösta på detta löfte, att han skall komma tillbaka. Vi vilja därför icke betvifla eller spörja efter orden, utan uppriktigt söka lära att känna deras rätta betydelse, och när vi så söka efter sanningen, låtom oss vädja till den heliga skrifts eget vitnesbörd. Vi vilje då först låta Kristus tala, sedan hans apostlar och slutligen skola vi tillse, om Kristus ännu vidblifver hvad han sade före sitt uppstigande till Majestätets högra sida i höjden.

Här är icke fråga om någon spekulativ lärosats, dessa ord kunna aldrig få någon annan förklaring än den mest bokstafliga, och alla de ord, som skriften begagnar för att uttrycka denna sanning, såsom »ankomst», »framträdande», »uppenbarelse», så väl som de ursprungliga uttrycken på grekiska och hebreiska, alla stämma de öfverens i den enda tanken, att Jesu ankomst, skall blifva *personlig närvaro*. Intet andligt kommande, såsom t. ex. vid en troendes dödsbädd, nej, ingenting annat än verklig personlig närvaro af och sällskap med Jesus af Nazareth kan stå i öfverensstämmelse med hvad följande vitnesbörd innefatta:

»Jag går bort för att bereda eder rum — Jag skall komma tillbaka», Joh. 14: 2—3.

»I, som hafven efterföljt mig skolen i den nya födelsen, när människosonen skall sitta på sin härlighets tron sitta äfven I på tolf troner och döma Israels tolf slägter». Matt. 19: 28.

»Härefter skolen I icke se mig, förrän I skolen säga: Välsignad vare han, som kommer i Herrens namn». Matt. 23: 39.

»Härefter skolen I få se människosonen sitta på kraftens högra sida och komma på himmelens skyar». Matt. 26: 64.

Dessa citater må vara tillräckliga för att visa, att hans blifvande ankomst är *verklig och personlig*.

Vi vilja nu höra, huru ögonvitnen och andra, som lärt af honom, tänkte sig denna sak: Hvad säga de två i hvita kläder?

»I galileiske män, hvarför stån I och sen mot himmelen? Denne Jesus, som har blifvit upptagen från Eder till himmelen, han skall så komma, som I hafven sett honom uppfara till himmelen». Apostl. 1: 11

Han har nu uppfarit till himmelen, låtom oss då se, hvad apostlarne och hans andra lärjungar tänkte angående deras uppståndne frälsares kommande framträdande.

(Forts.)

Literatur

Den förlorade sonen, betraktelser öfver Luk. 15: 11—24 af *Pax*. *Pris 25 öre.*

Betraktelserna äro fyra: I. Han lemnade fadershuset; II. I främmande land; III. Han kommer till besinning och IV. Han återvänder till fadershuset.

De äro enkla, lättfattliga och lärorika.

Pax har förstått att gifva oss den skönt evangeliska liknelsen i en populär form. Det synes, att han skrifvit med allvar och under skarpt studium af sin text. En liten originel profbit införa vi med författarens benägna medgifvande i dagens nummer.

Vi tro att boken är värd att spridas mycket rikligen, hvadan vi uppmana våra läsare att köpa några exemplar hvar för utdelning bland bekanta.

Bland söndagsskolbarn är den lilla 32-sidiga skriften en lämplig present.

Vid partiköp genom tidningen »Fosterlandets» expedition lemnas stor rabatt.

Priset, 25 öre, anse vi moderat. Tryck och utstyrsel äro klanderfria.

Medlemmarne

i konsortiet för Ungdomsvännens utgifvande erinras om nödvändigheten af att ofördröjligen verkställa femte inbetalningen.

Kassören.

En troende flicka

med godt hem, godt sätt samt fallenhet i handel, van att sköta synålen kan äfven få lära sig sknätling hos **C. P. Höglander.**
24 Brunkebergs torg.

Välgjorda
Möbler
Bättre och enklare. Billigt pris.
Äfven mot afbetalningar. **46**
Malmskilnadsgatan
7 Oxtorgsgatan **7**
A. Lagerberg.
Egna tillverkningar.

Vid Herberget

för tjenstflickor, Klara Östra Kyrkogata N:o 7, erhålla yngre tjenarinnor, som för tillfället sakna anställning, nattlogis jemte kaffe på morgonen för 35 öre. Betyg skola medföras.

På samma gång man erbjuder flickorna denna billiga fristad, vill man härmed varna dem för att lemna sina platser i hemorten, i tanke att få det bättre i Stockholm, ty »att få det bättre» lyckas nästan aldrig, så vida man icke på förhand fått säkert löfte om bestämd plats.

LINA NORDWALL,
Herbergets stiftarinna.

C. Berg
23 Artillerigatan 23
Stockholm
bemedlar köp och försäljning af *stads-* och *landtegendomar* samt emottager uppdrag till härvarande *under- och öfver-rätter*, ombesörjer *lagfart å egendomar*, *bevakningshandlingars* inlemnande, utreder *sterbhus*, förrättar *bouppteckningar* uppsätter *testamenten* samt ombesörjer *vicevärdsgöromål* och inkasseringar, m. m. Vänden Eder med förtroende till
C. Berg
23 Artillerigatan 23
Stockholm
Träffas: *kl. 10—12 f. m., 3—5 e. m.*
Allm. Telef. 73 08.

I Vedhandeln
4 Observatoriegatan 4

försäljes frisk och god björk- samt al- och barrved, såväl sågad som osågad jemte antracit-, sten och träkol, engelsk och svensk kokes, hemsänd till alla delar af Stockholm.

Obs.! Äfven säljas ved-, kol- och kokspoletter.

K. F. U. K:s möten:
Norrlandsgatan 13, 2 tr.
Söndag 6—9 e. m. Börjar med bibelklass.
Onsdag: 6—9 e. m. arbetsklass.
Nytorget 46. Söder.
Lördag: 7—9 e. m. arbetsklass för fabriksflickor.

Genom **K. F. U. K:s placeringsbyrå**, 13 Norrlandsgatan, anskaffas alla sorters tjenarinnor, biträden i hushåll och affärer samt lärarinnor. Adresser och rekommendationer till utlandet lemnas åt unga flickor, som äro rekommenderade af någon af föreningens medlemmar.

Å Fredrika-Bremer-Förbundets byrå,
Stockholm,
finnas kvinliga arbetssökande anmälda, såsom: lektionsgifvare, svenska och utländska lärarinnor för hem och skolor, kontors- och skrifbiträden, husföreståndarinnor, sällskap och biträden i hem, föreläserskor, gymnaster, sjuksköterskor m. fl.

C. P. HÖGLANDERS
Skoetablissement
(Etablerad 1870.)
24 Brunkebergstorg 24
Stockholm.
Rekommenderar mina allmänt välkända tillverkningar.
Alt af eget fabrikat.
Beställningar och reparationer utföras.
Allm. Telef. 68 81.

EMIL LARSENS
skrädderiaffär
18 Brahegatan 18.
Obs.! Obs.!
Goda tyger. Solidt arbete.
Billigt pris.
Allm. Telef. 7116.

A. & O. Schultén
STOCKHOLM,
2 Normalmstorg 2
och
7 Sturegatan 7.
Stora och välsorterade lager af
Garn-, Väfnader & Trikåvaror
i parti och detalj till billigaste **fabrikspris.**
Profven sändas till landsorten franco.

Till Amerika!
(Bremer-linien).
Generalagentur, Stockholm.

Utvandrare och **resande** befordras med **Norddeutscher Lloyds** kejserliga postångare till **New-York, Baltimore, Filadelfia** och **Boston** samt till **Australien, New Zeeland, Ost-Asien** och **Syd-Amerika.**

Närmare underrättelse hos

Grossh. *S. G. Borin,*
N:o 1 Packhusgränd, Stockholm.

Palm & Stadling.
Piano- & Orgelmagasin
Malmskilnadsg. 40,
Stockholm.

Rekommenderar sitt lager af **Flyglar, Pianinos & Orglar** från de förnämsta in- och utländska fabriker. Särskildt framhållas H. Kohls *Flyglar* och *Pianinos* samt Mason & Hamlins Orglar.

Obs. Svenska orglar med 1 stämma 4 oktaver samt 1 knäforte från 115 kronor.

Lager af alla brukliga blås- och stränginstrument, såsom:
Violiner, Flöjter, Guitarrer, Klarinetter, Occarinor, Dragspel, Symphonion, Ariston, Horophoner, Zittror, Speldosor.
Violinlådor, Violinstråkar, Mek. Notställare, Piano- och Orgelstolar m. m.
Goda betalningsvilkor. Billiga priser. Illustrerad prislurant på begäran *gratis.*

Nilsson & Dahlbeck.
38 Skrädderi-Etablissement **38**
samt lager af färdiga
Gosskläder
Regeringsgatan
Stockholm.

Stockholm, David Lunds Boktryckeri 1888.

UNGDOMS-VÄNNEN.

MITT LJUS MINSKAS EJ — KRISTLIG TIDNING FÖR SVERGES UNGDOM. — DITT ORD ÄR EN LYKTA FÖR MINA FÖTTER

N:o 41. Tisdagen den 9 Oktober. 1888.

Prenumerationspris: Helt år 1 kr., 3/4 år 75 öre, 1/2 år 60 öre, 1/4 år 30 öre. Postbefordringsafgift 20 öre. Till Amerika 3: 50; Norge, Danmark och Finland 3 kr.

Ansvarig utgifvare: *K. Th. Malmqvist Stockholm.*

Annonspris: 8 öre pr petitrad. Expedition: Palm & Stadlings bokhandel Malmskilnads gatan 40. Telef.: Bell 10 78, Allm. 57 90. **Lösnummer: 5 öre.**

Han skall hafva de starka till rof.

(Es. 53: 12.)

Då vi för några dagar sedan under tårar afhörde berättelsen om en mans omvändelse, erinrade vi oss lifligt ofvanstående af profeten Esaias på Kristus hänsyftande profetia.

En man af hög samhällsställning och arfvinge till flera millioner kronor erhöll en kristen manlig tjenare.

En dag blef denne uppkallad och tillfrågad, om han vore läsare. Detta bejakades. Derpå blef han tillspord, huruvida Jesus Kristus verkligen funnits till.

Dag efter dag blef han sedermera befald att infinna sig för att besvara några andeliga spörsmål. Han besvarade dem så godt han kunde under bön till Gud, att han måtte frälsa hans husbonde.

Så förflöt en tid. Familjen förökades med en dotter, ett önskebarn, och nu var glädjen fullkomnad. Hennes nåd var en ung skönhet, afgudad af sin man.

Hon var långt kommen på bättringsvägen, då en dag hennes man säger:

— Det är väl ingen fara med dig? Du känner dig väl fullkomligt rask och kry? Jag törs väl lemna dig en stund för att gå ut och taga mig en promenad?

— Ja, för all del! Jag är fullkomligt frisk. Gå, du!

Han gick på sin vanliga promenadplats, men det dröjde icke länge förrän ett bud kom, att hennes nåd icke befann sig rätt väl Här vore en droska, om han ville stiga upp i den.

Han gjorde så. Och, stående i droskan, uppmanade han kusken att köra alt hvad köras kunde; om hästarne stupade, så skulle han betala dem.

Hemkommen, mötte han tvänne läkare i tamburen. De ville undvikande besvara hans frågor och hindra honom att genast gå in till hennes nåd. Men han slet sönder öfverrocken och rusade in till hennes nåd. Med förtviflans skri ropade han nu:

— Elsa! Elsa!

Han ryckte af sig håret och ref sönder sina kläder, men Elsa var och förblef — död. Hon hade dött nästan ögonblickligen af slag.

Vännerna kommo för att trösta honom, men han tillsade dem att icke tala med honom annat än om *Gud*. De kände icke Gud och kunde derför icke inlåta sig på detta ämne.

Men hans tjenare, hvilken vi vilja kalla Andersson, hade många gånger förut på befallning gifvit skäl för det hopp, som var uti honom. Andersson blef nu hans förtrogne, hans enda umgänge.

En dag fick han bland andra denna fråga:

— Tror du att Elsa blef frälst?

— Hm, jag sknlle helst vilja slippa att svara.

— Nej, säg din tanke.

— Välan, jag tror inte, att hon blef frälst.

Detta grep honom och förökade sorgen, som blef en sorg efter Guds sinne, hvilken åstadkommer sinnesändring till frälsning, som man icke ångrar.

Det dröjde dock icke så länge, förrän han kunde berätta för Andersson, att han trodde på Jesus Kristus. Detsamma berättade han för alla han kände. Men de flesta ansågo honom för galen. Och icke underligt, »ty den naturliga människan förnimmer intet af det, som tillhör Guds Ande, det är för henne *en galenskap*, och hon kan icke begripa det». Han förkunnade ändock högt för hvem som helst och hvar som helst, att han var Guds barn, att han var frälst och lycklig.

»Han skall hafva de starka till rof».

Det är sant, att icke många visa efter köttet, icke många mäktiga, icke många ädlingar äro kallade (1 Kor. 1: 86), men några, nu och då, komma »till den hopen, som håller högtid». Det är icke uteslutande de fattige, de ringe och oansenlige, som utgöra Guds rike på jorden. Äfven de starka skall han, Segerfursten, hafva. Derföre att antingen vi äro starka eller svaga, små eller stora, höga eller låga — vi måste frälsas på samma sätt: genom tron på Jesus Kristus, af nåd, »utan penningar och för intet».

Pax.

Är det verkligen så roligt att vara rik?

Låtom oss se till. Antag att du, min vän, är egare af ett vackert landtställe. Der finnes en vacker skog och sköna ängar, som äfven höra dig till. D. v. s. du *kallar* dem dina, men i verkligheten sitter du alt bra osäker på din posession. Du kan t. ex. gå och lägga dig frisk och sund om aftonen och redan följande morgon sträcka långhalsade, magra, glåmiga arftagare sina hufvuden genom fönstret och kasta hungriga blickar på ditt husgeråd. Du kan rida ut på jagt i det allra bästa lynne och fälla din hare med en viss jägar-kläm, då just, som du tänker fylla din väska med en orre, svanskrufven släpper och skottet går baklänges. En timma derefter skjutsas du hem på en skottkärra och vips äro arftagarne der. Ja så der ungefär hänger det ihop med eganderätten. Men det ginge väl an om du finge vara bekymmerfri medan du lefde, men nej! Du kan icke förneka mig, som eger intet, att betrakta de sköna ängarna, inandas den härliga skogsluften, njuta af den vackra naturen, ja, t. o. m. rulla mig i ditt gräs i en aflägsen skogskulle och är du en riktig posessionat, så föragar det dig att du inte får njuta ensam; ty, noga räknadt, så är det min afundsjuka som utgör din njutning. Du skall se till att dörrar och fönster äro stängda om kvällen, så att ingen kommer in och bestjäl dig, och knäpper det i ett skåp eller en dörr, så tror du — »se så, nu är det tjufvar här.» Så ligger du halfva natten vaken och spekulerar på att vänta ut dem och gripa dem på bar gerning, alt under det för hvarje knäpp kalla kåror gå dig öfver ryggen. Jag eger deremot bara en säng och en byrå och skulle tjufvar komma in till mig, så visar jag dem till värden, som är en burgen man och har saker och ting, som äro värda att stjäla. Du har till äfventyrs ett nytt åkdon och ett par vackra

Johnson anade ej, huru sjuk han var, och att döden var så nära. Det hade varit både orätt och grymt att låta honom förblifva i denna okunninghet, men det föreföll mig äfven mycket grymt att med ens beröfva honom hans illusioner. Han var ännu ung; ehuru han fört ett mödosamt lif och smakat föga lycka, tycktes han dock hålla så fast vid lifvet, att jag till hälften ryggade tillbaka för den uppgift jag förelagt mig. Jag hade ej derför ej mod att med ens säga den stackars mannen, att hans dagar voro räknade, utan jag nöjde mig med några allmänna betraktelser öfver lifvets korthet och opålitligheten af mänsklig hjelp; jag häntydde på, att utgången af våra sjukdomar alltid är oviss, och att vi derför böra hålla oss beredda.

Dessa ytterst försigtiga yttranden framkallade en plågsam oro hos den döende. Med afbruten röst och med en blick, som uttryckte smärta och oro, utropade han:

— Tror ni då att jag aldrig skall blifva frisk?

— Eder tid står i vår himmelske Faders händer. Han kan bota eder, han kan äfven kalla eder hem, svarade jag mildt. Om det

var rätta stunden att tala om hennes svaghets tillstånd.

— Kan jag få tala några minuter med er man? frågade jag.

— Det kan ni visst, min herre. Var god och stig in. Jag gör inga ursäkter, ty ni vet nog, hur fattigt folk har det. Georg skall blifva så glad öfver edert besök; han tycker så mycket om att få någon att språka vid. Dock är han visst inte bortglömd, ty alla våra grannar äro vänliga mot oss.

Hon förde mig in i rummet. Ehuru jag, såsom hon sagt, var van vid de fattigas boningar, erfor jag dock ett smärtsamt intryck vid åsynen af detta eländiga kyffe, som föreföll ännu sorgligare, då jag fick se den flämtande och aftärda sjukling, som bodde derinne.

— Här är herr H, som kommer för att helsa på dig, sade hon, och hennes man vände med ansträngning på hufvudet, då vi nalkades. Var så god och sitt ned, min herre!

Hon erbjöd mig den enda stol, som fans i rummet, satte sig sjelf på en koffert och återtog sitt arbete, en krage som hon sydde på. Medan hon arbetade, kastade hon emellanåt en

hästar. Du reser ut att motionera dem och dig. Då, rätt som du är i det allra bästa lynne, får du se att en stropp är ur fotsacken och ett stort märke har skrapats på vagnsdörren. Genast blir du vresig och tycker att »det är då ett elände med tjenstfolk, som alltid äro så slarfviga.» Men så möter du mig och i glädjen öfver att få väcka min afundsjuka, bjuder du mig på att åka. Jag tackar och stiger upp, men nu först blir det riktigt tråkigt, då du får höra mig prisa min lycka att vara befriad från jordiska omsorger och till på köpet beklagar dig, som har så mycket att bekymra dig öfver. På detta sätt framlefver du ditt lif i stort bekymmer och ängslan och alt hvad du får i erkänsla är att (n. b. om du är en ordentlig karl) man ger dig en mängd kommunala uppdrag, som du får den äran att uträtta — för intet. Men ännu en sak, som icke är den minsta; man vill låna pengar af dig. Det är ju helt naturligt att man skall vända sig till dig, som har pengar; till mig, som inga har, vänder sig ingen. Ja, hvad skall du göra? Inte kan du gerna neka, då det skulle tydas som om du vore girig, och tråkigt är det bevilja lånet; ty du vet med säkerhet att *om* du någonsin får igen dina pengar, så får du en ovän i låntagaren, orättvist nog.

Ja, vet du, min heders vän, det är rätt kinkigt att vara, hvad man kallar förmögen. Du gör en liten resa för att roa dig och hela tiden plågas du af tanken på om »rättarn skall glömma det eller det, som du sade till om, eller om mejerinnan skall stå och dumma sig med separatorn och fördärfva den, som var så dyr.» Det der m. m. är nog att fördärfva det allra bästa humör och »Fylgia» kan inte hjälpa't. Men se på mig bara. Jag har stängt min byrå och sagt till värden att han kan gerna få begagna mitt rum medan jag gör min lilla rekreationsresa, och med matsäcken på ryggen och staf i hand spatserar jag genom *dina* blomstrande ängar och svala lunder och njuter, så att du kunde bli sjuk, om du visste att det är af *ditt* jordiska goda, jag njuter så ogement. När du kommer hem ifrån din resa, ja då har den stora engelska suggan grisat och alla ungarne dogo på en dag. Den bläsiga fölungen, som du tyckte så mycket om, gick och lade sig i träsket vid lillasjön och när »di äntligen fick uppen så va' han döer och de rådde inte rättarn för.»

Men se bara hur jag kom hem:

»Godafton käre värd! Hur står det till?»

»Tackar bra! Välkommen! Här har legat ett rekommenderadt bref och väntat på herrn i fjorton dar.» Jag går bara in i mitt rum, kvitterar lappen och värden skickar på posten och hemtar brefvet och sen skrifver jag ett bref till alla hyggliga posessionater, som jag gästat under min resa och tackar för den omsorg och vård, *de tagit* om *min* person, förutom all annan omsorg som de stackars människorna skola bära.

* * *

Men nu vill jag omtala en hemlighet för dig. Det finnes ett sätt att, rik eller fattig, slippa *all* omsorg. Rikta din blick uppåt, se på *det slutliga målet*. Några år här på jorden, och hvad kommer sedan? — Det betyder så oändligt litet sedan, om du var posessionat eller fattigstugubbe, men hjertats renhet, tankens ädelhet, om du *vill* det goda, om du vill återvända till den gode Guden, som skapat dig, det är det som har betydelse. Tänk på saken; ty det beror dock ytterst på dig. *Din vilja är fri.*

Harry Gorm.

Unga-kvinnors-Föreningar

Ett varningsrop

från kristliga föreningen af unga kvinnor i Stockholm

till våra systrar i landsorten.

När nu flyttningstiden nalkas, känna vi oss manade, till följd af den erfarenhet vi haft, att tillropa eder en vänlig uppmaning att vara nöjda med de platser I hafven, ty den mindre lönen på landet räcker vida längre till de små behofvens fyllande, än den obetydligt större i Stockholm till de förökade anspråken. Om I hafven svårt för att få plats på landsorten, så att I ären tvingade till de närgränsande städerna, så sätten eder i förbindelse med någon pålitlig äldre vän, eller ock vänden eder till edra församlingslärare, som kunna gifva eder adresser till tillförlitliga personer. Om denna varning är behöflig med afseende på de mindre städerna, så gäller den så mycket mer för Stockholm, der lockelserna till fall och svårigheterna att få goda platser äro vida större. Hafven I ej någon pålitlig vän att skrifva till i Stockholm med förfrågan om plats, så kunnen I genom bref vända eder till K. F. U. K:s byrå, Norrlandsgatan 13. Vi lofva ej att skaffa eder plats och råda eder att icke utan förslag på en sådan resa hit, men vi vilja gerna lemna eder upplysningar och den hjelp vi kunna. Särskildt varna vi eder för platser på krogar och kaféer, som vi under förra flyttningarna märkte vara dels lättare att erhålla dels något mera inbringande och derigenom utgöra en farlig lockelse för en ung oerfaren flicka. Till sist, kommen ej utan en liten sparslant för de första veckornas vistelse i Stockholm, för att ej löpa samma faror som många före eder gjort.

Styrelsen.

Vi få härmed vänligen anhålla, att så väl våra korresponderande medlemmar som hvarje person, hvilken intresserar sig för unga kvinnors väl, ville på bästa sätt göra ofvanstående varningsrop med snaraste kändt. Bästa sättet synes oss vara att låta det inflyta i den mest spridda tidning på eder ort, med tillägg af edert namn som korresponderande medlem för K. F. U. K. Vi få äfven fästa eder uppmärksamhet på vigten af att flickor, som utflytta till andra länder, må få veta att de af eder kunna få adresser på herbergen och dylikt så väl i Amerika som i Europa. Detta gäller icke allenast för tjenarinnor utan äfven för bildade flickor. Om I ej hafven »*Unge Pigers Veiviser*», så rekvireren den på vår byrå. Var god behåll denna varning, samt inför den årligen höst och vår i tidningarne, utan vidare påminnelse. Här nedan följer förteckning på så väl hedersledamöter som korresponderande medlemmar i landsorten, hvilken lista vi hoppas härigenom få tillökad. Som I sen är det vissa län, hvilka äro föga eller ej alls representerade.

Blekinge: Prinsessan Ebba Bernadotte, *Karlskrona*.

Skåne: Grefvinnan Ebba Piper, *Söfdeborg*, *Marsvinsholm*; fröknarne Ulla och Amelie Piper, *Snogeholm*, *Marsvinsholm;* Eva Reuterskköld och Ida Ekerbergh, *Malmö*; grefvinnan El. Wachtmeister, *Wannås*, *Kristianstad;* fröknarne E. Læstadius, *Helsingborg* och Aug. Ehrensvärd, *Tosterup*, *Svenstorp*.

Småland: Majorskan Betty Reutersvärd, *Wexiö;* Miss Amy Clemitson, *Jönköping;* prostinnan E. Rogberg, *Grenna*.

Östergötland: Fru Edlund, *Mjölby;* fröken Emilie Engström, *Skeninge;* doktorinnan A. Koch, *Linköping;* fröken E. Zander, *Norrköping;* fru H. Appelbom, *Motala;* fröken Alma Ringdal, *Wadstena*.

Vestergötland: fröknarne Beatr. Dickson, *Öfverås*, *Göteborg;* Betty Wærn, Vasagatan 20, d:o; fröken Gans, Norra Wallgatan 38, d:o; Anna Svenson, *Sköfde;* fru Elis Nordin, *Skara;* fröknarna Anna Dahlander, d:o och Lina Norberg, *Mariestad*.

Dalsland: fru Emma Sälldén, *Ekerud*, *Töresfors*.

Vermland: fröken Amanda Adler, *Karlstad;* fru E. Kjellberg, *Björkborn*, *Karlskog*.

Södermanland: fru Amalia Peterson, Vansö prestgård, *Strängnäs*, fröken Agnes Janson, *Nyköping*.

Vestmanland: fröknarne Hanna Peterson, *Linde;* Dillner, *Nora* och Maria Olson, *Gusselby*.

Dalarne: fru Falkrantz, *Smedjebacken* (prestgården).

Upland: fröken H. Enander, *Enköping;* fru Adel. Lundberg, *Gåsvik*, *Wäddö*.

Gestrikland: fröken Letty Berndtson, *Gefle*.

Helsingland: fröken Hilma Waldenström, *Hudiksvall*.

Westerbotten: fru Margret Löfström, *Neder Kalix*.

Norge: K. F. U. K. Teatergatan 3, 1 tr. Fröken Pharo, Kristiania.

Danmark: Köpenhamn. Værnehjemmet for unge kvinder, Toldbodvej 30.

Unga-mäns-Föreningar

I K. F. U. M., 2 Kungsgatan, Stockholm, diskuterades i torsdags den vigtiga frågan: »*En kristens pligt att vårda sin kropp.*»

Inledaren, medicine kandidat *Emil Nylander*, redogjorde först i ett längre intressant och sakrikt anförande för de olika falska uppfattningar af kroppens och själens inbördes förhållande, som ledt dertill, att man antingen gjort alt för att pina och plåga sin kropp eller ock för att göda den och följa hvarje dess drift. Den indiske fakiren, som låter sin arm förblifva obegagnad till dess den vissnar bort eller som färdas till sina heliga platser genom att mäta vägen med sin kropps längd, gör så emedan han i kroppen ser något ondt, något som håller själen fången och orenar den. Materialisten åter, såväl den nutida som den forntida, anser kroppen vara det enda verkliga i sin varelse och riktar derför sin hela omsorg på att göra sig så goda dagar som möjligt, inrätta sig så bekvämt som möjligt och hängifva sig åt hvarje tänkbar njutning.

Medelvägen mellan båda dessa går den kristne. Han ser i kroppen ett organ för själen, ett verktyg af beundransvärdt konstrik sammansätt-

blick på ett köttstycke, som kokade i en gammal panna, hvars sönderbrutna skaft blifvit ersatt genom benet af en pall.

Den sjuke hade satt sig upp i sängen för att kunna andas lättare. Hans insjunkna ögon, aftärda kinder, blåbleka hy och svetten, som perlade på hans panna, visade tydligt, att han var nära döden. Detta oaktadt arbetade han ännu, ej med knapphål, det skulle ha varit för mödosamt, han veckade långa tygremsor, som lågo bredvid honom.

— Hans hustru såg min förvåning.

— Det är han sjelf, som nödvändigt vill det här, ser herrn, sade hon. Han var så angelägen att ännu kunna förtjena några öre, att *Drottningen* skaffade honom detta arbete, det lättaste hon kunde utfinna.

— *Drottningen!* utropade jag.

— Ja, *Drottningen*, vår drottning, återtog fru Johnson, som i sin tur var öfverraskad af min förvåning.

— Ni vet väl, det är fru Fanny, hon skaffar oss arbete, *Knapphålsdrottningen*, som hon kallas här. Det namnet gör hon också väl rätt för genom sin godhet. Jag vet ej hvad

det skulle blifva af oss, om vi ej hade henne. Sedan Georg blef sjuk, har hon varit mera än en syster för oss. Och det samma som hon gör för oss, gör hon för en hvar af sina olyckliga arbetare. Alla morgnar bär hon hit litet god mat åt Georg. Då ni knackade på, trodde jag att det var hon, ty hon brukar komma vid den här tiden.

— Jag har hört talas om denna utmärkta kvinna, svarade jag, men ej under benämningen *Knapphålsdrottningen*. Sedan erinrade jag mig ändamålet med mitt besök, vände mig till den sjuke och frågade:

— Har ni svåra plågor?

— Jag är matt, mycket matt, min herre!

Han hade svårt för att tala. — Jag har nu intet annat ondt än mattighet. Förr hade jag plågor, men de ha nu gått öfver. Jag behöfver stärkande medel. Med tillhjelp af det underhåll jag får af församlingen och de goda saker Drottningen bär hit, hoppas jag snart komma upp. Då blir det nog bra, i synnerhet om jag kan få återvända till hembygden och andas frisk luft.

Den välvilliga grannhustrun hade sagt sant.

ning, gifvet honom af Gud en tjenare som bör vara honom underdånig, men som det är hans pligt att vårda.

Det är en pligt, som han har gent emot Gud, hvilken gifvit honom denna dyrbara gåfva. Han är honom skyldig, att bruka den till hans ära, han har att inför Gud göra räkenskap för dess förvaltning. Han får hvarken genom brist på vård och för strängt arbete slita ut kroppen och göra den oduglig att användas i Herrens tjenst, ej heller af ängslig omsorg försumma att använda dess krafter. Det är en pligt, som han har mot sig sjelf, ty förbrytelser mot lagarne för kroppens välbefinnande hämna sig sjelfva; om tjenaren ej får hvad han behöfver, blir han snart oduglig till tjenst, får han åter alt för fria tyglar, tar han snart väldet från husbonden. Det är slutligen en pligt mot medmänniskorna. Vi lefva icke oberoende af hvarandra; utan liksom den ena kroppsdelens befinnande öfvar inflytande på den andres, så återverkar den enskildes på samhället i sin helhet. Äro de enskilda medlemmarne sunda, så går samhället framåt, och det nödvändiga arbetet blir jämt fördeladt, vanvårdar åter den ene eller andre sin kropp, så måste hans arbete förrättas af andra, som derjämte få taga vård om honom sjelf.

Från medicinsk synpunkt äro de valigaste felen mot dessa regler att man genom att i tid och otid sätta på en mängd kläder gör sin kropp ömtålig och mottaglig för förkylningar m. m. eller genom för riklig föda förstör sin matsmältning. »Det är flere som äta sig än som svälta sig» är ett ordstäf som nog ej saknar sin betydelse. Men man kan äfven genom att af alt för stor sparsamhet neka sig tillräcklig föda framkalla nervositet, försvagning och direkta sjukdomar. Mången missbandlar också sin kropp genom att icke i tid söka hjelp mot begynnande åkommor, som lätt nog kunna häfvas i sin uppkomst.

Till sist berörde tal. de olyckliga följderna af ett öfverdrifvet bruk af tobak och spritdrycker äfvensom utsväfningar i könsväg. Tobaken framkallar ofta åkommor i hjertat och andedrägtsorganen, alkoholen verkar förstörande på magen, hvars kärlväfnad genom dess inflytande blir öfverfyld af blod. Detta i sin ordning försämras och föranleder fettvandling i hjertat och lefvern, hvarjemte närvsystemet förslappas. Sådant är en följd icke blott af öfverlastning utan äfven af det s. k. måttlighetssupandet, då detta fortsättes under lång tid. Hvad beträffar öfverträdelserna af kyskhetsbudet bära kurhusen och dårhusen ett det förfärligaste vitnesbörd om, hvarthän sådant leder; en mängd nervlidanden ha sin rot i förhållanden af denna art.

Efter en så fullständig inledning var icke mycket att tillägga under diskussionen. Denna rörde sig huf-vudsakligen kring frågorna om alkoholmissbruket och om kyskhetsbudet, och yttrades derunder många allvarliga och tänkvärda ord. Till sist påmindes derom att vår kropp bör vara den heliga Andes tempel, i alt lämpad efter den höga uppgiften att tjena lefvande Gud.

K. F.

Från en af deltagarne i veldskonferensen har anländt ett bref, som vi satts i tillfälle att här nedan meddela i öfversättning. Det uttalar samma känslor som i en mängd liknande skrifvelser gifvit sig uttryck på skilda sätt.

Rutbergben (Skotland.)

Kære Herr . . .!

Jag har nu lyckligt anländt hem igen och skyndar att skrifva för att tacka Eder och alla de kära svenska vännerna för eder stora vänlighet under vår vistelse i Stockholm. Jag skall aldrig glömma Eder sköna hufvudstad och dess gästfria invånare, och jag kan icke tro annat, än att möten sådana som det vi hade i Stockholm skola väsentligt medverka till att undanrödja misstro och afund folken emellan och sammanbinda alla kristna med enighetens och fridens band. Jag förbereder mig att hålla en serie föreläsningar öfver vår resa till Sverige, och jag kommer att få mycket att säga till beröm för Sveriges land och folk.

Än en gång uttalande min tacksamhet för all eder vänlighet förblifver jag

Eder tillgifne
D. S. Rodger.

Elimskapellets Ynglingaförening i Eskilstuna höll i dag fjorton dagar sedan sitt årsmöte. Af årsberättelsen framgick, att verksamheten bedrifvits med största framgång, medlemsantalet har ökats från 27 till 45, inkomsterna hade uppgått till 287 kr.; kassabehållningen var 28 öre. »Smulor äro också bröd».

Årsdagen högtidlighölls genom en storre offentlig fest i Elimskapellet i lördags åtta dagar sedan på aftonen.

Ett ord från fjerran.

Älskliga ungdomsvän!

Dina »verkligen» återkommande besök intressera mig mycket; ty för hvarje gång får jag liksom en helsning eller underrättelse och en lärdom från mina unga vänner i fosterlandet. Vid de första besöken jag fick sträckte vi våra längtande blickar efter våren, som snart kom ljuf och och leende, spridande lif och behag omkring sig. Men den försvann så snart; den sköna sommaren kom, äfven den har försvunnit och hösten är här med hvirflande vindar och gulnande löf och inbergandet af mognade skördar, hvilka sommaren frambragt. Och snart skall vintern slå alt i sina bojor. Ofta har jag tänkt på detta förhållande, stundom med glädje stundom mad vemod, och det kan också möjligen gifva oss någon lärdom. Den ljufva våren, då alt väknar ur sin dvala, af den lifvande solens strålar och som kännas så uppfriskande och trefligt, har man med skäl tillämpat på barndomstiden. Se den intagande lockige piltén som leker vid skogsbäckens strand, huru litet tänker väl *han, så väl som andra* på hvad framtiden bär i sitt sköte; med afseende på honom, hvad han skall blifva och uträtta. Han lefver sin dag glad och bekymmerslös. Men denna tid försvinner så fort, sommaren kommer, och der står en fager och liflig yngling med nya tankar, vid nya skeden och andra företeelser. En i allo vigtig tid, en tid af inplantandet af det goda, uppryckande af ogräs, en tid af vård och vattnande, en daning af ett efterföljande, ett uppdragande af skörd för kommande skördetid, inbergande af frukter. Med tanken på detta kunna vi ej annat än utbrista med profeten: »Godt är att man drager oket i ungdomen,» eller med den vise, som sade: »Tänk på din skapare i din ungdom förr än de onda dagar komma.»

O, mina bröder och unga vänner! I hafven mycket att tacka Gud för som fått erfara frälsningens nåd i ungdomen. I hafven blifvit välsignade och I skolen varda till välsignelse. På min väg har jag träffat många, ej ännu synnerligen gamla, men för hvilka den onda dagen redan kommit, som på tal om detta oftast svara i den tonarten, »det behagar mig icke.» Stadde på en orätt väg, gående i orätt riktning, blifva de sålunda någonting vedervärdigt både för sig sjelfva och andra.

Men ock ungdomstiden flyr så fort och hvad vi då förlorat kan ej återvinnas, må vi derför använda den på det allra bästa sätt vi kunna, ty det har sin belöning med sig. Gif akt på den ståtlige, kraftfulle mannen med de ädla dragen; han är aktad och värderad, har anförtrots många ansvarsfulla och vigtiga platser. Man vill hafva hans ord och hans råd i flesta fall. Hvem är han? Ingen annan än den lille muntre pilten, som lekte vid skogsbäcken. nu uppväxt och utbildad och ledd i rätt riktning och i Herrans fruktan, har han blifvit till hvad han är, till välsignelse och nytta. Då han går bort skall han saknas och följas af tusendens välsignelser, och hans minne skall sent glömmas. Och fastän vintern bundit och tystat den ädle, skall det ej skada ty rättfärdighetens sol skall i sin tid uppväcka hvarje trogen till en evig vår i ett lif med sig, då den i härlighet skall få utveckla och fröjda sig och i evighat inhösta och njuta frukter af hvad den här sådde. Herren hjelpe och välsigne oss hvar en i sin stad.

Jag har velat nedteckna dessa tankar i all korthet, för att ej taga för mycket af utrymmet i eder tidning, ej för att lära och undervisa någon, ty dertill fordras de äldres och erfarnares pennor, utan endast att sända en min helsning från den stora vestern i Amerika till mina vänner i gamla Sweden. Och om tillfälle gifves vill jag någon mer gång återkomma.

Ringe brodren
Chas Hammarström,
f. d. sekr. i »Sannningens Härold»
Köping.

* * *

Det var med mycken glädje vi mottogo dessa rader från broder Hammarström, med hvilken vi hade tillfälle göra en hastig bekantskap före hans afresa. Vi tro att många skola glädjas öfver en helsning från den unge, käre brodren.

Välkommen snart med mera, käre »Amerika-broder»!

Red. af U. W.

Jag skall komma tillbaka.

»Jag skall komma tillbaka och taga eder till mig, på det att hvarest jag är, där skolen ock I vara». Joh. 14: 3.

(Forts. fr. n:o 40.)

Petrus förklarade på pingstdagen för sina åhörare: I förnekaden den helige och rättfärdige, och dödaden lifvets furste . . . bättren eder och omvänden eder — Och han skall sända Jesus Kristus, hvilken himlarne måste upptaga intill tiderna för alltings återställelse». Apostl. 3: 14—21.

Stefanus förklarade att han såg Guds härlighet och Jesus stå på Guds högra hand i himmelen. Detta är en döendes vitnesbörd och vi böra sätta tro dertill.

Vi ha nu sett två ting bevisade: färden *till* himmelen, hans vistande i himmelen och Petri tro att han skall lämna himlen. Hafva vi ännu andra vitnesbörd? Ja, aposteln Paulus skref oförtäckt härom, men vårt utrymme tillåter oss blott att anföra ett par af hans vitnesbörd.

Till församlingen i Tessalonika skref han på slutet om denna ärofulla tilldragelse, och när vi läsa hans ord, kunna vi icke undgå att taga intryck af hans fasta hopp på hans Herres och Frälsares ankomst. Måste vi icke fråga, är Paulus' hopp den kristna verldens hopp den dag som i dag är? Och om ej så är, hvad har kommit emellan Pauli hopp och deras? Har icke en fiende sått dåre (falsk lära) och sålunda förkväft hvetet (den äkta säden)? Jesu Kristi ankomst var för Paulus den tid, då Kristus och församlingen skulle förhärligas. Hans bön var att den tessaloniska församlingen samt med alla andra församlingar måtte tillväxa och öfverflöda i kärlek, med hjärtan stadfästade i helighet inför Gud vid Herrens Jesu Kristi *ankomst* med alla sina helgon.

Hans oförtydbara tro var, att om Kristus icke skulle komma ti lbaka då vore alt förloradt, ty med hans ankomst är uppståndelsen från de döda förbunden. »Hvar och en i sin ordning. Kristus såsom förstling, sedan de som tillhöra Kristus vid hans tillkommelse». »Vi skola icke alla afsomna, men vi skola alla varda förvandlade». När? »Vid det sista basunaljudet» det är det sjunde. »Då skola de döda i Kristus uppstå oförgängliga och vi skola varda förvandlade». *Då* skall segraren säga: »O, död hvar är din udd? O, dödsrike, hvar är din seger?» »Gud vare tack, som gifver oss seger genom vår Herre Jesus Kristu». 1 Kor. 4.

Döden är en olycka för människors barn. Vi emottaga den aldrig som en vän. Vi rysa tillbaka för den, göra alt hvad vi kunna att hålla den på afstånd, och likväl sorgliga att säga, i våra dagars teologi har döden inkräktat den plats och gör anspråk på de ärebetygelser, som ensamt tillhöra Jesus Kristus.

Det var hoppet om Jesu återkomst, som upphöll Paulus, då han kallades att lida martyrdöden. Han sade därvid till Timoteus: »Jag offras redan och tiden för mitt uppbrott är inne. Jag har kämpat den goda kampen, jag har fullbordat loppet, jag har bevarat tron. Härefter är mig förvarad rättfärdighetens krona, hvilken Herren, den rättfärdige domaren, skall gifva mig på den dagen, men icke blott åt mig utan ock åt alla, som älska hans tillkommelse». 2 Tim. 4: 6—6.

Petrus i fullkomlig öfverensstämmelse med Puulus, uppmuntrar de äldsta sägande: »Då öfverherden varder uppenbarad skolen I undfå härlighetens ovanskliga krona». Om detta var Paulus' och Petrus' hopp, skulle det icke också vara vårt? Med den tanken att detta hopp för det tillkommande lifvet skall förverkligas vid Kristi ankomst, kunna vi upptäcka ny kraft och skönhet i detta uttryck af Johannes: »Mina

älskade, vi äro nu Guds barn, och det är icke uppenbaradt hvad vi skola varda, men det veta vi, att när han varder uppenbar, skola vi blifva honom lika ty vi skola se honom som han är. Och hvar och en som har detta hopp till honom, han renar sig, såsom han är ren. 1 Joh. 3: 2—3.

Kristi ankomst borde således, istället för att vara en orsak till förskräckelse, utgöra en af de starkaste, om icke den starkaste bevekelsegrunden till fröjdefullt hopp — såsom Paulus, Petrus och Johannes vitna och betyga.

Vi säga det därför och vi säga det på grund af Herrens ord, att Herrens Jesu Kristi ankomst borde för alla, som vänta honom, vara en mäktig drifkraft till att rena sig och lefva tuktigt, rättfärdigt och gudligt i denna verlden, väntande det saliga hoppet och uppenbarelsen af den store Gudens och vår Frälsares Jesu Kristi härlighet». Fil. 2: 12—13. Och då hoppet på det tillkommande är grundadt på Kristi uppståndelse, så kan dess förverkligande endast blifva, »när Kristus, som är vårt lif, skall uppenbaras, och vi skola framträda med honom i härligheten».

Ja, Kristi uppståndelse ifrån de döda har uppenbarat möjligheten äfven af andras uppståndelse, och är således en tröstefull borgen för dem, som gå ned i dödens mörka kamrar, att emedan han lefver, skola äfven de lefva. »Jag skall uppväcka dem på den yttersta dagen». För alla de trötta, som insomna i honom, är det ett välsignadt hopp att veta, att de skola uppvakna till hans likhet. »Vi skola se honom som han är, våra skröpliga förgängliga kroppar, skola då vara lika med hans förhärligade kropp. Dödligheten är då uppsvulgen af lifvet. Förgänglighet ikläder sig oförgänglighet.

Litteratur

Hundraårsminne af Birmas apostel af E. Lund, Spanien. Pris 25 öre. Distribueras af herrar Palm & Stadling, Stockholm. Vi tro, att hvarje ung man och hvarje ung kvinna borde läsa denna bok. Den skildrar så slående Guds underbara försyn och så träffande goda karaktärer, att den utan tvifvel skall lemna de mest djupgående och varaktiga intryck på hvarje sinne, som kommer under denna utmärkta boks inflytande. Boken omfattar 22 oktavsidor och är illustrerad. Tryck och papper äro utan alt klander. Priset anse vi mycket billigt. Missionären Lunds penna börja vi nu känna till så pass, att vi utan tvekan kunna rekommendera hans alster till vår läsekrets.

Annonser

Å Fredrika-Bremer-Förbundets byrå, Stockholm,

finnas kvinliga arbetssökande anmälda, såsom: lektionsgifvare, svenska och utländska lärarinnor för hem och skolor, kontors- och skrifbiträden, husföreståndarinnor, sällskap och biträden i hem, föreläserskor, gymnaster, sjuksköterskor m. fl.

Kristliga Föreningen af Unge Män

2 Kungsgatan, 2 tr.

Lokalen öppen alla dagar kl. 4—10

Veckoschema:

Söndag kl. 7. Kort religiöst föredrag för unge män.
Måndag » 7—8. Tysk samtalsöfning. Undervisning i tyska.
» 8—9. Gymnastik.
Tisdag » 6—7,30. Undervisning i snabbskrift.
» 7,30—9. Bibelklass.
Onsdag » 7—8. Fransk samtalsöfning. Undervisning i franska.
» 8—9. Gymnastik.
Torsdag » 6—7,30. Undervisning i snabbskrift.
» 7,30—9. Diskussionsöfning eller Föredrag i allmänt ämne.
Fredag » 7—8. Engelsk samtalsöfning. Undervisning i engelska.
» 8—9 Gymnastik.
Lördag » 6—7,30. Föreläsning i svensk statsrätt och komunallagstiftning.
» 7,30—9. Sångöfning.

Sista lördagen i hvarje månad s. k. månadsfest.

Tidningar (omkr. 100). Biblioteket (omkr. 500 band) öppet hvardagar kl. 7—7,30.

Té och mjölk med smörgås hvarje afton kl. 9.

Aftonbön kl. 9,30.

Anmälan om inträde hos sekreteraren, som träffas kl 6—10 å lokalen. Afgiften, 3 kr. för det sista kvartalet, berättigar till kostnadsfritt deltagande i alla kurser och öfningar (utom stenografi.)

Ungdomsvännen

utkommer hädanefter såsom förut på fredagarne.

A. & O. Schultén
STOCKHOLM,
2 Normalmstorg 2
och
7 Sturegatan 7.
Stora och välsorterade lager af
Garn-, Väfnader & Trikåvaror
i parti och detalj till billigaste **fabrikspris.**
Profven sändas till landsorten franco.

Välgjorda
Möbler
Bättre och enklare. Billigt pris.
Äfven mot afbetalningar. 46
Malmskilnadsgatan
7 Oxtorgsgatan 7
A. Lagerberg.
Egna tillverkningar.

Vid Herberget

för tjenstflickor, Klara Östra Kyrkogata N:o 7, erhålla yngre tjenarinnor, som för tillfället sakna anställning, nattlogis jemte kaffe på morgonen för 35 öre. Betyg skola medföras.

På samma gång man erbjuder flickorna denna billiga fristad, vill man härmed varna dem för att lemna sina platser i hemorten, i tanke att få det bättre i Stockholm, ty »att få det bättre» lyckas nästan aldrig, så vida man icke på förhand fått säkert löfte om bestämd plats.

LINA NORDWALL,
Herbergets stiftarinna.

C. Berg
23 Artillerigatan 23
Stockholm
bemedlar köp och försäljning af *stads-* och *landtegendomar* samt emottager uppdrag till härvarande *under-* och *öfver-rätter*, ombesörjer *lagfart å egendomar, beräkningshandlingars* inlemnande, utreder *sterbhus*, förrättar *bouppteckningar* uppsätter *testamenten* samt ombesörjer *vicevärdsgöromål* och inkasseringar, m. m. Vänden Eder med förtroende till
C. Berg
23 Artillerigatan 23
Stockholm
Träffas: *kl. 10—12 f. m., 3—5 e. m.*
Allm. Telef. 73 08.

I Vedhandeln
4 Observatoriegatan 4
försäljes frisk och god björk- samt al- och barrved, såväl sågad som osågad jemte antracit-, sten och träkol, engelsk och svensk kokes, hemsänd till alla delar af Stockholm.
Obs.! Äfven säljas ved-, kol- och kokspoletter.

K. F. U. K:s möten:
Norrlandsgatan 13, 2 tr.
Söndag 6—9 e. m. Börjar med bibelklass.
Onsdag: 6—9 e. m. arbetsklass.
Nytorget 46. Söder.
Lördag: 7—9 e. m. arbetsklass för fabriksflickor.

Genom **K. F. U. K:s placeringsbyrå**, 13 Norrlandsgatan, anskaffas alla sorters tjenarinnor, biträden i hushåll och affärer samt lärarinnor. Adresser och rekommendationer till utlandet lemnas åt unga flickor, som äro rekommenderade af någon af föreningens medlemmar.

C. P. HÖGLANDER'S Skoetablissement
(Etableradt 1870.)
24 Brunkebergstorg 24
Stockholm.
Rekommenderar mina allmänt välkända tillverkningar.
Alt af eget fabrikat.
Beställningar och reparationer utföras.

Allm. Telef. 68 81.

EMIL LARSENS skrädderiaffär
18 Brahegatan 18.
Obs.! Obs.!
Goda tyger. Solidt arbete.
Billigt pris.
Allm. Telef. 7116.

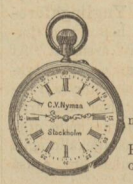

C. Victor Nyman
13 Brunkebergstorg 13,
Stockholm.
Allm. Telefon 54 93.
Lager af Vägg- Väck- och Fickur. Väl examinerade och justerade. Ur mottagas till reparation. Order från landsorten expedieras mot efterkraf. Elever mottagas mot betalning. Priskurant sändes och bref besvaras mot porto.

Honourable Mention
från
Urmakareföreningens Exposition i London 1873.
Fem års praktik
hos
kronometerfabrikör
V. Kullberg.
London.

Till Amerika!
(Bremer-linien).
Generalagentur, Stockholm.
Utvandrare och **resande** befordras med **Norddeutscher Lloyds** kejserliga postångare till **New-York, Baltimore, Filadelfia** och **Boston** samt till **Australien, New Zeeland, Ost-Asien** och **Syd-Amerika.**
Närmare underrättelse hos
Grossh. *S. G. Borin,*
N:o 1 Packhusgränd, Stockholm.

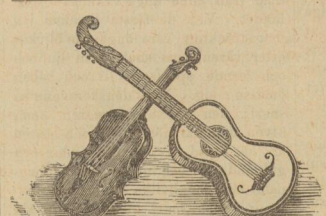

Palm & Stadling.
Piano- & Orgelmagasin
Malmskilnadsg. 40,
Stockholm.
Rekommenderar sitt lager af **Flyglar, Pianinos & Orglar** från de förnämsta in- och utländska fabriker. Särskildt framhållas H. Kohls *Flyglar* och *Pianinos* samt Mason & Hamlins Orglar.
Obs. Svenska orglar med 1 stämma 4 oktaver samt 1 knäforte från 115 kronor.
Lager af alla brukliga blås- och stränginstrument, såsom:
Violiner, Flöjter, Guitarrer, Klarinetter, Occarinor, Dragspel, Symphonion, Ariston, Horophoner, Zittror, Speldosor.
Violinlådor, Violinsträkar, Mek. Notställare, Piano- och Orgelstolar m. m.
Goda betalningsvilkor. Billiga priser. Illustrerad priskurant på begäran *gratis.*

Nilsson & Dahlbeck.
38 **Skrädderi-Etablissement** **38**
samt lager af färdiga
Gosskläder
Regeringsgatan
Stockholm.

Stockholm, David Lunds Boktryckeri 1888.

UNGDOMS-VÄNNEN.

KRISTLIG TIDNING FÖR SVERGES UNGDOM.

N:o 42. Fredagen den 19 Oktober. 1888.

Prenumerationspris:
Helt år 1 kr., 3/4 år 75 öre, 1/2 år 60 öre, 1/4 år 30 öre.
Postbefordringsafgift 20 öre.
Till Amerika 3: 50; Norge, Danmark och Finland 3 kr.

Redaktör och ansvarig utgifvare:
Fil. kand. Gustav Sundbärg, Stockholm.
Träffas dagligen kl. 4—5 e. m. Tunnelgatan 15.

Annonser
à 8 öre pr petitrad mottagas å expeditionen samt å David Lunds boktryckeri, Humlegårdsgatan 17. — **Expedition:** Palm & Stadlings bokhandel, Malmskillnadsgatan 40. Telef.: Bell 1078, Allm. *Lösnummer: 5 öre.*

Ungdomsvännen, som hädanefter utkommer hvarje Fredags eftermiddag, kostar för årets sista kvartal blott 30 öre utom postarvodet.

Anmälan.

Med detta nummer har, såsom synes, Ungdomsvännen öfvertagits af en ny redaktion. Tidningen skall vara ett organ för vårt lands Kristliga Föreningar af Unga Män och liknande Föreningar af Unga Kvinnor, för alla sådana föreningar, som äro berättigade till inträde i de resp. världsförbunden af ungdomsföreningar.

För att denna uppgift skall kunna fyllas, erfordras att de svenska föreningarnas styrelser och öfriga medlemmar regelbundet begagna sig af tidningens spalter för de tillkännagifvanden och meddelanden, som de vilja offentligen tillställa hvarandra eller den allmänhet, bland hvilken fältet för föreningarnas verksamhet är att söka. I förhoppning att detta benäget uppmärksammas, utlofva vi att samvetsgrant offentliggöra dessa meddelanden, med de förkortningar som tidningens begränsade utrymme kan göra nödvändiga.

Jämte det vi sålunda räkna på välvilligt bistånd från allas deras sida, för hvilka tidningen arbetar, är det oss ett särskildt nöje att redan nu kunna nämna, att vi hafva löfte om regelbundet biträde af generalsekreteraren i det svenska förbundet af dylika föreningar, fil. kandidat Karl Fries, hvars stora förtrogenhet med alla grenar af föreningarnas verksamhet bör för tidningen blifva af ett högt värde.

I urvalet och anordningen af tidningens innehåll komma en del ändringar att göras eller äro redan i detta nummer gjorda. Vår sträfvan skall öfverhufvud gå ut på att göra tidningen så nyttig *som möjligt för våra läsare, och skall tidningen därför vid sidan af artiklar, som direkt äro afsedda för uppbyggelse, jämväl innehålla artiklar för bildande läsning, äfvensom sådana underrättelser som kunna blifva af* praktiskt *gagn för ungdomen, hvilken så ofta befinner sig i en ställning, där råd och upplysningar t. ex. med afseende å den valda lefnadsbanan, medborgerliga åligganden o. d., kunna vara välkomna. Huru vidsträckt denna vår plan skall kunna förverkligas, beror till stor del på det förtroende och det bistånd tidningen kan vinna af sina gynnare och vänner inom den egna läsekretsen.*

Stockholm i oktober 1888.

Redaktionen.

Huru danas en karaktär?

(Föredrag af pastor *A. Leuwgren* i K. F. U. M., Kungsgatan 2, Stockholm).

I.[1]

I dagligt tal förstå vi med en människas karaktär sammanfattningen af alla de egendomligheter, hvarigenom hon skiljer sig från andra människor. Men i egentlig mening kan icke allt detta innefattas i begreppet karaktär, ty hvad som skiljer den ena människan från den andra är till en del äfven sådana mera yttre egenskaper, hvilka ej hafva något att skaffa med hennes innersta. Utan med en människas karaktär i egentlig mening måste vi förstå människan själf, sådan hon i sitt tänkande och handlande ter sig för oss, den enhet eller bestämda riktning, i hvilken hon leder alla de mångfaldiga lifsyttringar, som välla fram ur hennes väsen, från hvilken af hennes lifsförmögenheter de än må komma.

Ofta hör men påstås att det ej ligger i en människas makt att gifva en sådan enhet, en sådan bestämd riktning åt alla sina lifsrörelser, men det är dock orygglig visst att denna förmåga tillhör vårt väsen. Genom sitt medvetande, sitt förstånd och sin vilja är människan herre öfver sina lifsyttringar, de må uppkomma ur fantasi- eller känslolifvet, och hos den ena människan vara än så olika mot hos den andra. Genom sina nämda förmögenheter kan människan af sina drifter upptaga och förverkliga några, men förkasta och lämna oförverkligade andra.

Det högre lifsområdet hos människan, medvetandet, förståndet och viljan, är alltså icke bundet af det lägre lifsområdet, det som vi hafva gemensamt med djuren. Men detta lägre lifsområde, drifterna, är ej häller för sin uppkomst beroende af det högre. De välla upp ur ett outforskeligt djup; men till handling komma de dock ej utan medgifvande af vårt högre lif och utan att upptagas i detta. — Naturligtvis afses i det förestående blott våra själiska lifsyttringar. De rent animaliska, såsom hunger och törst, verka oberoende af våra högre förmögenheter.

Såsom ett självmedvetande väsen är människan äfven fri. Ty självmedvetandet är icke blott medvetande om att man är till, utan det innebär också att man kan själf uppfatta orsakerna till sitt handlingssätt, hvarför man handlar på det ena sättet eller på det andra. Men dessa orsaker finnas alltid hos oss själfva: de ligga i vårt medvetande, vårt förstånd och vår vilja, och därför är det innerst vi sjelfva, som äro orsaken till våra gärningar, eller med andra ord: vi äro fria.

Det är alltså klart, att hvarje människa själf är danaren af sin karaktär. Hon skapar den ej, men hon danar den, gifver den sin riktning.

Men när man vill efterfråga, hvad inom oss som egentligen bestämmer vår karaktär, så måste vi lägga hufvudvigten vid en undersökning af vårt medvetande och vår vilja. Däremot bestämmes vår karaktär icke, såsom man så ofta får höra påstås, omedelbart af vårt förstånd, såsom skulle en än så hög grad af förståndsupplysning kunna göra en människa god. Den största auktoritet, vi mot ett sådant påstående kunna åberopa, är Kristus själf, som säger: »Den som *vill göra* min Faders vilja, han skall *förstå* om min lära är af Gud eller om jag talar af mig själf.» Förståndet har alltså själft sin förutsättning i vårt medvetande och vår vilja och kan därför, från synpunkten af huru karaktären bildas, lämnas därhän.

Självmedvetandet såsom ett medvetande om orsakerna till våra handlingar innebär slutligen äfven medvetande om rätt och orätt. Detta medvetande, *rättkänslan*, bära vi alla utan undantag inom oss. Ett tillräckligt vittnesbörd härom ligger däruti, att vi alltid söka undskylla oss när vi gjort något orätt. Vi erkänna alltså det rätta, om än vi ej handlat därefter.

Häraf måste den mycket allvarliga slutsatsen dragas, att en människa, som rent af försvarar och upphöjer det onda, *först måste hafva i en inre kamp brutit med sitt medvetande om hvad som är rätt.* Detta innebär å ena sidan ett försonande drag hos sådana människor, ty ingen af dem har alltså blifvit ond utan att ha utkämpat strider, som kunnat vara mycket smärtsamma. Men å andra sidan innebär det en dom, som undansopar den vanliga åsigten att en hvar är skuldlös som handlar efter sin öfvertygelse.

Rättsmedvetandet, idealet som vi bära inom oss, kallas *samvete*. Samvetet är ljuset i vårt inre, som låter oss ana det sanna och högsta goda. Men här skilja sig nu väsentligen människors vägar. Somliga vända sig bort ifrån samvetets ljus. Andra göra visserligen ej detta, men de blifva *stående* vid sitt samvete och komma icke längre. Ännu andra begagna sig af samvetets ljus till att söka komma i gemenskap med detta högsta och sanna goda, som samvetet låter oss ana. Detta högsta goda är Gud, och att komma i gemenskap med honom, att helt lämna sig åt honom, är kristendom. En sann kristen eger inom sig själf det gudomliga lif, hvarifrån ljuset i samvetet har sitt ursprung.

I början af sin karaktärsutbildning hafva alla dessa tre slags människor i viss mån varit lika. Alla hafva de begynt med att söka *lyckan*. Men detta är dock endast en formell likhet, ty i verkligheten är skilnaden stor alltefter hvad den ene eller andre menar med lycka.

Det första slagets människor (här ofvan) söka sin lycka i det kroppsliga och blifva därigenom egoismens fångar, ty kroppsligt välbefinnande kan man söka utan att bekymra sig om, huruvida andra människor äro än så olyckliga. Detta är den *hedniska* ståndpunkten. Väl kunna från hednaverlden enstaka, lysande exempel anföras, ja offervilligheten för den åtrådda lyckan kan vara större än hos den kristne. Men det låga innehållet i denna lycka skall dock alltid föra hedningen på villospår.

Det andra slaget människor (här ofvan) söker lyckan i en inre har-

[1] Efterföljande föredrag hölls söndagen den 14 d:s och utgjorde det första i den serie religiösa föredrag för allmänheten och särskildt för unga män, som hädanefter hvarje söndags afton under arbetsåret komma att hållas i föreningens lokal Kungsgatan 2. Ofvanstående föredrag fortsättes nästkommande söndag kl. half 8 e. m. och anställes då liksom i söndags efter föredragets slut diskussion om det behandlade ämnet.

moni, d. v. s. de söka undvika den disharmoni, som följer af samvetets vittnesbörd om en ond handling. Detta är samvetsmänniskorna, den *judiska* ståndpunkten. Men på denna ståndpunkt blir man alltid endast negativ: man undviker att skada någon, men man gör ej därför någon lycklig. Man är fortfarande fången under egoismen.

Det tredje slaget människor (de sanna *kristna)* söka sin lycka uti det, som på en gång gör en själf och alla andra lyckliga; men den enda salighetskälla, som kan gifva salighet åt alla, är Gud. Den egna lyckan blir då kärleken, och egoismen är öfvervunnen.

I ett följande föredrag (nästkommande söndag kl. half 8 e. m.), skall talaren från nu gifna utgångspunkter behandla frågan om olika slag af karaktärsutveckling.

Från skilda håll.

Stockholm den 19 Oktober.

Sök ej arbete i Stockholm! Stadens gatuläggningsarbeten skola snart vara afslutade för detta år. När så sker, blir en stor skara arbetare utan sysselsättning. Många af dem lära fundera på att begifva sig till Sundsvall i stället.

Svenska kyrkans missionsstyrelse. Till ledamöter i denna styrelse har kyrkomötet utsett kyrkoherden *Sjöding* i finska förs. i Stockholm, hofpredikanten Johan *Bring* vid Diakonissanstalten, kanslirådet *Bruhn* i ecklesiastikdepartementet, f. d. kammarrådet *Fehr* (fader till pastor primarius), justitierådet *Hammarskjöld* (förra statsrådet) samt kyrkoherden *Staaff* i Adolf Fredriks förs. i Stockholm. Samtliga medlemmarne äro alltså bosatta i hufvudstaden. Erkebiskopen är själfskrifven ordförande. Till suppleanter utsägos rektor Kastman vid folkskoleläraarinneseminariet, byråchefen Schlytern i generalpoststyrelsen, kyrkoherden Lagerström i Ladugårdslands församling och kyrkoherden Evald Bergman i Jakobs förs., alla jämväl i Stockholm.

Svenska kyrkans mission, som kom till stånd år 1874, idkar missionsverksamhet bland zulukaffrerna i södra Afrika och bland tamulerna i södra Indien, hvartill kommer dess verksamhet bland svenske sjömän i främmande hamnar (Dunkerque, Calais, Boulogne, West-Hartlepool m. fl. engelska städer samt Kiel och andra städer i Nordtyskland).

Våra missionärer i Massauah (i Abyssinien vid Röda hafvet) ha nyligen, liksom flere gånger förr, blifvit med många loford omtalade af tidningar i Italien.

En allmän Svensk nykterhetskonferens öppnas i Stockholm torsdagen den 17 jan. kl. 5 e. m., i Betlehemskyrkan. Till densamma sändas ombud (ett för hvarje tusental medlemmar) från alla verksamma nykterhetsföreningar i riket. I komitén för konferensens orduande är dr *Wretlind* ordförande och hr Oskar *Eklund* sekreterare. Förslag att behandlas böra före den 1 dec. insändas till dr Wretlind.

Bränvinsfloden faller. Under tillverkningsåret 1 okt. 1887—1 okt. 1888 fabricerades i Sverge ej fullt 33 millioner liter bränvin, men under det föregående tillverkningsåret inemot 37 ½ mill.

Nytt korståg. Kardinal *Lavigerie* *, den romersk-katolska kyrkans högste styresman i Afrika ock känd för sina ifriga ansträngningar till den ohyggliga afrikanska slafhandelns utrotande, har kommit på den tanken att ett korståg borde öppnas mot slafhandlarne, och till att bli kärntruppen i den nya korshären vill han förmå medlemmarne af den ännu fortlefvande *Johanniterorden*, som under medeltiden gjorde sig så ryktbar genom sina strider mot de otrogna, men nu i flere århundraden varit ett fredligt sällskap utan all betydenhet. Johanniterorden förfogar öfver stora rikedomar. Dess stormästare är f. n. en baron de Santa-Croce, bosatt i Rom. (e. V. L.)

Handelsstipendier. Man är betänkt på att stifta offentliga resestipendier för personer, som önska till de svenska näringarnas bästa inhemta kännedom om främmande länders näringslif. Tjugu tusen kr. föreslås af Kommerskollegium att årligen utdelas till tolf stipendiater, af hvilka sex skola begifva sig till främmande europeiska länder, de andra sex till öfriga verldsdelar. Tjugutusen kronor delade mellan tolf personer är visserligen icke så mycket, men beloppen kunna kanske ökas, när detta visar sig nödvändigt. Våra unga affärsmän torde böra följa denna saks vidare utveckliug med uppmärksamhet. Såsom *kompetensvilkor* till stipendierna äro föreslagna: »antingen en väl vitsordad afgångsexamen från handelsinstitut eller tekniskt läroverk jämte minst tre års väl vitsordad anställning å handelskontor inom Sverige, — eller ock, i saknad af examen, en längre tids sysselsättning med handel och industri och dervid ådagalagd framstående förmåga.»

Tre tusen studenter finnas vid våra högskolor. Af dessa ämna omkr. 450 bli präster, omkr. 800 läkare och omkr. 800 jurister, medan de återstående omkr. 900 läsa på den filosofiska graden.

I postsparbanken innestå nu omkring 4 millioner kronor fördelade på ungefär 170,000 insättare, så att hvar insättare i medeltal har mellan 20 och 25 kronor. Postsparbanken har i vårt land ovanligt hastigt tillvunnit sig allmänhetens förtroende. Såsom bekant kan man där insätta så små belopp som 1 krona för hvarje gång, ja t. o. m. 10 öre om man därför begär ett sparmärke. En stor fördel är ock att å hvilken postanstalt pängarne än äro insatta, så kunna de lyftas å hvilken annan postanstalt som hälst i hela Sverige.

Danius och lungsoten. En doktor Bergman i Malmö uttalar i läkaretidskriften Eira sina tvifvelsmål i fråga om den nya kur mot lungsoten, som uppfunnits af ingeniör Danius i nämda stad.

Nästa år blir det billigt att telegrafera. Portot skall nedsättas till 50 öre i st. f. 1 krona. För femtio öre får man dock ej sända mer än 10 ord; hvart ord deröfver kostar ytterligare 5 öre.

Kaffeförbrukningen i vårt land, som för fyrtio år sedan blott uppgick till ¾ kg för hvar inv., har nu stigit till öfv. 3 kg och således fyrdubblats. Snart nog finnas ej många länder, där mera kaffe förbrukas än hos oss.

* Uttalas: Lavisjri.

Unga-mäns-Föreningar.

Från Genève har ingått nedanstående rundskrifvelse:

"Verldskomitén till föreningarne inom Verldsförbundet.

Kære vänner!

Konferensen i Stockholm har nyligen afslutats. Uppfylda af outsäglig glädje komma vi för att enligt det beslut, som der återupprepats, inbjuda eder till särskilda bönesammankomster, som, vill Gud, skola ega rum under loppet af andra veckan i nästkommande november månad.

Och hvarför skulle icke denna vecka vara det välgörande återljudet från de sköna dagarne i Stockholm? I denna tanke föreslå vi eder för detta år ämnen, i sammanhang med denna konferens.

Alla komitéer torde i god tid göra dem kända, så att denna anordning med särskild bönevecka må, långt ifrån att gå tillbaka, allt mer och mer utvecklas.

Må vi då i alla våra kära föreningar gripa verket an! Till verket i ödmjuk bön, i anropande af Gud, i lof och tacksägelse. Herren vill — vi medförde förvissningen derom från Stockholm — låta en ny fläkt af andligt lif blåsa genom hela vårt verldsförbund, för att i alltjämt rikare mått bruka det till unge mäns frälsning genom unge män.

Å Verldskomiténs vägnar

G. Tophel. Ordförande. *Ch. Fermaud.* Generalsekreterare.

P. S. Det skulle vara oss kärt att längre fram erhålla underrättelse om de andliga frukterna af denna bönevecka. Vi bedja eder likaledes godhetsfullt tillsända oss förslag till ämnen att intagas i nästa års cirkulär, hvilket enligt konferensens beslut bör vara färdigt tillräckligt tidigt för att hinna sändas äfven till de aflägsnaste föreningarne.»

De af världskomitén föreslagna böneämnena återfinnas under särskild rubrik å tidningens tredje sida.

Verldskomiténs sammansättning är för närvarande följande:

1. *Verkställande afdelningen:*
(I Genève.)

Gustave *Tophel*, ordf., 13 Cours des Bastiens; Edouard *Barde*, vice ordf., 22 Florissant; Lucien *Rochat*, vice ordf., 7 Rue de l'Evêché; Frédéric *Bonna*, kassaförvaltare, 8 Cours des Bastiens; Jean *Billon*, sekreterare, 15 Champel; Charles *Fermaud*, generalsekreterare, Petit-Lancy; Henri *Cuchet*, 7 Rue des Granges; Ernest *Favre*, 6 Rue des Granges; Adolphe *Hoffmann*, 38 Rue Verdaine; Jules *Lenoir*, 12 Malagnon;

2. *Beslutande afdelningen:*

Ombud för Amerikas Förenta Stater: James *Stokes*, 37 Madison Ave. New York, och R. C. *Morse*, Cor. 23:rd St. 4:th Ave. New York, den senare såsom sekreterare utan aflöning; för Belgien Jean *de Looper*, Heigne-Jumet, Hainaut; för Danmark * Biskop *V. Schousboe*, Aalborg; för England Geo. *Williams*, 72 St. Pauls Church Yard London E. C. och Edm. J. *Kennedy*, Exeter Hall, Strand, London W. C., den senare såsom sekreterare utan aflöning; för Frankrike Pastor H. *Bach*, 13 Rue Malesherbes, Lyon; för Holland W. van *Oosterwijk Bruyn*, Zeist per Utrecht; för Italien Past. Ricc. *Davio*, Casalmaggiore per Vicobellignano; för Norge * Prof. P. *Waage*, Universitetet, Kristiania; för Oceanien D. *Wallær*, Cor. Pitt and Park Str. Sydney; för Ryssland Past. A. *Findeisen*, Peterskirche, St. Petersburg; för Schweiz H. *Bæschlin*, 9 Nägelistrasse, Bern; för Spanien Francisco *Albricias*, Madrid; för Sverige Prof. F. *Schulthess*, 2 Kungsgatan, Stockholm; för Tyskland Ch. *Klug*, 15 Wülfingstrasse, Elberfeld; för Österrike-Ungarn Aladar *de Szilassy*, 10 Staczio Utczà, Budapest.

* Såsom korresponderande medlem.

Observandum. *Verldskomitén* erinrar om i sin rundskrifvelse, »att verldskonferen i Berlin uppmanat föreningarne att under böneveckan upptaga en särskild kollekt till förmån för verldskomiténs kassa. Denna kollekt, som inbragt

1884	259	kr.	17 öre
1885	704	»	65 »
1886	1,262	»	73 »
1887	1,277	»	43 »

kunde utan svårighet, om en hvar behjärtade saken något mera, i hög grad underlätta komiténs arbete.

Vi bedja derför på det varmaste resp. komitéer vaka öfver att konferensens beslut går i verkställighet.

Konferensen i Stockholm, hvilken genom sina beslut ålagt oss större utgifter, har eftertryckligt förnyat Berlinkonferensens uppmaning.»

Verldskonferensen i Stockholm. Det torde intressera våra läsare att höra, det enligt meddelanden till verldkomiténs byrå i Genève, antalet K. F. U. M., som voro representerade vid denna verldskonferens, uppgår till 3,970 med 326,024 aktiva medlemmar. På följande sätt voro dessa föreningar fördelade mellan särskilda länder:

	Föreningar.	Aktiva medlem.
Amerikas F. Stat	1.240	175,811.
Storbrit. o. Irland	671	90.000.
Tyskland	793	35,752.
Holland	505	7,409.
Oceanien	25	5,500.
Schweiz	335	5,000.
Danmark	81	1,667.
Frankrike	93	850.
Sverige	21	700.
Norge	43	690.
Afrika	12	580.
Italien	32	480.
Asien	48	450.
Belgien	29	415.
Ryssland	9	250.
Sydamerika	11	200.
Spanien	12	150.
Österrike-Ungarn	9	95.
Turkiet	1	25.
Summa	3,970	326,024.

Antalet passiva medlemmar är, såsom synes, icke inräknadt i ofvanstående tal.

Stockholm. K. F. U. M., Kungsgatan 2. Torsdagen i förra veckan hölls en diskussion öfver *Söndagsfrågan*, hvilken inleddes af professor Schulthess.

Talaren erinrade om, hurusom man först år 1848 började se söndagsfrågan ur social synpunkt; förr hade man sett den endast från den religiösa. Historien vitnade om, huru oumbärlig söndagshvilan var för mänskligheten: alla försök att ersätta den genom andra mindre ofta återkommande hvilodagar hade misslyckats. Af en kristlig stat kunde man begära, att den icke förhindrade sina underlydande att deltaga i de gudstjenster, den sjelf anordnat. Derför borde staten så mycket som möjligt inskränka t. ex. postverkets, järnvägarnas och telegrafens söndagsarbe. Från religiös synpunkt borde man icke utan vidare likställa med hvarandra den judiska sabbaten och den kristna söndagen. Sabbaten var gifven under väntandets tid för att samla själen till detta väntande; söndagen hade tillkommit under uppfyllelsens tid och borde ännu, såsom en kroppens och själens hvilodag, vitna om sitt ursprung, den första pingstdagen, då för människor började ett nytt lif. Söndagen borde därför vara en verklig *vederkvickelsens* dag för hela människan, och man borde ej härutinnan trängbröstadt binda sitt samvete i fråga om medlen, där de höllo sig inom det tillbörligas gränser. De mycket vanliga söndagsutflykterna höll dock talaren bestämdt för skadliga. — Sedan 1864 pågick en stor rörelse inom alla länder för återställande af söndagens helgd. I Sverge tyckte talaren att denna rörelses målsmän inskränkt sina önskningar väl mycket. Det gäller för oss att genomföra söndagen såsom en hvilodag, innan det blir socialisterna som åtaga sig det värfvet. Ty om detta senare inträffar, blir söndagen visserligen en hvilodag, men af en karaktär, åt hvilken icke en kristen kan glädjas.

Då af inledaren och under diskussionen äfven söndagens särskildt stränga helighållande i England fördes på tal och åtskilliga tvifvelsmål uttalades om dess lämplighet, anfördes å andra sidan af en talare, hurusom det för främlingen ofta tryckande uti det engelska söndagsfirandet komme sig däraf, att den allmänna seden i detta land tvang äfven den religiöst likgiltige att den dagen påtaga sig en viss religiös prägel, hvilket naturligtvis verkade motbjudande. Men för den verkligt kristne vore den engelska söndagen en ljuflig dag, enär den, långt ifrån att förnötas i sysslolöshet, användes till barmhertighetsverk i förkunnelse och välgörenhet, hvilket ej blott stärkte det religiösa sinnet, utan föryngrade äfven verksamhetskraften på det rent mänskliga området, hvilken under söndagen njöt en uppfriskande hvila från hvardagsbestyren, som alltid i längden medföra leda, om man ej någon gång får till omvexling göra sig helt fri från dem.

— Föreningen har nyligen af en person, som önskar vara okänd, mottagit en gåfva af 250 kronor.

Göteborg. En K. F. U. M. är nu bildad jemväl i denna stad. Tillkommen i somras — särskildt genom kraftig påverkan af regementsintendenten Lagercrantz i Stockholm, vid hans besök i Marstrand, — har föreningen redan vunnit den tillslutning af personer och det understöd i medel, att den kunde i måndags kväll öppna egen lokal, i ett af de Lagerbergska (f. d. Hennigska) husen vid Kungsportsplatsen.

Den enkla och vackra högtidlighet, hvarmed öppnandet försiggick, inleddes af styrelsens ordförande kyrkoherden Osterman, med en kort redogörelse får den göteborgska föreningens uppkomst och med antydan om hennes syften. Högtidstalet hölls af dr Ullman.

Föreningen räknar omkring 50 medlemmar. Dess styrelse utgöres af: kyrkoherden *Osterman*, ordförande; prosten Adam, vice ordförande; grossh. O. Lindström, kassaförvaltare; hr *F. W. Andersson*, sekreterare; samt majoren vid Göta artilleriregemente John Bratt, hrr C. A. Johansson och J. Gonell.

(G. H. T.)

I Östersund hafva, enligt Jemtlands Tidning, af utsedda komiterade förslag till stadgar utarbetats för en tilltänkt K. F. U. M. Till i tisdags afton vora för saken intresserade personer sammankallade att diskutera och besluta om förslaget.

Unga-kvinnors-Föreningar

K. F. U. K. i Stockholm har nyligen haft stor uppmuntran genom besök af Mrs *Carus-Wilson* med *dotter* från London, hvilka damer arbetat bland fabriksflickor i den stora verldsstaden. De besökte våra lokaler tre gånger. Vid deras första besök å vår hufvudlokal, 13 Norrlandsgatan, sista söndagen i sept., ansåg styrelsen, att den borde passa på tillfället att inbjuda engelskorna till det ordinarie symötet för fabriksflickor på söder. Detta möte hölls lörd. d. 6:e dennes. Till detsamma hade många fabriksflickor inbjudits. De, som mest hörsammat inbjudningen, voro yngre flickor från Barnängens bomullsspinneri. Den trefliga skolsalen i den s. k. »Mallongen« fyldes med omkr. 80 flickor, de flesta mellan 13 och 16 år. Några små fabriksgossar kommo också med och ville gerna, att man också »ställde till lite roligt för dem». Denna afton blef ingen sömnad utaf. I stället fick den lyssnande ungdomsskaran höra intressanta föredrag, illustrerade med roande berättelser, från våra engelska vänner. De unga bjödos sedan gratis på té, hvilket annars brukar serveras mot den billiga afgiften af 5 öre koppen. Som emellertid våra engelska gäster insågo att behof af medhjelpare i detta arbete var stor, beslöto de sig för att hålla ett sista möte i hufvudlokalen sönd. den 7. Till detsamma hade en mängd äldre och yngre damer blifvit inbjudna. Lokalen var öfverfull. Sedan ordföranden efter vanligheten ledt bibelklassen, talade Mrs C.-W några varma ord öfver texten: »ingen lefve sig sjelf». Hon betonade *att* hjertat behöfver något att älska och lefva för, *att* det fins så många omkring oss som tråna efter kärlek, *att* Kristus är kärlekens källa och *att* en kristen ej kan vara lycklig utan att likna sin mästare. Så sjöngos några sköna sånger på svenska och engelska. Derpå talade Miss C.-W. Hon framhöll huru de unga damerna i London vaknat till besinning öfver tomheten uti att lefva sig sjelfva. Hon beskref sedan lifligt och hjertligt sin verksamhet för unga kvinnors bästa. Verksamheten är förbunden med »Pembroke College Mission», som för några år sedan bildats af några studenter från Cambridge. På en plats, ej större än Riddarholmen, äro 6,000 personer instufvade i södra London. Grof hedendom, dryckenskap, sedelöshet och annat ondt herska bland denna fabriksbefolkning. En skollokal, öppen hvarje afton, har här anskaffats, dit de unga fabriksarbeterskorna i hundratal inbjudas att på ett trefligt sätt tillbringa sin afton. Här lära de att sy sina kläder, laga mat, läsa och skrifva o. s. v., samt framför allt läsa sin bibel för att lära känna Jesus såsom *deras* vän. Miss C.-W. och andra unga damer, tillhörande K. F. U. K., bosätta sig för en månad i taget bland sina skyddslingar för att på sådant vis vinna dem med sjelfuppoffrande kärlek. — *Hvad önskade vi väl hellre, än att dessa våra engelska systrars ord och exempel vunne genklang hos oss, bland vår lyckligt lottade ungdom, som helt visst ofta känner tomheten af att lefva sig sjelf!* *Natalie.*

P. S. Nu tillstundar *tjenstflyttningen*, under hvilken tid vår förening får mycket att göra. Ett 20-tal af våra unga medlemmar tjenstgör såsom extra stadsbud vid stationer och ångbåtar. Försedda med sina föreningsmärken passa de på sina systrar från landsorten, anvisa dem nattherbergen o. s. v., samt inbjuda dem till *möten* å föreningen hvarje kväll *kl. 7—9 e. m. från 24 t. o. m. 28 okt.* Deras inbjudningskort gäller såsom fribiljett till kaffeserveringen. Andra besökande få betala sin kaffekopp med 15 öre. Korta föredrag, omväxlande med god sång, hållas af flere talare, såväl prester som lekmän, hvarje afton. H. M. drottningen har redan uppmuntrat oss med en liten gåfva. *All hjelp, såväl personlig som ekonomisk, mottages med tacksamhet.*

De af Verldskonferensen föreslagna ämnena under böneveckan. *

Söndagen den 11 november 1888.

Tacksägelse för de märkliga framstegen på åtskilliga punkter inom vårt förbund; för grundandet af förbund mellan föreningar i Italien och Sverige; för utvecklingen af föreningarna vid universiteten; för tillökningen i antalet föreningar och generalsekreterare; för räddning ur svårigheter; för segrar och framgångar, som kommit många bland föreningarne till del; för det lyckliga förloppet af verldskonferensen i Stockholm. — 1 Tess. 5: 16, 17, 18.

Syndabekännelse för otrohet, ljumhet, feghet, dagtingan och vankelmod, som kunnat verka hämmande på föreningarnas utveckling och skada Herrens sak. — Uppb. 2: 1—7.

Måndagen den 12 november.

Särskild förbön a) för Sverige, hvarest föreningarnes ombud mottagits på det hjertligaste sätt. — Ps. 133;

b) för föreningarne i katolska länder, som särskildt blifvit lagda oss på hjertat (Frankrike, Belgien, Italien och i synnerhet Spanien, der verldskomitén ämnar med Guds hjelp upptaga ett vigtigt arbete.);

c) för föreningar, som äro belägna på stort afstånd från centralpunkterna; för ensamstående, svaga eller modfälda föreningar; för sådana som föra ett tynande lif och äro nära att upplösas. — 1 Kor. 12: 26, 27.

Tisdagen den 13 november.

Yttre verksamhet. Bön a) för den fyra år långa resa, som vår broder Wishard, främjaren af föreningarne vid universiteten, står i begrepp att företaga, som ombud för vårt förbund, i Japan, Kina, Indien, Mindre Asien etc., för att der verka för vår sak. — Apg. 13: 1—4;

b) för missionssinnets utveckling såväl med afseende på hedningarne som med afseende på de skaror af unge män som stå oss nära. — 1 Kor. 9: 16, 22.

Bön för alla de evangelisationsmedel som användas inom föreningarna.

Onsdagen den 14 november.

Föreningarnas inre lif. Bön för en bestämd utveckling till det bättre i medlemmarnes förhållande till hvarandra, så att i stället för ett värdelöst umgänge måtte komma inbördes andlig omsorg i form af förmaning, uppmuntran, meddelande af erfarenheter och syndabekännelse.

I Stockholm betonades vigten af en dylik ömsesidig ansvarighet i striden mot osedligheten, ett ondt som i sin tvåfaldiga form, hemlig och offentlig, ännu kan anses utgöra en fara för föreningarna. Bön för dem, som äro utsatta för köttets frestelser, bön att föreningarna, renade från hvarje besmittelse, må med klokhet och kraft taga sedlighetens sak i sin hand. — 1 Tess. 5: 11. Jud. 20—25.

Torsdagen den 15 november.

Källan för det inre lifvet. Intet annat än en kraftig verkan af den helige Ande kan väcka och nära en sådan kärlek och helig omsorg om själarne. Intet annat kan sätta våra föreningar i stånd att fylla sin uppgift. Må vi då bedja så, att en dylik verkan varder spord. Man har förnummit dess annalkande i Stockholm, man framhöll der vid upprepade tillfällen, huru oundgänglig den är. Må vi då framhärda i denna längtan efter en ny andeutgjutelse. — Sak. 4: 6. Joh. 6: 63; 7: 38, 39. Ef. 5: 18.

Fredagen den 16 november.

Bibeln i våra föreningar. En sådan Andens verkan beror i hög grad — såsom man äfven betonade i Stockholm — på den plats bibeln intager i våra föreningar. Bön för att törst efter Guds ord, lefvande tro på Guds ord och lydnad för Guds ord ständigt må tillväxa i vårt enskilda lif och vårt samlif. Bön för bibelklasser, att de må vara lifaktiga, djupgående, af betydelse för det praktiska lifvet. — 2 Tim. 3: 4—17. Kol. 3: 16. 1 Joh. 2: 14.

Lördagen den 17 november.

Ledningen af föreningarna. Bön för styrelser af alla slag, lokal- och nationalkomitéer, för verldskomitén, hvilken konferensen särskildt varmt anbefallt åt förbundets åtanke. Bön för föreningarnes sekreterare och andra tjänstemän, äfven de mest obemärkta; för dem som redigera föreningarnas organ; för fester och konferenser; på det att föreningarnas hela verksamhet och lif må lända till Herrens vår Guds ära. — 1 Tess. 5: 12, 13. Apg. 9: 31.

Men honom, som förmår göra utöfver alt, vida mer än vi begära eller tänka, efter den kraft som verkar i oss, Honom vare ära i församlingen genom Kristus Jesus bland alla slägten i evigheters evighet! Amen. — Ef. 3: 20, 21.

* Jfr Verldskomitens rundskrifvelse å förra sidan. Vi bedja våra läsare urklippa och förvara ofvanstående ämnesschema, då tidningens utrymme ej medgifver dess intagande ännu en gång.

Östmarks arbetsförening, i en mycket fattig trakt af Värmland, hvilken förening söker bereda fattiga kvinnor arbetsförtjenst och af ordföranden i socknens kommunalnämd fått vitsord att den uppmuntrat arbetslust och sjelfförsörjning, beder i ett upprop om välvillig hjelp genom rekvisitioner å föreningens arbetsprodukter (väf af olika slag), hvilka kunna ställas till kyrkoherden O. *Andreasson* (Östmark), medan ett lager af varorna finnes hos hofrättsrådinnan *Widström* (Skeppargatan 4, Stockholm).

Till följd af brist på utrymme måste följetongens fortsättning uppskjutas till nästa gång.

Huru man skall få en fast karaktär.

Vi hafva alltid funnit de fastaste karaktärerna vara de, hvilka ej sätta sin lit till köttet, hafva förtroende för de föränderliga omständigheter, som tid och tänkesätt bilda eller blott tro på sin egen styrka, utan de, som hafva flytt till den evige Guden för att hos honom finna en tillflyktsort.

»Om någon är i Kristus, är han en ny skapelse» — just hans svaghet, sålunda helgad, blifver hans styrka (2 Kor 12: 9).

Gif dig sjelf helt och bestämdt åt Gud och låt Honom genom sin helige Ande hos dig verka kraft både att *vilja* och att *verka*, så skall du blifva stark i Herren och i kraften af Hans makt.

Var allvarlig i din bön och i

studiet af Bibeln. Se ej hastigt igenom ett utmätt stycke, utan betänk och införlifva med dig någon viss sanning, till dess du gjort den fullkomligt till din.

Låt ingenting afbryta din vana att sålunda meddela dig med Gud; om du det gör, skall du snart få se, att din styrka öfvergifver dig.

Gör Herren till din ledare; när sålunda Guds sinne gör sitt intryck på ditt sinne, blir du i motsvarande »storsint», och när du mottager styrka af Honom, kan du ej blifva annat än stark.

Du får en ny källa till hopp och kraft i ditt hjerta, hvilken skall gifva en ny värdighet åt din karakter; du skall ega de »springande vatten», som komma från »Honom, som är mäktig», och som alltid är densamma.

Detta kan du ej uppnå genom mensklig bemedling. Det behöfves mycken och rik erfarenhet i att efterfölja Kristus, vår frälsare från synden och från vårt eget kött, för att nå helgelsen och gemenskapen med Gud.

»Styrkan synes blott i öfvertalning stilla,
Kraften endast uti kampens tid,
Stora handlingar vår storhet mäta illa,
Bättre gör det hvardagslifvets strid.»

Vi vilja allvarligt råda dig att se till, att hvarje ögonblick af din tid är fullt upptagen af en nyttig sysselsättning. Håll dina ögon öppna och ditt hjerta och dina händer ansvariga för deras behof, hvilka omgifva dig; dröm ej om att utföra stora ting, utan försök att gladt och troget fullgöra små pligter.

Akta dig för att tala i ett ämne, som du ej gjort dig nog förtrogen dermed för att förstå det fullkomligt. Låt dina ord och tankar om andra vara ädelmodiga, och ehuru du aldrig söker urskulda dig sjelf, så ursäkta gerna andra.

Annonser

Kristliga Föreningen af Unge Män

2 Kungsgatan, 2 tr.

Lokalen öppen alla dagar kl. 4—10

Veckoschema:

Söndag kl. 7. Kort religiöst föredrag för unge män.
Måndag » 7—8. Tysk samtalsöfning. Undervisning i tyska.
» 8—9. Gymnastik.
Tisdag » 6—7,30. Undervisning i snabbskrift.
» 7,30—9. Bibelklass.
Onsdag » 7—8. Fransk samtalsöfning. Undervisning i franska.
» 8—9. Gymnastik.
Torsdag » 6—7,30. Undervisning i snabbskrift.
» 7,30—9. Diskussionsöfning eller Föredrag i allmänt ämne.
Fredag » 7—8. Engelsk samtalsöfning. Undervisning i engelska.
» 8—9 Gymnastik.
Lördag » 6—7. Föreläsning i svensk staträtt och komunallagstiftning.
» 8—9. Musikafton enl. nedanstående program.
» 8—9. Sångöfning.

Tidningar (omkr. 100). Biblioteket (omkr. 500 band) öppet hvardagar kl. 7—7,30. Té och mjölk med smörgås hvarje afton kl. 9.

Aftonbön kl. 9,30.

Anmälan om inträde hos sekreteraren, som träffas kl 6—10 å lokalen. Afgiften, 3 kr. för det sista kvartalet, berättigar till kostnadsfritt deltagande i alla kurser och öfningar (utom stenografi.)

OBS. Lördagen d. 20 okt. kl. 7—8

musikafton enligt följande

Program:

1. Auf Flügeln des Gesanges (orgel och piano) *Mendelssohn.*
1. Lofsång — — — — *Abt.* (Tenorsolo)
3. Novelletten — — — — *H. Hoffman.* (A quatre mains)
4. Aftonstjernan — — — *Myrberg.* (Duett för tenor och bariton)
5. Etude — — — — — *Czerny.* (pianosolo)
6. Fantasie — — — — *Gounod.* (Orgel och piano.)

Tillträde fritt för föreningens medlemmar.

Söndagen d. 21 okt. kl. 7,30

Föredrag af past. And. Leuwgren:

Huru danas en karaktär? (forts. och slut.

Tillträde fritt för föreningsmedlemmar och deras bekanta. Efter föredragets slut finnes tillfälle att framställa frågor och inkast i sammanhang med det behandlade ämnet. Förslag till ämnen för kommande föredrag nedläggas i föreningens fråglåda.

Torsdagen d. 25 oktober

inställes det förut genom cirkulär tillkännagifna föredraget af Dr C. D. af Wirsén, hvilket i stället skall hållas *torsdagen d. 1 november.*

Lördagen d. 27 oktober Månadsfest

med föredrag af öfverstelöjtnant R. von Koch, solo och kvartettsång samt instrumentalmusik

enligt program som anslås å föreningens svarta tafla. *Té à 40 öre.*

Tillträde fritt för föreningens medlemmar och deras bekanta.

David Lunds Boktryckeri

17 Humlegårdsgatan 17

rekommenderas till utförande af alla slags bok- och accidenstryck.

Väljgorda

Möbler

Bättre och enklare. Billigt pris.
Äfven mot afbetalningar.
Malmskilnadsgatan 46
7 Oxtorgsgatan 7
A. Lagerberg.
Egna tillverkningar.

Vid Herberget

för tjenstflickor, Klara Östra Kyrkogata N:o 7, erhålla yngre tjenarinnor, som för tillfället sakna anställning, nattlogis jemte kaffe på morgonen för 35 öre. Betyg skola medföras.

På samma gång man erbjuder flickorna denna billiga fristad, vill man härmed varna dem för att lemna sina platser i hemorten, i tanke att få det bättre i Stockholm, ty »att få det bättre» lyckas nästan aldrig, så vida man icke på förhand fått säkert löfte om bestämd plats.

LINA NORDWALL,
Herbergets stiftarinna.

C. Berg
23 Artillerigatan 23
Stockholm

bemedlar köp och försäljning af *stads-* och *landtegendomar* samt emottager uppdrag till härvarande *under-* och *öfver-rätter*, ombesörjer *lagfart å egendomar, bevakningshandlingars* inlemnande, utreder *sterbhus*, förrättar *boupptecknings* uppsätter *testamenten* samt ombesörjer *vicevärdsgöromål* och inkasseringar, m. m. Vänden Eder med förtroende till

C. Berg
23 Artillerigatan 23
Stockholm
Träffas: *kl. 10—12 f. m., 3—5 e. m.*
Allm. Telef. 73 08.

I Vedhandeln

4 Observatoriegatan 4

försäljes frisk och god björk- samt al- och barrved, såväl sågad som osågad jemte antracit-, sten och träkol, engelsk och svensk kokes, hemsänd till alla delar af Stockholm.

Obs.! Äfven säljas ved-, kol- och kokspoletter.

K. F. U. K:s möten:

Norrlandsgatan 13, 2 tr.

Söndag 6—9 e. m. Börjar med bibelklass.
Onsdag: 6—9 e. m. arbetsklass.

Nytorget 46. Söder.

Lördag: 7—9 e. m. arbetsklass för fabriksflickor.

Genom **K. F. U. K:s placeringsbyrå**, 13 Norrlandsgatan, anskaffas alla sorters tjenarinnor, biträden i hushåll och affärer samt lärarinnor. Adresser och rekommendationer till utlandet lemnas åt unga flickor, som äro rekommenderade af någon af föreningens medlemmar.

Å Fredrika-Bremer-Förbundets byrå, Stockholm,

finnas kvinliga arbetssökande anmälda, såsom: lektionsgifvare, svenska och utländska lärarinnor för hem och skolor, kontors- och skrifbiträden, husföreståndarinnor, sällskap och biträden i hem, föreläserskor, gymnaster, sjuksköterskor m. fl.

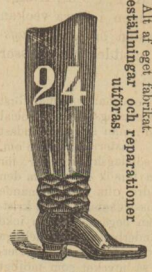

C. P. HÖGLANDER'S Skoetablissement
(Etablerad 1870.)
24 Brunkebergstorg 24
Stockholm.
Rekommenderar mina allmänt välkända tillverkningar.
Allt af eget fabrikat.
Beställningar och reparationer utföras.

Allm. Telef. 68 81.

EMIL LARSENS Skrädderiaffär
18 Brahegatan 18.
Obs.! Goda tyger. Obs.! Solidt arbete. Billigt pris.
Allm. Telef. 7116.

A. & O. Schultén

STOCKHOLM,
2 Normalmstorg 2
och
7 Sturegatan 7.
Stora och välsorterade lager af
Garn-, Väfnader & Trikåvaror
i parti och detalj till billigaste **fabrikspris.**
Profven sändas till landsorten franco.

Till Amerika!

(Bremer-linien).

Generalagentur, Stockholm.

Utvandrare och **resande** befordras med **Norddeutscher Lloyds** kejserliga postångare till **New-York, Baltimore, Filadelfia** och **Boston** samt till **Australien, New Zeeland, Ost-Asien** och **Syd-Amerika.**

Närmare underrättelse hos

Grossh. *S. G. Borin,*
N:o 1 Packhusgränd, Stockholm.

Palm & Stadling.

Piano- & Orgelmagasin

Malmskilnadsg. 40,
Stockholm.

Rekommenderar sitt lager af **Flyglar, Pianinos & Orglar** från de förnämsta in- och utländska fabriker. Särskildt framhållas H. Kohls *Flyglar* och *Pianinos* samt Mason & Hamlins Orglar.

Obs. Svenska orglar med 1 stämma 4 oktaver samt 1 knäförte från 115 kronor.

Lager af alla brukliga blås- och stränginstrument, såsom:
Violiner, Flöjter, Guitarrer, Klarinetter, Occarinor, Dragspel, Symphonion, Ariston, Horophoner, Zittror, Speldosor.
Violinlådor, Violinstråkar, Mek. Notställare, Piano- och Orgelstolar m. m.
Goda betalningsvilkor. Billiga priser. Illustrerad priskurant på begäran *gratis.*

Nilsson & Dahlbeck.

38 **Skrädderi-Etablissement** **38**

samt lager af färdiga

Gosskläder

Regeringsgatan

Stockholm.

Stockholm, David Lunds Boktryckeri 1888.

UNGDOMS-VÄNNEN.

LITET LJUS MINSKAS ETT — KRISTLIG TIDNING FÖR SVERGES UNGDOM. — DITT ORD ÄR EN LYKTA FÖR MINA FÖTTER

N:o 43. Fredagen den 26 Oktober. 1888.

Prenumerationspris:
Helt år 1 kr., 3/4 år 75 öre, 1/2 år 60 öre, 1/4 år 30 öre.
Postbefordringsafgift 20 öre.
Till Amerika 3: 50; Norge, Danmark och Finland 3 kr

Redaktör och ansvarig utgifvare:
Fil. kand. Gustav Sundbärg, Stockholm.
Träffas dagligen kl. 4—5 e. m. Tunnelgatan 15.

Annonser
à 8 öre pr petitrad mottagas å expeditionen samt å David Lunds boktryckeri, Humlegårdsgatan 17. — **Expedition:** Palm & Stadlings bokhandel, Malmskillnadsgatan 40. Telef.: Bell 1078, Allm. 5790 *Lösnummer: 5 öre.*

Ungdomsvännen utdelas hädanefter i Stockholm hvarje *fredags* eftermiddag och försändes till landsorten med eftermiddagens och aftonens bantåg samma dag. Oregelbundenheter i tidningens framkomst torde delgifvas redaktionen.

Till våra läsare.

Från och med nästa nummer öppna vi ånyo i Ungdomsvännen en afdelning för »Frågor och svar». Den skall dock därutinnan vara olik den motsvarande, som förut förekommit i tidningen, att frågorna icke behöfva inskränkas till sådana som röra föreningsverksamheten, utan kunna afse hvilken som hälst angelägenhet, om hvilken någon af våra läsare känner sig behöfva en upplysning, som han ej utan svårighet kan skaffa sig själf. Så långt det är oss möjligt skola vi söka besvara dessa frågor; och komma såväl fråga som svar att offentliggöras, när desamma kunna vara af intresse för flere, men endast svaren, med den frågandes initialer eller signatur, i de fall då saken rör en enskild angelägenhet och för öfrigt är af den natur att vi kunna och anse oss böra behandla densamma. Förfrågningarna torde insändas under adress Ungdomsvännens Redaktion, Tunnelgatan 15, Stockholm.

Redaktionen.

Huru danas en karaktär?

(Föredrag af pastor *A. Leuwgren* i K. F. U. M., Kungsgatan 2, Stockholm).

II.

Vore människan oberoende af alla yttre förhållanden, och egde hon de krafter, som fordras för att uppnå idealet, så hade vi nu endast att betrakta *medlen* för karaktärens utbildning. Men då hvarken det ena eller det andra af dessa antaganden i verkligheten gäller, så måste vi här göra oss reda för huru i praktiken förloppet af karaktärsbildningen försiggår.

Vi börja då med idealen. Uti en människas ideal af lycka ingår ofantligt mycket. I allmänhet är idealet rikare, men på samma gång oklarare, ju mindre själf- och världskännedom en människa eger. I lifvets skola afklädes idealet det ena falska påhänget efter det andra, tills sanningen ensam står kvar. Fans då från början ingen sanning, ingen verklighet i idealet, så måste människan sluta i hopplöshet och förtviflan. Hvad människan sökte, fann hon icke. Karaktär och allt ligga slutligen grusade af tidens egen stormflod. Man hade »bygt sitt hus på sanden».

Ett falskt ideal bländar människan och drifver henne till att använda oriktiga medel men till att förakta de verkliga medlen för ernående af lycka. Ett falskt ideal gifver ett falskt förstånd och en dåraktig insigt.

Hvilket är då det sanna idealet?

Vi hafva redan såsom en sanning, den där af ingen kan motsägas, uttalat, att man hamnar uti ett falskt ideal just genom att afvika från ljuset i samvetet. Därutaf följer, att idealet är att söka därifrån samvetets ljus kommer. Denna ljusvärld är nu dold både för vårt förstånd och för våra sinnen; blott en aning om dess sällhet och lycka kan i vårt inre uppkomma. Men den fullkomliga sällheten är det samma som *ett fullkomligt lif;* med mindre nöjer sig icke människoanden. Det fullkomliga lifvet åter är Gud själf. Och då vi ej af oss själfva kunna finna Gud, måste han uppenbara sig för oss, och i sin uppenbarelse framträder han ock såsom det eviga, det i allt fulländade lifvet. Men han måste ock för oss uppenbara sig på så sätt, att hans fullkomliga lif framträder äfven såsom *vårt* högsta goda, såsom något som vi kunna nå, något som äfven i vårt lif kan förverkligas. Gud måste bjuda sig åt oss alla på ett sätt som borgar för, att äfven vi kunna blifva förgudligade, erhålla ett fullkomligt lif såsom Han.

Sådana måste våra fordringar vara på ett verkligt och sant ideal. Och på detta sätt har Gud uppenbarat sig för oss.

Men vår natur är sådan, att vi ej kunna klart fatta det fullkomliga idealet; ej häller ega vi hvarken förmåga att använda alla medlen för dess vinnande eller insigt att *rätt* använda de få medel, som stå oss till buds. Och därför måste vi på det sanna idealet ställa ännu en fordran: att det *själft* tager oss om hand, och lefvande och kraftigt omarbetar oss till likhet med sig.

Guds-likheten är alltså vårt sanna mål; den är frälsningens slutpunkt: »vi varda honom like, ty vi skola se honom sådan han är». Kristus såsom på en gång ett med Gud och världens lif och frälsare är det lefvande och det sanna idealet; han visar oss att vår sanna lycka, vårt fullkomliga lif är likhet med honom, och på samma gång lofvar han att själf föra oss till sig. Han är *vägen, sanningen och lifvet,* just hvad vi måste fordra af ett verkligt ideal.

På frågan: hvilka ideal äro falska? svara vi alltså: Alla ideal af lycka och sällhet äro falska utom detta enda: Jesus såsom vägen, sanningen och lifvet.

Och detta är ock det enda ideal, människan kan nå. Inför alla andra ideal lider hon nederlag, kommer i självbedrägeri och således i olycka, — just hvad hon ville undgå. Hon finner hvad hon söker fly.

Men vi behöfva dock äfven påpeka, att många göra sig falska ideal också af Kristus.

Många vilja i honom hafva blott en frälsare från evig fördömelse; detta är ett falskt ideal, när man ej tillika vill hafva honom till helgelse, ty utan helgelse får ingen se Gud och vinner alltså ingen gudslikhet.

Andra uppställa Kristus såsom sanningens urbild, såsom idealet af skönhet, och sträfva så att själfva blifva honom lika. Detta är estetisk kristendom; den kan synas vacker, men den är *död.* Ingen förmår att själf gifva sig *lif.*

Ännu andra uppställa Kristus såsom sanningen inom lagens område. Kristus blir den lefvande lagen, och människan anstränger alla sina krafter för att öfvervinna synden och lefva i kärlek. Men alltjämt kommer hon då till korta, ty död såsom hon är kan hon omöjligen bära lifvets frukter. På den vägen kan man inför Kristus stanna i förtviflan, då man slutligen tror att Kristus ej vill frälsa. Men hemligheten är att man på detta sätt ej söker honom såsom *frälsare.* Man har velat frälsa sig sjelf genom att söka likna Jesus. Man har icke sökt Jesus såsom vägen, utan gått den vägen att man själf velat öfvervinna synden, och så — blef man alltjämt af synden öfvervunnen. Jesus såsom vägen, syndens öfvervinnare, Jesus såsom sanningen, det fullkomliga, Jesus såsom lifvet, hvilken skapar i oss det fullkomliga lif, som bär lifvets sanna frukter, han är idealet för vårt högsta goda.

Nu skola vi betrakta *medlen* för karaktärens utveckling. Här fordras oeftergifligt två ting af människan: först *insigt,* genom hvilken hon kan bedöma hvad som är ett rätt medel, och den till insigten hörande visdomen, som lär oss begagna de bästa medlen på det bästa sätt; vidare den *kraft* och det oberoende, den frihet, som behöfves för att medlen skola kunna användas efter bästa insigt.

Man kan se karaktären från estetisk synpunkt, och äfven från uteslutande sedlig, men här se vi den från etisk-religiös synpunkt.

Det finnes svaga karaktärer, obeslutsamma och med svag viljebestämning, — starka karaktärer, beslutsamma och med klar viljebestämning — resignerade, som söka inpassa sig i alla förhållanden, — smidiga, som söka lämpa sig efter alla förhållanden för att nå egen fördel, — inbundna karaktärer, beroende på lynne och temperament, — öppna karaktärer o. s. v. Stundom blifva vissa lyten så framstående, att de gifva sin färg och sitt namn åt hela karaktären; i så fall framträder ofta en förunderlig likhet med vissa djurarter, för hvilka samma karaktär är utmärkande.

Vi skola slutligen skärskåda de olika idealens inflytande på valet af lefnadskallelse.

Den som sätter sin sällhet i det yttre, frågar sig själf antingen: Huru skall jag göra mig bäst bemärkt och vinna anseende? — hvilket är högmodets riktning, — eller: Hvar kan jag erhålla en oberoende lefnadsställning? — köttets begärelse, — eller: Huru kan jag bäst hängifva mig åt hvad jag själf önskar? — ögonens begärelse.

Den som sätter sin lycka i lugn med sitt samvete, frågar städse efter en lefnadskallelse, där han är minst utsatt för faran af att afvika från sina grundsatser.

Den kristne frågar endast efter Guds vilja: Hvar vill Gud använda mig? Hvar är det gynsammast för min utveckling såsom kristen? Hvar gagnar jag mäst mina medmänniskor?

Vid hvarje situation i lifvet göra sig dessa tre hufvudriktningar gällande med afseende å målet. Men i användandet af medlen röjer sig sedan människans ställning till det städse sig anmälande ljuset i samvetet, till den allmänna opinionen, tidens religiösa fordringar, tidens åsig-

ter om hvad som är rätt, d. v. s. passande, eller orätt, d. v. s. opassande o. s. v., vidare hennes ställning till sina egna drifter, och slutligen röjer sig i hvarje fall inverkan af föregående handlingar.

Vid jämförelse mellan en kristen karaktär och en estetiskt fulländad världskaraktär kan den förra visserligen ibland förefalla mindre skön. Men den kristna har dock *lif*, och »det är ännu ej uppenbaradt hvad vi skola blifva». Den kristna karaktären kan ännu å jordelifvets sista dag vara mycket skröplig och outvecklad, men hans utveckling fortsätter genom evigheten och det vissa målet är *fulländningen*.

Från skilda håll.

Stockholm den 26 Oktober.

Tillströmningen af tjänstfolk under den nu började höstflyttningen är betydligt mindre än de föregående åren.

Härbärget vid Karlbergsvägen för husvilla män öppnades den 18 okt. och har sedan dess varit besökt af 15 à 20 logerare för hvarje natt. Det kan emllertid rymma ända till 180 personer på en gång.

En femtonårig norrländska kom, skrifver föreståndarinnan för härbärget för tjänstflickor i Stockholm, nyligen till hufvudstaden, där hon visades till ett hotell för att få logis; hon var ensam, utan vänner, utan ett godt råd. Stadens glans, ljus ooh musik bländade henne och frestaren var nära till hands, — hon är nu en »fallen kvinna».

Den tid är nu inne, säger samma föreståndarinna i ett upprop i Aftonbladet, då en större mängd tjänstsökande landsflickor anlända hit till hufvudstaden.

Det vore önskvärdt, att hvar och en, som påträffar någon af dessa flickor vid järnvägen eller eljest, ville ledsaga dem till härbärget, som är beläget n:r *7 Klara Östra Kyrkogata* och förestås af fru *Lina Nordvall*.

Utvandringen, som under årets förra hälft var utomordentligt stark, har under årets fortgång betydligt aftagit. Samma iakttagelse är ock gjord i fråga om utvandringen från England.

Handelsstipendierna. Det i vårt förra n:r omnämda utlåtandet af Kommerskollegium rörande de ifrågasatta handelsstipendierna har nu fullständigare offentliggjorts, och finner man däraf följande nya bestämmelser vara föreslagna:

Kommerskollegium anser att till en början endast 6,000 kr. årligen böra utdelas, men nämner ej i huru många lotter detta skall fördelas. För öfrigt anser kollegiet att stipendiaterna ej få tillräcklig erfarenhet blott genom att resa, utan att de böra taga *anställning* på kontor i utlandet, och genom egen tjänstgöring söka inhämta hvad som kan vara att lära, eller hvilka affärsmöjligheter, som finnas. Vidare föreslås, att den som söker stipendium, skall uppgifva hvart han vill resa och huru länge han ämnar vara borta, samt att han skall få uppbära en tredjedel af stipendiet när han reser, en tredjedel när han visar att han vunnit anställning i utlandet och den sista tredjedelen vid stipendietidens slut.

Söndagshvilan. Under åren 1849 och 1850 företogo mer än 50,000 menniskor den öfver 300 sv. mil långa resan tvärt öfver Nordamerika till Kalifornien. Dessa delade sig i grupper af 500 à 1,000 för att vara säkra för öfverfall och bättre kunna försvara sig mot röfvare och vilda djur. Somliga gingo oafbrutet alla dagar, andra hvilade om söndagarne. Man har alldeles säkert konstaterat, säger William Taylor i sin berättelse härom, att den senare hälften, nämligen söndagsvännerna, kommo fram flere veckor förr än de andra, och att de ej på långt när voro så utträttade som de andra, hvilka marscherat hvarje dag utan att hvila hvar sjunde.

Till de brandskadade i Sundsvall, Umeå, Lilla Edet m. fl. platser ha nu insamlats mer än 400,000 kronor.

Skrif ej i korsband! Fem korsbandsförsändelser, hvilka funnits innehålla skriftliga meddelanden, ha nyligen blifvit tagna i beslag å postkontoret i Ystad. Två af afsändarne ha blifvit upptäckta och fått plikta de föreskrifna 20 kr.

I nästa nummer hoppas vi kunna börja återgifvandet af ett föredrag vid Verldskonferensen af professor L. M. Törngren om *Principerna för den fysiska utvecklingen*, kvilket benäget meddelats Ungdomsvännen.

Våra läsare torde uppmärksamma det meddelande från redaktionen, som finnes infördt å tidningens första sida.

Unga-mäns-Föreningar.

Aktiva medlemmar och passiva. Ehuruväl frågan härom redan behandlats i Ungdomsvännen (n:r 16 och 17), synes det icke vara ur vägen att skärskåda densamma ytterligare, till förebyggande af missförstånd i dessa tider, då nya K. F. U. M. synas komma till stånd å flera håll.

Pariserstadgan af 1855, å hvilken väldsförbundet hvilar, innehåller med afseende å antagandet af medlemmar, det »syftemålet är att förena sådana unge män, som bekänna Jesus Kristus såsom sin Gud och Frälsare i enlighet med den Heliga skrift, söka att genom ord och vandel bevisa sig såsom hans lärjungar och att genom förenade bemödanden verka för hans rikes utbredande och stadfästande ibland unge män.»

I ett stort antal föreningar har emellertid den praxis utbildat sig, att till medlemmar antagas alla unge män som så önska, blott de föra en sedlig och rättskaffens vandel. Härigenom har helt naturligt uppstått två slag af medlemmar, hvilka bruka kallas det ena aktiva och det andra passiva, med hvilket sistnämda namn då skulle förstås sådana medlemmar som utan att vara bundna af föreningarnas grundsatser önska åtnjuta deras förmåner.

I de flesta fall, kanske alltid, uppbäras föreningarna genom frivilligt understöd af personer, som nitälska för saken själf. Dessa hafva full rätt att fordra, det deras understöd användas i det syfte de sjelfva afsett. Samma intresse måste antagas lifva jämväl föreningar nas aktiva medlemmar, för hvilka ju det äfven måste vara en lifsak att det är Guds rikes utbredande, som genom föreningarna främjas.

När så är, faller nära nog af sig själf, att de passiva medlemmarna icke kunna medgifvas del uti föreningarnas ledning, eller rösträtt vid afgörande af deras angelägenheter. De kunna näppeligen begära det själfva, då deras rättskänsla måste säga dem, att de icke kunna deltaga i ett samfunds styrelse, hvars grundsatser de icke förbundit sig att hålla. Dem sker därigenom ingen orätt, ty de förmåner, som i alla fall erbjudas dem, öfverstiga i värde den afgift de erlägga, och i alla händelser är det väl just på grund af deras egen uppskattning af dessa förmåners värde som de sökt inträde i föreningen.

Så till vida är frågan ganska enkel. Svårigheten begynner först vid spörsmålet huru och efter hvilka grunder öfvergången från passift medlemskap till aktift skall ske.

Innan vi söka besvara denna fråga, måste vi likväl påpeka en inkonsekvens, som nog kan tänkas förekomma, kanske redan jämväl i vårt land förekommit. En sådan skulle det nämligen vara, om de föreningar, som *icke* mottaga andra medlemmar än sådana »hvilka bekänna Jesus Kristus såsom sin Gud och Frälsare i enlighet med den Heliga Skrift», likväl fördelade sina medlemmar i aktiva och passiva och gåfve endast de förra rösträtt angående föreningens angelägenheter. Ett sådant förfarande skulle innebära en oegentlighet, ty redan genom att antaga en person såsom sin medlem har ju en dylik förening uttalat sitt förtroende till hans kristliga sinne och kan altså ej rimligen vägra honom hans personliga andel uti afgörandet öfver föreningens verksamhet. En sådan förening kan icke hafva mer än *ett* slags medlemmar, nämligen aktiva.

För de öfriga föreningarna, inom hvilka fördelningen mellan aktiva och passiva medlemmar är berättigad, uppstår, såsom sagdt, den frågan, på hvad sätt i sista hand skall afgöras, huruvida en person skall tillhöra de aktiva medlemmarnas klass eller de passivas.

Att härutinnan ovilkorligen låta gälla hvarje särskild medlems egen uttalade önskan, är icke gärna möjligt, enär det skulle kunna alltför mycket missbrukas. Men å andra sidan synes det oss icke heller lämpligt att såsom ett *oeftergifligt* vilkor föreskrifva en längre tids passift medlemskap och därunder ådagalagdt kristligt lif och nitisk verksamhet för föreningens syften, ty man skulle därigenom utestänga ifrån sig många personer, hvilkas deltagande i föreningarna vore högst önskvärdt, och hvilka redan å andra verksamhetsfält tillräckligt tydligt ådagalagt att de äro besjälade af ett sant kristligt sinne.

Knapphålsdrottningen.

Öfversättning för Ungdomsvännen.

(Forts. fr. N:o 41.)

är hans vilja att kalla eder härifrån, må han då skänka eder sin nåd och förlåtelse!

Den dagen ansåg jag mig ej böra säga mera. Jag inskränkte mig till att läsa några verser ur evangelium, hvilka jag beledsagade med några enkla betraktelser samt en från hjärtat gående bön. Johnson blef småningom lugnare samt bad mig komma tillbaka en annan gång.

Just som jag skulle gå, klappade det hårdt på dörren; en person, i hvilken jag igenkände Knapphålsdrottningen, kom in straxt därpå och hade med sig litet god mat, afsedd för den sjuke. Jag fruktar att jag betraktade henne med mera nyfikenhet än höflighet, men det tycktes hon ej märka. Jag medger, att en viss missräkning blef följden af min undersökning. Däröfver blygdes jag dock snart, ty ej var det Knapphålsdrottningens fel, att hon på intet vis motsvarade den bild min föreställning skapat sig af henne. Jag hade tänkt mig henne såsom en blond kvinna med blåa, milda ögon, ett behagligt småleende, intagande och fängslande. Och framför mig stod en stor gestalt med manliga drag, bred haka, hårdt slutna läppar och karlavulen blick, en dugtig kvinna med ett ord. Hennes skarpa stålgrå ögon hade ett kallt och hårdt uttryck och egde ej en skymt af den genomskinliga och mörka färgskiftning, som min inbillning hade förlänat dem. I hennes ansigtsuttryck fanns en sällsam blandning af sorgsenhet och beslutsamhet, som vitnade om en bestämd karakter. Hon tycktes vara omkring fyratio år, ehuru det nästan gråa håret gjorde att hon såg äldre ut.

Drottningen, som besvarat min helsning genom en lugn och värdig böjning på hufvudet, närmade sig Johnsons bädd.

— Nå, huru står det till i dag? frågade hon med mildare röst, än jag hade väntat.

— Jag är mycket matt, men har inga plågor, utom då hostan kommer på.

— Tacka Gud därför, min stackars vän. Förr hade ni så svåra plågor.

— Ack ja, utropade han, men det är bättre nu! Han skulle just börja med sitt älsklingsämne, hoppet om att snart blifva frisk, men den besökande gaf honom ej tid därtill.

— Hvad säger doktorn? frågade hon lifligt.

— Han säger ej mycket, svarade madam Johnson. Han ordinerar att han skall äta samt säger, att han får äta och dricka hvad han vill.

Knapphålsdrottningen kastade på mig en hastig blick, som tycktes säga:

Då är det förbi med honom.

Under tiden hade den sjuke återtagit sitt arbete. Knapphålsdrottningen hejdade honom med handen och yttrade moderligt:

— Ni vet ju att det endast är för att förströ eder, som jag skaffat er det här.

— Ett barn skulle kunna göra det utan ansträngning, svarade Johnson leende, dessutom inbringar det alltid några öre.

— Hvad det beträffar, behöfver ni ej alls oroa er, återtog Drottningen med myndig ton; vi skola nog draga försorg om eder. Och ni, madam Johnson, vet ju också, att ni ej får låta arbetet hindra er att sköta er man. Jag skall betala er i förskott för några dussin kragar, som ni kan sy framdeles så småningom.

— Se här, Johnson, tillade hon, i det hon vände sig till den sjuke, jag har med mig litet pudding, som jag sjelf lagat till; tror ni, att ni kan smaka på den? (Forts.)

För personer, som lefva mera i obemärkthet, skulle väl ock i många fall en på långvarig personlig kännedom grundad rekommendation af någon eller några bland föreningens förut varande aktiva medlemmar kunna göra tillfylles. Genom uppställande af alltför stränga stadgebestämmelser skulle man här kunna åstadkomma mycken skada.

Vår mening är altså, att de föreningar, som äfven mottaga passiva medlemmar, hvarmed alltid bör förstås personer, »som utan att vara bundna af föreningens grundsatser önska åtnjuta dess förmåner», icke böra onödigtvis försvåra öfvergången från passift medlemskap till aktift, utan handhafva denna sak i full frihet från abstrakta regler, och vi tro, att ett dylikt friare förfarande skall utöfva ett godt inflytande på medlemmarnas eget intresse för föreningsverksamheten.

Angående önskvärdheten i allmänhet att föreningarna mottaga äfven passiva medlemmar, i den mening detta ord här användts, torde meningarna nu mera knappast vara delade. I detta fall hänvisa vi våra läsare till den utredning, som redan lemnats i n:r 16 af denna tidning.

Stockholm. K. U. F. M. Kungsgatan 2. I går afton höllså föreningen en två timmars liflig diskussion om *vivisektionens* berättigande eller icke, hvilken inleddes med ett sakrikt föredrag af med. kand. *N. Haller*.

— Föreningen har ytterligare mottagit, af en person som önskar vara okänd, en gåfva af 100 kronor.

Östersund. Förslaget till stadgar för den i förra numret omnämda tilltänkta K. F. U. M. diskuterades den 17 dennes på ett möte, besökt af inemot tjugu personer under pastor E. J. Östmans ordförandeskap.

Enligt de vid samma tillfälle antagna stadgarne är föreningens ändamål:

a) att sammanföra sådana unge män, som, sedde i Jesus Kristus sin frälsare och sin Gud, enligt den heliga skrift, vilja i tro och vandel vara hans lärjungar och gemensamt verka för utbredandet af sin mästares rike bland unge män;

b) att vara ett skydd mot de frestelser, som möta den unge mannen på hans väg;

c) att erbjuda ett stöd åt sina sjuka eller nödlidande medlemmar.

Detta mål söker föreningen förverkliga genom följande medel:

a) genom tillhandahållande af en lokal, där unge män kunna tillbringa sina fristunder;

b) genom bibelklass en gång i veckan;

c) genom bibliotek, innehållande god literatur i skilda ämnen.

Medlem af föreningen kan hvarje man, oberoende af kyrklig bekännelse och samhällsställning, blifva, som förbinder sig

a) att flitigt använda de medel, som föreningen erbjuder för ernående af sitt ändamål;

b) att föra en sedlig och sträng vandel;

c) att ställa sig föreningens stadgar och öfriga bestämmelser till efterrättelse.

Föreningen delas i aktiva och passiva medlemmar. Till aktiva medlemmar välja de äldre (förut varande) aktiva medlemmarne sådana personer, »som under en längre tid tillhört föreningen och därunder visat sig besjälade af sant kristligt lif och skickliga att verka för föreningens syfte».

De aktiva medlemmarne ensamma hafva rösträtt. De bestämma årsafgiften och tillsätta styrelsen.

Styrelsen skall bestå af 6 personer och har att sörja för »att föreningens angelägenheter bedrifvas med största möjliga kraft och klokhet och att lokalen vårdas och på dertill bestämda tider hålles öppen». Styrelsen mottager anmälan om inträde i föreningen och kan vägra sådant. Styrelsen kan ock utesluta medlem, som icke fullgjort sina pligter mot föreningen. Af styrelsen afgår hälften hvarje år, men kan omväljas.

Sedan stadgarne antagits, inskrefvo sig några personer i föreningen, hvarjämte beslöts, att nytt möte skall hållas om fjorton dagar, då styrelse väljes. Till dess kunna inträdessökande anteckna sig på listor, tillgängliga hos pastor Östman, predikanterne Johansson och Hellström samt agenten K. A. Karlsson.

(e. Jemtl. Tidn.)

Helsingfors. *Studenternas religiösa diskussionsförening* hade för någon tid sedan å studenthuset ett särdeles talrikt besökt möte — det första denna termin. Det som utöfvat dragningskraften till mötet, var den fråga, som annonserats såsom diskussionsämne: *behofvet hos oss af en kristlig förening af unge män.* Som bekant, är vårt land det enda bland Europas civiliserade stater, der denna välsignelserika gren af den inre missionsverksamheten lemnats obeaktad. Genom den uti Stockholm senaste sommar församlade storartade verldskonferensen framstod denna vår försumlighet såsom ett mer än sorgligt faktum. Detta hade äfven föranledt ofvannämda förening att taga den behjärtansvärda saken under öfverläggning.

Diskussionen inleddes af studeranden A. Hjelt med ett kortare föredrag om bemälda föreningars uppkomst och ändamål, hvarjämte referenten gaf en skildring utaf kristliga föreningens i Stockholm organisation och verksamhetssätt.

Under den härefter uppkomna lifliga diskussionen instämde samtliga talare deruti, att dylika föreningar i Finland egde en vidsträckt mission; isynnerhet betonades att en allmän ynglingaförening, öppen för unga män af alla samhällsklasser i vår hufvudstad, vore af behofvet påkallad. För åstadkommandet af en dylik gälde det att vända sig till den stora allmänheten, hvilket steg föreningen dock ej ansåg sig böra taga; man enades nemligen därom att lämpligare vore om några af samhällets äldre medlemmar toge saken om händer. Till föreningens kunskap hade äfven kommit att denna samma fråga inom kort är ämnad att upptagas till behandling, på en konferens af stadens präster, hvarför man kan hoppas, att saken ej får resultatlöst förfalla.

Mötet var ett vältaligt vitnesbörd om *att det ej saknas för saken intresserad ungdom.* (H. Dagbl.)

Unga-kvinnors-Föreningar

Flyttningsdagarna äro inne, och vid alla ångbåtar och bantåg speja de nitiska ombuden för K. F. U. K. efter anländande landsflickor, som söka tjänst i hufvudstaden, bjuda dem logi, som behöfva det (de alldeles medellösa å nattasylen, de öfriga å härbärget vid Klara Östra Kyrkogata nr 7) och alla till aftonmötena å föreningslokalen, Norrlandsgatan 13, där denna vecka möten hållas hvarje kväll.

I onsdags hölls det första af dessa möten. Sedan kaffe serverats och en sång sjungits, höll doktor Staaff en kortare religiös betraktelse, och fru Andersson-Meijerhelm uppmanade med några träffande ord alla, som möjligen finge anbud om plats på landet, att icke af någon falsk blygsel för att komma tillbaka, eller några bedrägliga utsigter om litet högre lön i staden låta förleda sig att afslå sådana anbud, samt att här i Stockholm icke blindt taga emot den första plats som erbjödes, då man kunde bli grymt bedragen.

Såvidt möjligt söker Föreningen äfven bereda platser åt sådana som ännu ej erhållit sådana. Af i onsdags omkring ett femtiotal närvarande äldre och yngre tjänarinnor och tjänstsökande befans detta också vara förhållandet med ej mindre än tjugu.

Vid Gustafsbergs porslinsfabrik höll fru Andersson-Meijerhelm i söndags ett möte för omkring 200 unga kvinnor, de flesta anställda som målerskor vid fabriken. Efter föredragets slut bildades en liten gren af K. F. U. K. 22 medlemmar vunnos genast. En sådan verksamhet vid Gustafsberg är ganska behöflig, ej så mycket för möten om hvardagsaftnarne, ty då hafva flickorna ofta undervisning i ritning och andra ämnen, men om söndagarna behöfva de hemtrefliga möten där såväl deras ande som sinne kan näras och lifvas. Med denna gren hoppas vår centralförening kunna stå i nära förbindelse, och bjuda våra unga systrar på ett hem i vår förening, då de komma in till staden och möjligen ej här hafva några bekanta. Vi kunna också på våren göra utflykter till dem, och på så vis få vi »tjena hvarandra inbördes, så fullborda vi Kristi lag».

Godt vore att vår centralförening hade till sin hjelp flera bildade damer, som kunde leda bibelklasser, hålla praktiska föredrag m. m., så kunde vi bilda små grenar rundt omkring Stockholm.

Jönköping. Genom fru Andersson-Meijerhelms besök för någon tid sedan i denna stad och hennes föredrag uppstod på allvar den tanken att äfven här bilda en K. F. U. K.

Den 9 d:s kommo några fruar och unga damer tillsammans å Viktoria. Kallelsen till sammanträdet hade utfärdats af fru Ramsay, hvilken ända sedan 1878 haft en syförening på Viktoria för unga fabriksflickor, och som derför gjort sig förtrogen till en viss grad med föreningens blifvande verksamhet. Efter öfverläggning beslöts enhälligt bildandet här i staden af en förening under benämning: »Kristliga föreningen af unga kvinnor i Jönköping», och stadgar antogos. Enligt dessa är föreningens syfte att på bibelns grund förena kristna kvinnor af alla samhällsklasser att verka för unga kvinnors sanna väl i intellektuelt, moraliskt och andligt afseende.

Vid valet af styrelse tillkännagaf fru Ramsay, att hon icke ville blifva ihågkommen till styrelseledamot, men att hon ville kostnadsfritt tillsvidare för föreningens möten och styrelsens sammanträden upplåta lokal i Viktoria. Till medlemmar af styrelsen utsågos sedan fru *Smith* (ordförande), fru grefvinnan Stackelberg, fru Bratt, fru Odencrants och fru Westling samt fröknarne Hellen Ramsay, Billing, Lemchen, Clemitson, Stackelberg, Elise von Sydow och Elin von Sydow.

Angående föreningens verksamhet för den närmaste tiden är uppgjordt följande skema: Måndagsaftnar hållas möten för undervisning i skrifning; tisdags- och lördagsaftnar symöten; onsdagsaftnarne afses för allmänna möten, då de närvarande sysselsättas med handarbeten, musik, läsning m. m.; på torsdagsaftnarne meddelas undervisning i sång, och på söndagsaftnarne hålles bibelklassmöten. (J. P.)

Ystad. En K. F. U. K. har i dagarna bildats jämväl i denna stad under ledning af grefvinnan Ruth.

En modig och uppoffrande kvinna.

(Utdrag ur en korrespondens från Kristiania till norska tidningen *Framgang* i fjor).

Nu skall jag komma till en verksamhet, som synes mig vara i högsta grad märkelig, ja alldeles ensamstående.

Bland dem, som verksammast deltogo i utdelningen af blommor (den s. k. »blomstermissionen») har jag nämnt fröken Anna Jensen. Det är en ung flicka, 22 år gammal, liten, ljuslett och späd. I sitt sextonde år blef hon fritänkerska — radikal fritänkerska, säger hon sjelf. Men två år senare blef hon gripen af Guds ord och fullständigt omvänd, och sedan har också hennes ifver för Guds verk varit brinnande.

Sedan den 7 augusti (i fjor) går hon hvarenda söndags morgon ned till fartygshamnarne för att uppsöka och taga reda på afsigkomna, försupna sjåare. Första söndagen fann hon fyra sådana i ett båtskjul och dertill en full gammal kvinna med en tom bränvinsflaska. Fröken Jensen försökte först att ge dem hvar sin lilla traktat, men detta tillbakavisades naturligtvis med förakt och åtlöje: sådana der papperslappar hade de ingen nytta af o. s. v.; käringen var storm ovettig. Då frågade fröken Jensen i stället en af männen om han hade druckit kaffe. Nej, han hade ej råd till sådant, när han ej ens hade råd att skaffa sig en bostad; han och hans kamrater tingo allt stilla både hunger och annat med en bränvinstår och hålla lifhanken uppe med *det*. Hon frågade, om de då ej gerna ville ha sig litet kaffe. Jo, det ville de visst det, om det var någon möjlighet; och så gick hon med dem in på ett tarfligt nykterhetsvärdshus och gaf dem mat och kaffe. När de sålunda blifvit mätta, sade hon dem rent ut, att hon hade en afsigt med detta, och det var att få dem bort från förderfvets väg och föra dem till frälsaren. Och så talade hon varmt och innerligt till dem om den Frälsare, som är kommen att uppsöka och frälsa de förtappade. Allt detta gjorde ett starkt intryck på dem: det var för dem någonting alldeles nytt att erfara vänlighet och höra talas om att någon fans, som hade ett kärleksfullt hjärta äfven för dem. De blefvo stillsamma och höfliga under samtalet; och till slut stämde hon möte med dem igen på samma nykterhetsvärdshus sändagen derpå. Om de då infunne sig nyktra och ordentliga och bade kunnat låta bli att dricka, så skulle hon hålla dem med mat en vecka. Hon kom nästa söndag igen, med klappande hjerta,

och — ganska riktigt — där stodo de allesamman, rentvättade, fullkomligt nyktra och med alla tecken till att äfven ha hållit sig nyktra under veckan. — Och på detta sätt går fröken Jensen nu hvar söndags morgon ut för att få fatt i flere, och hon har på den korta tiden af några månader samlat ihop 42, hvilka alla i högre eller lägre grad varit hemfallna under dryckenskap, men som nu äro omvända till Gud. Hon träffar dem nu hvarende morgon kl. half 7 på ett öfverenskommet ställe vid hamnen; där hålles bön och sjunges en psalm, innan de gå till sitt arbete. Af de 42 ha 26 ingått i nykterhetsföreningen och en del af dem blifvit goodtemplare. Fröken Jensen har en rent af underbar förmåga att vinna deras förtroende, och hon säger sjelf, att det är förfärligt gripande att höra deras bekännelser och deras beskrifningar öfver, huru det gått utför med dem steg för steg; nästan alltid är det brännvinet som är skulden. Det bästa sättet, säger hon, att få dem till att lyssna till Guds ord, är att stilla deras hunger och så att säga tina upp deras arma förfrusna och vissnade lemmar genom värmen och genom vänlighet. Hon har haft den glädjen, att många af dem, hon räddat, i sin ordning tagit med sig kamrater, och hon har hört dem uppmuntra dessa med ord sådana som: »Ryck upp dig, gosse, och låt bli att dricka, så vill Gud hjälpa dig; det är brännvinet, som gör oss olyckliga, utan det så kunde vi ha det bra», o. s. v. — Hon hyser godt hopp om, att de skola fortfara att hålla sig ordentliga. Hittills har skaran omkring henne ständigt vuxit, och hon säger, att många af hennes skyddslingar visa en rent af rörande älskvärdhet.

Jag tänker, att vi alla äro eniga om att önska henne lycka i hennes välsignelserika verksamhet, och härmed vill jag sluta denna fullt sanningsenliga skildring.

Från Londons fattigkvarter.

Eastend, den östra delen af London, på sidan mot hafvet, hemvisten för den grufligaste fattigdom, som verlden eger, skildras på följande sätt af en meddelare till Vårt Land:

Att på en promenadtur få en öfverblick öfver detta jättelika fattigkvarter med kanske en million invånare, eller lika mycket som en af Europas största städer för sig, därom kan ej bli tal — hvad man ser, får dock en alldeles egendomlig färg och betydelse genom medvetandet om att detta och detta och detta förekommer så många tusen, kanske tio och hundratusen gånger i Eastend. Att se en arbetslös, svulten och trasig hamnarbetare är bedrövligt nog, men att veta, att han med nödvändighet dagligen har 7- à 8,000 olyckskamrater endast af *sitt* handtverk, är ohyggligt, förfärligt — att se ett »brännvinspalats» med skaror af försupna individer af båda könen och så att säga alla åldrar ragla omkring vid de halföppna glasdörrarne, är föga glädjande, men att stöta på samma syn i hvart tredje gathörn och oftare — att veta, att det på blott några tusen tunlands areal finnes minst 7- à 800 dylika eländets och lastens hufvudkvarter, det ingifver ovilkorligen en känsla af hopplöshet.

Det är en kylig höstafton. Luften är drypande våt dels af tung, stinkande stenkolsdimma, dels af ett genomblötande regn, som fallit i samma tempo sedan daggryningen. Foten slinter oupphörligt på stenläggningen, och det är i halfdunklet svårt att undgå att oupphörligt törna emot någon af de tusen mörka gestalter, som nu färdas på gatorna. De hundra tusentals docks- fabriks- och handtverksarbetarne strömma just nu utpå gatorna för att styra kosan mot hemmet — om de ha något — eller mot värdshuset, danslokalen eller kaffehuset. Alla göra i sitt yttre det smutsgrå, sorgliga intryck, som denna plats nödvändigt pålägger sina invånare. Några äro ganska omsorgsfullt, andra vårdslöst klädda — alla göra mera eller mindre ett intryck, som om de gingo i »bättre, aflagda herrkläder», ty den nätta, blå blus, som i Frankrike eller Belgien skyddar arbetaren mot all nedsättande efterapning af gentlemannens drägt, saknas i England.

Det är svårt att afgöra, om den lägre befolkningen i London blir mera förderfvad af sina lefnadsförhållanden nu än förr. Tillgången på upplysning är visserligen mycket större nu än någonsin förr, men tack vare de usla förlustelser, som på alla möjliga sätt lägga an på att behaga en dålig smak, samt tack vare koncentreringen i lastens och brottets smittosamma atmosfär är också demoraliseringen större och farligare är någonsin.

Annonser

Kristliga Föreningen af Unge Män

2 Kungsgatan, 2 tr.
Allm. Telef. 68 00.

Lokalen öppen alla dagar kl. 4—10

Veckoschema:

Söndag kl. 7,30 Kort religiöst föredrag för unge män.
Måndag » 7—8. Tysk samtalsöfning.
» Undervisning i tyska.
» 8—9. Gymnastik.
Tisdag » 6—7,30. Undervisning i snabbskrift.
» 7,30—9. Bibelklass.
Onsdag » 7—8. Fransk samtalsöfning.
» Undervisning i franska.
» 8—9. Gymnastik.
Torsdag » 6—7,30. Undervisning i snabbskrift.
» 7,30—9. Diskussionsöfning eller Föredrag i allmänt ämne.
Fredag » 7—8. Engelsk samtalsöfning.
» Undervisning i engelska.
» 8—9 Gymnastik.
Lördag » 6—7. Föreläsning i svensk statsrätt och komunallagstiftning.
» 7—8. Musikafton.
» 8—9. Sångöfning.

Tidningar (omkr. 100). Biblioteket (omkr. 500 band) öppet hvardagar kl. 7—7,30.
Té och mjölk med smörgås hvarje afton kl. 9,
Aftonbön kl. 9,30.
Anmälan om inträde hos sekreteraren, som träffas kl. 6—10 å lokalen. Afgiften, 3 kr. för det sista kvartalet, berättigar till kostnadsfritt deltagande i alla kurser och öfningar (utom stenografi.)

Söndagen d. 28 oktober
kl. 7,30 e. m.
Föredrag af Doktor Th. Mazér:
»Humanitet.»

Torsdagen d. 1 november
kl. 7,30 e. m.
Offentligt föredrag:
»Jean Pauls författareverksamhet»

såsom det första i en serie af fyra föredrag öfver samma ämne.

Seriebiljetter à *3 kr.* och enkla biljetter à *1 kr.* tillhandahållas i föreningens lokal fr. o. m. lördagen d. 27 okt. kl. 7—8 e. m.

C. Berg
23 Artillerigatan 23
Stockholm
bemedlar köp och försäljning af *stads-* och *landtegendomar* samt emottager uppdrag till härvarande *vader- och öfver-rätter*, ombesörjer *lagfart å egendomar, bevakningshandlingars* inlemnande, utreder *sterbhus*, förrättar *bouppteckningar* uppsätter *testamenten* samt ombesörjer *vicevärdsgöromål* och inkasseringar, m. m. Vänden Eder med förtroende till
C. Berg
23 Artillerigatan 23
Stockholm
Träffas: *kl. 10—12 f. m., 3—5 e. m.*
Allm. Telef. 73 08.

I Vedhandeln
4 Observatoriegatan 4
försäljes frisk och god björk- samt al- och barrved, såväl sågad som osågad jemte antracit-, sten och träkol, engelsk och svensk kokes, hemsänd till alla delar af Stockholm.
Obs.! Äfven säljas ved-, kol- och kokspoletter.

K. F. U. K:s möten:
Norrlandsgatan 13, 2 tr.
Söndag 6—9 e. m. Börjar med bibelklass.
Onsdag: 6—9 e. m. arbetsklass.
Nytorget 46. Söder.
Lördag: 7—9 e. m. arbetsklass för fabriksflickor.

Genom **K. F. U. K:s placeringsbyrå**, 13 Norrlandsgatan, anskaffas alla sorters tjenarinnor, biträden i hushåll och affärer samt lärarinnor. Adresser och rekommendationer till utlandet lemnas åt unga flickor, som äro rekommenderade af någon af föreningens medlemmar.

Å Fredrika-Bremer-Förbundets byrå,
Stockholm,
finnas kvinliga arbetssökande anmälda, såsom: lektionsgifvare, svenska och utländska lärarinnor för hem och skolor, kontors- och skrifbiträden, husföreståndarinnor, sällskap och biträden i hem, föreläserskor, gymnaster, sjuksköterskor m. fl.

Välgjorda
Möbler
Bättre och enklare. Billigt pris.
Äfven mot afbetalningar.
Malmskilnadsgatan 46
7 Oxtorgsgatan 7
A. Lagerberg.
Egna tillverkningar.

C. P. HÖGLANDER'S
Skoetablissement
(Etablerad 1870.)
24 Brunkebergstorg 24
Stockholm.
Rekommenderar mina allmänt väl. kända tillverkningar.
Alt af eget fabrikat.
Beställningar och reparationer utföras.
Allm. Telef. 68 81.

EMIL LARSENS
skrädderiaffär
18 Brahegatan 18.
Obs.! Goda tyger. Billigt pris.
Obs.! Solidt arbete.
Allm. Telef. 71 16.

A. & O. Schultén
STOCKHOLM,
2 Normalmstorg 2
och
7 Sturegatan 7.
Stora och välsorterade lager af
Garn-, Väfnader & Trikåvaror
i parti och detalj till billigaste
fabrikspris.
Profven sändas till landsorten franco.

Vid Herberget
för tjenstflickor, Klara Östra Kyrkogata N:o 7, erhålla yngre tjenarinnor, som för tillfället saknas anställning, nattlogis jemte kaffe på morgonen för 35 öre. Betyg skola medföras.
På samma gång man erbjuder flickorna denna billiga fristad, vill man härmed varna dem för att lemna sina platser i hemorten, i tanke att få det bättre i Stockholm, ty »att få det bättre» lyckas nästan aldrig, så vida man icke på förhand fått säkert löfte om bestämd plats.
LINA NORDWALL,
Herbergets stiftarinna.

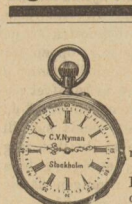

C. Victor Nyman
13 Brunkebergstorg 13,
Stockholm.
Allm. Telefon 54 93.
Lager af Vägg- Väck- och Fickur. Väl examinerade och justerade. Ur mottagas till reparation. Order från landsorten expedieras mot efterkraf. Elever mottagas mot betalning. Priskurant sändes och bref besvaras mot porto.

Honourable Mention
från
Urmakareföreningens Exposition i London 1873.
Fem års praktik
hos
kronometerfabrikör
V. Kullberg.
London.

Till Amerika!
(Bremer-linien).
Generalagentur, Stockholm.
Utvandrare och **resande** befordras med **Norddeutscher Lloyds** kejserliga postångare till **New-York, Baltimore, Filadelfia** och **Boston** samt till **Australien, New Zeeland, Ost-Asien** och **Syd-Amerika.**
Närmare underrättelse hos
Grossh. *S. G. Borin,*
N:o 1 Packhusgränd, Stockholm.

Nilsson & Dahlbeck.
38 Skrädderi-Etablissement 38
samt lager af färdiga
Gosskläder
Regeringsgatan
Stockholm.

Stockholm, David Lunds Boktryckeri 1888.

UNGDOMS-VÄNNEN.

KRISTLIG TIDNING FÖR SVERGES UNGDOM.

N:o 44. Fredagen den 2 November. 1888.

Prenumerationspris:
Helt år 1 kr., 3/4 år 75 öre, 1/2 år 60 öre, 1/4 år 30 öre.
Postbefordringsafgift 20 öre.
Till Amerika 3: 50; Norge, Danmark och Finland 3 kr.

Redaktör och ansvarig utgifvare:
Fil. kand. Gustav Sundbärg, Stockholm.
Träffas dagligen kl. 4—5 e. m. Tunnelgatan 15.

Annonser
à 8 öre pr petitrad mottagas å tidningens expedition: David Lunds boktryckeri, Humlegårdsgatan 17. Telef.: Allm. 50 88.
Lösnummer: 5 öre.

Principerna för den fysiska utvecklingen.

(Föredrag af professor *L. M. Törngren* vid Veridskonferensen i Stockholm.)

Detta ämne är alltför omfattande för att på en timme eller en del af en timme blifva grundligt behandladt, och jag skulle aldrig hafva åtagit mig det smickrande uppdraget att tala i denna högt ärade församling, om jag ej hade uppfattat saken så, att man ville höra något om den här i landet uppkomna och allt mera öfvade gymnastiken.

Men då jag efter förmåga vill söka uppfylla en sådan önskan, blir det lätt att derunder vidröra några andra allmängiltiga grundsatser för den fysiska utvecklingen; ty vår gymnastikmetod grundar sig äfven på kännedom om menniskokroppens beståndsdelar, byggnad, funktionella lifsyttringar och rörelseförmåga m. m.

Civilisationen har fört menniskan och drifver henne allt längre bort från det s. k. naturtillståndet; men vi få ej derför i afseende å utvecklingen gå emot, utan måste följa naturens lagar. Under lifvet måste tillgången stå i ett fördelaktigt förhållande till förbrukningen, för att det skall blifva något öfver för utvecklingen.

Naturen vill jemvigt, och då denna blir störd, underlåter naturen ej att gifva detta tillkänna. Öfverflödet är ej mindre skadligt för utvecklingen än bristen. Man lefver blott af den föda som kroppen förmår smälta och upptaga, men ej af allt det som förtäres. Måttlighet är derför ett vilkor för ett sundt lif. Montesquieu påstod, att »hälften af parisarne förstörde sig med att suppera och den andra hälften genom att dinera». Jag är rädd för att det finnes godt om sådana parisare äfven utom Frankrike. De gamla romarne visste redan, att med måttlighet i mat och dryck kunde man undvara läkare.

Omåttlighet i mat och dryck medför en del andra öfverdrifter, alltför väl kända för att behöfva här upprepas. Det har också blifvit sagdt, att »utan måttlighet kunna ej själ och kropp arbeta väl tillsamman».

Huru skall då ett sådant samarbete bäst kunna ske? Hvilkendera skall hafva öfverhanden, är den ena ställd öfver den andra, eller stå de bredvid hvarandra, så att än den ena och än den andra skall vara bestämmande? Dessa frågor kunna gifva anledning till mycken reflektion; men vi få ej nu för mycket fördjupa oss i detaljer utan helt kort och bestämdt svara: kropp och ande höra tillsamman och skola under jordelifvet utgöra ett helt ända till dess anden förklarad skall lemna sitt jordiska omhölje. — Hvad fiana vi då? Jo, om lifvet varit sådant det bort, — vi kunna ju få kalla detta normalt, — då har anden begagnat sig af kroppen för sitt höga måls nående, hvarefter kroppen får återgå till mull. Möjligen har den der förut lefvat upp i andra kroppar, som i sin ordning med större — möjligen med mindre — framgång gå samma mål till möte.

Häri se vi sålunda kroppens uppgift, nämligen att under lifvet vara andens villiga redskap. Hurudant bör detta redskap då vara? Eller hvilka fordringar kunna vi ställa derpå?

Ja, fråga en mekaniker hurudant redskap han vill hafva, en operatör, en experimentör, en trädgårdmästare, en annan jordarbetare o. s. v., med ett ord hvem som helst. De svara alla på samma sätt: »det bästa redskap som kan fås». — Skall menniskoanden ej hafva samma anspråk och samma skäl derför? Utan tvifvel; vi skola göra dennas redskap, den tillhörande kroppen, så frisk och sund, så kraftig och pålitlig som möjligt.

Vi hafve redan omnämt ett medel dertill — måttligheten.

Ett annat är renlighet, ett tredje ren och frisk luft, ett fjerde kropps- och själsarbete, och dessa omvexlande med hvarandra, sedlighet och renlefnad m. m. Allt detta fordras för att vi skola utveckla oss till den fullkomlighet, som är möjlig för oss. Dessa vilkor hafva ständiga beröringspunkter med hvarandra.

När vi i vanligt tal nämna kroppen, förstås dermed kroppen sådan vi se den röra sig, således i dess samband med anden. Innerligheten i kroppens och andens förening är så fullständig, att vi ständigt förnimma densamma, och det är denna innerlighet, hvarom vi skola vårda oss. Man kan säga andens makt öfver kroppen, men det är fullt så riktigt att tala om kroppens förmåga att villigt tjena, lyda andens bud, d. v. s. viljan. Vi underförstå härmed behofvet att hafva en ren god vilja, men å andra sidan veta vi att kroppens osundhet lätt medför andens besmittelse; huru mången kroppsligen sjuk menniska har ej fallit offer för egen hand, trots en i och för sig stark och rättänkande vilja. Här se vi hvarthän den bristande jemvigten i kropps- och själskrafter kunna leda. Den förnämsta kroppsliga njutningen, det är förnimmelsen af en god helsa med tillhörande förmåga att kunna någ.t uträtta. Man har numera fysiologiska bevis för nyttan af måttlighet, renlighet och alla öfriga helsomedel. Men innan vetenskapen såg allt hithörande i sitt rätta sammanhang, hade menniskan lika fullt uppfattning om det för sig nyttiga; och det är denna medfödda förmåga, som mest bör anlitas, när det är fråga om att få oss till att lefva ett sundt lif. Goda vanor äro ett af de bästa stöd vi under lifvet för helsans utveckling kunna få. Vanorna, de gamla goda, som förfäderna mädde väl af, böra bibehållas, påverkas och utbildas, men man får ej låta civilisationsarbetet förstöra dem.

Kroppsarbetet har blifvit nämndt såsom ett medel, men vi äro ej alla kroppsarbetare. Ja, just derför måste vi skaffa oss sådant på ett eller annat sätt. Menniskan kan ej vara skapad med armar och ben för att blott sitta eller ligga stilla, äfven om hon derunder sysselsätter sin intelligens; och å andra sidan hvad skulle hon med denna, intelligensen, att göra, om hon blott som ett lastdjur skulle framsläpa sitt lif. Men det kroppsarbete, som i de olika yrkena förekommer, är ofta ensidigt; och det är lätt uppfattadt, att det just derigenom icke allenast blir mindre nyttigt, utan att det äfven kan blifva renaf skadligt. Detta har blifvit alltt mera insedt, och deraf har framkallats bemödande att på motorisk väg skaffa vederbörlig motvigt.

Det torde vara alla här närvarande bekant, att en af Sveriges mest storslagna söner, jag menar *Ling*, egnat sitt lif till åstadkommandet af ett system för menniskans förmåga och behof af rörelse. Han har lemnat efter sig åt sitt fädernesland och åt mensklighetenett gymnastiskt system, för hvilket Sverige rundt om jorden är omtaladt, och till hvars vård och tillämpning vi här i Stockholm ega en särskild statsinstitution, för hvilken nu jag har den ansvarsfulla äran att vara chef. Denna institution besökes årligen af ett icke ringa antal vetgiriga främlingar från olika länder.

Ling byggde, såsom redan blifvit antydt, sitt gymnastiska system på kännedom om menniskokroppens byggnad och funktioner m. m. Men mången af honom praktiserad sanning har först senare fått sitt vetenskapliga bevis. Det är ju så vanligt att empirismen går denna — vetenskapen — i förväg.

Han visste att musklerna verkställa rörelserna på befallning genom nerverna, och han hade klart för sig att muskeln blir starkare genom arbete. Men nu för tiden känner man detta på ett mycket fullständigare sätt, ehuru nervfysiologerna ingalunda äro tillfreds med sin vetenskaps nuvarande tillstånd. — Nu känner man lagarna för förbränningen mycket fullständigare, och man vet, att muskeln genom arbete blir starkare blott ifall han ej får för mycket arbete, och om han får lämplig tillförsel i den mängd, som han behöfver. Men låtom oss komma i håg, att Ling var nästan årsbarn med syrets upptäckt af *Priestley**. Han föreskref likväl, att rörelsen skulle ordnas efter dess *verkan på de inre organen* och uppställde bröstet såsom den kroppsdel, hvarpå man företrädesvis borde egna sin uppmärksamhet under gymnastik. Lings efterträdare, Branting, yttrade senare, att verkan på *kärl* och *nerver* är både vägen och målet för en riktig gymnastik. Man finner lätt, att dessa båda uttalanden ej strida mot hvarandra, utan låta lätt förena sig. För att visa riktigheten häraf skall jag bedja få framhålla några fysiologiska fakta. Det nämndes nyss, att ingen rörelse utföres annat än på bud genom nerverna, men ingen rörelse sker heller utan att åstadkomma en större eller mindre retning på en nerv, hvarigenom sålunda en återverkan sker på den större eller mindre centrala nervkällan. Derför säges också med fullt fog, att »muskelkraften står i oafbruten förbindelse med kärl och nerver, och att dessa senare utbildas jemlikt musklerna».

Genom hvarje muskelsammandragning med tillhörande utsträckning påverkas nemligen blodkärlen genom pressning af blodet ifrån de perifériska delarne samtidigt som den arteriella strömmen från hjertat befordras. (Forts.)

* Ling föddes 1776. Syret upptäcktes 1774.

Ungdomsvännen utdelas hädanefter i Stockholm hvarje *fredags* eftermiddag och försändes till landsorten med eftermiddagens och aftonens bantåg samma dag. Oregelbundenheter i tidningens framkomst torde delgifvas redaktionen.

Från skilda håll.

Stockholm den 2 November.

Elberfeld-systemet. För någon tid sedan lästes i tidningarna, att regeringen tilldelat komminister A. L. Meijer i Malmö ett reseunderstöd för att studera fattigvården i Elberfeld. Hvarför just i denna stad? frågar man kanske.

Jo, emedan i Elberfeld sedan mer än trettio år tillbaka tillämpats ett eget system för fattigvården, som vunnit stort anseende i Tyskland och begynt sprida sig äfven till andra länder. Staden, som har något öfver 100,000 innev., har nämligen fördelats i ej mindre än 300 fattigvårdsdistrikt, och i spetsen för hvarje sådant står en af stadens mest ansedda borgare, hvilken har att vårda och hjälpa de fattige inom distriktet. På hvarje sådan föreståndare (»vårdare») kommer ej mer än 2 à 4 fattiga familjer, hvilket just är systemets kärnpunkt, emedan vårdaren på så sätt kan bli noga bekant med sina skyddslingars alla förhållanden och bistå dem på ett hjärtligt och personligt sätt, i stället för den vanliga fattigvårdens demoraliserande affärsmässighet. Systemets verkningar prisas mycket, och hvad som ej är minst märkligt: stadens bäste män täfla om hedern att få bli fattigvårdare, ehuru därmed ej är förenad den minsta inkomst, utan tvärtom utgifter, då ju vårdaren, om han nitälskar för sin uppgift, gärna kommer att bistå äfven af sina enskilda tillgångar.

Årets skörd. Rapporterna härom börja nu inkomma. Skörden har i Skaraborgs län blifvit god, på Gotland öfver medelmåttan, i Jönköpings län medelmåttig och i Västerbottens län under medelmåttan. I allmänhet har höstsäden gifvit sämre skörd än vårsäden, hvilken senare i synnerhet gifvit rikligt med halm. En del af vårsäden har ej mognat.

Återfall i brott. Vid pass en tredjedel af alla manliga fångar, som efter utstånd straff utsläppas från våra straffarbetsfängelser, måste förr eller senare för nya brott intagas ånyo.

Lifstidsfångar, som under tio år af straffriden förhållit sig väl, pläga sedan benådas, men mot vilkor att de intagas till straffets fortsättande om de ertappas med någon ny förbrytelse, äfven om den är af ringare art. Äfven af de sålunda benådade måste ungefär en tredjedel införpassas till fängelset igen.

De tyska lotterierna. Huru mycket pänningar, som årligen gå ur landet till de tyska lotterierna, kan man få en föreställning om, när man hör att en enda tysk firma, som säljer lotter, gör en besparing af *flere tusen kronor* årligen blott genom att låta ett af sina biträden resa öfver till Malmö och expediera brefven till de svenska kunderna därifrån i stället för direkt från Tyskland. När korrespondensen slukar sådana belopp, då kan man förstå i hvilken omfattning affären bedrifves. Det är sorgligt, att så många landsmän låta sig förvillas till dylikt. Ingen kristen åtminstone borde kunna känna med sitt samvete förenligt att spela på lotteri och på det sättet frästa Gud, som gifver det redliga *arbetet* sin lön, men icke vill att den ena människan skall med slumpens hjälp utplundra hundratals andra. Hvar och en som vinner på lotteri, *stjäl* sin vinst af medspelarne, de flästa fattigt folk, som vågar sina sista styfrar. Att någon välsignelse skulle kunna följa med pengar, som vinnas på detta sätt, är omöjligt, och erfarenheten visar nästan alltid att de försvinna lika fort som de kommit.

Fem och ett halft år behöfver man i medeltal ligga i Upsala för att bli präst, 5 ½ à 7 år för att taga fullständig juridisk examen, omkr. 8 år för den filosofiska graden och mer än 11 år(!) för att bli läkare. Dessa tal äro hemtade ur en nyligen utkommen universitetsstatistik af G. Eneström och visa tillräckligt, huru långvariga studierna äro i Sverige. Knappt i något annat land använder ungdomen så lång tid på förberedande studier, innan den själf kan skaffa sig sitt uppehälle. Här är en reform i hög grad efte-längtad.

Våra sjömän. Knappast finnes det något yrke, bland hvars idkare ett så öfvervägande stort flertal som fallet är bland sjömännen tillhör den ålder, som våra föreningar pläga uppställa såsom åldern för »unga män» (18—40 år).

Bland 25,238 vid de svenska sjömanshusen år 1884 inskrifne sjömän (utom befälet) voro enligt Arbetarförsäkringskomiténs uppgift ej mindre än 20,970 i åldern mellan aderton och fyrtio år, alltså nära nog 80 bland hundra. Af de öfriga voro 1,722 *under* aderton år; blott 2,546, eller ungefär hvar tionde, hade öfverskridit 40 års ålder.

Af 5,087 befälhafvare, styrmän och maskinister befunno sig dessutom 3,069, eller 60 bland hundra, i åldern mellan aderton och fyrtio år.

Större fordringar vid sjökaptens- och styrmansexamen har Göteborgs fartygsbefälhafvareförening föreslagit. Man vill att till *styrmansexamen* skall meddelas fullständig kännedom om de internationela reglerna för undvikande af ombordläggningar och om signalering, samt att till *sjökaptensexamen* skall inhemtas en grundligare kännedom om kompassens deviation och sättet för dess kompensering, om tidvattensfenomenet i allmänhet och särskildt i norra Europa samt om befraktning, hafveri, bodmeri, vexellära och bokföring, äfvensom i svenska och engelska språken.

Förslaget är inlemnadt till navigationsskolekomitén.

Söndagsvännen är namnet på en liten tidning, som utkommer hvarannan vecka och är afsedd att tala ett Herrens ord till dem som ej kunna komma till Herrens hus. Hvarje paket, innehållande 10 ex., erhålles hos bokförläggaren Beijer i Stockholm för 10 öre, och 1 ex. för året (ungefär 30 pred.) genom postverket för 60 öre.

»Qvartermasterns berättelser, äfventyr till sjös och lands af R. A. Montén». Under denna titel har nyligen utkommit en serie berättelser för den äfventyrsälskande ungdomen, hvilka vitna om en ovanligt frisk och liflig berättareförmåga hos författaren och om en slösande rik fantasi. Vi rekommendera den till det bästa. Boken, som ej är utlämnad i bokhandeln, distribueras genom David Lunds boktryckeri i Stockholm. Priset är 2 kr.

Ungdomsföreningar.

En ung man, som förut lefvat ett vildt och gudlöst lif, men senare blifvit en helgad Kristi tjänare, tillfrågades om orsaken till denna förändring. Var det någon predikant eller bok, som hade gjort ett sådant intryck på honom? »Nej.» »Var det någon, som talade med eder särskildt i religiösa frågor?» »Nej.» »Vill ni då angifva hvad som först ledde er till att tänka på er själs eviga väl?» »Jo, jag är inackorderad på samma ställe som I. B.» »Nå, talade han med er om er själ?» »Nej, aldrig förr än jag begärde ett samtal med honom, men det var en sådan mildhet i hans sätt, en sådan helig doft kring hela hans lif och uppträdande, att jag nödvändigt måste känna att han hade en källa till frid, glädje och lycka, som jag saknade. Det var något skönt i hans dagliga umgängelse, som kom mig att känna mig ful vid sidan af honom. Jag blef allt mer och mer otillfredsställd med mig själf för hvar gång jag var tillsammans med honom; och ehuru han, som sagdt, aldrig direkt talade till mig om personlig gudsfruktan förrän jag sökte ett samtal med honom, var likväl hans hela lif en predikan för mig. Han var ett lefvande bref, som talade så tydligt genom handlingar, att jag ej längre kunde stå emot, och så gick jag och vände mig till honom. Vi samtalade sedan många gånger. Han hänvisade mig till Jesus Kristus, bad med mig, tröstade mig, vakade öfver mig.» —

Hvem kan läsa detta utan att fråga sig om han dag för dag söker att med Guds hjälp vara ett lefvande bref inför sina bekanta, vänner och kamrater?

(The Watchman.)

»Humanitet.» Öfver detta ämne höll doktor *Th. Mazér* i söndags afton i K. F. U. M:s lokal, Kungsgatan 2, ett värdefullt föredrag, hvars innehåll vi hoppas kunna i korthet referera i nästa nummer.

Arvika. Kristliga Ynglingaföreningen anordnade söndagen den 14 oktober en kaffefäst, i syfte att samla medel till anskaffande af kläder åt fattiga barn.

Fästen började kl. 4 e. m. och hölls i missionshuset, som var upplyst med kulörta lyktor och prydt med blommor och grönt. Pred. D. Hagström höll ett varmhjärtadt föredrag om »ynglingens lif,» visade farorna för ungdomen af att vilja till hälften tillhöra världen och till hälften Gud, varnade för en tanklös förtrolighet mot hvem som hälst, men prisade de kristliga ynglingaföreningarna, hvilka ge åt deunga, sanna och pålitliga vänner och kamrater i den gemensamma striden mot det onda. — Missionseleven E. Engdahl uppmanade till kamp mot dryckenskapen och otukten, som föra människan »till bödelsbänken.» — Fästen afslöts med bön af Hagström.

Knapphålsdrottningen.

Öfversättning för Ungdomsvännen.

(Forts. fr. N:o 41.)

— Ja, det kan jag visst, svarade Johnson med matt röst.

— Godt; och nu lemnar jag eder. Om eder man längtar efter något, madam Johnson, så kom och tala om det för mig. Kom äfven i håg, att ni ej behöfver vara orolig öfver edert arbete.

Jag gick ut på samma gång som Drottningen. Då vi kommit ut på gatan, utropade hon: Han är ju döende!

— Ja, derom är intet tvifvel.

— Har ni sagt honom det?

— Inte precis; jag talade om döden i allmänna ordalag.

— Jag fruktar att de varit allt för allmänna, sade Drottningen höfligt, hans tankegång föreföll mig ungefär den samma som i går. Det säges, att detta är vanligt med lungsigtiga, att deras förhoppningar ökas, ju mera slutet nalkas. Men i alla fall kan man ej låta en människosjäl gå oförberedd in i evigheten.

Jag redogjorde för den verkan, de få allvarliga ord jag yttrat, hade haft på Johnson. Jag skall gå och tala med doktorn, tillade jag, och om han delar våra farhågor, skall jag försöka att upplysa den döende. Vid mitt första besök ansåg jag mig ej ega rätt att göra det. Johnson tycktes vara mycket fäst vid lifvet.

— Det är på samma sätt med mig som med eder, svarade Drottningen med mildare ton; jag försöker att uppfylla min pligt, men då jag står vid denna usla bädd, förlorar äfven jag modet. Om jag ej hade träffat er hos Johnson, skulle jag ha skickat en prest till honom.

Hon tystnade. Efter några ögonblicks betraktelser tillade hon:

— Det erkännes allmänt, att lifvet ej har mycken lycka att skänka; därför är det så mycket underligare att se, huru mycket äfven de olyckligaste, de mest vanlottade ibland oss äro fästa vid lifvet. Under helsans dagar förklara de, att lifvet ej har något behag för dem, och om deras grannar blifva sjuka, tycka de att döden bör vara välkommen; men så snart hon klappar på hos dem sjelfva, kunna de ej ens fördraga tanken därpå, utan visa bort den med afsky. Huru skall man förklara detta förhållande?

— Jag har ej tänkt så mycket öfver denna fråga som ni; likväl tror jag att kärlek till lifvet och fruktan för döden åtminstone delvis kunna förklaras genom en instinktmässig känsla, som finnes hos alla både djur och människor, både rika och fattiga.

— Hvad de rika beträffar, vågar jag bestrida det, afbröt Drottningen. Det är mindre påkostande för de rika än för de fattiga att lemna denna värld, och det är just detta som förvånar mig. Jag har sjelf mycket begrundat denna gåta, och jag har framstält den för många lärda. Af alla har jag fått samma svar, nämligen att de rika, sedan de smakat på alla jordiska njutningar, slutligen funnit att allt är fåfänglighet, då däremot de fattige, som lida brist på *allt*, ständigt invagga sig i det hoppet, att de en gång skola komma i besittning af detta *något*, som, på afstånd betraktadt, för dem synes utgöra lyckan.

— Det kan ligga någon sanning i detta. Jag tror det, men det är dock ej hela sanningen; det finnes äfven ett annat, ett moraliskt skäl.

— Hvilket då?

— De fattiga hafva ej nog gudsfruktan! Jag vill ej påstå att de äro främmande för all gudsfruktan, men den, som finnes hos dem, är hvarken nog lefvande eller nog praktisk. Gud bevara mig från att fälla hårda omdömen om dem; därtill känner jag dem allt för väl, de arma, och är allt för noga invigd i deras bekymmer. (Forts.)

Stockholm. K. F. U. M., Kungsgatan 2. I lördags firade föreningen sin månadsfäst, som var ganska talrikt besökt. Föredrag hölls af öfverstelöjtnant *R. von Koch*, behandlande några drag ur *Julius Cæsars lif*.

Föredragaren, som ansåg Cæsar »utan gensägelse vara det största namn världshistorien eger,» »det härligaste exemplar af människa, som historien känner,» skildrade på ett i hög grad liffullt och fängslande sätt den store romaren, som var lika stor som statsman, lagstiftare, talare, krigare, härförare, historieskrifvare, skald, matematiker och arkitekt. Denna utomordentliga mångsidighet hade sin grund i den otroliga styrkan af Cæsars förståndsbegåfning, som beherskade och genomträngde allt utan någon synbar ansträngning. Talaren uppehöll sig först vid en skildring af Cæsars tidigare politiska uppträdande i Rom, och huru han dervid endast genom makten af sin egen personlighet höjde allt under sin vilja. Derefter lämnades en m lande skildring af några Cæsars fälttåg i Gallien, hans utomordentliga snabbhet, som injagade en hemsk förfäran, hans personliga uthållighet, hans välde öfver sina soldater, hans ridderlighet och mildhet mot sina fiender.

Fästen, som för öfrigt upptog flere musik- och sångnummer, afslöts med en kort betraktelse och bön af pastor A. Leuwgren.

Han påminde däruti, med anledning af Cæsars härnadståg, om ett annat eröfringståg, som några hundra år senare utgick öfver Gallien, men denna gång från några fattiga, värnlösa munkar från Britannien, hvilka utan svärd trotsade svärd och död och blott genom makten af sin själfuppoffring och sin kärlek lade land och folk under Herrens Jesu välde, som består ännu sedan Cæsars skapelser för länge sedan sjunkit i grus. Herrens Jesu tjänst kunde hänföra ett ungt hjärta och ett gammalt äfven, ja göra ett gammalt hjärta ungt, och till den tjänsten kallade talaren alla, unga och gamla. Den gåfve nog af arbete för en människas hela personlighet, vore den än så mångsidig.

— I går höll doktor C. D. *af Wirsén* det första föredraget af den bebådade serien föreläsningar öfver *Jean Pauls författareverksamhet*. Tiden medgifver oss tyvärr ej nu att referera föredragets innehåll.

— Föreningen har af fru Mathilda Cederlund mottagit en gåfva af 200 kronor, för hvilken föreningen offentligen betygat sin tacksamhet.

Unga-kvinnors-Föreningar

En återblick på mötena för tjenstflickor under flyttveckan. — Under denna tid har vår förening haft både glada och sorgliga erfarenheter. Glädjande har ju varit, att våra tjenande systrar fått vara till hjälp och råd för mången rådvill landsflicka, samt att mötena varit väl besökta. Sorgligt deremot känns det att träffa på så många unga flickor, som i oförstånd komna upp till hufvudstaden och utan de betingelser, som sätta dem i stånd att kunna antaga platser. Beklagligt är äfven att så få vilja taga tjenster på landet, då dock sådana finnas i mängd.

Som det i förra numret nämdes något om onsdagsmötet, vilja vi i korthet redogöra för de öfriga mötena. Torsdagen talade först herr Andersson-Meijerhelm om vigten af bibelstudier, och sedan höll pastor Westman ett hjertligt föredrag öfver Uppenb. 3: 20. Fredagen väntade vi förgäfves besök af flera herrar, hvilka lofvat att komma, men vi redde oss väl med våra vanliga kvinliga talare och hade en särdeles hemtreflig afton. Lördagen talade pastor Carlsson i Östermalm öfver Dav. 25 Psalm samt mr Leonard öfver fördelarne att vara på Herrens sida, hvilka äro, att man är lycklig — säker — segerviss och att Jesus är der! Söndagen leddes bibelklassen som vanligt af föreningens ordförande, hvarefter kapten Ahlberg talade. Efter kaffeserveringen diskuterades på det lifligaste den praktiska frågan: »Hvilka äro unga flickors farligaste fiender?»

Mötena hafva besökts af omkring 40 à 50 tjenarinnor, hvaraf i allmänhet hälften varit utan plats, men många af dessa hafva fått platser under mötena. Ännu flera hade kunnat få, om de velat taga till landet.

Det är glädjande att se, huru känd föreningens verksamhet redan är, så väl på egendomarne omkring Stockholm som i landsortsstäderna. Föreningens yttre rum har vid hvarje möte till en stor del varit upptaget af matmödrar från landsorten, som, trötta efter dagens fåfänga sökande på kommissionskontoren, slogo sig ned hos oss, i hopp att på kvällen finna flickorna villigare att sköta »de besvärliga kreaturen.» Kl. 5 på söndagseftermiddagen aftackade styrelsen sin snälla hjälptrupp, bestående af omkring 20 af de yngre medlemmarne af föreningen, hvilka nu, upplifvade af kaffekoppens nektar, berättade sina erfarenheter på gator och gränder, vid tåg och båtar. Som vi ej våga återge dessa lifliga skildringar, emedan vi då skulle upptaga en stor del af denna tidning, så sluta vi nu med ett hjertligt tack till alla som hjelpt oss, så väl med gåfvor in natura, som med personlig hjelp.

Natalie.

Att vara beständig i det dagliga lifvet.

Af

Mrs Rannister.

»Och ändock sägen I: 'Herren handlar icke rätt'. Derför hören nu I af Israels hus: Hafver Jag icke rätt och I orätt?» (Hes. 18: 25).

När vi skola betrakta hvad som menas med beständighet, så låt oss se till, af hvilken betydelse denna egenskap var för vårt enda fullkomliga exempel, för Herren Jesus Kristus, och hvad den derför bör vara äfven för hvar och en af oss, hans ringe efterföljare; detta skall vara ett medel att låta lifvets ljus kasta sina strålar i rikare mått på vår väg.

Att vara beständig betyder då, att vi lefva såsom vi lära; det betyder, att vi skola gifva oss helt åt Gud med kropp och själ och ande, så att vi alltid och i allting äro Honom underdåniga, lyda Honom och styras af Honom, och följaktligen alltid äro på vår vakt och aldrig visa oss försumliga. Det är blott genom beständigheten i vårt yttre, som vårt inre lifs allvar och kraft kan uppmätas. Om den förslappas, så skola också deras yttringar aftaga, och om den synes lefvande och allt genomträngande, så är den ock ett välsignadt bevis på de senares varaktiga lif.

Om vi lefva inför vår härlige Herres åsyn, skola vi alltid återspegla Honom. Vi skola ej behöfva »försöka att blifva mera beständiga», vi skola helt enkelt blifva såsom väl polerade speglar, som i hvarje bit och under alla förhållanden framvisa Hans bild. Detta är hemligheten af en människas kraft. Ett lifs kraftfulla gerningar äro de omedvetna yttringarne af en fortfarande förening med Herren. Kraftfulla ord följa förvisso dermed.

Och låtom oss minnas, att det är under det vi sålunda betrakta Honom, som vi sjelfva förändras. Vi se Hans mildhet och Hans styrka, Hans kraft och Hans gränslösa undergifvenhet, Hans tålamod och Hans ihärdighet, Hans aldrig svigtande lydnad och Hans sjelfförsakelse.

Han lefde och uppenbarade den sanningen, att Gud är uppenbar vorden i köttet. Fariséerna hatade och korsfäste Honom. Så skall det äfven gå med oss. Om vi äro *sanna*, om vi äro trofasta och beständiga, skola äfven vi utan orsak hatas och missförstås af verlden, men våra själar skola glädjas, vi skola hafva nog, om vi blott blifva förstådda af Honom.

Huru djupt vi än känna medvetandet om, att vi äro så obeständiga och ej motsvara det höga fullkomliga exempel, som vi skola söka likna, så låt oss minnas, att vi härvidlag aldrig kunna blifva nog ödmjuka. Känsligheten i vår uppfattning blifver så lätt förstörd, så att vi gerna som blott brister vilja anse det, som verkligen är synder. Några af oss hafva aldrig blifvit vanda vid större noggrannhet, och vi gifva derför ofta genom vår glömska eller vårdslöshet våra fiender tillfälle att uttala förebråelser mot oss. Detta kan ju hjelpas, men derför måste det anmärkas, bekännas och bekämpas i Herrens kraft.

Vår obeständighet sårar Guds Son ånyo, står i vägen för vår andliga utveckling och är ett starkt hinder, som djäfvulen sätter upp för att sålunda genom oss hålla andra uteslutna från fårahuset.

Husmödrars, systrars, vänners och lärares ojemna lynne äro klippor, på hvilka själar hvarje dag lida skeppsbrott. De äro stötestenar och förargelseklippor för de svaga och de små, de ej blott kvarhålla dem utanför Guds rike, utan de förtorka äfven samvetena hos de unga, hvilka se upp till oss och granska vårt uppförande, och hvilka, när de se våra fel, lära sig att ursäkta sina egna.

Jag vill vidröra ännu ett par punkter, i hvilka vi böra gå till rätta med oss sjelfva inför Gud.

Öfverdrift i tal och skrift beträffande vårt arbete och dess verkningar. Detta lägges allt jemt Guds rikes kämpar till last och är en ovana, som kan hejdas blott af den gudomliga vakt, som en annan kan sätta vid våra läppars dörr. Den skada, som denna ovana anställer, är ofantlig, och om vi öfverlåta oss deråt, tillväxer den på ett olycksbringande sätt, så att vi slutligen blifva alldeles omedvetna derom, och tro saker och ting vara annorlunda än de i verkligheten äro.

Likgiltighet. Brist på sympati förorsakar ofta, att vi blifva likgiltiga för andra och upptagna blott af oss sjelfva. Låt oss då draga oss till minnes, att vår gudomlige Mästare *alltid hade tid* att känna för och med andra och att ursäkta dem, äfven när skenet var emot dem. Låt oss tjena hvarandra i kärleken! Om vi mera sökte efter att tjena än att verka, skulle vi alltid verka och dock alltid tjena.

Brist på allvar och reda, ett slarfvigt utförande af våra pligter, förorsakadt af, att vi anse småsaker betydelselösa, och af att vi ofta hafva för mycket att göra. Detta är en ovana, som ej är lätt att bryta med; blott genom att vi rätt få ögonen öppna för, huru bristen på allvar och reda förderfvar vårt arbete, förhärdar andra och vanärar Honom, som vi tjena, kunna vi lära vår själ att hemta sin kraft från Gud, så att vi kunna utföra äfven småsaker med ordning och klarhet.

Till de dygder, hvarom vi böra beflita oss, må äfven läggas: punktlighet, fördragsamhet med mindre fortfärdiga bröder och systrar, tålamod vid mötande hinder, ihärdighet gent emot dem, som synas aldrig vilja mottaga vår undervisning, fullkomlig sanningsenlighet och samvetsgrann uppriktighet.

Vi kunna ej vinnlägga oss om någon af dessa egenskaper särskildt, och vi skulle fullkomligt misslyckas i att tillämpa dem på oss, om de ej vore, hvad vi erkänna dem vara, en del af den rika, underbara gåfva, Kristus förvärfvat åt oss.

Vi böra nedfalla inför Herren med en sann och ärlig bekännelse af våra fel, vi böra erkänna vår hjelplöshet och våra onda vanors förskräckliga makt och på samma gång bönfalla om de glänsande vapen, hvilka Han sjelf vill svinga för oss, så snart vi för Honom öppna vårt hjerta. Men vi måste också härvidlag stå fullkomligt på Hans sida. Vår del af striden måste, ehuru det är en andlig strid, icke desto mindre var en strid. Vi måste arbeta i förening med Gud, vaka och bedja, vi måste lugnt och beslutsamt föresätta oss att fullgöra det, som ligger oss närmast, och sedan möta de anspråk, som komma efteråt, med fasta och bön; med ena handen böra vi styra oss sjelfva och våra forna böjelser, med den andra hemta kraft från maktens tron. »Vi bådo vår Gud och satte vakt uppå dem», etc. (Neh. 4: 9, 17—21.)

»Si, på den tiden skall jag borttaga allt det, som plågar dig, och jag skall bevara den, som haltar, och församla den, som var utdrifven, och jag vill göra dem till rykte och pris i alla land, der de hafva blifvit stälda till skam.»

Så skola just platserna för nederlagen blifva segerfästen.

Säger ej vår tro: »Handla med mig efter ditt ord?» När vi så säga, renas vi genom Kristi blod, och Herren tager oss till fullo under sitt välde.

Vakteln.

En berättelse af *Ivan Turgenjev*.

Min fader var en ifrig jägare, och så ofta gårdens skötsel icke tog hans tid i anspråk och vädret var godt, tog han dubbelbössan ned från väggen, hängde jagtväskan öfver skuldran, kallade på sin gamla hederliga Trésor (hunden) och begaf sig ut att skjuta åkerhöns och vaktlar. Vid sådana tillfällen tog han ofta mig med, och det var mitt högsta nöje att följa honom.

En gång då jag nyss fyllt mitt tionde år, gingo vi ut på en dylik jagttur i början af juli månad. Plötsligen stod Trésor stilla. Min fader ropade »på!», och midt framför näsan af Trésor gled en vaktel ut ur busksnåret och flög upp. Men den flög på ett så besynnerligt sätt: den slog kullerbyttor i luften, och till sist lät den sig falla ned på jorden. Trésor satte efter den allt hvad han kunde; det gjorde han annars aldrig, när en fågel flög som han skulle; min fader kom ej ens åt att skjuta, ty han var rädd att träffa Trésor i stället. Plötsligt körde hunden nosen ned i gräset, och vips hade han fått fatt i vakteln och kom så med den i munnen och gaf den åt far.

Far tog fågeln och lade den i sin öppna hand med buken upp. Jag kom sprin-

gande. — Hur gick det till? frågade jag, har kanske någon skjutit på den förut? — Nej, sade far, skjuten är den inte, men troligen har hon sitt rede med ungarna här i närheten, och därför har hon med vilja låtsat, som om hon var sårad för att få hunden att tro, att han med lätthet kunde fånga henne. — Hvarför gör hon det? frågade jag igen. — Jo, för att leda hunden bort från sina ungar; sedan skulle du nog ha fått sett hur hon kunde flyga. Men den här gången hade hon förräknat sig, hennes förställning gick för långt, och så fick Trésor fatt i henne. — Så att hon är icke sårad alls då, frågade jag. — Nej, men lefva kan hon nog inte ändå, för Trésor har allt satt tänderna litet för hårdt i henne.

Jag böjde hufvudet ända ned till vakteln: den låg alldeles stilla i händerna på far, med hufvudet hängande bakåt och såg på mig från sidan med sitt lilla grå öga, och på en gång började det göra mig så ondt om henne; jag tyckte att hon stirrade på mig och tänkte för sig själf: Hvarför skall jag dö? Hvarför? Jag har ju gjort min pligt. Jag ville rädda mina ungar och locka hunden så långt som möjligt ifrån dem, och så tog han mig. O, jag stackars vaktel. O, jag olyckliga lilla vaktel!

— Far, sade jag, kanske den kan komma att lefva ändå. Och jag klappade vakteln på hufvudet med mitt finger. — Nej, den kommer icke att lefva; se på henne, om en liten stund sträcker hon fötterna ifrån sig, det går en darrning genom kroppen på henne, och ögonen slutas tillsamman. Och alldeles så gick det. Då den så slöt sina ögon, gaf jag mig till att gråta. — Hvad går åt dig gosse? sade far och log. — Det gör mig så ondt om den, snyftade jag.. Hon gjorde sin pligt, och så blef hon dödad Det är orättvist. — Ja, ser du, tröstade far, hon ville vara slug, och så var Trésor ändå slugare. — En sådan usling Trésor är, tänkte jag, och själfva far tyckte jag den gången icke var riktigt som han skulle.

Far ville sticka vakteln i jagtväskan, men jag bad att få bära den, tog den försigtigt i mina båda händer och andades på den för att se, om den icke skulle bli lefvande igen, men den rörde sig icke. — Gör dig inte besvär, min gosse, sade far, det tjänar till ingenting. Ser du inte hur hufvudet hänger på henne? Jag lyfte upp det litet, men så snart jag drog handen tillbaka, föll hufvudet ned igen. — Gör det dig ondt ännu? frågade far. — Hvem skall nu ge de små ungarna mat? sade jag. Far såg uppmärksamt på mig. — Bry dig inte därom, sade han, deras fader skall nog sörja för dem. Stanna, tillade han, där har visst Trésor funnit något igen; kanske är det deras rede; ja, det är det just.

Och så var det också. Nere i gräset, två steg från Trésors nos, låga sida vid sida och tryckta tätt intill hvarandra fyra fågelungar. De klämde sig tillsammans, sträckte på halsarna och andades häftigt och afbrutet alla på en gång, liksom om de skakade. Far, far, ropade jag, kalla på Trésor, annars biter han ihjäl dem också.

Far hvisslade på Trésor, och så gick han litet åt sidan och satte sig ner under en buske för att spisa frukost. Men jag ville ingenting ha, utan blef stående kvar vid redet. Jag tog fram min näsduk, lade vakteln i den och sade: Se, små ungar, där är er mor, hon satte lifvet till för att rädda er. Fågelungarna andades häftigt och afbrutet såsom förut och skakade i hela kroppen.

Så gick jag till far. — Får jag behålla vakteln? frågade jag. — Gärna, men hvad skall du med den? — Jag skall begrafva den. — Begrafva den? — Ja, vid sidan af redet. Far såg litet förundrad på mig. — Kanske vill du att de små ungarna skola kunna besöka grafven? frågade han. — Nej, inte för det, men jag vill begrafva den ändå. Får jag låna din knif att gräfva med? Far sade ingenting, men gaf mig knifven.

En liten stund därefter var allt i ordning till begrafningen. Jag kysste vakteln på bröstet, lade den ned i gropen som jag gräft och öfvertäckte den med jord. Så tog jag knifven och skar af två kvistar, rensade af barken, lade dem i kors öfver hvarandra, band dem tillsammans med ett grässtrå och stack ned korset i jorden på grafven.

Om en stund gingo far och jag därifrån, men så länge jag kunde såg jag mig tillbaka; korset var hvitt som elfenben, långt långt bort kunde man se det.

Men om natten drömde jag en dröm: Jag tyckte att jag var uppe i himmelen, och hvem såg jag där? På en strålande hvit sky satt vakteln, men nu var den alldeles hvit liksom korset, och på hufvudet bar den en krona af guld. Den hade hon fått till lön därför, att hon satte lifvet till för att rädda sina barn.

* * *

Några dagar efteråt gingo far och jag igen ut i samma trakt. Grafven kände jag strax igen på korset, som nog hade blifvit gult, men stod kvar ännu. Men redet var tomt, och af fågelungarna fans ej det minsta spår. Far försäkrade, att deras fader, den gamla vaktelhanen, hade tagit dem med sig, och då sedan på ett dussin stegs afstånd en gammal vaktelhane flög upp bakom en buske, så sköt far icke på den. — Nej, tänkte jag, far är allt god ändå.

Men från den tiden miste jag lusten att skjuta. När jag blef äldre, började väl också jag att handtera bössan emellanåt, men någon riktig jägare blef jag aldrig. Därtill bidrog också följande omständighet:

En gång var jag tillsammans med en kamrat ute för att skjuta orrfåglar. Vi jagade upp en orrhöna med kycklingar. Hönan flög upp; vi sköto och träffade, men hon föll icke, utan fortfor att flyga med hela sin kull. Jag ville förfölja henne, men min kamrat rådde mig att låta bli. — Låt oss hellre lägga oss ned på magen och locka på dem, så äro de strax här allesammans igen. Han förstod alldeles förträffligt att härma kycklingarna. Så lade vi oss ned, och han började. Och mycket riktigt. Först svarade en af kycklingarna, så en till, och strax efter hörde vi till vår förvåning, att också hönan var i närheten och föll in i locktonerna, med ett egendomligt ömt tonfall, alldeles bredvid oss. Jag lyfte på hufvudet. Tvärt igenom det hoptrasslade gräset arbetade sig hönan fram mot det ställe där vi lågo; men hennes bröst var blodigt. Hon hade intet val: där hennes kycklingar voro, där måste också hon vara.

I detta ögonblick tyckte jag att jag var en stor skurk. Jag reste mig upp och klappade i händerna, så att orrhönan satte af och alla kycklingarna efter henne. Min kamrat blef ursinnig. Är du galen? Nu har du förstört alltsammans.

Men från den dagen blef det mig alltmera motbjudande att utgjuta blod och döda.

Annonser

Kristliga föreningen af Unge Män.

Lördagen den 3 November kl. 7—8 e. m.

Musikafton enligt följande program:

1. In ruhiger Nacht af *Th. Kirchner* (piano och orgel.)
2. a) Berceuse af *Moszkowsky.*
   b) »Au bord d'une source» af *Liszt.*
   c) Scherso af *A. Backer—Gröndahl.* (pianosolo.)
3. — — — — — — — — — —
4. Lied ohne Worte af *Mendelssohn—Bartholdy.* (piano och orgel.)
5. Sonata quasi una Fantasia af *L. v. Beethowen.* (pianosolo.)

Söndagen den 4 November kl. 7,30 e. m.

Föredrag af Pastor **Adolf Kolmodin:**

Samvetet.

I Vedhandeln

4 Observatoriegatan 4

försäljes frisk och god björk- samt al- och barrved, såväl sågad som osågad jemte antracit-, sten och träkol, engelsk och svensk kokes, hemsänd till alla delar af Stockholm.

Obs.! Äfven säljas ved-, kol- och kokspoletter.

Genom **K. F. U. K:s placeringsbyrå**, 13 Norrlandsgatan, anskaffas alla sorters tjenarinnor, biträden i hushåll och affärer samt lärarinnor. Adresser och rekommendationer till utlandet lemnas åt unga flickor, som äro rekommenderade af någon af föreningens medlemmar.

Kristliga Föreningen af Unga Kvinnor.

13 Norrlandsgatan, 2 tr.

Allm. Telef. 43 44.

Lokalen öppen alla hvardagar kl. 10—3, 5—10.

Möten under veckan:

Söndag kl. 6—9 e. m. Bibelklass och samkväm.
Tisdag » 6—8. Undervisning i slöjd.
» 8—10. Undervisning i engelska.
*Onsdag » 6—9. Arbetsmöte.
Torsdag » 7,30—9. Bibelklass för fabriksarbeterskor *Nytorget 46. S.*
Fredag » 6—8. Undervisning i slöjd.
» 8—10. » i engelska.
Lördag » 7,30—9. Arbetsmöte för fabriksarbeterskor *Nytorget 46. S.*

* Obs.! Första onsdagen i månaden för svenska kvinnors mission i Norra Afrika.

Å Fredrika-Bremer-Förbundets byrå, Stockholm,

finnas kvinliga arbetssökande anmälda, såsom: lektionsgifvare, svenska och utländska lärarinnor för hem och skolor, kontors- och skrifbiträden, husföreståndarinnor, sällskap och biträden i hem, föreläserskor, gymnaster, sjuksköterskor m. fl.

Välgjorda
Möbler
Bättre och enklare. Billigt pris.
Äfven mot afbetalningar.
Malmskilnadsgatan 46
7 Oxtorgsgatan 7
A. Lagerberg.
Egna tillverkningar.

C. Berg
23 Artillerigatan 23
Stockholm
bemedlar köp och försäljning af *stads-* och *landtegendomar* samt emottager uppdrag till härvarande *under-* och *öfver-rätter*, ombesörjer *lagfart å egendomar, bevakningshandlingars* inlemnande, utreder *sterbhus*, förrättar *bouppteckningar* uppsätter *testamenten* samt ombesörjer *vicevärdsgöromål* och inkassoringar, m. m. Vänden Eder med förtroende till
C. Berg
23 Artillerigatan 23
Stockholm
Träffas: *kl. 10—12 f. m., 3—5 e. m.*
Allm. Telef. 73 08.

C. P. HÖGLANDER'S Skoetablissement
(Etableradt 1870.)
24 Brunkebergstorg 24
Stockholm
Rekommenderar mina allmänt väl kända tillverkningar.
Alt. af eget fabrikat.
Beställningar och reparationer utföras.
Allm. Telef. 6 81.

EMIL LARSENS skrädderiaffär
18 Brahegatan 18.
Obs.! Goda tyger. Obs.! Solidt arbete. Billigt pris.
Allm. Telef. 7116.

A. & O. Schultén

STOCKHOLM,
2 Normalmstorg 2
och
7 Sturegatan 7.
Stora och välsorterade lager af
Garn-, Väfnader & Trikåvaror
i parti och detalj till billigaste **fabrikspris.**
Profven sändas till landsortén franco.

Vid Herberget

för tjenstflickor, Klara Östra Kyrkogata N:o 7, erhålla yngre tjenarinnor, som för tillfället sakna anställning, nattlogis jemte kaffe på morgonen för 35 öre. Betyg skola medföras.

På samma gång man erbjuder flickorna denna billiga fristad, vill man härmed varna dem för att lemna sina platser i hemorten, i tanke att få det bättre i Stockholm, ty »att få det bättre» lyckas nästan aldrig, så vida man icke på förhand fått säkert löfte om bestämd plats.

LINA NORDWALL,
Herbergets stiftarinna.

Lifförsäkring.

Svenska Lifförsäkringsanstalten **Oden,** stödd på solida matematiska grunder, meddelar lifförsäkring mot i allm. lägre premier än de gamla bolagen. *All* vinst utdelas till de försäkrade. Agent i Stockholm: G. Sundbärg, Tunnelgatan 15.

Till Amerika!

(Bremer-linien).

Generalagentur, Stockholm.

Utvandrare och **resande** befordras med **Norddeutscher Lloyds** kejserliga postångare till **New-York, Baltimore, Filadelfia** och **Boston** samt till **Australien, New Zeeland, Ost-Asien** och **Syd-Amerika.**

Närmare underrättelse hos

Grossh. *S. G. Borin,*
N:o 1 Packhusgränd, Stockholm.

Nilsson & Dahlbeck.

38 **Skrädderi-Etablissement** **38**

samt lager af färdiga

Gosskläder

Regeringsgatan

Stockholm.

Stockholm, David Lunds Boktryckeri 1888.

UNGDOMS-VÄNNEN.

LITET LJUS MINSKAS EJ — KRISTLIG TIDNING FÖR SVERGES UNGDOM. — DITT ORD ÄR EN LYKTA FÖR MINA FÖTTER

N:o 45. Fredagen den 9 November. 1888.

Prenumerationspris:
Helt år 1 kr., 3/4 år 75 öre, 1/2 år 60 öre, 1/4 år 30 öre.
Postbefordringsafgift 20 öre.
Till Amerika 3: 50; Norge, Danmark och Finland 3 kr.

Redaktör och ansvarig utgifvare:
Fil. kand. Gustav Sundbärg, Stockholm.
Träffas dagligen kl. 4—5 e. m. Tunnelgatan 15.

Annonser
à 8 öre pr petitrad mottagas å tidningens expedition: David Lunds boktryckeri, Humlegårdsgatan 17. Telef.: Allm. 50 88.
Lösnummer: 5 öre.

Principerna för den fysiska utvecklingen.

(Föredrag af professor *L. M. Törngren* vid Verldskonferensen i Stockholm.)

(Forts. fr. föreg. n:r.)

Då det är genom blodvätskan som kroppens alla väfnader få sin näring och då det är genom blodomloppet som den genom förbränningen uppkomna kolsyran föres till lungorna och genom andningen ut i den atmosferiska luften, finner man lätt hvilken mäktig häfstång man eger i rörelsekraften för att inverka på det fysiska tillståndet, således äfven på utvecklingen. — Men utaf muskelansträngning påverkas äfven hjertat till förökad verksamhet, och sådant är förhållandet äfven med lungorna. — Jag vågar ej upptaga tiden med att redogöra för sammanhanget mellan dessa vigtiga organs uppgift. Men något måste vi dervid uppehålla oss. Vi veta alla huru angeläget det är att hafva ett äfven i fysiskt afseende godt hjerta, som ej klappar alltför starkt vid den minsta rörelse, och att det är fullt så angeläget att ej blifva alltför anfådd. Om hjertslagen komma alltför hastigt på hvarandra, medhinner ej hjertat att upptaga allt det blod som kommer till lungorna såsom förbrukadt och således ej heller att lemna ifrån sig allt det som kroppen behöfver för att derur upphemta sin näring till fortsatt arbete och lifsverksamhet. Lika litet medhinna lungorna att fullgöra sin förrättning eller att syrsätta blodet. Följden häraf blir i första hand en dålig näring af kroppen, således ett hinder för utvecklingen; men en ännu värre följd kan blifva en öfveransträngning af hjerta och lungor, hvilket på en gång eller småningom kan orsaka lung- och hjertlidanden af olika slag. Det är häraf tydligt, att all kroppsöfning, som vill ställa sig i utvecklingens tjenst, måste undvika och förebygga hvarje sådan fara, som den här antydda; derför måste man skaffa sig insigt om huru rörelserna verka på de olika organen, ty eljest arbetar man på måfå.

Man vill emellertid skaffa sig ett hjerta, som är så litet känsligt som möjligt för ansträngning, allt under det att det dervid fullgör sitt vigtiga verk så enformigt och så fullständigt som möjligt. Man vill skaffa sig en tillräckligt stor bröstkorg, icke derför att detta är vackert, men här som vid flera andra fall finner man huru det sköna och sanna gå hand i hand med hvarandra. Det är sannt att en vid och välbildad bröstkorg är ett vackert parti af menniskokroppen, men en sådan bröstkorg är framförallt nyttig, ty i mån af bröstkorgens ökande ökas äfven lungornas respirationsyta. Dermed förstås sammanlagda ytan af hela eller alla de milliontaliga små luftblåsor, som lungorna innehålla, och hvarigenom de minsta förgreningarna af lungornas kärl föra blodet, som der skall syrsättas genom beröringen med, och upptaga syret från den inandade luften. Således är äfven detta en för utvecklingen mycket vigtig, ja kanske den vigtigaste omständigheten.

Huru skall man nu tillgodogöra detta vetande för kroppsöfningarna? Jo, vi skola gifva ställningar och rörelser den form, som bäst befordrar bröstkorgens rörlighet och tillökning, ty dermed ge vi de båda för lifvet så vigtiga organen, hjerta och lungor, ett godt utrymme, hvarigenom dessa organs funktioner på bästa sätt befordras. Korrekthet i ställning och rörelse är ett utmärkande drag hos en god gymnastik. — Vidare, man skall akta aig för att gifva åt någon rörelse för stor ansträngning, vare sig i afseende å utdrägt eller annat kraftmått, ty dermed kan lätt framkallas för stark nervretning till för hastiga rörelser, hvarigenom nutritionen blir ofullständig eller kan t. o. m. en mera omedelbar skada framkallas. Rörelseformen och ansträngningsgraden äro de två vigtigaste momenten, och de stå i oupplösligt beroende af hvarandra.

Man finner snart, att alla rörelser ej hafva samma verkan, en sanning som numera ej heller motsäges någonstädes, såvidt jag har mig bekant. Nu har man fullkomlig visshet om att somliga rörelser uppjaga hjert- och lungverksamheten mera än andra, somliga drifva blodet mera åt hufvudet, andra åter drifva det åt extremiteterna och verka derigenom afledande för lungor och hjerta, somliga verka till att åstadkomma en stark bukpress under det andra mera tilltala ryggens område, en del rörelser bidraga mera än andra till en starkare in- och utandning o. s. v., allt i olika grader. Denna kännedom framkallar på ett naturligt sätt de gymnastiska rörelsernas indelning med afseende å deras verkan. Jag sade gymnastiska rörelser. Vi kalla nemligen en rörelse gymnastisk som är användbar till kroppens utveckling. Härmed få vi en gifven ledning för rörelsernas bestämmande. Det blir kroppens eget väsende eller dess väsentligaste behof af öfning och tillgodoseendet af detta behof, som blir bestämmande för rörelsevalet. Regeln lyder: *tillämpa kroppsrörelser i den mån som de äro nödvändiga, nyttiga och ofarliga*, och *gör ingen rörelse, som är ful utan att den bevisligen är nyttig.* Man får således ej välja en rörelse derför att den kan göras eller derför att det eller det redskapet medgifver eller inbjuder till densammas utförande. *De gymnastiska redskapen måste*, i öfverensstämmelse med denna allmänna regel, *inrättas efter de nyttiga och nödvändiga rörelseformerna.*

Slut i nästa nr.

Baptistsamfundets hednamissioner. Af *E. Lunds* missionshistoriska och biografiska skildringar har ett nytt häfte utkommit, behandlande missionsverksamheten inom Bortre Indien, bland birmaner, karener och taier. Boken distribueras genom Evangeliska traktatsällskapet i Stockholm och kostar 92 öre, hvilket för omkring 140 sidor med talrika illustrationer och en mycket vårdad utstyrsel måste betraktas såsom synnerligen billigt.

Årets skörd. Nya rapporter inkomma nu alltjämt. Skörden har blifvit *god* i Skaraborgs län, *öfver medelmåttan* i Malmöhus och Göteborgs län samt på Gotland, *medelmåttig* i Jönköpings, Kronobärgs, Kristianstads och Hallands län, *under medelmåttan* i Blekinge, Gäfleborgs och Västerbottens län samt *långt under medelmåttan* i Norrbottens län.

Erik Gustaf Geijers bildstod är i dagarne afträckt i Upsala. Ännu saknas **Magnus Stenbocks,** för hvilken insamlingar pågå, som vi vilja varmt rekommendera i våra läsares hågkomst. Vi skola i ett följande säga hvarför.

Unga-mäns-Föreningar.

Böneveckan.

Med nästa söndag den 11 November ingår den vecka, som enligt en några år gammal häfd inom de Kristliga Föreningarne af Unge Män kring jordens vida rund afskiljes till samfäldt anropande af Herren i de angelägenheter, som för föreningarna äro gemensamma. Stödjande sig på löftet: »om två af eder komma öfverens på jorden, hvilken sak det vara må som de bedja om, skall den beskäras dem af min Fader som är i himmelen», vilja föreningarna i ödmjuk bön sluta en ring kring Faderns tron i höjden. Det är icke en hednisk föreställning att man liksom med massan af sina ord och med den öfvervåldigande mängden af bedjande skall kunna med så mycket större framgång bestorma himlen, som ligger till grund för denna plan att anordna sådana för föreningarna gemensamma bönetillfällen. Man har fullt klart för sig att »en enda rättfärdig mans bön förmår mycket». Det är snarare medvetandet om att ett innerligt band, brodersbandet, genom delaktighet i samma tro och hoppet om samma eviga arf, förenar denna ofantliga skara af unge män, hvilket framkallat önskan att gifva ett synligt uttryck för denna samhörighet, i det de såsom en enda stor brödrakrets samtidigt inställa sig inför sin gemensamme fader, för att dels hembära honom sitt tack och lof för all hans godhet, barmhertighet och kärlek mot dem, dels bekänna och afbedja sina synder och förseelser, dels slutligen inför honom framlägga sina böner, önskningar och förhoppningar. Så fattad bör denna bönevecka framstå för en hvar såsom något högt och upplyftande, såsom något skönt och på samma gång uppfordrande och ansvarsfullt.

Den gemensamma bönen är, rätt handhafd, något af den största betydelse i det kristliga lifvet. När ett antal människor, besjälade af gemensam längtan efter mera ljus, mera renhet, mera kärlek och ödmjuket, smälta samman i bön till Gud, då om någonsin är förvisso ett käril beredt, hvari den Helige Ande kan nedstiga med sina oskattbara gåfvor af kärlek, fröjd, frid, långmodighet, mildhet, godhet, trohet, saktmodighet, återhållsamhet.

Från en sådan andeutgjutelse, då den kommer till stånd, bör en befruktande ström af andligt lif välla fram och sprida sin välsignelse öfver hela omgifningen. Det är jämväl önskan att något sådant måtte inträffa på många ställen som föranledt anbefallandet af denna bönevecka. Men för att detta må i sanning blifva fallet, äro stora förutsättningar af nöden. Det är blott i

de *stilla* nätterna som himlens dagg sänker sig öfver jorden. Det är blott i sinnen som ödmjukt och stilla bida efter honom, som Guds ande kan taga sin boning, och följaktligen äfven blott i en krets af personer, som öfverensstämma i ett sådant sinne som man kan vänta en mera omfattande andeutgjutelse. För detta syfte är alltså den trängre brödrakretsen i föreningens inre helgedom mest lämpad.

Man har försökt att vidga kretsen af bedjare och gifva saken en större offentlighet, men det har visat sig att i den mån element, som äro mer eller mindre främmande för det ursprungliga syftet, kommit in, själfva innerligheten och kraften eller åtminstone det för den gemensamma bönen egendomliga utplånats. Man har kommit därhän att bönen antingen rört sig på allmänningen eller ock antagit den föga tilltalande gestalten af *föredrag i böneform*. Detta är något som hälst borde undvikas.

En mängd föreningar begagna det tillfälle, som böneveckan erbjuder, att göra saken känd inför en större allmänhet och söka vinna dels vänner bland de äldre dels nya adepter bland de jämnåriga. Härom är intet annat än godt att säga, men må det blott ske på det bästa möjliga och lämpligaste sätt. Det måste lemnas åt hvarje förenings styrelse eller sekreterare att pröfva hvad som i de olika fallen härvid är att göra. Att vi icke anse offentliga bönemöten egnade härtill, inses af hvad som redan sagts, men ett offentligt föredrag eller en serie af korta sådana, redogörande för föreningarnas syfte, verksamhetssätt och hittills vunna resultat, vore högeligen att anbefalla. Kan föreningen ur sin egen midt uppställa lämpliga talare — så mycket bättre, de kunna då tala mera af personlig erfarenhet i arbetet och i det hela kanske yttra sig med mera sakkännedom. Hvarom icke, må man vända sig till någon talare, prest eller icke, allt efter omständigheterna, hvilken åtnjuter högt anseende inom olika religiösa riktningar för oskrymtad fromhet. Där så finnes lämpligt kan ju ett sådant föredrag efterföljas af ett mera enskildt bönemöte, men vigtigare är att det föregåtts af och förberedts medels bön af dem, som särskildt bära denna sak på sina hjärtan, på det att andlig kraft må varda spord och vederbörande själfva beredda att insamla de andliga frukterna. Till största gagn torde böneveckan blifva om man egnar vissa aftnar åt stilla bön inom föreningen och på en eller två aftnar anordnar mera offentliga sammankomster af den art som ofvan antydts.

Till sist några råd med afseende på det gemensamma bedjandet. Betänk att du i bönen talar till Gud, icke till de människor som omgifva dig. Undvik därför förmaningar till dem i förtäckt form och undvik ännu mer att smycka detta tal för att behaga dem. Uttala hvad som rör sig i ditt hjärta, men kom ihåg att du icke här har att främbära dina privata önskningar utan att göra dig till tolk för de närvarandes. Finner du dig icke kunna detta med sanning, så tig hällre, uppträd icke med bön därför att någon skall göra det — en tyst bön kan mången gång vara kraftigare än en uttalad — och framför allt: upphör då du icke har mera att säga; det fins knapt något vämjeligare än då vid sådana tillfällen munnen går »af farten», men andekraften är slut. I allmänhet sök att fatta dig så kort som möjligt. Låt då och då en sång omväxla med bönen.

K. F.

Onsdagen den 14 november kl. 7,30 e. m. hålles gemensamt bönemöte i Sjömanskapellet för Stockholms Kristliga Föreningar af Unga Män. Jämte ett inledande föredrag af sekreteraren i det svenska förbundet, fil. kand. Karl Fries, hållas föredrag af dr Henr. Berg, tillhörande föreningen vid Kungsgatan, hr Ernst Westerberg, tillh. föreningen Filadelfia, hr E. K. Erikson, medlem af föreningen Ariel samt ingeniör P. From, tillh. Kr. Y. F. Sång utföres af kvartetter från de särskilda föreningarna. — Se vidare annonsen i dagens nr.

Östersunds K. F. U. M. konstituerade sig i lördags afton och valde därvid till styrelseledamöter pastor *E. J. Östman* (ordf.), predikanterne K. G. Hellström (bibliotekarie) och C. M. Johansson (v. ordf.), handelsföreståndaren Axel Karlsson (kassör), F. G. A. Holm och redaktör *G. Petzrson* (sekreterare) — De *aktiva* medlemmarnes antal utgör f. n. tolf. (Jemtl. Tidn.)

Memorandum. Personer, som vilja arbeta för stiftande af nya K. F. U. M., göras uppmärksamma på, att ett memorandum från styrelsen för det Svenska Förbundet, innehållande några allmänna punkter, som kunna tjäna till ledning vid stadgarnes utarbetande, erhålles genom fil. kand. Karl Fries, Kungsträdgårdsgatan 2 B., Stockholm.

Jönköpings Kristliga Ynglingaförening meddelar i tidningen »Lifvets väg» sin årsberättelse, omfattande tiden 1 juli 1887 — 1 juli 1888. »Då på många orter inom vårt land,» säger berättelsen, »under de sista tio åren ynglingaföreningar mäst upplösa sig af brist på intresse från medlemmarnes sida, har dock vår lilla förening genom Guds nåd hållit tillsamman, så att den nu kan afgifva sin *elfte* årsberättelse, sedan föreningen sist ombildades.»

Medlemmarnes antal har under verksamhetsåret ökats från 47 till mellan 50 och 60, alla aktiva. Särskilda möten anordnas sedan förliden höst hvarje lördagskväll, »till hvilka inbjudas ynglingar, som icke älska och tro på Herren Jesus, och för hvilka man i all enfald och enkelhet vittnar om Herren.« Dessa möten »hafva visat sig vara till mycken välsignelse; många ynglingar hafva på dem blifvit omvända till Gud och äro nu verksamma medlemmar inom föreningen.»

Föreningen har spridt traktater (i allt omkr. 10,000 under året) samt låtit kringbära ex. af tidningen Sanningsvittnet till 180 à 190 familjer inom staden. Medlemmar af föreningen hafva deltagit i stadens söndagsskolföreningars verksamhet samt gjort sjukbesök. Föreningen har egen sjuk- och begrafningskassa, för hvilken intresset dock »även detta år varit i aftagande.»

Inkomsterna under året ha utgjort något öfver 400 kr. och utgifterna i det närmaste lika mycket.

Ordförande har varit bankbokhållaren O. Bång och sekreterare bokföraren C. J. Blomqvist.

Den 2 september firade föreningen sin årsfest, därvid tal höllos af föreningens ordförande, af läkaremissionseleven S. Walfridson, apotekakaren Berg samt doktor Wretlind från Stockholm, hvarefter pastor K. Palmberg afslöt mötet med en anslående predikan öfver Gal. 6: 7, 8.

— Föreningen har haft glädjen se flere af sina medlemmar egna sig åt missionsverksamheten.

En af dess forna medlemmar, Edvard Lund, verkar nu såsom missionär i Kina. En annan, Carl Engdahl, har redan genomgått sin kurs vid Kristinehamns missionsskola och står nu resfärdig ut till det stora hednafältet. En tredje, Emil Engdahl, har i år börjat sin missionskurs, tvänne andra af föreningens medlemmar äro predikanter, och S. Walfridson genomgår en kurs i London för att utgå som läkaremissionär i Kongo.

Stockholm. K. F. U. M. Kungsgatan 2. Under tiden från den 19 sept. till den 2 nov. har föreningen fått mottaga ej mindre än 100 nya medlemmar, med en medelålder af omkr. 23 år, således i allmänhet verkligen »yngre män», eller just sådana som föreningen företrädesvis vill vinna. Af de nykomne hafva varit 20 studerande och 17 kontorister. Hela antalet af föreningens medlemmar utgör nu 313.

De religiösa föredragen för unga män (äfven utom föreningen) om söndagsaftnarna synas vinna en glädjande tillslutning. De tre hittills hållna ha i medeltal varit besökta af 130 personer.

— I söndags höll pastor *A. Kolmodin* föredrag om »*Samvetet*», för hvars innehåll på annat ställe i tidningen redogöres.

— Dr C. D. *af Wirséns* första föredrag torsdagen den 1 nov. öfver Jean Pauls författareverksamhet, hvilket omnämdes redan i förra numret, hölls för en mycket tacksam publik af inemot 80 personer.

Föredragaren skildrade på ett intagande sätt Jean Pauls barndomsintryck i det fattiga prästhemmet, där han blef väl mycket afstängd från jämnårigas umgänge, hans och hans anhörigas tryckande fattigdom efter fadrens död, huru Jean Paul bokstafligen af hunger drefs in på författarebanan och därvid till en början rönte blott motgång, men huru hans ihärdighet slutligen kröntes med framgång, och ändtligen huru han såsom informator (då redan omkring 30 år gammal) fick tillbringa några bekymmerfria år, under hvilka hans bitterhet försvann och lemnade rum för den mildhet och medkänsla med det ringa, som gjorde honom till »de fattiges skald». Till sist redogjorde föredragaren på ett synnerligen lyckligt sätt för innehållet af Jean Pauls idylliska dikt »Wuz, den lille gode skolmästaren».

I går höll dr af Wirsén sitt andra föredrag öfver samma ämne, för hvilket vi nu ej hinna redogöra.

K. F. U. M., Kungsgatan 2, firar sin årsfäst söndagen den 18 november, kl. 7 e. m. Se vidare annonsen i dagens nr.

Vid Munkfors i Värmland hölls söndagen den 21 okt. på initiativ af *Munkfors Kristl. Ynglingaförening* ett för denna samt *Munkeruds* och *Råda* Kristliga Ynglingaföreningar gemensamt diskussionsmöte i metodisternas vackra och trefliga kapell, hvarvid under hr. Bäckers ordförandeskap tvänne frågor behandlades, nämligen: 1) Hvad bör vara en kristlig ynglingaförenings uppgift? — och

---

Knapphålsdrottningen.

Öfversättning för Ungdomsvännen.

(Forts. fr. N:o 44.)

Då man måste anstränga sig så mycket för att tillfredsställa de timliga behofven, är det ej underligt, om det andliga lifvet blir en smula vanvårdadt. Då man talar om religion med dem, som hålla på att svälta ihjäl, och säger dem att gudsfruktan är den bästa hjelpen för alla deras lidanden, då tycka de att man räcker dem stenar i stället för bröd, jag vet detta. Jag vet äfven, att vi böra göra hvad vi kunna för att lindra deras nöd. Genom att hålla tal utan att handla i öfverensstämmelse dermed, genom att predika utan att utöfva kärleksverksamhet skulle man förderfva altsammans. Men tro mig, lyckas man hos de fattiga tända en sann tro, ett fast hopp, så att de komma i besittning af de eviga verkligheterna, då gör man dem lyckligare i lifvet och lugnare i döden. Jag har känt fattiga, hvilkas själ varit genomträngd af en sådan gudsfruktan, och jag försäkrar att de trots sitt armod varit lyckligare än mången, som haft öfverflöd på denna jordens goda.

Hon hade talat allvarligt och med sänkt röst, utan att rigta blicken på något bestämdt föremål samt tycktes helt och hållet upptagen af sina tankar; sedan vände hon sig om och fäste på mig sina genomträngande ögon, i det hon yttrade:

— Ni anser mig för en idealist, en svärmerska, eller hur? Men ni misstar er: jag är en praktisk kvinna, en affärsmänniska; och jag tror ej jag blifvit mindre praktisk, sedan jag annammat evangelium. Tvärt om får jag med hvarje dag alt djupare erfara sanningen af det ordet: »Gudaktigheten hafver löfte med sig för detta lifvet och det tillkommande.»

Medan vi språkade, hade vi kommit in på hufvudgatan i kvarteret. Knapphålsdrottningen stannade framför ett hus med anspråkslöst yttre.

— Det är här jag bor, sade hon. Om ni har lust att stiga in, skall jag visa er en liten bikupa af en ny sort.

Knapphålsdrottningen var bestämdt en egendomlig personlighet; hvad jag redan sett af henne ingaf mig lust att lära känna henne närmare, och derför följde jag med. Hon förde mig in i ett rum, hvilket tjenstgjorde som verkstad, och der sexton barn, fjorton flickor och två gossar, voro samlade. De små flickorna, af hvilka den äldsta ej fyllt tolf år, under det den yngsta tycktes vara omkring sex, voro flitigt sysselsatta med att sy knapphål. Gossarne, som båda två voro klena och sjukliga, trädde på synålar åt de små arbeterskorna. De flesta af dessa barn voro snyggt klädda, de öfriga, hvilkas drägter vitnade om det största armod, tycktes vara angripna af någon dödlig sjukdom, att döma af deras sjukliga utseende.

Detta är ju mycket unga arbetare? sade Drottningen, då jag tagit en hastig öfverblick af dem.

— Tag ej illa upp, om jag uttalar såsom min åsigt att de äro alldeles för unga. Det gör alltid ett smärtsamt intryck att se barn bundna vid ett ihållande arbete, de som borde besöka skolan och utveckla sig i solljuset.

— Utan tvifvel återtog Drottningen med ett satiriskt leende. Men var så god och tag i betraktande, att de här barnen ej skulle besöka skolan och ännu mindre utveckla sig i solljuset. Om de ej voro i verkstaden, skulle de vara på gatan, och om de ej förde nålen, skulle de vältra sig i smutsen. Af två onda ting måste man välja det drägligaste; antingen arbeta och äta eller göra ingenting och svälta ihjel. Säkert kan ni förstå, att två eller tre fullvuxna arbeterskor skulle hinna mera och arbeta bättre än alla dessa små händer; men det är ej vinsten jag fikar efter. (Forts.)

2.) Kan något vinnas genom en närmare sammanslutning mellan de på orten närmast befintliga kristliga ynglingaföreningarne?

Efter diskussionen häröfver, som var rätt liflig och lärorik, hölls för allmänheten en mycket god predikan af skolläraren L. N. Johnson på Nybacka öfver berättelsen i Dan. 3. Sedan följde åter en stunds diskussion och ett *bönemöte*; hvarefter man skildes åt i frid och glädje.

Till Herrar aftonsångspredikanter och andra talare vid religiösa sammankomster söndagen den 11 november.

Med söndagen den 11 november ingår en vecka som enligt flerårig häfd inom de Kristliga Föreningarna af Unge Män i hela verlden afskiljes till gemensam bön med afseende på ämnen, som äro af vigt för dessa föreningar. Den i Stockholm förliden sommar samlade verldskonferensen har å ena sidan gifvit oss svenskar en föreställning om hvad dessa föreningar äro i utlandet, å andra sidan hos de många främlingar, som då gästade vår stad, väckt känslor af tacksamhet och välvilja och sålunda knutit ett band, som det synes godt att stärka.

Ett medel att bland oss framkalla ett lifligare deltagande i de gemensamma bönerna och så ytterligare befästa den samhörighet och sympati, som redan grundlagts, vore att, då nu dessa föreningar mana hvarandra att samfäldt betrakta och i bön för Gud frambära för dem vigtiga ämnen, också här låta deras maning vinna gensvar, i det Herrar predikanter i sina föredrag den dag, då böneveckan ingår, berörde dessa betydelsefulla föreningar, deras syfte, verksamhetsätt och välsignelserika resultat.

De som äro villiga att lyssna till denna vördsamma uppmaning och önska skaffa sig närmare underrättelser om ifrågavarande föreningar, kunna gratis erhålla i ämnet upplysande brochyrer hos

Fil. kand. *Karl Fries*
2 Kungsgatan, kl. 6—10 e. m.

Unga-kvinnors-Föreningar

Var trogen i det lilla.

»Så hade jag icke tänkt mig det!» Dessa ord uttalades af en ung flicka, sittande med händerna döljande sitt tårfylda ansigte.

Hon har blott få dagar varit anställd i den plats hon nu innehar. Och då icke de nya förhållandena öfverensstämma med hennes förhoppningar, har hon nu förlorat modet och utbrustit i gråt.

Stackars flicka! — Hon har rest lång väg, skild ifrån de sina — sviken i sina förhoppningar, vi kunna icke annat än beklaga henne.

Och dock — huru många äro icke de, som själfva äro orsak till dessa tårar!

Låt oss taga den nyss tilländagångna flyttningen i betraktande!

Hafva icke mången ung man och kvinna under *goda* omständigheter dock ledsnat vid lifvet, tröttnat på arbete, tröttnat på sin enformiga sysselsättning, samt fulla af harm öfver att se många andra hafva bättre än de, stolta i sinnet icke längre velat tjäna eller krusa den eller den.

I anledning deraf besluta de att packa ihop sitt och resa till en annan marknad. De söka sin lycka i Stockholm.

Dit resa de med stort mod och fast hopp att där vinna allt, hvad deras oförnöjda inre tråkar efter.

Men förhoppningarna slå meränedels icke in.

Hafven I, unge män och kvinnor, lemnat Edra platser af sådana skäl — då beklagar jag Eder; ty I hafven följt Eder egen själfviskhet, hvars följder I bittert fån erfara.

Redan till Adam bleíve de orden uttalade: »Du skall äta ditt bröd i ditt anletes svett.» Dessa ord kunna kanske komma en att sucka. Ack nej! — Reflektera vi på våra pligter, skola vi erfara, att arbete är många gånger lifvets poesi.

Huru många bittra stunder hafva vi icke glömt genom vårt arbete!

Men det finnes så många olika slag af arbete.

Den ene har ett stort och betydelsefullt arbete. En annan har motsatsen. Men om vi med verklig trohet utföra vårt arbete — det må vara stort eller ringa — så tror jag, att det inför Herren eger samma värde.

Då Herren har satt oss därtill, vet Han bäst, hvilket arbete vi passa för.

Om vi därför hafva ett mycket ringa arbete, skola vi icke vara missnöjda därmed. Vi skola då icke tänka om oss, att vi ega förmåga att utföra större verk. Vid sådana förmätna tankar kunna vi göra stora fall.

Ej häller skola vi, vid ett ringa arbete, anse oss som oduglingar och som sådana, hvilka ingen nytta göra.

Vi kunna vara vissa uppå, att om vi med kärlek och trohet utföra det lilla, så hafva vi utfört ett *större* arbete än de, som med otrohet arbetat i det som större är.

På den plats vi äro, där äro vi oumbärliga, emedan vi äro af Herren satta därtill.

Låt oss taga ett exempel af ett det mest ringa materiel!

Ett knappnålsbref, innehållande omkring 80 nålar, köpes för 5 öre.

Hvad kostar då *en* nål?

Vi kunna säga, att den har *intet* värde.

Och dock — huru oumbärlig är den icke *där* den tjänar!

En knappnål är bra i *sin* tjänst, — men den duger dock ej att sy med.

Skulle nu den på sitt vis börja knota öfver sin ringa tjänst och hällre vilja utföra en synåls kvicka manöver, hvad blefve följden?

Jo, att den finge ligga tills den rostade och förstördes.

Vid anblicken däraf tog man den »stackarn» och kastade den i soporna.

Ingen visade den lilla tingesten den omsorgen att skura rosten af den och förbättra den till gagn.

Ack nej!

Så ock med oss.

Vårt arbete skola vi utföra med kärlek och trohet. Om det icke alla gånger öfverensstämmer med vår egen vilja och beräkningar, böra vi dock af Herren utbedja oss kärlek och tålamod därtill. Vi hafva äfven där något att lära. Kanske något hos oss, som skall tuktas eller ödmjukas. Hafva vi tråkiga och bråkiga husbönder eller principaler, böra vi dock med underdånighet och tjänstaktighet tjäna dem. Då vi hafva där med trohet utfört vårt kall, skall Herren gifva oss en bättre plats. Om vi blott med trohet och förnöjsamhet utföra våra arbeten, så skall Herren gifva oss en särskild välsignelse. Och med en otrolig hastighet skola vi gå framåt från det ringa till det som större är. Måtte Herren därför göra oss trogna och städse undergifna Hans vilja och gifva oss ett ödmjukt sinne, så att vi icke förhäfva oss vid Hans välsignande och Han till äfventyrs återtager välsignelsen.

Den missnöjde och klagande däremot »kör bort ifrån sig Guds välsignelse med häst och vagn.»

Vi gå tillbaka till den rostiga nålen. Som denna genom missnöjdhet blef oduglig, så går det ock med oss. Genom missnöjdhet i vårt arbete begagna vi icke våra förmågor. Vi börja slarfva. Vi bli slöa. Vi veta icke huru det har gått — men fort har det skett: vi gå sysslolösa. Vi hafva icke mera någon plats. Vi hafva således börjat att rosta, och det går snart mer och mer. O, det går så fort! Till sist äro vi icke mera igenkända för rost. Människor sky oss. Ingen egnar oss omsorg till förbättring.

Ack nej! Det finnes ändå så många andra villiga och tjänstaktiga arbetssökande, hvarför då taga en usling och lätting, för hvilken man till och med fruktar ett och annat?

Går det icke så? —

Ingen egnar oss omsorg, sade jag.

Jo. — En förening — väl behöflig — är därför stiftad, till unga flickors skydd. (Unga kvinnors kristliga förening).

De må nu vara rostiga eller brukbara, gäster eller främlingar, dit äro de alltid välkomna. Med moderlig omsorg vill man där egna dem kärlek.

Därför I unga flickor, som nu kommit till Stockholm! Kännen I Eder ensamma, är det något I behöfven råd uti, ären I i brist på vänner och bekanta — *välkomna* till oss

Norrlandsgatan N:o 13, 2 tr. upp

och I skolen blifva skyddade.

En medlem af nämda förening.

Samvetet.

(Föredrag af pastor *A. Kolmodin* i K. F. U. M., Kungsgatan 2, Stockholm.)

Ordet *samvete* förekommer, märkvärdigt nog, aldrig i gamla testamentet. Icke häller i det nya förekommer det förr än i Apostlagärningarna, så att vi aldrig finna det användt af Kristus själf. Af apostlarna användes det i allt 32 gånger, hvilket således är hela antalet gånger då detta ord förekommer i bibeln.

Granskar man något närmare de ställen, där ordet samvete förekommer, händer det lätt att man alldeles förtviflar om att kunna fatta hvad t. ex. Paulus egentligen menar med detta ord. I Apostlag. 23: 1 säger Paulus: »Med ett i allo godt samvete har jag vandrat inför Gud ända till denna dag.» Här säger alltså Paulus, att han vandrade i ett godt samvete äfven på den tid då han förföljde Guds församling; d. v. s. vi finna ett samvete, som icke ogillar något som dock i och för sig är ondt. I 2 Tim. 1: 3 säger Paulus: »Jag tackar Gud, hvilken jag tjänat från mina förfäder i ett rent samvete». Han betygar alltså ännu en gång det samma.

I 1 Kor. 8: 7 däremot säger han: »Somliga göra sig ännu samvete angående afguden och äta såsom åte de ett afgudaoffer, och deras samvete, eftersom det är svagt, blifver befläckadt.» Här finna vi ett samvete, som bestraffar något som i och för sig icke är ondt.

I Rom. 2: 15 läsa vi: »Hedningarne visa att lagens verk är skrifvet i deras hjärtan, då deras samvete bär vittnesbörd.» Här finna vi ett samvete, som omedelbart gillar hvad *lagen* bjuder

I 2 Kor. 4: 2 säger Paulus: »Genom sanningens uppenbarande förorda vi oss hos hvarje mänskligt samvete inför Gud». Af den följande versen se vi, att Paulus här talar om ett samvete, som obetingadt gifver sitt bifall till *evangelium*.

Dessa så olika uttalanden göra oss stora svårigheter. Just i vår tid är det svårt att riktigt tillfredsställande säga hvad samvetet är. Vi finna människor i våra dagar, som säga, att det är rätt att människan följer alla sina lustar, och deras samvete säger intet. Andra förneka Gud och Kristus, men deras samvete är stumt. Åter andra vilja ej göra krigstjänst, vilja ej aflägga ed, o. s. v. och hvarför? Jo, deras samvete förbjuder dem det. Hafva vi ej alltså äfven nu för våra ögon samma motsägelser som i Pauli dagar?

Vanligen beskrifver man ju samvetet så, att det är »ett medvetande, som gillar det goda och ogillar det onda i tankar, ord och gärningar». Men ofvanstående exempel visa, att detta ej alltid är sant.

Andra säga att samvetet icke är något gudsmedvetande, utan blott vårt eget inres gillande eller ogillande af våra gärningar, i enlighet med den grad af upplysning, som vi mottagit i vårt medvetande. Denna uppfattning får man ju mycket höra framhållas i våra dagar. Och den tyckes förklara de båda första fallen här ofvan (Paulus under förföljelsetiden, och korintierna som gjorde sig samvete af att äta afgudaoffren), ty både i ena och andra fallet berodde ju samvetets missvisning här på bristande upplysning, såsom Paulus själf betygar. Men vi stå dock med denna definition fortfarande svarslösa inför de båda sista fallen, där Paulus säger, att hedningens samvete omedelbart gifver sitt bifall både till lag och evangelium. Ty här talar ju samvetet *till trots* för den bristande förståndskunskapen.

I själfva verket råder ett kaos bland etikerna, när frågan blir om att beskrifva hvad samvetet är. För sin del kände sig talaren, åtminstone i hufvudsak mäst tillfredsställd med den definition, som gifvits af Beck.

Beck säger: Man måste bestämdt skilja mellan människans *ur-samvete* och hennes *empiriska* samvete. Det förra är oss gifvet, det senare hafva vi förvärfvat.

Ursamvetet är medskapadt, det är vårt omedelbara självmedvetande, men ett medvetande som uttalar sig inåt, ej till följd af vår egen vilja, utan emot den. Ursamvetet är oss ej gifvet genom uppfostran och ej häller beroende af vårt godtycke; det griper oss som en självständig makt, drager oss till ansvar inför sig, anklagar oss och dömer. Ursamvetet binder oss vid en öfvermänsklig lag och är därför ock det innersta vittnesbördet om vår naturs upphöjdhet. Det är en reflex af Guds eget eviga väsen.

Men vårt ursamvete uttalar sig icke i bestämda begrepp om hvad som är godt eller ondt, det säger blott i allmännelighet: Var sann! Var rättfärdig i allt!

Det sätt hvarpå människan ställer sig gentemot dessa ursamvetets fordringar, bestämmer hurudant hennes *empiriska* samvete blir.

Ursamvetet inkastar en ljungeld i sinnet. Tager människan vara på detta hastiga ljus, då skall hon snart om sina enskilda handlingar kunna säga: denna är ond, men denna är god. Lydnaden för ursamvetet är vilkoret för att Guds väsens lag skall af oss kunna med allt större klarhet uppfattas. På denna väg ställas vi mer och mer inför Gud, den rättfärdige, och lära oss att erkänna och gilla Guds rättfärdighets kraf. Och så vakna af sig själfva i vårt hjärta de stora frågorna: Huru skola vi få försoning? Hvad skola vi göra för att få evinnerligt lif?

På detta sätt blir vårt ursamvete mer och mer äfven vårt empiriska samvete; d. v. s. det af Gud nedlagda fröet utvecklar sig efter hans vilja till en hela vårt väsen öfverskyggande växt.

Men den andra vägen för människan är den, då man undandrager sig ursamvetets maningar, och ej låter sin vilja böjas till underkastelse under dess fordran.

Då blir man fri från samvetet. Hvad står så kvar? Jo blott den tomma frihetsformen. Människan blir sin egen herre, men i grunden blir hon därmed sina begärelsers slaf. Och hon har förnekat sitt väsendes rätta höghet, ty i ursamvetet har människan just den gåfva, som höjer henne öfver den ytire skapelsen.

Men på så sätt uppkomma alla dessa stridiga »samveten», af hvilka vår tid är så full. Människans lägre medvetande utbildar sig också till en lag och säger snart: detta skall du göra, detta skall du icke göra. Men hvad som då blir rätt och hvad som blir orätt, det beror ju alldeles på olika naturgåfvor, uppfostran, sysselsättning o. d. Till sist kan en människa komma därhän att hon kallar det onda, det som Gud kallar ondt, för godt och tvärtom. Men då har hon hunnit intill gränsen af den synd, som heter synd mot den Heliga Ande.

En människa, som sålunda själf skapat sig ett samvete i strid mot ursamvetet, är en ostadig farkost på lifvets svallande haf. I själfva verket är ej häller ett dylikt samvete något 'samvete i verklig mening. Ty midt under den djupaste tryggheten kan *ursamvetet vakna upp* och kasta hela den konstgjorda byggnaden öfverända.

Det rätta samvetet utmynnar alltid och öfverallt på samma ställe. Och det stället är: *Kristi kors.*

Annonser

Lifförsäkring.

Svenska Lifförsäkringsanstalten **Oden,** stödd på solida matematiska grunder, meddelar lifförsäkring mot i allmänhet lägre premier än de gamla bolagen. *All* vinst utdelas till de försäkrade. Agent i Stockholm: G. Sundbärg, Tunnelgatan 15.

Kristliga Föreningen af Unge Män.

2 Kungsgatan.

Under *Böneveckan* dagligen (utom onsdagen) en kort betraktelse öfver de af verldskomitén föreslagna ämnena samt därefter bönemöte.

Söndagen den 11 kl. 7.30 e. m. Tacksägelse för framsteg inom föreningarna. Pastor *G. E. Beskow.* Syndabekännelse för otrohet etc. Grosshandlare *P. Graham.*

Måndag den 12 kl. 8 e. m. Bön för Sverige, för föreningarna i katolska länder etc. Professor *F. Schulthess.*

Tisdag den 13 vid bibelklassens slut. Bön för föreningarnas yttre verksamhet, för missionssinnets utveckling etc. Pastor *J. M. Erikson.*

Onsdag den 14. Deltagande i allmänt möte för de Kristl. Fören. af Unge Män i Sjömanskapellet.

Torsdag den 15 kl. 6,30 e. m. Föreningarnas inre lif, inbördes andlig omsorg, gemensam kamp mot osedlighet etc. Major *A. von Koch.*

Fredag den 16 kl. 8 e. m. Bibeln inom föreningarna, bön för bibelklasser etc. Pastor *A. Leuwgren.*

Lördag den 17 kl. 8 e. m. Ledningen af föreningarna, bön för styrelser af alla slag, sekreterare och andra föreningarnas tjänstemän, Baron *E. Barnekow.*

Alla dagarne upptages kollekt för Verldskomitén i Genève.

Söndagen den 18 november
kl. 7 e. m.

Årsfest
å Föreningens lokal.

Föredrag af Hofpredikant *J. C. Bring.*
Meddelanden ur årsberättelsen af sekreteraren Herr *G. Welin.*
Tal af föreningens ordförande.
Instrumental- och vokal-musik.
Aftonbön af Pastor *A. Leuwgren.*
Té à 50 öre i salarna 1 tr. upp.
Tillträde endast för medlemmar och särskildt inbjudne.

Onsdagen den 14 november
Allmänt möte
för Stockholms Kristliga Föreningar af Unge Män.
i Sjömanskapellet
kl. 7.30 e. m.
enligt följande program:
Inledande föredrag af Fil. kand. *K. Fries.*
Sång af Föreningen »Ariels» kvartett.
Föredrag af Doktor *Henrik Berg,* medlem af K. F. U. M.
» » af Herr *Ernst Westerberg,* medlem af »Filadelfia».
Sång af K. F. U. M:s kvartett.
Föredrag af Herr *E. K. Erikson,* medlem af »Ariel».
» af Ingeniör *P. From,* medlem af Kr. Y. F.
»Hemlandstonerna» användas.
Kollekt upptages för Förbundet mellan Sveriges Kristl. Föreningar af Unge Män».

Å Fredrika-Bremer-Förbundets byrå, Stockholm,

finnas kvinliga arbetssökande anmälda, såsom: lektionsgifvare, svenska och utländska lärarinnor för hem och skolor, kontors- och skrifbiträden, husföreståndarinnor, sällskap och biträden i hem, föreläserskor, gymnaster, sjuksköterskor m. fl.

I Vedhandeln

4 Observatoriegatan 4

försäljes frisk och god björk- samt al- och barrved, såväl sågad som osågad jemte antracit-, sten och träkol, engelsk och svensk kokes, hemsänd till alla delar af Stockholm.

Obs.! Äfven säljas ved-, kol- och kokspoletter.

Genom **K. F. U. K:s placeringsbyrå,** 13 Norrlandsgatan, anskaffas alla sorters tjenarinnor, biträden i hushåll och affärer samt lärarinnor. Adresser och rekommendationer till utlandet lemnas åt unga flickor, som äro rekommenderade af någon af föreningens medlemmar.

Kristliga Föreningen af Unga Kvinnor.

13 Norrlandsgatan, 2 tr.
Allm. Telef. 43 44.

Lokalen öppen alla hvardagar kl. 10—3, 5—10.

Möten under veckan:

Söndag	kl.	6—9	e. m. Bibelklass och samkväm.
Tisdag	»	6—8.	Undervisning i slöjd.
	»	8—10.	Undervisning i engelska.
*Onsdag	»	6—9.	Arbetsmöte.
Torsdag	»	7,30—9.	Bibelklass för fabriksarbeterskor *Nytorget 46. S.*
Fredag	»	6—8.	Undervisning i slöjd.
	»	8—10.	» i engelska.
Lördag	»	7,30—9.	Arbetsmöte för fabriksarbeterskor *Nytorget 46. S.*

* Obs.! Första onsdagen i månaden för svenska kvinnors mission i Norra Afrika.

Välgjorda
Möbler
Bättre och enklare. Billigt pris.
Äfven mot afbetalningar.
Malmskilnadsgatan 46
7 Oxtorgsgatan 7
A. Lagerberg.
Egna tillverkningar.

C. Berg
23 Artillerigatan 23
Stockholm
bemedlar köp och försäljning af *stads-* och *landtegendomar* samt emottager uppdrag till härvarande *under-* och *öfver-rätter,* ombesörjer *lagfart å egendomar, bevakningshandlingars* inlemnande, utreder *sterbhus,* förrättar *bouppteckningar* uppsätter *testamenten* samt ombesörjer *vicevärdsgöromål* och inkasseringar, m m. Vänden Eder med förtroende till
C. Berg
23 Artillerigatan 23
Stockholm
Träffas: *kl. 10—12 f. m., 3—5 e. m.*
Allm. Telef. 73 08.

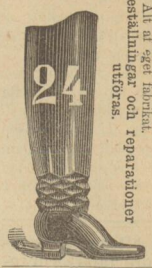

C. P. HÖGLANDERS Skoetablissement
(Etablerad 1870.)
24 Brunkebergstorg 24
Stockholm.
Rekommenderar mina allmänt välkända tillverkningar.
Alt af eget fabrikat.
Beställningar och reparationer utföras.
Allm. Telef. 68 81.

EMIL LARSENS
Skrädderiaffär
18 Brahegatan 18.
Obs.! Obs.!
Goda tyger. Solidt arbete.
Billigt pris.
Allm. Telef. 71 16.

A. & O. Schultén
STOCKHOLM,
2 Norrmalmstorg 2
och
7 Sturegatan 7.
Stora och välsorterade lager af
Garn-, Väfnader & Trikåvaror
i parti och detalj till billigaste **fabrikspris.**
Profven sändas till landsorten franco.

Vid Herberget

för tjenstflickor, Klara Östra Kyrkogata N:o 7, erhålla yngre tjenarinnor, som för tillfället sakna anställning, nattlogis jemte kaffe på morgonen för 35 öre. Betyg skola medföras.

På samma gång man erbjuder flickorna denna billiga fristad, vill man härmed varna dem för att lemna sina platser i hemorten, i tanke att få det bättre i Stockholm, ty »att få det bättre» lyckas nästan aldrig, så vida man icke på förhand fått säkert löfte om bestämd plats.

LINA NORDWALL,
Herbergets stiftarinna.

C. Victor Nyman
13 Brunkebergstorg 13,
Stockholm.
Allm. Telefon 54 93.
Lager af Vägg- Väck- och Fickur. Väl examinerade och justerade. Ur mottagas till reparation. Order från landsorten expedieras mot efterkraf. Elever mottagas mot betalning. Priskurant sändes och bref besvaras mot porto.

Honourable Mention
från
Urmakareföreningens Exposition i London 1873.
Fem års praktik
hos
kronometerfabrikör
V. Kullberg.
London.

Till Amerika!

(Bremer-linien).

Generalagentur, Stockholm.

Utvandrare och **resande** befordras med **Norddeutscher Lloyds** kejserliga postångare till **New-York, Baltimore, Filadelfia** och **Boston** samt till **Australien, New Zeeland, Ost-Asien** och **Syd-Amerika.**

Närmare underrättelse hos

Grossh. *S. G. Borin,*
N:o 1 Packhusgränd, Stockholm.

Nilsson & Dahlbeck.

38 **Skrädderi-Etablissement** **38**
samt lager af färdiga
Gosskläder
Regeringsgatan
Stockholm.

Stockholm, David Lunds Boktryckeri 1888.

UNGDOMS-VÄNNEN.

MITT LJUS MINSKAS EJ — DITT ORD ÄR REN LYKTA FÖR MINA FÖTTER

KRISTLIG TIDNING FÖR SVERGES UNGDOM.

N:o 46. Fredagen den 16 November. 1888.

Prenumerationspris:
Helt år 1 kr., 3/4 år 75 öre, 1/2 år 60 öre, 1/4 år 30 öre.
Postbefordringsafgift 20 öre.
Till Amerika 3: 50; Norge, Danmark och Finland 3 kr.

Redaktör och ansvarig utgifvare:
Fil. kand. Gustav Sundbärg, Stockholm.
Träffas dagligen kl. 4—5 e. m. Tunnelgatan 15.

Annonser
à 8 öre pr petitrad mottagas å tidningens expedition: David Lunds boktryckeri, Humlegårdsgatan 17. Telef.: Allm. 50 88.
Lösnummer: 5 öre.

Principerna för den fysiska utvecklingen.

(Föredrag af professor *L. M. Törngren* vid Veridskonferensen i Stockholm.)

(Forts. och slut fr. föreg. n:r.)

Vi kunna nu fortsätta om sjelfva indelningen; genom det som derom förut blifvit sagdt finna vi genast åtskilliga lämpliga namn för de olika rörelseslägterna eller familjerna, såsom afledande benrörelser, bukrörelser, skulderrörelser, andningsrörelser. På andra har man lättare fått benämningar genom deras form, såsom spännböjande rörelser, hopp, balansrörelser o. s. v. Sålunda får man sammanförda inom samma ram de rörelser som hafva samma eller snarlik verkan med hvarandra. Dessa rörelser ordnar man sedan inom hvarje slägt, i mån efter som de äro ansträngande, i långa listor, hvilka sålunda komma att motsvara hvarandra.

Eftersom rörelserna hafva olika verkan, är det af vigt att tillse i hvilken ordning de vid öfningarna tillämpas. Man sammansätter derför en dags öfning med val ur alla de olika rörelseslägterna, de nyssnämda listorna; och de sålunda valda rörelserna böra temligen motsvara hvarandra i afseende å ansträngning, och komplettera hvarandra i afseende på inflytande på organismen; derigenom kan först uppkomma en fullständig harmoni, d. v. s. en proportionel men ej absolut jemvigt i ansträngning, så att alla kroppsdelar få en ansträngningsgrad i öfverensstämmelse med sin uppgift inom organismens helhet. En så beskaffad öfning har fått namn af gymnastisk helhet. Det är tydligt och märkbart huru efter en sådan öfning andningen har blifvit djupare, hjertslaget kraftigt men lugnt, och en stark känsla af välbefinnande har infunnit sig.

Nu säger någon: men vi hafva annat än hjerta, lungor, mage och inelfvor i allmänhet; skola då ej armar och ben hafva något godt af gymnastiken? Jo, det skola de visst hafva; men de äro redskapen, de skola tillsamman med den öfriga kroppen utföra det synliga af rörelserna för att framkalla de omtalade verkningarna från de inre organen, och i den mån, som de göra detta fullständigt, fullständigas allas egen utveckling, och de blifva kraftiga, starka och färdiga just till sin uppgifts fyllande i öfverensstämmelse med de individuella anlagen. Vi få lof komma ihåg den förut omtalade lagen för organismen, att de yttre organen medfölja de inres utveckling. Det är visserligen sant, att vissa färdigheter kunna genom flitig öfning (återupprepning) utbildas till en utomordentlig höjd; men detta sker då vanligen på bekostnad af något annat och utan afseende på helsan; men här är det naturligtvis fråga om rörelseförmågan i rent mensklig rigtning. För öfrigt äro de menniskor, som gjort vissa kroppsfärdigheter till sitt yrke, sällan några bilder af blomstrande helsa, ehuru de ofta äro valda med särskildt afseende å sina kroppsliga företräden.

Jag är rädd att trötta allt för mycket med mitt torra föredrag, men jag måste ännu en gång beröra en annan sida af saken, jag menar den psykiska.

Det finnes nog de som påstå, att genom ökad kroppslig kraft födes sinlighet. Helt visst sker ej detta om kroppsöfningarna skötas såsom jag nu försökt att i alltför korta drag skildra. Deremot kan ju vara ganska sannolikt, att ensidigt kroppsarbete i längden kan medföra en sådan verkan. Väl ordnade öfningar i rättan tid verka tvärtom afledande. Hvem blir väl ej vid en betryckt sinnesstämning lifvad genom ett omtyckt kroppsarbete, och huru mycket mera skall detta ej blifva fallet om kroppsöfningen tages såsom här nämnts. Likaså när frestelser af ett eller annat slag förfölja, hafva vi en god hjelp icke allenast i omvexling af god sysselsättning utan äfven i kroppsarbetet; och särskildt är väl ordnad gymnastik dervid en synnerligt god hjelp till att bortjaga de onda tankarne. Men lika väl som de sålunda kunna undanröjas, kunna de äfven genom samma medel förebyggas. Innerligheten i sammanhanget mellan det fysiska och psykiska är stor, och vi förnimma den ständigt, om vi det ringaste iakttaga oss sjelfva. Vi kunna derför ej alltid vid bedömandet rätt fränskilja den fysiska yttringen från den psykiska och tvärtomi vårt tillstånd.

Hvilken betydelse har icke ett godt helsotillstånd för vår sinnesförfattning; och all ordnad gymnastik går också ut på att utveckla och bibehålla en god helsa. Derför, låt oss komma ihåg, att muskelstyrka och stark helsa ej äro ett och detsamma. Dygd och stark helsa gå gerna hand i hand med hvarandra. Ling sade, att de voro syskon af samma fader. Den förra kallade han friden med sig sjelf, den andra: friden med andra. I samma stycke säger han: »hvar finnes en mycket stark man, som icke tillika är långsam till vrede? Sann helsa ger lugn, lugn ger frid, och frid med mitt eget väsende ger frid med andra. På detta sätt blir menniskans kropp *helig.*»

Något borde talas om läraren, om blott tiden medgåfve. Men så mycket bör sägas, att läraren i egentlig mening bör vara *ledare*, och således dertill besitta de erforderliga egenskaperna. Det är få disciplíner der lärarens personlighet är af så stor betydelse som i gymnastik. Men å andra sidan återverkar detta hans arbete, då han deraf är rigtigt intresserad, så fördelaktigt på honom sjelf, att det blir mycket lätt för honom att uppehålla intresse och att länge bibehålla ungdomlighet, — båda väsentliga egenskaper för en god ledning.

Gymnastiken bör gerna sättas i sammanhang med uppfriskande bad, och den bör alltid ske i frisk luft. Lekar i fria luften låta sig lätt förenas med densamma och tillhöra den.

Ännu vore mycket att säga om detta intressanta ämne, men jag misstänker att mången åhörares tålamod redan är satt på för hårdt prof, och jag vill derför sluta med Guts Muths så vackert tänkta och sanna uttalande: »*Vi skola gymnastisera för att lefva, men vi lefva ej för att gymnastisera.*»

Från skilda håll.

Stockholm den 16 november.

"Humanitet." Ur d:r *Th. Mazers* förut af oss omnämda föredrag öfver detta ämne tillåta vi oss anföra följande tänkvärda ord.

»Humanitet utan divinitet blir — bestialitet. D. ä.: utan Gud blir människan blott ett djur, ett vilddjur. Detta skall blifva klart en gång, när frukterna hinna mogna af den falska humanitetens utsäde i våra dagar. Det är icke denna missledda s. k. människokärlek som skall lösa tidens stora frågor. Men ej häller är det den *doktrinära* kristendomen (den i sina former stelnade). Endast den *verkliga* kristendomen kan göra detta, den sanna humaniteten, den som i Kristus ser urbilden för det sant mänskliga och vill lefva blott i honom och för honom, — den som respekterar gudsbilden inom hvarje människa och tänker högt om människans uppgift, den hvars ledstjärna i allt är Guds egen ära. De som så tänka och handla äro mänsklighetens verkliga kärna, och att framkalla och utveckla en sådan kärna, det är världshistoriens af Gud förelagda uppgift. Tanken på att vi kunna få taga del i ett sådant arbete borde elda oss till hänförelse. Djuret hos människan upphöjes till dyrkan i våra dagar; men vi skola i Kristus finna en långt rikare källa till hänförelse för att bekämpa vår lägre natur.

Men när vi strida mot *djuret* i den falska religion, som upplyfter sitt hufvud, låt oss ej glömma de *människor*, af hvilka den fiendtliga hären består. Om alla dessa missnöjda, dessa förbittrade en gång finge det intryck, att man möter dem som likar, skapade af samma fader, ämnade för samma mål, så skulle isen kanske smälta kring deras hjärtan. Låt oss aldrig förakta de brutna strålarna af gudsbilden, som ännu kunna gömma sig hos våra dagars mångahanda slag af förtvifladе människor. Att öfvertyga dem om hvad det är att lefva ett sant mänskligt lif, det vore ett verkligt humanitetens verk.

Men blott i den personliga föreningen med Kristus kunna vi bli hvad vi äro ämnade att blifva, blott på detta sätt kunna vi »finna oss själfva»; blott så blir man *människa.*»

Israelsmissionen bedrifves numera i hela världen af vid pass 50 missionssällskap med sammanlagdt 4- à 500 legitimerade missionärer.

I en judisk tidning förekom nyligen, säger Kristianen, det märkvärdiga yttrandet att numera «de flästa judar äro mer förtrogna med nya testamentet än med talmud och moseböckerna.»

Öfver hufvud anser israelsmissionen att judarna mångenstädes numera lärt sig att betrakta kristendomen med mera aktning än förr, om än öfvergångar icke så ofta förekomma. I allt räknas att numera årligen vid pass 1,500 judar låta sig döpas till Kristus. Detta är visserligen icke mycket, när man besinnar, att den judiska stammen torde årligen tillväxa med minst femtio tusen människor. Israels tid är nog ännu icke kommen.

— Enligt »Missionstidning för Israel» gåfvo Sveriges och Norges folk under senaste året öfver 50,000 kr. till denna mission, eller lika mycket som hela Tyskland. I Tyskland är judemissionen först uppkommen, men nu mera arbetar Storbritannien långt ifrigast; det bidrog till kostnaderna sistlidet år med ej mindre än 1 1/3 mill. kr.

Vid herberget för tjänstflickor, Klara Östra Kyrkogata n:o 7, har under oktober månad utvecklats en ganska liflig verksamhet.

Bostad har lemnats till icke mindre än 131 tjänarinnor (det högsta antalet under någon föregående månad) i tillsammans 472 dygn. Medeltalet har varit något öfver 15 flickor för hvarje natt och mellan 3 à 4 nätter för hvarje flicka. Till 78 tjänarinnor hafva genom herbergets bemedling anskaffats platser, hvarförutom 41 af dem, som under månaden bott i herberget, erhållit platser från annat håll. Lediga platser hafva antecknats till ett antal af 307, men ett vida större antal har anmälts, hvaraf de flesta från landet.

Skandinaviska Sjömanshemmet i London. Antalet besökande sjömän har sedan sjömanshemmets öppnande till början af november uppgått till omkring 1,700, och det synes därför, som hemmet under detta år skulle komma att uppvisa ett dubbelt så stort antal besökande som förlidet år. Omsättningen har i år varit mycket rask i följd af den efterfrågan å sjöfolk, som rådt allt sedan våren. (N. D. A.)

Fartygsfrakterna ha under de senaste månaderna stigit högst betydligt, enligt tidningen Economist i många fall till 100 proc. mot för ett år sedan. Mest ha frakterna på Amerika och Svarta hafvet stigit.

Praktisk nykterhetsverksamhet. Några kvinnor i Göteborg ha under de sista vintrarna tillstält samkväm, dit drinkare inbjudits, hvilka därvid trakterats med te och smörgåsar, förutom tal, sång och musik. Många gånger ha ända till tre hundra blifvit inbjudna. Vid samkvämens slut ha de inbjudnes namn och adress upptecknats, och inbjudarinnorna ha efteråt besökt dem i deras hem. Det berättas, att de i allmänhet vid sådana besök blifvit väl mottagna och fått anledning hoppas, att deras verksamhet icke varit utan frukt.

Medlen till detta hafva vunnits dels genom frivilliga gåfvor, dels genom afgifter (25 öre) af personer som besöka temötena utan att vara inbjudna. Stundom hafva enskilda personer skänkt medel till en hel sådan bjudning.

Lifslängden. Vid femton års ålder har en svensk yngling i medeltal ytterligare 46.3 år att lefva, en norsk 46.7, en dansk 45.9, en engelsk 43.4, en tysk 42.4. Den vid femton års ålder återstående medellifslängden är alltså i Sverige nära 3 år längre än i England och nära 4 år längre än i Tyskland.

För kvinnornas vidkommande ställer sig förhållandet ännu fördelaktigare för vårt land. En svensk kvinna vid femton års ålder lefver i medeltal ytterligare 49.0 år, en norska 49.2 år, en danska blott 47.0, en engelska blott 45.6 år och en tyska blott 44.2 år, så att den svenska kvinnans lifstid är 2 år längre än den danska kvinnans, $2^1/_2$ år längre än den engelska kvinnans, och nära 5 år längre än den tyska kvinnans.

Inga extra kadetter få medfölja nästa års sjöexpeditioner med flottans fartyg.

27 sökande hafva anmält sig till en ledig postexpeditörsbefattning i postverket.

Järnvägstaxekomitén har föreslagit att billjettprisen å persontågen skola bli lika höga som å snälltågen; blott å blandade och godståg skulle man hädanefter få resa för de nuvarande persontågsprisen. Vi skola hoppas att däraf — blir intet.

Norra stambanan, fortsättningen norr om Ångermanälfven, är nu så pass långt fortskriden, att man kunnat bestämma platserna för stationerna å de första 6 milen. Som bekant skall denna bana utsträckas till *Vännäs*, midt emot Umeå, 220 kilometer från Sollefteå och nära 900 kilometer från Stockholm. Fortsättningen från Vännäs till Luleå och Haparanda (ytterligare nära 500 km) är väl blott en tidsfråga.

Lokomotiv dröjde det länge innan man vågade tillverka i Sverige, men nu anses de svenska lokomotiven vara bättre än de utländska och tyckas finna god afsättning.

Industritidningen »Nordens» prisfråga n:o 6 lyder:

»Hvilka förbättringar i förhållandet mellan industriidkarne och deras biträden äro mest önskvärda?» Svar på denna fråga mottages af »Nordens» redaktion intill den 8 december och öfverlemnas sedan till en prisnämd, bestående af fabrikör Emil Boëthius, metallarbetaren Johannes Svensson och ingeniören R. Telander.

För det svar, som af denna prisnämd anses vara bäst, betalas ett honorar af 100 kr., hvarefter detsamma blir i tidningen intördt.

Årets skörd. Tjuguen rapporter äro nu inkomna. Skörden har blifvit *god* i Skaraborgs län, *öfver medelmåttan* i Malmöhus, Östergötlands och Göteborgs län samt på Gotland, *medelmåttig* i Jönköpings, Kronobergs, Kalmar, Kristianstads, Hallands, Värmlands, Örebro, Södermanlands, Stockholms och Upsala län, *under medelmåttan* i Blekinge, Kopparbergs, Gäfleborgs, Västernorrlands och Västerbottens län samt *långt under medelmåttan* i Norrbottens län.

Skörden har således i allmänhet blifvit något öfver medelmåttan i södra Sverige, medelmåttig i mellersta Sverige och under medelmåttan i norra Sverige, d. v. s. allt sämre ju längre norrut man kommer.

Unga-mäns-föreningar.

Bönemötet i Sjömanskapellet i onsdags afton, det för Stockholms alla kristliga föreningar af unga män gemensamma, var besökt af omkring ett hundratal personer, ett i förhållande till den stora mängden af föreningsmedlemmar anmärkningsvärdt ringa antal. Idén om en sammanslutning emellan föreningarna har tydligen ännu icke slagit djupare rötter, såsom ock tämligen förklarligt är, när man betänker den ringa bekantskap, som föreningarna ännu ega med hvarandra. Medlet att åstadkomma en närmare bekantskap, en verklig sammanslutning, kan i grunden ej vara mer än ett, och detta är: gemensamt *arbete*. I detta hänseende gjordes ock redan vid detta möte en ansats, i det man beslöt anordna ett allmänt nykterhetsmöte, för hvars förberedande en komité tillsattes, i hvilken invaldes medlemmar från hufvudstadens olika föreningar. Måtte den sålunda gjorda början följas af ett alltjämt förnyadt samarbete, och måtte därunder Stockholms kristliga ynglingaföreningar allt mera lära känna att de verkligen äro *ett*, all skiljaktighet i det lilla till trots, — för så vidt de verkligen bäras af den Ande, som öfver hela jordens krets icke är mer än *en!*

Mötet öppnades

af fil. kand. *Karl Fries* med ett hälsningstal, som han anknöt till uppläsandet af 1 Joh. 4: 7—5: 5. Det vore ej sällsynt att finna brist på kärlek, misstro, häcklande, men aposteln Johannes visar oss hvar källan är att finna till kärleken: Gud har först älskat oss, och därför kunna ock vi älska hvarandra. De som nu samlats kunde hafva skilda åsigter i ett och annat, men detta borde ej hindra oss att älska hvarandra. Såsom vid den stora konferensen i somras, vi sågo så många män af skilda folk och skilda åskådningar dock samlas i bjärtlig förtrolighet, så kunde ock vi göra, ty samma sak, hvilken samlade denna stora mängd i somras, samlade ock vår lilla skara denna afton, och denna gemensamma sak är: våra bröders frälsning.

Till mötets ordförande valdes därefter grosshandlare *P. Graham*. Som föreningen Ariels sångkvartett uteblifvit, lämnades ordet genast åt d:r *Henr. Berg*, medlem af föreningen vid Kungsgatan.

D:r Bergs anförande.

En gång på 1830-talet närmade sig ett skepp till Goda Hoppsudden, ombord på hvilket befann sig den ryktbare franska missionären Cassalis. På morgonen, när fartyget inlöpte i Kapstadens hamn, slog han upp sin bibel och fann dessa ord (Sakarias 4: 7): »Eho du är du stora berg, som reser dig mot Serubbabel, till slättmark skall du varda.» Och när han då i detsamma såg det stora Tafelberget inför sig och Kapstaden vid dess fot, så tog han strax dessa Herrens ord såsom ett löfte, kände sig full af mod och tillförsigt och gick med glädje till sitt verk, som ock burit den rikaste frukt för Syd-Afrikas vilda stammar.

Även vi hafva berg af svårigheter att öfvervinna, berg af fördomar, otro, likgiltighet. Vi vilja föra unga män till Kristus, men hvilka äro våra resurser i ett så svårt företag? Jo därom läsa vi i versen näst före den nyss upplästa: »*Icke med makt och icke med kraft, men med min anda, säger Herren Sebaot.*»

Icke med yttre lockelsemedel kunna vi draga unga män till oss; då kunna våra föreningar väl bli praktblommor, men de bära ingen frukt. Ej häller blott i egen hänförelse böra vi gå åstad, utan i *lydnad;* då kunna verk uträttas af oss, som vi skola förundra oss öfver själfva och gifva Gud äran.

Låt oss då spränga det berg af frestelser, som hotande reser sig mot våra unga män. Samlom krut därtill: gnistan att tända, den skall varda oss gifven: det är den Heliga Ande. Bedjom om den Heliga Ande för våra föreningar; den kan komma först med förödmjukelse för oss, men Anden ensam är det dock som borgar för *verkliga* framsteg.

Sedan därefter sången n:r 400 i Hemlandstonerna afsjungits, höllls det andra talet för aftonen af

hr Ernst Westerberg,

medlem af föreningen Filadelfia, öfver orden i Joh. 6: 63: »Anden är den som gör lefvande; köttet är till intet nyttigt; de ord jag säger eder äro ande och äro lif.

När dessa ord yttrades, voro lärjungarne missmodiga; de hade nyss hört »ett hårdt tal». Så kunna ock vi bli missnöjda öfver Guds ord, men då är det »det onyttiga köttet» som tolkar dem för oss; men när Herrens Ande, sanningens Ande, gör dem lefvande och dyrbara för våra hjärtan, då äro de vår högsta tröst och glädje.

Outsäglig är vår lycka att ega den Heliga Ande. Därför böra vi ställa alla våra krafter i dess tjänst. Oss åligger att föra vänner, kamrater till Kristus, genom vårt lif, vårt umgänge. Kraften gifver Anden själf: när han påminner oss Herrens ord och gör dem lefvande för oss, då går det lätt att arbeta. Låt ej världen förarga sig när den tänker: de kristne mena att vi äro i så stor fara och dock göra de intet till förs oss därut. Låt oss bedja om den

Knapphålsdrottningen.

Öfversättning för Ungdomsvännen.

(Forts. fr. N:o 45.)

Jag försöker göra litet godt, och jag har hopp om att lyckas deri. Redan kärlek till arbete är ett godt, och mina barn tycka om att arbeta; att förtjena några öre är äfven godt, och barnen föra hvarje vecka sina dagspenningar med sig till hemmet. Detta äro mödrarna ej ledsna öfver.

Hvad skolan beträffar, — nu visade sig åter samma leende på Knapphålsdrottningens läppar, — kan ni vara lugn, min herre, ty mina barn besöka den. Jag har delat min trupp i två skaror, af hvilka den ena kommer hit på förmiddagen och den andra på eftermiddagen; de vexla regelbundet om med skolan och handarbetet.

— Se, det är bra! utropade jag förnöjd.

— Nu förstår ni lätt, min herre, att om de ej komme hit och sydde, blefve det ingen skolgång af; men om de ej gå i skolan, få de ej heller komma till mig för att sy. Okunniga och inskränkta mödrar skulle ej låta sina barn gå i skola, om jag ej läte dem komma till mig för att sy; jag å min sida tager ej emot några andra barn än dem, som besöka skolan. Sålunda vinnas på samma gång två mål: undervisning och handarbete. Lärarinnan är nog välvillig att taga emot min stora barnskara till nedsatt pris: åtta öre i veckan för hvarje barn; åtta öre betala de till gossarne, som träda på synålarna; sedan dessa sexton öre blifvit frändragna, för hvarje liten arbeterska med sig hem på lördagsaftnarna från en krona till 2,75 allt efter ålder och skicklighet. Jag vakar öfver att dessa penningar blifva använda till nytta för mina små arbeterskor, och vanligen följa mödrarna mina råd.

Jag kunde ej annat än beundra denna kvinnas sanna människokärlek och kloka omtanka.

Ni är den här traktens goda engel; utropade jag.

— Jag? Nej, icke jag, sade hon anspråkslöst. Jag försöker att i någon mån lindra mina grannars lott; om jag lyckas deri, är det ej mig utan en annan, som de böra tacka derför.

En annan? Törs jag fråga?

— Kom med mig, så skall ni få höra.

Hon förde mig in i rummet bredvid.

— Det är till henne våra fattiga stå i tacksamhetsskuld, utropade hon, i det hon pekade på ett porträtt af en ung vacker flicka, infattadt i en dyrbar ram. Det är mitt barn, mitt enda barn, fortsatte Knapphålsdrottningen, i det hon med innerlig ömhet betraktade den kära bilden: hon dog vid aderton års ålder. Men före sin död gjorde hon sin mor till kristen, öppnade detta slutna hjerta och förmildrade denna häftiga och hårda karaktär. Ni känner mig ej, min herre; jag var sträng mot mina arbetare, jag var fordrande och despotisk, jag missbrukade min makt öfver dem och begagnade deras nödställda belägenhet till min egen fördel. Jag brydde mig alls icke om, huruvida de voro hungriga eller mätta, sjuka eller friska, det angick mig icke. Hvad som intresserade mig var att erhålla deras arbete så billigt som möjligt, så att jag skulle kunna förtjena så mycket mera. Om någon af dem vågade yttra missnöje, blef han afskedad; det var hans eget fel: hvarför resonnerade han? Sjelf var jag stark, kraftfull och verksam samt hyste intet medlidande med andra; de odugliga afskedade jag, och de sjukliga öfveransträngde jag. Då jag tänker tillbaka på denna tid, ryser jag för mig sjelf.

(Forts.)

Heliga Ande och låt oss arbeta. Lönen blir stor för vårt lilla arbete, när det en gång heter: »Du gode och trogne tjänare, gack in i din Herres glädje!»

Följde så tvänne sånger af en dubbelkvartett från föreningen vid Kungsgatan, hvarefter uppträdde

hr E. K. Erikson,

medlem af föreningen Ariel. Han talade öfver Jesu ord i Joh. 7: 38: »Den som tror på mig, af hans lif skola, såsom skritten säger, flyta strömmar af lefvande vatten.»

För att tro på Jesus behöfva vi kunskap, samtycke, förtröstan. Kunskapen få vi af Guds ord, samtycke fordras af vårt hjärta, förtröstan innebär att vi såsom barn hvila i Herrens Jesu famn, lita på honom i allt, vissa att han i allt styrer till det bästa.

Den som har en sådan tro, han eger ock den Heliga Ande; »af hans lif flyta strömmar af lefvande vatten.» Ha vi mottagit anden, så böra vi ock dela med oss åt andra. Om Guds ande är verksam i oss, då blifva vi världens ljus, saltet i förruttnelsen. Följande Jesu fotspår, böra vi såsom han söka i allt vara medmänniskor till hjälp; men framför allt böra vi föra dem till Jesus, lära dem tro mot af hans Heliga Ande. Och detta skola vi göra *i kärlek*, utan åtskilnad mellan fattiga och rika; låt oss ej förtröttas, — mätte det en gång kunna sägas vid vår graf: »Han har kämpat en god kamp; härefter är honom förvarad rättfärdighetens krona.»

Herr Froms anförande.

Efter det sången 404 i Hemlandstonerna sjungits, erhölls ordet af den siste talaren, ingeniör *P. From*, medlem af Kristna Ynglingaföreningen; han talade öfver Efes. 5: 18: »Dricken eder icke druckne af vin, hvaraf tygellöshet kommer, utan uppfyllens med Anden.»

Talaren hoppades att i fråga om de närvarande en sådan förmaning som den i första delen af versen vore obehöflig, men han ville lägga alla på hjärtat förpligtelserna till ett verksamt arbete att rädda de unga männen ur dryckenskapen. Ingen synd vore så farlig för ungdomen, ingen åstadkom mera sorg i hemmen, flere olyckor och plågor, i det allmänna lifvet som i det enskilda. Och framför allt: dryckenskapen för menniskan bort från Gud och gör henne oemottaglig för Guds Andes påverkan.

Det enda fullständiga sättet att hos en människa öfvervinna dryckenskapen är att föra henne till Herren Jesus. Andra sätt pläga rekommenderas, men detta är det enda säkra. Herren Jesus gifver oss kraft till fullständig nykterhet, — icke blott i fråga om rusdrycker, hvilkas missbruk är blott *ett* slag, bland många, af onykterhet, utan till nykterhet äfven i fråga om vårt kristliga lif och umgänge, som ofta vanställes af »andlig onykterhet.» — Låt oss göra något för de unga männens frälsning i denna sak, och må Herren härtill gifva sin välsignelse såsom till allt arbete för Hans skull!»

Mötets *ordförande* tillkännagaf därefter, att yrkande gjorts om sammankallande af ett allmänt

nykterhetsmöte.

Ordet begärdes af

D:r *Berg*, som bad att få framföra till herr From sin särskilda tacksägelse därför att han bragt nykterhetssaken på tal; själf hade han ofta förundrat sig öfver det ringa intresse som de kristne i Stockholm visade i denna sak; det var som om den låge under deras kristliga värdighet. Yrkade lifligt bifall till det framställda förslaget.

Mötet beslöt att ett dylikt nykterhetsmöte skulle anordnas och uppdrog åt en komité, bestående af hrr Berg, From, Westerberg och Fries att träffa förberedelserna härför och anskaffa lokal.

Sedan alltså mötets särskilda förhandlingar voro förda till slut, hölls det egentliga **bönemötet,** som afslöts af ordföranden med en kort betraktelse öfver Galat. 5: 22: »Andens frukt är kärlek, fröjd, frid, långmodighet, mildhet, godhet, trohet, saktmodighet, återhållsamhet».

Unga män. På hvarje tusental innevånare finnas på Sveriges landsbygd blott omkring *90* ogifta män i en ålder mellan aderton och fyrtio år, i städerna utom hufvudstaden *100*, men i Stockholm särskildt mer än *140*. I hufvudstaden är det alltså i första rummet som våra föreningar ha ett stort fält för sin verksamhet. Ingenstädes äro de unga männen så talrika, relatift taget, och ingenstädes äro frälstelserna flere eller större.

Göteborg. Den nybildade K. F. U. M. räknar redan 100 medlemmar.

Finland. I föregående nr ha vi omnämt det diskussionsmöte inom studenternas religiösa diskussionsförening i Hälsingfors, vid hvilket man sysselsatte sig med frågan om bildandet af en K. F. U. M. äfven i denna stad, hvilken förening då skulle bli den första af detta slag i Finland. Nu kunna vi berätta den glädjande nyheten, att tvänne af Hälsingfors präster ingått till senaten med anhållan om dess stadfästelse å ett förslag till stadgar för en K. F. U. M. I Finland, där församlingsfriheten är mindre än hos oss, kräfves nödvändigt en dylik stadfästelse. Att den i detta fall skulle nekas, torde dock icke vara att befara.

Stockholms Kristna Ynglingaförening

vill äfven passa på tillfället att i dessa spalter erinra om sin tillvaro. Hon är en gammal förening, som sett både ljusa och mörka dagar. Hennes historia vore också värd sitt kapitel. Emellertid tycks intresset för ungdomens väl vakna till nytt lif allestädes. Vi veta ock, att hemligheten till en sådan *sund* lifaktighet ligger i en lefvande kännedom om Gud och hans Son, ett närmare studium af Guds ord. Ynglingaföreningen har också en tid bortåt haft bibelklasser å sin lokal, i **Brunkebergs hotel,** för att väcka ett sådant lif. Till dessa bibelklasser, som hållits hvarje torsdags afton kl. 8, har ett rätt stort antal ynglingar infunnit sig med bibeln och någon gång äfven med penna i hand. Vårt studium tillgår så att vi stanna här och der vid någon vers eller något kapitel och göra några enkla tillämpningar eller erinringar deröfver eller citera paralleler.

Jag nämde ynglingaföreningens lokal. Den har ett ypperligt läge, så centralt som möjligt. Inom den rymliga tamburen är stora samlingsrummet till venster. Så finnas fyra gästrum — enkla och prisbilliga, såsom det höfves oss. I den trefliga samlingssalen fins ett anspråkslöst bibliotek, ett piano för den som kan spela, och en mängd dagliga och vecko-tidningar. Och en husfader fins på stället, som är idel vänlighet och solsken. Och detta är alltid en god sak. Kom och se. »Vägen lönar sig» (brukar man se annonseras), och »vägen lönar sig» till ynglingaföreningen i Brunkebergs hotel, synnerligast en söndags- och tisdags-afton, vid de reguliera uppbyggelsemötena. Vi önska hjertligt, att rätt många ynglingar måtte besöka vår lokal, och att vi där kunna delgifva dem ett budskap, som gör dem lyckliga för tiden och saliga för evigheten.

K. A. A.-M.

Unga kvinnors Föreningar

K. F. U. K. i Kristiania.[1] För (numera) två år sedan anmodade doktor Koren i Kristiania fröken Sophie Pharo att ställa sig i spetsen för en kristlig förening af unga kvinnor i denna stad. Hon hade ej mod att göra det ensam, men hon gick till fröken Welhaven (skalden Welhavens dotter) och bönföll hos henne att hon skulle gå med, och så började dessa kvinnor i Guds namn arbetet, utan att veta hvarifrån de skulle få hvarken lokal eller penningar. Och det visade sig snart, att Gud bekände sig till deras arbete, ty det fick varm anslutning från många håll. Fröken Grethe Heyerdahl, som i många år hållit skola, upplåt välvilligt sin lokal till begagnande hvarje afton kl. 7—9, och hvad af ved och lyse m. m. behöfdes, skänktes af goda människor. En hel mängd kristna kvinnor slöto sig genast till föreningen, dels som befrämjande medlemmar, dels såsom aktiva; de sistnämda åligger det att infinna sig på föreningslokalen, två och två hvarje afton, för att dels arbeta tillsammans med de unga kvinnorna, dels läsa högt för dem ur goda, nyttiga eller oskyldigt muntrande böcker, dels så godt de kunna samtala med dem och söka att lära känna dem. Afsigten är nämligen den, att för unga flickor, som arbeta i fabriker, handelsbodar, verkstäder, tryckerier o. d. eller som hafva fattiga hem, liksom ock för tjenstflickor, som kunna få lof dertill af sina herrskap, — kort sagdt för alla anständiga unga flickor, som känna behof af att sällskapa med jemnåriga, bereda en tillflyktsort, der de hvarenda afton kunna vara säkra på att finna ett ljust, varmt och hemtrefligt rum, der de mötas af idel vänlighet, och ej få höra annat än det som är godt.

Äfven unga flickor från landet, som komma till hufvudstaden att söka sig tjenst, kunna komma till föreningen och der få råd och upplysningar, så att de slippa att falla i dåliga händer. Fröken Pharo är, trots sin temligen ansträngande tjenst såsom telegrafist, outtröttlig i sin omvårdnad om alla dessa unga flickor, och det är en syn, som i hög grad måste glädja hvarje människovänligt hjärta, att se den kärlek och offervillighet, hvarmed hon och så många andra ädla kvinnor ha gripit sig an med detta verk och arbeta för det. Fröken Ida Wedel-Jarlsberg och fröken Esmark, hvilkas verksamhet äfven på andra områden, förtjänade en skildring, ha också ingått i föreningen, liksom äfven enkefru Sars är mycket verksam i dess tjenst.

Söndagarna är föreningens lokal uppvärmd och tillgänglig ända från kl. 5 till 9. Hvarje hederlig flicka, äfven sådana, som ej tillhöra föreningen, har då tillträde till samlingslokalen, mot en afgift af 10 öre. Der sjungas då kristliga sånger och läses högt, och kl. 7 hålles en andaktsstund antingen af fröken Wedel-Jarlsberg eller fröken Esmark. Te med hvetebröd serveras till alla de närvarande.

Äfven undervisning meddelas i föreningen, nämligen i att taga mått, tillklippning och linnesöm, äfvensom i sång, rättskrifning och räkning; och de som ämna resa till Amerika erhålla undervisning i engelska. Föreningen står i förbindelse med en utmärkt amerikansk qvinna, miss Clarks, som likaledes har gjort till sin uppgift att hjälpa och rädda så många unga kvinnor hon kan från fördärfvet. Hon vandrar sjelf bittida och sent omkring i skeppsdockorna för att taga emot emigranter och förhjälpa dem till att erhålla godt herberge, der de kunna vara tryggade mot bedrägeri — och än mer sedan går hon, om det gäller, långa vägar med dem för att skaffa dem platser. Till henne skrifver fröken Pharo ett rekommendationsbref för dem, som till sist besluta sig för att verkligen öfvergifva fäderneslandet.

Det skall kanske intressera läsaren att höra ett litet utdrag ur ett af miss Clarks bref, som vällvilligt tillhandahållits af fröken Pharo. »Det skall alltid vara mig en glädje», skrifver hon, »att möta och hjelpa enhvar, som Ni sänder mig. Om jag är hemma, är jag alltid sjelf i dockorna; i alla händelser ger ni ju de unga flickorna min adress, och för att göra det ännu lättare för mig att finna dem, bör ni låta mig veta hvad slags biljett de ha för resan. Jag hoppas och beder om att snart kunna sjelf få ett herberge att bjuda mina unga vänner och skyddslingar; som det nu är ställdt, kan jag tyvärr icke mycket sällskapa med dem. Vi ha ännu intet herberge här i Newyork, som står i någon närmare förbindelse med oss. Jag förer mina nnga gäster till ett nykterhetsvärdshus, som nog är billigt och på allt satt aktningsvärdt, men hvad de i främsta rummet behöfde, är ju ett hem, der de kunde komma under kristlig påverkan, när de komma hit ensamma och utan vänner. Ni skall säkert förena edra böner med våra, att Herren måtte öppna åt oss ett sådant hem. Ehuru jag aldrig har sett eder med mina ögon, och verldshafvet rullar sina vågor emellan oss, så tycker jag ändå att jag känner er mycket väl, och att det är en vän jag räcker min hand med brefskrifningens hjelp.» — Den som skrifver detta, har också sett ett bref från en af de unga flickor, som rest ditöfver, och hvari hon berättar, hvilken oändlig tröst det var för henne, då hon stod der ensam och öfvergifven i det främmande landet, att träffa denna ädla kvinna, som tog sig an henne som en kärleksfull syster; i synnerhet förnam hon ett välgörande intryck af att höra sig kallas vid namn.

I **Berlin** utgifves sedan tjugu år tillbaka en månadstidning för kvinlig ungdom, »Deutsche Mädchen-Zeitung». Detta lilla månadsblad redigeras af Fru Sophie Loesche, en af de damer som för omkring 30 år sedan bildade den första Söndagsförening för unga kvinnor. Dessa föreningar, som äro spridda kring hela Tyskland, motsvara K. F. U. K. i England, Schweitz, Frankrike, Sverige och Norge m. fl. länder; med hvilka föreningar de ock äro förbundna. Enligt den uppgift, som den tyska tidningen ger i sitt novembernr, finnes det 33 söndagsföreningar i Berlin. Dessutom upptagas 107 föreningar i denna tidning, med hvilka de Berlinska föreningarna äro förbundna. De aldra flästa af dessa föreningar finnas inom Tyskland, men bland de få utländska som nämnas äro äfven föreningen i Norrlandsgatan 13 samt hushållsskolan Jakobsbergsgatan 11. Herr och fru

[1] Ur en korrespondens till norska tidningen *Framgang* i slutet af förra året.

Loesche voro representanter för Berlinerföreningarna vid Verldskonferensen i somras, och härifrån daterar sig vår förbindelse med kvinnoföreningarna i Berlin.

Blott ett enda fel.

En gång, berättar en amerikanare, då jag åkte genom en liten by i Vermont, fick jag se en skara människor, som stodo rundt omkring en öppen graf på den i närheten af vägen liggande kyrkogården.

Det var en varm dag, och jag hade rest två mil. Jag stannade därför i skuggan af några träd vid kyrkogårdsmuren för att låta hästen pusta ut.

Om en stund kom en af stadsborna fram till mig, och jag frågade honom: »Ni ha begrafning i staden i dag?» »Ja, — det är Stephens. Han var en af de ädlaste män, som någonsin funnits. Han hade stora egenskaper och en utomordentlig förmåga. Vi valde honom tre gånger till riksdagsman. Han var en gång också nära att bli uppställd såsom kandidat till guvenörsplatsen. Men,» tillade mannen vemodigt, »Stephen hade blott ett fel.»

Jag svarade ingenting, jag var trött och satt tyst och såg på, hur folkskaran skingrade sig, lemnande dödgräfvaren ensam med sitt arbete att skotta igen grafven. Stadsbon fortsatte ändå: »Stephen var också mycket välgörande. Han hjälpte de sjuka och besökte dem äfven. De gamle höllo af honom, och våra barn brukade samlas omkring honom, då han kom gående på gatan.»

»Det måtte ha varit en riktigt bra man då,» svarade jag likgiltigt.

»Ja, han hade blott *ett* fel.»

»Hvaruti bestod det?» frågade jag.

»Det var blott att han drack,» ljöd svaret.

»Hade han någon skada däraf?»

»Ja, ganska mycken. Under den sista tiden tycks han alldeles ha saknat kraft att stå frästelsen emot. Det gick utför med honom, och han måste taga en stor inteckning i sin gård. Till slut måste han till och med sälja den. Hans hustru kunde ej bära dessa hårda slag. Hon dog med ett brustet hjärta, öfverväldigad af sorg öfver alla sina svikna förhoppningar. Sedan gick det illa med barnen. Det var som om fadrens dryckenskap hade förkväft allt godt hos dem och jagat allt deras lefnadsmod och företagsamhet på flykten. Fadren måste draga sig ur det politiska lifvet, det kunde ej gå i längden, förstår ni. Sedan måste han uteslutas äfven ur sin församling, och till slut fick han ett slaganfall till följd af sin oupphörliga dryckenskap, och då måste vi sätta honom på fattighuset. Där dog han, vid blott 45 års ålder. Stackars karl, han hade blott *ett* fel.» —

Blott ett fel! Skeppet hade också blott *en* läcka, men det sjönk.

Blott ett fel! Tornet hade ej håller mer än *en* rutten pelare, men det var nog för att tornet skulle ramla.

Blott ett fel! Hemmet bortsåldt, familjen ruinerad, ära och anseende förlorade, medborgerliga och religiösa rättigheter förspilda, hälsan bruten, nöd, sjukdom och så fattighuset.

Ett fel, endast ett!

Sprid Ungdomsvännen!

Om skvaller

höll lektor Waldenström i lördags ett föredrag i Immanuelskyrkan inför en talrik och intresserad åhörarskara. Hela inkomsten tillföll kyrkan.

Talaren, som med många små historier åskådliggjorde sitt föredrag, betonade först hvilken härlig gåfva ordet är, och hvilka stora segrar på alla områden, som därigenom vunnits. Men talet kan äfven användas i det ondas tjänst och åstadkommer då stor skada: det kan röfva tron på Gud, väcka tvifvel, hat och knot emot honom, såsom apostoln Paulus säger: »Tungan är en liten lem och kommer stora ting åstad» etc.

En stor fara ligger däri, att så få besinna vigten af att styra sin tunga; de anse väl att andra handla orätt, när de ej göra det, men märka ej, att de själfva ha samma fel.

Prat och skvaller äro ej detsamma; ty det förra kan vara fullkomligt oskyldigt; det är endast till plåga för den som måste åhöra det. Båda härflyta ursprungligen ur en god källa, nämligen begäret att meddela sig med andra, låta andra veta hvad man själf vet; men liksom en bäck under sitt lopp kan ha många andra tillflöden, som grumla dess vatten, så uppkommer skvallret oftast ur orena bevekelsegrunder. Ibland är orsaken endast tanklöshet; man menar intet ondt med hvad man säger, men kan dock åstadkomma mycket ondt. Men vanligen har skvaller sin rot i fåfänga eller egenkärlek, hämdlystnad eller afund, som ifrigt söker efter fel hos andra och blir glad vid att upptäcka sådana, eller i allmänhet i ett orent sinne, som njuter af att gräfva i smutsen.

Den som skvallrar behöfver ej nödvändigt vara en lögnare, men genom att man lägger till och tar ifrån, blir hela framställningen lögnaktig. Egendomligt är att en belackare endast snappar efter det som är dåligt; för det goda springer han ej många steg, hvilket just bevisar, att han har en dålig karaktär och är en föraktlig människa. Det fins personer, som ej skulle vilja taga 5 öre från en annan, men som ej alls göra sig samvete af att taga heder och ära från sina medmänniskor.

Sorgligast är det, då skvaller förekommer bland dem som kalla sig kristna. Dessa borde inse, att detta är en svår synd. Huru annorlunda skulle icke församlingslifvet vara, om det ej funnes så mycket skvaller! De kristna kunde då inbördes bekänna sina synder, något som nu alldeles kommit ur bruk, och hvar och en kunde tala öppet och fritt; därigenom skulle uppstå en innerligare förening mellan församlingsmedlemmarna, större själfkännedom, många inblickar i Guds hushållning med sina barn, en djupare uppfattning af Guds ord samt kraft att hålla stånd mot frästelser.

Men lika orätt som det är att utöfva skvaller, lika orätt är det äfven att höra på sådant, ty man kan ej undgå att taga skada däraf, och snart är man själf en skvallrare. Särskildt predikanter borde vara på sin vakt att ej låta sina predikningar taga intryck af ett eller annat som de hört sägas. Man skall tänka på Syraks ord: »Hörer du något ondt, säg det icke efter, ty att tiga skadar dig intet; du skall hvarken säga det för vän eller ovän, och uppenbara det icke, om du det utan ondt samvete göra kan», — samt 8:de budets: »Vi skola urskulda vår nästa, tänka och tala väl om honom samt tyda allt till det bästa.»

Ämnonser

Lifförsäkring.

Svenska Lifförsäkringsanstalten **Oden,** stödd på solida matematiska grunder, meddelar lifförsäkring mot i allmänhet lägre premier än de gamla bolagen. *All* vinst utdelas till de försäkrade. Agent i Stockholm: G. Sundbärg, Tunnelgatan 15.

Genom **K. F. U. K:s placeringsbyrå,** 13 Norrlandsgatan, anskaffas alla sorters tjenarinnor, biträden i hushåll och affärer samt lärarinnor. Adresser och rekommendationer till utlandet lemnas åt unga flickor, som äro rekommenderade af någon af föreningens medlemmar.

Kristliga Föreningen af Unga Kvinnor.

13 Norrlandsgatan, 2 tr.

Allm. Telef. 43 44.

Lokalen öppen alla hvardagar kl. 10—3, 5—10.

Möten under veckan:

Söndag kl. 6—9 e. m. Bibelklass och samkväm.
Tisdag » 6—8. Undervisning i slöjd.
» 8—10. Undervisning i engelska.
*Onsdag » 6—9. Arbetsmöte.
Torsdag » 7,30—9. Bibelklass för fabriksarbeterskor *Nytorget 46. S.*
Fredag » 6—8. Undervisning i slöjd.
» 8—10. » i engelska.
Lördag » 7,30—9. Arbetsmöte för fabriksarbeterskor *Nytorget 46. S.*

* Obs.! Första onsdagen i månaden för svenska kvinnors mission i Norra Afrika.

Välgjorda
Möbler
Bättre och enklare. Billigt pris.
Äfven mot afbetalningar.
Malmskilnadsgatan 46
7 Oxtorgsgatan 7
A. Lagerberg.
Egna tillverkningar.

C. Berg
23 Artillerigatan 23
Stockholm
bemedlar köp och försäljning af *stads-* och *landtegendomar* samt emottager uppdrag till härvarande *under- och öfver-rätter,* ombesörjer *lagfart å egendomar, bevakningshandlingars* inlemnande, utreder *enrbus,* förrättar *boupptecknings* uppsätter *testamenten* samt ombesörjer *vicevärdsgöromål* och inkasseringar, m. m. Vänden Eder med förtroende till
C. Berg
23 Artillerigatan 23
Stockholm
Träffas: *kl. 10—12 f. m., 3—5 e. m.*
Allm. Telef. 73 08.

I Vedhandeln

4 Observatoriegatan 4

försäljes frisk och god björk- samt al- och barrved, såväl sågad som osågad jemte antracit-, sten och träkol, engelsk och svensk kokes, hemsänd till alla delar af Stockholm.

Obs.! Äfven säljas ved-, kol- och kokspoletter.

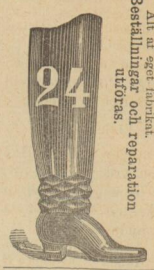

C. P. HÖGLANDERS
Skoetablissement
(Etableradt 1870.)
24 Brunkebergstorg 24
Stockholm.
Rekommenderar mina allmänt välkända tillverkningar.
Alt af eget fabrikat.
Beställningar och reparation utföras.
Allm. Telef. 6 881.

EMIL LARSENS
Skrädderiaffär
18 Brahegatan 18.
Obs.! Obs.!
Goda tygor. Solidt arbete.
Billigt pris.
Allm. Telef. 71 16.

A. & O. Schultén
STOCKHOLM,
2 Normalmstorg 2
och
7 Sturegatan 7.
Stora och välsorterade lager af
Garn-, Väfnader & Trikåvaror
i parti och detalj till billigaste **fabrikspris.**
Profven sändas till landsorten franco.

Vid Herberget

för tjenstflickor, Klara Östra Kyrkogata N:o 7, erhålla yngre tjenarinnor, som för tillfället sakna anställning, nattlogis jemte kaffe på morgonen för 35 öre. Betyg skola medföras.

På samma gång man erbjuder flickorna denna billiga fristad, vill man härmed varna dem för att lemna sina platser i hemorten, i tanke att få det bättre i Stockholm, ty »att få det bättre» lyckas nästan aldrig, så vida man icke på förhand fått säkert löfte om bestämd plats.

LINA NORDWALL,
Herbergets stiftarinna.

Å Fredrika-Bremer-Förbundets byrå,
Stockholm,
finnas kvinliga arbetssökande anmälda, såsom: lektionsgifvare, svenska och utländska lärarinnor för hem och skolor, kontors- och skrifbiträden, husföreståndarinnor, sällskap och biträden i hem, föreläserskor, gymnaster, sjuksköterskor m. fl.

Till Amerika!

(Bremer-linien).

Generalagentur, Stockholm.

Utvandrare och **resande** befordras med **Norddeutscher Lloyds** kejserliga postångare till **New-York, Baltimore, Filadelfia** och **Boston** samt till **Australien, New Zeeland, Ost-Asien** och **Syd-Amerika.**

Närmare underrättelse hos

Grossh. *S. G. Borin,*
N:o 1 Packhusgränd, Stockholm.

Nilsson & Dahlbeck.

38 **Skrädderi-Etablissement** 38

samt lager af färdiga

Gosskläder

Regeringsgatan

Stockholm.

Stockholm, David Lunds Boktryckeri 1888.

UNGDOMS-VÄNNEN.

LITET LJUS MINSKAS ETT — KRISTLIG TIDNING FÖR SVERGES UNGDOM. — DITT ORD ÄR EN LYKTA FÖR MINA FOTTER

N:o 47. Fredagen den 23 November. 1888.

Prenumerationspris:
Helt år 1 kr., 3/4 år 75 öre, 1/2 år 60 öre, 1/4 år 30 öre.
Postbefordringsafgift 20 öre.
Till Amerika 3: 50; Norge, Danmark och Finland 3 kr.

Redaktör och ansvarig utgifvare:
Fil. kand. Gustav Sundbärg, Stockholm.
Träffas dagligen kl. 4—5 e. m. Tunnelgatan 15.

Annonser
à 8 öre pr petitrad mottagas å tidningens expedition: David Lunds boktryckeri, Humlegårdsgatan 17. Telef.: Allm. 50 88.
Lösnummer: 5 öre.

Tal

af Hofpredikanten **J. C. Bring** *vid K. F. U. M:s i Stockholm årsfest den 18 november.*

I Guds Faders, Sons och den Heliga Andes namn!

»Allt kött är såsom gräs, och all dess härlighet såsom blomster på gräs; gräset vissnade och blomstret föll af, men Herrens ord förblifver evinnerligen» (1 Petri 1: 24, 25).

Om dessa ord säger apostelen Petrus själf i den följande versen: »detta är ett ord, som har blifvit förkunnadt för eder såsom ett gladt budskap.» Huru skola vi förstå att detta är ett gladt budskap? —

Det gifves en fråga, som är af den största vigt för folk som för enskilde, och detta är frågan: *Huru skola vi försäkra oss om framtiden?* En sådan fråga gör sig särskildt den unge, och det vore i sjelfva verket ett dåligt tecken om en ung man ej så gjorde; det skulle vitna om antingen att han vore blaserad, eller att han vore förtviflad, eller ändtligen att han vore en sådan, som blott vill njuta af den närvarande stunden.

Denna fråga är alltså en god och tillbörlig fråga. Och när vi göra oss den, tänka vi dels på hvad andra människor kunna göra för oss, dels hvad vi kunna vänta af våra egna krafter, vår hälsa, vår begåfning. Men om allt detta gäller Herrens ord: »Allt kött är hö». Allt som hör till människors härlighet är såsom blomstret på marken. Det mänskliga vissnar lätt, om blott en fläkt blåser deröfver. Härlighet, lust, ära, vinning — de vissna mycket fort. Bygd på sådant blir vår framtid blott osäker.

«Men Herrens ord blifver evinnerligen.» Herrens ord ingjuter ande i det som blott är kött. Och liksom detta ord själft *blifver*, så låter det ock den människa *blifva*, som det får taga i besittning. Det gjuter i henne lif och lifskraft, det gifver blomstring, det gifver knopp och frukter. »De som bo i Herrens hus de skola grönska.» Och därför: den som grundar sin framtid på Herrens ord, hans framtid är *viss*.

Men Herrens ord blifver evinnerligen också i den mening, att *allt blifver efter detta ord* — vi människor må därom säga hvad som hälst. Allt i lifvet måste blifva så som Gud sagt i sitt ord. Ha vi detta ord emot oss, då ha vi framtiden emot oss, men ha vi detta ord på vår sida, då ha vi ock framtiden för oss. Därför skola vi taga med oss detta ord, låta det verka i oss ande och lif. »Huru skall en yngling sin väg ostraffligen gå? Jo, när han håller sig efter ditt ord».

Men till framtiden hörer ock *evigheten*. Vår jordiska framtid kan vara oviss, men evigheten väntar oss med visshet. Men när vi ibland oss ha detta ord, som försäkrar oss om evigheten, då är vår framtid riktigt viss, ty evigheten är ju dock den yttersta, den verkliga framtiden. Och vi hafva också detta ord ibland oss, det har mött oss från vår barndom, i hemmet, i skolan, vid konfirmationsundervisningen. Och detta ord är oss verkligen ett gladt budskap, då det gör oss säkra om framtiden.

Men ej blott de unga spörja om framtiden, de äldre göra det lika mycket, men för dem gäller frågan *det helas* framtid, den fortsättning som de ej själfva få upplefva. Så fråga sig vårt lands åldrande män och kvinnor om *fosterlandets* framtid. Men denna är viss, om vi kunna försäkra oss om *ungdomen*, om vi kunna försäkra oss om att Guds ord alltid blir ungdomens ledstjärna. Och detta är våra *ynglingaföreningars* mål. Därför måste dessa föreningar ligga oss varmt om hjärtat. Men detta är ej nog: vi måste ock verkligen *offra* något för dessa föreningar. Allt, som har framtidens löfte uti sig, kräfver offer; utan offer ingen verklig framgång. De ting, som inga offer kräfva, äro flyktiga ting, som snart vissna. Därför gäller det för ynglingaföreningarnas alla vänner att verkligen arbeta för dem, att för dem göra offer.

Men äfven de unga äro ej *endast* mottagande, äfven af dem kräfves offer. I alla händelser kräfves af dem det offer, som ligger uti ett hängifvet tillegnande af hvad som bjudes dem; det kräfves af dem att de uppfatta den *förpligtelse*, som hvarje mottagande förer med sig; det gäller punktlighet och ihärdighet, det gäller att verkligen *taga vara på* den gåfva som ligger uti en dylik förening. Vi skola ej, såsom bland oss är alltför vanligt, blott svärma en tid för denna sak, vi böra, alla, med stilla allvar sätta in ett verkligt *arbete* därför. Endast då kunna vi försäkra oss om framtiden, om vi så ock bygga detta vårt arbete på Herrens ord, som blifver evinnerligen. »Himmel och jord skola förgås, men mina ord skola icke förgås.» Men allt skall förgås, som ej fått växa samman med det ord, som blifver evinnerligen. Måtte då Herrens ord få sitt rum ibland oss, måtte det blifva hjärtat i våra föreningar. I den mån detta sker äro vi verkligen försäkrade om framtiden.

Från skilda håll.

Stockholm den 23 november.

Samarbete i välgörenheten. Om måndag kl. 7 e. m. håller redaktör *E. Beckman* i vetenskapsakademiens hörsal ett föredrag öfver ofvanstående ämne, hvilket vi vilja varmt rekommendera i våra läsares hågkomst. Billjetter à 50 öre i Samson & Wallins bokhandel samt vid ingången. Hela inkomsten tillfaller fonden för ett nytt barnsjukhus, ännu ett skäl alltså att ej utebli om måndag.

Om den sak som här är i fråga, yttrar Aftonbladet:

Mycket offras här i Stockholm och annorstädes både i penningar och personlig kärleksverksamhet. Storartade välgörenhetsinrättningar, talrika föreningar och enskilda vänner till de fattige arbeta med mycket nit och allvar. Men *samarbetet* är icke tillräckligt utveckladt. Det behöfves en närmare samverkan än hittills mellan de enskilda välgörenhetsinrättningarna af olika slag — och detta så väl sins emellan som med den offentliga fattigvården.

Man kan tänka sig en dylik samverkan — som ju alldeles icke behöfver göra intrång på hvad som redan finnes — på flere olika sätt. Men första steget är dock, att man eger en för alla gemensam »anknytningspunkt.»

Det behöfves således framförallt och närmast en slags fast medelpunkt, en «*centralbyrå*», om man så vill kalla det. Dess verksamhet skulle naturligtvis icke på något sätt korsa eller störa nu bestående föreningar eller välgörenhetsinrättningar. Den skulle tvärt om vara allas *tjänare*, ett öga, genom hvilket de kunde så att säga lättare öfverblicka fältet.

Tanken på en dylik centralbyrå för anskaffande och lämnande af upplysningar rörande de behöfvande torde kanske snart mogna till utförande här i Stockholm

Från *Malmö* berättas att man där redan gripit verket an, genom bildandet af Malmö Allmänna Understödsförening.

Nittio tusen absolutister torde för närvarande finnas i vårt land. Siffran är ganska hög, dock jämförelsevis icke så hög som i Norge, där på en ej fullt hälften så stor folkmängd finnas mer än 80,000 absolutister.

Den nya missionshyddan i Adolf Fredriks församling, i hörnet af Norrtulls- och Badstugatorna, invigdes i söndags kl. 1/2 6 e. m. med ett tal af kyrkoherden *Staaff*, i hvilket han redogjorde för missionshyddornas uppgift, nedkallade öfver den nya hyddan Herrens välsignelse och frambar sin och missionsföreningens tacksamhet till alla dem, som bidragit till verket, vare sig med pänningemedel eller med råd och dåd.

Därefter lämnade doktor *Isberg* en historik öfver missionshyddorna. Den första uppfördes år 1879 i Pilgränd, den andra samma år i Mejtens gränd, båda på Söder. Sex år därefter, eller 1885, fick äfven Kungsholmen sin hydda. Den i söndags invigda är alltså den fjärde i ordningen, men den första på Norr.

Den synnerligen vackra fästen var besökt af en så stor människomassa, att ej blott den rymliga och prydliga lokalen var till trängsel fyld, utan en mängd fick nöja sig med att stå utanför.

En ytterst intressant nykterhetsdiskussion hölls i förgår i Upsala, behandlande frågan om *studenternas* deltagande i nykterhetsarbetet. Dagen förut hade man diskuterat frågan om *kvinnornas* deltagande i samma arbete. Tiden medgifver oss ej nu att redogöra för dessa diskussioners innebörd.

Unga-mäns-föreningar.

K. F. U. M.,

Kungsgatan 2 i Stockholm, firade i söndags kl. 7 e. m. sin årsfäst, då föreningen kunde blicka tillbaka på sitt femte verksamhetsår. Hvarje sittplats i den stora samlingssalen var upptagen af föreningsmedlemmarna eller af särskildt inbjudna gäster, och stämningen var hela aftonen den hjärtligaste. Efter det en sång sjungits och föreningens ordförande, professor F. *Schultheß* hälsat de närvarande välkomna, höll hofpredikanten *J. C. Bring* högtidstalet, hvars djupt tänkvärda och träffande innehåll finnes återgifvet på annat ställe i tidningen. Sedan ytterligare en sång sjungits, uppläste sekreteraren hr *G. Welin* utdrag ur föreningens årsberättelse. Därefter serverades te i de rymliga salarne i våningen en tr. upp, hvarefter under omvexlande sång

och musik aftonen förflöt, tills vid tiotiden fästen afslutades med en bön af pastor A. Leuwgren.

Ur föreningens *Årsberättelse* torde följande utdrag vara af intresse.

Föreningens verksamhet

har under det gångna arbetsåret omfattat bibelsamtal, undervisningskurser, diskussioner och föredrag, hvarjämte under den kallare årstiden anordnats s. k. fattigbjudningar.

Bibelsamtalen ha hållits om tisdagsaftnarna; under månaderna juli—september hafva nästpåföljande söndags internationella söndagsskoletext varit föremål för samtalen; under den egentliga arbetstiden hafva särskilda ämnen behandlats. »Omdömet i föregående årsberättelse om denna vigtiga gren af föreningens verksamhet, nämligen att den varit präglad af okonstlad enkelhet och ett allvarligt försök att intränga i bibelordet, torde nog fortfarande ega sin fulla tillämplighet. En broderlig endrägt och en alltmer växande innerlighet borga också, näst Guds nåd, för att våra kära tisdagsaftnar allt mer skola kunna fylla sin uppgift: att vara medelpunkten i vår verksamhet.»

Föreningens **undervisningskurser** ha omfattat talöfningar i franska, tyska och engelska samt undervisning i gymnastik och florettfäktning.

Diskussioner öfver allmänna ämnen äro en gren af föreningens verksamhet, som drifvits med mycken framgång. Bland desamma torde särskildt böra nämnas den offentliga diskussion, som den 5 april hölls öfver ämnet »Den enskilda välgörenheten,» hvilken diskussion inleddes af redaktör E. Beckman med föredrag om organisationen af dylik verksamhet i England och Amerika, samt af pastor J. Hellman om det system, som af honom tillämpats i Upsala.

Offentliga föredrag ha under det gångna året hållits till ett antal af 6, samt föredrag i förening med s. k. månadsfäster till ett antal af 7. Bland föredragarne må nämnas dr Carl Martin från Upsala, lektor Ödman från Gäfle, dr C. D. af Wirsén, dr E. W. Wretlind, lektor S. Almquist m. fl.

Fattigbjudningar, hvartill medel vunnits genom insamlingar bland föreningens medlemmar, ha egt rum fem gånger. Förutom bespisningen, som vanligen bestått af kaffe, fläsk och bruna bönor samt gröt och mjölk, ha de inbjudne underhållits med musik och läsning, hvarjämte till dem riktats för tillfället lämpade, kortare religiösa tal m. m. De inbjudne, som i medeltal uppgått till 70 för hvarje gång, ha vunnits dels från fattighärbärgen dels genom församlingsdiakonissor. »Sedan särskild komité, bestående dels af damer, dels af föreningsmedlemmar, och hvilken komite arbetar självständigt, blifvit tillsatt att handhafva fattigbjudningarna, ha vi anledning hoppas, att denna sak, som redan välsignelsebringande återverkat på föreningen, skall under kommande år alltmera utvecklas till gagn och glädje för många.»

Föreningens styrelse

har sedan den 23 oktober i fjol och efter en och annan komplettering utgjorts af: professor F. *Schulthess*, ordf.; major G. *Uggla*, v. ordf.; fil. kand. K. *Fries*, 1:e sekr.; bokhållaren G. *Welin*, 2:e sekr.; ingeniör O. *Kjellström*, kassaförv.; doktor H. *Berg*, bibliotekarie; pastor A. *Leuwgren*, styresman för bibelklassen; samt bokhållaren E. J. *Ekendahl*, ingeniör P. *From*, grosshandlaren P. *Graham*, kyrkoherden P. *Kaiser*, major A. *von Koch*, rektor J. *Löfvén*, kapten E. *Melander*, kandidat E. *Planck* och bokhållaren *P. Wendelin*.

Vid styrelsesammanträde den 24 maj tillsattes en *byggnadskomité* med uppgift dels att verka för bildande af en byggnadskassa, dels ock att förvalta till denna inflytande medel. Medlemmar i denna komité äro generalmajoren friherre A. E. *Rappe*, pastoratsadjunkten A. *Leuwgren* och juveleraren A. V. *Ambrosius*.

Föreningens medlemmar.

Hela *antalet inmatrikulerade medlemmar* från föreningens stiftelse till den 1 okt. d. å. utgjorde 321. Å dagen för årsfästen utgjorde detta antal 398. Af dessa har dock en del på grund af förändrad vistelseort, dödsfall m. m. afgått, på grund hvaraf definitiva antalet medlemmar i föreningen den 1 okt. utgjorde 248, och vid årsfästen ***324.*** Jämförd med uppgifterna från föregående årsberättelse visar den sista siffran en ökning af icke mindre än *174* medlemmar.

Fördelade på *yrken* befunnos den 1 okt. detta år 61 vara aftärsmän eller biträden, 34 teknici, industridkare o. dyl., 32 embets- och tjenstemän, 32 vetenskapsmän, läkare eller lärare, 20 prester, 15 yrkesarbetare, 11 militärer, 9 bokförläggare, bokhandlare eller boktryckare, 7 litteratörer, 2 sjömän samt 25 studerande.

Medelåldern af de under året inskrifna medlemmarna var

År 1884	.....	34.3 år.
» 1885	.....	33.5 »
» 1886	.....	32.5 »
» 1887	.....	29.1 »
» 1888	.....	24.0 »

således en afsevärd och glädjande förändring till det bättre. Medelåldern af de den 1 okt. *befintliga* medlemmarne var 31.2 och är nu 29.4 år.

Föreningens bibliotek

har sedan förra året något ökats och omfattar nu omkring 500 volymer. Uppsättningen af *tidningar* har också ökats och består, hvad de utländska tidningarne angår, bl. a. af 9 engelska, 3 tyska, 12 franska och 3 italienska tidningar och tidskrifter af såväl religiöst, som socialt, politiskt och literärt innehåll. Af större dagliga tidningar i Stockholm ha vederbörande redaktioner godhetsfullt lemnat föreningen Aftonbladet, Dagens Nyheter, Nya Dagligt Allehanda, Stockholms Dagblad, Svenska Dagbladet och Vårt Land.

Sammanfattning.

»Af det sagda framgår,» säger årsberättelsen, »att vår förening inträdt i ett betydelsefullt utvecklingsskede. Den under förliden sommar här hållna världskonferensen synes rikligen ha motsvarat de förhoppningar, man fästat vid densamma och öppnat mångas ögon för den stora betydelsen af de Kristliga Föreningarnes af Unge Män syfte och verksamhet.

Framlagda siffror vittna om en icke ringa yttre framgång, och förhållandena tyda på en fortsatt utveckling i samma riktning.

Då så är, må det oss angeläget vara att ha *målet* klart för ögonen. Ty förlora vi detta ur sigte, då skall snart öfver oss gå i fullbordan det Herren sagt om det hus, som var bygdt på lös sand. Ty skarpa och försåtliga äro de strömningar som gå igenom vår tid, och de äro många som gått tillrygga.

Det gäller därför att vara rotade på den fasta klippan Jesus Kristus och att under innerligt böneumgänge med honom hemta kraft till att verka hans verk. Därtill förhjälpe Han oss!»

Kollekter, som under böneveckan insamlats för Verldskomitén i Genève i följd af dennes upprop, befordras till sin bestämmelse genom Karl Fries, 2 Kungsgatan, *Stockholm.*

Dr C. D. af Wirsén höll i går afton det sista af sina fyra föredrag öfver Jean Pauls författareverksamhet, hvilka alla varit besökta af en talrik och tacksam publik.

Stockholms Kristna Ynglingaförening, Brunkebergstorg 2, firar om söndag kl. 7 e. m. sin sedvanliga höstfäst, hvarvid föredrag kommer att hållas af pastor E. J. Ekman, samt kvartettsång utföres. Té serveras. Afgift 35 öre.

Unga-kvinnors-Föreningar

K. F. U. K. i Kristiania har till Norges kvinnor utsändt en »redegörande inbjudning till inträde i föreningen», hvilken inbjudning vi, då verksamheten i båda fallen är densamma, väl kunna göra till vår egen. Det norska cirkuläret lyder sålunda:

»När du uppmanas att ansluta dig till denna förening, vill du naturligtvis först veta hvad den åsyftar.

Dess grundtanke

är att unga kvinnor ömsesidigt skola hjälpa och understödja hvarandra och befordra hvarandras timliga och eviga välfärd.

Därför sträfvar den först att sammansluta dem i en vänskaplig förening som »gäster» och »medlemmar» och att sedan bringa dem i ännu innerligare gemenskap i böneKretsen.

Gud har hos oss alla nedlagt ett behof af sällskap och kamratskap — att älska och älskas, och vi känna alla på många sätt att »förening är styrka.» Vi veta också huru tungt det käns att stå ensam. (Pred. 4: 9, 10), och det är ett faktum, att om vi ej finna godt sällskap och

---

Knapphålsdrottningen.

Öfversättning för Ungdomsvännen.

(Forts. och slut fr. n:o 46.)

Hennes röst blef med ens vek.

— Min Agnes har förändrat alt detta; det är hon som lärt mig älska de fattiga, och efter den förmåga Gud gifver, försöker jag nu att tjena dem.

Drottningen gjorde ett uppehåll, såsom om hon försjunkit i tankar. Derefter återtog hon:

— Min man, som från unga år egnat sig åt handel, var den hederligaste människa och den bästa make, men han passade icke alls till köpman. Han blef tvungen att göra konkurs, och vi voro ruinerade. Min man kunde ej bära ett sådant slag, utan dog några månader derefter samt lemnade mig i största fattigdom med min Agnes, som var helt späd. Jag var emellertid ej af den sortens kvinnor, som låta förtviflan få makt öfver sig. Jag behöfde behöfde blott se på mitt barns vagga för att känna modet sjuda inom mig. Jag var van vid sömnad, i synnerhet tillverkning af löskragar, och gick nu till en mycket anlitad fabrikant för att bedja honom om arbete. Mitt företag lyckades så bra, att jag snart kunde taga några arbeterskor till hjälp och åtaga mig arbete åt ännu större butiker. Mina inkomster ökades hastigt, och jag skaffade min dotter en god uppfostran. Så snart hon slutat skolan, fick hon komma till en berömd sömmerska i West End, för att hon framdeles för egen räkning skulle kunna grunda en syatelier af första ordningen. Lärpenningarna voro dryga, men jag hade förbehållit mig, att min Agnes aldrig skulle sitta uppe sent eller arbeta om nätterna. Agnes lärarinna var af samma skrot och korn som jag. Döf för samvetets röst, drog hon största möjliga nytta af sina arbeterskor, och trots vår öfverenskommelse var hon ej skonsammare mot Agnes än mot de öfriga. Det samma som jag hade gjort mot andra, gjorde hon mot mig: min synd kom öfver mitt eget hufvud. Min kära lilla flicka klagade ej; jag fick först senare, ty värr allt för sent, kännedom om alla förhållanden. En dag förde man hem min dotter, som då var farligt sjuk. Hon hade blifvit illamående under arbetet på morgonen. Det är ej värdt att jag försöker beskrifva hvad jag kände, då jag såg mitt barn, på hvars anletsdrag döden tryckt sin stämpel, stiga ur vagnen med stor svårighet.

Då vi blefvo ensamma, lindade Agnes sina båda armar omkring min hals och sade mildt: Älskade moder, jag har kommit hem till dig för att dö.

Min dotter hade regelbundet bevistat söndagsskolan; den goda säden hade blifvit utsådd i hennes hjärta och burit frukt; döden förskräckte henne ej. Min flicka talade om sin hädanfärd, liksom en fogel, som flaxar med vingarne, innan han flyger bort; hon försökte trösta mig genom att rikta mina tankar på återföreningen i himlen.

En afton då hon talat med mig i detta sitt älsklingsämne, utropade hon:

— Hör på, älskade mamma, jag har något att bedja dig om. Sedan sänkte hon rösten och tillade: Mamma, var god mot dina arbeterskor för min skull!

— God mot mina arbeterskor! Är jag ej god emot dem?

— De få lida så mycket.

— Lida! På hvad sätt? I alla fall rår jag ej för det: jag skaffar dem arbete och betalar dem ordentligt; hvad kunna de önska mera?

— Ack, jag tänkte ej på betalningen, svarade Agnes med matt röst: ett vänligt ord, en liten uppmärksamhet kunna göra så godt, då man lider. Kom i håg, huru barmhertig Jesus var!

— Den dagen talade hon ej mera

goda vänner, kan det lätt hända, att vi träffa på dåligt sällskap och dåliga vänner, som kunna skada och förderfva oss.

I hela världen

finnas för närvarande en mängd »kristliga föreningar för unga kvinnor», där detta behof kan tillfredsställas, och där den unga flickan kan finna godt sällskap och goda vänner.

I dessa föreningar kan den, som har ett hem och lefver i lyckliga omständigheter, få tillfälle att hjälpa och understödja den hemlösa, och den som har förlorat ett hem, där hon förut var älskad och skyddad, få en ersättning för den saknad, som blott kännes af den »ensamma och främmande» (2 Mos. 22: 9) och af Gud, som har omsorg om den främmande. Hon skall få erfara ett hjärtligt mottagande i dessa samfund, hvilkas ledande kvinnor äro redobogna att gifva henne all möjlig hjälp och understöd, och hon skall också finna tröst och uppmuntran därigenom att hon eger tillträde till föreningens bibelklasser, läsrum, bibliotek, samlingsrum o. s. v. samt de trefliga samkvämen.

På detta sätt skola många, som aldrig vetat hvilken glädje den har, som känner Kristi kärlek, genom goda vänner för egen del komma till erfarenhet om, hvilken lycka det är att vandra på Hans vägar. Hafva de själfva erfarit detta, skola de också längta efter att göra andra delaktiga däraf, och de skola känna behof af att ansluta sig till »bönekretsen», som har vuxit under många år och nu räknar tusentals kvinnor, af hvilka några redan lämnat böneskaran härnere för att däruppe lofva och prisa Herren.

Miss Robarts

var den som utsådde första fröet till denna bönekrets. Hon tyckte mycket om att visa sina vänner hvad hon kallade »utsädeskornet», ett gammalt gulnadt pappersark, hvarpå var skrifvet namnen på 20 kvinnor, som år 1856 »kommo öfverens att mötas i Anden hvarje lördagsafton för att bedja för hvar och en af sina kära samt för unga kvinnor i allmänhet».

Se nu hvad det blifvit af detta lilla frö! Vi kunna likna det vid ett stort träd, som har många grenar, somliga stora, andra helt små, men som alla bära frukt och utbreda sig öfver hela världen. (Forts.)

Från Sköfde skrifves till Ungdomsvännen:

Äfven här finnes en liten förening af unga kvinnor, hvilka önska lefva för sin Herre, och i någon mån förhärliga hans namn. Föreningens namn är »Stjernan»; den bildades den 19 febr. i år, och har dess verksamhet sedan dess cafbrutet fortgått med ett möte i veckan.

Dessa möten hafva visat sig vara till stor välsignelse för föreningens medlemmar, och ämna vi att fortsätta med dem samt äfven utsträcka vår verksamhet genom att då tillfälle gifves göra husbesök.

För en tid sedan hade föreningen arrangerat en kaffe-fäst, hvilken var rätt talrikt besökt samt äfven bidrog att stärka föreningens kassa. Flere sångnummer afsjöngos under aftonen af en sångkör, och tal hölls af pred. C. W. Hugo, hvilken talade något med anledning af föreningens namn och visade huru den har till uppgift att lysa de på verldens stormande ocean skeppsbrutne till den lugna, fridfulla hamnen.

Vår önskan är att Herren måtte allt mer välsigna oss och göra oss nyttiga för våra medmänniskors väl.

En Messias efter judarnes hjärta.

Af *Christopher Bruun.*[1]

Den Jesus från Nasaret, som Gud hade uppväckt såsom *sin* Messias, var icke efter judarnes hjärta. Folket »anammade honom icke». Det kom »andra Kristi», som de anammade, personer som visste att på ett helt annat sätt än Nasareern vinna judarne för sig. Om en af dessa falska Kristi är det jag nu skall berätta.

Den troligen störste af alla judiska teologer i det andra århundradet efter Kristus, var

Akiba, Josefs son,

han hvars namn, enligt judarnes mening, »gick från världens ena ända til'l den andra». Antalet af hans lärjungar uppgick till tusendetal. Mer än någon annan var denne man genomträngd af den säkra tro, att Jerusalem och dess tempel igen skulle resa sig ur gruset. Och han väntade att detta skulle ske snart, så snart att han och hans samtida skulle få uppleva det.

Tillsammans med tre andra lärda judar gjorde han en gång en resa till Rom. Där sågo de också det stolta Kapitolium, medelpunkten för det världsvälde, hvars ok tryckte deras eget folk ned i stoftet. De andra greto vid åsynen af denna praktfulla borg och dess mångahanda tempel, men Akiba log. »Hvarför gråter du»? frågade han. — »Skulle vi icke känna smärta, när vi se att afgudadyrkarne få lefva i ro och härlighet, medan vår Guds fotapall är blifven ett rof för lågorna och ett tillhåll för vilddjuren». — »Ja», svarade Akiba, »men just därför ler jag, ty går det Guds fiender så väl som vi nu se, huru mycket härligare måste ej då den lott vara, som väntar hans lydiga barn!»

En annan gång kommo de till Jerusalem. Då de kommo fram till det förhärjade tempelbärget, kom en sjakal löpande ned därifrån. Åter suckade de andre, men Akiba log. »Ty», sade han, »har den ena spådomen gått i uppfyllelse (att templet skulle blifva de vilda djurens tillhåll), så skall väl också den andra (om Israels upprättelse) slå in».

Och när i en stor församling han predikade om de världsomstörtande händelser, som han trodde vara alldeles nära, så tog han till ämne den vers hos profeten Haggai, som lyder: »Så säger Herren Sebaot: ännu en gång, inom kort, skall jag skaka himmelen och jorden och hafvet och det torra, och jag skall skaka alla hednafolken, och alla hednafolkens skatter skola komma, och jag skall fylla detta hus med härliget, säger Herren Sebaot». — Jehovas rättfärdighet var det ständiga föremålet för Akibas tankar; den var det som fylde honom med den fasta tron på Israels nära förestående frälsning.

Och om denna tro stod han icke ensam. »Den som ej håller sorgegudstjänst på dagen för Jerusalems fall, han skall ej häller få uppleva att den blir förvandlad till en glädjens dag«, sade den tidens skriftlärde. Så nära mente de att den stora omskiftningen var.

Den första resningen.

Då kejsar Trajanus år 107 gjorde sitt första krigståg mot parterna, lade han märke till, hvilken mängd af judar, som tjänade i den partiska hären och med hvilken förbittring de kämpade. Det var deras hjärtas lust att strida mot »Edom» (så kallade de alltid Rom). Trajanus häfdade visserligen sin öfverlägsenhet här såsom annars och kunde fira sin seger öfver parterna. Men han skulle snart få märka, att Österns folk ej voro kufvade med detta. Tvärtom. Redan gjordes i stillhet förberedelserna till en oerhörd resning, och till denna slöto sig judarne hvarhälst de än befunno sig. Parterna voro de förste, som reste sig. Mot dem vände då också den segerrike kejsaren sina vapen, i det han år 115 började sitt andra parterkrig.

Kejsaren sammandrog väldiga stridskrafter vid sitt rikes östliga gränser, men därigenom blefvo de västliga delarne af riket blottade på trupper. Och då bröt upproret löst. Judarna reste sig i olika delar af riket, med en våldsamhet, om hvilken de vanliga framställningarna af världshistorien icke gifva oss någon föreställning. De afrikanska legionerna stodo djupt inne i Asien. På Afrikas nordkust, i Cyrene, kastade sig judarne öfver grekerna, som nyligen gjort dem en blodig orätt, och höggo ned dem; 22,000 människor mistade lifvet.

De judiska friskarorna drogo ut ur Cyrene i två särskilda flockar under hvar sin anförare. De vände sig mot öster, hän mot sitt gamla fädernesland. Men under tiden togo grekerna i Alexandria en stränge hämd på därvarande judar, för hvad deras landsmän hade gjort i Cyrene. Detta förökade tilloppet till de judiska friskarorna; de växte som lavinen under sin frammarsch. På samma gång reste sig judarne på Cypern och likaså i Mindre Asien. På Cypern mördade de nära en fjärdedels million greker.

Under dessa fruktansvärda blodblad var deras tanke utan tvifvel den, att de oerhörda skarorna af judiska kämpar från alla håll skulle mötas i det heliga landet och där med samlad styrka afkasta det romerska oket. Och hade judarne egt en verkligt stor herskare och krigare i spetsen för sig, så är det mycket möjligt att deras stora antal och deras rasande dödsförakt kunde ha vållat själfva romarriket de allvarsammaste svårigheter; ty på missnöjda folk var det ingen brist inom det romerska väldet. Nu saknade de en duglig ledare och gingo under genom bristen på plan och enhet. Kejsaren sände Hadrianus till Cypern och denne utrotade alla judar på ön. En annan härförare sändes till Nordafrika. Han satte efter de ju-

[1]) Efterföljande historiska skildring handlar om den ryktbare Bar Kokba, »stjärnans son», under hvilkens ledning judarne gjorde sin sista förtviflade resning mot romarne under kejsar Trajani regering. Den är hemtad ur den bekante norske stormannen Christopher Bruuns tidskrift »För frisindet Christendom», hvilken är tämligen känd äfven i Sverige och vunnit ett varmt erkännande af bland andra professor Myrberg i Upsala.

---

därom. Men sedan upprepade hon ofta under en eller annan form samma bön, och den morgon hon dog, sedan det redan börjat mörkna för hennes ögon och hon knappt förmådde tala, drog hon mig intill sig och hviskade: »Älskade, för ditt barns skull vill du ej vara god emot dem? Lofva mig det, så kan jag gå bort lyckligare! Du skall få se, att detta äfven skall skänka dig frid.»

Jag kunde ej tala, men min dotter läste i mina ögon det löfte hon affordrade mig.

— Många år hafva förflutit sedan dess, och jag har försökt hålla hvad jag lofvat. — Knapphälsdrottningen tystnade; tårarna hade afbrutit hennes röst. Sedan hon hemtat sig litet, återtog hon: Jag beflitade mig om att förbättra min karaktär. Likväl var denna förbättring snarare en följd af min sorgsna sinnesstämmning än af några allvarliga bemödanden å min sida. Det var först två månader efter min dotters död, som jag slog in på den nya väg, hvilken hon hade anvisat mig, och jag vill nu berätta er, huru det gick till.

— En lördags afton kom jag hem, uttröttad efter dagens arbete, som nu mera föreföll mig så mödosamt. Knappt hade jag kommit in, förr än min tjenarinna skyndade mig till mötes och sade, att en fattig kvinna, som arbetat hos mig ungefär en vecka, bad att få betalt för sitt arbete. Jag brukade lämna ut tre gross kragar på en gång och ej betala dem förr, än alla voro färdiga. Denna kvinna hade ej ännu ej slutat sin första gross, och hon vågade redan begära penningar! Nervös, uttröttad och otålig som jag var, glömde jag mitt löfte och lät säga arbeterskan, att hon ej kunde få några penningar, att samma regel gälde för alla, och att jag ej kunde göra något undantag till förmån för henne.

Om hon ej vore nöjd därmed, kunde hon söka arbete på annat håll.

Jag var tvungen att gå ut igen och tänkte ej mera på saken; men utkommen på gatan, fick jag höra en snyftning. Det var arbeterskan, som stod lutad mot en vägg och grät med händerna för ansigtet. Då erinrade jag mig plötsligt mitt löfte.

Jag närmade mig den stackars kvinnan och frågade, hvarför hon grät; då berättade hon mig sin sorgliga historia.

Hon var en sjuklig enka med tre minderåriga barn, af hvilka det ena var sjukt och de andra uthungrade; därför hade hon tagit mod till sig och bedt att få ut sin arbetslön för att kunna köpa bröd samt litet medikamenter åt sitt sjuka barn.

»Var god mot dina arbeterskor;» — dessa ord genljödo kraftigt för mitt inre öra. Jag följde enkan till ett apotek, hvarest jag skaffade henne läkemedel, och därefter till en matvaruhandel, hvarest jag fyllde hennes korg med kött, grönsaker, bröd och allt, som hungriga magar kunde behöfva; derefter gick jag med henne hem.

Ett sådant armod hade jag aldrig förr sett. Jag lade litet penningar på bordet, tog moderns båda händer mellan mina och talade några vänliga ord till henne.

— Då jag gick, sade hon helt rörd med tårfylda ögon: »Gud skall välsigna er!»

— Jag tyckte att himlen öppnade sig, och att min dotter talade till mig.

Jag återvände till mitt ensliga hem och längtade nu ifrigt att få utöfva kärlek mot alla, som kommo i min väg.

Hvad tänker ni väl om mig, min herre, om jag säger er, att jag redan följade dag var helt annorlunda till sinnes. Den gamla naturen hade tagit ut sin rätt, och den gamla egoismen hade återkommit med stormsteg. — En kvinna, som ej kan reda sig, fastän hon har två friska armar, är på det hela ej värd något medlidande, tänkte jag för mig själf. (Forts. å nästa sida.)

diska friskaror, som voro på väg till det heliga landet, nådde dem vid gränsen och lyckades att tillintetgöra dem i grund. Den storslagna resningen föll tillsammans; dess vilda drömmar om friheten upplöste sig i sviket hopp.

Förföljelsen.

Redan under det nu skildrade upproret är det mer än sannolikt, att den gamle rabbi Akiba varit verksam vid dess planläggning, om han än icke gillade dess vilda öfverdrifter. Kort före resningen hade han gjort en resa genom de upproriska landsändarna.

Romarne insågo mycket väl, att det var judarnes religion, som höll deras frihetskärlek vid lif, och som ingaf dem deras fanatiska ifver i striden. De gåfvo den skulden också för de våldsamma blodbaden. De mente därför, att de nu borde vända sig mot just den judiska religionen själf.

En lag utfärdades, som förbjöd omskärelsen, sabbatens helighållande och läsningen af de heliga skrifterna. Och dödsstraff bestämdes för lagens öfverträdelse.

Judarne läto emellertid icke böja sig. De gingo i döden med en fasthet, som var de kristna martyrerna värdig.

Omskärelsen, förbundets heliga vårdtecken, visste de att dölja genom list. Men en af deras yppersta lärare blef förrädare och röjde hemligheten. 12,000 judar, som hade studerat lagen under rabbi Akiba, skola hafva lidit martyrdöden för sin tro.

Dessa blodiga förföljelser ökade naturligtvis judarnes förbittring och dref äfven de mera fredligt sinnade öfver i upprorsstiftarnes led.

Till en början måste man dock ge sig tålamod och vänta. Och väntans tid varade i 10 à 12 år. Men man lät den icke gå obegagnad förbi. Midt under ögonen på den romerska landshöfdingen träffades i djupaste hemlighet aftal om ett krig på lif och död. Omätliga förråd af vapen anskaffades och höllos gömda. Profetiska utsagor, nyare och äldre, fylde luften med glödande fanatism, med ett rasande begär efter att hämnas eller dö.

Men ännu saknades den man, som kunde ställa sig i spetsen, som kunde gifva det hela den enhet och kraft, hvars afsaknad man förra gången hade så dyrt fått betala.

(Forts.)

Äfven jag blef ju lämnad utan ett öre, då min man dog och ändå har jag dragit mig fram. Hon kan göra sig besvär och arbeta, såsom jag har gjort. —

Det var ju vackra tankar, eller huru?

— Emellertid blef jag, Gud ske lof, snart fri från dem. Jag kände mig förödmjukad, föll på knä samt bad Gud om förlåtelse. Därefter förnyade jag mitt löfte och anropade Herren om kraft att hålla det.

— Ni har äfven lyckats deri! De fattiga hålla upprigtigt af er.

— Dertill behöfs så litet.

Efter en stund återtog Drottningen, såsom om hon velat ursäkta, att hon låtit mig få en liten inblick i hennes välgörenhet:

— Det gör mig så godt att få tala om min flicka; därför har jag berättat er allt det där.

Frågor och svar[1]).

1. Hvilka äro fordringarna för inträde vid postverket?

Svar: *a) För e. o. tjänstemän hos styrelsen* fordras minst studentexamen, hälst akademisk examen; — b) för *e. o. postexpeditör vid fullständig postanst ält*: kunskaper motsvarande studentexamen i svenska språket, räkning, geografi och *ett* af de tre hufvudspråken, hörande dessa kunskaper styrkas genom intyg från lärare (ordinarie eller extra ordinarie) vid högre allmänt läroverk; dessutom genomgången 6 månaders elevkurs vid fullständig postanstalt (särskilda kungörelser härom af Generalpoststyrelsen äro tillgängliga vid hvarje fullständig postanstalt) — c) *e. o. biträden* antagas såväl af styrelsen som postmästarne utan andra särskilda fordringar än skrif- och räknekunnighet; — d) för alla slag af *vaktbetjänte*, inräknadt brefbärare, fordras endast skrifkunnighet samt läkareintyg om god hälsa.

Anmärkas bör, att nya e. o. tjänstemän icke tills vidare antagas hvarken i styrelsen eller vid postkontoren, på grund af redan alltför stor tillgång på ansökningar.

[1]) Insända frågor, besvarade af tidningens redaktion.

Sprid Ungdomsvännen!

Annonser

Lifförsäkring.

Svenska Lifförsäkringsanstalten **Oden,** stödd på solida matematiska grunder, meddelar lifförsäkring mot i allmänhet lägre premier än de gamla bolagen. *All* vinst utdelas till de försäkrade. Agent i Stockholm: G. Sundbärg, Tunnelgatan 15.

I Vedhandeln

4 Observatoriegatan 4

försäljes frisk och god björk- samt al- och barrved, såväl sågad som osågad jemte antracit-, sten och träkol, engelsk och svensk kokes, hemsänd till alla delar af Stockholm.

Obs.! Äfven säljas ved-, kol- och kokspoletter.

Å Fredrika-Bremer-Förbundets byrå, Stockholm,

finnas kvinliga arbetssökande anmälda, såsom: lektionsgifvare, svenska och utländska lärarinnor för hem och skolor, kontors- och skrifbiträden, husföreståndarinnor, sällskap och biträden i hem, föreläserskor, gymnaster, sjuksköterskor m. fl.

Kristliga Föreningen af Unga Män.

2 Kungsgatan.

Allm. Telef. 68 00.

Söndagen den 25 nov. kl. 7,30. e. m. Föredrag af sem.-adj. Fr. Lundgren: Hvarför hysa vi olika åsigter om samma sak?

Torsdagen den 29 nov. kl. 7,30 e. m. Deklamationsöfning.

Genom K. F. U. K:s placeringsbyrå, 13 Norrlandsgatan, anskaffas alla sorters tjenarinnor, biträden i hushåll och affärer samt lärarinnor. Adresser och rekommendationer till utlandet lemnas åt unga flickor, som äro rekommenderade af någon af föreningens medlemmar.

Kristliga Föreningen af Unga Kvinnor.

13 Norrlandsgatan, 2 tr.

Allm. Telef. 43 44.

Lokalen öppen alla hvardagar kl. 10—3, 5—10.

Möten under veckan:

Söndag kl. 6—9 e. m. Bibelklass och samkväm.
Tisdag » 6—8. Undervisning i slöjd.
» 8—10. Undervisning i engelska.
*Onsdag » 6—9. Arbetsmöte.
Torsdag » 7,30—9. Bibelklass för fabriksarbeterskor *Nytorget 46. S.*
Fredag » 6—8. Undervisning i slöjd.
» 8—10. » i engelska.
Lördag » 7,30—9. Arbetsmöte för fabriksarbeterskor *Nytorget 46. S.*

* Obs.! Första onsdagen i månaden för svenska kvinnors mission i Norra Afrika.

Välgjorda
Möbler
Bättre och enklare. Billigt pris.
Äfven mot afbetalningar.
Malmskilnadsgatan 46
7 Oxtorgsgatan 7
A. Lagerberg.
Egna tillverkningar.

C. Berg
23 Artillerigatan 23
Stockholm
bemedlar köp och försäljning af *stads-* och *landtegendomar* samt emottager uppdrag till härvarande *under- och öfver-rätter*, ombesörjer *lagfart å egendomar, bevakningshandlingars* inlemnande, utreder *sterbhus*, förrättar *bouppteckningar* uppsätter *testamenten* samt ombesörjer *vicevärdsgöromål* och inkasseringar, m. m. Vänden Eder med förtroende till
C. Berg
23 Artillerigatan 23
Stockholm
Träffas: *kl. 10—12 f. m., 3—5 e. m.*
Allm. Telef. 73 08.

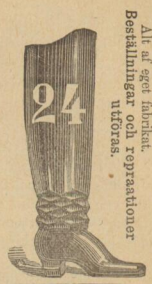

C. P. HÖGLANDER'S Skoetablissement
(Etablerad 1870.)
24 Brunkebergstorg 24
Stockholm.
Rekommenderar mina allmänt välkända tillverkningar.
Alt af eget fabrikat.
Beställningar och reparationer uföras.
Allm. Telef. 68 81.

EMIL LARSENS skrädderiaffär
18 Brahegatan 18.
Obs.! Obs.!
Goda tyger. Solidt arbete.
Billigt pris.
Allm. Telef. 716.

A. & O. Schultén
STOCKHOLM,
2 Normalmstorg 2
och
7 Sturegatan 7.
Stora och välsorterade lager af
Garn-, Väfnader & Trikåvaror
i parti och detalj till billigaste **fabrikspris.**
Profven sändas till landsorten franco.

Vid Herberget

för tjenstflickor, Klara Östra Kyrkogata N:o 7, erhålla yngre tjenarinnor, som för tillfället sakna anställning, nattlogis jemte kaffe på morgonen för 35 öre. Betyg skola medföras.

På samma gång man erbjuder flickorna denna billiga fristad, vill man härmed varna dem för att lemna sina platser i hemorten, i tanke att få det bättre i Stockholm, ty »att få det bättre» lyckas nästan aldrig, så vida man icke på förhand fått säkert löfte om bestämd plats.

LINA NORDWALL,
Herbergets stiftarinna.

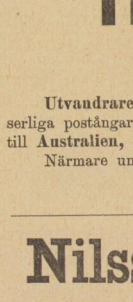

C. Victor Nyman
13 Brunkebergstorg 13,
Stockholm.
Allm. Telefon 54 93.
Lager af Vägg- Väck- och Fickur. Väl exaninerade och justerade. Ur mottagas till reparation. Order från landsorten expedieras mot efterkraf. Elever mottagas mot betalning. Priskurant sändes och bref besvaras mot porto.

Honourable Mention från Urmakareföreningens Exposition i London 1873.

Fem års praktik hos **kronometerfabrikör V. Kullberg,** London.

Till Amerika!

(Bremer-linien).

Generalagentur, Stockholm.

Utvandrare och **resande** befordras med **Norddeutscher Lloyds** kejserliga postångare till **New-York, Baltimore, Filadelfia** och **Boston** samt till **Australien, New Zeeland, Ost-Asien** och **Syd-Amerika.**

Närmare underrättelse hos

Grossh. *S. G. Borin,*
N:o 1 Packhusgränd, Stockholm.

Nilsson & Dahlbeck.

38 **Skrädderi-Etablissement** **38**

samt lager af färdiga

Gosskläder

Regeringsgatan

Stockholm.

Stockholm, David Lunds Boktryckeri 1888.

UNGDOMS-VÄNNEN.

LITET LJUS MINSKAS EJ — KRISTLIG TIDNING FÖR SVERGES UNGDOM. — DITT ORD ÄR EN LYKTA FÖR MINA FOTTER

N:o 48. Fredagen den 30 November. 1888.

Prenumerationspris:
Helt år 1 kr., 3/4 år 75 öre, 1/2 år 60 öre, 1/4 år 30 öre.
Postbefordringsafgift 20 öre.
Till Amerika 3: 50; Norge, Danmark och Finland 3 kr.

Redaktör och ansvarig utgifvare:
Fil. kand. Gustav Sundbärg, Stockholm.
Träffas dagligen kl. 4—5 e. m. Tunnelgatan 15.

Annonser
à 8 öre pr petitrad mottagas å tidningens expedition: David Lunds boktryckeri, Humlegårdsgatan 17. Telef.: Allm. 50 88.
Lösnummer: 5 öre.

Gal. 5: 15.

En ung man från Stockholm reste för några år sedan till Sydamerika. Ensam i det främmande landet, utan att känna någon människa och utan att förstå sin omgifnings språk, förtärdes han af hemlängtan och skulle genast vändt hem tillbaka, om blott hans tillgångar medgifvit det. Nu måste han stanna där han var.

Efter en månads förlopp mötte han en dag plötsligen en annan ung svensk, en man med hvilken han i Stockholm varit mycket tillsammans. De hade en gång varit förtroliga vänner, men ömsesidiga oförrätter hade kommit emellan; de hade skilts såsom bittra fiender. Och nu möttes de, oväntadt för båda, tusentals mil från hemlandet, bland idel främmande människor.

Och nu — blefvo de båda männen med ens de bästa vänner igen. Grollet glömdes. Det som skilde dem åt syntes obetydligt, i jämförelse med det stora som var gemensamt. Redan att höra hvarandra tala var för en hvar af dem en ljuflighet. —

Så som med dessa män, så är det ock med de kristne här i världen. De kunna harmas öfver verkliga eller inbillade oförrätter, de kunna åtskiljas af olika meningar, de kunna betrakta hvarandra med all bitterhet. Huru skola de åter blifva *ett*? Jo, låt oss blott verkligen blifva »gäster och främlingar» i denna världen! Då skall Kanaans språk igen ljuda ljufligt i våra öron, hvarhälst det möter oss, om än så svagt och ofullkomligt, — då skola vi åter glömma det lilla, som skiljer oss åt i främlingskapets land, mot *det stora* gemensamma, det himmelska fädernesländet!

En minnesfäst i London
med anledning af
Stockholmskonferensen.

(Bref till Ungdomsvännen från hr *C. J. Ekman* i London.)

För att I skolen veta att våra utländska gäster med tacksamhet och glädje vilja påminna sig de dagar, de fingo tillbringa i vår svenska hufvudstad förliden sommar under den elfte verldskonferensen af K. F. U. M., vill undertecknad härmed i största korthet meddela eder, kære vänner, något från ett möte, hållet för ofvannämda ändamål, till hvilket möte jag hade glädjen blifva inbjuden. Inbjudaren var en af de förnämsta förkämparne för ynglingasaken här i London, mr *M. H. Hodder*, hvilken vi äfven hade äran mottaga såsom gäst till verldskonferensen.

Mötet hölls

i den rymliga »Burlington Hall», tillhörande den vestra hufvudafdelningen af Y. M. C. A.[1]) här i London, torsdagen den 15 nov. kl. 1/2 8 e. m. och var besökt af omkring 150 unga män, hvilka alla med stort intresse lyssnade till hvad som sades om Sverige, dess folk och natur.

Bland de närvarande märktes mr George Williams, mr J. H. Gladstone, mr H. Smith, mr James Pearce, sekreteraren i denna förening, mr W. O. Cosgrove m. fl.

Mötet bar prägeln af den största broderlighet.

Alla påminde hvarandra om Sverige, om vännerna där, om öppnandet af konferensen, om den broderlighet och välvilja, de fingo röna under densamma, om utfärden i skärgården, om simuppvisningen, om Drottningholmsfärden, om Upsalasången, om hurraropen vid affärden m. m. Detta försiggick omkring tébordet.

Det offentliga mötet öppnades sedan af inbjudaren som, efter att hafva nedkallat Guds välsignelse öfver mötet, öfverlemnade ordet till den för eder alla välkände hedersmannen

Mr George Williams.

Han talade med samma värme och innerlighet, som under konferensen, ofta afbruten af väldiga handklappningar, beskrifvande särskildt öppnandet af konferensen, samt redogjorde för en del af hvad som där beslots. Det svenska folket berömde han särskildt för det intresse, hvarmed det deltog i diskussionen, genom att med spänd uppmärksamhet lyssna till hvad som sades under densamma, ehuru den ofta fördes på ett utländskt språk. I sammanhang därmed berömde han äfven svenskarne för deras ifver att lära sig främmande tungomål.

»Den föregående konferensen i Berlin», sade han, »var mycket bra, men Stockholmskonferensen öfverträffar alla hittills hållna». Han slutade sitt varma och för oss svenskar mycket smickrande tal ungefär sålunda:

»Jag vill nu till sist sammanfatta hvad jag sagt i dessa ord: *Farväl du sköna land, farväl I svenske bröder, I hafven gifvit mig ett minne, som jag aldrig skall glömma. Gud välsigne eder!*» (Stormande handklappningar.)

Derefter beträddes talareplatsen af

Mr H. Smith,

som endast ville tillägga, till hvad den föregående talaren uttalat, några tacksamma ord till D. Majestäter konung Oskar och drottning Sofia, för den välvilja och det intresse, de visade konferensen, bland annat genom att inbjuda densamma till Drottningholms slott. Han slutade sitt tal med den innerliga önskan, att Gud ville rikligen välsigna och beskydda Sverige, dess konungahus och folk. (Handklappningar.)

Derefter talade mr *J. Pearce*, beskrifvande de svenska hemmen samt en del af de för en utländing egendomliga svenska sederna. Han berömde särskildt den svenska maten.

Mr W. O. Cosgrove

skildrade på ett mästerligt sätt resan från London till Stockholm öfver Norge, hvarvid han beskref den storartade naturen i Norge, samt för öfrigt hela resan till Stockholm. Vidare det lugna och väl ordnade mottagandet vid centralstationen i Stockholm, samt sedermera hemresan med det glada minnet från Sverige.

Slutligen talade

Mr Hodder

några ord om »den nordiska gästfriheten» samt framhöll vidare med hvilken broderlighet och kärlek allt behandlades, ett bevis på att Guds Heliga Ande hvilade öfver konferensen. Han slutade med en innerlig bön, att Gud ville välsigna det, som på denna konferens beslutats, samt önskade att alla deltagarne i den elfte verldskonferensen af K. F. U. M. äfven måtte blifva deltagare en gång i den stora verldskonferens, som kommer att samlas inför Lammets tron, der vi skola sjunga den nya sången alla på *ett* språk, och hvarifrån vi aldrig mer skola skiljas.

Hälsning från Sverige.

Till sist fick äfven jag glädjen säga några ord på bruten engelska, framförande en hjärtlig helsning från eder alla, kære svenska bröder, hvilket mottogs med hjärtliga handklappningar.

Kl. 1/2 11 e. m. skildes vi åt efter att hafva förenats i en innerlig bön till vår gemensamme Gud, att han fortfarande måtte låta sin välsignelse rikligen utgjutas öfver alla ynglingaföreningar öfver hela verlden samt att allt flere *unga* män i Sverige måtte förena sig med oss för att i Guds namn bekämpa satans och mörkrets härar. I Guds namn skola vi segra! —

Jag är förvissad om, att alla, som voro där närvarande, gingo hem glada och belåtna öfver denna afton. Så var åtminstone förhållandet med mig. Jag tänker äfven att denna afton i väsentlig mån bidragit att allt mera stärka kärlekens och brödraskapets band mellan de kristna i Sverige och i England.

Ja, måtte Gud välsigna eder alla i det kära Sverige, att I mån få allt flere unga män under edra fanor önskar

Eder ringe
C. J. E—n.

[1]) Young Mens' Christian Association.

Från skilda håll.

Stockholm den 30 november.

Samarbete i välgörenhet. Redaktör E. Beckmans af oss förut omnämda föredrag öfver ofvanstående ämne hölls i måndags afton, såsom redan i de stora tidningarna utförligt refererats. Vi afvakta med intresse, att något här i vår hufvudstad göres för tankens förverkligande.

Dödligheten i Europas storstäder har sjunkit betydligt under de sista femton år, enligt hvad en undersökning af Hj. Gullberg utvisar. Störst har minskningen varit i Rotterdam, men nära därintill kommer i andra rummet *Stockholm*, hvars dödssiffra sjunkit från 34 till 23 på tusen, eller med nära en tredjedel.

Oaktadt denna stora förbättring äro dock Stockholms sundhetsförhållanden långt ifrån hvad de kunde vara, och åtskilliga storstäder stå härutinnan före vår hufvudstad.

Två af Europas hufvudstäder göra undantag från den allmänna förbättringen och visa i stället försämring. Dessa äro *Paris* och *Kristiania*.

För våra utvandrare. Skandinaviska Sjömanshemmet i London (»Scandinavian Sailors Temperance Home,» adress: West India Docks London E.) kommer att från och med nästa år inreda en våning för härbärgerande af emigranter, som passera London på väg till Kaplandet, Australien o. s. v. Redan nu mottager sjömanshemmet emigranter, anskaffar biljetter åt dem, forslar deras saker m. m. Nödvändigt är dock att först skrifva till hemmet, under adress som ofvan.

En förening för absolut afhållsamhet i fråga om rusdrycker bildades i förra veckan bland Upsala Studenter, närmast såsom en följd af den förut omnämda nykterhetsdiskussionen.

Ondt om skollärareplatser är det såsom bekant. Från Dalarne berättas att en examinerad folkskolelärare antagit plats vid en mindre skola, där han får 300 kr. i lön.

Vårt fjärde universitet håller nu på att bildas i Göteborg. Man tänker där börja med de s. k. humanistiska ämnena (språk, historia och filosofi), icke såsom i Stockholm med de naturvetenskapliga.

När både Stockholms och Göteborgs universitet bli färdiga, och vi alltså få fyra stycken, kan sättas i fråga om vi ej få nästan för mycket af det goda. Tyskland, universitetens förlofvade land, har dock blott ett par och tjugu, på en tio gånger större folkmängd än Sverige.

I Petersburg finnas omkring 10,000 personer, som förstå och tala svenska språket, säger kalendern Betlehem. Äfven i Estland, Lifland och Kurland samt på åtskilliga öar i Östersjön finnas tusenden, hvilka tala vårt språk, och hvilkas andeliga behof vi icke böra glömma, utsatta som de äro för den ryska kyrkans ofta mindre samvetsgranna omvändelseförsök.

Våra korrespondenter behagade uppmärksamma, att alla bref till Ungdomsvännen böra adresseras till Redaktionen, *icke* till Hrr Palm & Stadling, hvilka för mer än en månad sedan upphört att omhänderhafva tidningens expedition.

Unga-mäns-föreningar.

Kristliga Föreningen af Unge Män i Paris invigde måndagen den 5 november sin nya lokal vid Rue Faubourg Montmartre. Presidiet fördes af hr Siegfried, medlem af deputerade kammaren, f. d. mär i Havre, hvilken äfven höll invigningstalet, samt Förenta Staternas minister hr Mac-Lane och den kände predikanten Bersier. Tal höllos äfven af föreningens ordförande hr Buscarlet, pastor H. Bach, ordförande i förbundet mellan Frankrikes K. F. U. M., båda kända för oss sedan konferensen i somras, äfvensom pastor Theodor Monod. Fästen betecknas såsom synnerligen god och lyckad, och föreningen ser framtiden till mötes med gladt mod, trots de stora svårigheter som resa sig mot densamma.

Föreningen räknar sin tillvaro från 1852, men har intill på sista tiden utöfvat en mera obemärkt och inskränkt ehuru icke därför mindre välsignelserik verksamhet. Dess utgifter under 1886 belöpte sig icke till mera än 1,500 kr., men uppgingo 1887 till 6,400 kr., och för bestridande af dess omkostnader under nästkommande år äro redan 28,000 kr. tecknade. Däraf äro 7,000 kr. bestämda till den nya lokalen, som består af en rad synnerligen inbjudande rum i själfva medelpunkten för rörelsen i Paris. Tusentals personer passera här förbi hvarje stund på dagen, och det är att hoppas att många af Paris' tusentals hemlösa unge män här må finna en god tillflyktsort. Vi tillönska vår broderförening i världsstaden att i sin nu utvidgade verksamhet medföra den ande af sann fromhet och andlig lifaktighet, som förr varit utmärkande för densamma och som välgörande återverkat i vida kretsar.

The Watchman, det förträffligt redigerade organet för Amerikas samfälda föreningar, kommer att från och med 1889 års ingång förändras till veckotidning — det har hittills utkommit hvarannan vecka — och på samma gång till redaktör får hr S. A. Taggart, som i 17 år verkat såsom distriktssekreterare för Pennsylvanien, med den framgång att hvarje stad med minst 10,000 innevånare inom hans område är försedd med en förening, stark nog för att afföna egen generalsekreterare — tillsammans 77 mot 3 år 1871. — Endast *en* förening hade eget hus 1871, nu finnas inom distriktet 14 föreningsbyggnader med ett sammanlagdt värde af 2,850,000 kr. Det var först efter stor tvekan som hr Taggart beslöt sig för att utbyta sin hittillsvarande verksamhet mot redaktörskapet af The Watchman, men då han nu gjort det, har hans beslut helsats med allmänt bifall bland dem som känna honom.

Prenumerationspriset på denna tidning, som vi vilja anbefalla åt dem bland våra läsare som förstå engelska, är 4 kr. 50 öre. Detta pris kommer att ökas till 6.75 då tidningen den 1 jan. 1889 förändras till veckotidning. Men om afgift insändes före nyssnämda dato, erhålles tidningen äfven nästa år till det gamla priset. Prenumeration kan ske genom Kand. K. Fries, 2 Kungsgatan, Stockholm.

Stockholms Kristna Ynglingaförening firade i söndags kl. 7 e. m. sin höstfäst, hvilken var besökt af ett så stort antal personer, som lokalen kunde rymma.

Pastor E. J. *Ekman* höll högtidstalet, i hvilket han framhöll gudaktigheten såsom den enda säkra grunden för vår sedliga kraft och prisade ynglingaföreningarna såsom ett verksamt medel att bland ungdomen befordra denna gudaktighet. Han gladde sig öfver den utveckling ynglingasaken vunnit och hoppades en ännu rikare framtid, öfver hvilken han nedkallade Guds välsignelse. -- Herr *Andersson-Meijerhelm* lemnade därefter en följd af lifliga skildringar från Paris, — detta af två millioner människor uppfylda, till namnet kristna men i verkligheten till största delen fullkomligt hedniska Paris, med all dess synd och fruktansvärda okunnighet om Gud och hans evangelium, men där dock en uppoffrande missionsverksamhet drifves af protestantiska män och kvinnor, en verksamhet som väl ofta möter hårdhet och oemottaglighet, men i regeln också den franska höflighet, som icke låter traktatutdelare och predikanter behöfva frukta för förolämpningar. Talaren lade de närvarande på hjärtat den andliga nöden i Paris och i hela Frankrike och uppmanade till varma förböner för Frankrikes folk.

Flere sånger utfördes under aftonen af föreningens kvartett samt af en solosångerska. Kl. 9 var den vackra fästen till ända.

Stockholm. K. F. U. M., Kungsgatan 2. I söndags afton höll seminarieadjunkten *Fr. Lundgren* ett offentligt föredrag öfver ämnet: »Hvarför hafva vi olika åsigter om samma sak?»

Talaren sökte besvara denna fråga genom en framställning af huru olika åsigter nödvändigt måste framkallas genom olikheter i kultur, bildningsgrad, nationalitet, hembygd, yrke, lefnadsställning, religion o. s. v., samt genom den mångfald af ting och företeelser, som äro föremål för vår kunskap. Äfven språket med dess stora rikedom på ord af skiftande betydelse lägger hinder i vägen för ett likartadt uppfattande af samma sak: två personer kunna begagna samma uttryck, men ha helt olika begrepp om dess innebörd.

Talaren illustrerade med många träffande exempel sitt sakrika och intressanta föredrag, som åhördes af en mycket talrik åhörareskara.

— Om lördag kl. 7.30 e. m. firar föreningen en månadsfäst, om hvilken se vidare annonsen i dagens nr. — Om söndag kl. 1/2 8 föredrag af pastor Leuwgren.

Finland. Bland dem, som inlämnat till senaten den af oss förr omnämda begäran om tillåtelse till bildandet af en K. F. U. M. i Helsingfors, befinner sig äfven skalden Topelius.

Sprid Ungdomsvännen!

Unga-kvinnors-föreningar

K. F. U. K. i Kristiania. Vi fortsätta och afsluta i dag det cirkulär från denna förening, hvars början meddelades i föreg. nr.

"Hvarje sådan gren

har en föreståndarinna eller flere ledande kvinnor, som få till sin speciela uppgift att taga sig an gästerna och medlemmarne.

Dessa kvinnor samla då de unga, ibland ofta, ibland mera sällan, allt efter omständigheterna, till bön, bibelläsning, undervisning, sällskapliga sammankomster m. m. i därtill passande lokaler, där de också själfva kunna träffas hvar dag på bestämda tider.

Alla bönekretsens medlemmar äro, liksom grenarne på ett träd, förbundna genom en och samma lifskraft, hvilken liksom trädets saft flyter från roten genom hvar gren, kvist och blad och gör det kraftigt och fruktbärande.

Med miss Robarts egna ord heter det: »Af olika stånd och ställning, tillhörande olika samfund och af olika uppfattning angående gärningens utförande på dess många områden, är Kristi kärlek den enda driffjädern, — att vinna själar för honom den enda åstundan».

Ty hvarken i denna förening eller någon annanstädes kan bönen ensam verka. Det är ingen sysslolös förening. De flästa af medlemmarna äro upptagna af en eller annan kärleksverksamhet för att befordra Kristi kyrkas utbredande med både tid, pängar, tunga och händer.

Den till bön bestämda tiden är lördagsaftnarne eller söndagarne.

Såväl medlemmar som gäster få medlemskort, hvilket tjänar som igenkänningstecken, när de äro ute bland främmande. Det utvisar, att man är medlem af samma samfund och att man således tryggt kan vara vänner och syskon.

Redan ha

i Norge

de kristna föreningarna af unga män haft god framgång, medan det blot

Sadduceismen.

(Predikan i Klara kyrka i Stockholm söndagen den 11 november 1888 af Fil. Kand. *Th. Mazer.*)

Text: Luc. 20: 27—40.

Vår föreliggande evangeliska berättelse skildrar ett möte mellan vår Frälsare och ett judiskt religionsparti, *Sadduceerna*. Ofta förekommo sammanstötningar mellan Herren och *Fariseerna*, och om dem har det också vid många tillfällen blifvit taladt. Fariseernas skaplynne har eller anser man sig hafva klart för sig, och deras gengångare i våra dagar säger man sig känna nogsamt igen. Icke lika ofta har det talats om Sadduceerna. Och likväl måste det medgifvas, att desses sätt att se och tänka, likaväl som Fariseernas, gått igen under följande tider. Hvilka voro då Sadduceerna? De voro, skulle man kunna säga, sin tids *fritänkare*. Ja väl! Men därmed lär väl ej hvar och en fått deras bild för sig klar; ty icke lägga alla i det ordet samma betydelse. Att tänka fritt är ju utan tvifvel något som anstår en människa, tänka fritt i den meningen, att inga förutfattade och af andra tänkta tankar få blifva så bestämmande för min utveckling, att de befria från den egna, personliga hjärtekampen för sanningen. Att tänka fritt måste således innebära en lösgörelse från hvarje utifrån gifven mening, som vill befria från det personliga sökandet och det därmed förbundna personliga ansvaret. Det måste tillika och med en, om möjligt, ännu större nödvändighet bestå uti en frigörelse från slafveriet under de egna, af de själfviska begären styrda hugskotten. Ingen har de enklaste förutsättningarna för att kunna tänka fritt, som icke i personlig själföfvervinnelse stält det centrala af sin varelse i lydnadsförhållande till Gud, varelsernas upphof och mål. Att från Gudsberoendets och Gudslydnadens djupt sedliga ståndpunkt tänka fritt, det kan icke innebära någon fara för en människa, hvars uppgift just är att blifva personligt sann, d. v. s. att såsom den enskilde utkämpa sin hjärtestrid inför Gud.

Men icke är det en sådan stridsman, som i allmänhet kallas fritänkare. Vid det ordet plägar man ju fästa begreppet af en, som redan — sak samma på hvilket sätt — kämpat ut sin kamp och intagit en förment eller verklig ståndpunkt, innebärande ett motsatsförhållande till det kyrkligt gifna sanningsbegreppet. Man skulle sålunda — enligt denna bestämning — icke kunna på en gång tänka fritt och tänka i enlighet med den af den kristna kyrkan burna uppenbarelsen. Att i denna bemärkelse kallas fritänkare innebär således endast ett uttryck för hvad man *icke* i sin åskådning omfattat.

I en dylik tvetydig bemärkelse var det just Sadduceerna på sin tid voro fritänkare, d. v. s. de visste själfva och man visste om dem, att de icke trodde på hvad som hörde till judisk rättrogenhet. Men därmed var dock icke gifvet, hvarken att andra visste hvad de egentligen trodde, eller att de ens visste det själfva.

Äfven med afseende på detta så kallade fritänkeri har den sanningen bekräftats, att ingenting nytt sker under solen. I mer eller midre vexlande former har det gått genom alla generationer. Stannom då några ögonblick för att söka taga fasta på dess drag!

När vi vilja uppfatta den verld, i hvilken vi här lefva, måste vi begagna oss af de sinnen och organ, som därtill äro oss gifna. Vi måste helt naturligt både se, höra och känna o. s. v. Människan är nu en dubbelvarelse. Det är blott med en sida af sin tillvaro hon hör till denna materiella verlden. Det gifves ock en osynlig verld, en evig

här och hvar har gjorts något för unga kvinnor. Det är vår innerliga bön till Gud, att intresset också för de kvinliga föreningarna må vakna öfverallt i landet, så att i land och stad föreningar bildas, och vår önskan är att kunna förena dessa liksom all tidigare kristlig värksamhet för unga kvinnor, såsom söndagshem, skyddsföreningar o. d., till en sammanhängande kedja, som genom K. F. U. K. i Kristiania också sammanlänkas med världskedjan.

Och härmed bjuda vi våra unga kvinnor ett hjärtligt välkommen till vår förening».

Inom K. F. U. K. i Stockholm har bildats en böneförening i likhet med dem som finnas inom moderföreningen i England.

Första måndagen i hvarje månad sammanträda dess medlemmar på föreningens lokal till bönemöte. Tredje måndagen i hvarje månad sammanträda de verksamma medlemmarne till en praktisk bibelkurs, för att inhämta vana i att leda bibelklasser. Denna öfning är så mycket mer af nöden nu, som ungdomsgrenarne på såväl norr som söder fordra sina lärarinnor. Arbetet på söder bland fabriksflickorna hemtade stor välsignelse af de engelska damernas besök, som förut har omnämts i denna tidning; ty deras ord och exempel hafva nu uppväckt flera bildade kristna kvinnor att deltaga i arbetet, så att vi nu kunna hafva såväl en bibelklass som en syklass i veckan. Antalet unga fabriksflickor, som besöka den förra, är 49 och den sednare 58.° Fattigdom och nöd omgifva de flesta af dessa unga flickor, (som alla befinna sig i en ålder mellan 13 och 16 år), så att deras ande blir ofta försofvad; de behöfva derför både andlig och lekamlig hjelp.

De af vår tidnings läsare, som måhända fråga sig, på hvad sätt de kunna hjelpa till med arbetet för de unga fabriksflickorna, emedan af en eller annan orsak de äro hindrade att personligen deltaga deruti, vilja vi vänligen uppmana att lemna upp aflagda kläder och skodon på vår hufvudlokal 13 Norrlandsgatan. Vi skola med tacksamhet redovisa för dessa gåfvor i denna tidning.

Vår förenings försäljning af artiklar, som i allmänhet äro tillverkade på symöten inom såväl moderföreningen som af de olika grenarne i landsorten, kommer att ega rum först i *februari*.

Vi vilja på detta sätt påminna våra vänner i landsorten att ni må taga tiden i akt att tillverka många nyttiga och vackra saker till försäljningen. Inkomsten af grenarnes arbete kommer dessa sjelfva delvis till godo, enär denna inkomst delas i trenne delar, en till att underhålla centralföreningen i Stockholm, en till svenska kvinnors mission i Afrika och en del som återgår till föreningarna i landsorten. Vi behöfva väl ej påminna om att dessa bidrag med arbeten äro frivilliga, ty det enda tvång vi dervidlag vilja hafva är *kärlekens*.

Vexiö K. F. U. K. hvilken, fastän helt ung — den bildades nu i september — tyckes arbeta med lif, anordnar månatligen offentliga föreläsningar. På deras möte för denna månad höll kyrkoherde E. Låftman ett föredrag öfver ämnet: »Ett besök på fattighuset.»

En Messias efter judarnes hjärta.

Af *Christopher Bruun*.

(Forts. från föreg. n:r.

Det var rabbi Akiba, som det slutligen blef förunnadt att upptäcka den eftertraktade ledaren. Akiba var nu öfver 100 år gammal, men dock ännu full af ifver för Israels återupprättande. Han drog till judarne i Mesopotamien för att rycka dem med in uti resningsplanerna. Bland dem uppträdde han offentligt med den förkunnelsen, att nu stode Messias' rike alldeles för dörren. Ock medan så Messiastankarne glödde i allas hjärtan, uppdagade hans öga den man, som han med full visshet utpekar som »Herrens smorde.»

Bar Kokba.

Det var en man af utomordentlig djärfhet och handlingskraft. Han hette egentligen Simon och hade hittills lefvat i obemärkthet; nu trädde han i spetsen för judarnes resning. Honom var det, — så vittnade Akiba — som den gamle siaren från Mesopotamien halftannat årtusende förut hade sett i anden, när han i fjärran skådade »en stjärna af Jakob, en spira af Israel», som skulle underlägga sig Edom och lära Israel att öfva stordåd. Han var det som var »Bar Kokba», stjärnans son.

Såsom Bar Kokba dog då Simon år 131 omkring bland judarna och eggade dem till den sista fruktansvärda kampen. Den ärevördige Akibas stämma hyllade honom såsom Messias, och denna stämma hade myndighet bland Israels söner.

Också af de kristne kräfde Bar Kokba att de skulle taga del i frihetskampen. De nekade. Då lät han förfölja dem med vildhet.

Själf uppträdde han såsom undergörare. Inför allt folket utandades han eld och lågor, såsom ett vittnesbörd om den gudomliga vredes eld, hvars redskap han skulle vara till att förtära helningarna. Underverket var en synvilla. Men mera än en synvilla var den djärfhet och kraft, hvarmed han snart förstod att injaga skräck hos romarne.

Den stora resningen.

Till en början förde han visserligen blott ett småkrig, som dock gaf de romerska stridskrafterna full sysselsättning. Men tillströmningen till hans skaror växte för hvarje dag, och redan år 132 kunde han rycka mot Jerusalem, som kejsar Hadrianus just nyss hade låtit uppbygga igen. Utan något synnerligen kraftigt motstånd gaf sig staden i hans händer, och jublet öfver Jerusalems frigörelse öfversteg alla gränser. Judarnas konung herskade i judarnes hufvudstad; och i hundradetusental samlade sig stridslystna kämpar omkring honom. »Jerusalems frihet» var omskriften på det mynt han lät slå; och han afgaf det löfte att han i hast skulle drifva romarne ut ur det heliga landet.

Och detta löfte hade han också goda utsigter att kunna hålla. Hans makalösa djärfhet bragte inom en kort tid 50 fasta städer och 985 landsbyar i hans händer, och det såg nästan ut som egde Rom icke den man, som kunde hålla honom stången. Landshöfdingen i Judeen, den duglige, järnhårde Annius Rufus, var honom på intet sätt vuxen. Och själfva ståthållaren i Syrien måste till kejsaren inrapportera, att han icke hade någon utsigt att kunna betvinga honom.

Då kallade kejsaren den dugligaste af alla sina härförare, Julius Severus, från Britannien till Judeen. Då han kom dit, fann han det rådligast att icke sätta allt på spel i en öppen slagtning mot dessa massor, som kämpade med ett så fanatiskt mod. Han beslöt att draga kampen ut på tiden och vände sig mot en och en af de fasta städer, som de upproriske hade bemäktigat sig. De måste kapitulera, och det mellanliggande landet föll i romarnes händer.

Resningens kufvande.

Då Severus på detta sätt vunnit en tillräckligt stark ställning, lägrade han sin här omkring Jerusalem. Här blef striden våldsam. Kejsar Hadrian skall själf ha okänd varit närvarande vid hären och fått bevittna de fruktansvärda offer, som det kostade att taga staden till baka.

När Bar Kokba icke längre kunde hålla sig kvar i hufvudstaden, drog han sig till baka till Bethar, en stark bergfästning strax utom Judeens gräns. De vidsträckta fästningsverken i Bethar gåfvo rum åt hundratusental af judar; och i förtröstan på Guds hjälp försvarada de sig med samma fruktansvärda hårdnackenhet, som de 65 år förut visat i kampen om Jerusalem mot Titus. Romarnes krigskonst blef dem dock i längden öfvermäktig nu som då. Men Bethar blef taget först efter en kamp, som skall hafva kostat öfver en half million judar lifvet.

Bar Kokba hade ända till det sista uppträdt såsom konung. Men då allt hopp var ute, och det blef uppenbart för alla, att han blott varit en bedragare, blef han dräpt af sina egna män.

Jerusalems öde.

Detta blef utgången af »judarnas sista uppror.» Jerusalem blef omdöpt till Aelia Capitolina; det fick ej längre behålla sitt gamla judiska namn. Och ingen jude fick tillåtelse att sätta sin fot inom dess murar eller ens att vistas i dess närhet. Öfver en af portarna uppsattes en bild af ett svin, det för judarna orena djuret. Hvarje tanke på ett israelitiskt Jerusalem, ett oafhängigt judiskt folk, skulle utrotas från jorden.

(Slut i nästa n:r).

Literatur.

Pontus Wikners vittra skrifter äro nu i urval utgifna. Genom många hinder kämpade sig denne man fram till den ståndpunkt, att han med hela sin själs visshet kunde om sig själf betyga: »Kristus är mitt lif, och döden är min vinning.» De hinder, som länge och tungt fjättrade denne så ifrigt sanningssökande ande, äro väl för vår tid tämligen främmande; men Wikners djupa ursprunglighet, glödande känsla och praktfulla framställningssätt göra

---

andeverid, till hvilken hon hör just med den egentliga kärnan af sitt väsen. Vill människan uppfatta och ställa sig i förbindelse med den verlden, måste hon naturligtvis begagna sig af de särskilda organ, som dertill äro henne gifna. Ett sådant hufvudorgan omtalas i Ebr. 11: 1—3, der det säges, att *vi genom tron förstå, att verlden har blifvit fullbordad genom Guds ord, så att det, man ser, icke har tillkommit af det, som synes*, hvarjämte tron beskrifves såsom *en viss tillförsigt om det man hoppas, och en öfvertygelse om ting, som icke synas.*

Tron i denna allmänna bemärkelse, trossinnet såsom vi skulle kunna säga under jämförelse med de yttre sinnena, utgör nu den nödvändiga grund, på hvilken allena en verklig sanningskunskap i det andliga kan byggas. Att undertrycka detta trossinne i dess rätt och ändock mena sig ega insigt i de andliga verkligheterna är detsamma som att påstå sig vinna kunskap om denna sinliga verlden genom att utstinga ögonen eller förderfva hörseln eller öfriga sinnen. Förstör jag organet, så omöjliggör jag naturligtvis för mig sjelf förmågan att uppfatta det, som organet är ämnadt till att uppfatta. Denna sanning är i sjelfva verket så dagsklar, att den väl aldrig hade bort kunna blifva föremål för motsägelse. Men här såväl som ofta annars bekräftar sig den gamla erfarenheten, att ingen sanning är så oemotsäglig, att icke försök kunna göras till dess vederläggning, när sjelfviskhetens och syndalustarnas intressen så bjuda. Tänkvärda äro i detta afseende de orden, att »*om* de klarast bevisade matematiska satser *kunde* göra inträng på människornas lustar, skulle de icke saknas, som ville förneka deras giltighet.»

Men — fråga vi då — huru kan det ligga i den mänskliga ondskans intresse att förneka betydelsen af trossinnet såsom ett organ för att fatta en högre verklighet? Svaret är lätt funnet. Vi behöfva icke gå så långt, som till dem, hvilkas lössläppthet i begärens tjenst tvungit dem att rent af förneka denna verklighet. Så långt går det ej alltid, att man kväfver medvetandet om den inre erfarenhetens vitnesbörd, söker lösrycka sig från förbindelsen med en osynlig verld och i följd deraf misskänner organet för dess uppfattande. Nej, äfven med erkännandet till en del och från vissa synpunkter af den högre verldens kraf, kan man dock missakta, ja förderfva detta organ. Trosvägen måste nämligen, hvarhelst den, låt vara i dess största allmännelighet, dock inslås på allvar, medföra sedliga förpligtelser och uppgifter, hvilkas uppfyllande och lösning strida mot den naturliga egenviljan och köttslustan. Sanningens tillegnelse i det centrala af varelsen, d. v. s. i hjertat, i personlighetens innersta, i enheten af de mänskliga förmögenheterna, kräfver oundgängligen ett inre arbete af så djupt sedlig halt, att icke en hvar vill underkasta sig detsamma, Man försöker då att göra vägen lätt för sig genom att förlägga arbetet för sanningstillegnelsen uteslutande eller hufvudsakligen till det reflekterande förståndets område. Hvad man på den förståndsmessiga uppfattningens väg utan *hjertats* arbete kan fatta, det tillmäter man betydelse, på det »tror» man, dess giltighet vill man erkänna; men de djupa rösterna, som tala om sådana ting, som endast af trossinnet kunna fattas och anas, åt dem vill man ej låna sitt öra. På en sådan väg kan man nu gå mer eller mindre långt. Man kan stanna i slafveri under människomeningar och människosatser; man kan vara benägen att antaga snart sagdt hvad som helst, blott det icke kräfver något hjertearbete. Men man kan ock kasta bort nära nog allting, — alt, som icke genast synes vattenklart för förståndet.

(Forts.).

i alla händelser äfven hans vittra skrifter till något, som en gång läst ej snart flyr ur ens minne och tankar.

Det bästa i den nu utgifna samlingen äro utan tvifvel de båda novellerna: *Min moders testamente*, som skildrar en händelse i Efesus under kristendomens första dagar, samt *Mantegnas engel*, i hvilken lämnas en gripande framställning af händelser under vår Frälsares jordelif, i hvilken framställning delvis äfven bibliska personer uppträda. Kristus framställes där i första rummet såsom urbilden af *renhet* och *skönhet*, — den urbild, som Wikner själf under hela sitt lif, och många gånger under smärtsamma inre och yttre erfarenheter, trofast sökte. —

Vi beklaga att *priset* på boken blifvit satt så högt som till 4 kr. 50 öre, hvilket särskildt i förhållande till den ganska tarfliga utstyrseln är alldeles för mycket.

Betlehem. Kristlig kalender för 1889 (fjärde årgången), utgifven af K. G. Hellström i Östersund, innehåller flere värdefulla stycken, bland hvilka vi särskildt vilja påpeka den vackra julbetraktelsen (»Icke rum i herberget»). Utstyrseln är särdeles god och priset (för 150 sidor med flere illustrationer) endast 1 krona.

Frågor och svar [1]).

2). Till hvem skola de under den gångna böneveckan insamlade medlen sändas?

Svar: Såsom redan i föreg. nr. omnämts, sändas de till fil. kand. Karl Fries, Kungsgatan 2, Stockholm.

3). Hvad är det för synd, som är till döds, enligt 1 Joh. 5: 16?

Svar: Hvarje synd är till döds, om den icke öfvergifves. Huruvida aposteln vid detta ställe afser någon särskild synd, är kanske nu icke möjligt att afgöra. Det förefaller dock som om han syftar på någon synd, som var så känd för hans läsare, att han ej anser sig behöfva nämna densamma vid namn.

4). Hvilka äro de bästa läroanstalterna i Stockholm för handelsvetenskapen?

Svar: Så vidt oss är bekant, äro *Schartaus* handelsinstitut, Fjällgatan 23, och *Smedmans* handelsskola, vid Stortorget, fullgoda läroanstalter af detta slag.

5). Hvilka åligganden tillhöra ordföranden i en K. F. U. M., och hvilka tillhöra sekreteraren?

Svar: Hvad beträffar *Ordföranden* torde näppeligen några speciela bestämmelser kunna uppställas, utöfver de allmänna: att han leder förhandlingarna, öfvervakar föreningens hela verksamhet, representerar föreningen inför allmänheten o. s. v.

Beträffande *Sekreteraren* ha vi trott oss kunna besvara frågan genom återgifvandet af följande utdrag ur den nyligen fastställda arbetsordningen för styrelsen inom K. F. U. M. i Stockholm.

»Sekreteraren åligger:

att på anmodan af ordföranden utfärda kallelse till styrelsens och verkställande utskottets sammanträden;

att såväl vid styrelsens som utskottets sammanträden på eget ansvar föra protokoll;

att verkställa eller låta verkställa af styrelsen eller verkställande utskottet fattade beslut:

att vid styrelsens sammanträde meddela det vigtigaste, som sedan föregående sammanträde förekommit inom föreningen, de åtgärder som vidtagits med anledning af fattade beslut, samt de erfarenheter han under tiden gjort i sin verksamhet, tillika med förslag till de mått och steg styrelsen på grund af de således vunna erfarenheterna bör vidtaga;

att författa och vid föreningens årsfäst föredraga årsberättelsen öfver föreningens verksamhet;

att vara medlem af samtliga föreningens arbetsuttskott och därvid ega suspensift veto;

att i närmaste hand tillse och ansvara för att föreningens verksamhet går dels i en med dess grundsatser öfverensstämmande riktning, dels i enlighet med det af styrelsen fastställda skemat;

att genom personligt arbete inom och utom föreningen söka väcka, höja och vidmakthålla intresset för föreningen; samt

att vara husfader inom föreningens lokal och emot dess vaktmästare, hvilken senare han i samråd med verkställande utskottet eger antaga och med hvilken han eger träffa aftal om tjänsteåligganden m. m.»

Dessa bestämmelser kunna möjligen åtminstone i vissa delar tjäna till mönster äfven för andra föreningar, om än särskilda förhållanden kunna kräfva flere eller färre ändringar.

[1]) Insända frågor, besvarade af tidningens redaktion.

Breflåda.

J. L—n. Upsala. Någon föregående skrifvelse från eder ha vi icke mottagit, hvadan den måste ha förkommit. Bref till Ungdomsv. torde alltid adresseras till dess redaktion (Tunnelgatan 15), något hvarpå vi i dag i ett tillkännagifvande ha velat göra samtliga våra korrespondenter uppmärksamma.

Annonser

Lifförsäkring.

Svenska Lifförsäkringsanstalten **Oden,** stödd på solida matematiska grunder, meddelar lifförsäkring mot i allmänhet lägre premier än de gamla bolagen. *All* vinst utdelas till de försäkrade. Agent i Stockholm: G. Sundbärg, Tunnelgatan 15.

Å Fredrika-Bremer-Förbundets byrå,
Stockholm,
finnas kvinliga arbetssökande anmälda, såsom: lektionsgifvare, svenska och utländska lärarinnor för hem och skolor, kontors- och skrifbiträden, husföreståndarinnor, sällskap och biträden i hem, föreläserskor, gymnaster, sjuksköterskor m. fl.

"KRONAN" för 30 öre.

En hvar kan **gratis** erhålla en illustrerad praktupplaga af en ny **Verldshistoria** (bokhandelspris 40 kr.) som utkommer häftesvis, genom att på närmaste poststation prenumerera på **illustrerade veckotidningen KRONAN,** som genom sitt innehåll och gratispremie öfverträffar allt hittills försökt. Pris i år endast 30 öre. Postarvode 20 öre.

OBS.! Cirka 1,000 bilder med utmärkt text. Otroligt men sant. Försumma ej tillfället!

Doktor Henrik Berg,
6 Oxtorget 6,
mottager sjukbesök hvardagar 9—10 f. m., 2—3 e. m.; sön- och helgdagar 9—10 f. m.

Kristliga Föreningen af Unga Kvinnor.
13 Norrlandsgatan, 2 tr.
Allm. Telef. 43 44.

Lokalen öppen alla hvardagar kl. 10—3, 5—10.

Söndagen den 2 December kl. 6—9 e. m. Bibelklass samt månadsmöte.

Måndagen kl. 6 e. m. Distriktsmöte och bönemöte.

Onsdagen kl. 6—9. Arbetsmöte för Svenska kvinnors mission i Norra Afrika.

I Vedhandeln
4 Observatoriegatan 4
försäljes frisk och god björk- samt al- och barrved, såväl sågad som osågad jemte antracit-, sten och träkol, engelsk och svensk kokes, hemsänd till alla delar af Stockholm.

Obs.! Äfven säljas ved-, kol- och kokspoletter.

Kristliga Föreningen af Unga Män.
2 Kungsgatan.
Allm. Telef. 68 00.

Lördagen den 1 december kl. 7,30 e. m.
Månadssamkväm
enligt följande program:
Kvartettsång;
»Intryck och minnen från Japan», berättade af en deltagare i Vanadis' verldsomsegling, jämte förevisning af talrika japanska föremål och fotografier.
Té à 40 öre i gymnastiksalen.
Instrumentalmusik.
Aftonbön.
Tillträde fritt för medlemmar och deras anhöriga och bekanta.

Söndagen den 2 december kl. 7,30 e. m.
Föredrag af Pastor A. Leuwgren.
Ämne: »Villfarelse.»
Tillträdet fritt för hvarje ung man.

Välgjorda
Möbler
Bättre och enklare. Billigt pris.
Även mot afbetalningar.
Malmskilnadsgatan 46
7 Oxtorgsgatan 7
A. Lagerberg.
Egna tillverkningar.

C. Berg
23 Artillerigatan 23
Stockholm
bemedlar köp och försäljning af *stads-* och *landtegendomar* samt emottager uppdrag till härvarande *under-* och *öfver-rätter*, ombesörjer *lagfart å egendomar, bevakninghandlingars* inlemnande, utreder *sterbhus*, förrättar *bouppteckningar* uppsätter *testamenten* samt ombesörjer *vicevärdsgöromål* och inkasseringar, m. m. Vänden Eder med förtroende till
C. Berg
23 Artillerigatan 23
Stockholm
Träffas: *kl. 10—12 f. m., 3—6 e. m.*
Allm. Telef. 73 08.

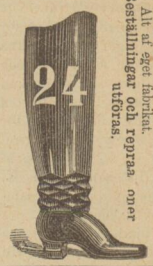

C. P. HÖGLANDERS
Skoetablissement
(Etablerad 1870.)
24 Brunkebergstorg 24
Stockholm.
Rekommenderar mina allmänt välkända tillverkningar.
Alt af eget fabrikat.
Beställningar och reparationer utföras.
Allm. Tele. 68 81.

Genom **K. F. U. K:s placeringsbyrå,** 13 Norrlandsgatan, anskaffas alla sorters tjenarinnor, biträden i hushåll och affärer samt lärarinnor. Adresser och rekommendationer till utlandet lemnas åt unga flickor, som äro rekommenderade af någon af föreningens medlemmar.

EMIL LARSENS
skrädderiaffär
18 Brahegatan 18.
Obs! **Obs!**
Goda tygger. Solidt arbete.
Billigt pris.
Allm. Telef. 71 16.

A. & O. Schultén
STOCKHOLM,
2 Normalmstorg 2
och
7 Sturegatan 7.
Stora och välsorterade lager af
Garn-, Väfnader & Trikåvaror
i parti och detalj till billigaste **fabrikspris.**
Profven sändas till landsorten franco.

Vid Herberget

för tjenstflickor, Klara Östra Kyrkogata N:o 7, erhålla yngre tjenarinnor, som för tillfället sakna anställning, nattlogis jemte kaffe på morgonen för 35 öre. Betyg skola medföras.

På samma gång man erbjuder flickorna denna billiga fristad, vill man härmed varna dem för att lemna sina platser i hemorten, i tanke att få det bättre i Stockholm, ty »att få det bättre» lyckas nästan aldrig, så vida man icke på förhand fått säkert löfte om bestämd plats.

LINA NORDWALL,
Herbergets stiftarinna.

Till Amerika!
(Bremer-linien).
Generalagentur, Stockholm.

Utvandrare och **resande** befordras med **Norddeutscher Lloyds** kejserliga postångare till **New-York, Baltimore, Filadelfia** och **Boston** samt till **Australien, New Zeeland, Ost-Asien** och **Syd-Amerika.**

Närmare underrättelse hos
Grossh. *S. G. Borin,*
N:o 1 Packhusgränd, Stockholm.

Nilsson & Dahlbeck.
38 **Skrädderi-Etablissement** **38**
samt lager af färdiga
Gosskläder
Regeringsgatan
Stockholm.

Stockholm, David Lunds Boktryckeri 1888.

UNGDOMS-VÄNNEN.

KRISTLIG TIDNING FÖR SVERGES UNGDOM.

N:o 49. Fredagen den 7 December. 1888.

Prenumerationspris:
Helt år 1 kr., 3/4 år 75 öre, 1/2 år 60 öre, 1/4 år 30 öre.
Postbefordringsafgift 20 öre.
Till Amerika 3: 50; Norge, Danmark och Finland 3 kr.

Redaktör och ansvarig utgifvare:
Fil. kand. Gustav Sundbärg, Stockholm.
Träffas dagligen kl. 4—5 e. m. Tunnelgatan 15.

Annonser
à 8 öre pr petitrad mottagas å tidningens expedition: David Lunds boktryckeri, Humlegårdsgatan 17. Telef.: Allm. 50 88.
Lösnummer: 5 öre.

Hvad våra fäder på 1600-talet tänkte om religionsundervisningen i skolorna.

(Utdrag ur den svenska skolordningen af år 1649, kap. 5: »*Om undervisningen i kristendom och sedelära.*[1])

»Guds kännedom och dyrkan skall vara lärjungarnes angelägnaste omsorg. Därför skola de genast börja med inhemtande af katekesens lärostycken, och allteftersom tiden fortskrider och med den deras egen utveckling, skall meddelas dem en fullare insigt angående de gudomliga tingen och frälsningen.

Tidt och ofta, särskildt när den författare, med hvilken man är sysselsatt, därtill gifver anledning, bör hos gossarne inprägla, att det gifves en Gud, allsmäktig, helig, rättfärdig, allvetande, som hatar synden, vredgas på syndare och belägger dem både i detta och det tillkommande lifvet med straff, för hvilka man bör rysa; att han däremot älskar de fromma och rättfärdiga, främjar och bevarar dem och gifver dem för deras tro och goda gerningar i detta och det eviga lifvet en öfverflödande lön. Gossarna böra och lära sig förstå, att de själfva af naturen äro förderfvade och benägna till det onda, närande i sina hjärtan blinda och okufvade begärelser, som skola utbryta i de grufligaste brott om de ej öfvervinnas genom bön och självbeherskning. De böra lära känna att Kristus är världens återlösare och välgörare, och att endast genom honom frälsning och det sannskyldiga goda kan vinnas hos Gud. De böra vänja sig att gärna och flitigt deltaga i gudstjänstens heliga handlingar och åhöra predikan, Guds lof och andra gudaktighetsöfningar. Så böra de ock erinras om, huru nödvändigt det är att mot djäfvulens och köttets försåt och mot onda människors förderfliga exempel, särskildt mot kamraters, städse stå liksom omgjordade med svärdet, färdiga att inlåta sig i striden.

Hvarje morgon skola lärjungarna börja skolans arbete med bön och sång, i närvaro af rektor, konrektor eller åtminstone någon af de andra lärarne. Därefter skall en psalm ur psaltaren läsas på svenska. På samma sätt skola dagens arbeten afslutas på aftonen med läsning af ett kapitel ur bibeln på svenska.

Lärarne skola bemöda sig om att få lärjungarne till att eftersträfva hyfsning i sätt samt prydlighet i drägt och hållning, och aldrig tåla eller uppmuntra osnygghet, tölpighet eller ett kantigt och frånstötande väsen. För detta ändamål skola lärjungarne gifvas lexor uti Salomos ordspråksbok och Syraks sons bok, såsom redan är föreskrifvet vid behandlingen af kurserna; och af dessa böcker böra vid lämpliga tillfällen de språk framhållas, som kunna tjäna till rättande af gossarnes ovanor. Likaså böra lärarne förmana mot lätja i fråga om läsningen och mot slapphet och håglöshet vid fullgörandet af gifna bafallningar.

När vid läsning af de världsliga författarne ställen möta, som visa sig stå i strid med kristen tro och goda seder, böra lärarne flitigt och och samvetsgrant erinra om, att i sådana ting de gamle författarne såsom blinda och olyckliga hedningar foro vilse, men att vi kristne af Guds ord hafva visshet om, huru vi skola tänka i dessa ting. Därför är de gamle författarnes auktoritet, hvilken annars visserligen icke bör föraktas, i sådana saker igen.

Så ofta däremot man under läsningen möter sanna och sköna ord eller handlingar, skola lärarne fästa gossarnes uppmärksamhet därpå och mana dem att efterlikna det som står i deras makt, och att åtminstone beundra och prisa det som når öfver deras egen förmåga. Och närhälst tillfälle gifves, skola de ihärdigt arbeta på, att hos den späda ungdom, de hafva för sig, ingjuta hat och afsky för det onda, men kärlek och hängifvenhet för det goda.

Korteligen, man skall arbeta på att gossarne förkofras lika mycket uti det sedligt goda som uti kunskaper, och kan detta icke fullt vinnas, så bör man åtminstone sträfva att få dem till att vara i någon mon bättre, när de lemna skolan, än de voro när de där gjorde sitt inträde.»

[1]) Öfversättning från det latinska originalet.

Våra korrespondenter behagade uppmärksamma, att alla bref till Ungdomsvännen böra adresseras till Redaktionen (Tunnelgatan 15), *icke* till Hrr Palm & Stadling, hvilka för mer än en månad sedan upphört att om händer hafva tidningens expedition.

Huru skola vi läsa vår bibel?

I den förträffliga amerikanska tidningen *The Watchman* lästes nyligen följande:

»Min läsare! Hvad är din bibel för dig? Unge man, öfverväg denna fråga? Känner du dess sidor så som du känner dina närmastes ansigten? Finnes det verser här och där, som i minnet återkalla huru Gud talade till dig vid det och det tillfället? Är med ett ord ditt hela lif ställdt i förbindelse med din bibel?

Kanske svarar du mig: »Det borde så vara, men för mig är bibeln likgiltig och ointressant. De sköna ställena däri har jag läst så många gånger, att de förlorat sin friskhet för mig, hvaremot en del ställen äro mig alldeles dunkla.»

Skall jag säga dig huru du skall få en annan syn på saken? Jo, betrakta den som du betraktar dina närmaste — såsom *dina*. Läs bibelns ord som en personlig helsning till dig från en personlig vän, och den skall blifva som en ny bok. Antag att du nedslagen och uttröttad slår upp det fjortonde kapitlet hos Johannes och läser: »Edert hjärta vare icke bedröfvadt,» och du hör detta ord sagdt som till dig. Du är bedröfvad och hör en kärleksfull vän, som lyfter ditt hufvud och riktar din blick mot himlen och säger: »Tro på mig!» Nåväl, skall du icke så lära att högre skatta din bibel? Bär denna gåfva till den som gifvit den, på det att han må lära dig att bruka den, och din bibel skall för dig blifva böckernas bok, den dyrbaraste af alla dina egodelar.»

Från skilda håll.

Stockholm den 7 december.

Årets skörd är nu fullständigt känd och har i genomsnitt kunnat bedömas såsom *medelmåttig*.

Beloppen ha beräknats sålunda: hvete 5 mill. kbft, råg 27 mill., korn 18 mill., hafre 85 mill., blandsäd 11 mill., ärter, bönor och vicker 3 mill., potatis 57 mill. kbft.

Hafreskörden torde vara den största, som någonsin inbärgats i vårt land, men beskaffenheten är flerstädes underhaltig. De öfriga sädesslagen hålla sig ungefärligen omkring medelmåttan.

Höskörden har varit god och halmafkastningen riklig.

Bärgningsvädret har varit dåligt, utom i Norrland, hvarigenom säden tagit skada.

Sällan händer det att skörden i Norrland och i södra Sverige äro hvarandra lika: är skörden på ena stället dålig, är den ofta på det andra god. I år är det Norrland, som haft den sämre äringen, såväl af spanmål som i synnerhet af foderväxter. En lycka för Norrland är att det nu genom järnvägarne är närmare förbundet med det öfriga landet och alltså kan hemta af dess öfverflöd.

Oktober månad var ovanligt kall i år, i synnerhet i det nordligaste Sverige. I Stockholm var medeltemperaturen 1 1/2 grad lägre än vanligt. Vinterns tidiga inträdande försvårade än mer den starkt försenade bärgningen, i synnerhet af rotfrukter. Nederbörden var i Norrland riklig.

Tacksamhet är den känsla, som höfves vårt folk, att vi äfven denna gång blifvit »rikligen välsignade med korn och kärna,» att ännu ett år är lagdt till de många, under hvilka vi varit förskonade »från missväxt och hungersnöd.»

Ryssland har fått en mycket vacker skörd i år. Hvetet anses ha gifvit ej mindre än nära 40 proc. mer än vanligt. Äfven af de flesta öfriga sädesslag är skörden åtminstone fullt medelmåttig.

Vårt Slesvig-Holstein. Konungen har, enligt hvad från fullt tillförlitligt håll meddelas Jemtlands Tidning, uttalat sitt stora bekymmer öfver finska språkets framträngande i nordligaste Norrbotten. H. M:t befarar naturligtvis, att Sverige här skall få en »Slesvig-Holsteinsk fråga.»

Världsreligionerna. Af jordklotets till 1,450 millioner människor uppskattade befolkning äro ännu ej ens fullt 450 millioner *kristne*. Vid pass 200 millioner äro *muhamedaner* och 800 millioner *hedningar*. Brahma- och Budda-religionerna räkna ensamma sju hundra millioner bekännare, eller långt flere än kristendomen.

Judarnes antal torde icke kunna anslås högre än till omkr. 7 millioner.

På tre hundra tungomål mera än vid århundradets början predikas nu evangelium i världen.

Sprid Ungdomsvännen!

Stockholms-nyheter. Stockholm har länge lidit af en kännbar brist på *saluhallar*. Mindre städer än Stockholm, såsom t. ex. Kristiania, stå härutinnan långt före vår hufvudstad. Under de senaste åren ha emellertid flere ändamålsenliga basarbyggnader uppförts i olika stadsdelar; den yngsta af dem är för närvarande *Östermalms*, som invigdes i förra veckan.

— Den gamla frågan om att reglera den trånga stadsdelen inom broarne, (rifva ned de gamla husen och göra gatorna bredare), dyker litet emellan åter upp. Svårigheten ligger naturligtvis egentligen i kostnaden. Såsom ett märkvärdigt exempel på, huru egendomar kunna sti a i värde, må nämnas att taxeringsvärdet å samtliga byggnader inom denna stadsdel (utom slottet) på omkring tjugu år stigit från 27 mill. kr. till 48 mill., till trots för att ytterst få nybyggnader under tiden blifvit gjorda.

— Under årets elfva första månader ha i Stockholm afsynats 5,806 *nya rum och kök*, hvilket är omkr. tre hundra flera än under samma tid i fjor. Byggnadsverksamheten tycks alltså ännu icke vilja stanna af, fastän hyrorna fallit betydligt och flera tusen lägenheter stå tomma.

Nordiska museets byggnadsfond uppgår nu till inemot 400,000 kr. Man *behöfver* emellertid — omkring 3 millioner.

Två hundra sjuttiofem offentliga gudstjänster tillkännagåfvos i sista numret af Stockholms Missionsblad, hvilka skulle hållas under loppet af en vecka i Stockholm och dess närmaste omnäjd. Ej fattas nu tillfälle att höra Guds ord. Måtte blott också *görandet* stå uti ett åtminstone någorlunda rimligt förhållande till *hörandet!*

Föreningen »Soldaternas vänner» har nyligen haft sitt årsmöte härstädes.

Föreningens »hem», som är beläget i n:r 5 Smala gränd, har varit öppet för besökande hvarje dag kl. 4—9 e. m.; under månaderna oktober—april ha tre dagar i veckan uppbyggelsemöten varit anordnade för soldater och flottans manskap. Antalet besökande under vintern var omkring 4,800. Föreningen har nu 173 medlemmar, däribland många militärer och embetsmän.

Om döfstumskolornas organisation skall förslag framläggas för nästkommande riksdag.

En vacker hyllning åt Karl XII:s minne. Den i förra numret omnämda nykterhetsföreningen i Upsala, hvilken kallar sig »Studenternas Helnykterhetssällskap», bildades på Karl XII:s dagen (sista november). »Kung Karl» var som bekant själf absolutist. Under någon del af hans regering lär till och med ha existerat ett bränvinsförbud.

Det nya sällskapet torde komma att hålla möten en gång i månaden under terminen. I dess program ingår ett vetenskapligt och historiskt studium af nykterhetsfrågan, offentliga diskussioner, studentsång, reformerade studentnöjen m. m.

Sällskapet vill med sig förena alla studentkårens absolutister, så väl goodtemplare och blåbandister som dem hvilka ej tillhöra någon af dessa större nykterhetsorganisationer.

Sällskapets första sammankomst torde komma att hållas i februari månad nästa år, meddelar tidningen Upsala.

Våra landsmän i Amerika. Inom ett enda stift af den svensk luterska kyrkan i Amerika (Michigans stift) insamladas i fjor 800,000 kr. för kyrkliga ändamål. En sådan offervillighet vitnar i sanning godt om det religiösa intresset.

— *Svenska politiska centralklubben* i Amerika hade nyligen ett möte i Chicago, där man enades om att kraftigare än förut arbeta för svenskarnes intressen. Sammanhållningen bland våra landsmän i Amerika har hittills lämnat mycket öfrigt att önska. Härigenom har skett, att svenskarne alldeles icke inom de olika staternas lagstiftande församlingar och inom embetsmannakåren intaga den ställning, hvartill deras antal, deras duglighet och laglydnad annars göra dem berättigade.

— *En Linné-staty* hoppas man snart kunna resa i Chicago. Beställningen å dess utförande har ötvertagits af den bekante bildhuggaren Dyfverman i Stockholm.

— *Julbesök* i Sverige komma äfven i år att arrangeras från Amerika. Man har hyrt en af de största, snabbaste och bekvämaste ångarne, som finnes, för öfverfarten. Dagen för afresan är ännu ej bestämd.

— *Röstberättigade* svenskar i Chicago, vid presidentvalet, uppgifvas hafva utgjort ett antal af 4,357. Med svenskar menas då, såsom alltid i Amerika, blott personer som äro födda i Sverige. De som äro födda i Amerika af svenska föräldrar räknas för amerikanare.

Fonografen blir bli allt fullkomligare, berättas det från Amerika. Här i Sverige ha vi emellertid ännu ej fått se någon skymt af honom. Han lär återgifva tal och musik alldeles fullkomligt, men gör ännu svårigheter i fråga om sång. Vid ett försök för någon tid sedan å ett större möte återgaf fonografen förträffligt ej blott de olika talarnes föredrag utan äfven deras hostningar och andra störande afbrott samt publikens applåder och stampningar. Apparaten hade ändock sin plats på ett afstånd af 19 fot från talarestolen.

Navigationsskolekomitén föreslår att den nuvarande kursen för *kaptens-* och *styrmansexamen* skall förlängas med en månad, samt att de fordringar, som Göteborgs fartygsbefälhafvareförening föreslagit, skola i akttagas. (Se Ungdomsvännen n:r 44.) Äfven föreslås, att ångfartygsbefälhafvareexamen borttages, och att undervisning i ångmaskinslära meddelas till sjökaptensexamen, samt att inskränkning i navigationsskolornas antal skall ega rum.

Unga-mäns-föreningar.

Från Karlshamn skrifves till Ungdomsvännen:

K. F. U. M. i denna stad har äfven hållit den af verldskomitén föreslagna böneveckan. Hvarje afton under densamma ha möten hållits, ledda af olika bröder, som för en kort stund ha talat öfver de föreslagna texterna, hvarefter den återstående tiden blifvit lemnad åt de andra närvarande till tack och bön. Många personer af olika bekännelser hafva deltagit i dessa möten, och många goda och varma intryck fingo vi erfara utaf Guds goda och heliga Ande.

Söndagen därefter anordnade vi ett stort möte, särskildt afsedt för ungdomen. Det var besökt af inemot 1,000 människor, oberäknadt de hundratal, som fingo återvända enär de ej kunde få plats. Mötet började med afsjungandet af ps. 268. Därefter uppläste föreningens ordförande Davids 33:e psalm och nedkallade öfver de närvarande Guds välsignelse. Kvällen tillbragtes under omväxlande musik och sång (på svenska och engelska), deklamation och föredrag och afslöts med gemensam bön.

För ynglingaföreningens verksamhet upptogs kollekt, hvilken inbragte omkring 20 kronor.

Stockholm. K. F. U. M., Kungsgatan 2, firade i lördags en månadsfäst, hvarvid pastor *Kiellman-Göranson* på ett i hög grad intressant och målande sätt berättade några af sina minnen från Japan, hvilket land hån besökte ombord på den svenska fregatten Vanadis för fyra år sedan.

I söndags höll pastor *A. Leuwgren* ett på en gång humoristiskt och djupt allvarligt föredrag om »Villfarelse», hvilket kommer att fortsättas en följande söndag.

Unga-kvinnors-föreningar

Meddelande från K. F. U. K:s centralbyrå till grenarne i landsorten.

I förra numret af denna tidning omnämde vi den nybildade böneföreningen inom den samma. Som vår önskan är, att dylika små böneföreningar måtte bildas äfven i de andra föreningarne, få vi nämna att medlemmarna i Böneföreningen erhålla blåa kort. På dessa böra, utom medlemmarnes namn, stå tiden för föreningens ordinarie bönemöte samt en påminnelse att hvarje lördagsafton i förbön frambära arbetet bland våra systrar. Såsom motton på dessa kort hafva vi tänkt citera Marci 11: 24 och Filipp. 4: 6. Som vi antaga att Böneföreningens medlemmar kanske första året blifva endast ett fåtal, hafva vi tänkt att hvarje förening skrifver ut sina medlemskort, men om någon af grenarne önskar, kunna modeller fås från oss. Som prenumeranter å denna tidning böra snarast möjligt samlas af de olika föreningarna, vilja vi påminna hvarje sekreterare att af tidningen, hvilken nästa år kommer att kosta 1 kr. 50 öre, erhålles hvart sjette exemplar gratis.[1]) Det är således bäst att alla medlemmar i en förening prenumerera genom sekreteraren. Som nu året snart är till ända, anhålla vi att så fort som möjligt få årsrapporter insända om de respektive grenarnes verksamhet samt medlemsantalet. Det vore kärt om Ni till denna tidning ville sända små notiser om fester m. m.

Sekreteraren.

[1]) Närmare upplysningar om tidningens pris m. m. för nästa år skola meddelas i nästa n:r. *Red.*

Sadduceismen.

(Predikan af *Th. Mazer*).

(Forts. fr. föreg. n:r).

Det är sådana den ensidiga, hjärtlösa förståndsriktningens män, som träda oss till möte i Sadduceerna på Frälsarens tid. Deras synkrets tyckes i det stora hela hafva begränsats af denna materiella verld. Ett uttryck för deras åskådnings armod anföres särskildt på flere ställen i skriften såsom ock i vår föreliggaade text, nämligen saknaden af tro på de dödas uppståndelse. I och med förnekandet af uppståndelsen hade de intagit en ståndpunkt, från hvilken de nödvändigt måste med fiendtlighet vända sig mot Jesus Kristus och mot hela det verk, Han var kommen att fullborda i verlden. Och likväl inlåter sig Herren vid det tillfälle, hvarom vår evangeliska berättelse handlar, i ett samtal med dessa människor, ja Han rent af ingår på ett slags bevisföring för att möta dem på deras egen mark. Det förefaller, som om Han med större skonsamhet velat behandla dem än Fariseerna. Också måste man väl i allmänhet antaga, att det är lättare att *komma åt* en människa, som öppet förnekar det andliga, än en som säger ja till alt och som i och med bokstafven och formen tror sig vara säker på besittningen af sjelfva saken. Sadduceerna i den föreliggande berättelsen komma fram med ett af dessa simpla räsonnemang, som, ehuru fullt logiskt riktiga och skenbart bevisande, dock röja den gröfsta okunnighet om hela arten af den sak, hvarom det är fråga. Vi antaga — säga de hånfullt — att, för att uppfylla ett stadgande i Mose lag, icke två, utan sju bröder hvar och en under sin lifstid haft samma kvinna till hustru: hvilkens hustru skall hon varda i uppståndelsen? Det var att riktigt tillspetsa ett möjligt fall för att använda de från deras ståndpunkt rent af löjliga konseqvenserna såsom vapen mot en åskådning, hvilken de aldrig förstått. Vi känna igen den på andligt sundt förstånd och vett blottade otrons sedvanliga stridssätt. Angreppet mötes af Mästaren på ett i sanning efterföljansvärdt sätt. Han vidtager inga egendomliga kraftåtgärder, Han beklagar icke sig och sin församling, som om mänsklighetens sak stått på spel; Han utfar ej heller mot belackarnes ondska och hårdhjertenhet. Nej, i upphöjdt medvetande om det djupa *oförstånd*, som de onekligen närgångna frågarne röja, söker Han att genom ett enkelt, rakt på saken gående och upplysande svar skingra deras okunnighet. *De, som varda värdige till den andra verlden och till uppståndelsen ifrån de döda, de hvarken taga hustrur eller gifvas åt män; och ej heller kunna de mera dö, ty de varda like englarna och äro Guds barn, emedan de äro uppståndelsens barn.* Och sedan hänvisar Han, enkelt bevisande, på Moses, som kallade Herren för de redan afsomnade patriarkernas Gud. *Gud* — tillade Han — *är icke de dödas, utan de lefvandes Gud; ty i Honom lefva alle.* Slutet på samманträffandet beskrifver evangelisten så: *Då svarade några af de skriftlärde, sägande: Mästare, du sade rätt. Och de djerfdes icke yttermera något fråga Honom.*

Hvad var det, månne, hos Jesus Kristus, som på det sättet nedslog de frågandes mod? Var det bevisföringens styrka, tyngden af de anförda skälen och grunderna, det öfvertygande och värmande i framställningen? Ingalunda. Hade alldeles samma ord uttalats af en annan personlighet, då hade helt visst deras verkan blifvit ingen Men nu möttes de ihåliga, andefattiga människorna af en öfverlägsen andestyrka, de berördes ofrivilligt i sitt inre af en lifskraft, en personlighetens hemlighetsfulla makt, hvilken öppnade såsom på glänt den tillbommade dörren till deras varelses

En Messias efter judarnes hjärta.

Af *Christopher Bruun.*

(Forts. och slut från föreg. n:r.)

Rabbi Akibas slut.

Rabbi Akiba hade gjort hvad han kunde för att stärka upproret. Men kort före krigets slut föll han i romarnes händer. Han hade arbetat outtröttligt för att utbilda unga män till rabiner; han ville igen fylla lederna af Israels skriftlärde, som blifvit så fruktansvärdt förminskade till antalet genom de föregående årens förföljelser. Man bad honom upphöra med sina offentliga föredrag, emedan han genom dem utsatte sig för att falla i romarnes händer. Det var »som att bedja en fisk sluta med att lefva i vattnet,» mente den gamle. Romarne kommo också öfver honom, just som han höll på att meddela fem af sina lärjungar den heliga handpåläggningen för att inviga dem till rabbiner. Han blef kastad i fängelse, och där fick han ligga, till dess Bethar var fallet i romarnes händer och kriget var slut.

Då blef han framdragen för att stå till ansvar för den del han hade tagit i upproret. Landshöfdingen, Annius Rufus, kände honom mycket väl sedan gammalt, och nu ville han hämnas på den man, som var skulden till de stora förödmjukelser han måst undergå. Han lät flå den hundraårige gubben lefvande och stod själf och såg därpå. Från Akibas läppar hördes icke ett ljud af smärta. Men medan han låg i sina plågor, kom den stund på dagen, då alla gudfruktiga judar skulle högtidligen framsäga sin trosbekännelse: »Hör, Israel, Herren vå Gud, Herren är *en*» och så den följande versen i bibeln. Dessa ord voro liksom Israels lösen, dess stridsrop om den ende Guden midt i en värld af afguderi. Akiba framsade de heliga orden: »Hör, Israel, Herren vår Gud, Herren är *en*; och du skall älska Herren din Gud af hela ditt hjärta, af hela din själ och af all din kraft.» Han framsade dem med andakt och med ett fröjdefullt leende.

Den stolte romaren förstod det trots, som låg i den misshandlade och döende judens ord. Han fråga de honom, om han icke hade någon känsel, eller om det var hans mening att med trots reta honom till än svårare misshandling, eftersom han låg på detta sätt och log. »Hvarken det ena eller det andra är orsaken till mitt leende,» svarade Akiba. »Men de ord vi dagligen uttala: Du skall älska Herren din Gud af hela ditt hjärta och af hela din själ och af all din kraft, dem har jag hittills varit nog lycklig att till en stor del kunna uppfylla. Jag har fullständigt hängifvit mig i kärleken till Gud; jag har med glädje offrat honom all min egendom. Det fattades mig nu blott det, att jag finge visa min kärlek genom att offra mitt lif. Nu gläder jag mig åt, att till sist också denna pröfning är kommen, och jag skall gå äfven den igenom.»

Så dog den andlige fadren till Bethars hjältar, i det han öfvergaf sig själf såsom ett »heloffer» till Israels Gud.

Judarnes Messias.

Historien känner icke många större exempel på självstyrka än rabbi Akiba och det folk, som han fick att samla sig under *Bar Kokbas* fanor. Det är ej för intet som Gud har utvalt detta folk till sitt egendomsfolk.

Men hvem var denne Messias, som Israels yppersta lärare hade utpekat, och som folket så villigt gick i döden för? Man har talat åtskilligt om hvad Bar Kokba skulle kunna ha uträttat, om han hade egt en Hannibals fältherreförmåga, — hvilka faror han då skulle ha kunnat bringa öfver Rom. Ett är emellertid säkert: att bringa mänskligheten välsignelse, därtill saknade han *alla* förutsättningar. I verkligheten hade han icke förmåga till *något* annat än till att bringa förderf öfver sitt eget folk. Det var män sådana som han och hans likar, som den judiska teologien utkorade och som folket »annammade», under det att de förkastade Jesus af Nasaret. Därför voro judarna så odugliga till den stora uppgiften att gå i spetsen för människoslägtet och visa det vägen till välsignelsen. Det är mycket hos de judiska teologerna som man icke kan undgå att böja sig inför. Hos många af dem finnes — efter allt hvad människor kunna se — en stor personlig fromhet. Och likväl är det sant det stränga ordet, att de äro som en blind, den där har åtagit sig att leda en annan blind. Därför gingo både de själfva och det folk, som lät leda sig af dem, till undergång.

Men ett folk, som ännu i själfva undergången utvecklar en sådan storhet som Israel, om ett sådant folk är det icke svårt att tro, att en gång för detsamma stundar en lysande upprättelse.

Solen.

(Ur ett föredrag af professor *Lüdinghausen-Wolff.*)

Om man i vinsprit häller en droppe olja och medels en lämplig apparat försätter droppen i kringsvängande rörelse, så sväller den ut, och om rörelsen ökas, afsätter droppen rundt omkring sig en ring, hvilken öppnar sig och sammandrager sig till en självständig oljekula, som roterar omkring den stora oljedroppen. Detta enkla experiment är i smått en trogen bild af den storartade process, hvarigenom jorden och de till vårt solsystem hörande planeterna framgingo ur solen.

Planeternas uppkomst. [1])

I urtiden, då solens ämne var långt tunnare än nu, och solen till följd däraf intog ett ojämförligt mycket större rum, bildades genom den snabba rotationen gördelformiga utsvällningar vid solens ekvator. Dessa utsvällningar slungades slutligen ut och bildade ringar omkring solen, hvilka öppnade sig och sammandrogo sig till självständiga, omkring solen kretsande kroppar, som vi kalla planeter.

Planeternas olika afstånd från solen anger såväl solens omfång vid hvarje särskild planets bildning, som äfven den ordningsföljd, i hvilken planeterna uppkommo. Sålunda är Merkurius, som af alla planeter befinner sig närmast solen, den yngsta, och Jorden den tredje från slutet.

Då barn pläga likna sina föräldrar, torde någon fråga: Hur kommer det sig, att vår kalla, mörka Jord är så litet lik sin moder, den glödande och lysande himlakroppen? Svaret måste blifva, att Jorden en gång fullkomligt liknat solen och utsändt värmande och lysande strålar i verldsrymden, men då hon var af betydligt mindre storlek, afkyldes och stelnade hon förr. Men om också ytan stelnat till en fast skorpa, så visa oss dock de eldsprutande bärgen, att jordens inre ännu befinner sig i glödande tillstånd. Millioner år åtgingo sannolikt, innan en så stor kropp som jorden hann afsvalna. Medan jorden ännu var i glödande, gasformigt tillstånd, gaf hon lif åt månen, på samma sätt som jorden bildades ur solen, d. v. s. månen var först en ring kring jorden förrän han blef ett självständigt kretsande klot. En dylik ring kan ännu ses kring planeten Saturnus, och ur denna ring skall efter millioner år Saturnus erhålla en ny måne.

[1]) Det följande innehåller den franske astronomen Laplaces ryktbara försök till förklaring af huru planeterna uppstått såsom särskilda himlakroppar.

Solens rörelser.

Kopenikus' påstående, att solen står stilla, håller icke streck. Det finnes icke något stillastående i naturen. Solen rör sig liksom hvarje verldskropp, och dess rörelse är dubbel. Hon vrider sig omkring sin egen axel en gång på 25½ dygn. Men dessutom rör hon sig fram genom verldsrymden med en hastighet af 6 mil i sekunden och beskrifver därvid en bana omkring en centralsol, som enligt prof Mädlers uträkning befinner sig på ett afstånd af 714 billioner mil från solen. För hvarje hvarf omkring centralsolen behöfver vår sol den oerhörda tidslängden af 22½ millioner år. För oss synes solen visserligen stå stilla, emedan jorden liksom de öfriga planeterna följa med på färden.

Solen en glödande gasmassa.

Solen är liksom alla verdskroppar ett vid polen något afplattadt klot, hvars rymd är 1,409,725 gånger större än jordens, så att om solen befunne sig på jordens plats, skulle solklotet komma att omsluta månen, äfven om månen befunne sig på 4 gånger större afstånd från jorden än nu är fallet. De ämnen, hvaraf denna jättekropp består, befinna sig i gasformigt glödande tillstånd, med en temperatur, som i det inre har beräknats uppgå till 10 millioner och för det yttre något afsvalnade höljet till 5 millioner grader C. Detta yttre hölje kallar man fotosfären eller ljushöljet, emedan det är från detsamma, som det bländande hvita ljus utgår, som upplyser jorden.

»Protuberanserna.»

Betrakta vi solen genom teleskopet, så erbjuder sig ett storartadt skådespel. De glödande elementen äro inbegripna i den vildaste strid med hvarandra, en strid så jättelik, att våra jordbäfningar, vulkaniska utbrott och stormar äro som en barnlek i jemförelse dermed. Det är ett böljande hit och dit, upp och ned. Delar af fotosfären ryckas ned i jättestora afgrunder, under det på andra ställen oerhörda bärg af lågor skjuta upp. Dessa väldiga åt alla sidor utskjutande lågor, som kallas protuberanser, äro utbrott från solens inre, hvilka genombryta fotosfären och med en hastighet af 36 mil i sekunden skjuta upp i form af torn eller pelare, uppnående en höjd af ända till 10,000 mil, eller tredje delen af månens afstånd från jorden. Tydligast visa sig dessa protuberanser vid total solförmörkelse, då månen döljer solen ända till randen, från hvilken protuberanserna skjuta ut, strålande i den praktfullaste rosenröda färg.

Solfläckarne.

Som det ej finnes något fullkomligt här i verlden, så har till och med solen sina fläckar. Dessa mörka ställen af olika storlek och form, som dyka fram på solens yta och småningom åter försvinna, hafva städse varit en olöst gåta för naturvetenskapsmännen. Olika meningar hafva gjort sig gällande, hvilka dock såsom orimliga ha måst förkastas. Solfläckarne te sig för ögat såsom öppningar i fotosfären, genom hvilka man kan se en fullständigt mörk kropp under höljet. Men att en kropp skulle kunna vara omgifven af ett så intensivt lysande och glödande hölje utan att själf försättas i glödande och lysande

---

bättre rum. Det var en solglimt, som föll på hjertats is, en vårdoft, som fläktade in i kvalmiga gömseln. Det fans ett strängaspel långt, långt därinne, från hvilket ännu ingen ton hade ljudit, emedan ingen funnits, som kunnat gripa i strängarna. Därför, ja därför är det som det blir en stund af tystnad inför den mannen, som förstått att anslå den rätta tonen. De djerfdes icke yttermera fråga Honom.

Och hvarför kunde just Han anslå den rätta tonen? Han kunde det därför, att Han bar inom sig sjelf just det, som allt hvad människa heter djupast behöfver. Han, lifskällan med det springande vattnet till evinnerligt lif, Han må väl kunna vattna ett förtorkadt hjertas åker.

Icke veta vi, hvilken *varaktig* verkan det underbara mötet hade på de här omtalade Sadduceernas hjertan. Ingen tvingas till Gud, och man kan förhärda sig äfven mot den känbarast förnumna nåd. Men ett exempel är i alla händelser framstäldt för oss. Sndduceismen är icke död med de gamle Sadducerne, lika litet som Fariseismen med Kristi tids Fariseer. Det må väl icke vara något ovanligt, ja det blir för hvarje dag mindre ovanligt att träffa människar, hos hvilka förstånd och hjerta söndrats från hvarandra, människor, för hvilka de andliga verkligheterna äro såsom funnes de icke till. Vilja vi möta, på kärlekens fruktbärande väg möta sådana vilseförda bröder, då måste vi möta dem med ett hjerta, som i sig mottagit af lifskällans, Jesuskällans flöden. I din egen barm, o människa, måste du bära det lif, du vill meddela åt andra. Och med anslutning såväl till vår text som ock till de tankar, hvilka i allmänhet beherska texterna under kyrkoårets sista söndagar, må vi säga till hvarandra: vilja vi vitna om uppståndelsen, då måste vi redan här i lifvet varda *uppståndelsens barn.*

Herren talar nämligen om dem, som »*befunnits värdiga att få del af den andra verlden och af uppståndelsen från de döda*», och om dem säger Han, att de varda »*uppståndelsens barn.*» Hvad är det för en »andra verld» och hvad är det för »uppståndelse», Han syftar uppå? Ått delaktiggörelsen af den andra verlden och af uppståndelsen icke kan innebära blott och bart ett yttryck för människoandens odödlighet, är uppenbart; ty odödlighet tillkommer ju alt hvad människoande heter. Här måste åsyftas uppståndelsen till och delaktiggörelsen af den eviga salighetsverld, hvilken innebär en gemenskap med Gud och Hans härliga himmelska rike. Jesu Kristi sig här i verlden uppenbarande nåderike skall just genom uppståndelsen och de med densama i fjärmare eller närmare förbindelse stående stora slutaktera af Gudsrikets utvecklingsgång vinna sin fullbordan och uppnå sitt mål. De, som befinnas värdiga att få del af Gudsrikets himmelska, eviga lifsverld, äro just de, som kallas »uppståndelsens barn». Om dem säges, stt de äro Guds barn, emedan de äro uppståndelsens barn, och att de icke mer kunna dö, enär de äro englarne like. Hvad detta evighetslif skall innebära — kvilken mänsklig tunga uttalar väl det? De ädlaste och djupaste andar hafva försökt tala om det lifvet; men det har alltid varit, såsom om tungan velat låda vid deras gom. Den store kyrkofadern Augustinus omtalar t. ex. i den nionde boken af sina sköna »Bekännelser», huru han icke långt före sin moders död hade med henne ett samtal om de eviga tingen. »Till det vattnet» — säger han — som flyter ofvanefter ur lifvets källa, som uti Dig är, till det vattnet lade vi vårt hjertas törstande mun, på det vi, bestänkta däraf i förhållande till vår mottaglighet, skulle, så vidt det var oss möjligt, kunna betänka så höga ting. Då vårt samtal hunnit därhän, att de jordiska sinnenas högsta njut-

(Forts. å nästa sida.)

tillstånd, är en orimlighet. Lika orimligt är också af samma skäl antagandet, att fläckarne äro rökmoln eller slaggsamlingar. Svårigheten att förklara företeelsen syntes nästan oöfvervinnerlig. Men gåtan skulle slutligen erhålla sin lösning. Man riktade förut uppmärksamheten förnämligast på hvad man såg, och glömde att taga med i räkningen det, hvarmed man såg, ögat, synsinnet.

En ofullkomlighet hos våra sinnen.

Våra sinnen ha blott en inskränkt förmåga att uppfatta. Det finnes toner, som, om de ljöde än så starkt, vårt öra ej skulle förnimma. Toner bestå i luftsvängningar. Det lägsta antal svängningar, vi kunna uppfatta såsom ton, är 20 i sekunden. Stäm en sträng så, att den svänger 19 gånger i sekunden, och anslå den, så *se* vi visserligen att strängen vibrerar, men vi *höra* ingenting. Likaså uppfattar vårt öra ingenting, då svängningarnes antal är öfver 36,000 i sekunden. Hvad vi sagt om hörseln har sin motsvarighet hos synsinnet, blott att här blir det ej längre fråga om luftvibrationer, utan om svängningar af ett ojämförligt mycket tunnare och mera spänstigt ämne nämligen etern.

Likasom örat ej är så inrättadt, att det kan förnimma alla toner, så är ögat mottagligt för ljus och färger blott inom bestämda gränser. Under 430 billioner och öfver 700 billioner etersvängningar i sekunden förmår ögat ej uppfatta. Så t. ex. skulle ljus, som rörde sig med 800 billioner etersvängningar, ej kunna af vårt öga uppfattas, ehuru vi genom dess kemiska verkningar kunna ådagalägga, att en stark ljusprocess eger rum. Om man tager en stuf af osmältbar metall och i ett mörkt rum försätter den i allt starkare glödning, så blir den först röd, så gul, grön och slutligen violett. Skulle det vare oss möjligt att stegra glödningen än mer, så skulle vår uppfattning af ljuset försvagas, och om ljusprocessen ginge utöfver 700 billioner etersvängningar i sekunden, så inträdde åter natt.

En ny förklaring öfver solfläckarne.

Begagna vi oss af det som vi yttrat om synsinnets ofullkomlighet för att förklara solfläckarne, så kunna vi vänta oss en riktig lösning af gåtan. Fotosfärens ljus är af det slag, att vårt öga kan uppfatta det, men det ljus, som frambringas i solens inre, rör sig med mer än 700 billioner etersvängningar i sekunden och måste till följd däraf te sig som mörker för oss. De ställen således, der fotosfären genombrytes af glödande ämnen från solens inre, måste för oss framstå såsom mörka fläckar på den lysande fotosfären.

Långt ifrån alltså att solfläckarna vittna om en brist hos solen, vittna de i själfva verket endast om vårt ögas ofullkomlighet. Det är visserligen icke första gången som vi människor gjort oss skyldiga till ett dylikt felslut, men sällan ha vi tagit så grundligt miste, som när vi dömt solfläckarna att vara mörker. De äro, såsom nu är visadt, i stället ett *ljus* af så intensiv styrka, att det af vårt svaga öga ej kan förnimmas. Äfven härutinnan är alltså solen på himmelen en afbild för oss af Honom, som är idel ljus, i hvilken icke finnes något mörker, Honom som bor i ett ljus, till hvilket ingen i sitt kötts dagar kan komma.

---

ning, äfven i det högsta mått af jordiskt ljus icke syntes oss värd att jämföras med det eviga lifvets sällhet, ja icke ens att på samma gång nämnas, höjde vi oss med stegrad hänförelse ända upp till det i sig själf evigt varande, och för att därtill komma genomvandrade vi steg för steg allt kroppsligt och sjelfva den himmel, hvarifrån sol och stjärnor lysa öfver jorden. Derifrån stego vi ännu högre genom att i vårt inre betänka, omtala och beundra Dina verk och kommo nu till våra egna själar. Äfven ofvan dem stego vi upp, så att vi ändtligen hunno till det aldrig trytande ymninghetens land, där Du på sanningens feta beten i evighet föder Ditt heliga Israel, och där lifvet är den Vishet, genom hvilken alla dessa ting äro gjorda».

(Slut i nästa n:r.)

Annonser

Stockholms

Kristna Yngl.ngaförening

Brukebergs torg 2, nedra botten.
Denna centralt belägna lokal med snygga och billiga rum samt egna ingångar, rekommenderas som särdeles lämplig bostad åt Resande.
Obs.! Fem minuters väg från Centralstationen.
Söndagen kl. 7 e. m. Guds ords läsning och sång. Torsdagen kl. 8 e. m. Samtal öfver första Mosebok som ledes af Andersson-Meijerhelm.

A. & O. Schultén
STOCKHOLM,
2 Normalmstorg 2
och
7 Sturegatan 7.
Stora och välsorterade lager af
Garn-, Väfnader & Trikåvaror
i parti och detalj till billigaste **fabrikspris.**
Profven sändas till landsorten franco.

Lifförsäkring.
Svenska Lifförsäkringsanstalten **Oden,** stödd på solida matematiska grunder, meddelar lifförsäkring mot i allmänhet lägre premier än de gamla bolagen. *All* vinst utdelas till de försäkrade. Agent i Stockholm: G. Sundbärg, Tunnelgatan 15.

Å Fredrika-Bremer-Förbundets byrå,
Stockholm,
finnas kvinliga arbetssökande anmälda, såsom: lektionsgifvare, svenska och utländska lärarinnor för hem och skolor, kontors- och skrifbiträden, husföreståndarinnor, sällskap och biträden i hem, föreläserskor, gymnaster, sjuksköterskor m. fl.

"KRONAN" för 30 öre.
En hvar kan **gratis** erhålla en illustrerad praktupplaga af en ny **Verldshistoria** (bokhandelspris 40 kr.) som utkommer häftesvis, genom att på närmaste poststation prenumerera på **illustrerade veckotidningen KRONAN,** som genom sitt innehåll och gratispremie öfverträffar allt hittills försökt. Pris i år endast 30 öre. Postarvode 20 öre.
OBS.! Cirka 1,000 bilder med utmärkt text. Otroligt men sant. Försumma ej tillfället!

Doktor Henrik Berg,
6 Oxtorget 6,
mottager sjukbesök hvardagar 9—10 f. m., 2—3 e. m.; sön- och helgdagar 9—10 f. m.

Kristliga Föreningen af Unga Kvinnor.
13 Norrlandsgatan, 2 tr.
Allm. Telef. 43 44.
Lokalen öppen alla hvardagar kl. 10—3, 5—10.

Söndag	kl.	6—9 e. m. Bibelklass och samkväm.
Tisdag	»	6—8. Undervisning i slöjd.
	»	8—10. Undervisning i engelska.
*Onsdag	»	6—9. Arbetsmöte.
Torsdag	»	7,30—9. Bibelklass för fabriksarbeterskor *Nytorget 46. S.*
Fredag	»	6—8. Undervisning i slöjd.
	»	8—10. » i engelska.
Lördag	»	7,30—9. Arbetsmöte för fabriksarbeterskor *Nytorget 46. S*

* Obs.f Första onsdagen i månaden för svenska kvinnors mission i Norra Afrika.

I Vedhandeln
4 Observatoriegatan 4
försäljes frisk och god björk- samt al- och barrved, såväl sågad som osågad jemte antracit-, sten och träkol, engelsk och svensk kokes, hemsänd till alla delar af Stockholm.
Obs.! Äfven säljas ved-, kol- och kokspoletter.

Kristliga Föreningen af Unga Män.
2 Kungsgatan.
Allm. Telef. 68 00.
Söndagen den 9 december kl. 7,30 e. m. Föredrag af kand. Natanel Beskow: Kristendom och Missionssinne.
Tillträde fritt för hvarje ung man.

Föreningen
"Bort med Tobaken"
har möte söndagen den 9 Dec. 1888 kl. 3 e. m., Tunnelgatan 12, 2 tr. Diskussionsämne: »Är tobaksbruket af den beskaffenhet att det bör bortläggas.
Obs.! Föreningens medlemmar torde mangrant sig infinna för val af revisorer, enl. 8 § af stadgarne.

C. Berg
23 Artillerigatan 23
Stockholm
bemedlar köp och försäljning af *stads-* och *landtegendomar* samt emottager uppdrag till härvarande *under- och öfver-rätter,* ombesörjer *lagfart å egendomar, bevakningshandlingars* inlemnande, utreder *sterbhus,* förrättar *bouppteckningar* uppsätter *testamenten* samt ombesörjer *vicevärdsgöromål* och inkasseringar. m. m. Vänden Eder med förtroende till
C. Berg
23 Artillerigatan 23
Stockholm
Träffas: *kl. 10—12 f. m., 3—5 e. m.*
Allm. Telef. 73 08.

C. P. HÖGLANDER'S Skoetablissement
(Etablerad 1870.)
24 Brunkebergstorg 24
Stockholm
Rekommenderar mina allmänt väl kända tillverkningar.
Alt. af eget fabrikat.
Beställningar och reparationer utföras.
Allm. Telef. 68 81.

Genom **K. F. U. K:s placeringsbyrå,** 13 Norrlandsgatan, anskaffas alla sorters tjenarinnor, biträden i hushåll och affärer samt lärarinnor. Adresser och rekommendationer till utlandet lemnas åt unga flickor, som äro rekommenderade af någon af föreningens medlemmar.

EMIL LARSENS
skrädderiaffär
18 Brahegatan 18.
Obs.! Obs.!
Goda tyger. Solidt arbete.
Billigt pris.
Allm. Telef. 7116.

Vid Herberget
för tjenstflickor, Klara Östra Kyrkogata N:o 7, erhålla yngre tjenarinnor, som för tillfället sakna anställning, nattlogis jemte kaffe på morgonen för 35 öre. Betyg skola medföras.
På samma gång man erbjuder flickorna denna billiga fristad, vill man härmed varna dem för att lemna sina platser i hemorten, i tanke att få det bättre i Stockholm, ty »att få det bättre» lyckas nästan aldrig, så vida man icke på förhand fått säkert löfte om bestämd plats.
LINA NORDWALL,
Herbergets stiftarinna.

C. Victor Nyman
13 Brunkebergstorg 13,
Stockholm.
Allm. Telefon 54 93.
Lager af Vägg- Väck- och Fickur. Väl exaMinerade och justerade. Ur mottagas till reparation. Order från landsorten expedieras mot efterkraf. Elever mottagas mot betalning. Priskurant sändes och bref besvaras mot porto.
Honourable Mention från Urmakareföreningens Exposition i London 1873.
Fem års praktik hos **kronometerfabrikör V. Kullberg,** London.

Till Amerika!
(Bremer-linien).
Generalagentur, Stockholm.
Utvandrare och **resande** befordras med **Norddeutscher Lloyds** kejserliga postångare till **New-York, Baltimore, Filadelfia** och **Boston** samt till **Australien, New Zeeland, Ost-Asien** och **Syd-Amerika.**
Närmare underrättelse hos
Grossh. *S. G. Borin,*
N:o 1 Packhusgränd, Stockholm.

Nilsson & Dahlbeck.
38 **Skrädderi-Etablissement** **38**
samt lager af färdiga
Gosskläder
Regeringsgatan
Stockholm.

Stockholm, David Lunds Boktryckeri 1888.

UNGDOMS-VÄNNEN.

LITT·LJUS·MINSKAS·EJ

DITT·ORD·ÄR·EN·LYKTA·FÖR·MINA·FÖTTER

KRISTLIG TIDNING FÖR SVERGES UNGDOM.

N:o 50. Fredagen den 14 December. 1888.

Prenumerationspris:
Helt år 1 kr. 50 öre, 3/4 år 1 kr. 20 öre, 1/2 år 90 öre, 1/4 år 50 öre. Postbefordringsafgift 20 öre.
Till Amerika 4 kr; Norge, Danmark och Finland kr. 3: 50.

Redaktör och ansvarig utgifvare:
Fil. kand. **Gustav Sundbärg,** *Stockholm.*
Träffas dagligen kl. 4—5 e. m. Tunnelgatan 15.

Annonser
à 8 öre pr petitrad mottagas å tidningens expedition: David Lunds boktryckeri, Humlegårdsgatan 17. Telef.: Allm. 50 88.
Lösnummer: 5 öre.

Anmälan.

Ungdomsvännen anmäler härmed sin andra årgång. Fortfarande som hittills skall den vara ett organ för vårt lands **Kristliga Föreningar af Unge Män** *och liknande* **Föreningar af Unga Kvinnor,** *för alla sådana föreningar, som äro berättigade till inträde i de resp. världsförbunden af Ungdomsföreningar.*

Vår tidning skall icke sysselsätta sig med någonsomhälst af de tvistefrågor, af den ena arten eller af den andra, hvilka söndra Herrens församling. Men hvar hälst vi höra om ett arbete för **Guds rikes utbredande,** *skola vi i korta drag söka lämna underrättelser därom, i första rummet när arbetet afser Guds rikes utbredande bland* **ungdomen.**

Våra ungdomsföreningars utveckling och verksamhet skola vi därför följa med ett oaflåtligt intresse. Vi hoppas äfven, att dessa föreningar själfva, deras styresmän och medlemmar, mer och mer skola skänka tidningen sitt förtroende, så att de städse låta komma till vår kännedom, närhälst något inträffar som är af betydelse för föreningens verksamhet, eller en erfarenhet är inhemtad, som kan blifva till nytta för medarbetarne å det stora gemensamma verksamhetsfältet. Så långt tidningens begränsade utrymme gör det möjligt, skola sådana meddelanden utan dröjsmål offentliggöras.

För afdelningen om föreningsväsendets allmänna organisation och de lärdomar härom, som vi kunna hemta från främmande länder, kunna vi äfven framdeles räkna på det värdefulla biståndet af fil. kand. **Karl Fries,** *sekreteraren i det svenska förbundet af föreningarna för unge män. Af åtskilliga andra högt värderade vänner hafva vi äfvenfått löfte om tillfälliga bidrag. Med uppmärksamhet skola vi äfven följa vårt eget lands och grannländernas kristliga tidningspress och därur meddela våra läsare hvad som synes ossvara mäst af intresse.*

I dagens politiska frågor skall Ungdomsvännen naturligtvis alldeles icke inblanda sig. Korta, utredande artiklar öfver ämnen, som beröra det praktiska medborgerliga lifvet, hoppas vi dock understundom kunna lämna, liksom vi alltid skola sträfva att, efter måttet af tidningens utrymme, meddela hvad som kan vara af gagn för ungdomen vid uppfyllandet af dess medborgerliga skyldigheter och vid valet af lefnadsbana.

För detta ändamål torde i synnerhet få erinras om afdelningen »Frågor och svar», där vi så långt det är oss möjligt skola söka besvara till oss insända frågor, som kunna vara af ett mera allmänt intresse.

Priset på tidningen blir för nästa år i dess helhet 1 kr. 50 öre, för trefjärdedels år 1 kr. 20 öre, för halft år 90 öre och för tre månader 50 öre, allt utom postarvodet, som utgör 20 öre. Vi hoppas att våra läsare skola själfva inse nödvändigheten af den förhöjning af 50 öre pr år, som nu måste ske, då tidningen till dess nuvarande pris ådragit sina egare betydande förluster. Afven med det högre priset för nästa år blir Ungdomsvännen utan tvifvel en af de allra billigaste tidningar i vårt land. Enhvar, som prenumererar å sex exemplar under samma adress, erhåller det sjette exemplaret gratis.

Prenumeranter i **Stockholm** *få tidningen hemburen, mot en afgift af 20 öre för hela året.*

Och härmed inbjuda vi till prenumeration å vår tidning, hvilken vi efter bästa förmåga skola sträfva att göra så gagnelig som möjligt för våra läsare. Särskildt inbjuda vi medlemmarne af ungdomsföreningarna att stödja Ungdomsvännen ej blott genom prenumeration utan äfven genom att städse förse den med underrättelser om den sak, som är vårt gemensamma intresse. Ungdomsvännen önskar ej blott blifva ett språkrör **till** *föreningarna, utan äfven ett språkrör* **mellan** *dessa inbördes. Och härtill kräfves samverkan mellan alla i hvilkas tjänst tidningen arbetar.*

Stockholm december 1888.

Redaktionen.

Bland nordsjöfiskarena.

Efter *James Runciman.*

Ur den bekanta engelska tidskriften The Contemporary Review låna vi efter Aftonbladet följande utdrag ur en synnerligen intressant skildring.

Nordsjöfiskarena i forna tider, skrifver författaren, — och det för icke så särdeles länge sedan, lefde afskilda från hela den öfriga verlden, och jag tror knapt att någon kunde slita mer ondt än de. Äfven nu har jag, då jag vistats bland dem och sett, huru eländigt de ha det, ofta undrat, hur mänskliga varelser kunna nöja sig med en sådan tillvaro. Under stark köld, i regn och snö, få de pröfva på alt slags hårdt arbete och alla slags faror; hvarje nöje och vederkvickelse är främmande för dem. Att de kunna uthärda med ett sådant lif bernr väl främst derpå, att de sedan barndomen icke känt till något annat.

Under de åtta veckor, fiskarena vistas på hafvet, är deras lif en oafbruten följd af det hårdaste arbete och den mest odrägliga enformighet. Under dessa åtta veckor är den smutsiga, kvafva kajutan deras enda tillflyktsort från det kalla, våta däcket. Ingen, som icke kommit i beröring med dem, kan fatta vidden af deras okunnighet, och jag tror, att det endast är denna okunnighet, som hindrar dem att känna sig missbelåtna med sitt öde. I sitt yrke äro de ytterst skickliga; de känna i grund och botten fiskarnes vanor och knep, de förstå att tyda hvarje skiftning i väder och vind, och de äro så orädda i farans stund, att en vanlig dödlig ryser vid blotta anblicken af hvad de utsätta sig för. De hafva en förträfflig helsa, och deras förmåga att uthärda mödor och försakelser är rent af häpnadsväckande.

Det fins ingen engelsman, som skulle våga beskrifva *fiskarenas lefnadssätt* förr i världen. Om man kan förmå en gammal sjögast att tala fritt, får man höra saker, som komma håret att resa sig på ens hufvud. Försök att föreställa er ett lif, uppfyldt af all den styggelse, som förekommer på bakgatorna i Englands kuststäder, samt af alla de gräsligheter, som utspelades på de fartyg, Smollett beskrifvit, och ni kan göra er ett begrepp om tillståndet i dessa flytande byar, der fiskarena framsläpade sitt eländiga lif. Ofta bestod deras enda njutning i att misshandla och plåga de stackars skeppspojkarne. Dessa män voro nästan djuriske, och hur kunde de vara annat? Till och med deras existens var okänd för den öfriga verlden. Här fans en flotta, bemannad med 12,000 djerfve, ehuru okunnige sjömän, och man hade ingen aning om, att dessa 12,000 förvildade män funnos till.

Missionen på hafvet.

Detta förhållande varade till 1881. Men sedan detta år har ett korståg pågått, som har få motstycken i mänsklighetens historia. År 1881 begaf sig *E. J. Mather* med fiskareflottan ut på Nordsjön och fick göra bekantskap med det hårda lif fiskarena der föra. Han hade under åratal drifvit missionsverksamhet i sjöstäderna, men hvad han nu fick se, gjorde honom bedröfvad och på samma gång ifrig att verka en förändring till det bättre bland dessa olyckliga, som dvaldes i »nattens skugga». I sin egendomliga bok »Nor'ard of the Dogger» berättar han om det motstånd, hans första ansträngningar rönte, och hvarje fördomsfri läsare inser, att Mather företagit sig ett arbete, som skulle afskräckt många beslutsamma män af mera vanligt slag.

Men han beherskades af en enda tanke; den känsla af sorg och medlidande, som gripit honom midt ibland fiskareflottorna, lemnade honom icke och han beslöt att egna alla sina krafter åt arbetet för förbättrandet af de stackars fiskarenas dystra ställning. Först och främst litade Mather på kraften af sina böner, och dessa visade sig häller icke fruktlösa. Mather hade inga penningar till det arbete, han förestatte sig. Men hur det var, försträckte en rik man honom tusen pund och med denna samma utrustades en liten jakt »The Ensign». Den afgick från Yarmouth under sjöfolkets hån och förbannelsar. En enda liten jakt, som skulle verka bland 12,000 fiskare, och dock inträdde inom kort en otrolig förändring. Då fiskarena åter kommo hem, hade de mycket att berätta om den behandling, de rönt ombord på »The Ensign», och mödrar och hustrur grepos af tacksamhet. Ett litet sjukhus hade anordnats om bord på jakten, och mången stackars sjöman vårdades der. De sjuke blefvo föremål för den egentliga missionsverksamheten och de »omvändes» antal växte raskt. När »The Ensign» återkom till Yarmouth, mottogos de med jubel, och det var icke godt för någon att säga något ofördelaktigt om missionen.

Företaget vidare historia låter nästan som en saga. Pengar flöto in så småningom, vanligen just då de bäst behöfdes, flere af de ledande männen inom de filantropiska kretsarne slöto sig till Mather. Den stora allmänheten tycktes vakna upp ur sin likgiltighet; flere personer skänkte frikostiga gåfvor, några t. o. m. fartyg, och för närvarande arbeta nio jakter bland fiskareflottan, medan två hospitalsfartyg äro under byggnad i varfven i Yarmouth.

(Forts.)

Europas statsministrar

äro för närvarande följande:

Sverige: Frih. *D. A. G. Bildt*, sedan 6 febr. 1888;

Norge: *J. Sverdrup*, sedan 26 juni 1884;

Danmark: *J. B. S. Estrup*, sedan 11 juni 1875;

England: Lord *Salisburg*, sedan augusti 1886;

Tyska riket: Furst *von Bismarck*, rikskansler sedan år 1871; i Preussen sedan 1862;

Österrike-Ungarn: Grefve *E. von Taaffe*, sedan augusti 1879;

Holland: Konungen är själf ministerpresident;

Belgien: *A. Beernaert*, finansminister, sedan oktober 1884;

Frankrike: *Charles Floquet*, sedan april 1888;

Italien: *F. Crispi*, sedan augusti 1887;

Spanien: *P. Mateo Sagasta*, sedan december 1888 (okt. 1886.);

Portugal: *J. L. de Castro Pereira Côrte Real*, sedan febr. 1886;

Rumänien: *Th. Rosetti*, sedan sommaren 1888;

Serbien: *N. Christitch*, sedan sommaren 1888;

Grekland: *K. Trikupis*, sedan maj 1886;

Bulgarien: *St. Stambulov*, sedan augusti 1887.

Äldst på platsen är alltså furst Bismarck och därefter Danmarks ryktbare Estrup. Vår svenska statsminister har endast sutit elfva månader vid styret, men likväl finnas 3 ministerpresidenter, som äro ännu yngre än han, förutom den spanska, som i dagarne, efter en öfverståndenministerkris, ånyo tillträdt sin befattning.

Från skilda håll.

Stockholm den 14 december.

Upprop. Från Sköfde Kristliga Ynglingaförening meddela vi i dag ett upprop, hvilket vi hoppas våra läsare efter råd och lägenhet skola hafva i välvillig åtanke.

Bränvinsfloden faller fortfarande starkt: under tillverkningsårets sex första veckor ha tillverkats blott 3 1/2 mill. liter mot öfver 5 1/2 mill. under samma tid i fjor.

Intresset för den blifvande nykterhetskonferensen 1889 visar sig mycket lifligt. Vid motionstidens utgång den 1 dennes hade inkommit ej mindre än omkring 150 motioner. Dessa ha fördelats på olika, redan utsedda afdelningar, att utredas och förberedas, innan de föredragas å konferensen.

Dessa utlåtanden komma att tyckas och tillsändas ombuden i slutet af året,

För pastor O. J. Engstrand, som nu afrest till Amerika, hölls i fredags en afskedsfäst, till hvilken samlats ett stort antal af hans åhörare och vänner. Fästen präglades af den hjärtligaste stämning. Pastor Engstrand har, såsom bekant, under en kortare tid varit Ungdomsvännens redaktör.

Statsbanornas pensionsinrättning eger en behållning af öfver 4 millioner kronor, tillökad endast under sistlidet år med ej mindre än nära en half million. Pension utdelades i fjor till 104 personer med 63,179 kr., eller i medeltal omkr. 600 kr. på hvar och en.

Mot brännsår är glycerin ett ypperligt medel, fastän hittils nästan okändt såsom sådant. Det bör användas genast, innan något annat medel tillgripes, och bör påstrykas flere gånger, tills svedan går bort.

Våra korrespondenter behagade uppmärksamma, att alla bref till Ungdomsvännen böra adresseras till Redaktionen (Tunnelgatan 15), *icke* till Hrr Palm & Stadling, hvilka för mer än en månad sedan upphört att omhänderhafva tidningens expedition.

Unga-mäns-Föreningar.

»Unga män.» Omkr. 450,000 ogifta män i åldern mellan 18 och 40 år finnas i vårt land. Månne en bland hundra af dessa tillhöra våra föreningar?

Stockholm. K. F. U. M., Kungsgatan 2. I söndags afton höll fil. kand. Natanael *Beskow* ett föredrag öfver ämnet *Kristendom och missionssinne.*

Talaren uppställde för sig till besvarande den frågan: Är missionssinnet något för en sann kristen väsentligt, eller blott något oväsentligt? I det väl genomtänkta och varmhjärtade föredraget sökte talaren bevisa, att såväl hvarje enskild kristen, i egenskap af medborgare i Jesu Kristi världsrike, som ock församlingen i dess helhet måste vara intagna af ett lefvande missionssinne, så framt verkligen deras kristliga lif grundar sig på Jesus Kristi kärlek. Väl är missionssinnet ofta svagt både hos den enskilde och hos församlingen, men detta beror därpå att detta sinne hos oss så att säga domnat bort och förtvinat, såsom en lem den där aldrig får sin användning; nu vore tid att uppstå af sömnen, och låta alla våra krafter få sitt rätta bruk i Herrens Jesu tjänst.

— Om söndag kl. 1/2 8 e. m. fortsätter pastor *A. Lewgren* sitt föredrag om »Villfarelse».

Upprop
från
Sköfde Kristna Ynglingaförening.

Bröder i Kristus!

Som till Bröder vända vi oss till Eder. Vi tänka nu inom vår lilla förening anskaffa oss ett litet bibliotek, men som vi äro mindre lottade på jordiska egodelar, våga vi försöket att framlägga saken för våra vänner när och fjärran. Vi anhålla vänligen om ett litet bidrag till nämnda bibliotek, antingen i form af böcker eller kontanter. Vi vända oss till Eder, som förut äro försedda med ett sådant, fullt förvissade om, då ni sjelfva inse hvilken nytta och nöje ett dylikt kan förskaffa en förening af unga män, som arbeta för gudsfruktan, sedlighet och upplysning, att ni skola behjärta vår uppmaning, och säkert skall Herren välsigna Eder igen för den uppoffring ni göra för vår skull. Föreningen deltager lifligt i nykterhets- och söndagsskoleverksamheten, och äro vi ytterst tacksamma för hvad i detta hänseende kan erhållas. Äfven ha vi anordnat en aftonskola inom föreningen, hvadan böcker i språk, vetenskap, stenografi o. d. äro mycket välkomna.

Gåfvor sändas (böcker lämpligast i ofrankeradt ilgodspaket pr. jernväg) till föreningens bibliotekarie C. A. Berg.

Å Sköfde Kristna Ynglingaförenings vägnar.

F. O. Lundstedt,
ordförande.

A. Sandberg,
sekreterare.

Från Karlskoga skrifves till Ungdomsvännen:

K. F. U. M. härstädes hade den 11 november i missionshuset i Salem sitt första offentliga möte, som var besökt af många åhörare. Br. K. O. Andersson öppnade mötet med ett tal öfver Es. 49: 29—31, hvarefter missionären Sjöholm predikade öfver ps. 119: 9: Huru kan en yngling bevara sin väg ren? Efter predikans slut redogjorde kamrer Johansson, ordförande i föreningen, för dess syfte och ledde meningsutbytet öfver frågan: På hvilka för derfliga afvägar införes ynglingen i vår tid? Under detta framhöllos många behjärtansvärda sanningar, och förmiddagens möte slöts med ett varmt och kraftigt föredrag af pastor Lindblom öfver apostelens förmaning: Fly ungdomens lustar och far efter rättfärdighet, tro, kärlek och frid (2 Tim. 2: 22).

På aftonen samlades man åter, denna gång i metodistkyrkan, hvars pastor C. A. Andersson och missionären Sjöholm höllo föredrag.

Under böneveckan höllos möten hvarje afton, hvilka leddes af kamrer Johansson, pastor Andersson, pastor Viding och pastor Lindholm. På fredagen hölls aftonsamkväm med musik och sång. Gud gaf oss mycken glädje på dessa möten. S. J.

Unga-kvinnors-Föreningar.

K. F. U. K. i Nyköping höll för någon tid sedan en fest, dels för att skaffa sig medel, dels för att göra allmänheten bekant med sin verksamhet. Båda dessa ändamål vunnos. Behållningen blef öfver 100 kronor, och festen var talrikt besökt af personer ur alla samhällsklasser.

Vi ha fått dessa underrättelser genom ett bref från fru Andersson-Meijerhelm, som i sin ordning inhemtat dem under en resa i Södermanland. »Det vore ännu bättre,» säger fru M., »om våra sekreterare i landsorten själfva underrättade oss om dylika fäster, så blefve nyheterna färskare». Tidningens redaktion instämmer häri till fullo. Det är verkligen att beklaga att så litet meddelas om den utan tvifvel betydelsefulla verkamheten inom föreningarna ute i landsorten; vi behöfva ej erinra om, att Ungdomsvännen mottager alla dylika meddelanden med tacksamhet.

Sprid Ungdomsvännen!

Sadduceismen.

(Predikan af *Th. Mazer*).

(Forts. och slut fr. föreg. n:r).

Till denna evighetens källa hafva icke blott en Monica och en Augustinus, utan tusen sinom tusen törstande människovarelser lagt »sitt hjärtas mun.» Och detta icke blott så, att de i vissa stämningsfulla stunder hafva höjt sig till högre andeflygt — ett sådant umgänge med evigheten är ej mycket värdt! — utan så, att de såsom efter nåd och lif och rättfärdighet törstande syndare hafva druckit helsa vid lifvets källa, vid Jesuskällan. Redan här i lifvet ombildas den ytliga, verldsliga, utåtvända människan till en evighetsmänniska, mäktig att i sig upptaga evighetens krafter och gåfvor.

För att blifva en sådan evighetens människa måste man inför evigheten öppna sin hungrande och törstande lifsgrund. Fröet till en evighetsvarelse ligger begrafvet inom hvarje människobröst; det gäller blott att lära förstå sitt eget behof och öppna sitt hjärta för den kärlekssol, som i Jesus Kristus tändts uti verlden. Vare detta särskildt sagdt till dig, min broder, eho du är, som i likhet med Sadduceerne i vårt evangelium stält dig tviflande gent emot Jesus Kristus och den andeverld, hvars meddelpunkt Han är. Ack! Det finnes tviflare i det offentliga och i det fördolda, tviflare på torg och gator, tviflare i hemmen bland gamla och unga, tviflare säkert ock inom tempelmurarne, tviflare, — antar jag då också — äfven kring denna predikstol. Eder möter då i dag, i denna stund, på detta rum den samme Mästare, som mötte sin tids Sadduceer. Och huru möter han eder? Icke med fördömelsens ord, icke med föraktets leende, icke med den falska öfverlägsenhetens medlidsamhet, icke med lock och hot och pockande på obetingad underkastelse under något visst lärosystém. Nej! Han möter eder enkelt och okonstladt såsom en kärleksfull människa möter en broder — och frågar: *har du verkligen ännu gifvit rätt åt det bästa inom dig?* Och Han begär icke genast på fläcken ett svar på den frågan. Han vill blott såsom en samvetsfråga sänka den ned inom eder, för att I mån låta din ligga där inne och gro i edra hjärtan. Det är just olyckan med de fleste mänskliga ledare, att de fordra, att de mest genomgripande förändringar skola ske snart sagdt på stående fot. Men den fordran är icke Herrens egen. Möten Honom därför förtroendefullt så, som I ännu så länge *kunnen* möta Honom. Möten honom gerna såsom *människosonen*, som eder broder — blott I verkligen *möten* Honom, inlåten eder med honom, begynnen ett umgående med Honom. Hvad I på den vägen skolen vinna och huru långt I skolen komma — det kan blifva olika för en och hvar efter hans redlighet och trohet. Och det mån I för öfrigt veta, att Gud är oändligt stor och oändligt upphöjd och kan aldrig begränsas af mänsklig kortsynthets rådslag. Hans, den upphöjdes, den stores blick tränger till alltings — äfven ett människohjärtas — innersta grund, och Han kan fördraga, förstå och älskande sluta till sitt hjärta äfven mycket, som af människor förkastats.

Men I, som veten, hvad I egen i eder Herre och Frälsare, hvilken blifvit förstlingen af de uppståndna, *gören eder kallelse och utkorelse fast!* De tala, dessa kyrkoårets sista söndagar, om död och uppståndelse och dom, och de tala om den Gud, som *icke är de dödas, utan de lefvandes Gud.* Slägte efter slägte hafva människobarnen myllats ned, och öfver grafvarna har uttalats förgängelsens dom och uppståndelsens hopp. De äro icke döda, dessa, de lefva; ty Gud är de lefvandes Gud. Må vi då medvetet vidhålla förbindelsen med de heliga, hvilka ingått i hvilan! Huru är

Pastor Fliedner,

Protestantismens förkämpe i Spanien.

Den protestantiska missionen i Spanien har alltsedan konferensen i somras inom våra föreningar omfattats med lifligt intresse. Vi tro det därför skola glädja våra läsare att höra något om »Spaniens apostel» i våra dagar, pastor Fritz Fliedner, om hvars verksamhet tidningen Vårt Land för någon tid sedan innehöll följande skildring, författad af sign. *Agnar*. Han skrifver sålunda:

År 1870 utsände den tyska Gustaf-Adolfs-föreningen grefve Bernstorff från Berlin, för att undersöka i hvad mån de spanska protestanterna behöfde hjelp och understöd. Till en kyrkobyggnad i Madrid öfversände föreningen rikliga bidrag med 15,000 mark, och med anledning af grefve Bernstorffs erfarenheter utsändes pastor Fritz Fliedner, en son till den gamle i Kaiserswerth.

Med denne sällsynt mångsidige man, som har egnat hela sitt lif och sin rika begåfning åt Spaniens evangelisation, uppgick en ny tid för den tynande kyrkan. Han har nu verkat härstädes 17 år af vexlande svårigheter, under olika ministerer, af hvilka den ena upphäfver den andras förordningar. Men med förvånande klokhet lotsar Fliedner sitt skepp förbi alla skär och förstår att vinna olika tänkandes aktning och trosförvandternas kärlek.

Spanjorerna kalla honom på sitt eldiga vis: »Spaniens apostel», och säkert är att han med sitt ödmjuka och kärleksfulla sinne bildar föreningslänken mellan alla de olika sekter, som för närvarande missionera i Spaniens land.

Föga anade Fliedner, då han som ung man gjorde en resa till Spanien, att han inom detta land skulle finna sin lefnadsuppgift. Men då han året derpå af Gustaf-Adolfs-föreningen kallades att derstädes förestå den tyska missionens verksamhet, omfattade han detta kall med hela allvaret af sin djupa karakter och hoppfullheten af sitt glada sinne. Det är föreningen af dessa egenskaper, som gör honom så sällspordt lämplig för sitt kall. Med sitt humoristiska lynne uppfattar han den spanska folkkarakteren, genom sin grundliga bildning sätter han sig i respekt hos de styrande, genom sin snabba blick förstår han att draga nytta af hvarje gynsam omständighet och att med saktmod bida sin tid, då alla vägar synas stängda.

Jesuskyrkan i Madrid.

Då han kom till Madrid, upptog han med friska krafter det verk den af sjukdom medtagne pastor Ruet stod färdig att nedlägga. Midt i en af de folkrikaste, men sämsta stadsdelarna, Calatravagatan 27, hyrde Fliedner en sal, som han målade, prydde med bibelspråk och inredde till kyrka. Kring denna lilla medelpunkt har under årens lopp en mängfald af verksamhetsfält grupperat sig. Huset är nu inköpt och ombygdt samt inrymmer skollokaler, barnhem, sjukhus, boklager och, i midten, den vänligt inbjudande *Jesuskyrkan*, innanför en blomsterprydd gård.

Efter att under ett år hafva arbetat ensam i det nya landet sökte Fliedner sig en maka i den skotska prestdottern Jeanie Brown. Hand i hand hafva dessa båda makar på det mest sjelfuppoffrande sätt ställt hem och krafter till den unga församlingens tjenst. De nykomma protestanterna betraktades med oblida ögon af grannar och husfolk, men under fyra års tid besvarade Fliedner daglig oböflighet med oföränderlig, välvillig vänlighet.. Ingen spanjor motstår i längden ett vänligt bemötande, om det också blott består i ett höfligt »goddag», och nu förvånas hvarje besökande öfver det tillmötesgående, hvarmed man helsas en och hvar i Fliedners närhet.

Skolor för gossar och flickor.

Fliedner började sin verksamhet med skolor för gossar, flickor och småbarn, under ledning af tre spanska och en tysk lärare. Som han ville lära folket att sätta värde på undervisningen och åstadkomma en mera regelbunden skolgång, fordrade han en ringa afgift, hvilket gjorde, att till en början högst få barn infunno sig Efter att i fyra månader hafva fortsatt arbetet med endast 12 barn, såg Fliedner den goda principen vinna seger, och nu räknar skolan i Calatrava 6 klasser med 200 barn, och en annan, i en af förstäderna, 100 barn delade på 3 klasser.

Fliedners barnhem.

Man kan svårligen göra sig ett begrepp om det elände, hvaruti Madrids fattiga befolkning är försänkt. Det finnes hus, som inrymma 250 familjer, med rum utan fönster, bebodda af minst 3 barnrika familjer. Ur en sådan familj föranleddes Fliedner att i sitt eget hem mottage och vårda en sjuk flicka, som blifvit illa slagen af grannarne; samtidigt dog en liten hoppfull skolflicka tillföljd af den förskämda luften i den usla bostaden. Fliedner tog hand om hennes bröder och beslöt nu att ordna två barnhem, först ett för gossar, sedan ett för flickor. Meningen var att stanna vid 20 barn, men det blef omöjligt att neka hjelp, och nu finnas der 45. Hvardera barnhemmet skötes af ett äkta par, såsom fosterföräldrar, och öfver dem båda vakar med en moders omsorg fru Fliedner. En af de nuvarande husmödrarna är sjelf uppfostrad i flickornas barnhem.

Bristen på dugliga lärarekrafter föranledde Fliedner att upprätta ett

seminarium

för skollärarinnor och ett för lärare. Eleverna aflägga inför behöriga myndigheter den af staten fordrade examen. Goda lärarekrafter hafva derifrån utgått till skilda delar af landet.

Nästa steg blef gosskolans utvidgning med en

gymnasialafdelning

för att förbereda ynglingarne till studentexamen. De trenne första studenterna hafva med heder bestått profvet och fortsätta nu sina studier för sin treåriga licentiatkurs. Stöd och ledning finna de ständigt i hemlifvet inom pastorns familj, der de alltid äro välkomna medlemmar.

Skola för tyska barn.

Men under denna yttre verksamhet växte en skara barn upp inom pastorshuset och fordrade bildning. I Madrid finnas dessutom många tysktalande familjer inom handels- och handtverksklasserna. Med anledning häraf öppnade Fliedner under ledning af en rektor och en examinerad tysk lärarinna en skola för tyska barn, der man får se den germaniska rasens blåa ögon och ljusa hår samt gröfre kroppsbyggnad kontrastera mot de krusiga, svartögda hufvudena och smidiga lemmarne i de spanska klasserna.

Sjukhemmet.

En liten fridlyst afdelning bildar sjukhemmets luftiga, behagliga rum. Dess 8 platser stå öppna för protestanter från alla missionsfält, hvilka der i ro och under bästa omvårdnad få söka återvinna krafter för lifvets arbete, eller lägga sina händer samman i dödens frid, utan att kväljas af katolikernas omvändelseförsök och smörjelser. Med särskildt kök och god luft vittna dessa salar om tyskt ordningssinne och renlighet.

Fliedners bokhandel.

Ännu återstår oss att att kasta en blick på bokförlaget i de välfyllda rummen i nedersta våningen af huset vid Calatravagatan. Utanför bor portvakten och skomakaren Baltazar, som med största glädje försäljer skol- och sångböcker, biblar, tidskrifter, taflor, bläck och papper m. m. Den tyska bokhandeln är vid en annan gata; men dess föreståndare är distributör af alla dessa skrifter, som spridas till alla spansktalande länder. Den Iberiska halfön, kolonierna, Mexiko och Södra Amerika hemta alla från denna källa literatur för gammal och ung Alla missioners olika skolor finna här sina läroböcker inom historia, geografi och naturkunskaper. En ny beriktigad öfversättning af Nya Testamentet, Heidelbergerkatekesen, två månatliga tidskrifter, Revista Cristiana och El Amigo de la infancia (»Barnens vän«), äro under publikation. Många illustrerade lättlästa böcker och ströskrifter samt slutligen en latinsk- spansk lärobok hafva utgått härifrån.

Och i spetsen för all denna verksamhet står den outtröttlige »Don Frederigo», såsom spanjorerna kalla pastor Fliedner. Det finnes intet ämne, der han ej är hemma, der han ej kan öfverse och rätta, hvad hans hjelpare möjligen försummat, och hans tid räcker till för allt, men så räknar också hans dag flere timmar än de flesta andra menniskors.

I »Spanische Blätter»

har Fliedner under många år tecknat arbetets fortgång, och dessa blad äro vidt spridda och hafva skaffat hans verk många vänner.

Som exempel anföra vi. hurusom Fr. Krupp i Essen på sina fartyg lemnat Fliedner och hans medhjälpare fri resa från Rottendam till Bilbao, och såväl under färden som vid alla stationer sökt bereda dem all trefnad och hjelp: hurusom rikliga bidrag till den utgrenade verksamheten inflyta från Tyskland, Holland, England, Schweitz, Amerika, ja äfven från Sverige.

Dessa bidrag hafva satt Fliedner i stånd att utföra en älsklingstanke, nämligen att i Escorials friskare bergstrakt inköpa en gammal ruinlik byggnad, som han reparerat och som han kallar sin

skollofskoloni.

Dit för han de sjuka och svaga bland sina barnhusbarn och låter dem hemta röda kinder och friska krafter till vinterns arbete. Detta hus var en gång det kloster, der Filip II bodde medan han bygde Escorials palats och klosterkyrka. Der fostras nu en plantskola af de kättare, mot hvilka han så bittert kämpade.

Denna feriekoloni förestås af en judinna från Tanger vid namn *Dolores*. Efter många öden och efter att slutligen hafva försökt sig på lumpförsäljningen i Madrids utkanter hamnade hon i aftonskolan vid Calatravagatan och fann en verksamhet, der hennes trohet och nit är af största värde.

Aftonskolan.

Vi nämde aftonskolan, och vi vilja då kasta en blick på den brokiga samling af fullvuxna karlar och halfvilda yuglingar i den ena salen, af äldre kvinnor och flickor, öfver hvilkas unga ansigten djupa skuggor hvila, i den andra. Och bland dessa vexlande lärjungar finna vi äfven högst olika lärarepersonal. Det lönar icke att här vänta ordning och disciplin. Pastor och lärare, student och gymnasist, lärarinnor och skolgossar hafva här hvar sin lilla klass på 3 à 4 elever hvar. Det stafvas, det räknas, det skrifves under suckar och axelryckningar, men med en ofantlig ifver och lust att lära det hittills försummade. Så fortgår det från kl. 8 till ½ 10, dag efter dag, i ur och skur. Samma trohet att offra tid och hvila hos de lärande, samma ifver att trots det lockande, lustiga lifvet derute inhemta kunskap hos de efter uppsyning hungrande. Men vid lärotimmens slut försvinna böcker och pennor i medhafda skolväskor, och några korta skriftord, följda af ett par hjertliga förmaningar, sluta med en af dessa sköna sånger, som den outtröttlige »Don Frederigo« från tyskan och engelskan omklädt i Spaniens klingande språk och som den ansedde spanske lyriske diktaren Nunez de Arce, så katolik han än är, af vänskap för Fliedner öfversatt.

Tyst — känner du icke dessa toner? Föra de icke dina tankar på julljus och klockringning, der du står under söderns gnistrande stjernhimmel? Det är den Wallinska: «Så skön går morgonstjernan fram» — översatt från *latinet*. Du känner väl den härliga melodien. Det är med sångerna som med lekarna och sagorna, de gå genom alla land och lifva alla hjertan.

Slutord.

Och hvad skola vi vidare förtälja om »Don Frederigo af allt det myckna, som är att säga, om huru han efter härjande farsoter, efter öfversvämningar och jordbäfningar genomvandrat de hemsökta trakterna, bringande, snabbare hjelp och råd än de egennyttiga myndigheterna. Om huru han sjelf smakat det spanska fängelsets vedervärdigheter, och huru hvarje från hus och hem utstött troende hos honom finner arbete och stöd.

Sjelf liknar han sig vid en man som fått till uppgift att borra hål på hål i ett stort berg. När luntan skall tändas vet icke han: hans är blott arbetets tid under stilla förtröstan.

---

cke detta medvetande försvagadt särskildt bland oss! Gudsriket utgöres dock icke blott af de Kristtrogna här på jorden; de äro ett med de fullkomnade rättfärdigas andar. De i tron på Jesus Kristus hemgångna ingå tillika med de ännu här nere kämpande i det stora, oändliga andesystem, i hvilket Jesus Kristus är den allt sammanhållande enheten. De hvila i Gud, dessa i tron hädangångna andar, och förbida uppståndelsens dag. Och till dem sällsee oupphörligt alla, som här nere i samma tro kämpat ut. Såsom frön nedläggas deras kroppar i mullen. När den stora dagen bryter in, skola deras nya, förklarade uppståndelsekroppar spira upp såsom plantor ur utsädet. Se då till, o människa, hvad du utsår i din kropp och i din ande! Sådant utsädet är, sådan skall skörden också blifva.

Men Du, vår lefvande Gud och Frälsare, möt Dina trogna med Din kärlek, fostra dem med Din nåd och led dem med Din ande! Gif oss den sanna, lefvandegörande tron på Dig, och möt med Din barmhertighet hvarje människa, som längtar efter Dig! Hjelp oss att i tron blifva fasta intill slutet! Skingra grafvarnes mörker och gif oss inre segerkraft och segervisshet, och låt oss alltid hafva våra själars ankare fästa i Dig, Du, som lefver och regerar i evigheters evighet! Amen.

Ingen plats för mor.

Vid jernvägsstationen i X. såg man en dag under sommaren, berättar en amerikansk tidning, en gammal gumma som gick och stultade på perrongen.

»Skall ni resa åt norr, min gumma?» frågade en fint klädd dam.

»Nej», svarade den tillfrågade.

»Kanske åt söder då?»

»Jag vet icke», blef svaret.

»Men det fins ju här blott två vägar man kan fara».

»Jag visste inte det», sade gumman; »jag har aldrig varit på tåget förr. Jag väntar på det tåget, som går till Johannes.»

»Johannes?» sade damen, »det fins väl ingen station med det namnet, eller hvar ligger den?»

»Si, Johannes är min son och han bor i Kansas, der han har ett stycke regeringsland».

»Jag skall ock fara till Kansas», sade damen. »Ni ämnar då göra en påhelsning der».

Den smärtfulla blick och de ryckningar, som visade sig i det fårade ansigtet, bemärktes af den eleganta damen. När hon såg den gamla luta sitt gråa hufvud mot den skrynkliga handen, kände hon en liflig medömkan och önskan att lära känna gummans historia.

»Tillåt mig fråga — är det något ledsamt med er Johannes?»

»Nej, nej, — det är med mig, som det är ledsamt. Jag har sorg, som mitt gamla hjerta aldrig tänkte att det skulle få erfara».

»Tåget kommer icke ännu på en stund. Här, hvila ert hufvud litet på min kappa.»

»Tack, tack! Så vänlig ni är mot mig. Vore mina egna lika vänliga, så skulle jag i afton icke hafva sådan sorg».

»Tala om eder sorg för mig. Kanske jag kan hjelpa er».

»Det käns svårt för mig att omtala saken för främmande; men mitt hjerta är så fullt, att jag icke kan hålla tillbaka. Då jag blef enka och satt allena med tre barn, tänkte jag, att det var mera än jag kunde bära; men det var icke så svårt som detta —».

Den okända damen väntade, tills den gamla hunnit samla sig så mycket, att hon kunde fortsätta berättelsen.

Jag hade endast min lilla stuga och mina villiga händer. Jag arbetade tidigt och sent alla åren, tills Johannes blef gammal nog att kunna hjelpa mig. Derpå höllo vi flickorna i skola; Johannes och jag gjorde det. De blefvo gifta, för icke länge sedan, rikt gifta såsom det ibland går här i verlden. Johannes sålde vår lilla stuga och sände mig till staden, för att jag skulle bo hos dem, och sedan for han vesterut för att sörja för sig sjelf. Han sade, att vi hade försörjt flickorna, och nu skulle de försörja mig —».

Hennes stämma tycktes härvid kväfvas af rörelse. Fruntimret bidade tåligt på fortsättningen.

»Jag reste till dem i staden. Först kom jag till Maria. Hon bodde i ett stort hus och hade tjenstfolk att passa på sig; det var en byggning, som var långt större än det lilla barndomshemmet — men jag fann snart, att der icke var någon plats för mig —».

Här svek henne rösten åter för en stund. Tårarne runno ned för hennes kinder. En af stationskarlarne kom nu in i väntsalen för att byta om vatten i reservoaren. Borttorkande sina tårar med den skrynkliga handen, fortsatte gumman:

»Jag gick sedan till Marta och det med en sorg i hjertat, som jag aldrig förr erfarit. Jag var villig att göra hvad som helst för att icke falla dem till tunga och besvär; men det var icke det som var i vägen. Jag såg snart, att de skämdes för min gamla, lutande kropp och mitt skrynkliga ansigte. Mina gamla händer voro ej heller nog fina, men jag vet, att de blifvit sådana genom att slita för dem».

Tårarne flödade nu ymnigt nedför hennes kinder.

»Slutligen sade de åt mig», fortsatte gumman, »att jag skulle bo i ett 'boardinghouse' och att de ville underhålla mig der. Jag kunde ej gifva dem något svar. Mitt hjerta var för fullt af smärta. Jag skref till Johannes, hvad de ämnade göra. Han skref ett långt bref till mig och bad mig komma till sig. Jag skulle alltid ha ett hem, så länge han hade tak öfver hufvudet, sade han. Jag skulle komma till honom och bo der så länge han lefde. Han skref, att hans moder aldrig skulle ut ibland främmande, och derför så är jag nu på väg till min Johannes. Han har ännu ingenting mer än ett litet nybygge, men der är rum för hans gamla moder — Gud välsigne honom. En gång, när jag är borta och aldrig mer skall vålla dem någon olägenhet,» slutade gumman, »komma nog Maria och Marta att tänka på det alltsammans — det blir, när de händer, som ha slitit och släpat för dem, äro lagda stilla, när de ögon, som vakat öfver dem under mången sömnlös natt, äro för alltid slutna och denna lilla lekamen, som nu är böjd af de bördor som burits för dem, är undangömd, så att de icke behöfva blygas för den mer».

Stationskarlen, som lyssnat, torkade hastigt bort några tårar från sina ögon, och den fina damens juvelprydda hand strök den gamla gummans gråa hufvud. Den gamlas hjerta tycktes befriad från en tung börda, sedan hon omtalat sin berättelse. Tåget kom nu framrullande och gaf signal, passagerarne sprungo ut och in, det välvilliga fruntimret hjelpte gumman in i en vagn, som antagligen förde henne välbehållen mot målet, till ett hjerta, »som hade plats för mor.»

Annonser

Kristliga föreningen af Unge Män.

Kungsgatan 2.

Lördagen den 15 december

kl. 7,30 e. m.

Musikafton enligt följande program:

Kvartettsång.

Invocazione a Dio ..... *Mariani.*

Solosång.

In ruhiger Nacht..... *F. Kirchner.*

Orgel och piano.

Ur »Carneval» ..... *R. Schumann.*

Pianosolo.

Solosång.

— — — — — — — — —

Kvartettsång.

Tillträde fritt för medlemmar och deras vänner.

Söndagen den 16 december

kl. 7.30 e. m.

Föredrag af Pastor *A. Leuwgren:* "Villfarelse" (forts. och slut).

"KRONAN" för 30 öre.

En hvar kan **gratis** erhålla en illustrerad praktupplaga af en ny **Verldshistoria** (bokhandelspris 40 kr.) som utkommer häftesvis, genom att på närmaste poststation prenumerera på **illustrerade veckotidningen KRONAN,** som genom sitt innehåll och gratispremie öfverträffar allt hittills försökt. Pris i år endast 30 öre. Postarvode 20 öre.

OBS.! Cirka 1,000 bilder med utmärkt text. Otroligt men sant. Försumma ej tillfället!

Doktor Henrik Berg,

6 Oxtorget 6,

mottager sjukbesök hvardagar 9—10 f. m., 2—3 e. m.; sön- och helgdagar 9—10 f. m.

Kristliga Föreningen af Unga Kvinnor.

13 Norrlandsgatan, 2 tr.

Allm. Telef. 43 44.

Lokalen öppen alla hvardagar kl. 10—3, 5—10.

Söndag kl. 6—7 e. m. Bibelklass. 7,30 föredrag af fru A-M. öfver ämnet: Hur långt bör den kristna kvinnans inflytande sträcka sig?
Måndag » Bibelsamtal för medlemmar.
Tisdag » 6—8. Undervisning i slöjd.
Onsdag » Arbetsmöte.
» 8—10. Undervisning i engelska.
Torsdag » 7,30—9. Bibelklass för fabriksarbeterskor *Nytorget 46. S.*
Fredag » 6—8. Undervisning i slöjd.
» 8—10. » i engelska.
Lördag » 7,30—9. Arbetsmöte för fabriksarbeterskor *Nytorget 46. S*

* Obs.! Första onsdagen i månaden för svenska kvinnors mission i Norra Afrika.

Å Fredrika-Bremer-Förbundets byrå,

Stockholm,

finnas kvinliga arbetssökande anmälda, såsom: lektionsgifvare, svenska och utländska lärarinnor för hem och skolor, kontors- och skrifbiträden, husföreståndarinnor, sällskap och biträden i hem, föreläserskor, gymnaster, sjuksköterskor m. fl.

Stockholms Kristna Yngligaförening

Brukebergs torg 2, nedra botten.

Denna centralt belägna lokal med snygga och billiga rum samt egna ingångar, rekommenderas som särdeles lämplig bostad åt Resande.

Obs.! Fem minuters väg från Centralstationen.

Söndagen kl. 7 e. m. Guds ords läsning och sång. Torsdagen kl. 8 e. m. Samtal öfver första Mosebok som ledes af Andersson-Meijerhelm.

I Vedhandeln

4 Observatoriegatan 4

försäljes frisk och god björk- samt al- och barrved, såväl sågad som osågad jemte antracit-, sten och träkol, engelsk och svensk kokes, hemsänd till alla delar af Stockholm.

Obs.! Äfven säljas ved-, kol- och kokspoletter.

Fäst.

För tränne mycket fattiga familjer söndagen d 16. Alla äro hjärtligt välkomna. Herren har lofvat rikligen välsigna hvar och en som bidrager. Fästen börjar kl. 5 e. m. Grosshandlaren Kassel samt student J. Romell och predikanten Johansson jämte 2 andra kära bröder ha lofvat tala. Kl. 5—6 sång och musik. Kaffe serveras. Afgiften frivillig.

Hushållsskolan, Klarabergsgatan 25, 1 tr.

C. Berg

23 Artillerigatan 23

Stockholm

bemedlar köp och försäljning af *stads-* och *landtegendomar* samt emottager uppdrag till härvarande *under-* och *öfver-rätter*, ombesörjer *lagfart* å *egendomar*, *bevakningshandlingars* inlemnande, utreder *sterbhus*, förrättar *bouppteckningar* uppsätter *testamenten* samt ombesörjer *vicevärdsgöromål* och inkasseringar, m. m. Vänden Eder med förtroende till

C. Berg

23 Artillerigatan 23

Stockholm

Träffas: *kl. 10—12 f. m., 3—6 e. m.*

Allm. Telef. 73 08.

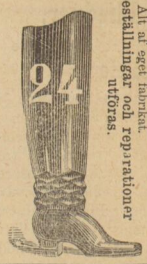

C. P. HÖGLANDER'S Skoetablissement

(Etablerad 1850.)

24 Brukebergsgatan 24

Stockholm.

Rekommenderar mina allmänt välkända tillverkningar.

Alt af eget fabrikat.

Beställningar och reparationer utföras.

Allm. Telef. 68 81.

Genom **K. F. U. K:s placeringsbyrå,** 13 Norrlandsgatan, anskaffas alla sorters tjenarinnor, biträden i hushåll och affärer samt lärarinnor. Adresser och rekommendationer till utlandet lemnas åt unga flickor, som äro rekommenderade af någon af föreningens medlemmar.

EMIL LARSENS skrädderiaffär

18 Brahegatan 18.

Obs.! Obs.!

Goda tyger. Solidt arbete.

Billigt pris.

Allm. Telef. 71 16.

Vid Herberget

för tjenstflickor, Klara Östra Kyrkogata N:o 7, erhålla yngre tjenarinnor, som för tillfället sakna anställning, nattlogis jemte kaffe på morgonen för 35 öre. Betyg skola medföras.

På samma gång man erbjuder flickorna denna billiga fristad, vill man härmed varna dem för att lemna sina platser i hemorten, i tanke att få det bättre i Stockholm, ty »att få det bättre» lyckas nästan aldrig, så vida man icke på förhand fått säkert löfte om bestämd plats.

LINA NORDWALL,
Herbergets stiftarinna.

A. & O. Schultén

STOCKHOLM,

2 Normalmstorg 2

och

7 Sturegatan 7.

Stora och välsorterade lager af

Garn-, Väfnader & Trikåvaror

i parti och detalj till billigaste **fabrikspris.**

Profven sändas till landsorten franco.

Till Amerika!

(Bremer-linien).

Generalagentur, Stockholm.

Utvandrare och **resande** befordras med **Norddeutscher Lloyds** kejserliga postångare till **New-York, Baltimore, Filadelfia** och **Boston** samt till **Australien, New Zeeland, Ost-Asien** och **Syd-Amerika.**

Närmare underrättelse hos

Grossh. *S. G. Borin,*
N:o 1 Packhusgränd, Stockholm.

Nilsson & Dahlbeck.

38 **Skrädderi-Etablissement** **38**

samt lager af färdiga

Gosskläder

Regeringsgatan

Stockholm.

Stockholm, David Lunds Boktryckeri 1888.

UNGDOMS-VÄNNEN.

LITT·LJUS·MINSKAS·EJ — KRISTLIG TIDNING FÖR SVERGES UNGDOM. — DITT·ORD·ÄR·EN·LYKTA·FÖR·MINA·FÖTTER

N:o 51. Fredagen den 21 December. 1888.

Prenumerationspris:
Helt år 1 kr. 50 öre, 3/4 år 1 kr. 20 öre, 1/2 år 90 öre, 1/4 år 50 öre. Postbefordringsafgift 20 öre.
Till Amerika 4 kr; Norge, Danmark och Finland kr. 3: 50.

Redaktör och ansvarig utgifvare:
Fil. kand. **Gustav Sundbärg,** *Stockholm.*
Träffas dagligen kl. 4—5 e. m. Tunnelgatan 15.

Annonser
å 8 öre pr petitrad mottagas å tidningens expedition: David Lunds boktryckeri, Humlegårdsgatan 17. Telef.: Allm. 50 88.
Lösnummer: 5 öre.

Anmälan.

Ungdomsvännen anmäler härmed sin andra årgång. Fortfarande som hittills skall den vara ett organ för vårt lands ***Kristliga Föreningar af Unge Män*** *och liknande* ***Föreningar af Unga Kvinnor,*** *för alla sådana föreningar, som äro berättigade till inträde i de resp. världsförbunden af Ungdomsföreningar.*

Vår tidning skall icke sysselsätta sig med någonsomhälst af de tvistefrågor, af den ena arten eller af den andra, hvilka söndra Herrens församling. Men hvar hälst vi höra om ett arbete för ***Guds rikes utbredande,*** *skola vi i korta drag söka lämna underrättelser därom, i första rummet när arbetet afser Guds rikes utbredande bland* ***ungdomen.***

Våra ungdomsföreningars utveckling och verksamhet skola vi därför följa med ett oaflåtligt intresse. Vi hoppas äfven, att dessa föreningar själfva, deras styresmän och medlemmar, mer och mer skola skänka tidningen sitt förtroende, så att de städse låta komma till vår kännedom, närhälst något inträffar som är af betydelse för föreningens verksamhet, eller en erfarenhet är inhemtad, som kan blifva till nytta för medarbetarne å det stora gemensamma verksamhetsfältet. Så långt tidningens begränsade utrymme gör det möjligt, skola sådana meddelanden utan dröjsmål offentliggöras.

För afdelningen om föreningsväsendets allmänna organisation och de lärdomar härom, som vi kunna hemta från främmande länder, kunna vi äfven framdeles räkna på det värdefulla biståndet af fil. kand. ***Karl Fries,*** *sekreteraren i det svenska förbundet af föreningarna för unge män. Af åtskilliga andra högt värderade vänner hafva vi äfven fått löfte om bidrag. Med uppmärksamhet skola vi äfven följa vårt eget lands och grannländernas kristliga tidningspress och därur meddela våra läsare hvad som synes oss vara mäst af intresse.*

I dagens politiska frågor skall Ungdomsvännen naturligtvis alldeles icke inblanda sig. Korta, utredande artiklar öfver ämnen, som beröra det praktiska medborgerliga lifvet, hoppas vi dock understundom kunna lämna, liksom vi alltid skola sträfva att, efter måttet af tidningens utrymme, meddela hvad som kan vara af gagn för ungdomen vid uppfyllandet af dess medborgerliga skyldigheter och vid valet af lefnadsbana.

För detta ändamål torde i synnerhet få erinras om afdelningen »Frågor och svar», där vi så långt det är oss möjligt skola söka besvara till oss insända frågor, som kunna vara af ett mera allmänt intresse.

Priset på tidningen blir för nästa år i dess helhet 1 kr. 50 öre, för trefjärdedels år 1 kr. 20 öre, för halft år 90 öre och för tre månader 50 öre, allt utom postarvodet, som utgör 20 öre. Vi hoppas att våra läsare skola själfva inse nödvändigheten af den förhöjning af 50 öre pr år, som nu måste ske, då tidningen till dess nuvarande pris ådragit sina egare betydande förluster. Afven med det högre priset för nästa år blir Ungdomsvännen en af de allra billigaste tidningar i vårt land.

Och härmed inbjuda vi till prenumeration å vår tidning, hvilken vi efter bästa förmåga skola sträfva att göra så gagnelig som möjligt för våra läsare. Särskildt inbjuda vi medlemmarne af ungdomsföreningarna att stödja Ungdomsvännen ej blott genom prenumeration utan äfven genom att städse förse den med underrättelser om den sak, som är vårt gemensamma intresse. Ungdomsvännen önskar ej blott blifva ett språkrör ***till*** *föreningarna, utan äfven ett språkrör* ***mellan*** *dessa inbördes. Och härtill kräfves samverkan mellan alla, i hvilkas tjänst tidningen arbetar.*

Stockholm i december 1888.

Redaktionen.

Jul.

»För min skull, ja, för min skull vill jag göra det,» säger Herren (Es. 48: 11). För sitt namns skull har Herren icke blott frälsat och bevisat sitt folk Israel hjelp och godhet, utan äfven beredt en salig och fridfull jul åt alla folk och åldrar. Julen är salig och fridfull, emedan denna högtid visar oss till den stora julgåfvan, Jesus, som bragte frid till jorden och ära åt Honom, som bor i höjden. Han är en fri skänk från Gud till jordens folk. *Ty så älskade Gud verlden, att Han utgaf sin ende son.* Han är en julgåfva framräckt åt *dig,* ty dig kom ock Gud ihåg enligt sitt löfte: *»Jag skall icke förgäta dig.»* Dig, min läsare, gaf Gud således för sitt namns skull den underbara gåfvan, sin egen kära son, på jordens första juldag. Underbar är gåfvan, »ty vore ej det barnet födt, förtappadt blefve då allt kött; nu frälsning bjuds åt alla.» Från förtappelse, död, förderf och fördömelse är Jesus en frälsare och vill från allt detta frälsa dig, ifall du mottager honom, *ty hvar och en som tror på honom skall icke förgås utan få evigt lif.* Är gåfvan underbar, så medför äfven gåfvans mottagande någonting högst underbart hos den mottagande. Han blifver i och med gåfvans mottagande en ny menniska, en ny skapelse i Kristus. Han går från död till lif, från synd till rättfärdighet, blifver i stället för verldens barn ett Guds barn och himmelrikets arfvinge. En härligare, skönare och och dyrbarare gåfva har väl ingen kunnat önska eller begära. Men så är det ock Gud, som för sitt namns skull gifvit oss densamma, gifvit oss hvad Han sjelf och hela himlen egde dyrbarast, och bar den allra högsta sällhet till jordens arma, i död och nöd försänkta folk, och äfven till dig.

Vore du icke en ovärdig undersåte, om du vägrade att mottaga af din konung en gåfva, som på en och samma gång gjorde dig lycklig och salig i ditt sinne samt berättigade dig till att bli barn och arfvinge i din konungs hus. Men nu har Gud i sin kära son gifvit dig allt hvad du behöfver för att upphjelpas, frälsas och till din person blifva lik Jesus och således ett Guds barn och en Guds arfvinge. Om du ej mottoge denna gåfva, om du ej fröjdade dig deröfver, hvilken ovärdig varelse måste du ej sjelf erkänna dig vara, då du så föraktar både din Gud och ditt eget evigt sanna väl!

Förundra dig icke heller deröfver att de, som mottagit gåfvan och erfarit dess underbart saliga och frälsningsbringande kraft i sin själ, med himmelens härskaror jubla: *Ära vare Gud i höjden och frid på jorden, menniskorna en god vilja.* Förundra dig heldre deröfver, att du icke af allt hjerta så kan fröjda dig, då likväl gåfvan, Jesus, är dig gifven. Orsaken till din tystnad är ingen annan än denna: Du har icke mottagit Honom. Men vet dock, och om du har öron att höra, så hör: den välsignade julgåfvan, Gud Faders enfödde son, är gifven åt dig, för att frälsa dig och i ditt hjerta uppväcka en julesång, en fröjdesång, som i evighet aldrig skall tystna, om du trofast intill ändan bär gåfvan i ditt hjerta genom tron.

Hvad skola människorna säga?

En häftig strid rasade mellan tv konungar i Indien. Snart dukad den ene konungen under för den andre konungens öfvermakt; hans hufvudstad plundrades, och hans land ödelades. Hans ende son, tronarfvingen, släpades till Benares, segrarens hufvudstad, och kastades i fängelse. Ynglingen var 16 år gammal, då fängelsets portar slöto sig bakom honom. Sju långa år fick han försmäkta i sitt fängelse. Mäktiga furstar i andra riken hade ofta fält förböner för honom hos konungen. Slutligen lät denne beveka sig. Han sände bud till fängelset med befallning att föra ut ynglingen. Middagstiden skulle han föras genom hela staden och sedan få sin frihet. »Hvad skola väl menniskorna säga?» tänkte och sade då ynglingen. »Tänk, hvilka stora ögon de nu skola göra!» — Ty sådana äro vi menniskor; till och med i stunder af den största glädje eller djupaste smärta tänka vi så lätt på hvad andra skola tänka och säga om oss.

Men konungen sade: »Du vet ej ännu, huru du skall föras genom staden».

Då stunden var kommen, gaf han honom en kristallskål i handen, ända till brädden fyld med vin. »Spiller du en enda droppe, så blir du genast dödad», sade konungen. Tätt bakom ynglingen gick en af konungens drabanter, med en skarpslipad dolk, för att nedsticka honom, så snart en droppe från skålen föll ned till jorden.

Långväga ifrån strömmade folk till för att få se konungasonen på hans farliga vandring. Skuldra vid skuldra stodo människorna på gatorna; alla fönster voro fullsatta med nyfikna; somliga hade till och med klättrat upp på taken.

Då ynglingen lyckligt hade slutat sin vandring genom den i andlös spänning aktgifvande folkmassan, trädde konungen fram till honom och sade: »Nå, hvad sade folket? Gjorde de månne stora ögon?»

»O, konung,» svarade ynglingen, »jag har hvarken sett eller hört något deraf. Jag hade blott öga för en sak, nämligen att jag bar mitt lif i mina händer och att döden följde mig i hälarne.»

Unga-mäns-Föreningar.

Stockholm. K. F. U. M., Kungsgatan 2. I söndags fortsatte och afslöt pastor Leuwgren sitt föredrag om »Villfarelse», hvars första del hölls ett par söndagar förut. Af dess djupt tänkvärda innehåll hoppas vi längre fram kunna meddela åtminstone ett eller annat utdrag.

Enhvar, som prenumererar å sex exemplar af Ungdomsvännen under samma adress, erhåller det sjette exemplaret gratis.

Prenumeranter i ***Stockholm*** *få tidningen hemburen, mot en afgift af 20 öre för hela året.*

Unga-kvinnors-Föreningar

Bibelämnen för 1889. De gemensamma bibelämnena för K. F. U. K. under 1889 komma att handla om tio berg. Ämnena komma i god tid att tillkännagifvas i denna tidning, så att de olika föreningarna kunna ha gemensamma ämnen till bibelklasserna.

För **januari** blir ämnet **Ararat.**

Första söndagen: *Syndafloden.* 1 Mos. 7: 17—24. 2 Petr. 3: 6.

Andra söndagen: *Arken.* 1 Mos. 8: 4. Ebr. 11: 7.

Tredje söndagen: *Hvilans söta lukt.* 1 Mos. 8: 21. 2 Mos. 29: 18. Matt. 3: 17. Ef. 4: 2.

Fjärde söndagen: *Guds förbund och dess tecken.* 1 Mos. 9: 8—17. Hes. 1: 28. Upp. 4: 3.

Ämne för lof: För de förmåner, nationella och personliga, som vi besitta i en öppen bibel. — **Ämnen för bön:** Att vi må vara trogna det ljus, som i allt blifvit oss skänkt, och tillväxa i andlig upplysning; för missionsverksamheten på hela jorden och för våra främmande systrar i verlden. —

För nytillträdande prenumeranters äkning skola vi upprepa detta skema början af januari.

En liten julhistoria mellan himmel och jord.*

Af *L. Budde.*

Der låg en gång någonstädes på vår gamla jord en vacker stad, som rustade sig till att fira julafton. Och i den staden möttes tvenne englar; den ene kom från jorden, den andre från himlen; den enes namn var Minne den andres Hopp. De plägade företrädesvis på denna afton mötas, för att hand i hand gå ur hus och i hus, och under dessa vandringar visste de att åstadkomma mycket, som man aldrig skulle kunnat ana.

Minnet satte sig hos de äldre och berättade så vackert för dem om små barn, som de ännu kunde erinra sig, och som för många, många år sedan fullt och fast trodde att himlen på denna afton öppnades, och att alla englarne med Jesusbarnet ibland sig kommo nedflygande för att låta sagoverldens alla under och rikedomar sänka sig ned öfver jordens barn. Nu hade de visserligen för länge sedan blifvit stora och förståndiga och satte en ära uti att kunna se på alla sådana barnsliga inbillningar med ett öfverlägset leende; men hur det var, så kände de sig helt varma om hjertat och icke så litet rörda vid minnet af de flydda barndomsdagarne. Och Hoppet lekte med barnen, så att deras klara ögon blefvo ännu klarare dervid, och rosorna blomstrade ännu friskare på deras runda kinder. Det säg så rörande oskyldigt och så lockande ut, att de äldre icke kunde stå emot, utan drogos med i leken. Visst sade de att det bara var för att glädja barnen, men efter hand blefvo de så glada och ifriga under leken, att man nästan kunnat tro att de blifvit barn igen och också skulle få sin del af glädjen. En gammal ungkarl, som hela sommaren gått och sett så sur ut som ett omoget äpple, hvilket sommarvärmen icke kunnat få makt med, måste med i leken antingen han ville eller icke; och förunderligt att skåda, började han nu midt i vinterkylan liksom mjukna och mogna — kanske hörde han till det slags frukter, som just behöfva litet frost för att kunna mogna. En stor man, hvilken tänkte så stort om sig sjelf som det gerna var möjligt att någon menniska skulle kunna göra, och som alltid så förträffligt förstod att taga sin värdighet i akt, tyckte i början att det gick nästan för fritt till för att kunna passa ihop med det vördnadsfulla uppförande man var skyldig att iakttaga i hans närvaro, och betraktade derför de ungas upptåg med en något öfverlägsen och bister min. Men barnen tyckte att han såg så lustig ut, att de icke kunde låta bli att midt för hans näsa brista i det hjertligaste skratt, ty de små tokarne trodde naturligtvis att han enkom för deras nöjes skull satte på sig den bistra minen. Och göra hvad han ville, kunde den store mannen till slut icke hålla sig ifrån att skratta med till dess tårarne kommo honom i ögonen, och dermed hade hela värdigheten rest all verldens väg, åtminstone för den aftonen — om den kom tillbaka nästa dag, förmåler ej historien.

På ett annat ställe bodde en rik man, om hvilken alla menniskor sade, att han för sin kassakista hade det bästa patentlås som fans i hela staden. Hela året om hade låset hållit och locket varit väl tillslutet, men den aftonen lyckades det Minnet att få låset uppdyrkadt och locket öppnadt helt litet, så att en liten summa penningar, så liten att den rike mannen icke kunde behöfva sakna den det allra minsta, fick tillfälle att slippa ut. Och Hoppet lade sin egen rikedom till den lilla obetydliga penningsumman, så att den blef till ett helt kapital för en stackars fattig familj och gjorde dess julafton glad och dess framtid ljus. Ja, till och med den barske polisbetjenten, som annars gick så rak och styf omkring i sin uniform, så att man ibland blef helt ängslig till mods dervid, fastän han visst icke menade något ondt dermed — till och med honom förmådde dessa englar att gå omkring från dörr till dörr för att i Guds namn bedja om ett litet bidrag till en god julmåltid åt de fattiga i staden. Och då polisbetjenten fått de bidrag han begärt och sjelf lagt sin skärf dertill, tog han af sin styfva mössa, knäpte upp uniformsrocken liksom för att skaffa hjertat litet bättre utrymme och började utdela sina häfvor med ett så gladt och vänligt ansigte, som hade han, i stället för lagens strängе handhafvare, varit förkunnaren af idel fröjdefulla nyheter. Med ett ord, det var många glada och goda ting som dessa båda englar under sin vandring genom staden i all tysthet åstadkommo — Minnet med sitt stilla, milda väsende, erinrande om den djupblå, lugna natthimlen, och Hoppet, hvars klara anlete strålade likt stjernorna der uppe. Öfverallt der de visade sig ljusnade dystra ansigten och började betungade hjertan att klappa lättare, mörkret blef mindre ogenomträngligt och kölden mindre bitande. Der funnos dock mörka punkter i staden, som framför andra behöfde ljus och värme, ställen höljda i ett så djupt mörker att all den visdom som jorden hade till sitt förfogande stod rådlös inför detsamma, och der icke ens himlens tycktes kunna uträtta något.

* * *

En af dessa »mörka punkter» var en ganska ansenlig byggnad, som underligt mörk och hotande reste sig midt ibland alla de vackra, inbjudande hus af hvilka den på alla sidor var omgifven. På dess framsida lästes, i så stora, tydliga bokstäfver att hvar och en riktigt skulle kunna se dem och lägga dem på hjärtat dessa ord: »Land skall med lag byggas». I de delar af byggningen, som låg ofvan jord, satt Rättvisan hvarje dag i högsätet, förde synder till boks och skref upp straffet öfver dem, tills det slutligen var så fullt af båda delarne, att de omöjligt längre kunde få plats, huru rymlig än byggnaden var, utan de gamla syndarne med sina förbrytelser måste bort för att lemna rum åt de nya, som alltjemt strömmade in. Men ända nere i den mörka jorden, der de med jerngaller försedda fönsterluggarne sutto så högt att de lågo i jemnbredd med gatan, låg cell vid cell och såg ännu mörkare och mer hotande ut än sjelfva byggnaden, och i en af dessa celler satt en förbrytare vid namn Jens Dyrk. Huruvida han fått sitt namn på lika rättmätigt sätt som hvar och en af oss andra veta vi icke; men det är nog mer sannolikt att han förvärfvat det, liksom så mycket annat, på lagstridigt sätt.

Ty Jens Dyrk hörde icke till det finare slags syndare som vi alla måste erkänna oss vara inför Gud, under det vi dock tycka oss kunna hysa rätt goda tankar om oss sjelfva — han satt i sin cell såsom en grof syndare, icke blott inför Gud, utan äfven inför människor.

Han hade tiggt och stulit och bedragit sig fram genom lifvet, till dess han nu nästan nått sitt femtionde år. Han hade sutit i fängelse och blifvit frigifven, hade rymt och åter blifvit gripen, och på detta sätt hade tiden gått för honom, från det han var en hemlös liten pojkbyting ända till denna heliga afton. Huru ondt hans hjerta i sjelfva verket var, eller hurn många goda frön som mähända legat dolda därinne, utan att någon klok och älskande hand i tid förstått att värna om dem och locka fram dem — om de nu kanske allesamman voro döda och borta, eller om ett och annat ännu låg slumrande derinne — det vete himlen; jorden visste det icke. Hvad den visste var blott att han gång på gång brutit mot dess lagar och visat sig såsom en oförbätterlig syndare. Derför måste han lida sitt straff, och den enda eftergift man kunde tillåta sig var att behandla honom med en viss godmodighet, som han också var man för att kunna uppfatta och sätta sig in uti. Han värjde sig såsom ett vilddjur så länge han kunde, men när han såg att det icke längre var lönt, stod han oförfärad och med en viss godlynthet inför sina domare och tog lugnt emot det straff som följde på hans onda gerningar. Ännu samma förmiddag hade man under många skämtsamma infall på ömse sidor lockat honom att bekänna en hel mängd större och mindre förbrytelser, och då det nu var tionde, eller tjugonde, eller trettionde gången han blef straffad, så kunde han vara säker om, att hans fängelsetid skulle blifva så läng att om han någonsin mer blefve fri, skulle det ske först när han blifvit en gråhärig gubbe med vissnade lemmar och uttömd lifskraft. Med denna utsigt för ögat satt han nu i sin cell ett godt stycke under jord en, medan dagen nalkades sitt slut och julklockorna började ringa, förkunnande buds kapet om fribet och glädje från himlen.

* * *

En annan »mörk punkt» var visserligen långt mindre mörk än den förstnämnda, men var däremot af den beskaffenhet att den kunde växa. Det var en sju eller åtta års gosse som alla tider på dagen dref omkring på stadens gator, och som dessutom icke så sällan anträffades i en eller annan rännsten. Han brukade nämligen hoppa fram genom verlden i ett par alldeles för stora och vida strumpor och ett par nedhasade skor, som hade en oemotståndlig benägenhet att falla af fötterna på honom och glida ned i en rännsten, där han sedan plägade ligga och leta efter dem mycket längre än det, strängt taget, syntes nödigt — och en rännsten är ju onekligen intet lämpligt ställe såsom utgångspunkt för en menniskas lif. Om hans föräldrar försummade sin pligt att taga vara på honom, eller om han icke hade några föräldrar, eller om han öfver hufvud taget var sådan att ingen kunde taga vara på honom, därom kunde möjligen böckerna däruppe i den mörka, hotande bygnaden gifva oss upplysning; men dessa böcker, med sina förteckningar på idel synd och uselhet, äro så digra, att

* Ur Ny Illustrerad Tidning för några år sedan.

"Hoppas på Gud."

»Hvartill tjenar det att försöka, jag får dock intet arbete, det är nu lördagsafton och hela veckan har har jag tänkt: i morgon skall det nog yppa sig något för mig, men det tjenar till intet att hoppas. »*Hoppas på Gud!*»

Återigen det där bibelspråket »Hoppas på Gud.»

Hur länge har jag ej försökt att hoppas på honom, hur ofta har jag icke anopat honom om hjälp, men har jag fått någon? Nej visst icke! Jag har icke mer att hoppas utom på — döden. O, att jag egde mod att dö, dö och allt vore slut — allt!»

En tung suck, liknade en snyftning, följde på dessa ord.

Det var mörkt i rummet, endast lyktorna från gatorna kastade ett darrande sken i taket närmast fönstret samt tecknade otydligt konturerna af en ung kvinna, som gick fram och åter på golfvet med sänkt hufvud.

»Jag vet nog,» återtog hon efter en stunds tystnad, »att jag är för tarfligt klädd för att erhålla en sådan plats, som jag söker, men vänta! Kanske kunna dessa människor, som nu så öfvermodigt se mig öfver axeln, ock en gång bli utan; få se, om icke äfven deras garderob får vandra till pantlånaren för att aldrig mer återvända; kanske då äfven de få gå och bjuda ut sig och blifva snästa såsom nu fallet är med mig.

O, att jag dock egde arbete, arbete!»

»*Hoppas på Gud!*»

Hoppas på Gud, utbrast hon, hvad skall jag hoppas? Hur skall jag hoppas på honom?

Gud, har jag icke dag och natt ropat till dig? Har jag icke i bönen kämpat med dig och tiggt dig om förbarmande! Har du svarat mig, har du gifvit mig något, hvarom jag bad dig? Har jag icke hoppats? Jo, jag har hoppats så länge jag kunde, men nu kan jag icke längre, det skulle ju rent af vara vansinne att hoppas.»

»Hoppas på Gud!» ljöd det åter.

Hon kastade sig ner på en stol och begrof ansigtet i händerna.

O detta »hoppas på Gud» är ju ett grymt hån, det är alldeles som om någon skulle säga: här har du arbete utan att gifva mig något, eller uppmana mig att äta utan att räcka mig någon mat.

Hon tände lampan och satte sig vid bordet, där en bibel låg uppslagen; hennes ögon irrade öfver raderna, till dess de stannade vid ett understruket språk; hon tog boken och läste: »Hoppas på Gud, ty jag skall ännu tacka honom att han mitt ansigtes hjälp och min Gud är.»

»Besynnerligt, att just det språket skulle ligga uppslaget. »Hoppas på Gud.» Ja, jag önskar i sanning att jag kunde hoppas på honom, men jag kan det icke! Han bryr sig helt säkert ej om mig, ingen bryr sig om mig!» Hon brast i häftig gråt. Hennes tankar vandrade tillbaka till de lyckliga barnaåren i det stilla hemmet vid hafsstranden, omgifvet af grönskande skogar och gamla mossbelupna klippor, huru ofta hade ej längtan dragit henne dit! Äfven nu längtade hon efter att smekas af de kärlekstulla händer, som så ofta torkat tårarne ur barnets ögon. Ack, de tårarna voro lätta att aftorka! Eller att lyssna till ord från de läppar, som lärde henne, *ej* att *upprepa* böner, men att *bedja*. Hur hade icke framtiden legat ljus och lockande framför henne då, och nu: hur hade det gått? Motgång, endast motgång! Allt, hvad hon försökt sig på, hade af en eller annan orsak ej blifvit till någon nytta, och nu hade hon en längre tid varit i saknad af arbete. För att uppehålla sig hade hon måst pantsätta allt hvad hon egde af värde utan att kunna lösa det igen.

det blefve alldeles för besvärligt arbete att söka igenom dem. Så mycket är emellertid säkert, att han tycktes vara hemmastadd öfver allt der han icke borde vara det, och att han redan, åtminstone i hvad på honom ankom, stod i ett fiendtligt förhållande till polisen. Någon i egentlig mening lagstridig handling hade han ännu visserligen icke begått — därtill var han väl ännu för liten; men det var hans högsta nöje att, så ofta det var honom möjligt, blåsa i fingrarne åt polisbetjenterna och därpå springa sin väg så fort han förmådde, men blott för att från nästa gathörn titta fram med det illmarigaste lilla ansigte. Han hade sålunda redan vant sig att betrakta rättvisans tjenare som sina naturliga fiender, och det är icke häller det lyckligaste sätt att börja lifvet på.

För ögonblicket stod han alldeles tyst och undsgömd inne i en mörk port, hvarifrån han omvändt stirrade upp mot ett hus på motsatta sidan af gatan, och der hade han troget stått en god del af dagen. Han hade sett en julgran blifva inburen genom den midt emot belägna porten och ett par små gossar jublande springa den till mötes för att sedan i triumf ledsaga den uppför trapporna. Han hade sett korgar af ett hemlighetsfullt, lofvande utseende blifva inburna, den ena efter den andra, och han hade sett brådskande tilldredelser innanför några fönster i första våningen, där man hade tändt ljus, så snart den tidiga skymningens första skugga började sänka sig öfver staden. Ju längre han stod där, desto ifrigare och mera ängstansfullt stirrade hans ögon in genom de upplysta fönstren. Vi veta ju allesammans ganska väl huru man bör förhålla sig under dylika omständigheter: när små barnaögon så förunderligt fulla af längtan och åtrå vända sig mot något som de riktigt innerligt önska sig, så böra vi se halft vemodigt, halft varnande på dem, klappa barnet på kinden och tala kärleksfullt och förståndigt med det, om huru nödvändigt det är att lära sig försakelsens svåra konst, huru godt och lyckligt det är att fromt och tåligt kunna umbära — och så sluta vi vår lärdom med att gifva den lille stackarn hvad han åstundar, eller i alla händelser en så god ersättning derför som vi möjligen kunna åstadkomma. Olyckligtvis fans det ingen som kunde göra hvarken det ena eller det andra för den stackars gossen, och därför fick den väckta lystnaden till fullo utföra sitt verk i hans fattiga lilla hjerta. Först tänkte han med afund på de lyckliga gossar, för hvilka all denna härlighet var bestämd, och hans inbillning målade i lifliga färger alla de njutningar som väntade dem. Småningom fyldes hans sinne med bitterhet och vrede emot dem, och han började önska att han bara en enda liten stund kunde få hafva dem hos sig i den mörka portgången, för att låta äfven dem känna något litet af de puffar och slag som verlden bjuder. Och slutligen fördjupade han sig i föreställningar om huru han i djupaste mörker smöge sig in i huset och själf skaffade sig en del af den förbjudna frukt, som en obarmhertig verld nekade att gifva honom. Ty han kände till huset — han hade mången gång varit därinne för att tigga — och han kunde ännu i tankarne lätt hitta vägen uppför trappan till dörren af det rum där den julbrådska rådde, som utöfvade ett så oemotståndligt frestande inflytande på honom. Ett ögonblicks ångest öfverföll honom vid tanken på huru han kunde blifva gripen och utsatt för faror, af hvilka han ännu icke hade någon erfarenhet; men lusten var mäktigare och uppslukade ångesten. Han kom att tänka på, att om han följde lystnadens lockelse, så kunde han aldrig mer med friskt mod blåsa i fingrarne efter en polisbetjent, utan måste smyga sig bort så tyst som möjligt och gömma sig i den mörkaste vrå han kunde finna, och detta retade hans barnsliga stolthet och känsla af oberoende icke så obetydligt; men begärelsen vann en lätt seger öfver denna vilsekomna smula högsinthet som bodde i hans bröst. Hungern plågade honom, men kunde dock icke förmå honom att gå till de ställen där han hade mer utsigt att få den stillad. Till och med tanken på Gud drog som en mörk skugga öfver inbillningskraftens lockande bilder, men denna tanke hade aldrig förr kommit till honom med ljus och kraft, och därför försvann den nu för begärelsens makt, liksom en sky som jagas undan af den brusande stormen.

Så stod han till dess det blifvit alldeles mörkt och han såg fader och moder lemna huset med de lyckliga små gossarne vid handen för att följa julklockornas inbjudning till Guds hus, innan julgläjden skulle blomstra upp för dem i hemmet. Då tog han med klappande hjerta skorna af sig, och i de stora, vida strumporna smög han sig ljudlöst öfver gatan — de första stegen på brottets ändlösa bana. Ack, att en kärleksfull hand nu hejdat honom. Men ingen ser honom, ingen bryr sig om honom. Han måste gå den väg som tycktes vara bestämd för honom, och det på sjelfva den heliga afton då verldens frälsare föddes! —

Dessa voro, bland många andra, ett par af de »mörka punkter», der all jordens visdom kom till korta, och der icke heller himlens tycktes kunna mäkta något. Ty hvad hade väl Minnet att förtälja Jens Dyrk, som skulle kunnat fylla hans själ med glädje och göra honom öppen och mild för det goda? Ett långt lif fullt af brott och straff, fullt af glädjelösa dagar och förödmjukande nederlag kunde icke hafva gjort honom mottaglig för glädjens och fridens budskap. Och hvad hade väl Hoppet att göra med honom, eller med den stackars lille gossen, som stod så ensam och öfvergifven vid början af den mörka väg, som man väl går framåt, men sällan, ack så sällan tillbaka. Minnet böjde bedröfvad sitt hufvud vid tanken härpå, men Hoppets engel ville icke fälla modet, ty han hade gått i skola hos honom, som satt till bords med publikaner och syndare.

»Vi skiljas i mörkret!» sade han. »Men i julträdets skygd skall stjernan tändas — der mötas vi åter!»

Och så gick minnet till den trånga fängcellen, men Hoppet följde gossen och vakade öfver hans steg. (Forts.)

En god jul,

med Guds välsignelse i andlig och timlig mått, tillönska vi alla våra läsare.

Reseskildringar från Abessinien.

(Ur en tysk tidskrift.)

När man vill företaga en resa, så bjuder en klok försigtighet, att man bemödar sig om att göra sig förtrogen med landets seder och så vidt möjligt är lämpa sig efter dem. Innan vi öfverskredo Abessiniens gränser, skickade vi derför våra båda abessiniska kockar i förväg för att förkunna vår ankomst. Våra utskickade kommo snart tillbaka med tillåtelse för oss att öfvergå gränsen, hvarefter vi begåfvo oss till Asmara, Ras Alula's hufvudkvarter. Asmara är en efter europeiskt begrepp högst oansenlig by, som består af stenkojor, hvilka icke äro mycket bättre än de bekanta herdestugorna på alperna: de stödja sig med baksidan mot berget, samt hafva hvarken fönster ellet skorsten.

Det dröjde ej alltför länge, tills vi voro inkvarterade i en koja, hvarifrån man nyss utdrifvit kalfvar och får, efter hvilka ännu tydliga spår syntes. Genast samlade sig hela byn för att helsa oss, hvilket skedde på ett temligen bullersamt sätt. Derpå gaf man oss färsk mjölk, durrhabröd och till slut en ragu af fårkött, som var så starkt kryddad med rödpeppar, att vi måste göra oss all möda för att kunna njuta åtminstone så mycket deraf, som god sed fordrade. Våra vänner, de abessiniska byinvånarne, voro lyckligtvis erfarna nog för att veta, att en sådan ragu, förtärd till och med i små portioner, måste framkalla stark törst. I bägare af buffelhorn iskänkte man derför åt oss abessiniskt mjöd, en dryck, som, beredd af halfjäst korn, hade föga lockelse för europeiska magar.

Termometern visade blott + 15° C., ty vi befunno oss på en platå af minst 5500 fots höjd. Vi motsågo derför icke utan bekymmer natten, under hvilken temperaturen brukar sjunka till fryspunkten. För att göra den så behaglig som möjligt för oss underhöll man en eld på ett jernbäcken och inspärrade en hop får tillsammans med oss. På detta sätt fingo vi tillbringa vår första natt i Abessinien.

En audiens hos guvernören i Hazega.

Så snart vi kommo fram till guvernörens residens, afsköto vi till tecken af vördnad våra gevär, hvarefter en hop tjenare visade sig och ledsagade oss in. Der mottog oss guvernören, halfliggande i en länstol, omgifven af flere hundra soldater, som buro benkläder och »schama». Detta plagg är en bomullsskjorta med en omkring 1 fot bred röd bård. Officerarne buro dessutom såsom utmärkelsetecken get- och leopardskinn, i hvilkas midt ett hål befann sig, stort nog för att sticka hufvudet igenom. Ju högre syssla desto dyrbarare skinn.

Efter fäderneärfd sed döljer den förnäme abessinien sitt ansigte, så att blott ögonen synas. Äfven guvernören, som vi uppvaktade, och som hade generals rang, visade oss blott i förbigående sitt ansigte, då han räckte oss sin hand till helsning. Vi togo plats på en stol midt emot honom, under det att tjenarne ställde sig i grupper bakom oss. Härpå utbyttes en stor mängd höflighetsfraser och frågor om vårt ömsesidiga befinnande. De abessiniska tjenarne insläpade derefter stora lerkrus med »betsch», som räcktes oss i vida glasflaskor med trånga halsar. Betsch är en af honung beredd nationaldryck, som smakar ganska bra, men som till följd af den genom sockerhalten åstadkomna jäsningen verkar mycket rusande. När abessinen dricker, lindar han en näsduk eller en flik af schaman omkring flaskan — »birilla» — en metod, som i det afseendet är fördelaktig, att omgifningen förblir i okunnighet om hur stor kvantitet han förtär. Vi begagnade oss af detta tillfälle för att på det högtidligaste sätt till guvernören öfverlemna en låda cigarrer, hvilka han utdelade bland de närvarande dignitärerna. Rökandet, som i Abessinien är till hälften förbjudet, ville icke rätt lyckas; vi borde derför hellre hafva fört med oss snus, som allmänt tuggas.

Sedan den officiella delen af mottagningen var öfver, förde man oss till en hydda, der vi fingo inrätta åt oss efter bekvämlighet. Vi låto slagta ett af guvernören till oss skickadt nötkreatur af omkring 15 kronors värde, som våra tjenare genast kokade och stekte. Många af de omkring oss strykande abessinierna deltogo i måltiden. De grepo de åt dem öfverlemnade köttstyckena med tänderna, och sönderskuro dem med svärdet eller knifven. Man äter i Abessinien köttet mestadels rått; af denna orsak förekommer binnikemasken så talrikt, att man hvar fjortonde dag måste använda en dekokt på kussoblad.

En middag hos en abessinisk privatman.

En middag, i hvilken vi deltogo, hos en abessinisk privatman, tillgick på följande sätt:

Man gaf oss först öl i »birillas»; under tiden slagtades och tillreddes en ko till vår ära. På ett af halm

---

Hvar kommer det att stanna, om det skall fortsätta på detta sätt? klagar hon.

Hyran kan jag ej betala, och för att kunna lefva måste — ja *måste* jag ju antingen stjäla eller också förskaffa mig den på annat ovärdigt sätt. Hvartill, sade hon lika som ursäkuldande, tjenar det att klaga sin nöd för människor: man blir ju dock ej trodd. Åh, kära vän det blir väl alltid någon hjälp! är den tröst man får, men att denna hjälp behöfs *nu*, tror ingen.

Ack, när man själf har fullt upp, är det så svårt att sätta sig in i andras ställning; men beklaga låter ju så vackert, och derför föredrar man att beklaga den nöd, man dock med största lätthet kunde afhjälpa, sade hon hånfullt.

»Hoppas på Gud, ty jag skall ännu tacka honom, att han mitt ansigtes hjälp och min Gud är.» Det är för outhärdligt, skall jag ej bli kvitt det där »hoppas på Gud». Hon slog igen bibeln för att slippa se språket, men det hjälpte ej; gång på gång ljöd det för hennes öron »hoppas på Gud».

En liten gosse på tre år kom sakta in rummet och lutade sig mot hennes knä. »Söta tant, käda af Bella, Bella diktigt sömnig.» Hon tog den lille i sitt knä och gjorde honom i ordning för natten. »Vill tant inte bedja med Bella?» Han satte sig upp i sängen och knäppte tillsamman de små händerna. »Ä tant ledsen för? Ha Bella varit elak mot tant?» frågade han, då han såg att hon grät. Nej min älskling, du har visst icke gjort tant ledsen. »Tala Jesus då», uppmanade den lille, »tala Jesus att tant gåter!» — »Ja min älskning, vi skola tala med Jesus.» Hon föll på knä vid sängen och förestafvade gossen långsamt: »Gud som hafver barnen kär.» — »Bedja för Bella, mamma och tant med,» bad han, sedan bönen var slut. »Kära Jesus,» bad hon, medan gossen med stammande läppar försökte att säga efter hvarje ord: »käre Jesus, bevara Bella, mamma och tant i natt samt gör Bella till ditt eget lilla lam och lär du honom att älska dig, samt blifva en snäll och lydig gosse. Amen.»

»God natt tant!» Han insomnade, så snart han lagt hufvudet på kudden.

Hon stod länge och betraktade honom, där han ljuft slumrade i sin lilla bädd.

O, den som fått sin barndom börja och aldrig sluta, ack hur godt! —

Men se den glada tid är borta
Och kommer aldrig mer igen.
O, hvarför voren I så korta,
I barnaår! O kommen än,
Med barndomsfriden till mitt hjärta.
Med barnakammarn till mitt hem. —

Förgäfves! — Nej, I kommen icke, hur än jag eder kallar på, — klagade hon med skalden.

Ack, aldrig kunde jag väl tro, att jag en dag skulle komma till att lida sysslolöshetens nöd!

O, käre Gud, jag kan icke hoppas på dig! utbrast hon bittert, då åter igen det välkända »hoppas på Gud» som en hviskning ljöd för hennes själ, jag kan icke, Gud jag kan icke.»

Slutligen öfvergick hennes »jag kan icke» till en bön: Lär mig! Lär mig hoppas på dig!

Och då hon ändtligen steg upp, kunde hon med salig trosvisshet utbrista: »Jag kan ännu tacka Honom, att han mitt ansigtes hjälp och min Gud är.»

flätadt fat serverade tjenarne ett stort stycke rått kött samt en skål shirro, en abessinisk läckerhet, som vi med hemlig rysning betraktade. Shirro är en rätt af smör och rödpeppar. Man kokar så mycket peppar tillsammans med smöret, tills hela massan antager fast form. Andra tjenare buro in finare kärl med ystad mjölk och hela kakor af brunt, syrligt bröd. Detta bröd, som kallas »tef» och består af kakor, en till två centimeter tjocka och 30 centimeter i genomskärning, är dåligt gräddadt samt svampaktigt poröst. Tef kan vid en abessinisk måltid användas äfven som tallrik. Man tager ett lagom stort stycke tef i handen, doppar ned det i fatet med pepparblandningen eller köttet, rullar sedan ihop stycket med dess innehåll och stoppar det i munnen. På detta sätt kalasade vi med bröd, ystad mjölk, rått kött och shirro. Dermed äro också det finare abessiniska kökets tillgångar uttömda.

Före och efter måltiden framsättes vatten till händernas tvagning. Under måltiden dricker man icke, men efteråt förtäres i ymnig mängd det omtyckta honungsvinet.

Det förstås af sig sjelft, att denna i Abessinien mot främlingar allmänt utöfvade gästvänlighet vedergälles af de resande med gengåfvor. Men det ligger dock alltid i detta utbyte af gåfvor ett uttryck af tillmötesgående höflighet och välvilja.

Frågor och svar[1].)

6.) Vid ett möte inom en förening, därvid Mat. 5: 42 behandlades, beslöts att till Ungdomsvännen den frågan skulle insändas: Huru skall man göra, när man misstänker, att det man gifver användes till onyttiga och skadliga ändamål?

Svar: Efter lydelsen af den anförda versen (»Gif den som beder dig och vänd dig icke bort ifrån den som vill låna af dig»), synes det som föreningen med sin fråga särskildt afsett det s. k. allmosegifvandet. Vi skulle då i största allmänhet vilja svara så: den som misstänker, att hans gåfva orätt användes, bör först göra sig förvissad om misstanken är grundad; är detta fallet, bör han naturligtvis upphöra med att gifva till den personen eller till det ändamålet, så vida det ej står i hans makt att ändra förhållandet, så att gåfvan hädanefter användes bättre. Allt detta är nu mycket svårt för den enskilde att göra. Därför är det också som man här i Stockholm på senare tiden begynt tänka på att bilda en särskild byrå af flere personer, som skulle hafva till uppgift att taga reda på huru allmosor användas af dem som fått dem, och sedan varna de gifvande för dem som missbruka gåfvorna, men också framhålla dem som göra ett rätt bruk af dem, så att dessa kunde få ytterligare hjälp. Vi tro att detta är en god tanke, och att mycket i den vägen kan göras äfven på andra orter, om man sluter sig tillsammans och hjälper hvarandra med undersökningen, och icke gifver någonting förr än man är viss om huru det kommer att användas, men så i stället gifver *rikligt* där man vet att det verkligen behöfs och blir *väl* användt.

[1]) Insända frågor besvarade af tidningens redaktion.

Annonser

För söndagsskolor.

Lilla textboken

eller

hänvisningar till *Bibeln* som textbok i söndagsskolan. Pris 5 öre.

Obs! 100 ex. för 3 kr. hos förläggaren J. F. Lindegren, Tunnelgatan 1, Stockholm.

Blå Bandet,

tidning för alla Sverges nykterhetsvänner, utgifves fortfarande

en gång i veckan

illustrerad, i vårdadt tryck och på godt papper, till ett pris af

1 krona 80 öre för år

(postarvode 20 öre).

Vid rekvisition på en gång af större antal exemplar lemnas för antal öfverstigande 50 ex. 50 proc., för 25 ex. 20 proc. och för 10 ex. 10 proc. rabatt.

Profnummer att utdelas bland bekanta lemnas gratis blott adress jemte porto insändes till *Blå Bandets Expedition Stockholm.*

Landsortsbor.

Skriftlig undervisning i ***Stenografi*** (Arends' system) erhålles af skicklig lärarinna mot insändande af 15 kr. till Ungdomsvännen.

Ingen bok är lättsåldare än:
"Goda råd till ungdomen".

Andra upplagan af denna goda bok är just nu utkommen. Pris 25 öre,

Första upplagan af den samma rönte ett så välvilligt erkännande, att upplagan slutsåldes på mindre än 3 månades.

Andra upplagan är tillökt och förbättrad och bör således röna ett ännu större erkännande af alla ungdomens vänner.

Prof sändes på begäran mot frimärken. Stor rabatt lemnas, om order insändes till

Aug. Flink, **Sandviken.**

Å Fredrika-Bremer-Förbundets byrå,
Stockholm,
finnas kvinliga arbetssökande anmälda, såsom: lektionsgifvare, svenska och utländska lärarinnor för hem och skolor, kontors- och skrifbiträden, husföreståndarinnor, sällskap och biträden i hem, föreläserskor, gymnaster, sjuksköterskor m. fl.

A. & O. Schultén
STOCKHOLM,
2 Norrmalmstorg 2
och
7 Sturegatan 7.
Stora och välsorterade lager af
Garn-, Väfnader & Trikåvaror
i parti och detalj till billigaste **fabrikspris.**
Profven sändas till landsorten franco.

Doktor Henrik Berg,
6 Oxtorget 6,
mottager sjukbesök hvardagar 9—10 f. m., 2—3 e. m.; sön- och helgdagar 9—10 f. m.

Kristliga föreningen af Unga Kvinnor.
13 Norrlandsgatan, 2 tr.
Allm. Telef. 43 44.
Lokalen öppen alla hvardagar kl. 10—3, 5—10.

Söndag kl. 6—7 e. m. Bibelklass och samkväm 6—9.
» sträcka sig?
Måndag » Bibelsamtal för medlemmar.
Tisdag » 6—8. Undervisning i slöjd.
» 8—10. Undervisning i engelska.
Onsdag » 6—9. Arbetsmöte.
Torsdag » 7,30—9. Bibelklass för fabriksarbeterskor *Nytorget 46. S.*
Fredag » 6—8. Undervisning i slöjd.
» 8—10. » i engelska.
Lördag » 7,30—9. Arbetsmöte för fabriksarbeterskor *Nytorget 46. S*

* Obs.! Första onsdagen i månaden för svenska kvinnors mission i Norra Afrika.

"KRONAN" för 30 öre.

En hvar kan **gratis** erhålla en illustrerad praktupplaga af en ny **Verldshistoria** (bokhandelspris 40 kr.) som utkommer häftesvis, genom att på närmaste poststation prenumerera på **illustrerade veckotidningen KRONAN,** som genom sitt innehåll och gratispremie öfverträffar allt hittills försökt. Pris i år endast 30 öre. Postarvode 20 öre.

OBS.! Cirka 1,000 bilder med utmärkt text. Otroligt men sant. Försumma ej tillfället!

Stockholms
Kristna Ynglingaförening

Brunkebergstorg 2, nedra botten.

Denna centralt belägna lokal med snygga och billiga rum samt egna ingångar, rekommenderas som särdeles lämplig bostad åt Resande.

Obs.! Fem minuters väg från Centralstationen.

Söndagen kl. 7 e. m. Guds ords läsning och sång. Torsdagen kl. 8 e. m. Samtal öfver första Mosebok, som ledes af Andersson-Meijerhelm.

I Vedhandeln
4 Observatoriegatan 4

försäljes frisk och god björk- samt al- och barrved, såväl sågad som osågad jemte antracit-, sten och träkol, engelsk och svensk kokes, hemsänd till alla delar af Stockholm.

Obs.! Äfven säljas ved-, kol- och kokspoletter.

C. Berg
23 Artillerigatan 23
Stockholm
bemedlar köp och försäljning af *stads-* och *landtegendomar* samt emottager uppdrag till härvarande *under-* och *öfver-rätter*, ombesörjer *lagfart å egendomar, bevakningshandlingars* inlemnande, utreder *sterbhus*, förrättar *bouppteckningar* upprättar *testamenten* samt ombesörjer *vicevärdsgöromål* och inkasseringar, m. m. Vänden Eder med förtroende till

C. Berg
23 Artillerigatan 23
Stockholm
Träffas: *kl. 10—12 f. m., 3—5 e. m.*
Allm. Telef. 73 08.

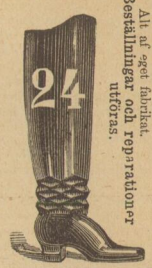

C. P. HÖGLANDERS Skoetablissement
(Etableradt 1870.)
24 Brunkebergstorg 24
Stockholm.
Rekommenderar mina allmänt välkända tillverkningar.
Alt af eget fabrikat.
Beställningar och reparationer utföras.
Allm. Telef. 68 81.

Genom **K. F. U. K:s placeringsbyrå,** 13 Norrlandsgatan, anskaffas alla sorters tjenarinnor, biträden i hushåll och affärer samt lärarinnor. Adresser och rekommendationer till utlandet lemnas åt unga flickor, som äro rekommenderade af någon af föreningens medlemmar.

EMIL LARSENS
skrädderiaffär
18 Brahegatan 18.
Obs.! Goda tyger. Billigt pris. **Obs.!** Solidt arbete.
Allm. Telef. 71 16.

Vid Herberget

för tjenstflickor, Klara Östra Kyrkogata N:o 7, erhålla yngre tjenarinnor, som för tillfället sakna anställning, nattlogis jemte kaffe på morgonen för 35 öre. Betyg skola medföras.

På samma gång man erbjuder flickorna denna billiga fristad, vill man härmed varna dem för att lemna sina platser i hemorten, i tanke att få det bättre i Stockholm, ty »att få det bättre» lyckas nästan aldrig, så vida man icke på förhand fått säkert löfte om bestämd plats.

LINA NORDWALL,
Herbergets stiftarinna.

C. Victor Nyman
13 Brunkebergstorg 13,
Stockholm.
Allm. Telefon 54 93.
Lager af Vägg- Väck- och Fickur. Väl examinerade och justerade. Ur mottagas till reparation. Order från landsorten expedieras mot efterkraf. Elever mottagas mot betalning. Priskurant sändes och bref besvaras mot porto.

Honourable Mention
från
Urmakareföreningens Exposition i London 1873.

Fem års praktik
hos
kronometerfabrikör
V. Kullberg.
London.

Till Amerika!
(Bremer-linien).
Generalagentur, Stockholm.

Utvandrare och **resande** befordras med **Norddeutscher Lloyds** kejserliga postångare till **New-York, Baltimore, Filadelfia** och **Boston** samt till **Australien, New Zeeland, Ost-Asien** och **Syd-Amerika.**

Närmare underrättelse hos

Grossh. *S. G. Borin,*
N:o 1 Packhusgränd, Stockholm.

Nilsson & Dahlbeck.
38 **Skrädderi-Etablissement** **38**
samt lager af färdiga
Gosskläder
Regeringsgatan
Stockholm.

Stockholm, David Lunds Boktryckeri 1888.

UNGDOMS-VÄNNEN.

LITT·LJUS·MINSKAS·EJ·

DITT·ORD·ÄR·EN·LYKTA·FÖR·MINA·FÖTTER.

KRISTLIG TIDNING FÖR SVERGES UNGDOM.

N:o 52. Fredagen den 28 December. 1888.

Prenumerationspris:
Helt år 1 kr. 50 öre, 3/4 år 1 kr. 20 öre, 1/2 år 90 öre, 1/4 år 50 öre. Postbefordringsafgift 20 öre.
Till Amerika 4 kr; Norge, Danmark och Finland kr. 3: 50.

Redaktör och ansvarig utgifvare:
Fil. kand. **Gustav Sundbärg,** *Stockholm.*
Träffas dagligen kl. 4—5 e. m. Tunnelgatan 15.

Annonser
å 8 öre pr petitrad mottagas å tidningens expedition: David Lunds boktryckeri, Humlegårdsgatan 17. Telef.: Allm. 50 88
Lösnummer: 5 öre.

Anmälan.

Ungdomsvännen anmäler härmed sin andra årgång. Fortfarande som hittills skall den vara ett organ för vårt lands ***Kristliga Föreningar af Unge Män*** *och liknande* ***Föreningar af Unga Kvinnor,*** *för alla sådana föreningar, som äro berättigade till inträde i de resp. världsförbunden af Ungdomsföreningar.*

Vår tidning skall icke sysselsätta sig med någonsomhälst af de tvistefrågor, af den ena arten eller af den andra, hvilka söndra Herrens församling. Men hvar hälst vi höra om ett arbete för ***Guds rikes utbredande,*** *skola vi i korta drag söka lämna underrättelser därom, i första rummet när arbetet afser Guds rikes utbredande bland* ***ungdmen .***

Våra ungdomsföreningars utveckling och verksamhet skola vi därför följa med ett oafbrutet intresse. Vi hoppas äfven, att dessa föreningar själfva, deras styresmän och medlemmar, mer och mer skola skänka tidningen sitt förtroende, så att de städse låta komma till vår kännedom, närhälst något inträffar som är af betydelse för föreningens verksamhet, eller en erfarenhet är inhemtad, som kan blifva till nytta för medarbetarne å det stora gemensamma verksamhetsfältet. Så långt tidningens begränsade utrymme gör det möjligt, skola sådana meddelanden utan dröjsmål offentliggöras.

För afdelningen om föreningsväsendets allmänna organisation och de lärdomar härom, som vi kunna hemta från främmande länder, kunna vi äfven framdeles räkna på det värdefulla biståndet af fil. kand. ***Karl Fries,*** *sekreteraren i det svenska förbundet af föreningarna för unge män. Af åtskilliga andra högt värderade vänner hafva vi äfven fått löfte om bidrag. Med uppmärksamhet skola vi äfven följa vårt eget lands och grannländernas kristliga tidningspress och därur meddela våra läsare hvad som synes oss vara mäst af intresse.*

I dagens politiska frågor skall Ungdomsvännen naturligtvis alldeles icke inblanda sig. Korta, utredande artiklar öfver ämnen, som beröra det praktiska medborgerliga lifvet, hoppas vi dock understundom kunna lämna, liksom vi alltid skola sträfva att, efter måttet af tidningens utrymme, meddela hvad som kan vara af gagn för ungdomen vid uppfyllandet af dess medborgerliga skyldigheter och vid valet af lefnadsbana.

För detta ändamål torde i synnerhet få erinras om afdelningen »Frågor och svar», där vi så långt det är oss möjligt skola söka besvara till oss insända frågor, som kunna vara af ett mera allmänt intresse.

Priset på tidningen blir för nästa år i dess helhet 1 kr. 50 öre, för trefjärdedels år 1 kr. 20 öre, för halft år 90 öre och för tre månader 50 öre, allt utom postarvodet, som utgör 20 öre. Vi hoppas att våra läsare skola själfva inse nödvändigheten af den förhöjning af 50 öre pr år, som nu måste ske, då tidningen till dess nuvarande pris ådragit sina egare betydande förluster. Afven med det högre priset för nästa år blir Ungdomsvännen en af de allra billigaste tidningar i vårt land.

Och härmed inbjuda vi till prenumeration å vår tidning, hvilken vi efter bästa förmåga skola sträfva att göra så gagnelig som möjligt för våra läsare. Särskildt inbjuda vi medlemmarne af ungdomsföreningarna att stödja Ungdomsvännen ej blott genom prenumeration utan äfven genom att städse förse den med underrättelser om den sak, som är vårt gemensamma intresse. Ungdomsvännen önskar ej blott blifva ett språkrör ***till*** *föreningarna, utan äfven ett språkrör* ***mellan*** *dessa inbördes. Och härtill kräfves samverkan mellan alla, i hvilkas tjänst tidningen arbetar.*

Stockholm i december 1888.

Redaktionen.

Bland nordsjöfiskarena.

(Slut fr. n:r 50.)

Det var en ruskig julimorgon, ej precis farlig, men ganska svår. Jag var om bord på den ångbåt, till hvilken fiskarebåtarne aflemna sina fiskförråd. Det är ett lågt järnfartyg, som rullade på det mest oroväckande sätt, då det låg stilla för att upptaga de tunga fisklådorna. De små fiskarebåtarne stimmade omkring ångbåtens sidor. Fiskarena sågo vilda och råa ut, och voro trötta och genomblöta efter en regnig natt och många timmars hårdt arbete. Som vinden blef starkare, voro de angelägna att så fort som möjligt få sina lådor om bord. Detta var ingen lätt sak, och man skulle vänta, att få höra luften genljuda af svordomar och grofva uttryck. Men på ångfartygets däck stod en lång karl i vanliga sjömanskläder och rökte sin pipa, just den, som skrifver dessa rader, och fiskarena visste, att han kom från missionsbåten, och det var nog för att få dem att styra sina tungor. De blefvo varnade den ene efter den andre, alt eftersom de kommo upp. En stackare, som lät undfalla sig ett mindre fint uttryck, blef genast tystad med de orden: »Fy, ser du icke honom der? Han är från missionsbåten.» Jag höll noga vakt och jag märkte, att de höllo inne den vanliga störtskuren af svårdomar för min skull, bara derför att jag kom från fartyget, der alla voro välkomna, både goda och onda. Under de fyra timmar jag stod der, fick jag mottaga vänliga, godmodige helsningar från karlarne då de kommo upp.

Kaptenen på båten sade: »Jag har inte sett dem så hyggliga på länge, men det var för att ni var med. De ha stor respekt för missionen, åtminstone det stora flertalet.»

Till Kölnische Zeitung skrifves om samma sak från London:

Först utrustades och utsändes en gammal missionsbåt. Under sommaren och så länge lifvet på hafvet var jemförelsevis lätt, skrattade fiskrarne åt sin »flytande kyrka», men när hösten och vintern kommo med sina fruktansvärda stormar, lade den ene fiskaren efter den andre till vid missionsskeppet för att mottaga varma handskar, strumpor, yllelif och mössor, hvilka i tusental stickats af engelska damer, eller för att låta förbinda sina sår och låta gifva sig läkemedel mot förkylning af alla slag.

Metersystemet och dess historia.

Om några dagar stundar ett för oss alla i handel och vandel betydelsefullt ombyte: den 1 januari 1889 skola våra gamla mått och vigter upphöra att gälla, och i deras ställe skall träda det s. k. metersystemet.

Det torde kanske icke vara så många, som hört något om detta vårt blifvande måttsystems historia. Det är ej häller ännu så gammalt i världen, att det kunnat fira sitt hundraårsjubileum. Den 7 april 1795 var det, som den franska regeringen, efter förut verkställda undersökningar, förordnade att metern dädanefter skulle vara den oföränderliga enheten för ett nytt system, ej blott af mått och mål utan jämväl af vigt.

Meterns längd (såsom bekant något litet mer än 3 1/3 fot) fastställdes då att utgöra en tiomiliondel af afståndet mellan jordklotets ena pol och ekvatorn. På så sätt skulle det nya måttet stå i ett enkelt förhållande äfven till dimensionerna af själfva jordklotet. Detta mål har emellertid ej uppnåtts. Afståndet från polen till ekvatorn är icke så lätt att med full noggrannhet beräkna, och med våra dagars mera fulländade beräkningssätt har man funnit den ursprungliga metern vara något för kort för att vara jämnt en tiomiliondel af det nämda afståndet. Då kunde man visserligen ändrat meterns längd, efter den nya beräkningens fordringar, men detta lät man visligen vara. Det skulle anna s lätt kunnat hända att vi finge ändra våra mått litet emellan, alltefter jordmätningens framsteg, hvilket onekligen skulle vara olägligt.

Man har alltså behållit den gamla metern, fast man nu menar att det icke går tio millioner meter jämnt på afståndet mellan polen och ekvatorn, utan 10,000,856 meter. I kilometer uttryckt är alltså det ofta nämda afståndet lika med i det närmaste 10,001 kilometer (borde vara: 10,000).

För att förse de särskilda staterna med säkra metermått (s. k. »riks-likare») hvilkas förfärdigande är ett ytterst invecklad arbete, finnes sedan år 1875 en gemensam internationel byrå i Paris.

Systemets principer.

1). Sedan man fått meterns längd bestämd, har man skapat såväl större som mindre mått af alla slag efter tiotalssystemet, d. v. s. så att alltid tio, hundra eller tusen af en mindre sort gå på den närmast större. Därvid har man öfverenskommit att för alla mått, som äro större än metern, använda grekiska siffernamn, men för de mindre sorterna latinska. I metersystemet är alltså:

Deka	= 10 st.	*Deci*	= en tiondel
Hekto	= 100 »	*Centi*	= en hundradel
Kilo	= 1,000 »	*Milli*	= en tusendel.

Kilometer betyder alltså 1,000 meter, men centimeter en hundradels meter o. s. v. På samma sätt i sammansättningar med andra namn, t. ex. hektogram = hundra gram, men centigram = en hundradels gram o. s. v.

2). För ytmåttet blef enheten kvadraten på en meter, kvadratmetern, d. ä. en fyrkantig yta, hvars alla sidor äro en meter långa. Ordet kvadrat sättes på framför hvilket som hälst af längdmåtten, så att en kvadratdekameter är en kvadrat, hvars sida är en dekameter, en kvadratcentimeter en kvadrat hvars sida är en centimeter o. s. v.

3). På samma sätt blef metern grundvalen för rymdmåttet, i det man till enhet i detta fall tog kuben på en meter, kubik-

metern, d. ä. en låda, hvars såväl längd och bredd som höjd äro en meter. Ordet kubik sättes sedan framför hvarje längdmått; således en kubikcentimeter = en kub hvars sida är en centimeter o. s. v.

4). För att förmedla öfvergången från mått till vigt har man använt vigten af vatten. Vigten af en kub kdecimeter (d. ä. en liter) vatten är nämligen just ett kilogram. Härför erfordras då riktigt rent vatten, vid + 4° temperatur och 760 millimeters barometerstånd.

De vanligaste måtten

har man i allmänhet gifvit särskilda namn.

1). Dock har detta icke skett i fråga om längdmåttet, där vi endast ha namn bildade på sätt som nyss är sagdt. De tre mått, som här torde komma mäst till användning, äro **Metern,** dess tusenfald **Kilometern,** och dess tusendel **Millimetern.**

2). Inom ytmåttet har man kallat kvadratdekametern för **Ar** och kvadrathektometern **Hektar.** Dessa båda mått torde mäst komma i fråga. Ett hektar torde vi svenskar lätt nog komma att vänja oss vid, enär det ganska jämnt är lika med 2 tunnland. Ett hektar är = 100 ar.

3). Inom ytmåttet har man kallat kubikdecimetern för **Liter.** Storleken af en liter har blifvit tämligen känd redan, genom våra gamla kvartersbuteljer med påskriften $^1/_8$ liter. Spanmål kommer att mätas i **Hektoliter,** som innehåller 100 liter; en hektoliter är ej fullt 4 kubikfot.

4). Bland vigtmåtten blir **Kilogrammet** det mäst använda. För större vigter är dock kilogrammet en alldeles för liten enhet; stor användning torde **Decitonen** få, hvilken innehåller 100 kilog. En vigt af ett tusen kilogram, således tio deciton, kallas för **Ton.** —

Priser torde ofta komma att beräknas äfven pr 10 kg, emedan tio kg äro lika med 23 $^1/_2$ ℔ alltså något mer än ett lispund.

Mellan rymd och vigt råder det enkla förhållandet, att en liter vatten väger ett kilogram, en hektoliter vatten väger ett deciton, och en kubikmeter vatten väger ett ton.

De nya måtten och de gamla.

En *meter* är = 3'3681 fot, eller 3 fot 3 $^5/_8$ tum. En kilometer är då = 3,368 fot, och tio kilometer = 33,681 fot eller något litet kortare än en mil. Tio kilometer skola just kallas en nymil. Den nya milen blir alltså litet kortare än den gamla.

Ett *hektar* är, såsom reden nämts, nästan jämnt lika med 2 tunnland; nogare räknadt är det litet större, ty ett hektar är = 2'0257 tunnland, eller 2 tunnland och 1 kappland.

En *liter* är = 0'3521 kanna och en hektoliter = 38'21 kannor, eller ej fullt 4 kubikfot.

Ett *kilogram* är lika med 2'35 ℔ eller något öfver 2 $^1/_2$. Ett deciton är alltså 235 ℔ eller 2 $^1/_2$ centner, och ett ton 2350 ℔ eller 23 $^1/_2$ centner.

Förkortningar af namnen

bör man genast vänja sig vid, i enlighet med de redan officielt föreslagna. En hvar bör alltså iakttaga, att *m.* är = meter, *har* = hektar, *l.* = liter, *g.* = gram, *kg* = kilogram och *t.* = ton; samt att *d, c* och *m* betyda deci, centi och milli, så att *dm* betyder decimeter, *cg* centigram o. s. v.; likaså *h* = hekto och *k* = kilo, så att *km* betyder kilometer o. s. v. Kvadratmåtten utmärkas antingen med *kv* framför, således: *kvcm* = kvadratcentimeter, eller också med en liten tvåa i öfre kanten af raden, således cm^2 äfvenledes = kvadratcentimeter. Kubikmåtten uttryckas antingen med *kb* framför eller också med en trea på samma ställe som nyss tvåan: alltså *kbcm* eller cm^3 = kubikcentimeter.

Systemets inlärande

går lättast om man icke tar för sig alla måtten på en gång utan först gör sig riktigt förtrogen med endast några få, eller de vanligaste, och sedan så småningom öfvergår till de andra. De vigtigaste är **metern, litern** och **kilogrammet** (metern = 3 $^1/_3$ fot, litern = 3 kvarter eller $^3/_8$ kanna, kilogrammet = 2 $^1/_3$ skålp.)

Om man så vill, kan man ock lära sig komma ihåg, att en decimeter är lika med en vuxen människas längfinger, en centimeter lika med längden af en lillfingersnagel, en millimeter lika med tjockleken af en tioöring; en ordinär vattenkaraffin rymmer en liter o. s. v. En stockholmare kan erinra sig, att afståndet utefter spårvägen från Gustaf Adolfs Torg till Slussen är en kilometer, att ytan af Gustaf Adolfs Torg är ett hektar o. s. v.

Systemets historia.

Vi nämde här ofvan, att metersystemet i princip antogs i Frankrike år 1795. Det dröjde dock någon tid, innan det blef riktigt färdigt i sina detaljer. Åren 1812—1837 var det för rästen afskaffadt igen. Men från och med 1837 har det varit ensamt gällande i Frankrike och har därifrån utbredt sig så, att det för närvarande är antaget i hela Europa utom i England och Ryssland samt Danmark. I England är det dock tillåtit att begagna detsamma. Dessutom användes det i många utomeuropeiska länder, dock ej i Förenta Staterna.

I Norge har det varit gällande alltsedan den 1 juli 1882. I vårt land antogs det på 1878-års riksdag, men blott på vilkor att det ej skulle bli rikets enda gällande måttsystem förr än med 1 januari 1889.

Det är inför denna dag vi nu stå. Och vid allt det obehag, som öfvergången oundgängligen medför, skall nog mer än en göra den förtretade frågan:

Hvilka äro fördelarne

af det nya systemet, för hvilkas skull vi underkastat oss allt detta obehag?

Vi svara härpå: fördelen är egentligen *en*, nämligen den att få gemensamma mått och vigter med större delen af den öfriga kommersiela världen. Denna fördel skall i tidernas längd mer än uppväga allt trassel för ögonblicket.

Däremot vore det verkligen ett misstag, om någon sökte öfvertyga oss att metersystemet i och för sig är ett bättre måttsystem än vårt hittillsvarande svenska. Snarare är detta sista i många fall bättre, ty flere af dess enheter hafva en bekvämare och mera praktisk storlek än metersystemets. Metersystemets enda oomtvisteliga fördel i och för sig är kanske dess enkla förhållande mellan rymd och vigtmått, i det, såsom redan nämts, 1 kilogram just är vigten af 1 liter vatten. Härigenom lättas i hög grad en del inom det praktiska lifvet nödvändiga beräkningar.

* * *

Se ock tidningens tredje sida!

Unga-mäns-föreningar.

Stockholm. K. F. U. M. Kungsgatan 2 har i dessa dagar bytt om ordförande. Allt från sin grundläggning år 1884 har föreningen till ordförande haft professor *Ferdinand Schultheß*. Han har i sin person lämnat ett lysande exempel — bland många — på huru det goda, som våra föreningar bjuda, mottaget med tacksamt hjärta leder till en självuppoffrande värksamhet för det mål föreningarna för sig uppställt. Det var i Paris som prof. S. först kom i nära beröring med de kristl. föreningarna af unge män, och de intryck, han där erhöll, har det varit hans oaflåtliga sträfvan att meddela åt andra, hvarhälst han kommit. Under sin vistelse i Upsala i senare hälften af 1870-talet bragte han där till stånd en ännu bestående ynglingaförening, som under hans ledning hade en blomstringstid, och samtidigt härmed arbetade han med stor energi på grundande af ett förbund mellan Sveriges samtliga ynglingaföreningar. Såsom organ för detta förbund, hvilket omfattade ett 70-tal föreningar, utgaf han under ett år »Ynglingatidning», som med sina goda uppsatser ännu äger stort värde. Tiden synes dock icke ännu hafva varit mogen för en så hastig och omfattande utveckling. Tidningen måste upphöra och förbundet föll sönder, — det kräfdes ännu såsom förutsättning mycket arbete i det enskilda. Och detta arbete har prof. S. för sitt vidkommande icke underlåtit att utföra. Med en betydande uppoffring af tid, krafter och äfven penningemedel har han egnat sig åt den genom hans initiativ stiftade föreningen i Stockholm, hvarvid hans stora kännedom om föreningsväsendet i utlandet, förökad genom omfattande studier af hithörande literatur, visat sig synnerligen gagnande.

För den nytta föreningssaken i vårt land kunnat hafva af den i somras hållna världskonferensen har man näst Guds välsignelse till stor del äfven att tacka prof. S., utan hvars inflytande och arbete konferensen sannolikt icke kommit att hållas här. I dess anordnande och organisation har han jämväl nedlagt ett betydligt och i hög grad oegennyttigt arbete. Då prof. S., uu tillkännagifvit sin önskan att afgå från orförandeplatsen inom den förening, där han uträttat så mycket, så sker detta icke af brist på intresse, utan emedan andra pligter ställa bjudande kraf på honom, och emedan han trott att saken bäst skulle främjas, om nu en svensk man trädde i spetsen för denna förening.

Den man, som utsetts att intaga prof. Schultess' plats såsom ordförande i föreningen, är majoren vid generalstaben *H. A. von Koch*, också han en varm och hängifven vän af föregarnars sak, och en af dem som deltagit i föreningens grundande och tidigare utveckling.

Vi tillönska uppriktigt föreningen och dess nye ordförande Guds rika nåd till fortsatt utveckling i sund

---

Hvad som bevarar en människa vid lif.

En legend

af **Leo Tolstoj.**

Vi veta, att vi hafva öfvergått från döden till lifvet, ty vi älska bröderna. Den, som icke älskar, han förblifver i döden. 1 Joh. 3: 14.

Men hvilken som har denna verldens goda och ser sin broder vara nödställd och tillsluter sitt hjärta för honom, huru förblifver Guds kärlek i honom?

1 Joh. 3: 17.

Mina barn, låtom oss älska icke med ord eller med tungan utan i gerning och sanning. 1 Joh. 3: 18.

Mina älskade, låtom oss älska hvarandra; ty kärleken är af Gud, och hvar och en som älskar han är född af Gud, och känner Gud. 1 Joh. 4: 7.

Den som icke älskar, han känner icke Gud, ty Gud är kärlek. 1 Joh. 4: 8.

Ingen har någonsin sett Gud. Om vi älska hvarandra, så förblifver Gud i oss, och Hans kärlek är fullkomnad i oss.

1 Joh. 4: 12.

Gud är kärlek, och den, som förblifver i kärleken, han förblifver i Gud och Gud i honom. 1 Joh. 4: 16.

Om någon säger: jag älskar Gud, och hatar sin broder, han är en lögnare. Ty den, som icke älskar sin broder, som han har sett, huru kan han älska Gud, som han icke har sett? 1 Joh. 4: 20.

I.

Det var en gång en skomakare, som med hustru och barn bodde som hyresgäst hos en bonde. Han hade hvarken eget hus eller egen jord och närde sig och de sina med sina händers arbete. Brödet var dyrt, arbetet billigt, och han lefde blott ur hand i mun. Skomakaren och hans hustru egde tillsammans blott *en* pels, och till och med den var redan helt och hållet utsliten och i trasor; redan andra året företog sig skomakaren att köpa fårskinn till en ny pels.

På hösten hade litet pengar flutit in hos skomakaren: 3 rubel i pappersmynt hade hans gumma liggande i lådan, och fem rubel 25 kopek voro ännu utestående hos bönderna i byn.

Och så begaf sig skomakaren en morgon på väg till byn för att köpa sig en pels. Han drog sin gamla vadderade nankinsjacka öfver skjortan, stack sin trerubelsedel i fickan, bröt sig en käpp vid vägen och lagade sig af efter frukosten.

»Fem rubel», tänkte han för sig själf, »får jag af bönderna, mina tre därtill, det räcker redan till fårskinnen till min pels.»

Skomakaren kom till byn. Han trädde in hos den förste bonden — denne var icke hemma; hans hustru lofvade honom, att hon nästa vecka skulle skicka sin man med pengarne; men hon gaf honom ej ett öre. Han gick in hos den andre — bonden försäkrade honom högt och dyrt, att han ej hade några pengar — endast 25 kopek för den sista lagningen betalte han honom. Då tänkte skomakaren att taga fårskinnen på kredit. Men pelshandlaren ville ej så där utan vidare lämna honom skinnen.

»Skaffa dina slantar, sade han, och välj sedan hvad ditt hjärta åstundar; vi känna nog till, huru det går med betalningen!»

Och så kunde skomakaren icke uppgöra sin affär; endast de 25 kopek för den sista lagningen hade han fått in, och en bonde hade lämnat honom att taga med sig ett par gamla filtstöflar, som han skulle lägga sulor under och beslå med läder.

Nedslagen häröfver tog skomakaren bränvin för hela de 25 kopeken och begaf sig på hemvägen utan pels. På morgonen hade han tyckt, att det var kallt, men sedan han nu fått några glas, kände han sig varm äfven utan pels. Och så går han sin väg framåt, hållande i ena handen käppen, hvarmed han dunkar mot de frusna stenarne, i den andra filtstöflarne, som han låter dingla hit och dit. Därvid håller han följande monolog:

»Jag känner mig», säger han, »äfven utan pels, rätt varm. Jag har fått mig en tår på tand, det

kristlig riktning och en framgångsrik verksamhet till de unge männens sanna väl. Må den om möjligt blifva en föreningspunkt för allt ärligt sträfvande för detta mål inom vårt samhälle!

De bidrag, som influtit till Värdskomitén i Genéve under böneveckan från svenska föreningar, uppgå till följande belopp:

Från Bo (Nerike)	kr.	2: 50
» Hernösand	»	4: —
» Karlskoga	»	5: —
» Stockholm (Brunkeberg)	»	5: 57
» Stockholm (Kungsgat.)	»	28: 56
» Sundsvall	»	15: —
» Upsala	»	3. —
Summa kr.		63: 63

Enhvar, som prenumererar å sex exemplar af Ungdomsvännen under samma adress, erhåller det sjette exemplaret gratis.

Prenumeranter i ***Stockholm*** *få tidningen hemburen, mot en afgift af 20 öre för hela året.*

Unga-kvinnors-Föreningar

Sekreterarna i landsorten uppmanas härmed hjärtligen att med snaraste sända oss korta notiser om de fester, som vi äro öfvertygade under denna sköna högtid firas här och der i landsortsföreningarne. Vi känna oss manade att säga Eder huru äfven den minsta underrättelse från verksamhetsfältet intresserar alla medlemmarne här i hufvudföreningen. Som det är sista gången på detta år, som vi i denna tidnings spalter meddela oss med våra vänner i landsorten, vilja vi tacka Eder för all kärlek under det flydda året samt påminna Eder om vigten af att de små krafterna förena sig. Måtte särskildt vår Böneförening bli en innerlig länk mellan alla dem, som nitälska för ungdomens andliga och lekamliga väl. Herren gifve oss nåd att under det nu ingångna året få erfara Kristi löfte om bönhörelse i Joh. 14: 13: «Allt hvad I bedjen i mitt namn, det skall jag göra, på det att Fadren må blifva förhärligad i Sonen».

Med en hjärtlig tillönskan om ett nåderikt nytt år förblifver jag Eder tillgifna *Natalie.*

Metersystemet.

(Enklaste förvandlingsregler. *)

1). **Huru många** *fot* **äro 6 meter?**

Svar: Sätt en nolla efter sexan (sål. 60) och dividera sedan med 3. Alltså: 20 *fot.*

2). **Huru många skålpund äro 18 kilogram?**

Svar: Dividera 18 med 3 (sål.: 6) och multiplicera sedan med 7. Alltså: 42 *skålpund.*

3). **Huru många kannor äro 16 liter?**

Svar: Dividera 16 med 8 (sål. 2) och muliplicera sedan med 3. Alltså: 6 *kannor.*

4). **Huru många meter är 25 fot?**

Svar: Skilj af sista siffran såsom decimal (sål. 2,5) och multiplicera sedan med 3. Alltså 7,5 *meter.*

5). **Huru många kilogram äro 28 skålpund?**

Svar: Dividera 28 med 7 (sål. 4) och multiplicera sedan med 3. Alltså: 12 *kilogram.*

6). **Huru många liter äro 12 kannor?**

Svar: Dividera 12 med 3 (sål. 4) och multiplicera sedan med 8. Alltså: 32 *liter.*

Obs. *Genom användande af ofvanstående regler får man ej fullkomligt noggranna resultat, men felen blifva ingenstädes större än högst 2%.*

*) Efter Ivar Lyttkens' »Praktisk hjälpreda i metriska systemet», 9:de upplagan, den bästa lilla hjälpreda i detta fall vi känna. Pris blott 25 öre.

En liten julhistoria mellan himmel och jord.

Af *L. Budde.*

(Forts. fr. föreg. n:r.)

Underligt var det, att Jens Dyrk, som var så van vid fängelset, då han ju tillbragt tredjedelen af sitt lif inom lås och bom, just denna afton skulle plågas så olidligt af tanken på alla fröjder den frihet hade att bjuda, till hvilken han redan sagt farväl. Friheten hade, medan han var i åtnjutande af densamma, visst icke skänkt honon några rena eller förädlande fröjder; men sådana de voro, voro de i alla fall det bästa han visste, och då han nu satt i sin mörka cell, döko de, den ena efter den andra, upp för hans minne, frestande och lockande honom med en oemotståndlig makt, som ingalunda blef mindre, därför att det var så omöjligt för honom att nå dem. Aldrig hade ett dryckeslag på en krog med en hop muntra kamrater, till och med om det slutade med slagsmål och blodiga pannor, synts honom så lockande som i detta ögonblick. Till och med att hungrig och törstig och utan pengar i fickan stryka genom gatorna, titta in genom fönster och dörrar och obemärkt tillgripa ett eller annat af andras egendom, för att sedan njuta dubbelt däraf, var en tanke som fylde honom med längtan och otålighet. Ja, en vild flykt öfver stockar och stenar i en hvinande blåst eller bitande köld, med lagens handtlangare hack i häl efter sig, behändigt undgående dem genom en slug vändning, andlöst ilande framåt för att undkomma dem — skulle detta icke vara ett himmelrike i jämförelse med att sitta inspärrad här! Vrida och vända sig huru han ville för att undgå dessa tankar, så kommo de dock alltid åter, till dess han fick en kväfvande förnimmelse af fuktiga kalla murar som trängde sig tillsammans omkring honom och hotade att krossa honom. Alla de mångfaldiga olika sätt, på hvilka han någonsin brutit upp en fängelsedörr och funnit vägen till frihet, drogo genom hans minne, men blott för att säga honom att här räckte de icke till, här syntes hvarje möjlighet till flykt stängd. Aldrig hade han, sedan han första gången satt i fängelse, känt ett så obändigt begär efter frihet, och nu skulle han aldrig mer få det tillfredsställdt. Han kunde icke afhålla sig från att krypa upp i fönstret och ruska i jernstängerna; han kände som skulle han velat försöka spränga murarne, genom att stöta hufvudet emot dem.

Men tyst — han hör fotsteg i gången utanför, de närma sig allt mer och mer! Det måste vara fångvaktaren som kom för att vidtaga sina förberedelser för aftonen och undersöka om allt var som sig borde. Andlös lyssnade han och förstod att han var ensam, ty denna afton hade inga andra, än de som icke kunde undgå det, tid att besöka sådana ställen. Hastigt som blixten flög en plan genom hans hufvud, hjärtat slog åter jemt och lungt i hans bröst, och han ställde sig tyst bakom dörren. Nyckeln sattes i låset och vreds omkring, dörren öppnades långsamt och försigtigt, och i samma ögonblick hade Jens Dyrk den inträdande i sina armar, slängde honom långt in i cellen och slog till dörren, i det han själf sprang ut genom densamma och åter vred till nyckeln i låset — fängelset hade bytt fånge, och detta hade skett så hastigt att icke ett ljud hunnit yttras på någondera sidan. Var det verkligen Minnets engel som vållat detta, så hade den då verkligen satt sig upp emot lagen; ty att fången låser in fångvaktaren är den upp- och nedvända verlden och kan aldrig bestå i jembredd med ett ordnadt rättsväsende. Men vi få icke glömma, att utan tvifvel englarne hafva sina egna lagar, och att man icke bör förtänka dem att de föredraga dessa, om de understundom råka i strid med jordens lagar.

Hvem som nu än var orsaken därtill, så hade det nu, liksom genom ett trollslag skett, att Jens Dyrk, väl bekant som han var med alla fängelsebyggnadens gångar och portar, några ögonblick senare stod under bar himmel, där den friska vinden svalkade hans brännande kinder och blåste hans obetäckta hår i ansigtet på honom, under det den skarpa vinterluften kom honom att draga djupt efter andan. Men det ville ännu fler underverk till för att han icke skulle förlora den vunna fördelen lika hastigt som han kommit i besittning af den. Barhufvad, nyss utsluppen ur fängelset, hvars dragt icke var beräknad för sådana tillfällen, var hans utseende ingalunda egnadt att undgå uppmärksamheten, och han hade icke gått många steg förr än han märkte att folk stannade på gatan för att se på honom, och småningom började man samlas omkring honom. Ju mer han skyndade sig, desto fler människor skockade sig kring honom, och med desto större undran betraktade de honom, till dess han plötstigt varsnade en polisbetjänt som med snabba steg närmade sig honom. Då förlorade han med ens den sinnesnärvaro han hittills bibehållit, vek af inåt en gränd och rusade i vild fart framåt utan att veta hvarthän det bar. Bakom honom ljödo ilande fotsteg, framifrån närmade sig ljud, som han knappast vågade gifva akt på, och på båda sidor hämmades han af de tysta, ogenomträngliga murarna. Gata upp och gata ned, omkring det ena hörnet efter det andra, gick det, till dess det slutligen tycktes honom att larmet tystnat. Flämtande stannade han och såg till sin förvåning att hans förföljare förlorat honom ur sigte och lemnat honom nästan ensam på gatan, och han besinnade sig icke länge, utan smög sig genom en öppen port in i en mörk förstuga. Han stannade ett ögonblick för att hemta andan, men då tyckte han sig åter höra bullret af de förföljande närma sig, och han måste vidare, hvart det än bar. Försigtigt trefvade han sig upp för en mörk trappa, där här och där en månstråle spridde ett ovisst, förvillande ljus, men där till hans glädje ingen enda människa syntes till.

Då skrämdes han plötsligt genom att höra smygande steg i trappan ofvanför sig, och i det han stannade och stirrade uppåt tyckte han sig se en dunkel skugga glida genom mörkret och ljudet af en knarrande dörr träffade hans lyssnande öra. Ett ögonblick tänkte han på att vända om, men larmet från gatan nådde återigen hotande hans öra, och han kände att han icke hade något val — framåt måste han, det måtte nu bära eller brista. Han nådde det öfversta trappsteget; snafvande öfver ett eller annat föremål som stod i vägen, tumlade han mot en på glänt stående dörr, och innan han visste ordet af, stod han i ett rum, där han i det svaga månljuset skymtade konturerna af en julgran och af en barnslig gestalt som stod under densamma. I ett nu hade Jens Dyrk, till följd af mångårig erfarenhet, återvunnit fattningen och beslutat att draga den största möjliga fördel af de för handen varande omständigheterna, och i denna afsigt skred han så tyst han kunde fram emot den skälfvande lille syndaren. Och denne var ingen annan än den stackars gossen, hvilken, huru föga än hans väg syntes förtjäna englarnes vård, en engel dock måtte hafva tagit i sitt hängn och vållat att husets invånare glömt att stänga dörren då de gingo till kyrkan. Och där stodo de nu midt emot hvarandra — den gamle förbrytaren, som redan tycktes hafva lagt till rygga och nått slutet af sin långa, långa vandring i synd och skam, och barnet som nyss tagit de första osäkra stegen på samma bana.

«Låt mig vara!» bad gossen snyftande. «Jag skall aldrig göra så mer!

«Tig, pojke!» afbröt honom Jens Dyrk häftigt, men med låg, dämpad röst. «Knyst inte, annars får du med mig att göra. Låt se att du kan hålla mun på dig, så kan jag kanske låta nåd gå för rätt!»

I sin ifver att visa sig lydig kvätde gossen strax sina snyftningar och stod så tyst som en liten råtta i det hörn dit han tagit sig.

---

har genomglödgat alla mina ådror. Ju längre jag går, desto mer glömmer jag mina bekymmer. Se på mig bara! Hvad fattas mig! Jag skall nog lefva äfven utan pels, den kan jag vara utan i all evighet. Det är bara en sak — min gumma kommer att bli ledsen. Ja, och det kan också förarga en — en sådan som jag arbetar åt honom, och han drar mig vid näsan. Men kom du bara: skaffar du mig inga pengar, så tager jag i mät din mössa, vid Gud, jag tager henne ifrån dig! Hvad skall det väl betyda! Betala utaf 25 kopek! Hvad skall man med de stackars styfrarne? De duga bara att supa upp. Du talar om nöd. Du tala om nöd, du; nå, hvad skall jag säga då? Du har ett hus du, har kreatur och allt — och jag? Allt, hvad jag har, det är jag. Du har ditt eget bröd — jag lefver af köpt; jag må bära mig åt, hur jag vill, men 3 rubel i veckan måste jag gifva ut endast till bröd. Jag kommer hem nu, och brödet fins der. Då måste jag åter gifva ut 1½ rubel. Således lemna mig också, hvad jag skall ha.»

Och så kommer skomakaren till den lilla kyrkan vid korsvägen och ser på andra sidan om denna någonting hvitt ligga invid muren. Skymningen var redan inbruten, skomakaren betraktar föremålet, men kan ej upptäcka hvad det är. En sådan der sten, tänker han, men den har ej legat här förr. Är det ett djur? Det ser icke heller ut som ett kreatur. Hufvudet ser väl ut som en menniskas, men det är något besynnerligt hvitt. För resten, hvad skulle väl i all min dag en menniska göra här?

Han gick närmare — nu kunde han se det helt tydligt. Så underligt! En verklig menniska — död eller lefvande — sittande alldeles naken lutad mot de kalla stenarne och rör sig ej. Skomakaren blir förfärligt rädd.

Här har en menniska blifvit anfallen, tänker han, beröfvad sina kläder och kastad omkull här. Går man bara dit, så kommer man se'n ej derifrån.

Alltså går skomakaren vidare. Nu står han framför den lilla kyrkan, han kan ej längre se den okände. Nu har han honom bakom sig, och se, den hvite reser sig upp och gör en rörelse, som om han såge efter honom. Skomakaren känner sig ännu ängsligare till mods och tänker:

Skall jag gå bort till honom eller ej? Naturligtvis måste du hjelpa honom, hur illa det än må vara. Men hvem känner honom, hvem kan det vara?

Det är inte godt att veta, hvarför han kommit hit. Man går dit, och han rusar på en och stryper en, och så kommer man ej derifrån, och stryper han en icke, så har man honom likväl på halsen. Hvad skall man taga sig till med en sådan naken stackare? Man kan väl inte ta de sista paltorna från sin egen kropp. Gud hjelpe mig, så att jag kommer förbi!

Han påskyndar sina steg och har snart lemnat den lilla kyrkan långt bakom sig; men hans samvete gjorde honom förebråelser.

Och skomakaren stannade.

»Hvad är det du gör, Simeon», sade han till sig sjelf. »Der omkommer en menniska i nöd, och du är rädd och går förbi? När blef du så öfvermåttan rik, att du behöfver frukta, att man kunde beröfva dig dina rikedomar? Aj, aj, Simeon, det är ej vackert gjort af dig!»

Dermed vände sig Simeon om och närmade sig varelsen. (Forts.)

git sin tillflygt, under det Jens Dyrks blickar, så långt mörkret tillät, snabbt och förskande irrade kring rummet, tills de stannade vid en tändsticksläda som blifvit kvarglömd i ett af fönstren. Det såg nästan ut som om allt på denna högtidsafton blifvit ordnadt enkom för hans skull, ty ett lyckligare fynd än tändsticksläda kunde han för ögonblicket knapt hafva gjort. Att gripa sitt byte och med till vana blifven försigtighet släppa ned rullgardinerna, var lika hastigt gjordt som tänkt, hvarpå han åter vände sig emot sin fånge, drog eld på en tändsticka och mumlade med samma dämpade röst:

»Så, nu skola vi väl taga reda på hvad du är för en karl.»

Och framför honom stod en olycklig liten gosse, darrande och halft tillintetgjord af förskräckelse, och som blott vågade kasta en ängestfull och bönfallande blick uppå honom — en sådan blick som brottslingen kastar på den stränge domaren. Det dröjde icke länge förr än Jens Dyrk hade ställningen klar för sig, och det var något så nytt och så egendomligt för honom att sålunda stå såsom den sedligt rene och upphöjde gent emot någon af sina medmänniskor, om det också, såsom vid detta tillfälle, var en aldrig så liten och obetydlig medmänniska, att han icke kunde annat än känna välbehag med den rol han spelade, under det därjämte en hemlig medkänsla stämde honom vänligt emot den stackars gossen och lät honom känna liksom ett band af kamratskap dem emellan.

»Du är på dålig väg min gosse! Skäms du icke för att stjäla?» började han därför, i det han med ogillande allvar ruskade på hufvudet. «Du har nog glömt ditt — ja hvad är det nu för ett bud du har glömt, pojke?»

Jens Dyrk föll plötsligt ur sin roll, ty sanningen att säga hade han icke besinnat, att han själf för länge sedan glömt det bud, hvilket han nu så oförmodadt fått tillfälle att åberopa; men lyckligtvis slocknade tändstickan i samma ögonblick och gaf honom en välkommen anledning att af bryta sitt misslyckade förmaningstal.

»Du har tittat efter frukterna på det här trädet, och det var rasande illa gjordt af dig», fortför han. »Men tacka du Gud att du råkat på en beskedlig människa, ty jag vill i alla fall vara snäll emot dig, fastän du icke förtjänar det. Kom hit pojke!»

Med dessa ord drog han fram gossen till julgranen och började, sedan han ånyo dragit eld på en tändsticka, med bråskande ifver plundra dess dignande grenar och förse både gossen och sig själf, under det han i samma hastiga, låga ton fortfor:

»Du skall aldrig stjäla, pojke, ty det är synd, och den slipper du aldrig i lefvande lifvet ifrån. Men hvad jag af godt hjärta skänker dig, det kan du också taga emot med godt samvete.«

Då såg den stackars gossen på honom med en blick så full af innerlig tacksamhet för den gifmildhet som så långt öfversteg allt hvad han hade väntat, att Jens Dyrk, djupt nere i sitt syndiga hjerta, kände något röra sig, som kom honom att önska, att han skulle kunna göra något för gossen. Lång stund blef honom dock icke beskärd att tänka härpå, ty ett buller nedifrån gatan skrämde honom så, att han ögonblickligen kastade den tredje eller fjärde brinnande tändstickan ifrån sig, fattade gossen i armen och hviskade:

»Kom min gosse! raska på nu ty här är det icke rådligt att du dröjer längre.»

Utanför dörren stannade han ett ögonblick och lyssnade, men då porten i detsamma öppnades och man hörde fotsteg i förstugan, hviskade han:

»Vi måste högre upp!» och uppåt skyndade de båda snabbt och tyst. Ingen af dem visste hvart det bar, men gossen höll sig fast vid den förrymde fången och kände sig säker om, att så länge han icke skilde sig från honom, var han så trygg som i den moders sköte som han mähända aldrig hade känt. Också Jens Dyrk tog honom vänligt vid handen och ledde honom varsamt framåt, som hade han glömt sin egen farliga belägenhet, för att blott tänka på gossens. Och så stego de tillsammans uppåt — visserligen blott ett litet fjät i sender — men dock uppåt, allt högre, från jorden upp emot himlen.

Ändtligen nådde de slutet af trappan, och Jens, som åter vågade tända en stryksticka, varseblef vid ändan af en lång gång en stege, som förde upp till vinden. Han böjde sig ned, gossen lade armen om halsen på honom och så bar han honom på sina armar uppför stegen och öppnade med van hand den lästa dörren, hvilken han åter stängde sedan de väl kommit in på vinden. Här voro de för tillfället i säkerhet, ty här kunde knappast någon tänka på att söka dem före nattens inbrott, och då skulle de nog slippa ut, ty Jens Dyrk hade långt före detta lärt konsten att bana sig väg genom lästa dörrar och stängda portar. De satte sig bredvid hvarandra i det innersta hörnet och beredde sig att där tillbringa sin julafton, och kanske fans denna julafton intet så bedröfligt julsällskap i hela den vackra staden. Men är icke just detta det glada budskapet från himmelen, att ingen vrå på jorden är så mörk och full af elände, att icke julens englar kunna finna vägen dit?

Jens Dyrk kunde genom mörkret otydligt skymta konturerna af gossens gestalt där han satt med armen förtroendefullt hvilande på hans knä, utan att det barnsliga sinnet tycktes hysa en enda tanke på hvem han hade framför sig, eller hvarför han blifvit förd dit han var. Då kände han plötsligt, vemodigt såsom aldrig förr, huru uselt och eländigt hans lif varit allt intill denna dag, och han kände en oemotståndlig längtan att till fullt allvar förvandla den rol som han börjat spela där under julgranen. Det var som om en sakta röst tillhviskat honom ett svagt hopp, att ännu något godt skulle kunna komma af hans förspilda lif, men därjämte greps han af en sällsam oro, som om han måste skynda sig därmed, innan det blefve för sent. Och så började han tala till gossen med denna dämpade röst, som tycktes hafva en egendomlig förmåga att göra sig tydligt hörd då man var nära intill honom, under det den alldeles dog bort redan på blott några få stegs afstånd. Minnet lade orden på hans läppar, och Hoppet visade vägen, ehuru ingen af dem såg eller anade det.

(Slut i nästa nummer.)

Annonser

Blå Bandet,

tidning för alla Sverges nykterhetsvänner, utgifves fortfarande

en gång i veckan

illustrerad, i vårdadt tryck och på godt papper, till ett pris af

1 krona 80 öre för år

(postarvode 20 öre).

Vid rekvisition på en gång af större antal exemplar lemnas för antal öfverstigande 50 ex. 50 proc., för 25 ex. 20 proc. och för 10 ex. 10 proc. rabatt.

Profnummer att utdelas bland bekanta lemnas gratis blott adress jemte porto insändes till *Blå Bandets Expedition Stockholm.*

Landsortsbor.

Skriftlig undervisning i ***Stenografi*** (Arends' system) erhålles af skicklig lärarinna mot insändande af 15 kr. till Ungdomsvännen.

A. & O. Schultén

STOCKHOLM,
2 Normalmstorg 2
och
7 Sturegatan 7.

Stora och välsorterade lager af

Garn-, Väfnader & Trikåvaror

i parti och detalj till billigaste **fabrikspris.**

Profven sändas till landsorten franco.

Doktor Henrik Berg,

6 Oxtorget 6,

mottager sjukbesök hvardagar 9—10 f. m., 2—3 e. m.; sön- och helgdagar 9—10 f. m.

Kristliga föreningen af Unga Kvinnor.

13 Norrlandsgatan, 2 tr.
Allm. Telef. 43 44.

Lokalen öppen alla hvardagar kl. 10—3, 5—10.

Söndagen den 30 dec. kl. 6,30—9 e. m. Julfest särskildt för föreningens medlemmar och gäster.
Onsdag kl. 6—9. e. m. Arbetsmöte för missionen
Torsdag » 7,30—9. Bibelklass för fabriksarbeterskor *Nytorget 46. S.*
Lördag » 6,30—9. e. m. Julfest för Ungrenen.

* Obs.! Första onsdagen i månaden för svenska kvinnors mission i Norra Afrika.

"KRONAN".

En hvar kan **gratis** erhålla en illustrerad praktupplaga af en ny **Verldshistoria** (bokhandelspris 40 kr.) som utkommer häftesvis, genom att på närmaste poststation prenumerera på **illustrerade veckotidningen KRONAN,** som genom sitt innehåll och gratispremie öfverträffar allt hittills försökt. Pris nästa år endast 1,50. Postarvode 20 öre.

OBS.! Cirka 1,000 bilder med utmärkt text. Otroligt men sant. Försumma ej tillfället!

Stockholms Kristna Ynglingaförening

Brunkebergstorg 2, nedra botten.

Denna centralt belägna lokal med snygga och billiga rum samt egna ingångar, rekommenderas som särdeles lämplig bostad åt Resande.

Obs.! Fem minuters väg från Centralstationen.

Söndagen kl. 7 e. m. Guds ords läsning ooh sång. Torsdagen kl. 8 e. m. Samtal öfver första Mosebok, som ledes af Andersson-Meijerhelm.

I Vedhandeln

4 Observatoriegatan 4

försäljes frisk och god björk- samt al- och barrved, såväl sågad som osågad jemte antracit-, sten och träkol, engelsk och svensk kokes, hemsänd till alla delar af Stockholm.

Obs.! Äfven säljas ved-, kol- och kokspoletter.

C. Berg
23 Artillerigatan 23
Stockholm

bemedlar köp och försäljning af *stads-* och *landtegendomar* samt emottager uppdrag till härvarande *under- och öfver-rätter*, ombesörjer *lagfart å egendomar, bevakningshandlingars* inlemnande, utreder *sterbhus*, förrättar *bouppteckningar* uppsätter *testamenten* samt ombesörjer *vicevärdsjöromål* och inkasseringar, m. m. Vänden Eder med förtroende till

C. Berg
23 Artillerigatan 23
Stockholm
Träffas: *kl. 10—12 f. m., 3—5 e. m.*
Allm. Telef. 73 08.

För söndagsskolor.

Lilla textboken

eller

hänvisningar till *Bibeln* som textbok i söndagsskolan. Pris 5 öre.

Obs! 100 ex. för 3 kr. hos förläggaren J. F. Lindegren, Tunnelgatan 1, Stockholm.

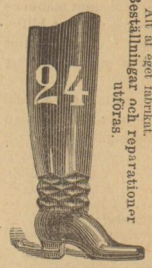

C. P. HÖGLANDERS Skoetablissement
(Etableradt 1870.)
24 Brunkebergstorg 24
Stockholm.

Rekommenderar mina allmänt välkända tillverkningar.
Alt af eget fabrikat.
Beställningar och reparationer utföras.

Allm. Telef. 68 81.

Genom **K. F. U. K:s placeringsbyrå,** 13 Norrlandsgatan, anskaffas alla sorters tjenarinnor, biträden i hushåll och affärer samt lärarinnor. Adresser och rekommendationer till utlandet lemnas åt unga flickor, som äro rekommenderade af någon af föreningens medlemmar.

EMIL LARSENS
skrädderiaffär
18 Brahegatan 18.

Obs.! **Obs.!**
Goda tygor. Solidt arbete.
Billigt pris.

Allm. Telef. 1116.

Vid Herberget

för tjenstflickor, Klara Östra Kyrkogata N:o 7, erhålla yngre tjenarinnor, som för tillfället sakna anställning, nattlogis jemte kaffe på morgonen för 35 öre. Betyg skola medföras.

På samma gång man erbjuder flickorna denna billiga fristad, vill man härmed varna dem för att lemna sina platser i hemorten, i tanke att få det bättre i Stockholm, ty »att få det bättre» lyckas nästan aldrig, så vida man icke på förhand fått säkert löfte om bestämd plats.

LINA NORDWALL,
Herbergets stiftarinna.

Å Fredrika-Bremer-Förbundets byrå, Stockholm,

finnas kvinliga arbetssökande anmälda, såsom: lektionsgifvare, svenska och utländska lärarinnor för hem och skolor, kontors- och skrifbiträden, husföreståndarinnor, sällskap och biträden i hem, föreläserskor, gymnaster, sjuksköterskor m. fl.

Till Amerika!

(Bremer-linien).

Generalagentur, Stockholm.

Utvandrare och **resande** befordras med **Norddeutscher Lloyds** kejserliga postångare till **New-York, Baltimore, Filadelfia** och **Boston** samt till **Australien, New Zeeland, Ost-Asien** och **Syd-Amerika.**

Närmare underrättelse hos

Grossh. *S. G. Borin,*
N:o 1 Packhusgränd, Stockholm.

Nilsson & Dahlbeck.

38 **Skrädderi-Etablissement** **38**

samt lager af färdiga

Gosskläder

Regeringsgatan

Stockholm.

Stockholm, David Lunds Boktryckeri 1888.

UNGDOMS-VÄNNEN.

KRISTLIG TIDNING FÖR SVERGES UNGDOM.

N:o 1. Fredagen den 4 Januari. 1889.

Prenumerationspris:
Helt år 1 kr. 50 öre, 3/4 år 1 kr. 20 öre, 1/2 år 90 öre, 1/4 år 50 öre. Postbefordringsafgift 20 öre.
Till Amerika 4 kr; Norge, Danmark och Finland kr. 3: 50.

Redaktör och ansvarig utgifvare:
Fil. kand. Gustav Sundbärg, Stockholm.
Träffas dagligen kl. 4—5 e. m. Tunnelgatan 15.

Annonser
å 8 öre pr petitrad mottagas å tidningens expedition: David Lunds boktryckeri, Humlegårdsgatan 17. Telef.: Allm. 50 88
Lösnummer: 5 öre.

Anmälan.

Ungdomsvännen anmäler härmed sin andra årgång. Fortfarande som hittills skall den vara ett organ för vårt lands ***Kristliga Föreningar af Unge Män*** *och liknande* ***Föreningar af Unga Kvinnor,*** *för alla sådana föreningar, som äro berättigade till inträde i de resp. världsförbunden af Ungdomsföreningar.*

Vår tidning skall icke sysselsätta sig med någonsomhälst af de tvistefrågor, af den ena arten eller af den andra, hvilka söndra Herrens församling. Men hvar hälst vi höra om ett arbete för ***Guds rikes utbredande,*** *skola vi i korta drag söka lämna underrättelser därom, i första rummet när arbetet afser Guds rikes utbredande bland* ***ungdomen.***

Våra ungdomsföreningars utveckling och verksamhet skola vi därför följa med ett oaflåtligt intresse. Vi hoppas äfven, att dessa föreningar själfva, deras styresmän och medlemmar, mer och mer skola skänka tidningen sitt förtroende, så att de städse låta komma till vår kännedom, närhälst något inträffar som är af betydelse för föreningens verksamhet, eller en erfarenhet är inhemtad, som kan blifva till nytta för medarbetarne å det stora gemensamma verksamhetsfältet. Så långt tidningens begränsade utrymme gör det möjligt, skola sådana meddelanden utan dröjsmål offentliggöras.

För afdelningen om föreningsväsendets allmänna organisation och de lärdomar härom, som vi kunna hemta från främmande länder, kunna vi äfven framdeles räkna på det värdefulla biståndet af fil. kand. ***Karl Fries,*** *sekreteraren i det svenska förbundet af föreningarna för unge män. Af åtskilliga andra högt värderade vänner hafva vi äfven fått löfte om bidrag. Med uppmärksamhet skola vi äfven följa vårt eget lands och grannländernas kristliga tidningspress och därur meddela våra läsare hvad som synes oss vara mäst af intresse.*

I dagens politiska frågor skall Ungdomsvännen naturligtvis alldeles icke inblanda sig. Korta, utredande artiklar öfver ämnen, som beröra det praktiska medborgerliga lifvet, hoppas vi dock understundom kunna lämna, liksom vi alltid skola sträfva att, efter måttet af tidningens utrymme, meddela hvad som kan vara af gagn för ungdomen vid uppfyllandet af dess medborgerliga skyldigheter och vid valet af lefnadsbana.

För detta ändamål torde i synnerhet få erinras om afdelningen »Frågor och svar», där vi så långt det är oss möjligt skola söka besvara till oss insända frågor, som kunna vara af ett mera allmänt intresse.

Priset på tidningen blir för nästa år i dess helhet 1 kr. 50 öre, för trefjärdedels år 1 kr. 20 öre, för halft år 90 öre och för tre månader 50 öre, allt utom postarvodet, som utgör 20 öre. Vi hoppas att våra läsare skola själfva inse nödvändigheten af den förhöjning af 50 öre pr år, som nu måste ske, då tidningen till dess nuvarande pris ådragit sina egare betydande förluster. Äfven med det högre priset för nästa år blir Ungdomsvännen en af de allra billigaste tidningar i vårt land.

Och härmed inbjuda vi till prenumeration å vår tidning, hvilken vi efter bästa förmåga skola sträfva att göra så gagnelig som möjligt för våra läsare. Särskildt inbjuda vi medlemmarne af ungdomsföreningarna att stödja Ungdomsvännen ej blott genom prenumeration utan äfven genom att städse förse den med underrättelser om den sak, som är vårt gemensamma intresse. Ungdomsvännen önskar ej blott blifva ett språkrör ***till*** *föreningarna, utan äfven ett språkrör* ***mellan*** *dessa inbördes. Och härtill kräfves samverkan mellan alla, i hvilkas tjänst tidningen arbetar.*

Stockholm i december 1888.

Redaktionen.

Nyår.

Hvad innebär ett årsskifte? Denna fråga kan besvaras på olika sätt. För en alltid vakande och bedjande samt med sitt förhållande till den flydda och kommande tiden städse förtrogen innebär årsskiftet icke mycket mera än det, att han skrifver 1889 i stället för 1888. Men då högst få menniskor *så* bära sin själ i sina händer och dagligen besinna sin synd och sin okunnighet om framtiden, så medför årsskiftet för de flesta ganska underbara ting. De bringas vanligen då att stanna en stund både inför sitt förflutna lif och inför framtiden. En viss förlägenhet bemägtigar sig många, ty de kunna icke dölja för sig, att de i det förflutna hafva syndat, och att de om framtiden veta ingenting, huru kloka de än tro sig vara. Den ene fruktar det värsta, men hoppas att det icke skall inträffa. Den andre hoppas det bästa, men fruktar att hans hopp icke skall fullbordas. Fruktan och hopp gifva så åt det hela ett drag af vemod, som hos de flesta väcker en viss religiositet till lif. Alla stå inför en framtid, men få veta hvad den bär i sitt mörka sköte. Behofvet af en ledande och skyddande hand under färden fram genom dessa mörka regioner gör sig förnimbart. Så söker då hvar och en på sitt sätt att åt sig hos en mer eller mindre okänd Gud utverka ynnest för framtiden. Den som i det följande vill vinna jordiska egodelar, för att nå *sitt goda*, vill hafva Guds hjelp dertill. Den som vill bevara sin skatt, hopskrapade penningar, vill dertill hafva hjelp af Gud. Lättingen och dagdrifvaren vill ock hafva Guds hjälp, för att utan arbete i anletes svett vinna dagligt bröd. Få äro dock de, som besinna, att Guds hjelp, godhet, bevarande och beskyddande nåd till seger både i den onda och goda dagen endast hvila öfver dem som troget vandra i Jesu efterföljd. Endast dessa veta hvad framtiden skall medföra åt dem, ty öfver densamma utbreder sig för deras ögon ett klart, stadigt lysande ljus, hvilket är sammanfattadt i Jesu ord: *Jag skall komma igen och taga eder till mig, på det att hvar jag är der skolen I ock vara.* Si, denna saliga gåfva sluter framtiden i sitt sköte för Jesu trogna! Vägen mot detta mål kan väl här i tiden gå genom pröfningar och strider, öfver gläd-jehöjder och tåredalar, men i Jesu efterföljd och segerkraft närma de sig städse målet, att få se Jesu härlighet, att blifva honom lika, ty de få se honom sådan han är.

Unge vänner! Vi hafva ingen större välsignelse att utbedja åt eder såsom nyårsgåfva än den, att Herren i barmhertighet bevarar alla Jesu efterföljare och drager alla andra in i deras led, så att vi tillsammans lysta af Jesu löftes klara ljus, frimodige i vår ande må möta den framtid, som nu mörkare än någonsin möter en syndig värld.

Enhvar, som prenumererar å sex exemplar af Ungdomsvännen under samma adress, erhåller det sjette exemplaret gratis.

Prenumeranter i ***Stockholm*** *få tidningen hemburen, mot en afgift af 20 öre för hela året.*

Stockholm år 1888.

(Strödda notiser.)

Stockholms folkmängd vid års skiftet är ännu ej känd. Om man skulle göra en gissning öfver folkökningen under det gångna året, så skulle man knappast kunna anslå den till mindre än 4,000 personer. Tillökningen i antalet rum och kök uppgick nämligen till omkring 5,500, och under de föregående åren har denna tillökning varit ganska nära lika med folkökningen. Under 1888 var dock folkökningen sannolikt lägre. Är vår gissning här ofvan riktig, så skulle Stockholms folkmängd nu uppgå till omkring 232,000 människor.

Antalet ingångna äktenskap var något lägre än föregående år och uppgick till omkring 1,930.

Födde och döde. Enligt nu tillgängliga upplysningar kan man antaga, att antalet lefvande födda barn under fjoråret utgjorde omkring 7,300, eller ett hundratal mindre än år 1887; antalet aflidne var omkring 4,800, eller vid pass 200 mindre än året förut.

Dödligheten under året uppgick till ej fullt 21 på hvarje tusental innebyggare. *Denna siffra är den lägsta som någonsin i Stockholm iaktagits.* På hvarje tusental inneb. utgjorde årliga antalet aflidne:

Åren	1816—40	45,2 ‰.
»	1841—50	38,3 »
»	1851—60	40,8 »
»	1861—70	32,3 »
»	1871—80	30,5 »
»	1881—85	24,3 »
År	1886	22,3 »
»	1887	22,2 »
»	1888	20,8 »

Sedan sextio år tillbaka har alltså dödssiffran i Stockholm nedgått till *mindre än hälften.*

Rum och kök. Under året afsynades 6,317 nya rum och kök, men nedrefvos 781 gamla, så att tillökningen utgjorde 5,536. Vid årets slut kan antalet befintliga rum och kök beräknas till 177,479. Ett tusen personer hade i medeltal vid årets slut antagligen omkr. 785 rum och kök att disponera; år 1880 däremot funnos endast 706 rum och kök för hvarje tusental inneb. Till den grad har den stora byggnadsverksamheten ökat tillgången på bostäder.

Antalet nya rum och kök var märkvärdigt nog något högre än 1887, hvilket visar att byggnadsverksamheten ännu fortgår med ganska stor kraft.

Sveriges folkmängd vid årsskiftet kan i rundt tal anslås till *4,750,000* människor. Tillväxten under året har efter all sannolikhet blott utgjort omkring 10,000 personer.

Vanligen födas i vårt land årligen ett antal af nära 140,000 barn. De aflidnes antal pläga utgöra omkring 80,000, men den stränga kylan i vintras gör att vi för år 1888 troligen få sätta de dödes antal något högre, kanske till 85,000. Utvandringen har varit något mindre än 1887, men har dock beröfvat oss nära 50,000 människor. I ersättning har vårt land sannolikt mottagit vid pass 5,000 inflyttade. Sammanslås allt detta, finna vi att folkökningen, såsom nyss nämdes, kan anses ha uppgått till omkring 10,000 människor.

För att kunna afsluta julberättelsen, hvilket vi tro många af våra läsare önska, måste vi låta flere oss tillsända artiklar stå öfver till följande nummer.

Unga-mäns-föreningar.

Föreningsmärket.

Vid flerfaldiga tillfällen har man frågat oss om betydelsen af det tecken, som återgifvits här ofvan och som utgör ett igenkänningstecken för medlemmarne af Kristliga Föreningar af unge män i alla länder. Ännu flere än de som frågat torde de vara som bära märket eller sett det, utan att närmare betänka dess sköna innebörd. Det må därför icke anses vara ur vägen att vi något redogöra för de tankar, som ligga uttryckta i vårt föreningsmärke, och med hänvisning därpå tillropa hvarandra ett lösensord för det ingående året.

Märkets nuvarande form fastställdes vid världskonferensen i London 1881. Det beslut, hvarigenom det antogs, lyder sålunda:

1. För att påminna därom att i alla världens delar våra föreningar för oss blott äro en enda, hafva vi en cirkel, delad i fem segment med de fem världsdelarnes namn, sins emellan förbundna med sirater som innefatta begynnelsebokstäfverna i våra föreningars namn på flere språk: *Kristliga Föreningar af Unge Män*.

2. I denna cirkel innefattas Kristi monogram*) sådant de gamle kristnes tro tecknat det öfverallt i sina katakomber. Det bör ständigt påminna våra föreningar, att Kristus är deras medelpunkt, deras sanna föreningsband, deras högsta mål, deras styrka och den, genom hvilken de äro till.

3. Till denna sinnebild af Kristus hafva vi fogat bibeln, dels derför att dess heliga ord af Johannes särskildt angifvits såsom det vapen, hvarmed de unge skola segra, dels ock därför att man ansett nödigt att förse vårt föreningsmärke med detta reformationens kännetecken.

Denna bibel är uppslagen vid Jesu öfversteprästerliga förbön, hvarur vi framhäft versen 21: »På det de må vara ett såsom vi äro ett.» (Joh. 17: 21.)

Dessa äro alltså de stora tankar, som detta märke afser att framkalla hos en hvar som bär det eller ser det. Att Kristus sådan han i ordet träder oss till mötes må allt mer och mer blifva den sanna medelpunkten i våra föreningar, deras stjärna och kärna, det måste utgöra målet för vår sträfvan och önskan; och visst är, att om vi blott öppna våra hjertan för honom och bjuda honom välkommen i vår krets och icke blygas för honom då han kommer, så skall han icke underlåta att komma. Och blifver han i sanning den enande och sammanhållande kraften, den medelpunkt, kring hvilken allt annat ordnar sig, då är ock visst, att det andra som vårt märke ville lära oss behjärta: den inbördes enheten, icke skall utebli fva.

Denna enhet i sträfvandet, denna inbördes medansvarighet behöfva vi lära oss känna om möjligt mera nu än någonsin. Kristi fiender rusta sig och leden ordna sig till allt väldigare sammandrabbningar. Den här, som i stället för att med enade krafter rikta sig på den förelagda uppgiften, i det afgörande ögonblicket egnar sin förnämsta uppmärksamhet åt att granska kamraternas uniformer och i minsta detalj undersöka beskaffenheten af deras vapen, är på förhand vigd till undergång. Måtte Herren få öppna våra ögon att inse sammanslutningens och enighetens ingripande betydelse!

Blifve dessa Herrens ord: »På det att de må vara ett, såsom vi äro ett» en nyårshälsning till alla våra kära föreningar i Sverige! Må de blifva den lösen vi tillropa hvarandra, och må vi under det året, som nu ingår, få skåda mången skön frukt af det sanna enhetssträfvande, hvartill dessa ord innebära en gudomlig uppmaning!

*) Så kallar man sammanställningen af de två första bokstäfverna i Kristi namn på grekiska (X = ch och P = r.)

Från Karlstad skrifves till Ungdomsvännen:

Karlstads kristna ynglingaförening hade lördagen den 22 dec. sin vanliga s. k. beklädnadsfest, hvarvid 15 fattiga barn bekläddes samt undfägnades med te.

Festen öppnades med tal af skolläraren Gelin, samt afslutades af pastor Upplings från härvarande metodist-episkopalförsamling, som särskildt med ex. ur bibeln ville visa huru en obetydlig och ringa gärning, gjord för Herrens skull, kan hafva stora och välsignelserika frukter. Sång- och musikföreningarne bidrogo äfven i sin mån att göra den talrikt besökta festen angenäm.

Lördagen den 29 december anordnades en enskild fest till invigning af vår förhyrda egna lokal vid Drottninggatan 108.

Till denna voro inbjudna predikanter m. fl., som visat sig tillgifna vår sak, samt våra musikvänner och sångföreningen. Aftonen tillbragtes angenämt, omvexlande med tal, sång och musik, hvarefter en enkel supé intogs. Efter det man ännu fått höra några sånger utföras, afslöts den enkla tillställningen af föreståndaren för härvarande missionsförening S. Andersson med uppläsande af Joh. 12: 25, jämte några korta erinringar.

Kristna ynglingar som besöka vår stad inbjudas hjärtligt att besöka oss. I samma lokal finnas äfven nykterhetsvärdshus och rum för resande, som förestås af vänner till oss.

S. G—n.

Från Sköfde skrifves till oss: Sköfde kristna ynglingaförening har nu, i likhet med Ungdomsvännen, genomlefvat sitt första lefnadsår. Vi tro oss då kunna hoppas att den ej skall dela så många andra föreningars öde, nemligen att komma af sig vid ingången. Nog har medlemsantalet minskats betydligt, men detta har icke nedslagit vårt mod utan i stället gett oss anledning att sluta oss närmare hvarandra och tätare kring sanningens fana.

Som vår stad endast är en liten småstad, måste vår verksamhet betydligt afvika från våra systerföreningars i större samhällen. Vid vinterns inbrott började vi söndagligen företaga utflykter i stadens omnejd, hållande bönemöten här och där i stugorna, men hälst i de s. k. fattighusen. Med detta ha vi sedan fortsatt, och till julen undfägnade vi våra nya vänner med små gåfvor in natura, mycket välkomna bland dessa nödens barn.

Föreningen har äfven verkat hand i hand med församlingen genom anordnandet af offentliga bönemöten, hvarvid medlemmarne mangrant ledt i bön och äfven vittnat något om Herrens värk bland oss. Dessa värksamhetssätt ha mycket välsignelsebringande återverkat på föreningen. Våra bibelsamtal ha vid senaste mötena varit ganska lifliga. Äfven våra kunskaper försöka vi uppodla genom vår lilla aftonskola, hvari meddelas undervisning i svenska språket, välskrifning, aritmetik m. m.

Bröder, glömmen icke vår uppmaning om hjälp till vårt bibliotek (influtna bidrag skola tacksamt redovisas i denna tidning), och ihågkommen oss i edra böner, ty vi behöfva såväl andlig som lekamlig hjelp.

Eder ringe broder *A. S—g.*

Unga-kvinnors-föreningar

Stockholm. K. F. U. K. hade söndagen den 20 dec. en liten fäst kl. 5 e. m. på sin lokal för att välkomna föreningens nya husmoder, bibelkvinnan Betty Sahlsten.

Sedan kaffe intagits och en gemensam sång sjungits, talade Herr Tiselius först några förmaningens ord till föreningens medlemmar om vigten att ej draga försmädelse öfver det »sköna namnet» (Jak. 2:7) det vill säga Kristi namn, så det ej blott blir en tom benämning utan en kraft för hvarje individ i K. F. U. K. Sedan några sångnummer af en blandad kvartett samt en gemensam sång sjungits, talade Herr Tiselius några hjertliga ord till den nya husmodern. Detta lilla, mera intima möte afslutades med ett kort bönemöte.

Kl. ½ 7 började föreningens julfäst då granen tändes under tonerna af en julsång. De fyra rätt stora trefliga rummen fyldes snart af en skara medlemmar samt deras vänner och anförvandter. Intendenten J. Lagercrantz talade först om den

Hvad som bevarar en människa vid lif.

En legend

af **Leo Tolstoj.**

II.

Simeon går fram till främlingen, betraktar honom och ser, att det är en ung, kraftfull man. På hans kropp äro alls inga skador märkbara; men det är tydligt, att han är alldeles förfrusen. Hopkrupen sitter han där och ser ej alls åt Simeon, liksom om han vore för svag för att slå upp ögonen. När Simeon kom alldeles inpå honom, vände mannen plötsligt på hufvudet, liksom om han kommit till medvetande, slog upp ögonen och såg på Simeon. Och från detta ögonblick fattade Simeon tillgifvenhet för mannen. Han kastade sina filtstöflar på marken, tog af sitt bälte, lade det på filtstöflarne och drog af kaftanen.

»Intet onödigt prat», säger han. »Tag på dig honom! Se, så!

Simeon fattade mannen under armen och hjälpte honom upp, hvarvid han märker, att hans kropp är smärt och välformad och hans ansigte fint. Därpå kastar han om honom kaftanen. Den andre kan dock ej få tag i armhålet. Men Simeon hjälper honom till rätta, träder in hans hand, drager på kaftanen, häktar igen den och drager ihop den med bältet. Äfven sin trasiga mössa hade Simeon tagit af för att sätta den på honom. Men han kände sig själf så kall om hufvudet, att han afstod därifrån.

»Jag är skallig och han har lockar», tänkte han och satte därmed på sig sin mössa igen.

Till sist böjde han sig ned och drog på honom filtstöflarne.

När skomakaren på detta sätt klädt på honom, säger han:

»Så där, min gosse. Nu framför allt, förstår du, laga att du blir varm. Kan du gå?»

Mannen står stilla och ser rörd på Simeon, men kan ej få fram ett ord.

»Hvarför rör du dig ej ur stället? Vi kunna väl ej bli här hela vintern. Vi måste hem. Där har du min ekkäpp, stöd dig på den, om du är svag. Marsch!»

Och mannen satte sig i rörelse. Han höll duktigt jämna steg och blef ej efter.

Så gå de en stund bredvid hvarandra och Simeon börjar:

»Hvarifrån är du egentligen?

»Jag är ej härifrån.»

»Tror väl det, folket här känner jag. Hur har du kommit hit fram till kyrkan?»

»Det får jag ej säga.»

»Sannolikt ha onda människor gjort dig något ondt.»

»Ingen har gjort mig något ondt. Gud har straffat mig.»

»Naturligtvis, allt kommer från Gud, men allt måste dock bero på något särskildt. Hvarthän ämnar du dig då?»

»Det är mig alldeles likgiltigt.»

Simeon blef allt mer förvånad. Mannen såg ej ut som en pratmakare, hans sätt att tala var blygsamt, af egen drift sade han ingenting. Nå, hvad angår det mig, tänker han och säger till den främmande:

»Om du så vill, så gå med mig hem, där kan du åtminstone hemta dig något och så kommer du härifrån.»

Så vandra de bort mot hans gård. Den isiga vinden tränger Simeon genom märg och ben och förjagar hans rus — han fryser. Pustande går han vidare, sveper sin gummas jacka fastare om sig och tänker: Så här är det beställt med mig. Bort gick jag för att köpa mig en pels, och tillbaka kommer jag till och med utan kaftan och har till på köpet en naken människa med mig hem. Matsjona kommer allt att ge mig vänliga ögonkast! Och vid tanken på sin Matsjona blir han ängslig och rädd, men när han åter ser på främligen och tänker på,

kristna kärlekens stora välsignelse, när den utöfvades i vårt hvardagliga samlif. Han slutade sitt hjertliga föredrag med en liten julberättelse. Fru Ann-Mm helsade föreningen från en af dess hängifnaste medlemmar inom den södra afdelningen, en arbeterska på Barnängens ljusfabrik, som hade ingått i den eviga hvilan den 29:dec. på f. m. Hon talade äfven några ord i anledning af 2 Petri 4: 7—11. Sedan Herr Tiselius sagt ytterligare några sanningens ord och flera sånger sjungits, serverades teet. Derefter talade byggmästar Pålman om vigten af ordhållighet, och så afslutades den angenäma fästen med ett tacksägelsemöte för det flydda årets nåd och nöd.

Nyårsnatten hade ett tjugutal medlemmar samlats för att under bön och bibelbetraktelse invänta det nya nådeåret, som vi äro vissa skall blifva ett år fullt af välsignelse för alla våra föreningar, för så vidt de lära sig att helt lita på och vänta kraft och nåd af Jesus allena!

En liten julhistoria mellan himmel och jord.

Af *L. Budde.*

(Forts. och slut fr. föreg. n:r.)

»Jag kände en gång en gosse», sade han, »hvilken började på samma sätt som du höll på att göra i afton, och nu skall jag tala om för dig huru det gick för honom.»

Gossen svarade icke, men Jens märkte att han flyttade sig närmare honom och lyssnade, hvarför han fortfor:

»Han slapp lyckligt undan, liksom jag vill försöka hjälpa dig att slippa undan i afton, men från den stunden hade han aldrig mer någon ro. Första tiden gick han omkring i en sådan ängslan, att det ännu gör mig ondt bara jag tänker på honom. Han var en liten enfaldig stackare, som trodde att alla skulle kunna se på honom hvad han gjort, och därför torde han aldrig mer se någon människa i ögonen. Han tyckte bara han ville gömma sig i mörkret, alldeles som du denna afton, men ändå var han rädd för mörkret: ibland när han sof som allra bäst, så kunde han med ens spritta upp och skrika, så det var ett elände att höra, och då hade han drömt att polisen var efter honom. Men till slut kom han underfund med att det inte var så farligt, och så försökte han göra samma konster om igen. Det gick till en tid, men så blef det upptäckt — som det alltid blir — och han blef piskad på rådhuset, så att det sved i ryggtaflan på honom. Men då han gick därifrån, var han utom sig af vrede och blygsel, ty nu visste han att han var brännmärkt och hade alla hederliga människor emot sig, och han tänkte, den arma stackarn, att han nog kunde reda sig dem förutan. Det fans väl en och annan, som talade strängt till honom om att vända om, men hvad tjänade det till så sinnad som han då var! Det fins nog dem som sådana tala till på det rätta sättet, men han som hvar och en annan här i världen hade sitt eget lynne och till honom talade de icke på rätta sättet. De dröjde icke länge förrän han åter blef gripen; då blef han satt i fängelse, och så skall du tro, pojke, att det sved i honom, ty det är bistert att komma i fängelse första gången. Det var som skulle han kväfvas där inne; han tyckte att han måste ut, kosta hvad det ville; men han måste vackert stanna där han var, och han kastade sig på golfvet och grät, som hade han fått stryk. Efter hand lärde han att finna sig i sitt öde, men då han kom ut och det icke fans någon som ville hafva med honom att göra, ingen, som mer vågade lita på honom, tänkte han att han var tvungen att fortsätta som han börjat. Han kom in och han kom ut på samma sätt, än på ett annat, och det var nästan som skulle det så vara. Men du kan tro min gosse, att han icke hade det för godt. Han blef jagad som ett vilddjur och visste sig snart ingen lefvande råd hur han skulle kunna berga sig. Svalt och frös gjorde han så att det skrek i magen på honom, och det sved genom märg och ben. Jag vet inte riktigt hur det var, jag tycker knappast att han af naturen var sämre än andra, men ändå slogs han som en djäfvul, när det gälde att slippa undan. Och många gång när han satt som råttan i fällan och väntade på att de skulle komma och taga honom, tänkte han, att det skulle vara bättre att försöka komma in på en annan väg; men det visste ingen, ty det var hans stolthet, att ingen skulle se honom modfäld, och därför visade han alltid ett muntert ansigte. Och jag vet, ta mig — nå ja, jag skulle inte svära, då du hör det, pojke — jag vet ej hur det kom sig, det ville aldrig lyckas för honom. Kanske hade han sjunkit för djupt ned för att kunna komma upp igen. Och så skall jag säga dig en sak till, som jag tror var orsaken till det — han hade Gud emot sig. «Och det *fins* en Gud!» utbrast Jens Dyrk med eftertryck, ett ögonblick förgätande sin försigtighet, men fortfor strax med samma hviskande röst som förut. «Och det skall du komma ihåg, min gosse, att honom skall man icke trotsa, ty för honom kan man aldrig slippa undan. De säga ju, att han är god», tillade han med ett vekare tonfall, »och han dömer kanske icke så strängt som andra. Men lofva mig, min lille gosse, medan vi sitta här tillsammans i vår uselhet, att du vill försöka att lyda hans vilja, ty du må tro, att det är det allra bästa som du kan göra.«

Jens Dyrk famlade i mörkret efter gossens hand, och den ne lutade sig mot förbytarens bröst, och hans tårar föllo därpå, liksom hade där funnits något att tvätta bort — om de hade makt därtill är en sak, som himlen allena vet! Så sutto de båda två en stund, och på den usla, fattiga vinden var det tyst och stilla som i en kyrka, där amen nyss förklingat.

Men hvad var det som var på färde? Jens Dyrk for plötsligt upp och lyssnade, ty ljudet af brådskande fotsteg, på ett förvirradt sätt blandadt med högröstade stämmor, fylde huset och trängde ända upp på vinden. Ovilkorligt lade Jens Dyrk sin hand öfver gossens mun för att hejda ett utbrott af förskräckelse, och åter lyssnade han med återhållen andedrägt, ängtansfullt väntande att det åter skulle bli tyst. Men larmet blef tvärtom allt starkare, fotstegen ljödo allt mer brådskande, och de högröstade stämmorna blandades allt mer förvirrande med hvarandra. Huset tycktes från vinden till källaren vara fyldt af buller och brådska, och utanför på gatan hörde han larmet af en växande människomassa.

Då slog honom en tanke af förfäran. De måste ha upptäckt att julgranen var plundrad och förstått att han varit där; nu sökte man efter honom i hela huset, och folkmassan där nere skulle vara vitne till hans undergång. Tusen gånger förbannade han sin dårskap, att han icke lämnat allt orördt där nere. Men åter undantränqdes tanken på hans egen fara af tanken på gossens, och han slöt armen fastare omkring honom liksom för att försäkra honom om att huru det än gick, skulle han dock icke öfvergifva honom. Han hade föresatt sig att han skulle föra honom frälst och fri ur detta hus; kanske var det den första kärleksfulla föresats som han på lång tid fattat, och det var måhända därför han icke kunde släppa den. Och fast man just icke kunde tycka att han skulle haft mycket med hoppet att beställa i sina dar, så var det just hans eget äfventyrliga lif som lärt honom att intill sista stunden bibehålla detsamma.

Emellertid växte larmet både inom och utom hus, och Jens Dyrk hörde huru den stege som förde upp till vinden störtade omkull. Det föreföll Jens som om en här af hämnande andar blifvit lössläpta emot honom och som vore ögonblicket nu kommet, då de skulle få honom i sitt våld. Då böjde han sig ned öfver gossen och hviskade:

«Kommer det någon, så rör dig icke, gosse. Du kan lita på, att när jag går fram så tänker ingen på dig, och så kan du väl slippa bort härifrån utan mig!

Men till hans förundran aflägsnade sig åter ljudet af fotstegen och förlorade sig efter hand, då de i ilande fart rusade utför trapporna. Småningom blef det tyst inne i själfva huset, under det larmet utanför allt mer tilltog. Vagnshjul hördes snabbt rulla öfver gatan från båda sidor, ett prasslande ljud som af en vattenstråle träffade hans öra, och nu började en obehaglig röklukt fylla vinden. Då framstod sanningen för honom i en skepnad, långt förfärligare än någonsin kunnat tänka sig den.

«Huset brinner!« ropade han högt och sprang upp, ty nu var all försigtighet öfverflödig. Kanske hade han bevarat både sig själf och gossen till en säker död.

I nästa ögonblick slog han upp vinddörrarna och röken strömmade honom tjock och kväfvande till mötes. Stegen var borta, men Jens Dyrk stod redan nedanför och tog i sina armar gossen som hoppat ned efter honom och försökte att tränga sig ned för trappan med honom. Men det var omöjligt, ty röken var ogenomtränglig och luften så het, att den nästan brände dem i ansigtet. De hade intet annat val än att återvända till ett af vindsrummen, där ljus ännu brann, och stänga dörren för att så länge som möjligt skydda sig mot röken. Och här stodo de midt emot hvarandra, just i det ögonblick som de trodde sig säkrast gripna af en starkare hand än den de sökt undfly. Jens Dyrk såg på sin lila olyckskamrat och sade med ett sorgset tonfall i rösten:

«Jag har fört dig på galen väg, min gosse, men jag menade i alla fall väl med dig.«

Men gossen lade förtroendefullt sin hand i hans och svarade:

«Aldrig har någon människa varit så god emot mig som du!»

«Det ordet skall du hafva tack för!« svarade Jens Dyrk. «Och hvad på mig ankommet, skall du icke komma att ångra det!«

Därpå såg han sig betänksamt om i rummet. I ena hörnet stod en säng och inom några minuter voro de däri befintliga lakanen sönderrifna. Men det förslog icke; gardinerna måste, så gamla och sköra de än voro, gå samma väg. Jens Dyrk gick fram emot fönstret, men vände åter om, betänkte sig ett ögonblick, lyfte med en hastig rörelse och sade:

«Kom hit ett ögonblick och låt mig se hur du ser ut!»

Gossen gick fram till honom, och, hvilka fel han än för öfrigt må hafva haft, men säkerligen var det ett kärleksfullt barnasinne som lärde honom att i denna stund visa ett modigt och gladt ansigte. Jens Dyrk slog armarne om halsen på honom, tryckte hans hufvud mot sitt bröst och stod så ett ögonblick, som hade han haft svårt att slippa honom. Och detta var icke så underligt, ty det var många, långa tider, sedan en mänsklig varelse i kärlek och förtroende hvilat mot den smula hjerta han hade, och det kunde ju dröja många, långa tider ännu, innan det åter inträffade. Så böjde han sig ned och hviskade med osäker stämma:

«Jag tycker jag skulle vilja — om jag blott vågade — nå, i Guds namn, det kan väl icke skada dig, när det sker i god mening. — Fader vår som är i himlen! Hjelp nu oss två i Jesu namn, ty nu lemna vi oss i din hand. Amen!«

Nu släppte han gossen, sprang till tönstret, slog upp det och stirrade ut. Utanför sköt taket ut ett litet stycke och dolde menniskohopen för hans blickar, men han ropade så högt han förmådde och märkte slutligen att han blifvit hörd. Rop hördes nedifrån, men ehuru han icke kunde urskilja rösterna förstod han dock, att det var omöjligt få någon hjelp nedifrån. Lugnt återvände han, fäste den starkaste ändan af tåget omsorgsfullt om gossens lif, och med ett kortare tåg, som han hastigt tillagade af de öfverblifna gardinerna, band han fast sig sjelf vid fönsterposten.

»Blunda nu gosse och håll dig fast vid mig! förmanade han, i det han steg ut på taket med honom. Men gossen vände åter ett frimodigt ansigte emot honom och kiättrade säkert och lätt ned, tills de båda stodo med fötterna i takrännan. Den djupaste tystnad herskade i folkhopen i det ögonblick då Jens och gossen visade sig, och det fans icke ett ansigte som icke orörligt och med spänd förväntan riktade upp mot dem. Men Jens Dyrk gaf icke akt derpå. Med en pröfvande blick mätte han afståndet ned till marken och såg att det var hög tid, ty lågorna slogo redan ut genom alla fönstren längs muren.

»Så farväl då!» sade han med en röst som darrade en smula, lyfte gossen öfver takrännan och började varsamt fira ned honom. Sväfvande i luften sjönk han så långsamt, att det tycktes vara en evighet innan han nådde marken, och det var så tyst, att mau kunnat höra hvarje andedrag i människoskaran. Lågorna slogo ut efter honom från hvartenda fönster, men hans

---

huru han bakom kyrkan stått och sett på honom, då jublar hans hjärta af glädje.

III.

Simeons hustru hade stått tidigt upp. Hon hade huggit ved, hemtat vatten, gifvit barnen att äta, hade själf ätit frukost och sedan tänkt öfver, när hon skulle baka bröd, i dag eller i morgon. Det fans ännu stora kanter kvar.

»Om Simeon», så räknade hon ut det, »äter middag där borta, så kommer han ej att äta mycket till kvällsvard, och då räcker brödet till i morgon.»

Hon vänder kakan, hvaraf åtskilligt är skuret, på alla sidor och tänker: »Jag låter det allt anstå med bakningen för i dag. Mitt mjöl räcker i alla händelser blott för ett bak. Jag kan nog dröja därmed till fredagen.»

Matsjona gömde brödet, satte sig vid bordet och tog fram en af sin mans skjortor, som måste lappas. Medan hon syr, tänker hon på honom, huru han nu köper fårskinn till en pels.

»Om bara pelshandlaren icke lurar honom! Min gubbe är då också bra enfaldig. Han kan ej lura någon, men honom kan hvartenda litet barn föra bakom ljuset. Åtta rubel i kontanter är ingen småsak. Därför kan man mycket väl få en bra pels. Visserligen ingen beredd, men dock alltid en pels. Hur svårt hade vi ej förra vintern att reda oss utan pels. Vi kunde ej gå till floden eller någonstans. Nu i dag t. ex. har han gått ut och tagit på sig allt, hvad som fins, så att jag ingenting har kvar. — Han har väl begifvit sig sent på hemvägen. Det vore tid för honom. Han borde vara här nu. Om han bara icke supit sig full den göken!»

I detsamma knarrade det redan i trappan. Någon sätter foten på dörrtröskeln. Hon sätter fast nålen och stiger ut i förstugan, där hon får se två gestalter: Simeon och med honom en man utan mössa, i filtstöflar.

Matsjona märker genast, att hennes man luktar bränvin. Ja, har jag icke sagt det, tänkte hon, han har supit sig full. Och då hon sedan ser, att han är utan kaftan, i blotta jackan, ingenting har att bära och tigande kryper bort i hörnet, då faller hennes mod ända ned i skosulorna. Han har slarfvat bort pengarne, tänker hon. Ja, det har han. Med den förste bäste kringstrykare har han slagit sig i hop och tager honom med sig hit till på köpet.

Matsjona låter dem gå förbi henne och in i rummet. Hon följer efter och ser, att den främmande personen är ung och mager och att den kaftan, som han har på sig, är hennes. Under densamma finnes ingen skjorta, och någon mössa har han icke heller. På samma sätt som han kommit in, så står han ännu, utan att röra sig och med nedslagna ögon. Det är ingen hederlig människa, han törs ej se folk i synen, tänkte Matsjona.

Sorgsen går hon bakom spiseln och afvaktar, hvad de båda skola taga sig till.

Simeon tager af sig mössan och sätter sig på bänken, som om ingenting förefallit.

»Nå, Matsjona», sade han, »vill du icke ge oss något att äta?»

Matsjona brummar något för sig själf, men rör sig ej; hon ser med mörka blickar än på den ene än på den andre och skakar blott på hufvudet. Simeon ser ganska väl att ett oväder är i antågande. Då han emellertid ingenting kan göra åt den saken, så låtsar han, som om han alls icke märkte någonting och tager främlingen vid handen.

»Sätt dig», säger han, »vi skola strax äta kvällsvard.»

Den andre slog sig ned på bänken.

»Hvad vill det säga? Har du inte lagat någon mat?

Då kokar Matsjonas galla öfver.

(Forts. å nästa sida.)

kom lyckligt förbi. Det knakade i det skröpliga tåget, men det höll dock till dess han var blott ett par alnar från målet. Då brast det högt uppe i de sköra gardinremsorna, men hundradetals händer sträcktes upp för att taga emot honom. Han stod räddad midt ibland dem, och Jens Dyrk hade utfört sin föresats att föra honom frälst och fri ur detta hus. Nu bröts tystnaden, och samma folkhop, som ör ett par timmar sedan skulle jagat honom tills den haft honom fjättande för sina fötter, brast nu ut i ett dånande jubelrop för honom och sträckte sina armar emot honom, der han stod på sin skröpliga bro mellan himmel och jord, med det söndersliten tåget fladdrande kring händerna, liksom en flagg på half stång. Nu brakade det under hans fötter — de sågo honom böja hufvudet och knäppa händerna, och ögonblicket efter låg han krossad och orörlig för deras fötter.

En polisbetjent böjde sig ned öfver honom, men studsade då han fick se hans ansigte och utbrast:

»Det är ju Jens Dyrk, som brutit sig ut ur fängelset i afton!»

Alla de deltagande ansigtena, som trängdes omkring honom, sågo tvekande på hvarandra, men en röst i hopen sade:

»Gud har gifvit honom en god julgerning att göra, och han har gjort den. Derför tager jag af mig hatten för honom, hvem han än må vara!»

Ingen såg hvarifrån rösten kom, men den ljöd kraftfull och trygg, och såsom på ett maktbud blottade alla närvarande under tystnad sina hufvuden för Jens Dyrks dödliga kvarlefvor. Detta var jordens julgåfva till honom, men en ännu bättre hade den att gifva honom, ty en liten gosse kastade sig ned öfver honom, lade hufvudet på hans bröst och lät ännu en gång sina tårar falla derpå.

Men hvart togo Hoppet och Minnet vägen?

För min del tror jag att Hoppet bar honom in till himlens julgrädje, »der englarna fröjdade sig mer öfver honom än öfver nio och nittio rättfärdiga«, som denna afton också funno vägen dit.

»Men du, kära jord!» sade Minnet och blef stående hos den gråtande gossen, »kom ihåg att det fins en i himlen, som nu har anförtrott dig denna lilla gosse! Han har sändt dig honom såsom en julgåfva ofvanifrån, och en gång skall du ställas till räkenskap för huru du fylt din pligt emot honom.»

Frågor och svar[1]).

7). Hvad fordras för inträde vid Akademiens för de fria konsterna läroverk?

Svar: a) *för målare och bildhuggare* fordras: god fräjd; minst 16 års ålder; nöjaktig skicklighet i klotsritning med skuggning samt i teckning efter landskaps- och figurplanscher, skulpterade ornament och delar af människofiguren; en förberedande kurs i linearritning och perspektiv; samt att hafva genomgått tredje klassen af ett allmänt läroverk eller eljes visa sig ega deremot svarande bokliga kunskaper jämte tillräcklig färdighet i rättskrifning och räkning, som af läroverkets styrelse godkännes; — b) för inträde i skolan för *byggnadskonst* fordras att ha genomgått den fyraåriga kursen vid Tekniska Högskolans fackskola för byggnadskonst eller Chalmerska institutet i Göteborg.

Målare och bildhuggare kunna inhemta ofvanstående kunskaper och färdigheter genom en kurs vid Tekniska Skolan.

[1]) Insända frågor besvarade af tidningens redaktion.

Annonser

Kristliga föreningen af Unga Kvinnor.

13 Norrlandsgatan, 2 tr.

Allm. Telef. 43 44.

Lokalen öppen alla hvardagar kl. 10—3, 5—10.

Söndagen den 6 jan. kl. 6— 9 e. m., bibelklass och månadsmöte.

Obs.! Kl. 2 e. m. samling vid Haga grindar för de af föreningens medlemmar som vilja följa en hemgången syster till den sista hvilan.

Måndag och torsdag kl. ½6—½8 och 8—10 e. m. engelska lektioner.

Tisdag kl. 6 e. m., distriktmöte; kl. 8 bönemöte.

A. & O. Schultén

STOCKHOLM,

2 Normalmstorg 2

och

7 Sturegatan 7.

Stora och välsorterade lager af

Garn-, Väfnader & Trikåvaror

i parti och detalj till billigaste **fabrikspris.**

Profven sändas till landsorten franco.

Doktor Henrik Berg,

6 Oxtorget 6,

mottager sjukbesök hvardagar 9—10 f. m., 2—3 e. m.; sön- och helgdagar 9—10 f. m.

"KRONAN".

En hvar kan **gratis** erhålla en illustrerad praktupplaga af en ny **Veridshistoria** (bokhandelspris 40 kr.) som utkommer häftesvis, genom att på närmaste poststation prenumerera på **illustrerade veckotidningen KRONAN**, som genom sitt innehåll och gratispremie öfverträffar allt hittills försökt. Pris nästa år endast 1,50. Postarvode 20 öre.

OBS.! Cirka 1,000 bilder med utmärkt text. Otroligt men sant. Försumma ej tillfället!

Stockholms Kristna Ynglingaförening

Brunkebergstorg 2, nedra botten.

Denna centralt belägna lokal med snygga och billiga rum samt egna ingångar, rekommenderas som särdeles lämplig bostad åt Resande.

Obs.! Fem minuters väg från Centralstationen.

Söndagen kl. 7 e. m. Guds ords läsning och sång. Torsdagen kl. 8 e. m. Samtal öfver första Mosebok, som ledes af Andersson-Meijerhelm.

I Vedhandeln

4 Observatorigatan 4

försäljes frisk och god björk- samt al- och barrved, såväl sågad som osågad jemte antracit-, sten och träkol, engelsk och svensk kokes, hemsänd till alla delar af Stockholm.

Obs.! Äfven säljas ved-, kol- och kokspoletter.

C. Berg

23 Artillerigatan 23

Stockholm

bemedlar köp och försäljning af *stads-* och *landtegendomar* samt emottager uppdrag till härvarande *under-* och *öfver-rätter*, ombesörjer *lagfart å egendomar*, *bevakningshandlingars* inlemnande, utreder *sterbhus*, förrättar *bouppteckningar* uppsätter *testamenten* samt ombesörjer *vicevärdsgöromål* och inkasseringar, m. m. Vänden Eder med förtroende till

C. Berg

23 Artillerigatan 23

Stockholm

Träffas: *kl. 10—12 f. m., 3—5 e. m.*

Allm. Telef. 73 08.

För söndagsskolor.

Lilla textboken

eller

hänvisningar till *Bibeln* som textbok i söndagsskolan. Pris 5 öre.

Obs! 100 ex. för 3 kr. hos förläggaren J. F. Lindegren, Tunnelgatan 1, Stockholm.

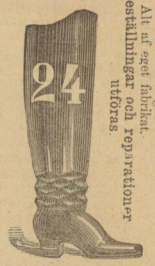

C. P. HÖGLANDER'S Skoetablissement

(Etablerad 1870.)

24 Brunkebergstorg 24

Stockholm.

Rekommenderar mina allmänt välkända tillverkningar.

Alt af eget fabrikat.

Beställningar och reparationer utföras

Allm. Telef. 68 81.

Genom **K. F. U. K:s placeringsbyrå**, 13 Norrlandsgatan, anskaffas alla sorters tjenarinnor, biträden i hushåll och affärer samt lärarinnor. Adresser och rekommendationer till utlandet lemnas åt unga flickor, som äro rekommenderade af någon af föreningens medlemmar.

EMIL LARSENS skrädderiaffär

18 Brahegatan 18.

Obs.! Obs.!

Goda tyger. Solidt arbete.

Billigt pris.

Allm. Telef. 7116.

Vid Herberget

för tjenstflickor, Klara Östra Kyrkogata N:o 7, erhålla yngre tjenarinnor, som för tillfället sakna anställning, nattlogis jemte kaffe på morgonen för 35 öre. Betyg skola medföras.

På samma gång man erbjuder flickorna denna billiga fristad, vill man härmed varna dem för att lemna sina platser i hemorten, i tanke att få det bättre i Stockholm, ty »att få det bättre» lyckas nästan aldrig, så vida man icke på förhand fått säkert löfte om bestämd plats.

LINA NORDWALL,
Herbergets stiftarinna.

Å Fredrika-Bremer-Förbundets byrå, Stockholm,

finnas kvinliga arbetssökande anmälda, såsom: lektionsgifvare, svenska och utländska lärarinnor för hem och skolor, kontors- och skrifbiträden, husföreståndarinnor, sällskap och biträden i hem, föreläserskor, gymnaster, sjuksköterskor m. fl.

Till Amerika!

(Bremer-linien).

Generalagentur, Stockholm.

Utvandrare och **resande** befordras med **Norddeutscher Lloyds** kejserliga postångare till **New-York, Baltimore, Filadelfia** och **Boston** samt till **Australien, New Zeeland, Ost-Asien** och **Syd-Amerika.**

Närmare underrättelse hos

Grossh. *S. G. Borin,*
N:o 1 Packhusgränd, Stockholm.

Nilsson & Dahlbeck.

38 **Skrädderi-Etablissement** **38**

samt lager af färdiga

Gosskläder

Regeringsgatan

Stockholm.

»Jo, det har jag nog, men inte för dig! Jag ser du har också druckit upp ditt förstånd. För att hemta en pels gick han bort, och utan kaftan har han kommit tillbaka, och har till på köpet släpat hem en naken landstrykare! För er, era supare, fins ej någon kvällsmat.»

»Nog, Matsjona! Hvarför pratar du utan vett och sans? Fråga dock först, hvad det här är för en människa.»

»Säg hellre, hvar du gjort af pengarne.»

Simeon for med handen ned i jackfickan, drog fram ett litet papper och vecklade ut det.

»Pengarne — där har du dem, och Trifonoff har ej betalt något, han lofvade att göra det i morgon.»

Matsjona blef ännu mer förargad: ej köpt pelsen, satt den sista kaftanen på den förste nakne stackare och på köpet också dragit hit honom.

Hon ryckte pengarne från bordet och gömde dem.

»Jag har ingen kvällsvard. Föda hvarje trashank och drinkare, det fattades bara!»

»Ack Matsjona, håll då munnen på dig! Hör först, hvad man säger dig.»

»Hvad tjenar det till att höra hvad en sådan drucken fårskalle säger! Nu förstår jag mycket bra, hvarför jag icke för något pris i verlden ville gifta mig med dig. Min mor gaf mig linneväf i hemgift, den har han också supit upp, en pels skulle han köpa — den har han också gjort af med.»

Simeon ville förklara för sin hustru, att han endast hade förstört tjugofem kopek, han vill säga henne, hvar han funnit den främmande mannen, men Matsjona låter honom ej få ordet. Det ena ordet jagar det andra. Hvad som skett för tio år sedan, allt kommer nu fram igen.

Matsjona retade upp sig allt mer och mer genom sitt tal. Hon rusar på Simeon och griper honom i rockärmen.

»Hit med min jacka! Det är det enda, som jag har kvar; äfven det har han tagit på sig sjelf. Hit med den, fördömde hund, må pesten taga dig!

Simeon började draga af jackan och vred om ärmen; hustrun drog i den, så att alla sömmar knakade. Hon ryckte till sig jackan, slängde den öfver hufvudet på sig och lade handen på dörrklinkan. Hon ville bort därifrån, och likväl stod hon kvar. Hjärtat ville sprängas sönder i bröstet på henne — hon ville kväfva det onda därinne och äfven veta, huru det egentligen förhöll sig med den främmande mannen.

(Forts.)

Stockholm, David Lunds Boktryckeri 1889.

UNGDOMS-VÄNNEN.

MITT LJUS MINSKAS EJ. — KRISTLIG TIDNING FÖR SVERGES UNGDOM. — DITT ORD ÄR EN LYKTA FÖR MINA FOTTER.

N:o 2. Fredagen den 11 Januari. 1889.

Prenumerationspris:
Helt år 1 kr. 50 öre, 3/4 år 1 kr. 20 öre, 1/2 år 90 öre, 1/4 år 50 öre. Postbefordringsafgift 20 öre.
Till Amerika 4 kr; Norge, Danmark och Finland kr. 3: 50.

Redaktör och ansvarig utgifvare:
Fil. kand. Gustav Sundbärg, Stockholm.
Träffas dagligen kl. 4—5 e. m. Tunnelgatan 15.

Annonser
à 8 öre pr petitrad mottagas å tidningens expedition: David Lunds boktryckeri, Humlegårdsgatan 17. Telef.: Allm. 50 88.
Lösnummer: 5 öre.

Guds inbjudning till bön.

»Mitt barn, det är icke nödvändigt att veta mycket för att kunna behaga mig; det är nog att älska mycket. Tala till mig såsom till en moder, då hon sluter dig till sig. Är det någon för hvilken du önskar bedja? Uppgif namnen på dina slägtingar eller vänner; efter hvarje namn bifoga hvad du vill att jag skall göra för dem. Begär mycket, begär mycket, ty jag älskar storsinta själar, som förgäta sig sjelfva för andras skull. Nämn för mig de fattiga du önskar hjelpa, de sjuka du ser lida, de syndare du vill hafva frälsta, och dem som hafva vändt sig ifrån dig, och hvilkas tillgifvenhet du önskar återvinna.

Skrif, om du så vill, en lång lista på alt hvad du önskar, på alla din själs behof, och kom sedan och läs upp dem för mig. Säg mig uppriktigt, hur högmodig du är, hur lättretad, sjelfvisk, stygg och likgiltig i det goda. Rodna icke stackars barn; himmelen hyser många helgon, som egt fel lika dina, men de bådo till mig och så småningom rättades deras fel.

Tveka icke att af mig begära välsignelser till kropp och sinne, till helsa, minne och framgång.

Jag förmår gifva dig allt och gifver alltid sådant som gör själarne allt mera heliga.

Hvad begär du i dag, mitt barn? Ack, om du visste, hvad jag längtar att få göra dig godt. Är du upptagen af planer? Lägg dem alla inför mig. Önskar du glädja din moder, din familj eller dem, af hvilka du beror? Hvad vill du göra för dem? Och hvad mig angår, har du ingen tanke på nitälskan för mig? Önskar du icke göra något för dina vänners själar, hvilka måhända hafva förgätit mig?

För till mig allt ditt misslyckande, och jag skall visa dig dess orsaker. Har du inga bekymmer? Hvem har förorsakat dig lidande? Tala om för mig allt, tilläggande att du vill förlåta och glömma, och då skall jag välsigna dig. Fruktar du för något visst smärtsamt? Hyser du i ditt hjerta någon ogrundad fruktan, som dock plågar dig? Anförtro dig helt i min vård. Jag är här. Jag ser allt detta och skall icke öfvergifva dig.

Har du ingen fröjd att låta mig få del af? Hvarför får jag ej dela din glädje? Säg mig det uppmuntrande och hugsvalande som händt dig sedan i går. Ett oväntadt besök, som gladde dig, en hastigt försvunnen fruktan, en öfverraskande framgång, en kärleksbevisning, ett bref, en gåfva. Allt detta har *jag* beredt dig. Du kan visa *mig* din tacksamhet. Är du besluten att icke vidare utsätta dig för den der frestelsen? Icke längre umgås med den der ogudaktiga personen, hvars närvaro stör din själs frid? Vill du bevisa kärlek mot den der som gjorde dig ondt?»

Mitt barn, gå nu till verket och var stilla, ödmjuk, undergifven, kärleksfull; kom så tillbaka i morgon med ett ännu mera hängifvet och af kärlek fyldt hjerta så skall jag välsigna dig ännu mer.»

(Fr. eng. af T. Cd. i Vecko-Posten.)

Kristendomen i Japan.

Japan är ett förunderlig land. Det synes som skulle dess folk kanske komma att gifva det hittills enda exemplet på att en stor och mäktig stat i våra dagar öfvergår från hedendomen till kristendomen af rent politiska och praktiska beräkningar. Vi behöfva ej säga, att vinsten från rent kristlig synpunkt af ett sådant steg skulle åtminstone till en början blifva ringa. Hvad fortsättningen skall blifva, torde väl till en stor del komma att bero på den europiska kristenhetens nit och allvar att begagna sig af den dörr, som här öppnas.

Om det nuvaranade religiösa tillståndet i Japan skrifves, enl. Sv. Dagbl., till en östsiatisk tidning:

»Sintoismen (landets urgamla religion) är, praktisk taladt, utslocknad, buddhaismen vissnar bort, och dess prester inse att dess dagar äro räknade. På många ställen hafva de antagit de utländska namnen biskop och reverend (präst) och inrättat söndagsskolor. Vid buddhaistkollegiet i Kiota undervisar en kristen man i Gamla testamentet. Kejsarriket är nära färdigt att mottaga vesterns religion, och om den kristna kyrkan öfverallt vaknade upp och genast sände tusen predikanter dit, så vore det möjligt, att vi om få år finge se det underbara skådespelet af »en på en dag född nation». Det buddhaistiska inflytandets stora makt, som i Kina bragt våra största ansträngningar på skam, är i Japan undanröjd. Alla tänkande män, till och med sådana »som alls icke bekymra sig om dylika ting», säga att kristendomen är landets framtidsreligion. De bättre klasserna helsa med glädje främlingarnes ankomst till landet, och höga japanska embetsmän umgås gerna med evangelii tjenare.»

Från skilda håll.

Stockholm den 11 januari.

Samarbete i välgörenhet. En komité har nu bildats med uppgift att söka förbereda ett samarbete på välgörenhetens fält.

Ledamöter i komitén äro öfverståthållaren, kyrkoherden Bergman, redaktör Beckman, major Lagercrantz och roteman Nyström samt grefvinnan Cronstedt, fru Coralie Zethræus och professorskan Montelius.

Ändamålet med den tillämnade byrån är i korthet

att främja samverkan mellan enskilda välgörande personer, privata välgörenhetsinrättningar och den offentliga fattigvården samt härigenom sätta välgörenheten i stånd att lemna mera kraftig och sjelfständig hjelp;

att förskaffa noggranna uppgifter om de hjelpsökandes vilkor och behof samt bästa sättet att bistå dem;

att motarbeta yrkestiggeri genom utdelandet af »undersökningskort» och förande af ett register öfver yrkestiggare;

att lemna anvisning på arbete;

att söka sprida upplysningar om en sann välgörenhets grundsatser och metoder samt bland de fattigare klasserna söka befordra insigt i hvad som rör helsovård, sparsamhet och »sjelfhjelp».

»Att ingenting må förfaras.» Intet är värdelöst för välgörenheten. »Föreningen för fattiga barns beklädnad» i Kristiania, hvilken har till uppgift att genom insamling af sådana saker, som annars bortkastas såsom värdelösa, samt genom inkomna gåfvor anskaffa kläder till julgåfvor åt fattiga barn, har under de två senaste åren insamlat pappersaffall, flaskkapslar, kork, använda frimärken och cigarrspetsar.

Priset på *pappersaffall* har varit lågt; dock har insamlingen gifvit omkring 300 kr. årligen. *Flaskkapslarne* gåfvo 1887 omkring 200 kr., men denna summa anses icke kunna nås för år 1888. För *kork* inflöt i fjor omkring 700 kr. mot 163 kr. 1887 och 53 kr. 1886. *Begagnade frimärken* hafva under de båda sista åren gifvit tillsamman 230 kr. Insamlingen af *cigarrspetsar* har inbragt 50 kr.

Föreningen har under hvartdera af åren beklädt 60 gossar och 40 flickor. Full drägt består för gossar af tröja, väst, byxor, två skjortor, två par strumpor och ett par stöflar, samt för flickor af kjol, yllelif, två lintyg, två par kalsonger, två par strumpor och ett par skor.

Dessutom har föreningen 1887 gifvit 106 barn strumpor och skor samt i fjor 170 barn skor och strumpor och 24 barn underkläder. Den har således under dessa två år varit i tillfälle att lemna 300 barn beklädnadshjelp.

Kläderna hafva utdelats bland folkskolornas barn efter samråd med deras lärare och lärarinnor.

I Danmark finnes äfven en dylik förening, som lär öfva en synnerligt nyttig verksamhet.

Också i Göteborg arbetar sedan någon tid en förening med samma syfte. I Stockholm har däremot ännu icke någon sammanslutning i detta afseende åstadkommits, och tillvaratagandet af saker, som anses såsom onyttiga eller obehöfliga, praktiseras nog ytterst sällan i Stockholm, ehuru, såsom nu synes, därigenom kunde göras ej så liten nytta.

Särskildt i dessa »inventeringarnes» dagar kan det emellertid vara skäl att, såsom ock en insändare till en annan tidning gjort, erinra om värdet för de behöfvande af mycket, som synes värdelöst. »Om inventering i vrår (*vindskontor* synnerligast), som sällan besökas af husmodern, nu gjordes,» skrifver denne insändare, »och det onyttiga toges tillvara och skänktes till de behöfvande, så gjordes för visso härigenom för många, som äro i saknad af alt, en stor och välsignelserik tjenst.»

Folkökningen i våra städer under förra året har, med frånseende af Stockholm och Göteborg, uppgått till omkring 8,000 personer, eller ungefär lika mycket som föregående år men mindre än som annars i allmänhet är händelsen.

Staden *Luleå* har under det gångna året ökat sin folkmängd med ej mindre än 7- à 800 personer, eller mer än 20 % af dess förutvarande folkmängd; en så stor folkökning på ett enda år torde knappast någonsin ha i en svensk stad förekommit. *Umeås* folkmängd har däremot *minskats* med 200 personer, naturligen till följd af branden. *Sundsvall* har redt sig bättre och ökat sin folkmängd med 144 personer, hvilket dock är mindre än vanligt.

I Stockholm och Göteborg plägar folkökningen vara lika stor som i alla våra öfriga städer tillsammantagna. Om detta jämväl i fjor var händelsen, skulle samtliga svenska städers folkmängd vid årsskiftet ha uppgått till 857,000 människor.

Penningar från Amerika. Under förra året sändes från Amerika till hemmavarande slägtingar och vänner i Sverige ej mindre än nära 2 1/2 millioner kr.; år 1887 utgjorde dessa sändningar blott 1 1/3 mill. De 2 1/2 mill. fördelades på 33,000 mottagare, så att medeltalet var ungefär 70 à 80 kronor på hvar och en.

Under de åtta år, som förflutit sedan senaste folkräkning, har Norrlands folkmängd ökats med 85,000 personer, staden Stockholms med 60,000 och mellersta och södra

Sveriges öfriga städers med 90,000; men däremot har folkmängden å mellersta och södra Sveriges landsbygd under samma tid *minskats* med 75,000 personer. Folkmängden ökas alltså i städerna och i Norrland, men eljes aftager den.

Utvandringen. Under år 1888 ha nära 50,000 personer utvandrat från Sverige, och under de sista åtta åren sammanlagdt 320,000 personer.

Ensamt af ynglingar i den gamla beväringsåldern (20—25 år) ha under dessa åtta år utvandrat inemot 50,000, eller en större trupp än hela vår indelta armé.

Sveriges järnvägar egde vid årsskiftet en längd af 7,571 kilometer, hvaraf 2,531 km statsbanor och 5,040 km enskilda banor. Tillökningen under året utgjordo 183 km. På hvarje tiotusental af folkmängden har Sverige 16 km järnvägar, medan iatet annat land i Europa hinner ens till 10 km för hvarje tusental inb. Våra svenska järnvägar ha emellertid varit mycket billigare att bygga än de utländska.

Unga-mäns-Föreningar.

Från verldskonferensen i Stockholm

meddela de utländska K. F. U. M.-tidningar, som komma till oss, alltjämt intressanta skildringar. Bland andra innehöll nyligen »The Young Mens Christian Magazine,» organ för Skottlands samtliga K. F. U. M., en uppsats som vi här återgifva.

»Vid ett möte som nyligen hölls i Alloa lemnade Rev. R. Mac Kenzil och Mr. Henderson Smith, vårt värderade reseombud, en redogörelse för sina intryck från världskonferensen i augusti. Den förre slöt med följande ord: »Det var en märklig samling, lika ovanlig genom sin storlek som sin betydelse. Den var den största i sitt slag, som egt rum: den hade sammantört män af alla olika afdelningar af den kristna kyrkan. Där voro personer, som skulle bära med sig intryck därifrån till världens aflägsnaste trakter, för att åt andra meddela den välsignelse de själfva däraf erfarit. De skola, såsom de ock redan gjort, omtala den underbara enighet som herskade, den högtidsstämning som rådde, det djupa allvar, som utmärkte hvarje talare, den sant kristliga fördragsamhet och broderskärlek, som tycktes bo i hvarje hjärta.

En sådan förening har att vänta stor anslutning af de unge männen, då den kan erbjuda dem delaktighet i en organisation, som omfattar hela världen och lyfter dem öfver de klyftor, som olycksaligt vida och djupa skilja de kristna åt. Genom denna organisation tillbakavisas världens bittert hånfulla: »Se huru dessa kristne älska hvarandra.» Här hafva vi ett bevis på enheten inom Kristi kyrka. Här hafva vi en uppfyllelse, om ock i smått, af Herrens bön: »att de må alla vara ett, på det att världen må tro att du har sändt mig». Här hafva vi en försmak af himlen, ty här var »en stor skara af alla folkslag och stammar och folk och tungomål, tillbedjande Gud.»

Francisco Albricias, Spaniens representant vid världskonferensen, har efter att hafva utstått det fängelsestraff, som ådömts honom för förment religionsbrott, antagit befattningen såsom generalsekreterare vid K. F. U. M. i Madrid, som skall anordnas i öfverensstämmelse med föreningarna i andra större städer, med undervisningskurser, föredrag, bibelklasser m. m.

Om du har lust att tjäna Herren Kristus, så frukta icke att han ej skall använda dig. Om han har någon särskild tjänst att lemna dig i uppdrag, så skall han äfven gifva dig en särskild ledning.

Vi måste göra med vårt samvete såsom man plägar göra med sina rum. Om man vill hålla sina rum i ordning, så gör man där rent hvarje dag.

Konsortiet

för tidningen ***Ungdomsvännen*** *förberedes härmed på att ett högst vigtigt möte kommer att hållas någon af de första dagarne i nästa vecka, vid hvilket* ***alla konsortiets medlemmar böra närvara.***

Kallelse sker framdeles.

Sekreteraren.

Unga-kvinnors-Föreningar

Bibelämnen. De gemensamma bibelämnena för K. F. U. K. under 1889 komma, såsom redan omnämts, att handla om tio berg. För januari blir ämnet **Ararat.** — Första söndagen: *Syndafloden.* 1 Mos 7: 17—24. 2 Petr. 3: 6. — Andra söndagen: *Arken.* 1 Mos 8: 5. Ebr. 11: 7. — Tredje söndagen: *Hvilans söta lukt.* 1 Mos. 8: 21. 2 Mos. 29: 18. Matt. 3: 17. Ef. 4: 2. — Fjärde söndagen: *Guds förbund och dess tecken.* 1 Mos. 9: 8—17. Hes. 1: 28. Upp. 4: 3. — **Ämne för lof.** För de förmåner, nationella och personliga, som vi besitta i en öppen bibel. — **Ämne för bön:** Att vi må vara trogna det ljus, som i allt blifvit oss skänkt, och tillväxa i andlig upplysning; för missionsverksamheten på hela jorden och för våra främmande systrar i världen.

Tänkespråk för år 1889.

»Gud är vår tillflykt och kraft». »En mästare till att hjelpa». »Han förmår bevara».

»Gud är vår tillflykt och kraft». (Eng. öfvers.) Detta är vårt tänkespråk för i år, och ett tänkespråk som innehåller ett stort och ljufligt löfte. Måtte det i oss bevisa sin sanning. Det säger oss hvad Gud på tvänne sätt är för sitt folk; först en tillflykt för dem, som äro i fara, och sedan deras kraft som befinna sig i trygghet.

»Gud är vår tillflykt». Detta står först, ty vi måste hafva känt Gud såsom vår tillflykt, innan vi kunna känna honom såsom vår kraft. Jag hoppas, att många af våra medlemmar, som ännu känna sig osäkra, skola läsa detta, och derför frågar jag dem mycket allvarligt: »Hvad viljen I taga eder till, om I ej egen någon tillflykt? I befinnen eder i fara. En dag skola alla edra dolda och förgätna synder anklagande träda fram för edert minne, och I skolen nödgas fly. Men hvarthän? Gud säger: »Haglet skall drifva bort den falska tillflykten, och vatten skola föra bort skärmen» (Es. 28: 17). Det gifves falska tillflyktsorter som kunna synas oss mycket säkra, till dess stormen kommer, men som då visa sig vara utan allt värde. Hvilken tillflykt skall du välja? Du måste ega ett ställe, der du ej kan nås af dessa trenne förföljare: djefvulen, Guds öfverträdda lag och din egen skuld. Det enda ställe, der ej de kunna nå dig, är Gud sjelf. Djefvulen kan ej följa dig till Gud. Guds lag kan visserligen komma och säga: »Jag gör anspråk på den flickan, hon har öfverträdt mig otaliga gånger»; men från din tillflykt ljuder svaret med Guds egen röst: »Jag har uppfylt lagen och räknar henne det till förtjenst». Din egen skuld träder hotande fram, men du kan säga: »Han har sagt, att han ej skall kasta ut den som kommer till honom; han har sagt, att hans blod skall rena mig från all synd, och han är trofast och rättvis samt skall hålla sitt ord».

»Är Gud din tillflykt? Förvissa dig derom, så att du trygg och utan fruktan må begynna det nya året. Det finnes ingen annan, som kan förlåta dig. Det finnes ingen annan som kan tillsäga dig din förlåtelse. Ingen människas ord är tillfyllestgörande. En sådan kan säga: »Tag din tillflykt till det ord, som jag uttalar öfver dig, jag skänker dig aflösning», men litar du blott på *hans* ord, på en människas, då är det endast en »falsk tillflykt». Det anklagande haglet skall begynna falla, och du skall finna dig utan skydd och ej våga anförtro din själs förvar åt någon annan än Gud sjelf. Gud och ingen annan måste vara vår tillflykt. Ingen människosjäl kan ansvara för en annans skuld. »Kan dock en broder ingen förlösa, eller med Gud någon försona». (Ps. 49: 8).

I sanning, han är en »mästare till att hjelpa». Slå upp stället hvarifrån dessa ord äro hemtade, (Es. 63: 1), och du skall finna på hvad sätt han är en »mästare till att hjelpa». Det är genom hans »röda klädnad», hans »färgade kläder», hvilka säga oss, att han varit på Golgata, mött fienden ensam, utmanat och nedgjort honom. Det är segrarens blod som fläckar hans klädnad. Han har för alltid besegrat våra själars fiende. Nu kan han säga: »Om än edra synder vore blodröda, så skola de dock varda snöhvita, och om de än vore såsom rosenfärg, så skola de dock varda såsom en ull». Han tager ditt *röda* och skänker dig sitt *hvita*. Jesu sår äro vår tillflykt. (Forts.)

Hvad som bevarar en människa vid lif.

En legend

af **Leo Tolstoj.**

IV.

Matsjona stannade således kvar och sade:

»Vore det en hederlig människa, så vore han ej alldeles naken, han har ju icke ens en skjorta på sig; hade du träffat honom på rätta vägar, så kunde du väl säga, hvar du fått fatt i en sådan fogelskrämma.»

»Nå men, jag säger dig ju: Som jag går min väg fram, då sitter denne nakne vid den lilla kyrkan; han var redan helt och hållet stel. Det är ju icke sommar: tänk dig alldeles naken! Säkert har Gud skickat mig hit för hans skull, annars hade det varit förbi med honom. Och hur det gått till? Jo, jag tog honom, klädde på honom och förde honom hit. Lugna ditt sinne, du försyndar dig Matsjona. Låt oss sluta fred!»

Matsjona kände ännu lust att gräla, men då hennes blick föll på främlingen, teg hon. Precis så som han hade satt sig på kanten af bänken, så satt han där ännu, så stilla och orörlig. Händerna håller han hopknäppta på knäet, hufvudet är nedsjunket på bröstet, ögonen äro alltjämt slutna, pannan är rynkad, andedrägten tycks stå stilla på honom. Matsjona var bragt till tystnad. Och Simeon yttrar:

»Matsjona, har du då ingen Gud?»

Hon hörde detta ord, kastade ännu en blick på främlingen, och plötsligt rördes hennes hjärta. Hon gick tillbaka från dörren, närmade sig spiselvrån och tog fram aftonvarden. En skål ställde hon på bordet, slog kvass däri och lade i de sista brödstyckena samt räckte fram knif och sked.

»Håll till godo med hvad som fins», säger hon.

Simeon tog främlingen under armen.

»Kryp fram unge man», säger han.

Simeon skar brödet i bitar, lade det i kvassen, och nu började de äta. Matsjona satte sig vid bordshörnet, stödde armarne på bordet och betraktade främlingen.

Därvid greps hon af djupt medlidande; hon fattade tillgifvenhet för honom. Plötsligt blef främligen muntrare, sorgen försvann från hans ansigte, han slog upp ögonen, såg på Matsjona och log.

Aftonmåltiden var slutad; den gamla dukade af och frågade:

»Hvar är du hemma?»

»Jag är ej härifrån trakten.»

»Hur har du då kommit in på den här vägen?

»Det får jag ej säga.»

»Men hvem har då utplundrat dig?»

»Mig har Gud straffat.»

»Så där naken låg du?

»Så naken låg jag och var nära att förfrysa. Då fick Simeon se mig, förbarmade sig öfver mig, tog af sin kaftan, drog den på mig och bad mig gå hem. Och här har du gifvit mig mat och dryck och haft medlidande med mig. Gud löne dig för det!»

Matsjona reste sig upp, tog i fönstret en skjorta, densamma som hon i dag lagat, gaf den åt främlingen, letade därtill fram ett par byxor och räckte honom dem.

»Se där, tag! Jag ser, du har ju ingen skjorta på dig. Tag på dig den här och lägg dig, hvar du tycker, på britsen eller på ugnen.»

Främlingen tog af sig kaftanen, drog på skjortan och lade sig på britsen. Matsjona släckte ljuset, tog kaftanen och lade sig vid sin mans sida. Hon höljer öfver sig med ett skört af sin kaftan och ligger stilla, men sofver ej. Främlingens öde sysselsätter hennes tankar.

När hon tänker på, att han ätit upp den sista brödbiten, och att det nu ej fins något för morgondagen, och att hon skänkt honom skjorta och byxor, då blir hon helt för-

Mammutdjurets upptäckande.

(Efter Vårt Land.)

Från urminnes tider hade de hedniska fiskarfolken i de sibiriska polartrakterna vid flodmynningarne derstädes funnit huggtänder och ben af oerhördt stora djur, som de naturligtvis trodde vara ett slags jättestora mullvadsdjur, emedan de aldrig sågo djuret lefvande ofvan jord. I följd häraf kallade de djuret Mammut, ett namn som man med säkerhet vet på den tungusiska dialekten af ostiakspråket betyder mullvad.

* * *

Det första *fullständiga* mammutdjuret blef först i det sista året af förra århundradet uppgräfdt från en sibirisk myr; det öfverträffade alla föreställningar om antikvariska märkvärdigheter och väckte hos veten skapsmännen den största glädje.

År 1799, på samma tid som Bonaparte grundade ett nytt slags rike och gjorde sig sjelf till förste konsul, kunde Sibiriens inbyggare glädja sig åt den ovanliga lyxen att hafva en varm sommar. Medan denna oväntade klimatiska oregelbundenhet herskade, var en tungusisk fiskare i Lenatrakten en dag ute för att leta efter mammuttänder, men blef helt förskräck öfver att i stället finna ett helt mammutdjur framskymtande ur en isbank som till hälften upptinat och var täckt med gyttjeslam. Sibiriens invånare hysa stor vördnad för detta djur; det betraktas som ett slags antediluvianskt djur, d. v. s. som ett vidunder, och fiskaren sade derför icke ett ord om sitt fynd till någon utan behöll hemligheten för sig sjelf.

Följande år gick han i all tysthet åter till samma plats och såg på den märkvärdiga besten, och året derpå gjorde han för tredje gången en visit och så allt framgent, till dess mammutdjuret slutligen helt och hållit kommit fram i dagsljuset och fallit på sidan öfver en sandbank vid kusten af Norra ishafvet. Då fiskaren såg att djuret verkligen var dödt, tog han mod till sig och högg ut de stora betarne. Dessa sålde han genast till en rysk köpman för femtio rubel.

Det öfriga af djuret brydde han sig icke om, då hvarken huden eller köttet var så väl bevaradt, att det kunde lämpa sig till försäljning på marknaden. Likväl märkte han att det var betäckt med långt hår och tjock ull, och att det till skapnaden svarade mot hans eget dunkla begrepp om en elefant.

Två år senare passerade en resande vetenskapsman denna trakt på väg till Kina, i sällskap med grefve Solovkin. Då han hörde att ett mammutdjur var uppgräfdt eller rättare framtöadt ur muddret i närheten af Lenas mynning, för han dit för att göra sin reverens för den förhistoriska jetten. Han fann också djuret, men *quantum mutatus ab illo;* det var nu blott ett oerhördt skelett med några köttstycken här och der på benen. Fiskarne i trakten hade utskurit köttet i stora stycken för att dermed föda sina hundar, och vargar och björnar hade ätit sig mätta på det frusna, osmakliga köttet af detta djur från urtiden.

Det ligger i sanning något öfvervåldigande i den tanken att detta märkvärdiga djur bevarats friskt i många tusen år, och då det sedan dykte upp ur jorden, ännu kunde tjäna som menniskoföda; ty det är ganska sannolikt, att dess kött icke heller försmåddes af tunguserna sjelfva.

Ehuru det mesta köttet var borta, var dock skelettet nästan helt och sammanhölls af ännu oskadade senor. De oerhörda ögonen stirrade ännu vildt fram ur sina stora hålor, hjernan låg ännu orubbad i den kolossala hjernskålen, det ena örat med sitt styfva hår hängde ännu ned utefter den ena sidan, och ännu återstod så mycket af huden, att det behöfdes tio man till att bära bort den. Skelettet fördes till S:t Petersburg och uppställdes i den kejserliga akademiens museum.

Mammutdjuret har ofta sedermera blifvit afbildadt af åtskilliga konstnärer, och alla afbildningar och träsnitt äro ursprungligen tagna från detta, det första, bästa och mest fullkomliga exemplar som finnes. Blott tänderna äro föremål för tvifvel. Man antager att den ryske köpmannen, som hade köpt dem af djurets upptäckare, återlemnade dem, men om han utlemnade de verkliga huggtänderna eller andra, som passade lika bra, har aldrig blifvit tillräckligt klart belyst.

British-Columbia.

Liksom Kalifornien före upptäckten af dess fabelaktiga guldlager var ett terra incognita, har också British-Columbia vid Stilla Oceanen ända till nyaste tid förblifvit ett outforskadt område, ty först efter Canada-Pacificjärnvägenens fullbordan har det begynt att öppna sig för verlden och samfärdseln. Men ett land, öfver hvilket naturen i så slösande ymnighet utstrött sina rikaste håfvor, måste snart utveckla ett friskt pulserande lif, ty det förenar i sig alla vilkor för utveckling.

British-Columbia, Canadas vestligaste provins, ligger mellan Klippbergens norra utgreningar och Stilla ocanen samt omfattar, om man inräknar Vancouver-ön, 341,000 engelska kvadratmil; det är alltså betydligt större än hela det tyska riket som blott är 209,000 kvadratmil. På denna ofantliga yta lefde för 7 år sedan, alltså år 1881, en befolkning af blott 50,000 själar; Klippbergen skilde landet från nordamerikanska östern, och vägen dit genom Förenta Staterna eller öfver Stilla oceanen var likaså tidsödande som kostsam. Då byggdes öfver Klippbergen Canada-Pacific jernvägen, och genom denna bana har landet blifvit satt i direkt förbindelse med den öfriga verlden.

British-Columbias klimat är mycket mildt och liknar Kaliforniens, blott att somrarne icke äro så heta och torra, men dock tillräckligt varma för att bringa till mognad alla Kaliforniens inhemska frukter; dessutom påverkas det gynnsamt af »Kuro-Sivo», som motsvarar Atlantens Golfström, och landets kuster sköljas ej som de sydligare af någon polarström.

British-Columbia är rikt skogbevuxet, och utförseln af byggnadsvirke är redan nu mycket betydande. Granar och tallar af ända till 300 fots höjd förekomma; cedrar, ekar, balsamgranar m. fl. lemna ett förträffligt slöjdvirke. Synnerligen beaktansvärd är Douglas-granen, som i praktfulla exemplar förekommer i dalarne. Dess trä är mycket segt och varaktigt samt af stort värde såväl till vanligt byggnadsvirke som för utskeppningen. Stammarne äro snörräta och uppnå mången gång en oerhörd längd. I regeringspalatsets park i Ottawa (Östcanada) kan man se en sådan gran, som afsågad 20 fot från marken, mäter 8 1/3 fot i genomsnitt — trädet själft är 350 fot högt. Åttakantigt huggna master af 130 fots längd med 42 tums diameter utskeppas ganska ofta. Skogarne, lika storartade som bärglandskapen med bergjättarnes glänsande snökäglor, äro landets stolthet; deras stammars prakt är ojämförlig. Det måste vara något i klimatet som gynnar barrträdens enorma växtlighet, ty äfven de arter, som äro närmast beslägtade med de i norr befintliga, skjuta här högre upp, och till och med Kaliforniens härliga skogar stå långt efter, emedan i dem det rika buskage saknas, som i British-Columbia ger dem ett nästan tropiskt utseende.

Med afseende på landskapets skönhet öfverträffas British-Columbia öfverhufvud ej af någon del af Förenta Staterna. Föreningen af berg och dal, skog och prärie, flod och ocean gör landskapet obeskrifligt skönt. Bergens skogbevuxna toppar resa sig högt upp bland molnen; under dem utsträcka sig långa, med de praktfullaste skogar beväxta bärgåsar, mellan hvilka dalar öppna sig, genomskurna af stora fiskrika floder. En egendomlighet för Columbia äro dessa af de olika bergkedjorna och deras utelöpare bildade dalar, som förskaffat landet namnet det »amerikanska Schweiz». I de lägre bergdalarne synes råda evig vår genom det yppiga buskaget, de höga ormbunkarne och det rika mosstäcke, som beklädder klippväggarne, från hvilka höga, ofta väldiga vattenfall nedstörta. Från Klippbergen nedanför snögränsen kan man under sommaren njuta af ett natursceneri af ojämförlig skönhet. I ögonen fallande är den rikedom på bär, som skogarne nedanför alptrakten erbjuda (ett slags blåbär uppnå drufbärens storlek), och man frestas ofta att tro, att man befinner sig i en trädgård i stället för på en alpslätt på 4,000 fots höjd. I dessa högdalar utvecklar sig äfven ett rikt djurlif: bergstraktens idislare, bergsfåret och antilopen, finner här präktiga betesmarker, rofdjur följa i deras spår och sjöarne äro befolkade af gäss, ankor och tranor. För landtbrukaren erbjuder Britsh-Columbia i sin sydliga del och på Vancouver-ön allt hvad han kan önska sig. Marken är där ytterst fruktbar och lemnar rika skördar af spanmål. Lika lönande är fruktodlingen, och frukterna äro icke blott

---

argad; men när hon tänker på hur han log — då fröjdas hennes hjärta.

På länge kan Matsjona ej somna utan ligger och lyssnar — Simeon sofver ej häller, han drager kaftanen till sig.

»Simeon!»

»Hm?»

»Vi ha ätit upp det sista brödet, och jag har ej syrat någon deg. Jag vet ej, hur det skall bli i morgon. Jag blir tvungen att låna hos mor Malanji.

»Lefva vi till i morgon, så blir det nog någon råd för maten.»

Hustrun låg stilla en stund; så började hon igen:

»Det ser verkligen ut att vara en riktigt hederlig människa, men hvarför säger han då rakt ingenting om sig själf?»

»Säkert får han icke.»

»Simeon lille!»

»Hm!»

»Vi ha gett, hvad vi kunnat. Men hvarför ger då ingen oss något?»

Simeon visste ej, hvad han skulle svara.

»Hvarför skola vi längre bråka med det där,» sade han. Därmed vände han sig om och somnade.

V.

Nästa morgon vaknade Simeon. Barnen sofvo, hustrun hade gått till grannarne för att låna bröd, endast främlingen från igår sitter där i sina gamla byxor och sin skjorta på bänken, med blicken riktad mot höjden. Hans ansigte är långt mer strålande än dagen förut.

Och Simeon begynner:

»Nå, kære vän, magen kräfver bröd, och kroppen kläder. Vi måste skaffa oss uppehälle. Kan du arbeta.»

»Jag kan ingenting.»

Däröfver förundrar sig Simeon och säger:

»Om du blott hade lust, människan kan lära allt.»

»Människorna arbeta, jag vill ock arbeta.»

»Hur heter du?»

»Michael».

»Nå, Michael, om dig själf vill du ej meddela någonting — godt — det är din ensak; men äta måste människan. Om du arbetar som jag säger dig, så skall jag gifva dig mat.»

»Gud löne dig för det, jag vill gerna lära. Visa mig blott hvad jag skall göra».

Simeon tog en skotråd, som ännu ej var hopsnodd, lindade härfvan om fingret och snodde.

»Det är ej svårt. Se på här!»

Michael såg på, lade skotråden på samma sätt om fingret och snodde.

Sedan han hopsnott ändarne, visade Simeon honom, huru han skulle becka tråden. Äfven detta begrep Michael genast. Nu visade mästaren honom, huru han skulle spetsa den — äfven detta begrep han.

Hvilket arbete Simeon än visar honom, vid första ögonkastet fattar han allt; på tredje dagen arbetar han redan, som om han hela sitt lif ej gjort annat än sytt skor. Han arbetar utan att hvila sig, äter föga. Arbetet fortskrider, han tiger och riktar blott stundom blicken mot höjden. Han går ej ut på gatan, han talar ej mer än nödigt är, han skämtar icke och skrattar icke.

Blott en gång hade man sett honom le, och det var den första aftonen, då hustrun hade gifvit honom kvällsvarden.

(Forts.)

ovanligt stora utan äfven ovanligt välsmakande. Det högre belägna landet är merendels beväxt med mycket närande gräs och gäller som ett Eldorado för boskapsskötseln. Rikedomen på mineralier är så väldig, att British-Columbia i detta afseende snart skall intaga en af de främsta platserna: i landets olika delar finnes guld, silfver, järn, kopppar, kvicksilfver, platina, antimon, vismut i riklig mängd, och kollagren, isynnerhet Nanaimogrufvorna på Vancouver-ön, lemna redan nu en kolossal afkastning. Mycket gifvande är också fisket. Fångsten af stör, koljor, foreller och andra salt- och sötvattenfiskar är ofantligt lönande, men framför allt laxfisket, som redan nu sysselsätter 4,000 människor. Det fins icke mindre än 6 till 7 arter lax, hvilkas vigt varierar mellan 4 och 25 skålp.; många äro betydligt tyngre, och särskildt har man fångat silfverlaxar, vägande 60 till 70 skålp. Laxen beredes för det mesta till export, finner jämn afsätning i Europa samt betalas väl.

En död millionstad.

Under denna rubrik skildrar »Verdens Gang» på följande sätt den dimma, som under de sista dagarne rådt i London.

»London har under de sista dagarne varit inhöljd i fullständig natt. På femton år har der icke förekommit en sådan dimma. Jättestaden ligger fullständigt förlamad i detta tjocka, gulgråa hölje: det är omöjligt att se tvärs öfver gatan, kusken kan icke från kuskbocken se sin egen häst, gaslyktornas sken skönjes först, matt och rödaktigt, då man är alldeles in på dem. På de platser, der flere gator stöta tillsammans, stå pojkar med lyktor och föra mot betalning de vilsekomna vandrarne på rätt stråt. Poliserna bära facklor. Nästan all vagntrafik har upphört, spårvägar och järnbanor äro på långa sträckor afspärrade, samfärdseln ligger nästan fullkomligt nere i en stad af 5 millioner invånare! Och i halfmörkret stryka tjufband omkring och göra en god fångst. En ensam vandrare märker plötsligt, att han blifvit bestulen på pengar, ur och andra dyrbarheter; han gör allarm — men tjufven är spårlöst försvunnen i det ogenomträngliga mörkret. Nyårsdagen blef en hel flock slagtkreatur och får borta i dimman midt på en af gatorna; de förirrade sig hit och dit, några blefvo öfverkörda, andra trängde genom de stora fönstren in i butikerna. Trots den ringa trafiken anmälas dagligen tågsammanstötningar — vid en sådan blefvo flere menniskor allvarligt skadade. Teatrar och restauratiner stå tomma; hvarken skådespelare eller åskådare kunna leta sig fram, och det är allvarlig fara förbunden med försöket att gå utom dörren.

Ingen, som ej har upplefvat det, kan göra sig en föreställning om hvilken beklämning och ödslighet, som hvilar öfver den i dimma begrafna ofantliga millionstaden vid Themsen.»

Helsovännen, den välkända tidskriften, som redan tillvunnit sig en så stor och intresserad läsekrets, kommer äfven detta år att utgifvas af dr Wretlind. Priset är 2 kr. 50 öre pr år för två n:r i månaden.

Tidning för trädgårdsodlare kan bli till stor nytta för en hvar som sysselsätter sig med trädgårdsskötselns både angenäma och inbringande konst. Priset är 2 kr. 50 öre pr år för ett n:r i månaden.

Elektrisk belysning är införd på vissa bantåg å Vestkustbanan.

Hvart tar tiden vägen? Den ena uppfinningen aflöser den andra och alla gå ut på att bespara tid och att på några minuter göra saker, tör hvilka man förut behöfde dagar, ja veckor. Vid hvarje ny uppfinning ropar hela verlden: »Hvilken oerhörd tidsbesparing! Hvad det nu skall gå fort undan!» Men hvad gör folket af all den hopsparade tiden? Om man ser efter i den stora sparbössan, finner man att det fins ingenting deri, och ännu mer än förr ropar folk: »Jag har inte tid!» Vi lefva sålunda i en period, der allting göres för att bespara tid och ingen mer har någon tid öfver!

Min broder drunknar.

»Min broder drunknar», var det rop som bröt fram öfver mina läppar, när jag såg min lille broders blida anlete, då han för tredje gången sjönk ned i det mörka vattnet af ett träsk i Skottland. År hafva gått se'n dess, men jag kan ännu se det hemska vattnet sluta sig öfver honom; och minnet af detta skådespel och de isande känslor, som då grepo mig, står ännu lifligt för mig. »Min broder drunknar,» var den bön som i detta ögonblick trängde fram till Guds hjärta, och han, som är mäktig att hjälpa i det sista, svarade på mitt rop, och genom en öfvermänsklig ansträngning lyckades det att rädda min lille bror från hans våta graf.

Din broder håller på att drunkna. Skynda till räddning, skynda till hjälp! Syndens och orättfärdighetens djup håller på att uppsluka honom. Hvad? Står du overksam och ser på, huru detta sköna, unga lif ryckes bort utan att du, gör den minsta ansträngning för att rädda det? Se, han drages ned af någon dold djefvulsk makt, han sjunker, nedpressad af någon öfvermäktig frestelse.

Vak upp, skynda till hjälp! Gifve Gud oss mod att rädda våra bröder.
(J. Bridie i The Watchman.)

Annonser

Kristliga föreningen af Unga Kvinnor

13 Norrlandsgatan, 2 tr.

Allm. Telef. 43 44.

Lokalen och placeringsbyrån öppna alla hvardagar kl. 11—3, 5—9.

Söndagen den 13 jan. kl. 6—9 e. m., bibelklass och diskussion.

Onsdag och Fredag kl. 6—9. Arbetsmöte.

A. & O. Schultén

STOCKHOLM,

2 Nommalmstorg 2

och

7 Sturegatan 7.

Stora och välsorterade lager af

Garn-, Väfnader & Trikåvaror

i parti och detalj till billigaste **fabrikspris.**

Profven sändas till landsorten franco.

Doktor Henrik Berg,

6 Oxtorget 6,

mottager sjukbesök hvardagar 9—10 f. m., 2—3 e. m.; sön- och helgdagar 9—10 f. m.

"KRONAN".

En hvar kan **gratis** erhålla en illustrerad praktupplaga af en ny **Verldshistoria** (bokhandelspris 40 kr.) som utkommer häftesvis, genom att på närmaste poststation prenumerera på **illustrerade veckotidningen KRONAN,** som genom sitt innehåll och gratispremie öfverträffar allt hittills försökt. Pris detta år endast 1,50. Postarvode 20 öre.

OBS.! Cirka 1,000 bilder med utmärkt text. Otroligt men sant. Försumma ej tillfället!

Stockholms

Kristna Ynglingaförening

Brunkebergstorg 2, nedra botten.

Denna centralt belägna lokal med snygga och billiga rum samt egna ingångar, rekommenderas som särdeles lämplig bostad åt Resande.

Obs.! Fem minuters väg från Centralstationen.

Söndagen kl. 7 e. m. Guds ords läsning och sång. Torsdagen kl. 8 e. m. Samtal öfver första Mosebok, som ledes af Andersson-Meijerhelm.

I Vedhandeln

4 Observatorigatan 4

försäljes frisk och god björk- samt al- och barrved, såväl sågad som osågad jemte antracit-, sten och träkol, engelsk och svensk kokes, hemsänd till alla delar af Stockholm.

Obs.! Äfven säljas ved-, kol- och kokspoletter.

C. Berg

23 Artillerigatan 23

Stockholm

bemedlar köp och försäljning af *stads-* och *landtegendomar* samt emottager uppdrag till härvarande *under-* och *öfver-rätter*, ombesörjer *lagfart å egendomar, bevakningshandlingars* inlemnande, utreder *sterbhus*, förrättar *bouppteckningar* uppsätter *testamenten* samt ombesörjer *vicevärdsgöromål* och inkasseringar, m. m. Vänden Eder med förtroende till

C. Berg

23 Artillerigatan 23

Stockholm

Träffas: *kl. 10—12 f. m., 3—5 e. m.*

Allm. Telef. 73 08.

För söndagsskolor

Lilla textboken

eller

hänvisningar till *Bibeln* som textbok i söndagsskolan. Pris 5 öre.

Obs! 100 ex. för 3 kr. hos förläggaren J. F. Lindegren, Tunnelgatan 1, Stockholm.

C. P. HÖGLANDERS Skoetablissement

(Etableradt 1870.)

24 Brunkebergstorg 24

Stockholm.

Rekommenderar mina allmänt välkända tillverkningar.

Alt af eget fabrikat.

Beställningar och reparationer utföras.

Allm. Telef. 68 81.

Genom **K. F. U. K:s placeringsbyrå,** 13 Norrlandsgatan, anskaffas alla sorters tjenarinnor, biträden i hushåll och affärer samt lärarinnor. Adresser och rekommendationer till utlandet lemnas åt unga flickor, som äro rekommenderade af någon af föreningens medlemmar.

EMIL LARSENS

skrädderiaffär

18 Brahegatan 18.

Obs.! Obs.!

Goda tyger. Solid arbete.

Billigt pris.

Allm. Telef. 7116.

Vid Herberget

för tjenstflickor, Klara Östra Kyrkogata N:o 7, erhålla yngre tjenarinnor, som för tillfället sakna anställning, nattlogis jemte kaffe på morgonen för 35 öre. Betyg skola medföras.

På samma gång man erbjuder flickorna denna billiga fristad, vill man härmed varna dem för att lemna sina platser i hemorten, i tanke att få det bättre i Stockholm, ty »att få det bättre» lyckas nästan aldrig, så vida man icke på förhand fått säkert löfte om bestämd plats.

LINA NORDWALL,
Herbergets stiftarinna.

Å Fredrika-Bremer-Förbundets byrå,

Stockholm,

finnas kvinliga arbetssökande anmälda, såsom: lektionsgifvare, svenska och utländska lärarinnor för hem och skolor, kontors- och skrifbiträden, husföreståndarinnor, sällskap och biträden i hem, föreläserskor, gymnaster, sjuksköterskor m. fl.

Till Amerika!

(Bremer-linien).

Generalagentur, Stockholm.

Utvandrare och **resande** befordras med **Norddeutscher Lloyds** kejserliga postångare till **New-York, Baltimore, Filadelfia** och **Boston** samt till **Australien, New Zeeland, Ost-Asien** och **Syd-Amerika.**

Närmare underrättelse hos

Grossh. *S. G. Borin,*
N:o 1 Packhusgränd, Stockholm.

Nilsson & Dahlbeck.

38 **Skrädderi-Etablissement** **38**

samt lager af färdiga

Gosskläder

Regeringsgatan

Stockholm.

Stockholm, David Lunds Boktryckeri 1889.

UNGDOMS-VÄNNEN.

MITT LJUS MINSKAS EJ · KRISTLIG TIDNING FÖR SVERGES UNGDOM. · DITT ORD ÄR EN LYKTA FÖR MINA FÖTTER

N:o 3. Fredagen den 18 Januari. 1889.

Prenumerationspris:
Helt år 1 kr. 50 öre, ¾ år 1 kr. 20 öre, ½ år 90 öre, ¼ år 50 öre. Postbefordringsafgift 20 öre.
Till Amerika 4 kr; Norge, Danmark och Finland kr. 3: 50.

Redaktör och ansvarig utgifvare:
Fil. kand. Gustav Sundbärg, Stockholm.
Träffas dagligen kl. 4—5 e. m. Tunnelgatan 15.

Annonser
å 8 öre pr petitrad mottagas å tidningens expedition: David Lunds boktryckeri, Humlegårdsgatan 17. Telef.: Allm. 50 88.
Lösnummer: 5 öre.

Till våra läsare!

Då prenumerationen icke lämnat ett resultat, som på något sätt möjliggör tidningens fortvaro, får Ungdomsvännen med detta nummer säga sina läsare farväl.

Behofvet af ett eget tidningsorgan i den saks tjänst, för hvilken Ungdomsvännen arbetat, har synbarligen icke ännu gjort sig tillräckligt erkändt. När detta hinner ske, skall utan tvifvel en ny tidning uppstå, som skall öfvertaga den uppgift, Ungdomsvännen nu lämnar. Vi hoppas att den erfarenhet, som genom Ungdomsvännen vunnits, då skall bidraga till att undanrödja några af de stötestenar, som så ofta äro att anträffa i ett dylikt företags väg, och om så sker, skall ej häller det arbete, som af Ungdomsvännen utförts, befinnas hafva helt och hållet varit förgäfves.

Redaktionen.

Våra prenumeranter

kunna återfå de utlagda prenumerationsmedlen för detta år, i landsorten å den postanstalt der prenumerationen skett, i Stockholm hos tidningens kassör, skomakaren C. P. Höglander, Brunkebergstorg 24.

Dagens nummer

innehåller en afslutning af den följetong, som började i tidningens n:r 52, äfvensom af den likaledes påbörjade artikeln Tänkespråk för 1889 under afdelningen för Kristliga Föreningarna af Unga Kvinnor.

Unga-mäns-Föreningar.

Meddelande från sekreteraren i Förbundet mellan Sveriges Kristliga Föreningar af Unge män.

Undertecknad anträder den 1 februari en två månaders resa till utlandet. Alla bret rörande Förbundet eller föreningarna torde under denna tid adresseras till Ingeniör P. From, 7 ½ Klara Norra Kyrkogata, Stockholm.

På vägen till utlandet hoppas jag få besöka Norrköping den 1 febr. Linköping den 2, Jönköping den 3, och Göteborg den 4 febr. för att medels föredrag och samtal sprida kännedom om de Kristliga Föreningarnas af unge män mål och verksambetssätt. *Karl Fries.*
Sekreterare i Förbundet mellan Sveriges K. F. U. M.

Stockholm. K. F. U. M., Kungsgatan 2. I går (torsdag) höll kapten Melander sitt första föredrag öfver ämnet: Hafva vi skäl att frukta katolicismen? Föredraget åhördes med mycket intresse. Såsom af annonsen i dagens n:r framgår, fortsätter och afslutar kapten Melander behandlingen af detta ämne *onsdagen* den 23 januari, kl. ½ 8 e. m.

Om söndag: kl. ½ 8, håller pastor K. J. Lind ett föredrag öfver ämnet: Några förutsättningar för förståendet af Ebreerbrefvet. Nästpåföljande söndag, den 27 jan., samma tid, talar doktor Carl Martin öfver Jesu lära om bönen.

Lördagen den 26 är månadssamkväm, därvid reseskildringar lämnas af pastor Kiellman-Göranson.

Hvad som bevarar en människa vid lif.

En legend
af **Leo Tolstoj.**

VI.

Den ena dagen gick efter den andra, vecka efter vecka, och så blef det ett helt år. Michael lefde på det gamla viset hos Simeon och arbetade. Snart hade Simeons arbetare Michael ett godt rykte om sig i bygden. Och från hela omnejden kom folk resande till Simeon för att köpte skor, och Simeons välstånd växte.

En dag på vintern sitta Michael och Simeon tillsammans och arbeta. Då kommer en släde med klingande trespann i riktning mot deras hydda.

De titta ut, släden håller framför deras hus, en betjentpojke springer ned från kuskbocken och öppnar täcksädens dörr. En herre inhöljd i en pels, stiger ur släden. Han gå rakt på Simeons stuga och stiger upp på yttre trappan. Matsjona störtar ut och rycker upp dörren på vid gafvel. Herru böjer hufvudet, träder in i rummet. När han rätar på sig, når han nästan upp till taket, och fyller nästan hela rummet.

Simeon steg upp, bugade sig och betraktade med förvåning den främmande herrn. En sådan människa hade han ännu ej sett. Simeon själf var riktigt hoptorkad, äfven Michael var mager, och Matsjona var just riktigt skinntorr — detta var en människa från en annan verld; ett ansigte af den yppigaste fyllighet, en nacke som en tjur, alldeles som gjuten i koppar.

Den främmande herrn pustade ut, tog af sig pelsen, satte sig på bänken och började:

»Hvem är mästaren här?»

Simeon stiger fram och säger:

»Jag, Ers nåd.»

Då ropade herrn till betjenten:

»Hör hit, Fedka, tag hit materialierna.»

Betjenten kommer springande med en packe. Herrn tar paketet och lägger det på bordet.

»Lös upp det!» säger han.

Betjenten lydde.

Herrn fingrade på innehållet och sade till Simeon:

»Hör på, skomakare! Ser du mitt virke?»

»Till Ers nåds tjenst», svarar denne.

»Ja, men förstår du ock, hvad det är för vara?»

»God vara!»

»Hvad för något, 'god'!» Ditt våp! I hela ditt lif har du ej sett en sådan vara. Det är tysk vara. Tjugu rubel har jag betalt för den.

Saktmodigt svarar Simon:

»Hvar skulle jag väl kunnat få se något dylikt?»

»Det är just det, ja. — Kan du af det här lädret göra mig stöflar, som passa?»

»Helt visst, Ers nåd!»

»Ja, ja, helt visst! Men vet, för *hvem* du arbetar och hur fint läder det är! Du skall alltså göra mig ett par stöflar, som jag kan begagna ett år utan att de bli snedgångna eller gå sönder. Om du kan *det*, så tag och skär till lädret — kan du det icke, så skär ej sönder mitt läder. Jag säger dig på förhand — gå stöflarne sönder förr än efter ett års förlopp, eller äro de snedgångna, så låter jag sätta dig i stocken, gå de ej sönder, så betalar jag dig tio rubel i arbetslön.»

Förbluffad vet Simeon icke, hvad han skall svara; han ser om efter Michael.

Han puffar till honom med armbågen och hviskar:

»Hvad tror du, min vän?»

Michael nickar med hufvudet.

»Åtag dig arbetet», säger han.

Simeon följer Michaels råd och åtager sig att förfärdiga ett par stöflar som på ett år ej bli snedgångna och ej gå sönder.

Herrn ropade till sin betjent, befalde honom att draga af stöfveln på venstra foten och sträckte fram foten:

»Tag mått!»

Simeon sydde ihop ett papper åt sig till mått, tio werschock långt, såg på foten, lade sig på knä, torkade sorgfälligt af händerna på sitt förskinn för att ej smutsa ned den fina strumpan och begynte sitt arbete. Simeon tog mått af fotsulan och öfver fotbladet, men när han kom upp till vaden, räckte papperet ej ihop. Benet var där så tjockt som en bjelke.

»Det är inte så noga; i stöfvelskaftet ligger icke svårigheten.»

Simeon skarfvade till en pappersremsa. Herrn satt där, rörde tårna i strumpan och såg på de innevarande.

Hans blick faller på Michael.

»Hvarför är den där hos dig?» frågar han.

»Det är min bäste gesäll, det är han, som skall göra stöflarne.»

»Var noga nu», säger han till Michael, »och kom ihåg, att du gör dem så, att de hålla ett helt år.»

Simeon ser också åt Michael; men denne ser icke ens åt den främmande herrn. Han har stält sig i hörnet midt emot och stirrade rakt ut, som om han förgapat sig på något. Och under det han så skådar och skådar, breder sig ett leende öfver hans anlete, och hans ansigte är som förklaradt.

»Du, din narr, hvad står du där och gapar efter? Se hellre till

att de bli färdiga till den bestämda tiden.»

Och Michael svarar:

»De skola nog bli färdiga i rätt tid.»

»Ja, det är bäst.»

Herrn drog på sig stöflarne, svepte in sig i en pels och trädde ut i dörren, men han hade glömt att böja sig och stötte hufvudet emot dörrkarmen.

Grälande gick han ut, ref sig i hufvudet, stufvade in sig i släden och jagade därifrån.

Herrn var borta. Och Simeon säger:

»Hm, den är hård som flinta. Den slår man ej ihjäl med klubba. Dörrkarmen slog han sönder för oss med hufvudet, och han själf kände det knappt!»

Och Matsjona säger:

»Med det lif, som sådana där föra, är det väl ej underligt, att de se så dugtiga ut.»

»En sådan kloss rår icke själfva döden på.»

VII.

Och Simeon vänder sig till Michael:

»Ja, det är godt och väl att ta emot beställningar, men bara vi icke också draga skam öfver oss? Varan är dyr och herrn sträng. Måtte vi bara icke bära oss galet åt! Nå, du har ju skarpare ögon och skickligare händer än jag, där har du måttet, skär till lädret, jag skall sy på knapparne.

Michael lydde, tog herrns läder, bredde ut det på bordet, lade det dubbelt, tog knifven och skar till. Matsjona går fram till honom och ser på, huru han skär till, och tycker att han börjar konstigt. Matsjona förstår sig något litet på skomakarhandtverket, hon också. Nu ser hon, att Michael icke skär lädret till stöflar utan till runda likskor.

Matsjona ämnar påpeka det, men så tänker hon:

Säkert förstår jag ej, huru man gör herrstöflar. Michael måste väl veta bättre. Hvarför skall jag blanda mig i det?

Paret var tillskuret, och Michael grep till tråden och sydde. Men icke så, som skomakare vanligtvis göra, med två trådar utan med en tråd, såsom man syr likskor.

Äfven däröfver undrar Matsjona, men hon blandar sig ej heller nu i saken. Michael syr emellertid oförtrutet. Så blir det middag. Simeon reser på sig, och då ser han, att Michael sytt likskor af herrns läder.

Han ger till ett stönande! Har icke denne Michael, tänker han, varit hos mig ett helt år, har aldrig skurit fel, och nu har han stält till en sådan olycka för mig — herrn beställde ju riktiga stöflar med sulor, och han har sytt likskor utan sulor! Materialet har han fuskat bort! Hur skall jag nu komma på det klara med herrn! Sådan vara kan jag ej få någonstädes!

Och han säger till Michael:

»Nu har du stält vackert till åt mig, kære vän? Det blir min död! Herrn har ju beställt stöflar, och hvad är det du sytt ihop där?»

Knappt har han sagt detta, så knarrar ytterdörrens rigel. Någon knackar. Man skyndar till fönstret. En ryttare binder sin häst. Man öppnar. Samme betjent, som herrn haft med sig, stiger in.

»Goddag!»

»Goddag, hvad önskas?»

»Jo, nådig frun skickar mig hit för de där stöflarne.»

»Hvad är det med stöflarne då?»

»Jo — hvad det är med stöflarne — min herre behöfver inga stöflar mer. Det var min husbonde ej beskärt att lefva längre.»

»Hvad säger du!»

»Ej ens så långt som hem kom han här ifrån. Han dog i släden. Släden körde fram, folket skyndade ut för att hjälpa honom ur, och då var han redan ihopfallen som en säck och stel som en stock! Stendöd ligger han där, och med största möda fick man honom ur åkdonet. Därför har hennes nåd skickat mig hit och sagt: Säg du skomakaren, att just nyss har en herre varit hos er och bestält stöflar och lämnat kvar sitt material, och säg honom, att stöflar behöfves icke nu, men likskor skall han göra så snart som möjligt. Vänta hellre med detsamma tills de äro färdiga, och tag dem med hit. Och därför har jag ridit hit.»

Då tog Micahel de öfverblifna bitarne af lädret från bordet, rullade ihop dem, tog också de färdiga likskorna från bordet, slog dem emot hvarandra för att få bort dammet, torkade dem rena med förskinnet och räckte dem åt betjenten. Och denne tog emot likskorna.

»Farväl, mästare och mästarfru! God middag!»

VIII.

Och åter gick ett år, och åter ett, och nu är det på sjätte året som Michael vistas hos Simeon. Han är sig lik. Han går aldrig bort, talar aldrig ett öfverflödigt ord, och man har under hela tiden sett honom le blott tvänne gånger: första gången, då hustrun plockade ihop kvällsvard åt honom, andra gången, då han betraktade den främmande herrn. Simeon kan icke nog glädja sig öfver sin arbetare. Och han frågar icke heller mer, hvarifrån han är; han fruktar blott en sak — att förlora honom.

En dag sitta de hemma. Husmodern sätter in sitt strykjärn i ugnen, och barnen krypa omkring på bänkarne och se ut genom fönstret. Simeon syr vid det ena fönstret, och Michael lappar en klack vid det andra.

En af pysarne kommer springande utefter bänken, kryper upp på Michaels rygg och ser ut på gatan.

»Farbror Michael, nej, men se en köpmansfru med två små flickor, hon kommer visst rent af till oss. Och den ena lilla flickan hon haltar.

Knappt hade gossen sagt detta, så kastar Michael sitt arbete åt sidan, vänder sig hastigt om mot fönstret och stirrar ut.

Häröfver undrar Simeon. Aldrig ser hans gesäll annars ut på gatan, och nu har han lutat sig mot fönstret och stirrar likasom förtrollad på någonting. Så tittar ock Simeon ut och ser, att verkligen kommer en fru fram till gården; hon är prydligt klädd och leder vid handen två små flickor, som äro inhöljda i små pelsar och ha på sig små virkade schalar. De små flickorna likna hvarandra på ett hår, man kan rent af ej skilja dem åt. Endast att den enas ben ej är som det skall vara; när hon går, linkar hon.

Och frun steg öfver tröskeln in i förstugan, famlade efter dörren till rummet, drog från rigeln och öppnade. Hon sköt de små flickorna framför sig och trädde in i stugan.

»God dag, mästare!»

»Mycket välkommen. Hvad behagas?»

Frun satte sig vid bordet. De små flickorna smögo sig intill hennes knän; de voro ängsliga bland de främmande människorna.

»Jag skulle önska, att ni åt flickorna här gjorde ett par skinnskor till våren».

»Hvarför icke! Vi bruka visserligen ej göra så små skor, men man kan allt. Som ni behagar, skor med randsulor eller enkla sulor, med eller utan foder. Michael är mästare i sådant.

Därvid vände han sig till Michael; men till hans förvåning hade denne släppt ifrån sig arbetet och satt utan att vända ögonen ifrån de små flickorna.

Och Simeon kommer ej ur sin förvåning. Visserligen är det ett par vackra flickor, svartögda, välfödda, rödkindade, och pelsarne, som de hafva på sig, och de små schalarne, som de bära om halsen, äro också mycket präktiga, men likafullt kan Simeon ej begripa, hvarför Michael ej kan vända ögonen ifrån dem, alldeles som om de vore bekanta till honom.

Simeon undrar och undrar, emellertid gör han upp med frun och säger sitt pris. När de voro ense om affären, viker han ihop ett mått. Då tog frun den lilla lama på knäet och sade:

»På denna här skall ni taga mått af bägge fötterna, till den krumpna foten sy en sko och till den riktiga tre. De ha precis lika fötter, den enas äro lika som den andras. De äro tvillingar.»

Simeon tager mått och frågar deltagande, pekande på den lilla lama:

»Hur har det blifvit så med henne? En så liten vacker flicka! Kanske född sådan?»

»Nej, modern har klämt henne.»

Då kommer också Matsjona dit fram, hon skulle bra gerna vilja veta, hvad det var för en fru, och hvems barnen voro. Hon säger:

»Är du ej deras mor?»

»Nej, det är jag icke, ej ens slägt till dem, mästarmor; det är alldeles främmande, upptagna barn.

»Icke dina egna, och ändå är du så snäll mot dem?

Hvarför skulle jag ej det; jag har närt dem begge vid mitt bröst. Jag hade ett eget barn — Gud har tagit det till sig — jag höll knapt så mycket af mitt eget barn som de här.

»Nå, hvems äro de då?»

IX.

Frun, som nu kommit i fart med att tala, berättade:

»Det är», säger hon, »nu sex år sedan de på en enda vecka blefvo fader- och moderlösa. På tisdagen begrofs fadern, och på fredagen så dog modern. Faderlösa voro de redan tre dagar före sin födelse, och modern fingo de ej ha ens en dag. Vi lefde då, min man och jag, som bondfolk. Deras far var dräng och arbetade i skogen. Då föll en trädstam öfver honom, och den krossade honom. Alla inelfvorna klämdes ur honom. Man hann nätt och jämt bära honom hem, så utandades han sin själ i Gudi, och hans hustru födde samma vecka tvillingar till verlden, de här båda flickorna. Ensam, i fattigdom och öfvergifvenhet hade hon blifvit lämnad, ingen grannhustru, ingen flicka var hos henne.»

»Ensam födde hon — ensam dog hon!»

»På morgonen besökte jag min grannkvinna; jag steg in i stugan — då var det stackars hjärtat redan kallt. Och i dödsögonblicket hade hon fallit öfver den ena flickan, öfver denna här, och brutit hennes fot ur led. Folk strömmande tillsamman. Man tvättade henne, svepte henne, skaffade en likkista åt henne och begrof henne. Idel goda människor! De små flickorna voro lämnade kvar ensamma. Man visste ej, hvar man skulle göra af dem. Jag var den enda af alla kvinnorna, som hade ett litet barn. Det var min första lilla; det var på åttonde veckan som jag gaf honom di. Så tog jag emellertid de små till mig. Bönderna kommo tillsamman och rådslogo och öfverlade, hvar de skulle göra af de små.

Ja, och då sade de till mig: Maria, behåll de små flickorna så länge hos dig; kommer tid, kommer råd. Och så mättade jag det friska barnet vid mitt bröst, men det klämda tog jag till en början ej till mig. Jag trodde icke, att det skulle blifva vid lif. Men så tänkte jag, hvarför skall den englalika lilla själen gå bort, och jag greps af innerligt medlidande med henne. Så ammade jag mitt barn och dessa båda här och har födt dem alla tre vid mitt bröst. Jag var då för tiden ung, krafter fans det, och riklig näring med. Jag hade, Gud vare lof, så mycket mjölk i mitt bröst, att den understundom öfverflödade. Jag mättade mången gång två samtidigt, och den tredje fick vänta. Släppte då ett, så tog jag till mig det tredje. Och så har Gud fogat det så, att jag uppfödt dessa båda och fick begrafva mitt eget på dess andra år. Andra barn har Gud ej gifvit mig. Vårt välstånd växte emellertid. Och så bo vi nu i kvarnen hos handelsmannen. Aflöningen är hög, och vårt lif godt. Men barn hafva vi ej. Hur ensam skulle jag ej nu nödgas lefva, hade jag ej dessa båda små flickor! Skulle jag ej älska dem! De äro nu för mig som vax till mitt ljus!»

Med den ena handen tryckte hon den lilla lama flickan intill sig, och med den andra torkade hon bort tårarne, som runno ned öfver hennes egna kinder.

Och Matsjona suckade och sade:

»Icke förgäfves säger ordspråket: 'Utan fader och moder går det att lefva men aldrig utan Gud!'»

Så tala de sinsemellan, och plötsligt gick som en ljusning genom hela rummet utifrån det hörn, där Michael satt. Alla sågo bort till honom, ooh se:

Michael sitter med händerna hopknäppta öfver knäet, med blicken riktad mot höjden, och ler.

X.

Frun med de små flickorna gick sin väg — då reste sig Michael upp från sin bänk och lade bort sitt arbete: han löste af sig förskinnet, bugade sig för mästare och matmor och sade:

»Förlåt mig, mästare och mästarfru! Mig har Gud förlåtit. Tillgifven mig I också.»

Och mästarfolket ser att från Michel utgår ett sken liksom från ett ljus. Då reser sig Simeon upp, bugar sig för Michael och säger till honom:

»Jag ser, Michael, du är ingen vanlig människa, och jag kan hvarken hålla dig kvar eller utfråga dig. Säg mig blott en sak: hvarför var

du så dyster, då jag fann dig och förde dig hem till mig, och hvarför log du mot min hustru, då hon gaf dig mat och har sedan den tiden blifvit gladare till sinnes. Och då, när herrn bestälde stöflarna, då log du för andra gången och har sedan den tiden blifvit ännu gladare, och nu då frun förde hit de små flickorna, då log du för tredje gången och är alldeles som förklarad. Säg mig Michael, hvarför utgår det ett sken från dig, och hvarför har du lett dessa trenne gånger?

Och Michael svarade;

»Det går ett ljus ut ifrån mig, emedan jag har varit straffad af Gud, och Gud nu förlåtit mig. Och lett har jag gjort tre gånger, emedan jag måste lära förstå tre Guds ord. Och jag lärde förstå dessa Guds ord. Det första ordet förstod jag, då din hustru hade medlidande med mig, och därför log jag första gången. Det andra ordet förstod jag, då den rike bestälde sina stöflar, och då log jag för andra gången, och då jag såg de små flickorna, då förstod jag det sista, det tredje ordet, och då log jag tredje gången.»

»Säger då Simeon till honom:

»Säg mig Michael, hvarför har Gud straffat dig, och hvilka äro de tre Guds ord, på det jag må känna dem.»

Då svarar Michael:

»Gud straffade mig därför, att jag var ohörsam. Jag var en ängel i himlen och var ohörsam mot Gud.

En Guds ängel i himlen var jag och blef sänd af Gud att bortföra den kvinnas själ. Jag flög ned till jorden, och se: där ligger en ensam kvinna — hon är sjuk, hon har födt tvillingar, två flickor. De små flickorna krafla omkring bredvid modern, och modern kan ej taga dem till bröstet. I detsamma kvinnan varseblifver mig, förstod hon, att Gud sändt mig efter hennes själ, börjar att gråta och säger: »Guds ängel! Min man har man nyss begrafvit; ett träd i skogen slog ihjäl honom. Jag har hvarken systrar eller mor, hvarken far- eller morföräldrar, jag har ingen, hos hvilken mina barn skulle kunna växa upp, tag ej min arma själ med, låt mig själf amma och föda mina barn och sätta dem på fötter. Barn kunna ej växa upp utan fader och moder». Och jag bönhörde modern, lade den ena flickan till hennes bröst och den andra på hennes arm och steg upp emot himlen. Jag flög upp till Herren och sade: Jag kunde icke taga moderns själ ifrån henne. Fadern hade blifvit ihjälslagen af ett träd. Modern har födt tvillingar. »Låt mig,» sade hon, »amma och föda mina barn och sätta dem på fötter. Utan fader och moder kan ej något barn lefva. Då lät jag modern behålla sin själ.» Och Herren sade: Gå bort och hemta barnsängskvinnans själ. Och du skall lära förstå trenne ord. Du skall lära förstå, *hvad som bor i människorna*, och *hvad som ej är människorna gifvet*, och *hvaraf människorna lefva*. När du lärt förstå det, då får du vända åter till himlen.

Jag flög hit ned till jorden och tog bort den arma barnsägskvinnans själ.

De små släppte bröstet. Den döda kroppen föll tillsammans i bädden, den klämde den ena flickan och bröt ur led hennes lilla ben. Jag ville föra själen upp till Gud; vinden fattade mig, mina vingar blefvo slappa, förlorade all kraft, och själen gick ensam till Gud — och jag, jag föll till marken invid vägen.

XI.

Då förstodo Simeon och Matsjona, hvem de klädt och bespisat, och hvem de herbergerat; och de gräto af fruktan och glädje. Men ängeln fortfor:

»Så blef jag liggande ensam och naken på fältet. Jag hade hittills ej känt mensklig nöd, icke vetat, hvad hunger eller köld var, och nu hade jag blifvit en menniska. Jag var hungrig och frös, och jag visste icke, hvad jag skulle taga mig till. Då föll min blick på ett kapell, som till Guds ära hade blifvit uppbygdt på fältet. Jag gick bort mot gudshuset och ville gömma mig derinne Men dörren var stängd, och jag kunde ej komma in. Så kröp jag ihop invid den lilla kyrkan för att åtminstone skydda mig mot vinden. Aftonen bröt in, jag förgicks af hunger, jag var stel af köld, och kände smärta i alla leder. Plötsligt hör jag, att en menniska kommer på vägen åt det hållet. Han bär ett par stöflar och talar för sig sjelf. Jag såg nu ett menskligt ansigte, för första gången sedan jag sjelf blifvit menniska, och detta anlete föreföll mig förskräckligt, jag vände mig bort. Och jag hör, huru denna menniska talar för sig sjelf om, huru han under vintern skall kunna skydda sig mot kölden, huru han skall lifnära hustru och barn. Då tänkte jag: Jag förgås af köld och hunger, och der går en menniska, som endast tänker på, huru han med sin hustru skall kunna hjelpa sin fram med endast en pels och skaffa dem föda. *Den* kan icke hjelpa mig. Mannen varseblef mig, rynkade pannan, blef ännu förskräckligare och gick förbi. Jag kände förtviflan. Plötsligt hör jag, huru mannen gör helt om. Jag ser upp och känner ej mer igen samma menniska. Han hade haft döden i sitt anlete, och nu hade på en gång lif kommit i honom, och jag varseblef Gud i honom. Han trädde fram till mig, klädde på mig, tog mig med och förde mig till sitt hem. Och jag beträdde hans hus. Då kom en kvinna emot oss och tilltalade oss. Och kvinnan syntes mig ännu förskräckligare än mannen, dödens ande gick ut af hennes mun, och andedrägten betogs mig af förruttnelsens stank. Hon ville jaga ut mig i kölden, och jag visste, hon måste dö, om hon det gjorde. Då påminde hennes man henne om Gud. På en gång förändrade sig hustrun, och när hon tog fram aftonmåltiden åt oss och betraktade mig, då såg jag på henne — döden var ej mer uti henne, hon var lefvande, och äfven i henne varseblef jag Gud.

Och jag kom ihåg det första Guds ord: »Du skall lära förstå, hvad som bor i menniskorna.» Och jag hade lärt förstå, att *Guds kärlek bor i menniskorna*. Och jag gladde mig deröfver, att Gud redan börjat för mig uppenbara, hvad han gifvit mig löfte om, och då log jag för första gången. Men alt kunde jag dock ännu ej förstå. Jag kunde icke begripa, hvad *som ej är menniskorna gifvet* och *hvaraf menniskorna lefva*.

Så vistades jag då hos er, och ett år förflöt; då kom en dag en herre farande, som bestälde sig stöflar, så dana stöflar, som man skulle kunna begagna ett helt år, utan att de hvarken gingo sönder eller blefvo snedgångna. Jag såg bort till honom, och plötsligt varseblef jag bakom hans rygg min följeslagare, dödsengeln. Ingen utom jag såg denne engel; men jag kände honom och visste, att innan sol gått ned, skulle han hafva bortfört den rikes själ. Och då tänker jag: »Så sörjer menniskan på förhand för ett helt år och vet icke, att hon blott skall lefva till aftonen.» Och då rann mig Guds andra ord i sinnet: Du skall lära förstå, hvad som ej är menniskorna gifvet. — Hvad som bor i menniskorna, det visste jag redan. Nu hade jag lärt förstå, hvad som ej är menniskorna gifvet. Det är dem icke gifvet att veta, *hvad de för sin jordiska kropp behöfva*. Och då log jag för andra gången. Jag gladde mig deröfver, att jag återsett min följeslagare, dödsengeln, och att Gud hade uppenbarat för mig det andra ordet.

Men allt förstod jag ännu icke. Ännu visste jag ej, hvaraf menniskorna lefva. Och så fortfor jag att bida, till dess Gud skulle uppenbara för mig det sista ordet. Och på sjette året kommo de små tvillingflickorna med frun, och jag kände igen de små flickorna och erfor på hvad sätt de hade blifvit vid lif. Jag kände igen dem och tänkte: »Der har nu modern bedt för sina barn, och jag trodde, hvad hon sade att utan fader och moder ej något barn kunde lefva, och en främmande kvinna har lifnärt och uppfostrat dem». Och när frun på det sättet blef rörd öfver de främmande barnen och utgöt tårar öfver dem, då varseblef jag i henne den lefvande Guden och förstod, hvaraf menniskorna lefva. Och jag kände, att Gud för mig hade uppenbarat det sista ordet och hade förlåtit mig.

XII.

Och engelns kläder föllo af, och han var helt och hållet höljd i ljus så att ögat ej kunde fördraga glansen, och han talade med högre röst liksom om denna stämma ej utgått från honom, utan kommit från himlen. Engeln talade dessa ord:

»Jag lärde förstå, att menniskan icke lefver af omsorgen om sig sjelf *utan af kärleken*.

Det var ej modern gifvet att veta hvad hennes barn hade behof af för att lefva. Det var den rike ej gifvet att veta, hvad honom sjelf gjordes behof. Det är ingen enda menniska gifvet att veta, om hon om aftonen kommer att behöfva stöflar eller likskor.

Jag blef vid lif, när jag var menniska, icke emedan jag sjelf sörjde för mig, utan genom den kärlek, som den förbigående och hans hustru kände för mig; de förbarmade sig öfver mig och fattade tillgifvenhet för mig. De fader- och moderlösa blefvo vid lif, icke emedan folket gaf dem hägn och skydd, utan emedan i den främmande kvinnans hjerta kärleken bodde; hon förbarmade sig öfver dem, hon lärde sig hålla af dem. Och så är det, alla menniskor lefva icke af det, som de sjelfva upptänka och skapa, utan deraf, att kärleken lefver inom menniskorna.

Jag visste väl förr, att Gud gifvit menniskorna lifvet, och att Han vill, att de skola lefva; men nu begriper jag ännu något mer.

Det blef mig klart, att Gud icke vill, att menniskorna skola lefva i ofred med hvarandra, derför har han ej för dem uppenbarat, hvad hvar och en för egen del har behof af; utan Han vill, att de skola lefva i endrägt med hvarandra; derför gaf Han dem uppenbarelsen om det, som *alla* hafva behof af för hvarandra.

Nu lärde jag också förstå, att det för menniskorna blott ser ut, som de lefde genom omsorgen blott för sig sjelfva, men de lefva blott genom kärleken. Den, som är i kärleken, han är i Gud och Gud i honom, ty Gud är kärleken.»

Och engeln sjöng Guds lof, och af hans röst genljöd rummet. Och taket brast och en eldpelare sköt upp. Den räckte från jorden ända upp till himlen. Då föll Simeon med sin hustru och sina barn till jorden, men engeln fick vingar, och han svingade sig upp emot himlen.

Och när Simeon åter kom till besinning, så stod rummet som förr, och ingen var i stugan utom hans närmaste.

(Slut.)

Unga-kvinnors-Föreningar

Till vår förenings sekreterare och korresponderande medlemmar i landsorten. Käre vänner! Vi vilja ej låta det sista numret af denna tidning komma Eder tillhanda utan att meddela Eder några vigtiga notiser rörande vårt gemensamma arbete. Först få vi anhålla att med allra snaraste få Edra årsberättelser, som delvis skola intagas i den allmänna årsredogörelsen. Som vi ledsamt nog förlora vårt organ i brist på intresse, hafva vi tänkt att, så fort årsfästen hållits, låta trycka vår årsberättelse tillika med en intressant uppsats öfversatt från norskan, jemte texterna för söndagarnes bibelläsning; böneämnen m. m. Kärt vore om hvarje gren ville intressera sig för att samla subskribenter på denna lilla traktat, som vi hoppas ej skall mycket öfverskrida 25 öre. Var god insänd rekvisition med det första. Vi hafva äfven detta år blifvit uppmanade från centralföreningen i London att deltaga i K. F. U. K:s gemensamma bönevecka, den 3—10 februari, och som vi hoppas att de flesta af våra grenar vilja deltaga deruti, skola vi sända böneämnen medelst hektograferade cirkulär. Vi tillönska Eder innerligen Guds välsignelse till Edert arbete under detta år, samt hoppas att bandet som förenar oss i vårt arbete skall blifva varaktigare än detta vårt språkrör, som tyvärr brister.

Edra tillgifna

Sekreteraren. *Ordföranden.*

Tänkespråk för år 1889.

(Forts. fr. föreg. n:r.)

»Gud är vår tillflykt». Kan du säga: »Gud är *min* tillflykt?» Om så är, skall det vara dig en glädje att höra: »Gud är vår kraft». Hvilka goda underrättelser! Han är ej endast »en mästare till att hjälpa», utan förmår äfven »bevara» oss. Det

är samme Gud. Och om han var nog stor »mästare» för att möta och besegra djefvulen, är han då icke stark nog för att förfarande bevara den själ han, på bekostnad af sitt eget lif, frånryckt fienden. En arbetare sade en gång: »Men hvad skall jag göra i morgon?» och hans kamrat svarade: »Sätt Kristus i stället för jag, så får du veta det». »Fråga: »Hvad skall Kristus göra i morgon?»

Och det betyder ej endast, att han eger en viss makt öfver dig, utan då vi läsa: »Gud är vår kraft» vill det säga detsamma som att hans lif är ditt. Han sade så sjelf genast i begynn lsen: »Hvar och en som tror skall hafva evigt lif». Han har skänkt dig sitt eget lif. Att släppa dig skulle vara att skiljas från en del af sig sjelf.

Han »förmår bevara», evinnerligen, och han »förmår bevara för hvarje dag». Då det dagliga lifvets små motigheter inträffa och vi råka ut för de förtretligheter som ofta äro långt svårare att bära än verkliga pröfningar, är det sant, att »Gud är vår kraft». Låtom oss *begagna* honom.

Om vi ej kände Gud såsom vår tillflykt, skulle medvetandet om hans stora kraft endast förskräcka oss, ty vi skulle aldrig vara säkra på hur han vore sinnad att använda den emot oss, ifall vi fortiefde i våra synder. Men då vi ega en tillflykt i honom, blir tanken på hans kraft en stor glädje. Vi kunna då fråga med Job: »Vill han med stor makt träta med mig?» och triumferande svara: »Han ställer sig icke så med mig». (Job. 23: 6). Då blir hvarje bevis på hans kraft en ära för oss. Blicka upp till himmelen och betänk att det är han som håller himlahvalfvets stödjepelare i sina händer och säg sedan: »Denne mäktige Herre är stark *för* mig! Så var då äfven store Gud, stark *i* mig!» »Ho är stark såsom du, o Herre!»

»Gud är vår kraft» i allt. Gud, »vår starka hjälp», är vårt »lifs värn» på samma gång som han måste vara vårt »hjärtas tröst». Samma Gud, som genom sin kraft frälsar oss, bör äfven vara den som åt vårt lif och vår kärlek förlänar styrka.

Att »Gud är vår kraft» betyder äfven, att vi hafva uppgifvit vår egen och helt och hållet förlita på hans. Vi kunna ej bedöma någons kraft förrän vi med hela vår tyngd stödt oss på honom. Detta var orsaken hvarför Jakob måste böjas och beröfvas all sin egen kraft (1 Mos. 32: 25 o. f.). Det var då som han blef kallad *furste* (eng. öfvers.). Och det folk, som eger Gud till sin kraft så väl som till sin tillflykt, är furstar, och han skall använda dem till ärorika ändamål. »Jag har kallat mina starka till min vrede, hvilka glade äro uti *min härlighet*» (Es. 13: 3). »Min kraft fullkomnas i svaghet. Derför skall jag hellre med största lust berömma mig af mina svagheter, på det att Kristi kraft må hvila öfver mig». (2 Kor. 12: 9).

Vårt bibelämne för året öfverensstämmer skönt med vårt tänkespråk, ty berg beteckna både tillflykt och kraft. De hafva ofta utgjort tillflyktsorter för Guds förföljda folk. Jag skrifver detta, omgifven af berg, som skyddade de hjältemodiga kalvinister, hvilka kämpade för Gud och hans sanning, på en tid då mycket få stodo på hans sida och de heldre togo sin tillflykt till klippor och hålor än öfvergåfvo honom. Och de ärorike valdenserne i de italienska dalarne, hvilka vårdade hans sannings ljus under det alla andra länder utsläckte det, skyddades och bevarades af bergen i det land Gud gifvit dem, och sjöngo således med allt skäl:

»För klippornas kraft vi dig lofva
O Gud, våra fäders Gud!
Du skänkt oss en härlig gåfva
I bergens grundfasta mur.
En tillflyktsort du beskärt oss
Dit fienden än ej nått.
För klippornas kraft vi dig lofva,
O Gud, våra fäders Gud!»

»Gud är vår tillflykt och kraft». Är han för dig båda delarne? Är han först och främst din tillflykt? Men är du nöjd med att känna dig skyddad och frågar du ej efter att blifva stark? Är du lättjefullt belåten med att ega honom till din tillflykt i stormen, men bryr dig ej om att han skall vara ditt hem för hela lifvet? Han önskar få vara begge delarne; tillflykt och kraft, skydd och hem. Låt honom ej vänta förgäfves. Välj honom till både det ena och det andra.

Sophia M. Nugent.

Bibelämnen
för 1889 inom K. F. U. K.

Februari.
Moria (1).

I. — Abraham. 1 Mos. 22. Joh. 3: 16.

II. — David och den förderfvande engeln. 1 Krön. 21: 15, 27. 2 Krön. 3: 1.

III. — Tempelplatsen inköpt. 1 Krön. 21: 24, 25. Ef. 1: 7—14.

IV. — Templets byggande. 1 Kon. 6: 7. Ef. 2: 19—22.

Ämne för lof. — Kristus inneboende i våra hjertan genom den Helige Andes kraft.

Ämnen för bön. — Att vi må vara helt till Guds förfogande. Om välsignelse öfver alla ansträngningar för hejdandet af dryckenskap och otro.

Mars.
Moria (2).

I. — Invigning af Salomos tempel. 1 Kon. 8: 1—19. Rom. 12: 1. 1 Kor. 6: 19, 20.

II. — Tilldragelser i Salomos tempel. 2 Krön. 20: 5—19; 23: 1—11; 26: 16—20. 2 Kon. 19: 14. Jer. 36: 8. Hes. 8 och 9 kap.

III. — Det andra templet. Esra 3: 8—13. Hagg. 1: 13, 14. Esra 6: 16. Hagg. 2: 3—9.

IV. — Vår Herre i templet. Luk. 2: 22—32. Joh. 2: 13—25. Matt. 21: 12—14 o. ff.

Ämne för lof. — För löftet om ledning i allt.

Ämnen för bön. — Att Gud ville leda oss i valet af de böcker vi läsa. För Indien och för våra systrar öfver hela verlden, hvilka arbeta i missionens tjenst.

April.
Sinai och Horeb (1).

I. — Den brinnande busken. 2 Mos. 3. Luk. 20: 37, 38.

II. — Den slagna klippan. 2 Mos. 17: 1—6. 4 Mos. 20: 7—12. 1 Kor. 10: 4.

III. — Mötet med Gud. 2 Mos. 19; 20: 18—23. 5 Mos. 33: 2, 3. Ebr. 12: 18—29.

IV. — Mose på berget. 2 Mos. 24: 2, 13—18. 5 Mos. 9: 9—20.

Ämne för lof. — För Jesu dyra blod som renar oss från all synd.

Ämnen för bön. — För medlemmarne af vår böneförening, att de må blifva fullkomligt helgade och uppfylda af den Helige Ande. För judemissionen.

Maj.
Sinai och Horeb (2).

I. — Lagens utgifvande. 5 Mos. 5: 2—22. Gal. 3: 19. Ebr. 2: 2. 2 Kor. 3: 7—9.

II. — Herrens namn. 2 Mos. 34: 4—9. Mik. 7: 18, 19. Upp. 15: 3, 4.

III. — Elias vandring. 1 Kon. 19: 1—8. 2 Kor. 12: 9, 10.

IV. — Elias i kulan. 1 Kon. 19: 9—18. Rom. 11: 2—4. 2 Tim. 2: 19.

Ämne för lof. — För de många dörrar som blifvit öppnade för evangelium och Kristi rikes spridning.

Ämnen för bön. — Att vi må blifva upptända af Guds kärlek till själar. För oomvända medlemmar, slägtingar och vänner.

Annonser

Kristliga föreningen af Unga Kvinnor
13 Norrlandsgatan, 2 tr.
Allm. Telef. 43 44.
Lokalen och placeringsbyrån öppna alla hvardagar kl. 11—3, 6—9.

Söndagen kl. 6 e. m. Bibelklass Kl. 7,30 föredrag öfver Elisabeth Fry.
Tisdag kl. 8 e. m. Bibelsamtal.
Onsdag och Fredag. Arbetsmöte för försäljningen.

Kristliga föreningen af Unga Män.
2 Kungsgatan.
Allm. Tell. 68 00.

Söndagen den 20 jan. kl 7,30 e m. Föredrag af Pastor K. J. Lind: Några förutsättningar för förståendet af Ebrerbrefvet. Tillträde fritt för hvarje ung man.

Onsdagen den 23 jan. kl. 7,30 e. m. Offentligt föredrag af Kapten E. Melander: Hafva vi skäl att frukta katolicismen? (forts. och slut.) Biljetter för allmänheten à 50 öre vid ingången.

Lördagen den 26 jan. kl. 7,30 e. m. Månadssamkväm med reseskildringar af Pastor I. Kiellman-Göranson, sång och musik. Té à 40 öre.

Söndagen den 27 jan. kl. 7,30 e. m. Föredrag af Doktor Carl Martin: Jesu lära om bönen. Tillträde fritt för hvarje ung man.

För söndagsskolor.
Lilla textboken
eller
hänvisningar till *Bibeln* som textbok i söndagsskolan. Pris 5 öre.
Obs! 100 ex. för 3 kr. hos förläggaren J. F. Lindegren, Tunnelgatan 1, Stockholm.

A. & O. Schultén
STOCKHOLM,
2 Norrmalmstorg 2
och
7 Sturegatan 7.
Stora och välsorterade lager af
Garn-, Väfnader & Trikåvaror
i parti och detalj till billigaste **fabrikspris.**
Profven sändas till landsorten franco.

Doktor Henrik Berg,
6 Oxtorget 6,
mottager sjukbesök hvardagar 9—10 f. m., 2—3 e. m.; sön- och helgdagar 9—10 f. m.

Genom **K. F. U. K:s placeringsbyrå,** 13 Norrlandsgatan, anskaffas alla sorters tjenarinnor, biträden i hushåll och affärer samt lärarinnor. Adresser och rekommendationer till utlandet lemnas åt unga flickor, som äro rekommenderade af någon af föreningens medlemmar.

"KRONAN".
En hvar kan **gratis** erhålla en illustrerad praktupplaga af en ny **Verldshistoria** (bokhandelspris 40 kr.) som utkommer häftesvis, genom att på närmaste poststation prenumerera på **illustrerade veckotidningen KRONAN,** som genom sitt innehåll och gratispremie öfverträffar allt hittills försökt. Pris detta år endast 1,50. Postarvode 20 öre.
OBS.! Cirka 1,000 bilder med utmärkt text. Otroligt men sant. Försumma ej tillfället!

Vid Herberget
för tjenstflickor, Klara Östra Kyrkogata N:o 7, erhålla yngre tjenarinnor, som för tillfället sakna anställning, nattlogis jemte kaffe på morgonen för 35 öre. Betyg skola medföras.
På samma gång man erbjuder flickorna denna billiga fristad, vill man härmed varna dem för att lemna sina platser i hemorten, i tanke att få det bättre i Stockholm, ty »att få det bättre» lyckas nästan aldrig, så vida man icke på förhand fått säkert löfte om bestämd plats.
LINA NORDWALL,
Herbergets stiftarinna.

Å Fredrika-Bremer-Förbundets byrå,
Stockholm,
finnas kvinliga arbetssökande anmälda, såsom: lektionsgifvare, svenska och utländska lärarinnor för hem och skolor, kontors- och skrifbiträden, husföreståndarinnor, sällskap och biträden i hem, föreläserskor, gymnaster, sjuksköterskor m. fl.

C. Berg
23 Artillerigatan 23
Stockholm
bemedlar köp och försäljning af *stads-* och *landtegendomar* samt emottager uppdrag till härvarande *under-* och *öfver-rätter*, ombesörjer *lagfart* å *egendomar, bevakningshandlingars* inlemnande, utreder *sterbhus*, förrättar *boupptecknings* uppsätter *testamenten* samt ombesörjer *vicevärdsgöromål* och inkasseringar, m. m. Vänden Eder med förtroende till
C. Berg
23 Artillerigatan 23
Stockholm
Träffas: *kl. 10—12 f. m., 3—5 e. m.*
Allm. Telef. 73 08.

EMIL LARSENS
skrädderiaffär
18 Brahegatan 18.
Obs.! **Obs.!**
Goda tyger. Solidt arbete.
Billigt pris.
Allm. Telef. 71 16.

C. P. HÖGLANDERS
Skoetablissement
(Etablerad 1870.)
24 Brunkebergstorg 24
Stockholm.
Rekommenderar mina allmänt välkända tillverkningar.
Allt af eget fabrikat.
Beställningar och reparationer utföras.

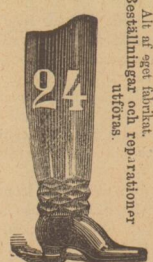

Allm. Telef. 68 81.

Stockholm, David Lunds Boktryckeri 1889.